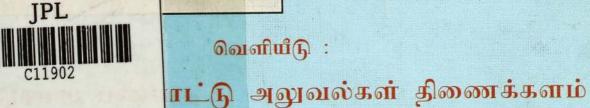
கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

இராஜகுமாரன் (இரா. பத்மநாதன்)

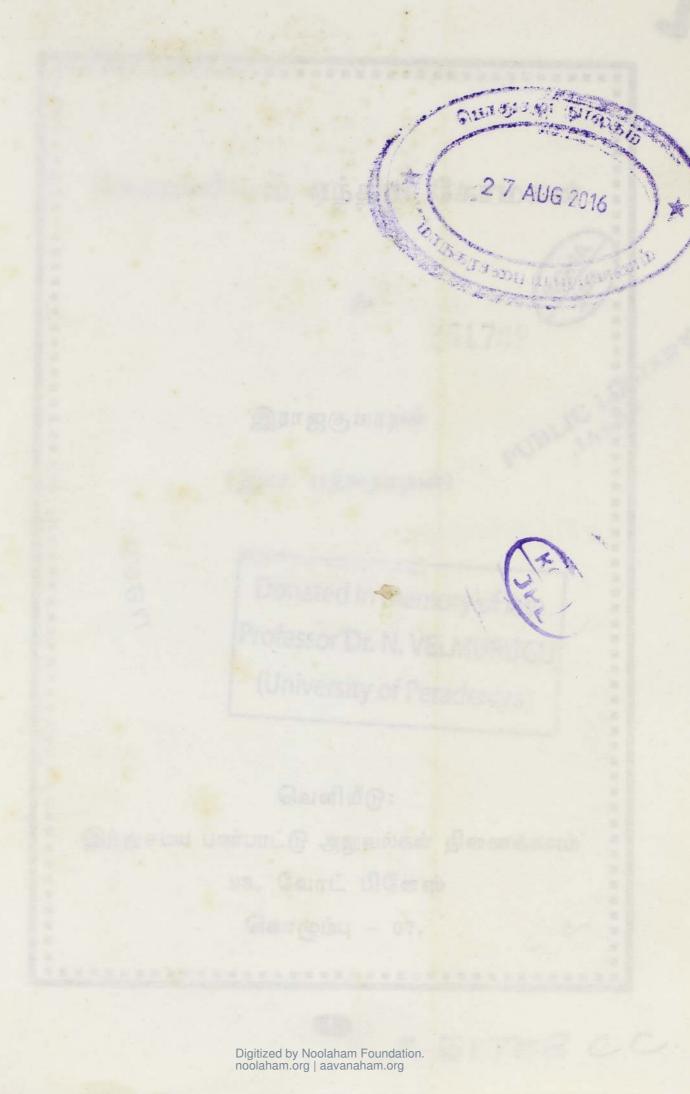

வெளியீடு

98, வோட் பிளேஸ்,

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham org Laavanaham org 07

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org 1

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன் 251708 PUBLIC இராஜகுமாரன் (இரா. பத்மநாதன்) 2 1.190 Donated in memory of late Professor Dr. N. VELMURUGU (University of Perademiya) வெளியீடு: இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் 98, வோட் பிளேஸ் கொழும்பு – 07.

Digitized by Noolaham Foundation 51708 CC.

நாற்பதிப்புத் தரவுகள்

நூல்	-	கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன் (இராமாயணம்)
நூலாசிரியா	-	இராஜகுமாரன் (இரா. பத்மநாதன்)
நூற்பதிப்பு	-	1999 டிசப்பர்
பதிப்பரிமை		இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்
பக்கங்கள்	-	612 + xvii
பிரதிகள்	-	1000
நூல் அளவு	-	1/8
கடதாசி	-	80 கிராம் வெள்ளை அச்சடித்தல் கடதாசி
அச்சுப்பதிப்பு	-	ஒவ்செற்
a var		குளோபல் பிறின்டர் (பிறைவேட்) லிமிடெட்,
		195, ஆட்டுப்பட்டித்தெரு,
		கொழும்பு – 13.
ഖിതെ	-	ரூ 250/-
வெளியீடு	-	இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்
		98, வோட் பிளேஸ்,
		கொழும்பு – 07.

810

BIBLIOGRAPHICAL DATA

		the second se
Title	-	Kothandam Enthiya Komagan
ry of late	1110	(Ramayanam)
Author	-	Rajakumaran (R. Pathmanathan)
First Edition	13/	1999 December
Copyright	-	Dept. of Hindu Religious & Cultural Affairs
Pages	619	612 + xvii
Copies	-	1000
Size	-	1/8
Printers	-	Global Printer (Pvt) Ltd.
		195, Wolfendhal St,
		Colombo - 13.
Price	-	Rs 250/-
Published by		The dept. of Hindu Religious & Cultural Affairs
		98, Ward Place,
		Colombo - 07.

என் காணிக்கை

என்னை இந்த அளவு க்கு ஆளாக்கி விட்ட, தெய்வத்துக்குச் சமமான அண்ணன் அமரர் சுப்பிரமணியம் குழந்தைவேல் அவர்களுக்கு எனது இந்த நூலை காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

- இரா. பத்மநாதன் -

வெளியீட்டுரை

கலாசார சமய அலுவல்கள் அமைச்சர் மாண்புமிகு லக்ஷ்மன் ஜெயக் கொடி அவர்கள் 1997ம் ஆண்டிலிருந்து இராமாயணத்தை ஒரு திட்டமாக வகுத்து நடைமுறைப்படுத்தும்படி பணிப்புரை விடுத்திருந்தார்.

அவரது பணிப்புரைக்கமைய இராமாயண ஆவணங்களை சேகரிக்கத் தொடங்கினோம். அந்தவேளையில் தினமுரசு வாரமலரில் திரு இரா. பத்மநாதன் (இராஜகுமாரன்) அவர்களால் எழுதப்பட்டு வந்த இரா மாயணக் காவியத்தின் தொடர்களையும் சேகரித்தோம்.

இவரது இராமாயணக் கட்டுரைகள் சிறந்த இலகுவான நடையில் எழுதப்பட்டதால் இராமாயணத்திட்டத்தின் முதல் நூலாக இத்தொடர்களை வெளியிடுவதென முடிவு செய்தோம். திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்களும் தினமுரசு ஆசிரிய பீடமும் நூலாக்கம் செய்வதற்கு அனுமதியை வழங்கினார்கள். இவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் ஏறத்தாள 650 பக்கங்களில் 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' என்னும் பெயரில் இரா மாயணத் தொடர்களை நூலுருவாக வெளிக்கொணருகின்றது. இத்தொடர் நூல்வடிவம் பெறுவதற்கான ஆலோசனைகளை நல்கியதோடு, வாழ்த்துரை களும் வழங்கிய கலாசார சமய அலுவல்கள் அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர் திரு.என். பரஞ்சோதி அவர்களுக்கும், கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர் திரு.எஸ்.தில்லைநடராஜா அவர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

இந்நாலுக்கான நயவுரை, அணிந்துரைகள் வழங்கிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கு நன்றி உரித்தாகுக. இதன் பிரதி ஒப்பீடுகளைச் செய்து இந்நூல் அழகுற வெளிவருவதற்கு பூரண ஒத்துழைப்பு வழங்கிய திணைக்கள ஆராய்ச்சிப் பிரிவின் உதவிப்பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம். தகவல் அலுவலர் திரு. ம. சண்முகநாதன் ஆகியோர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

இந்நாலை அழகுற அச்சிட்டு வழங்கிய கொழும்பு குளோபல் அச்சக உரிமையாளர், ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' வாசகர் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்களின் நல்ல தொரு முயற்சிக்கு இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் துணை பரிவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்ததை எண்ணிப் பெருமகிழ்வு அடைகிறேன்.

98. வோட்பிளேஸ், கொழும்பு – 07.

சாந்தி நாவக்கரசன் பணிப்<mark>பா</mark>ளர், இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன் இளைய சமுதாயத்தினருக்கு மிகவும் பயன்மிக்கது؛

வால்மீகி இராமாயணமும், மகாபாரதமும் பாரத சமுதாயத்தின் சிறந்த அரசியல் சமூக கலாசாரங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய பெரும் பொக்கிஷங்களாகும்.

சிறப்பாக இராமாயணம் சாதாரண மனிதனுடைய வாழ்க்கை முதல் ரிஷிகளுடைய வாழ்க்கை வரை சித்திரிக்கும் மனிதப் பண்புகளை உள்ளடக்கிய ஒரு காவியமாக உலகெங்கும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. காவியங்களுள் முதன்மை மிகு காவியமாக இராமாயணம் விளங்குகின்றது.

பல நூற்றாண்டுகளாக இராமாயண காவியம் பாரத மக்களின் உள்ளார்ந்த இயல்புகளுடன் ஊடுருவி வந்துள்ளது. இராமனையும், சீதையையும், அனுமனையும் தெய்வ பருஷர்களாகவும், இராவணனை ஒரு சிறந்த பண்புகள், வீரம் பொருந்தியவனாகவும் – பிறர் மனைவியை விரும்பியதால் எப்படி அழிவுற்றான் என்பதையும் சித்திரிக்கின்றது.

வடமொழியில் வால்மீகி எழுதிய இராமாயணம், தமிழில் கம்பர் எழுதிய இராமாயணம் எனப் பல்வேறு மொழிகளில் இராமாயணத்தின் பல படைப்புக்கள் உள்ளன. அவ்வாறே உலகின் பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. இராமாயண காதை கம்போடியா, இந்தோனீசியா போன்ற பல நாடுகளிலும் நாட்டியமாக நடிக்கப்படுவதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இங்ஙனம் உலகப்புகழ் பெற்ற இராமாயண காவியத்தினைப் பலர் தமிழில் வசனநடையில் எழுதியுள்ளனர். மூதறிஞர் ராஜாஜி 'சக்கரவர்த்தி திருமகன்' என்ற தலைப்பில் இராமாயணக் கதையை மிக சுவாரசியமாக கல்கியில் எழுதியிருந்தார். இத் தொடர்கதையை தமிழ் மக்கள் மிக ஆர்வத்துடன் படித்து வந்தனர். கம்பன் மீது பற்றுக் கொண்டு அந்த இலக் கியத்தை பலரும் நுட்பமாகக் கற்பதோடு, ஆய்வுகளையும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இராமாயணத்துடன் தொடர்புடைய கூத்துக்களும் நாடகங்களும் பாடசாலை நாடகங்களும் நடிக்கப்படுகின்றன.

இங்ஙனம் சிறப்பு மிக்க இராமாயணத்தை இலங்கையின் சிறந்த பத்திரிகையாளரான திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்கள் 'தினமுரசு' வார இதழ் மூலம் வசனமாக எழுதி வெளியிட்டார். இது வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. இத்தொடரை நூல் வடிவில் வெளியிடுவது பெரும்பயன் தரும் எனக்கருதி இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக் களம் 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' என்னும் பெயரில் இந்நூலை வெளியிடுகின்றது.

இந்நூல் மிகவும் எளிமையான வசனநடையில் – சரளமான மொழிவளத்தோடு எழுதப்பட்டிருப்பதால், பெரியோர்கள் மட்டுமன்றி சிறுவர்களும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் வாசிக்கும் தன்மையடையதாக விளங்குகின்றது.

இலகு தமிழில், இளைய சமுதாயத்தினருக்கு உரிய வகையில் இதனை ஆக்கித் தந்தமைக்காக திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்களை மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன். ஒலிபரப்பாளராக, பத்திரிகையாளராக, பல்துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் இவர், இந்நூலின் மூலம் சிறந்த ஒரு எழுத்தாளர் என்பதையும் நிரூபித்துள்ளார்.

கலாசார சமய அலுவல்கள் அமைச்சின், புதிய ஆவணக் காப்பகத் திட்டங்களில் இராமாயணத்துடன் கூடிய ஆவணங்களைத் திரட்டிவைப்பதும், நடைமுறைப்படுத்துவதும் திட்டமாக உள்ளது. அத்திட்டத்திற்கமைய தமிழில் வெளியிடப்படும் முதல் நூல் இதுவாகும்.

திணைக்களப் பணிப்பாளர் திருமதி. சாந்தி நாவக்கரசன், ஆராய்ச்சிப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம், தகவல் அலுவலர் திரு. ம. சண்முகநாதன் ஆகியோர் இத்தொகுப்பு, நாலுருப் பெறுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தனர். அவர்களுக்கு எனது நன்றியையும், பாராட்டினையும் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு இதுபோன்ற முயற்சிகளில் தொடர்ந்து ஈடுபடும்படி அவர்களை ஊக்குவிக்கின்றேன்.

இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் முயற்சி என்பதால், பெரியோர்கள், இளையவர்கள் அனைவரும் இந்நாலை விரும்பிப் படிப்பார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

8வது மாடி, செத்சிறிபாய, பத்தரமுல்ல. 19–12–1999. நடராஜா பரம்சோதி மேலதிகச் செயலாளர் (இந்து விவகாரம்), கலாசார சமய அலுவல்கள் அமைச்சு.

அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய காவியம்

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு மாணவனாக வாழ்ந்தபோது பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களுக்கு மேலதிகமாக பல நூல்களை வாசிக்கக் கூடிய நேரமும் இதர வசதிகளும் இருந்தன. நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் நூல்களை பள்ளிப் பருவத்திலேயே வாசித்துள்ளேன்.

அந்த நாட்களில் மலிவுப் பதிப்பாக வெளிவந்த சக்கரவாத்தி இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் இராமாயணத்தையும் – மகாபாரதக் கதை யாகிய வியாசர் விருந்தையும் பல தடவைகள் படித்திருக்கின்றேன். பின்னர் இராமாயணத்தின் பகுதிகளை கதையாக – சிறுகதையாக – கட்டுரை – நாடகமாக – நாட்டியநாடகமாக – திரைப்படமாக – பட்டி களாக மன்றங்கள் விவாத மேடைகளில் உரைகளாகப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக் கின்றேன். எப்படிப் பார்த்தாலும் ஒழுக்கமான சமூகம் உருவாகுவதற்கும் – உயரிய விழுமியங்கள் பேணப்படுவதற்கும் இராமாயணக் கருத்துக்களும் அவசியம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடிகின்றது. தனித்தனியாக உள்வாங்கச் சிரமமான தகவல்கள் முழுவதையும் எளிதாக உணர்த்தும் சிறப்பு இராமாயணக் கதைக்கு உண்டு. பல நூற்றுக்கணக்கான நூல்களைப் படித்துச் சேகரிக்கும் தகவல்களை விட, சிறந்த வாழ்வுக்கு வழிகாட்டவும் நல்ல அறிவுரைகளை எளிதாகப் பெறவும் இராமாயணம் உதவகின்றது. இக்கதை யொன்றைப் படிப்பதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான கதைகளைப் படித்த அனுபவத்தை உணர முடிந்தது. வால்மீகி முனிவரின் இராமாயணத் தையோ, கம்ப இராமாயணத்தையோ முழுமையாகப் படிக்கக் கூடிய வசதி களும் ஆற்றலும் மாணவா்களுக்கு இருக்குமெனச் சொல்ல முடியாது. இதுவே சாதாரணமானவா்களுக்கும் பொருந்தும்.

வியாசர் விருந்தைப் போலவே வசன நடையில் பலரும் இரா மாயணக் கதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளனர். நீட்டியும், சுருக்கியும், மாற்றியமைத்தும் பொருந்தாப் பகுதிகளைப் புகுத்தியும் பலர் எழுதியுள்ளனர்.

ஏனைய இராமாயணக் கதை நூல்களிலிருந்து இந்நூல் வேறுபடு கின்றது. எளிதாக வாசித்துப் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையிலும், எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகவும் நானறிந்த வரையில் முக்கிய மானவற்றை உள்ளடக்கியதாக ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை ஒரே சீராகச் செல்லும் தன்மையுள்ளதாக திரு. இரா. பத்மநாதன் இராமாயணக் கதையை எழுதியுள்ளார்.

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இராமாயணக்கதை பெரும்பாலானவர்களைச் சென்றடைய வேண்டு மென இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் விரும்பியபோது, கதையை நூலாக வெளியிட அனுமதி தந்ததோடு வேறும் உதவிகள் செய்தவர் திரு. இரா. பத்மநாதன். அவர் நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்.

இந்நாலுக்குச் சிறந்த முறையில் நயவுரை, அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் ஆகியோருக்கு என் இதயம் கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தினமுரசு பத்திரிகையில் வெளிவந்த இராமாயணக் கட்டுரைத் தொடர் நூலுருவம் பெறுவதற்கு ஒத்துழைத்த இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர் திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன், உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம், தகவல் அலுவலர் திரு. ம. சண்முகநாதன் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், இக்கதையை எல்லோரும் படித்துப் பயனடைய வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்புடன் வெளியிட்டு வைப்பதையிட்டு நான் மிக்க மகிழ்வடைகின்றேன்.

இசு றுபாய, பத்தர முல்லை, 19–12–1999. உடுவை எஸ். தில்லைநடராஜா

கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சு.

மேலதிகச் செயலாளர்,

இரா. பத்மநாதனின் (இராஜகுமாரன்) இராமாயண எடுத்துரைப்பு

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் இந்நூலுக்கு

அளித்த நயவுரை

இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இந்திய மக்களின் முழுமையையும் ஒருமை யையும் எடுத்துக்கூறும் இதிகாசங்கள். 'இவ்வாறு முன்னா நிகழ்ந்தது' என்று கேட்கப்பட்டனவாகிய ஐதீகக் கதைகள் இவை. நடந்தே றியவை என்ற காரணத்தினால் அவற்றுக்கு ஒரு மத (சமய) வலுவும் உண்டு. சீதையும் இராமனும் திரௌபதியும் வழிபடு தெய்வங்களாகப் போற்றப் படுபவர்கள். வடக்கு, தெற்கு என்ற பேதமில்லாமல் இந்தியா முழுவதிலும் இந்த வழிபாடுகள் உள்ளன. இலங்கையிலும் திரௌபதி வழிபாடு பற்றிய நான்கு முக்கிய பாகங்களை அல். ஹைற்றல்பெல் (Alf Heitelbel) என்ற அமெரிக்க அறிஞர் வெளியிட்டுள்ளார். இராம கதை வணக்கத்தின் பரப்பும் அகற்சியும் நமக்குத் தெரிந்ததே.

இவை தென்னாசியா, தென்கிழக்காசியாவின் பழம்பெரும் ஐதீகங் களாக, அவற்றுக்கான மூலப்படிம (Architypal) ஐதீகங்களாக உள்ளவை. நாங்கள் அறிந்தவரையில், இலக்கியச்சான்றுகளைப் பார்க்கும் பொழுது, இவற்றைத் தளமாகக் கொண்டே மனித வாழ்க்கையை விளங்கிக்கொள்ளும் ஒரு பண்பு காணப்படுகின்றது. ('இராம ராச்சியம்', 'அவன் ஒரு இராமன்', 'துச்சாதன தீவிரம்', 'விதுரன் பத்திமான்', 'பீஷ்மனைக் காத்தவர்', 'துச்சாதன தீவிரம்', 'விதுரன் பத்திமான்', 'பீஷ்மனைக் காத்தவர்', 'துச்சாதன தீவிரம்', 'விதுரன் பத்திமான்', 'பீஷ்மனைக் காத்தவர்', 'தாச்சுனனின் மனைவியா்' போன்ற பல்வேறு உருவக வாக்கியங் கள் உண்டு.) வரலாற்றை நோக்கும் முறையைக் கூட இந்த ஐதீகங்கள் பாதித்துள்ளன. (ஆரிய – திராவிடப் போராட்டமாக இராம இராவண யுத்தத்தைக் காணல்.) சுருங்கச் சொன்னால் இவ்விரு இதிகாசங்களும் எமது உணர்வுக்கும் அறிவுக்கும் தளமானவை.

இவற்றை மீளமீள எடுத்துக் கூறுவதில் இன்பமுண்டு. காலத்துக் கேற்ற முறைகளில் இவை வரும்.

தமிழில் இவற்றின் எடுத்துரைப்பு செந்நெறிக்கலை இலக்கியங் களிலும், நாட்டார் நிலை கலை இலக்கியங்களிலும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. சங்ககாலம் முதல் இராமகதை தமிழ் நாட்டில் எடுத்துரைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. கம்பரின் இராமாயண எடுத்துரைப்பு தமிழ் இலக்கியச் செழுமையின் கொடுமுடி என்பர்.

கம்பன் பாடிவிட்டானே என்பதற்காக இராமகதையை நாம் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லத்துணியாது விடுவதில்லை. நாட்டார் நிலையில் இராமா

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

யணக்கதை, அதன் கிளைக்கதைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டதனை, பெரிய எழுத்துப் பத்தகங்களில் (கதை வாசிப்புக்கான நமது பாரம்பரியக் கதைகளில்) காணலாம்.

இன்றைய சூழலில் இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற பாரம்பரியக் கதைகளுக்கு ஒரு புது மவுசு உண்டு. இக்கதைகளின் அடித்தள எடுத் துரைப்புக்கான குடும்பத்தளம் (பாட்டி, பாட்டன்மார் கதை சொல்வது) சிதைந்து போகவே, புதிய சூழல்களில் வாழும் நாம், நமது வழித் தோன்றல்களுக்கு நமது பாரம்பரியத்தை எடுத்துச் சொல்வதற்குப் புதிய முறைகளைக் கையாள வேண்டியுள்ளது. இவ்வேளையில் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியைப் பேணுவதற்கு இக்கதைகளைக் கூறுவது இன்றியமையாத் தேவையாகின்றது.

இந்தப் புதிய எடுத்துரைப்புக்களில் கார்ட்டுன் படமுறை, தொலைக் காட்சி நாடகம், புதிய எடுத்துரைப்பு முறைகள் ஆகியன கைக்கொள்ளப் படுகின்றன.

இலங்கையின் பத்திரிகை வரலாற்றில் அண்மைக்காலத்தில் வாசக சாதனை ஏற்படுத்திய 'தினமுரசு' வார இதழின் கவர்ச்சி மிக்க அம்சங்களி லொன்றாக விளங்கியது, இந்தப் புதிய இராமாயண எடுத்துரைப்பு.

இதனை இராஜகுமாரன் என்ற பெயரில் எழுதியவர் தினமுரசு ஆசிரிய பீடத்தைச் சேர்ந்த திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்கள்.

திரு. பத்மநாதன் இன்று எம்மிடையேயுள்ள மூத்த ஊடகவியலாளர் களில் ஒருவர். (Media Persons) சுதந்திரன், வீரகேசரியில் பெயர் தெரியக் கடமையாற்றியவர். வானொலியில் கிளவி (Spoken Word) த் தயாரிப்பாளராக இருந்தவர்.

இப்பொழுது தினமுரசிற் பணிபரிபவர். வளமான பண்பாட்டுப் பின் பலம் கொண்டவர். மட்டக்களப்பின் வாய்மொழி மரபுகளில் ஊறித் திளைத்தவர். திராவிட இயக்கம் முதல் திருநெறி இயக்கங்கள் வரை, தமிழ்ப்பண்பாட்டின் எதிரெதிர் துருவங்களிற் 'பட்டறிவு' கொண்டவர். கம்பன் முதல், புலவர் குழந்தை வரை ஈடுபாடு கொண்டவர். யாவற்றுக்கும் மேலாக, நல்ல தொழில்முறைப் பத்திரிகையாளர்.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் இன்றைய வாசக தேவைகளுள் பாரம் பரிய அறிக்கையும் ஒரு முக்கிய இயல்பாக உள்ளது என்பதை இத்தொடர ின் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இராமாயணக் கதையை பத்திரிகை நடைநின்று பார்த்துள்ளார். இவர் தரும் தலைப்புக்கள் பத்திரிகைச் செய்தித் தலைப்புக்கள் போன்ற ஒரு தொனியைக் கொண்டுள்ளமை புறக்கணிக்கப்பட முடியாத ஒரு உண்மை யாகும். கம்ப பரிச்சயம் நன்கு கைகொடுக்கின்றது.

இவற்றின் இணைவாக இந்த எடுத்துரைப்பு மேற்கிளம்புகின்றது.

இதனை ஒரு <mark>க</mark>ணிசமான இலக்கியப் பணியாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

பேரிலக்கியங்களை, பெரிய கதைகளை மீட்டுக் கூறுதல் என்பது இலக்கியச் செழுமையுடன் செய்யப்படலாமென்பதற்குச் சாள்ஸ் லாமின் (Charles Lam) ஷேக்ஸ்பியரின் கதைகள் (Tales From shakespere) ஒரு நல்ல உதாரணம். இந்நூலுக்கான படியோலைகளைத்தட்டிப் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு அந்த நினைவே மேலோங்கி நிற்கின்றது.

123 வாரங்கள் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கப்பட்ட இத்தொடர் எடுத் துரைப்பின் வாசக கவர்ச்சியினை அறிவேன். ராஜாஜியின் 'சக்கரவர்த்தி திருமகன்' கல்கியில் ஏற்படுத்திய வாசக கவர்ச்சியை நினைவூட்டுகிற அளவிற்கு இம்முயற்சி அமைந்துள்ளது.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலச்சூழலில், ஒரு முக்கிய வாசக தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முயன்றதன் மூலம் நமது பாரம்பரியத்தின் ஐதீக மரபின் தொடர்ச்சிக்கும் பணி செய்யப்பட்டுள்ளது.

இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் இதனை வெளியி டுவதில் ஒரு பொருத்தப்பாடுள்ளது.

இலங்கை நிலையில் இராமாயணக்கதை இன்றைய தலைமுறையி னரிடையே பரவுவதற்கு இந்நூல் உதவும்.

தமிழ்மொழிவழிப் பாடசாலைகளுக்கான கட்டாய வாசிப்பு நூலாகும் தகுதி இதற்கு உண்டு.

நண்பர் பத்மநாதன் தமிழ் வாசகர்களின் நன்றிக்கு உரியவராகின்றார்.

அவர்தம் முயற்சிகள் வெல்க!

2/7, 'றாம்ஸ் கேட்',

அன்படன்,

58, 37வது ஒழுங்கை,

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி.

வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 06.

19-12-1999.

ஸ்படிகம் போன்ற தெளிவான தமிழ் நடையில் ஒர் அருமையான இலக்கிய நூல்

எத்தனை முறை படித்தாலும், எத்தனை முறை கேட்டாலும், எத்தனை முறை நடித்தாலும், எத்தனை முறை கதாகாலாட்சேபம் செய்தாலும் ரஸம் குன்றாதது, அலுக்காதது இராமசரிதம். இதன் கதைப்போக்கு அத்தனை கவர்ச்சியானது. ஆதியில் இராமரின் கதையை காவியமாகப் பாடியவர் வால்மீகி. அவர் சமஸ்கிருத மொழியில் பாடினார். அவரைத் தொடர்ந்து பலர் பல மொழிகளிலும் வழிமொழிந்து இராமர் கதையைப் பாடியிருக்கிறார்கள். துளசிதாஸரும் கம்பரும் குறிப்பிடக் கூடியவர்கள். கம்பர் இரா மாயணம் என்ற காவியமாகவே தமிழில் பாடினார். கம்பருக்கு முன்பு தோன்றிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் மற்றும் சிலப்பதிகாரத்திலும் கூட, இராமர் கதையின் குறிப்புக்கள் சில பல வரிகளில் காணப்படுகின்றன.

பாற்கிண்ணத்தைக் கண்டாலே பூனைக்குக் கொண்டாட்டம். பாலைப் பருகிவிட அது துடியாய்த் துடிக்கும். அப்படிப்பட்ட பூனை பாற்கடலையே கண்டால் என்ன பாடு படும்? அதற்கு ஆசை பிடித்து விடாதா? அப்படி ஒர் ஆசை, பேராசை ஏற்பட்டதாம் இராமர் கதை என்று வால்மீகி பாடிவைத்த இராமாயணத்தைக் கண்ட போது கம்பர் என்ற பூனைக்கு! நாவினாலே நக்கி முழுவதையும் குடித்துவிட ஆசை கொண்டதாம். அது முடிகிற காரியமா? என்றாலும் அப்படிப்பட்ட ஒரு பேராசை தூண்டவே தாம் இராமாயணத்தைத் தமிழில் பாட முற்பட்டதாக அவையடக்கம் கூறுகின்றார் கம்பர்.

கம்பருக்கு ஏற்பட்டது போன்ற ஆசை பின்னாளில் வேறு பலருக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இராமர் காதையைத் தாமும் ஏதோ ஒரு வழியில் எடுத்துச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்பதுதான் அந்த ஆசை. எல்லோருக்கும் வால்மீகி யைப்போல, கம்பரைப் போல அழகொழுகும் கவிதைகளை வடித்துவிட முடியுமா? பாடிவிட முடியுமா? எனவே அவர்கள் வசனத்தில், கீர்த்தனங்களில் இராமசரிதத்தைப் படைக்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறாக எழுதியவர்க ளில் மூதறிஞர் ராஜாஜி, இலக்கிய விமர்சகர் பி. ஸ்ரீ. சமீபத்தில் எழுத்தாளர் சோ போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பாடியவர்களில் சீர்காழி அருணா சலக் கவிராயர் ஒருவர்.

எத்தனை போ் எழுதினாலும் பாடினாலும் இப்படிப்பட்ட ஆசை சிலருக்குத் திரும்பத் திரும்ப ஏற்பட்டு விடுகின்றது. ஏன் அப்படி ஏற்படு கின்றது என்பதற்கு விளக்கம் கூற முடியாது. அது அவர்கள் செய்த பூர்வ ஜென்ம பலாபலனும், இராமகாதையின் மகத்துவமும் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படிப் புண்ணியம் செய்த ஒரு மகானுபாவராக இரா. பத்மநாதன் அமைந்து விட்டமை மனமகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

இராமகாதையை வசனத்தில் எழுதவேண்டும் என்று தம்பி இரா. பத்மநாதனுக்கு ஏற்பட்டது பேராசையல்ல. அவரது தகுதிக்கும் திறமைக்கும் உட்பட்ட நியாயமான ஆசைதான். அதற்கு ஏற்ற எல்லாப் பெறுபேறுகளும் உடையவர் தான் அவர். அவர் ஒரு கற்பனாவாதி, கலைஞர், பாடகர், நடிகர், எழுத்தாளர், கவிஞர், வானொலி ஒலிபரப்பாளர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தெளிந்த தமிழ்நடையில் எழுதக்கூடிய ஒரு பத்திரிகையாளர்.

முன்பெல்லாம் தமிழை முத்தமிழ் என்று சொல்வார்கள். இயற் தமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்பனவே அவையாகும். இப்போது தமிழ் வசைத் தமிழ், மின்தமிழ் என்று இன்னும் இரண்டு தமிழ் கூட்டப்பெற்று, தமிழ் ஐந்தமிழாகி விட்டது. வசைத்தமிழ் என்றால் நமது அரசியல் வேட்பாளர்கள் தேர்தல் பரப்புரைகளின் போது பேசும் மேடைத்தமிழ் தான்! மின்தமிழ் என்பது கம்பியூட்டரிலும் இணையத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் தமிழ்.

தமிழை வேறு மூன்று வகையாகவும் பிரிக்கலாம். பண்டிதத் தமிழ், பல்கலைக்கழகத் தமிழ், பத்திரிகைத் தமிழ் என்பனவே அவை. பண்டிதத் தமிழ் இரும்புக் கடலை போன்றது. பல்கலைக்கழக ஆய்வுத்தமிழ் இடியப்பச் சிக்கல் போன்றது. பத்திரிகைத்தமிழ் தான் பாமரனும் எளிதில் விளங்கக் கூடியதான தெளிந்த தமிழ். இரா. பத்மநாதனின் தமிழ் நடையைப் படித்தவர்கள், அவர் ஸ்படிகம் போன்ற தெளிவும், ஆற்றோட்டமான வீச்சும் நிறைந்த தமிழில் எழுதுவதைக் காணலாம். அதாவது, பத்திரிகைத் தமிழில் எழுதுபவர் பத்மநாதன்.

இரா. பத்மநாதனை அவருடைய மாணவப் பருவத்திலேயே எடை போட்டவன் நான். அப்போது பி. கண்ணாம்பா கண்ணகியாகவும், பி.யூ. சின்னப்பா கோவலனாகவும் நடித்த கண்ணகி திரைப்படம் ஓடிக்கொண்டிருந்த காலம். சுந்தரத் தமிழில் அனல் கக்கும் வசனங்களை அந்தப் படத்துக்கு எழுதியிருந்தார் பிரபல திரைப்பட வசனகர்த்தா இளங்கோவன். அந்தத் திரைப்படக் கண்ணகியை, சில இளைஞர்கள் சேர்ந்து மேடை நாடகமாக அரங்கேற்றினார்கள் மட்டக்களப்பு வில்காஸிம் ஹோலில். இப்போது சுபாஸ் தியேட்டர்.

அந்த நாடகத்தில் மாதவி வேஷம் தாங்கி கோவலன்முன் நடனமாடி, மாலை சுழற்றி, எதுகை மோனைத் தமிழில் வசனம் பேசி, அனைவருடைய பாராட்டையும் கரகோஷத்தையும் பெற்றவர் இரா. பத்மநாதன். அப்போதிருந்தே அவருடைய கலைப்பயணம் ஆரம்பமாகி விட்டது. எதிர்காலத்தில் இவர் கலைத்துறையிலும், இலக்கியத்துறையிலும் சிறக்கக் கூயடிவர் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். மிமிக்கிரிக் கலையிலும் இவர் வல்லவர். பிறரைப் போலக் குரல் அமைத்துப் பேசிச் சபையைக் கலகலக்கச் செய்தவர். இலங்கை வானொலியில் அவர் பணி பரிந்த நாட்களில் பல புதிய ஆக்கங்களின் சிருஷ்டிகர்த்தாவாக விளங்கினார். சுதந்திரன் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அது அவரது எழுத்தாற்றலை மேலும் பரிண மிக்கச் செய்தது.

தினமுரசு வார இதழில் இப்போது இருக்கின்றார். இராமாயணத்தை வசன நடையில் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் அங்குதான் அவருக்கு உதித்தது. வாரா வாரம் என்று 123 வாரங்களில் எழுதி முடித்தார். இப்போது அதுவே இந்த 650 பக்க நூலாக 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' என்ற பெய ரில் வெளிவருகின்றது. இந்நூலில் இடையிடையே, பொருத்தமான இடங்களில் கம்பருடைய மணிக்கவிதைகளையும் கோர்த்து தமது எழுத்துக்கு இலக்கிய மெருகு ஊட்டியுள்ளார்.

அவர் படைப்பு வாரஇதழில் வெளிவந்த போது, இது ஒரு நூலாக வெளிவந்தால் பயனுடையதாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணினேன். அதன்படியே ஒரு நூலாக வெளிவருவது கண்டு பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். இரா. பத்மநாதனுடைய வர்ணனைகளும், வசன அமைப்பக்களும், சினிமாக் காட்சிகள் போல் கதையை நகர்த்தும் பாங்கும் மிக நன்றாக அமைந்து படிப்போர்க்கு உளநெகிழ்வையும், மெய்ப்பாட்டுணர்வையும் நிச்சயம் ஏற்படுத்தும் என்று நம்புகின்றேன்.

அனைவரும் படித்து இன்பறவேண்டிய ஓர் இன்தமிழ் நூல் இந்த 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' என்ற இராம காதை எனக் கூறி விதந் துரைப்பில் பெருமிதமடைகின்றேன்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்

'ஜே பிளாக்' அரச தொடர்மாடி, பம்பலப்பிட்டி, கொழும்பு – 04.

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

என்னுரை

உலக மகாகாவியங்களுள் ஒன்றான இராமாயணத்தை தினமுரசு வாரமலரில் தொடர்கதையாக எழுதும் பொன்னான வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது ஒரு தெய்வீகச் செயல் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

மகாபாரதம் தொலைக்காட்சித் தொடர் எம். ரி. வி.யில் ஒளி பரப்பப்பட்டபோது, இந்திமொழி உரையாடல்களைக் கொண்ட அத்தொடருக்கு சிங்கள மொழி விளக்கம் மட்டும் தரப்பட்டது. இதனால் தமிழ் பேசும் இரசிகர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. இதன் கார ணமாக இத்தொடருக்கான தமிழ்மொழி உரையாடல்களைத் தினமுரசு வாரஇதழில் வெளியிட விரும்பினோம். எம். ரீ. வி. நிறுவனத்தினர் பிரதி வாரமும் ஆங்கில மொழி உரையாடல்களைத் தந்துதவினர். தமிழ் இரசிகர்களும் வாசகர்களும் இதனால் பெரும் பயனடைந்தனர்.

தொடர்ந்து 94 வாரங்கள் தினமுரசின் ஒரு முழுப்பக்கத்தையும் மகாபாரத உரையாடல் நிரப்பியது. இத்தொடர் முடிவற்றதும் அதே பக்கத் தில் சிறந்ததொரு தொடரினைப் பிரசுரிக்க வேண்டிய கடமைப்பாடு இருந்தது.

தினமுரசு ஆசிரியர் அமரர். திரு. நடராஜா அற்புதராஜா அவர்களு டனும் நிர்வாகி தியாகராஜா தயாபரன் அவர்களுடனும் கலந்துரையாடி இர ாமாயண காவியத்தை எளிய நடையில் தொடராக எழுதுவது எனத் தீர்மானம் எடுத்தோம். வால்மீகி மாமுனிவரின் இராமாயணம் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதிகள், கம்பராமாயணம் ஆகியவற்றின் துணையுடன் தொடராக எழுதத் தொடங்கினோம். வாசகர்களின் அமோக ஆதரவை இத்தொடர் பெற்றுத் தந்தது.

மொத்தம் 125 அங்கங்கள் தினமுரசில் இடம்பெற்ற அதேபாணியில் தனித்தனித் தலைப்படன் காணப்படுகின்றன. முதல் வாரத்தில் இடம் பெற்ற சம்பவங்களில் சிலவற்றை அடுத்த வாரத் தொடரில் நினைவூட்டும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஒரே சம்பவம் மீண்டும் மீண்டும் வருவது போல் தோன்றும். அவற்றைத் தவிர்க்காமல் அப்படியே தந்துள்ளோம்.

இராமாயணம் என்ற பெயரில் பிரசுரமான தொடருக்கு நூலுருவில் தரும்போது வேறொரு பெயர் சூட்டுவதே பொருத்தம் என்று இந்துசமய

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்கள முன்னாள இயக்குனர் திரு. எஸ். தில்லைநடராஜா அவர்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். இதற்கமைய **கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்** என்று மகுடமிட்டோம்.

நூலுருவுக்காக கணனி அச்சுப்படிவங்களில் காணப்பட்ட எழுத்துப் பிழைகளை திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த திரு. எஸ். தெய்வநாயகம். திரு. ம. சண்முகநாதன் ஆகியோரும் திருத்தித் தந்தார்கள். முதற்படிவத்தின் சில பக்கங்களில் ஏற்பட்ட பிழைகளை திரு. திருமதி. பெ. விஐயரத்தினம் தம்பதிகள் திருத்தித் தந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தினமுரசு வாரமலரில் இத்தொடர் பிரசுர மாகிய காலங்களில் கணனி அச்சுக்கோர்த்தவர்களான திரு. மொஹமட் அர்ஹம் •பாரூக். செல்வி. பிரியகுமாரி செல்வராஜா, திருமதி. கலைமகள் திலீப் ஆகியோருக்கும் அலுவலகத்தில் பணிபரியம் செல்வி. பிரமிளாதேவி சண்முகராஜா. திருமதி. சசிகலாதேவி வேதமாணிக்கம். செல்வி. சத்திய வாணி போஜனநாயக்கர் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இவர்களும் பிழைதிருத்தும் பணியில் ஒத்துழைப்புத் தந்தவர்கள்.

எழுத்துலகில் என் ஆதா்ஷன குரு திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவா்கள். நான் மாணவனாக இருந்தபோது அவருடைய நெருக்கமான உறவு எனக்குக் கிட்டியது. தியாகி, கியாதி, அபேதன், பாடுமீன் என்ற பல பனைப் பெயா்களில் அவா் அவ்வப்போது எழுதி வந்த கட்டுரைகளும் கதைகளும் தான் எனது எழுத்தாற்றலுக்கு தூண்டுகோலாக விளங்கின.

திரு. சிவநாயகம் அவர்கள் சுதந்திரன் வாரஏட்டில் ஆசிரியராகப் பணிபரியும் போது அவருடைய அரசியல் விமர்சனங்கள் எம்போன்ற இளம் உள்ளங்களில் பதுப்புதுச் சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்தன. 1958 முதல் 1961ம் ஆண்டு வரை சென்னை மாநகரில் நான் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பதினங்களையும் திரையுலக விமர்சனங்களையும் சுதந்திரனுக்காக எழுதும் வாய்ப்பினை திரு. சிவநாயகம் அவர்கள் ஏற்படுத்தித் தந்தார். 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' நாலுக்கும் ஒரு பாராட்டுரை எழுதித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்கமைய சிறந்த பாராட் டுரையை தந்துள்ளார். இதற்காக அன்னாருக்கும் என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இலங்கை வானொலியில் நான் கடமையாற்றிய காலகட்டத்தில் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுடைய நட்புக் கிடைத்தது . வானொலியில் எனது ஆக்கங்களைக் கேட்டுப் பாராட்டுவார். அன்னா

ரிடமும் இந்நாலுக்கான அணிந்துரை ஒன்றினை வழங்குமாறு கேட்டேன். அருமையான ஓர் உரையினைத் தந்தார். அன்னாருக்கும் என் மனமுவந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இந்து சமய பண்பாட்டுத்துறை இயக்கு நராகவிருந்து தற்போது கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர் பதவி ஏற்றிருக்கும் திரு. எஸ். தில்லை நடராஜா அவர்கள், இத்தொடர் நூலுருப் பெறுவதற்கு ஆதிகாரண கர்த்தாவாக இருந்தார். அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர ாகவிருந்து ஒய்வு பெற்ற திருமதி. கைலாச நாதன் அவர்களும் இப்பணியில் உதவி பரிந்துள்ளார். இன்று, கலாசார சமய அலுவல்கள் அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளராக இருக்கும் திரு. ந. பரம்சோதி அவர்களும் திணைக்கள இயக்குனராகவிருக்கும் திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன் அவர்களும் இந்நூல் வெளிவர உறுதுணை புரிந்துள்ளார்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

திரு. எஸ். தெய்வநாயகம் அவர்கள் திணைக்களத்தின் ஆராய்ச் சிப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளராக விளங்குகிறார். அவர் 'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' இத்தனை பொலிவுடன் உங்கள் கரங்களில் தவழுவ தற்கு மற்றுமொரு காரணகர்த்தா ஆவர். அன்னாருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

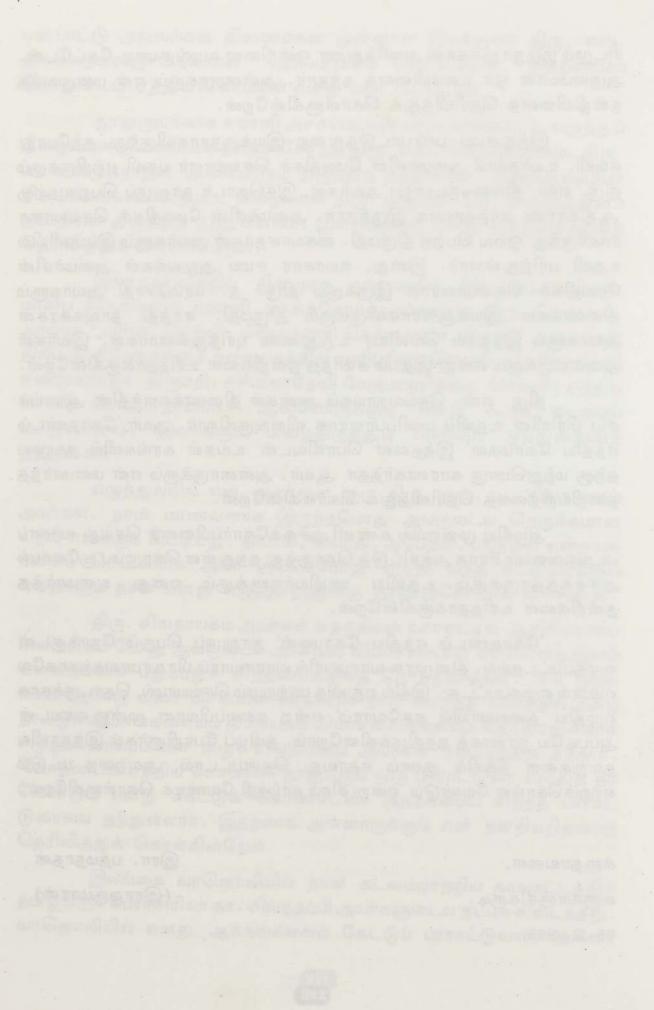
அழகிய முறையில் கணனி அச்சுக்கோர்ப்பினைச் செய்து வர்ணப் படங்களையும் சீராக அச்சிட்டுத் தொகுத்து தந்துள்ள கொழும்பு குளோபல் அச்சகத்தாருக்கும் உதவிய ஊழியர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

'கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்' நூலுருப் பெறும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டதல்ல. தினமுரசு வாரமலரில் வாராவாரம் பிரசுரமாவதற்காகவே எம்மால் எழுதப்பட்டது. இதில் எதுவித மாற்றமும் செய்யாமல், தொடருக்காக எழுதிய 'தலைவாயில் கதவோரம்' என்ற தலைப்பிலான முன்னுரையுடன் அப்படியே நூலாகத் தந்திருக்கின்றோம். தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் இந்நூலில் தவறுகளை நீக்கிக் குணம் ஏதாவது தென்பட்டால், அவற்றை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சிரம் தாழ்த்தி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

களுதாவளை, களுவாஞ்சிக்குடி . 06–12–1999 .

இரா. பத்மநாதன் (இராஜகுமாரன்)

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தலைவாயில் கதவோரம்

2_லகில் முதன் முதலில் தோன்றிய காவியங்களுள் மூத்த காவிய மெனக் கொள்ளப்படுவது இராமாயணம். வட மொழியான சமஸ்கிருதம் உயர் தனிமொழியாக விளங்கிய திரேதா யுகத்தில் இக்கதையினை வால்மீகி முனிவர் யாத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சமஸ்கிருத மொழியில் யாக்கப்பட்ட முதல் காவியம் இராமாயணமாகும்.

இந்நூலின் நாயகனான இராமபிரான் மகா விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்ற நம்பிக்கை பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பரவி வருகிறது.

வட இந்தியாவிலும் தென் இந்தியாவிலும் இராமபிரானுக்குப் பல பிரசித்தி பெற்ற ஆலயங்கள் உள்ளன. இராம பக்தனாக விளங்கும் அனுமனுக்கும் (ஆஞ்சநேயர்) தனி ஆலயங்கள் உள்ளன.

கர்நாடக இசையில் தியாகராயர் கிருதிகளே உயிர்நாடி எனலாம். தியாகப் பிரம்மம் என்றழைக்கப்படும் அம்மேதை இயற்றிய பாடல்கள் அத்தனையும் இராமபிரான் மீது பக்தி சிரத்தையுடன் புனையப்பட்டவையே.

மகாத்மாக காந்தி அடிகளாரும் இராமனைத் தெய்வமாகவே வழிபட்டார். கோட்சேயின் குண்டுகளால் அடிபட்டுக் கீழே சாயும் போதும் ராம்.... ராம்.... ராம்.... என்றே அவருடைய இறுதி மூச்சுப் பிரிந்தது.

ராமா என்ற இரு எழுத்துக்களிலிருந்தும் எழும் ஓசை அற்புதமான தெய்வீக அதிர்வலைகளை எழுப்பும் மந்திரசக்தி படைத்தது என்று அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தவர்கள் உரைக்கின்றனர்.

பாரத நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் இலங்கை, மலாயா, பர்மா இந்தோனேஷியா, இந்தோசைனா இன்றைய கம்போடியா, லாவோஸ், வியத்நாம்) மற்றும் தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலும் சீனா, ஜப்பான், ஃபிலிப்பைன்ஸ் போன்ற தேசங்களிலும் இராமனை இறைவனாகக் கொண்டு வணங்கப்பட்டு வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்ட – கம்போடியாவின் அங்கோர்வாட் ஆலயத்திலுள்ள ஒன்பது பிரகாரங் களிலும் சுவர்ச் சிற்பங்களாக இராமாயண காதையின் பல கட்டங்களும் மகாபாரதக் கதாபாத்திரங்களும் இடம் பிடித்துள்ளன.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

இந்தோனேசியாவின் தென்கிழக்குக் கோடியிலுள்ள பாலித்தீவில் வாழும் மக்கள் மத்தியில் இராமாயணக் கதை இன்றும் படிக்கப்பட்டு வருகிறது. அத்தீவில் வாழும் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்ற நடனங்கள் இராமகாதையை அடியொற்றியவையே. பாலி நடனம் உலகப் டூகழ் பெற்றது.

தாய்லாந்து மன்னர் பரம்பரை இன்றும் இராமர் பரம்பரை என்றே நம்பப்படுகிறது. இன்று ஆட்சி டுரிபவர் ஒன்பதாவது இராமன் என்றே அழைக்கப் படுகிறார். தலைநகரான பாங்க்கொக்கிலுள்ள அரண்மனை நூதனசாலையில் வாலி–சுக்கிரீவன் சண்டையைச் சித்திரிக்கும் 8 அடி உயரமான சிலை இன்றும் காணப்படுகிறது. இருவரும் மல்யுத்தம் டிரிவதை ஒரே கல்லில் அக்காலச் சிற்பி செதுக்கியிருக்கிறான். ஒருவருடைய வாயினுள் மற்றவருடைய வாய் டிகுந்து கடித்துக் கொண்டிருப்பதான பகுதியிலேயே இவ்விரு தனித்தனி உருவங்களும் ஒரே கல்லில் பொழியப்பட்டவை என்பதை அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மத்திய ஆசிய நாடுகள், குறிப்பாக எகிப்து மற்றும் பல அராபிய நாடுகளிலும் முன்பு இராமாயணத்தின் செல்வாக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அந்நாடுகளின் பெரும்பாலான வரலாறுகளில் 'ராமன்' என்ற உச்சரிப்பினைக் கொண்ட மன்னர்களின் பெயர்களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மேற்கத்தைய நாடுகளிலும் இராமர் காதை, நன்கு பரவியிருக்கிறது. தொடர்பு சாதனங்களின் அபரிமித வளர்ச்சியால் இராமாயணம் தொலைக்காட்சி வடிவில் இன்று செல்வாக்குப் பெற்றது. ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இராமாயணம் பல உலக மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அந்தந்த நாட்டு மக்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டது.

நமது நாடான இலங்கையில் இராம காதை தெரியாதவர் மிகக் குறைவே. இராமாயணத்துடன் இலங்கை மிக மிக நெருக்கமான தொடர்டு கொண்டுள்ளது. இராமர்காதையில் 'வில்ல'னாக-கொடிய அரக்கனாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட மன்னன் இராவணன்-இலங்காடுரியை ஆண்டு வந்தவன். இராமனை கதாநாயகனாக-அவதாரடுருடனாக ஏற்றிப் போற்றுமிடத்து அவனுடைய எதிரியை கொடியவனாக வர்ணித்துள்ளார்கள். இருப்பினும் சிவபக்தனாகவும் அருங்குணங்கள் அமையப் பெற்றவனாகவும் இராவணனை அறிமுகப்படுத்த வால்மீகியோ கம்பரோ ஏனைய ஆசிரியர்களோ தவறவில்லை.

வால்மீகி இராமாயணத்தை தமிழில் தந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்

இராமாயணம்

உரிய இடங்களில் உரிய மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார். இந்திய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இராமாயணம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழில் இராமர் கதையை வடித்துரைத்த பலர் கதாபாத்திரங்களின் குணாதிசயங்களை தங்களுடைய கருத்துக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப மாற்றி அமைத்துள்ளனர்.

இராவணனையே கதாநாயகனாகவும் இராமனை ஒரளவு சீரற்றவனாகவும் அறிமுகப்படுத்தி 'இராவண காவியம்' என்றொரு நூலை புலவர் குழந்தை எழுதியுள்ளார். இராமனை அவதாரமாகக் கருதி வழிபடும் நாட்டில் அப்பாத்திரத்தை இழிவுபடுத்தும் பாங்கில் சித்திரிக்கும் நூலை அப்போதிருந்த சென்னை மாநில அரசு பல்லாண்டு காலம் தடை செய்திருந்தது. சென்னை மாநிலத்துக்கு 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் சூட்டிய அறிஞர் அண்ணாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இராவண காவியத்தின் தடை நீக்கப்பட்டது.

சீதாபிராட்டியாரை இராவணனின் மகள் என்று கூறும் இராமாயணமும் உண்டு. வெறும் காம நோக்குடன் சீதையை இராவணன் கவரவில்லை; அவன் அத்தகைய கொடியவனல்ல–அருங்குணக்குன்று என்று வர்ணிக்கும் கதைகளுமுண்டு.

இராமாயணத்தில் காட்டப்பட்ட இலங்கை இன்றுள்ள இலங்கையல்ல என்றும் – முக்கியமான இலங்கை கடலினுள் அமிழ்ந்து விட்டது என்றும் கூறுவர். ஆனால் இதே இலங்கைதான் இராமாயணத்தில் இடம்`பெற்ற நாடு என்று கூறுவதற்குரிய சான்றுகளையும் சுட்டிக்காட்டுவோருளர். நுவரெலியா நகருக்கு அருகேயுள்ள சீத்தா எலியாவில் சீதை அம்மன் கோவில் என்று ஒரு சிறு கோவில் இருக்கிறது. இதுதான் இராவணனால் சீதை சிறைவைக்கப்பட்ட அசோகவனம் என்று கூறுவோருமுண்டு.

தனது தாயாரின் சிவபூசைக்காக சிவலிங்கம் ஒன்றைத் தேடிய இராவணன், திருகோணமலையில் சுயம்புவாக எழுந்தருளிய சிவலிங் கத்தைப் பெயர்த்தெடுக்க திருமலையைத் தன் வாளால் வெட்டிப் பெயர்த்தெடுக்க முனைந்தானாம். அந்த வெட்டுத்தான், 'இராவணன் வெட்டு' என்று இப்போதுள்ள ஆலயத்திற்குச் செல்லும் வழியில் வலது புறம் இருக்கும் பாறையின் செங்குத்தான பெரும் பிளவினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

இலங்கை தலைமன்னாருக்கும் தென் இந்தியாவிலுள்ள தனுஷ் கோடிக்குமிடையில் திட்டுத்திட்டாக மணல் மேடுகள் பல கடல் மட்டத் துக்கு மேல் எட்டிப்பார்ப்பது போல் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இராம பிரான் சீதையைச் சிறை மீட்க தனது வானரப்படைகளுடன் கடலைக்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

கடந்து வருவதற்காக வானரப் படைகளைக் கொண்டு அமைத்த பாலத் தின் பகுதிகளே அவை என்று கூறப்படுகிறது. இத்திட்டுக்களை 'இராமர் அணை' என்று கூறுவார்கள்.

தனுஷ்கோடியை அடுத்து இராமேஸ்வரத்திருப்பதி அமைந்திருக் கிறது. இங்குள்ள சிவலிங்கம், இராவண சங்காரம் முடிந்து இந்தியக்கரை சேர்ந்ததும் இராமபிரானால்–மணலால் அமைக்கப்பட்டு வழிபாடியற்றப் பெற்ற லிங்கம் என்று கருதப்படுகிறது.

இதேபோல் மட்டக்களப்பு அமிர்தகழியில் உள்ள மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய மூலவரான லிங்கமும் இராமபிரானால் அமைக்கப்பட்டது ஏன்று நம்பப்படுகிறது. ஆலயத்துடன் அமைந்தள்ள தீர்த்தமும் 'அனுமான்தீர்த்தம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இராவணனின் தம்பியாகிய விபீடணன் இராமபிரானுடன் இணைந்து கொண்டான். இராவணேசனைக் கொன்ற பின்னர் விபீட ணனை இலங்கை அரசனாக இராமன் அரியணை ஏற்றினான் என்பது கதை. இதே விபீடணனுக்கு இலங்கையில் களனி விகாரையிலும் தமிழ்நாடு ஸ்ரீரங்கத்திலும் இருகோயில்கள் உள்ளன.

திருச்சியிலுள்ள மலைக்கோட்டை உச்சிப் பிள்ளையாருக்கும் இலங்கை விபீடணனுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் கதை ஒன்றுண்டு. இராவண சங்காரம் முடிந்து அயோத்தி திரும்பிய இராமன் விபீடணனையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்ததாகலும் பட்டாபிஷேக விழாவில் கலந்து விட்டு இலங்கை திரும்பிய விபீடணனிடம் தான் வைத்திருந்த தங்கத் தாலான ஸ்ரீரங்க விமானத்தை இராமர் கொடுத்து அனுப்பியதாகலும் அக்கதை கூறுகிறது. வான் வழியாக தனது இரதத்தில் விபீடணன் வரும்போது சிரமபரிகாரம் செய்ய காவேரி நதிக்கரையில் இறங்கியிருக்கிறார். ஸ்ரீரங்க விமானத்தை கீழே தரையில் வைக்காமல் அருகே நின்ற ஒரு சிறுவனிடம், தான் நதியில் நீராடி வரும்வரை வைத்திருக்கும்படி கோரியிருக்கிறார்.

விபீடணர் வரும்வரை காத்திருக்க முடியாத சிறுவன் விமானத்தை காவேரிக் கரையில் வைத்துவிட்டான். கரையேறிவந்த விபீடணரால் விமானத்தைப் பிடுங்கி எடுக்க முடியாமற் போகவே சிறுவனைத் தண்டிக்க முயன்றிருக்கிறார். அச் சிறுவன் திருச்சி மலை உச்சியில் ஒடி ஏறி அமர்ந்தான். அவனுடைய தலையில் விபீடணர் குட்டியதும் அச்சிறுவனே பிள்ளையாராகக் காட்சி அளித்திருக்கிறார்.

இக்கதை ஆறு வர்ணப் படங்களாக வரையப்பட்டு மலைக் கோட்டைப் பிள்ளையார் ஆலய முன் மண்டபத்தில் இன்றும் காணப் பெறுகிறது.

உலகளாவிய ரீதியில் பரந்து பட்டுக் கிடக்கும் இராமகதையை நம் நாட்டு இளஞ் சந்ததியினர் ஓரளவாவது தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இராமாயணத்தை இலகு தமிழில் தொடர்ச்சியாக வழங்கும் பணியினை நாம் ஏற்றுள்ளோம்.

வால்மீகி

இரேதாயுகத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் வால்மீகி மாமுனிவர் தான் முதன் முதலில் இராமாயண காவியத்தை உலகிற்கு அளித்தார். சகல நற்பண்புகளும் தேவாம்சமும் பொருந்திய ஒரு சிறந்த கதாபாத் திரத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று வால்மீகி முனிவர் கருதியபோது இராமபிரானே காவிய நாயகனாக அமையப்பெற்றான். அதுவும் மகாவிஷ் ணுவின் அவதாரமே இராமபிரான் என்றும் முனிவருடைய புலன்களுக்குத் .தோன்றுகிறது.

இமயமலைச்சாரலில் ஒரு பெரிய கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவனாக வால்மீகி வாழ்ந்தான். கொலை–கொள்ளை என்பவை அவனு டைய தொழிலாக இருந்ததே தவிர, இவற்றால் பிறர் துன்பப்படுகின் றனரே.... இவற்றால் பெரும் பாபமும் பழியும் ஏற்படுமே என்பவற் றையெல்லாம் அறியும் ஆற்றல் அவனுக்கிருந்ததில்லை.

இத்தகைய கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனை நாரத மாமுனிவர் காண்கிறார். கொலை செய்வது, பிறர் பொருளை அபகரிப்பது ஆகியவை கொடிய பாபம் என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறார். தான் செய்யும் பாபங்களுக்குரிய பலனை தானே அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நாரதர் கூறிய அறிவுரையினால் தன் தீய தொழிலை விட்டொழித்து தவவாழ்க் கையை வால்மீகி ஏற்கிறான்.

இதற்கிடையில் பிரம்மாவை நோக்கி தவம் செய்த இராவணேசன் சாகாவரமும் அதிக பலமும் சக்தியும் பெறுகிறான். தேவர்களாலோ முனிவர்களாலோ இறைவனாலோ கூட அழியாவரம் பெற்ற இராவ ணேசன் தான்பெற்ற வரத்தின் மகிமையைப் பரிசோதிக்க முற்படுகிறான். தேவர்களையும் முனிவர்களையும் இம்சிக்கிறான். இதனால் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுக, அவர் மகாவிஷ் ணுவிடம் அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார்.

தேவர்களாலோ முனிவர்களாலோ அழியாவரம் பெற்ற இராவணன் மனிதர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் தானே மானிடனாக பூமியில் அவதரித்து இராவணனையும் அவனுடன் சேர்ந்து அடாவடித்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தனங்களில் ஈடுபடும் அரக்கர்களையும் அழித்தொழிக்கப்போவதாக மகாவிஷ்ணு தேவர்களிடம் வாக்களித்தார். தான் எடுக்கவிருக்கும் அவ தாரம் இராமாவதாரம் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இந்த உரையாடல்களை மறைந்திருந்து கேட்ட நாரதர் உடனே பூலோகம் விரைந்து, பன்னெடுங்காலம் தவசிலிருக்கும் வால்மீகரை அணு குகிறார். ஒரே இடத்தில் பல வருடங்கள் அன்ன ஆகாரமின்றி தவசிலி ருந்த வால்மீகரின் உடலை ட;ற்று முடியிருந்தது. தான் கேட்ட இரகசி யத்தை எப்படியாவது வால்மீகரிடம் கூறிவிட வேண்டும் என்று துடித்த நாரதருக்கு 'தேவ இரகசியத்தை தக்கதருணத்தில் மறந்து விடுவாய்' என்று பிரம்மாவால் இடப்பட்ட சாபத்தின் பயனாக அவதாரத்தின் பெயர் வரவில்லை. வால்மீகி முனிவர் தவமியற்றிய இடத்திலிருந்த மரா மரத்தைக் காண்கிறார். "மகாவிஷ்ணு 'மரா' அவதாரம் எடுக்கப் போகிறார்" என்று தடுமாற்றத்துடன் கூறிமுடித்தார்.

இதனையே வால்மீகி 'மரா…. மரா….' என்று இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க 'ராம.. ராம.. ராம' என்ற உண்மையான அவதாரநாமம் அவர் வாயில் வந்துவிட்டது.

தவம் கலைந்த வால்மீகி முனிவர் தவச்சாலை நிறுவி சீடர்களுடன் தங்கியிருந்தபோது ஒருநாள் நீர் நிலையில் காலைக் கடன்களை முடிப் பதற்காகச் சென்றார். ஒரு மரக்கிளையில் கிரவுஞ்ச பட்சிகள் ஆணும் பெண்ணுமாக ஆனந்தமாக இருக்கும் வேளையில் வேடுவன் ஒருவன் தன்வில்லில் பாணம் ஏற்றி ஆண்பறவையைக் கொன்று விட்டான். தன் இணையை தவித்த அப்பெண் பறவை படும் துயர் கண்ட இழந்து வால்மீகி முனிவர் அம்பினை எய்த வேடுவனைச் சபித்துவிட்டார். தவவலிமையில் சிறந்த அம்மாமுனிவர் இட்டசாபத்தின் போது எழுந்த வாக்கியங்களின் ஓசைநயமும் ஒழுங்கு முறைகளும் மிகமிக அலங்காரமாக அமைந்துவிட்டன. தனது தவவலிமையின் பலனை கோபத்தால் சிதைத்து விட்டமைக்காக முனிவர் மனம் வருந்தினார். எனினும் அப்போது கடும் கோபத்தில் வெளிப்பட்ட வாக்கியங்கள் மாபெரும் காப்பியத்தின் அடிநாதமாக வெளிவந்தன என்பதனை முனிவர் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

வால்மீகி மனிவரின் மன வேதனையை உணர்ந்த பிரம்மதேவன் முனிவரிடம்: "மாமுனிவரே! தாங்கள் கோபத்தில் உதிர்த்த வார்த்தைகளில் தெய்வீக நாதமும் திவ்யமான சந்தமும் பொதிந்து ஒலிக்கின்றன. இதனையே தாங்கள் பாடும் இராமாவதார காப்பியத்தின் உயிர்நாடியாக வைத்து தங்கள் பணியை ஆரம்பியுங்கள்!" என்றார். இக்காலகட்டத்தில் இராமாவதாரம் இவ்வாறுதான் அமைய வேண்டும் என்று வசிட்ட மாமுனிவரும் விசுவாமித்திர மாமுனிவரும் வால்மீகி மாமுனிவருடன் இருந்து விவாதித்து இக்காவியத்துக்கான கட்டுக்கோப்பை அமைத்தபின் இராமாயணத்துக்கான சுலோகங்களை வால்மீகி முனிவர் இயற்றிப் பாடலானார்.

வால்மீகி இராமாயணத்தின் தோற்றுவாயை ஆராயப்புகுந்த எமக்குக் கிடைத்த தகவல்களின் ₍முலம் பெறப்பட்ட பல கதைகளின் சாரமிது.

கம்பநாடன்

⊔ல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வால்மீகி முனிவரால் யாக்கப்பட்ட இராமாயணம் இந்தியாவின் பல பாகங்களுக்கும் பரவியது. தமிழ்நாட்டில் பல்லவப் பேரரசு கவிழ்ந்து சோழர்காலம் ஆரம்பித்த காலத்தில் சோழப் பேரரசனொருவனுடைய வேண்டுகோளுக்கிசைந்தே கம்பநாடன் இராம சரிதையினை இயற்றினார் என்று கூறப்படுகிறது.

கம்பர் 9ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்று ஒரு சாரார் கூற, ஏனையோர் 10 முதல் 12ம் நூற்றாண்டுகளின் இடைப்பட்ட காலங்களே கம்பர் வாழ்ந்த காலம் என்கின்றனர். கம்பரைப் பற்றி பல்வேறுபட்ட கதைகள் கூறப்படுகின்றன. அவர் பிறந்து வாழ்ந்த காலத்தை நிர்ணயிக்க முடியாதிருப்பது போலவே அவரைப்பற்றிய கதைகளின் உண்மை மற்றும் டனைந்துரைகளை உணர முடியாதிருக்கிறது.

கம்பர்–கம்பநாட்டு அரசனின் மகன் என்றும் அந்நாடு கலகத்தால் சீரழிய, ஓர் ஒச்சன் வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்து பின்னர் சடையப்பவள்ளல் என்பவரின் தயவில் வளர்ந்தார் என்று யாழ்ப்பாணம் சதாசிவம் பிள்ளை அவர்கள் தொகுத்த 'தமிழ் இலக்கியத் திரட்டு' கூறுகிறது.

மூலவர் ஆதித்தன் என்ற பிராமணரின் மகன் கம்பர் என்று மற் றொருகதை கூறுகிறது.

ஔவையார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி போன்ற பெரும்புலவர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் கம்பர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

யாழ். சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த குமாரசாமிப் புலவரின் கருத்து கம்பர் காலம் கி.பி. 1120 முதல் 1200 வரையாகும். அகளங்க சோழனின் அவைப்புலவராக திருவேகம்பமுடையார் என்ற பெயருடன் வாழ்ந்தார் என்றும், இவர் வைணவ மதத்தவர் என்றும் கூறுகிறது.

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள திருவழுந்தூரில் கம்பர் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

சோழ, பாண்டிய மற்றும் சேரநாட்டு மன்னர்களுடனும் தொடர்பு வைத்தி ருந்திருக்கிறார் என்றும் பல கதைகள் கூறுகின்றன. இவற்றில் ஓரளவு நம்பிக்கை கொள்ளச் சான்றுகளுள்ளன. இறுதியில் செட்டி நாட்டிலுள்ள நாட்டரசன் கோட்டையில் இவர் இறையடி சேர்ந்தார். இன்றும் கம்பன் வீட்டுச் செட்டியார் குடும்பத்தின் பராமரிப்பில் கம்பரின் சமாதி இருப் பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

வடமொழியில் வால்மீகி முனிவரால் யாக்கப்பட்ட இராமாணயத்தை தமிழர் தம்பண்டிக்கேற்ப சிற்சில மாற்றங்களைச் செய்து கம்பநாடர் 'இராமர்காதை' என்ற பெயரில் யாத்து திருவெண்ணெய்நல்லூர் என வழங்கப்பெறும் திருவரங்கப் பெருமாள் (ஸ்ரீரங்கம்) சந்நிதியில் அரங்கேற் றியுள்ளார். இவ்வாலய வீதியில் ஸ்ரீரங்கநாயகி சந்நிதி அருகே கம்பர் இராமகாதை அரங்கேற்றிய மண்டபம் என்று ஒரு அமைப்பு இப்போதும் இருப்பதைக் காணலாம்.

எமது் பணி

இராமாயணம் உலக மகாகாவியங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. உயர்ந்த குணங்களை உடைய ஓர் உத்தமனாக இராமன் சித்திரிக்கப்பட் டுள்ளான். இலங்கை வேந்தன் இராவணனும் அரும்பெரும் குணங்களை உடைய சிவபக்தனாக விளங்கியுள்ளான்.

இராமன் தனது போர் வீரர்களாக வானரங்களை அமைத்துக் கொண்டார் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. வடநாட்டு மன்னனான இராமன் வனவாசமேற்றிருந்த காலத்தில் தன் மனைவியைப் பிரிந்து தென்னாடு வந்துதான் படை திரட்டுகிறான். இதனால் வானரப்படை என்று கூறப் பட்டது தென்னாட்டவரையே என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. வட நாட்ட வருக்கும் தென்னாட்டவருக்குமிடையில் காணப்படும் முகஅமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே 'வானரம்' என்ற வர்ணனை தென்னாட் டவரைக் குறிக்கும் பதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வால்மீகி இராமாயணத்தின் மொழி பெயர்ப்பையும் கம்பராமா யணத்தின் தனிச் சிறப்பம்சங்களையும் ஒன்று சேர்த்துச் சீர்தூக்கி எமது சந்ததியினருக்கு அளிக்க ஆசைப்பட்டு இம்மகத்தான பணியினை ஏற்றுள்ளேன்.

இராமாயணத்தைப் பாடமுற்பட்ட கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனே தனது பாயிரத்தில், ஓசை பெற்று உயர் பாற் கடல் உற்று, ஒரு பூசை, முற்றவும் நக்குபு, புக்கென, ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்–மற்று, இக் காசுஇல் கொற்றத்து இராமன் கதை அரோ!

என்று கூறுகிறான்.

"தேவர்களுக்கு அமுதத்தை அளித்த பாற்கடல் முழுவதையும் ஒரு பூனையானது தனது நாக்கினால் நக்கிக்குடித்து விடமுடியும் என்ற பேரா சையால் முயற்சிப்பதற்கு ஒப்பாகும்-இராமாவதாரக் கதையினை நான் கூற வந்தமை....." என்பது இதன் பொருள்.

அப்பேற்பட்ட புலவரேறு தன்னைப் பேராசை கொண்ட பூனையாக வர்ணிக்கப்போந்தான். இந்நிலையில் இம்மாபெரும் பணியை எத்தகைய ஆற்றலோ புலமையோ அறிவோ அற்ற துரும்பான நான் ஏற்றுள்ளேன்.

அவனருளால் அவன் தாள் வணங்கி இந்த வான்கோழி எடுத்திருக் கும் பணி சிறப்புற ஈடேற அவனருளும் அன்பு வாசகர்களின் நல்லா தரவும் வேண்டியே ஆரம்பிக்கிறேன்.

கொழும்பு 3 ஒக்டோபர் 1, 1995

இரா. பத்மநாதன்.

தினமுரசு வாரமலரில் இத்தொடரின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட முன்னுரையே இதுவாகும்)

வெண்பா

அன்பர்க் கருள்புரியும் ஆனைமுகன் தாள் தொழுது இன்பப் பெருக்கேறிி ஏமுற்றேன் – மன்னும் இராமபிரான் காதை இயல்புட னேயுரைக்க பராபரேன வந்தருள்வாய் வரம்

🖢 நாட்டு நலனும் மன்னவன் மாண்பும்

அருணனுக்கு ஆராதனை

2_தய சூரியன் உதிப்பதற்கு ஆயத்தமானான். உலகம் துயில்நீங்கி எழுவதற்கு முயல்கிறது. கிழக்கு வானம் செம்பட்டுத்துகில் விரித்து கதிரவன் வரவுக்குக் கட்டியம் கூறுகிறது. ஒங்கார் ஒலி எழுப்பும் ஒயாப் பெருங்கடல் தனது கருமைப் போர்வையை மெல்ல மெல்ல நீக்குகிறது. பறவையினங்களின் இன்னிசை எங்கும் ஒலிக்கிறது. கறவையினங்கள் கன்றுகளை அருகழைத்து அமுதப் பாலை ஊட்டி உவகை கொள்கின்றன.

இயற்கையின் இன்ப இயல்டுகளை அள்ளிப் பருகியவண்ணம் அரி வையர் துயில் நீங்கி அணி அணியாக நீர் நிலைகளை நாடிச் செல் கின்றனர். ஆலயங்களிலிருந்து எழும் கண்டாமணி ஓசை கேட்டு ஆடவர் துயில் நீக்கித் துடித்தெழுகின்றனர்.

தன்னருகே துயில் கொண்டிருந்த தன் மனையாள் இன்னும் பஞ்சணையில் பள்ளி கொள்கிறாளோ என்று ஓரக்கண்ணால் பார்க்கிறான் கணவன், அவள் அங்கில்லை. அவள் சலசலக்கும் நீரோடையின் நடுவே தன் தோழியர் சூழ நீராடுவதை அவன் அகக் கண்ணால் காண்கிறான். அவனுடன் இரவு; அவளிருக்கையில், அவளது தங்க மேனியில் அவனிட்ட அடையாளங்களை அவளுடைய தோழிகள் கண்டுவிடுவார்களோ.....? அவ் வாறு காண நேர்ந்தால்..... அவனுக்கு அந்தக் காட்சியை நினைக்கவே அவனையே அறியாமல் ஒருவகை இன்ப உணர்ச்சி பரவுகிறது.

இரவு; நடந்தவையெல்லாம் நினைவில் நிறைந்துவிடுமானால் பகற் கனவு; காண வேண்டிவருமே! கடமைக்குக் காலத்தே செல்ல வேண்டுமே என்று படுக்கையிலிருந்து பாய்ந்தெழுகிறான். அவன் எழுவதற்கும் நீராடி முடித்து தண்ணீர்க் குடத்துடன் அவள் வந்து அவன் முன் நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவள் கையில் கொண்டுவந்த வெண்தாமரை மொட்டு ஒன்று அவளுடைய அழகைப் போலவே்மலர்ந்தும் மலராத பாதிமலர் போல அவனைப்பார்த்துச் சிரித்தது. அதனை அவள் கொடுக்க அவன் வாங்கினான்.

காலைப் பொழுதில் காலத்தை வீணாக்க அவனால் முடியாது. கடமை காத்திருக்கிறது. கமல மலரை அவள் கையிலேயே திணித்து விட்டு காலைக் கடன் முடிக்க அடுத்துள்ள தடாகத்தை நோக்கி ஒடினான் அவன்.

உதயமாகும்போது அவன் அந்த அருணன் ஆலயத்தில் நிற்க வேண்டும். அங்கு நடைபெறும் உதயகாலப் பூசையில் கலந்து கொள் ளவரும் கொற்றவனின் மெய்க்காப்பாளர் குழுவின் தலைவன் அவன்.

ஆலயத்தை ஓடிச் சென்றடைந்தான். முழவு ஒலித்தது. மணிகள் நாதமெழுப்பின. கொடி, குடை ஆலவட்டங்கள் புடைசூழ சர்வ அலங்காரங்களுடன் மன்னவன் வருகிறான். மங்கலான ஒளியிலும் அம்மன்னவனின் மேனி ஒளி வீசியது. அவனுடைய அங்கத்தின் ஒளியா அல்லது அம்மன்னவன் அணிந்திருக்கும் அணிமணிகள் ஒளியா அதிகம் என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

மன்னவனின் வலது டுறம் வெண்தாடி வேந்தராக வேதத்தின் உட்பொருளை ஒத்த வித்தகத்தன்மையை விளக்கும் திருவுருவாக அம் மாமுனிவர் வருகிறார்.

பரிவாரங்கள் அனைவரையும் ஆலயத்தின் முன்றலிலே நிறுத்தி விட்டு மன்னவனும் முனிவரும் மட்டுமே அவ்வாலயத்தின் உட்செல் கின்றனர்.

அழகழகான அடுக்கு தீபங்கள் இரு மருங்கும் ஒளிபரப்ப, தங்கத் தாம்பாளங்களில் ஏழு வர்ணங்களைக் கொண்ட மலர் மொட்டுக்கள் தனித்தனியே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கிழக்கிலிருந்து ஓர் ஒளிக்கீற்று ஆலயத்தினுள்ளே–கர்ப்பக்கிருகத்தின் பொற்கதவில் படவும் அக்கதவு திறக்கவும் சரியாக இருந்தது. எங்கும் முரசங்கள் ஒலித்தன. குழல்களின் ஊதல் ஒலி ஆலயத்தின் பிரகாரம் எங்கும் எதிரொலித்தது. மணிகளின் ஓங்கார நாதமும் ஒன்றாக இணைந்து எங்கும் பரவும் போது வேதியர்களின் வேத பாராயணமும் தொடங்கியது. எங்கும் தெய்வீக மணம் கமழ்ந்தது.

மன்னவனும் மாமுனிவனும் இரு கைகளாலும் மலர்களை அள்ளி அள்ளி உதய தேவனின் திருவுருவை நோக்கி வீசினார்கள். ஆலய மூலத்தானத்தை இருவரும் மும்முறை சுற்றிவந்தனர். பின்னர் ஆலயப் பிரதான வாயில் வழியே வெளிவந்தனர்.

இளமையும் அழகும் பொங்கும் ஏழு இளம் கன்னியர் ஏழுவகை மலர்களைக் கொண்ட தாம்பாளங்களை ஏந்தி மன்னவனுக்கும் மாமுனிவனுக்கும் முன்னே சென்று நீட்டினார்கள். கதிரவன் தன் பொற் கதிர்களை எங்கும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். வரிசையாக நின்ற மங்கையர் நீட்டிய தாம்பாளங்களில் இருந்து மலர்களை எடுத்து கீழ் வானில் பவனி தொடங்கிய கதிரவனை நோக்கித் தூவினார்கள். அந்தப் பூசையினை மனங்குளிர ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக கதிரவனும் தனது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்ட சிறிய மேகக் கூட்டங்களை ஏவி ஆலய முன்றிலில் நின்ற அனைவருக்கும் பன்னீர் தெளிப்பது போல் சிறு தூற்றலை இறைத்தான்.

* *

அரசர்க்கரசரான அயோத்திமாநகரக் காவலன் தசரதன், தேவேந்திரன் தனது தேவலோகத்தில் எத்தகைய ஆட்சிபுரிகிறானோ அதே போன்ற முறையில் மக்களுக்கு எக்குறையுமின்றி, நீதி வழுவாது, நேர்மை தவறாது, தர்மம் தழைத்தோங்க ஆட்சி புரிகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் உதயவேளையில் உதய சூரியன் ஆலயம் சென்று வணங்கியபின் உதயத்தின்போது எழும் கதிர்களையும் தன் உள்ளமும் உடலும் அள்ளிப் பருகும் வண்ணம் பிரார்த்தனை செய்ததன் பின்னரே தன் அன்றையப் பொழுதினை ஆரம்பிக்கிறான்.

கோசல நாடு

தேசரதன் சூரியவம்சத்தவன். இரகு வம்சம் என்றும் இந்த வம்சம் அழைக்கப்படுகிறது. இச்சுவாகு என்னும் மன்னர் பரம்பரையில் உதித்தவன்.

இந்தியாவில் ഖட கங்கை நதிக்கரை யின் வடபுறத்தே சரய நதிக்கரையில் அமைந்தது கோசலம் என்னும் நாடு. சகல வள(மும நிறைந்த நாடு அது. இல்லை என்ற சொல்லுக்கு அந்நாட்டில் அர்த்தமே இல்லை. வளம் கொழிக்கும் நாடென்பதால் மக்கள் மனம் நிறைந்த வாழ்க்கை அமையப் பெற்றிருந்தனர். கல்வியும் செல்வமும் பல்கிப் பெருகியதால் மக்கள் பண்பிலுயர்ந்தவராக வாழ்ந்தனர். தத்தம் தேவைக்கேற்ப பொருள்வளம் நிறைந்திருந்தமையால் வறுமை அங்கு வாட்டவில்லை. பெருமை கொண்டவர்களாக அந்நாட்டு மக்கள் வாழ்ந்தமையால் பொறாமை என்ற பொல்லாமை அங்கு நுழையவில்லை. அதனால் பகைமையும் அங்கில்லை. வேண்டியதெல்லாம் வேண்டும்

இராமாயணம்

YOY

போது கிடைப்பதனால் அங்கு களவுகளுக்கோ கொள்ளைகளுக்கோ இடமிருக்கவில்லை.

1.8

251708

White and in a second of the

same the and and and and

2051

வயல்கள் பரந்தும் வனப்புமிக்க பூங்காக்கள் மலிந்தும் வேதங்களை ஒதும் வேதம் பயில் பள்ளிகள் நிறைந்தும் காணப்பட்டன. வனங்களில் விலங்கினங்களும் வகைவகையான பறவையினங்களும் பவனிவந்தன.

சுருங்கச் சொல்லின், கோசலம் என்ற நாடு, தசரத மன்னனின் தரமுயர்ந்த செங்கோல் சற்றும் கோணாத ஆட்சியின் பயனாக தேவர்களே பொறாமை கொள்ளும் வகையில் சிறப்புற்று விளங்கியது.

கோசல நாட்டின் தலைநகராக விளங்கியதே அயோத்தி மாநகரம், திருமகளான இலக்குமிதேவியின் உறைவிடமாக அயோத்தி மாநகரம் விளங்கியது என்று வர்ணிக்கப்படுவதால் இதற்கு மேல் உவமை கூறி வர்ணிக்க எவரால் தான் முடியும்!

இந்நகரைச் சூழ்ந்து நாலாபுறமும் பெருமதில்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. பகைவர் எவரும் வந்து நுழைந்துவிடாவண்ணம் நன்கு அரண் செய்யப்பட்டிந்தது.

மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் நிறைந்து காணப்பட்டன. மணிக்கற்களால் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்தன. இவை பல்வகை இரத் தினக் கற்கள் பதிக்கப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. தூண்கள் வைரத் தாலானவை; சில மாளிகைகளின் தூண்கள் சந்தன மரங்களால் ஆக்கப் பட்டிருந்தன. உத்தரங்கள் மரகத்த்தால் ஆனவை. தரையில் காந்தக்கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒவ்வொருவரும் செய்யும் தொழிலை ஒட்டி அவரவர் வதிவிடங்கள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. அகலமான வீதிகளைக் கொண்டிருந்தது. பொருட் களை கொள்வனவு செய்வதற்கு வசதியாக அங்காடிகள் அமைக் கப்பட்டிருந்தன. கிராமப் புறங்களில் இருந்து மாட்டு வண்டிகளிலும் குதிரை வண்டிகளிலும் நகர மக்களுக்குத் தேவையான பண்டங்கள் வந்து கொண்டே இருந்தன. அதேபோல் நகரை நாடிவருவோரும் வந்த பணியை முடித்து வெளியேறுவோருமாக மக்கள் கூட்டம் எப்போதும் நெருக்கியடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

* *

ஆலயத்தில் அருணன் பூசையை முடித்துக் கொண்டு அரண்மனை திரும்பிய மன்னர் மன்னவன் தசரதன் தன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ அரசவை நோக்கிப் புறப்பட்டான். ஆடலழகியர் ஒருபுறம் ஆடற் கலைபயில, பாவாணர்கள் மறுடிறம் பண்ணிசைபாட, வேதியர்கள் வேதம் ஒதி வாழ்த்த, மலர் சொரிந்து மங்கையர் குழாம் டிடைசூழ அரசன் பவனிவந்து கொண்டிருந்தான். வாயிலில் காவலன் ஒருவன் கட்டியம் கூறினான். அடலேறுபோல் அரசன் அரசவையில் அடியெடுத்து வைத்த தும் அவையிலிருந்த அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். எங்கும் வாழ்த்தொலி எழுந்து வான் முட்டியது.

அரியணையினை ஒருமுறை வணங்கி விட்டு அதன் மேல் அரசன் வீற்றிருந்தான். ஆஸ்தானப்புலவர் எழுந்து வாழ்த்துப் பாடியதைத் தொடர்ந்து வேற்று நாட்டுப் புலவர்கள் பலர் வந்து பாக்களைப் பண் னோடு இசைத்து மன்னவன் கையால் பரிசில்களைப் பெற்றுச்சென்றனர்.

உதயத்தின்போது ஆதவன் ஆலயத்துக்கு அரசருடன் சென்றிருந்த முனிவர் வசிட்டமாமுனிவராவார். அரசனின் குலகுருவும் அவரே! குருவைக் கலந்தாலோசியாமல் அயோத்தி மன்னன் எக்காரியத்தையும் செய்யத் துணிய மாட்டான். அம்மாமுனிவர் அரசவைக்கு அப்போதுதான் . வந்துகொண்டிருந்தார். முனிவர் வருகையைக் குறிக்குமுகமாக வாயிற்காவலன் கட்டியம் கூறினான். அரியணையை விட்டெழுந்த அரசன் வாயிற்காவலன் கட்டியம் கூறினான். அரியணையை விட்டெழுந்த அரசன் வாயிலை நாடி விரைந்தான். அரசனுடன் அமைச்சர்கள் எண்மரும் தொடர்ந்து சென்று வசிட்ட மாமுனிவரை அழைத்துவந்து அவருக்குரிய இருக்கையில் அமரச் செய்தனர்.

அயோத்தி அரண்மனையில் அரசனுக்கு மதியுரை கூறுவதற்கும் அரச நிர்வாகம் சிறப்புற்று இயங்குவதற்கும் மதிநுட்பம் மிக்க எட்டு அமைச்சர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவை இருந்தது. கிருஷ்டி, ஜெயந்தன், விஜயன், சித்தார்த்தன், அர்த்தசாதகன், அசோகன், மந்திரபாலன், சுமந்திரன் என்பது அவர்களுடைய பெயர்களாகும். அமைச்சர்கள் இருந்த போதிலும் மக்களின் கருத்துக்கும் அரசவையில் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டு வந்தது.

தசரத மாமன்னன் குடி மக்களுக்குத் தாயைப் போன்றவன்; வரும்பிணி அகற்றும் மாமருந்தைப் போன்றவன்; தருணம் வரும்போது ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் மூத்த புதல்வனைப்போலும் கருதப்படுகிறான். மக்களின் அறியாமை இருளை அகற்றும் அறிவுச் சுடராகவும் திகழ்கிறான்.

குழந்தை இல்லாக் குறை

கௌசல்யா, கைகேயி, சுமித்திரை எனும் பெயருடைய மூன்று மனைவிகள் தசரதனுடைய வாழ்க்கையோடு இணைந்து இல்லறம் சிறக்க உறுதுணை புரிந்தனர்.

இத்தனை சிறப்புகளும் நிறைந்த அயோத்தி மாநகரில் – ஏன் கோசல நாட்டிலும் கூட ஒரு பெருங்குறை இருந்தது. குழலின் ஒலியின் இனிமையையும் யாழின் இன்னிசை ஒலியின் இன்பத்தையும் பருகிப் பருகி அரண்மனையிலுள்ளவர்களின் காதுகள் மரத்துப்போய் விட்டன. இன்னிசை எவையும் இனிமை பயக்காமல் புளிப்பாகவே இருந்தது. அங்கு மழலையின் மணியோசை கேட்கவில்லை. அது மாபெரும் குறையாகவே இருந்தது.

அரண்மனையிலும் அந்தப்புரங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட்கள் யாவும் அந்தந்த இடங்களிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தன. சுவர்களில் வர்ணங்கள் புசப்பட்ட அப்படியப்படியே இருந்தன. தரைகளிலும் கூட எக்கறையும் படவில்லை. அவற்றைத் தட்டி உருட்டி எறிந்து உடைத்து விளையாடிக் குறும்பு செய்ய குழந்தையில்லாக் குறை தெரிந்தது. அத்தகைய கோலங்களைக் கானும் அரசிகள் முவரும் சோகத்திலாழ்ந்தனர். அரசிகளுடன் அண்டிப் பழகும் சேடிப் பெண்களுக்கும் இதே கவலை பீடித்துக் கொண்டது. அரண்மனைக் காவலாளிகளிடம் படர்ந்த இந்தக் கவலை மந்திரி பிரதானிகளையும் நாட்டு மக்களையும் வாட்டத் தொடங்கிவிட்டது.

தனக்குப்பின் தன் மூதாதையர் வழிவந்த அரியணையில் வீற்றிருந்து செங்கோலைக் கரம்பிடித்து அரசபரிபாலனம் செய்வதற்கு ஏற்ற வாரிசு கிடைக்கவில்லையே என்ற வாட்டம் தசரத மன்னனையும் வாட்டியது. காலத்தே பயிர்செய்து சிறப்புடன் பலன் கிடைத்தால்தானே நானிலம் சிறக்கும்? நான் என்ன குறை செய்தேன், ஒரு குழந்தைச் செல்வம் கிடைக்காமல் போனமைக்கு? காலம் கடக்கிறது; என் கோலம் சிதைகிறது; பட்டத்துக்கேற்ற பிள்ளையொன்று பிறக்காவிட்டால் பட்ட பாடெல்லாம் நட்டமாகிவிடுமே? என்று பலவாறாக மன்னர் மன்னன் தசரதன் தினசரி புலம்பலானான். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் மகப்பேறு ஒன்றில்லாவிட்டால் வாழ்வில் உய்வே இல்லையே என்று எண்ணியெண்ணி ஏங்கலானான்.

மன்னவனின் இந்த ஏக்கத்தின் பிரதிபலிப்பினை அன்றைய அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அரசவையில் அன்றாட நிகழ்வுகள் முடிந்ததும் அமைச்சர்கள் எண்மரும் அரச குரு ஒன்று கூடினர். வழக்கம்போல அன்றைய வசிட்டரும் கூட்டத்திற்கு தசரத மன்னவனே தலைமை தாங்கினாலும் அவனுடைய முகத்தில். படிந்திருந்த ரேகைகள் பிரதிபலித்ததை அகத்தில் வாட்டத்தின் அனைவரும் கண்டனர்.

அயோத்தி மாநகரினது அரியணையில் தசரத மாமன்னனுக்குப் பிறகு அமர்வதற்கு ஒரு இளவரசன் வேண்டுமே! எக்குறையுமில்லாத ஏற்றமிகு நாட்டுக்கு இக்குறை ஏன் வந்தது என்பதனையே ஒட்டிய அன்றைய அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் வாதங்கள் எழுந்தன. பல நாழிகைகள் இடம்பெற்ற கூட்டத்தின் இறுதியில் வசிட்ட மாமுனிவர் டின்முறுவல் பூத்தவராக தனது கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அரசன் முதல் அமைச்சர்கள் வரை அம்மாமுனிவரின் அரிய கருத்துக்களை செவிமடுத்தனர்.

"இரகு வம்சம் வாழையடி வாழையாக வளர்ந்தோங்க வேண்டியது. இடைநடுவில் இவ்வம்ச விருட்சம் தொடர்பற்றுப்போக அந்த இரகுநாதனான சூரியதேவனே வழி விடமாட்டான். தசரத மாமன்னனுக்கு மகப்பேறுண்டு. முற்பிறப்பில் மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சாபத்தின் பயனாகவே இதுவரை மகப்பேறு கிட்டவில்லை. இந்தப் சாபம் நீங்க புத்திரகாமேட்டி யாகம் ஒன்றினை முறையாக மன்னவன் செய்தாக வேண்டும். இந்த மாபெரும் வேள்வியைத் தலைமை தாங்கி நடத்தித் தருவதற்கு தகுதி உடையவர் இருசியசிருங்க முனிவராவர். அம்மாமுனிவர் முன்பு இமயமலைச்சாரலில் பெரும் தவம் இயற்றியவர். நீண்ட நெடுங்காலம் மிகக் கடுமையான பிரம்மச்சரியம் அனுஷ்டித்தவர். தேவர்களுக்கும் மேலான சக்திபடைத்தவர். இந்த மகான் அயோத்தி மாநகரை அடைந்து மன்னர் மன்னவன் நடத்தும் புத்திரகாமேட்டி யாகத்தை நடத்தித் தருவாரானால் நிச்சயம் மகப்பேறு கிட்டும்!".

கலைக்கோட்டு மாமுனிவர்

இவ்வாறு மாமுனிவர் வசிட்டர் உரைத்ததும் அவையிலிருந்த அனைவரும் பெருமகிழ்வெய்தினர். இருசியசிருங்க முனிவரை மன்னர் சென்று அழைத்து வருவதற்கான நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. முன்னர் இமயமலைச் சாரலில் தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த தவசிரேட்டரான இருசியசிருங்கர் தற்போது அங்கநாட்டிலே வாழ்ந்து வருவதாகவும் முனிவர் கூறினார்.

அங்க நாட்டதிபனாகிய உரோமபாதன் தசரத மன்னனின் நண்பன், ஆகையால் இருசியசிருங்கரை உரோமபாத மன்னனின் உதவியுடன் அணுகலாம் என வசிட்ட மாமுனிவரும் அமைச்சரான சுமந்திரனும் கூறினர். வசிட்டர் இருசியசிருங்கர் பற்றி வேறுபல தகவல்களையும் மன்னனிடம் கூறினார்.

அங்க நாட்டில் பல்லாண்டு காலமாக மழை பொய்த்தமையினால்

இராமாயணம்

வயல்களில் விளைச்சல் இல்லை. மண் வரண்டு கிடந்தது. பசியும் பட்டி னியும் படர்ந்ததால் மக்கள் பெரும் துயரடைந்தனர். மக்கள் படும் துயரம் கண்டு வருந்திய மன்னன் உரோமபாதன் வேத விற்பன் னர்களையும் மாமுனிவர்களையும் அழைத்து "மழை பொழியவேண்டு மெனில் யாது செய்ய வேண்டும்?" என வினவினான்.

"தன் தந்தையைத் தவிர வேறு எவர் முகத்தையும் கண்டறியாத ஒரு இளம் துறவி இமயமலைச்சாரலில் கடும் தவம் இயற்றியபின் தற்போது தபோவனம் அமைத்து தனித்து வாழ்கிறார். அம்மகானை அவருடைய தந்தையாருக்குத் தெரியாமல் தங்கள் நாட்டுக்கு அழைத்து வருவீர் களானால் நிச்சயம் நாட்டில் மழை பொழியும்" என்றார் ஒரு முனிவர்.

காசிப முனிவரின் மகன் விபாண்டக முனிவன். இந்த விபாண்டகன் தன்னுடைய மகனான இருசியசிருங்கரை தனியான ஒரு தவச்சாலை அமைத்து அங்கிருந்து தவம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத் திருந்தார். அந்தச் சரலைக்குள் எந்த மானிடனும் செல்வதற்கு அனுமதிக் கப்படவில்லை. விபாண்டகர் அவ்வப்போது தன்மகனிடம் சென்று அவரு டைய சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பார். இவ்வாறு வேற்று மனித வாடையே தெரியாத ஒருவரை உரோமபாத மன்னரால் எவ்வாறு அழைத்து வர முடியும்? இவ்வாறு மன்னவன் கலங்கியபோது அந்நாட் டிலுள்ள பேரழகிகளான விலைமாதர் சிலர், "நாங்கள் போய் அந்த வருகிறோம்!" என்று மன்னரிடம் இளம் துறவியை அழைக்கு சூறி விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

இருசியசிருங்கரின் நெற்றியில் மான் கொம்புகள் போன்ற இரு கொம்புகள் இருந்தன. இதனால் இவரைக் கலைக்கோட்டு மாமுனி என்று அழைத்தனர்.

கலைக்கோட்டு மாமுனிவர் வசித்து வந்த தவச்சாலைக்குச் சற்றுத் தொலைவில் அங்க தேசத்திலிருந்து வந்த மங்கையர் அழகிய பர்ணசாலை ஒன்றினை மரந்தடி கொடிகளால் அமைத்தனர். அவர்களும் தவசிகள் போன்று வேடம் தரித்தனர். விபாண்டகர் அறியாதவாறு இம்மங்கையர் ஒருநாள் கலைக்கோட்டு மாமுனிவனின் கண்களில் பட்டுவிட்டனர். முதன் முதலில் தன்னைப் போன்று தோற்றமுடைய – தன்னைவிட எழிலும் கவர்ச்சியும் கொண்ட தவசிகளைக் கண்ட கலைக்கோட்டன் முதலில் பயந்தார். பின்னர் மருண்டார். வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்து நின்றார். அருகே வந்தார். அவர்களைத் தொட்டும் தடவியும் பார்த்தா எக்காலத்திலும் அவரிடம் எழாத ஒருவகை புத்துணர்ச்சியும் பூரிப்பும் ஏற்பட்டதை உணர்ந்தார். காந்த சக்தி படைத்த கண்களால், அந்த இளம் துறவியின் உள்ளத் திலே என்றுமே அனுபவித்திராத இன்பக்கிளர்ச்சியை ஏவிவிட்டு வனிதை யர் ஓடி மறைந்துவிட்டனர்.

அன்று மாலை 'சந்தியா வந்தனம்' எனும் மாலைக் கடனை முடிப்பதற்காக நதிக்கரை சென்ற முனிவன் நீராடிக் கரையேறி வடக்கு நோக்கி தியானத்திலமர்ந்தான். மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை. காதுகளில் அன்று காலை அந்த இளமங்கையர் உதிர்த்த வார்த்தைகளின் ஓசை தேனாக வந்து மோதியது. அகக் கண்களில் அந்த அரம்பையர் வீசிய விழிக்கணைகள் வந்து தாக்கின. அம்மங்கையரின் கொவ்வைக் கனிவாய் எத்தகைய சுவை ஊறுமோ என்று மனம் விம்மியது. அன்று அந்த இளந்துறவியால் எந்தக் கடமையையும் சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை. உணவும் கொள்ள முடியவில்லை; உறங்குவதற்காக விரித்த மான்தோலும் உடலை உறுத்தியது.

பொழுது புலரும்வரை பொறுத்திருந்தான். விடிந்தும் விடியாத பொழுதில் எழுந்தான். நித்திய கடமைகளை நிறைவேற்ற மனமின்றி அந்த அழகிய 'துறவி'கள் எங்கிருக்கிறார்களோ அங்கேபோக வேண்டும் என்ற துடிப்பு மேலிட தவச்சாலையை விட்டுப்புறப்பட ஆயத்தமானான். வாயிலின் வழியே வெளியேறி வந்தபோது அந்த இளந்துறவி கண்ட காட்சி அவனைச் சிலையாக நிறுத்தி விட்டது.

தேவரிடர் தீர்க்கத் திருமால் அளித்த உறுதி!

தேவருலகில் மேகநாதன்

அமரர்களுக்கு அரசனான தேவேந்திரன் சோகமே உருவாக, செய்வதறியாது திகைத்துப் போயிருந்தான். அமராவதி நகருக்கே அப கீர்த்தியை ஏற்படுத்தும் அபாயச் சங்கு முழங்கியது. என்றுமே ஏற்பட் டிராத பேரபாயம் சூழ்வதை எண்ணும்போது ஏக்கம்தான் மேலிட்டது.

அமராவதியை அரண்செய்யும் அமரகாவலர்கள் அத்தனை பேரை யும் அசுரர்கள் சிறைப்பிடித்து விட்டார்கள். தெய்வீக அஸ்திரங்களைத் தாங்கி நின்ற அவர்களுடைய வீரம் செயலிழந்து போய் விட்டது. அரக்கர் படைகள் அணி அணியாக வந்து அமரபுரக் காவலர்களை அடிபணிய வைத்து விட்டனர்.

தானைத் தளபதி ஒடோடிவந்து இந்திரனிடம் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். இத்தகைய கொடுமை என்றுமே நடந்திருக்கவில்லை. இன்று ஏன் இவ்வாறு நடக்கிறது? என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டி ருக்கும் போதே ஆயிரம் இடி முழக்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்து இடித்தாற் போல் பெரும் ஓசை எழுந்தது.

"எங்கே ஒளிந்திருக்கிறான் அந்த இந்திரன்? இங்கே அவன் உடன் வராவிட்டால், சங்கிலியால் பிணைத்து இழுத்து வாருங்கள் அவனை!"

சிம்மகர்ச்சனை போலெழுந்த அந்த ஆணையைத் தொடர்ந்து ஆயிரம் அரக்க வீரர்கள் அணிவகுத்துச் சென்று இந்திரனை வளைத்தனர். அந்தப் பரந்தாமனை நினைத்து அபயம் கோருவதற்கே அவகாசம் கிட்டவில்லை. அமரர்க்கதிபனாம் இந்திரனின் கைகளில் விலங்குகள் பூட்டப்பட்டன.

"இழுத்துச் செல்லுங்கள் அவனை. இலங்காடரியின் சிறைக் கூடங்களில் ஏற்கனவே அமரர்கள் அனைவரும் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றனர். அவர்களுக்கே தலைவனான இவன் மட்டும் ஏன் இங்கு நாட்டின் சிறைகளிலே தவித்து வேண்டும்? தனியாகத் வாட எமது இந்த அமரர்களெல்லாம் அரச பரிபாலனம் செய்யட்டும். இழுத்துச் செல்லுங்கள்....!"

ஆணைகளைப் பிறப்பித்த அந்த உருவம் அகன்ற தோள்களுடன்

ஆஜானுபாகுவான உருவமைப்பும் கொண்டிருந்தது. ஆவேசம் ததும்பும் அந்த முகத்தில் ஏளனமும் எக்காளமும் ஒருங்கே குடிகொண்டிருந்தன. ஆணவச் சிரிப்பினை அடிக்கடி உதிர்த்தது அந்த உருவத்தின் வாய். ஆழமான கண்களில் குறும்புத்தனம் கொலுவிருந்தது. அரக்கத்தனம் குடிகொண்டிருந்தபோதும் முகம் அழகாகவும் களையுடனும் திகழ்ந்தது. கொடுமையான கட்டளைகளைப் பிறப்பித்த போதும் கூரிய மூக்கின் மேல் பரந்த நெற்றியில் அழகான மூன்று விரல்களால் திருநீற்று அடை யாளமும் நடுவில் சந்தனப் பொட்டும் காணப்பட்டன. இக்குறிகளைக் கண்ணுற்ற எவரும் 'இவன் ஒரு சைவன்' என்று அறுதியிட்டுக் கூறிவிட முடியும்.

அசுர வீரர்கள் இந்திரனை சங்கிலியால் பிணைத்து இழுத்துச் சென்றதும் அந்த அமரருலகமே அதிரும் வண்ணம் மற்றுமொரு சிரிப்பை உருளவிட்டு மெல்ல நகர்ந்து இந்திரனுடைய அரியணையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டது அந்த உருவம். அங்குள்ள ஆசனங்களில் பல அசுர அதிகாரிகள் வந்தமர்ந்தனர்.

"மூவுலகங்களையும் ஒரே குடைக்கீழ் ஒருங்கிணைத்து, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் தம்மடிப்படுத்தி, பத்துத் திக்கிலும் தன் புகழைப் பரவவிட்ட தசகண்ட இராவணேசனின் புதல்வன், வெற்றிச் செல்வன், விறல் வேந்தன், வீராதி வீரன்; தன்னை மிஞ்சிய தார் வேந்தர் எவரு மில்லை என்று இறுமாப்புடன் இந்த அமராபதியை ஆண்டு வந்த இந்திரனின் கர்வத்தை அடக்கி, அவனைச் சிறைப்பிடித்து, தேவருலகச் சிங்காசனத்தில் சிறப்புடன் வீற்றிருக்கும் இலங்கையின் இளவல் மேகநாதன் வாழ்க!"

இவ்வாறு அசுரவீரர்களுள் ஒருவன் கட்டியம் கூற, அங்கு திரண் டிருந்த ஏனைய அசுர அதிகாரிகள் வாழ்க....! வாழ்க! என்று வாழ்த் தொலி எழுப்பினர். அப்போது அந்தத் தேவருலகு மட்டுமல்ல, மூலுலகுமே அதிர்ந்தன.

அந்த அவையிலிருந்த அரக்கர்களில் ஓர் இளைஞன் எழுந்தான்.

"தேவர்களின் சபையில், தேவேந்திரன் அரியணையில் வந்தமர்ந்ததும் தேவ கன்னியர்களான அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்துமை ஆகிய மூவர் வந்து சதிராட்டம் புரிவார்களாமே? எங்கே அவர்கள்…? ஒளிந்து விட் டார்களா….? இழுத்து வாருங்கள் அவர்களை……!" என்று கர்ஜித்தான்.

எழில் பூத்த இளஞ்சிட்டுக்கள் மூவர் அஞ்சி நடுங்கியவர்களாக அவை நடுவே வந்து நின்றனர். அன்றலர்ந்த தாமரை போன்று என்றும் மலர்ந்திருக்கும் அவர்களுடைய வதனம் வாடிய காந்தள் போல் கூம்பிக்காணப்பட்டது.

என்றும் தங்களுக்கு அபயமளித்து ஆதரித்துவரும் அமரர்கோன் அரியணையில் இல்லை. அமர்ந்திருக்கும் அரக்கர் தலைவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கலும் அவர்களுக்கு அச்சம். இருப்பினும் அவையில் அன்றாடம் ஆடற்கலை டிரியும் பணி அவர்களுடையது. பின்னணியில் இருந்து பண் பாடலும் வாத்தியங்களை மீட்டலும் உரியவர்களும் வந்துவிட்டனர். இம் முவரையும் அழைத்து வர ஆணையிட்டவனே மறுமுறையும் குரலெழுப்பினான். "இந்திரன் இச்சபையில் இருந்தால்தான் உங்களுக்கு ஆட வருமோ....? அரியணையில் இனிமேல் அமர்ந்து அரசோச்சப் போகும் இனி இந்த இளவலுக்குத்தான்! ஆட மறுத்தால் நீங்கள் உரிமை அனுபவிக்கும் தண்டனை எவ்வாறிருக்கும் என்பதை நான கூறப்போவதில்லை... இம்.... ஆரம்பிடிங்கள் உங்கள் ஆட்டத்தை....!"

இசை எழுந்தது; ஆனால்அதில் சுருதி இழையோடவில்லை.... ஆடலும் தொடங்கியது; அதில் அழகேதும் தென்படவில்லை. இருப்பினும் அந்த ஆடல் முறை அசுரர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தமையினால் தலைகளை ஆட்டி இரசித்தார்கள்.

பிரம்மன் கொடுத்த வரம்

யடைப்புத் தொழிலுக்கு அதிபனாம் நான்முகனாகிய பிரம்மனின் மகன் வசிட்டமாமுனிவன் தவத்தால் உயர்ந்தவன். நிகரற்ற சக்தி படைத் தவன்.

தசரத மாமன்னன், மகப்பேறற்று வருந்தி மந்திரிப் பிரதானிகளுடன் தன்னிடம் யோசனை கேட்டபோது, அந்த வசிட்டமாமுனிவர், சில காலத்தின் முன்னர் அமராவதி நகரில் அரக்கர் கூட்டத்தினால் இந்திரன் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட அந்தக் காட்சியை மனத்திரையில் காண்கிறார்.

இந்திரன் கைதானதை அறிந்த பிரம்மதேவர் இலங்காடிரிக்குச் சென்று இந்திரனைச் சிறை மீட்டு வந்ததையும் அறிகிறார்.

ஜம்புலன்களையும் அடக்கி, ஒரே சிந்தையாய், காலத்தை உணராது, பசி, தூக்கம் ஆகிய அனைத்தையும் மறந்து கடும் தவமியற்றுபவர்கள் எண்ணுதற்கரிய மகாசக்திகளைப் பெறுகிறார்கள். அத்தகைய தவ வலிமையில் சிறந்தவர்களுள் ஒருவரான வசிட்டமாமுனியும் முக்காலமும் உணரும் வல்லமையைப் பெற்றிருந்தார். மூவுலகிலும் நடைபெறும் சம்பவங்களையும் உடனடியாகவே தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தார். ஆகவே தசரத மாமன்னனின் குழந்தையில்லாக் குறை நீங்க வழி உண்டா என்று தன் சிந்தனா சக்தி எனும் குதிரையைத்

தட்டிவிட்டார். அவர் கண்ட காட்சியில் பல விண்ணுலக விந்தைகள் வெளிப்பட்டன.

இலங்கையர்கோன் இராவணேசன், முற்றும் துறந்த முனிவனாக இல்லா விட்டாலும் கடும் தவம் மேற்கொண்டவன். சிவபக்தன். இல்ல றத்தை மேற் கொண்டிருந்த போதிலும் இறைவனை இசைபாடித் துதிப் பதில் தவறுவதில்லை.

படைத்தற் கடவுளான பிரம்மனை நோக்கித் தவமிருந்தான் இராவணேசன். அவனுடைய கடும் தவத்தால் கவரப்பட்ட பிரம்மதேவன், இராவணன் முன்தோன்றி "நீ என்ன வரம் கேட்டாலும் தந்து விடுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டார். இறைவனை அன்பால் கட்டிவிட்டால் ஒருவன் எத்தகைய கொடுமையைப் புரிபவனாக இருந்தாலும் ஆண்டவன் அன் புக்கு அடிமையாகி, அவன் வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் வாரி வழங்கி விடுவான். இதேபோல்தான் இராவணனின் அன்பில் கட்டுண்ட பிரம்மன், அவன் அப்போது கேட்ட வரத்தை தங்கு தடையின்றித் தந்து விட்டார்.

"பல்லுயிரையும் படைக்கும் பெரும் பணி புரியும் பிரம்மதேவனே! வேதத்தின் முதல்வனே! அடியேனுக்கு அழிவிலா வரம் தந்தருள வேண்டு கிறேன். தேவராலோ அவுணராலோ – முனிவர்களாலோ என் வழி வந்தோருக்கும் எனக்கும் என்றும் இறப்பு ஏற்படாமல் சாகாவரம் அருள வேண்டுகிறேன்!"

இவ்வாறு இராவணேசன் இரந்ததும், "நீ கோரியபடி வரமரு ளனேன் பக்தனே! நீ சிரஞ்சீவியாக என்றென்றும் வாழக் கடவது!" என்றருளி பிரம்மதேவன் மறைந்து விட்டார்.

பெறற்கரிய பேறுபெற்றதும் ஒருவனுக்குத் தன்னைவிடத் தரணியிலே எவனுமில்லை என்ற தலை வீக்கம் ஏற்பட்டு விடுவதுண்டு. இதற்கு அரக்கர் தலைவன் இராவணனும் எவ்வாறு விதிவிலக்காக முடியும்! "தேவர்களாலும் அவுணர்களாலும் முனிவர்களாலுமே அழிக்க முடியாத என்னை எவர்தான் எதிர்க்க முடியும்?" என்ற எண்ணம் மேலிட்டவனாக முவுலகங்களையும் இராவணன் ஆட்டிப் படைக்கலானான். பூவுலகில் புகுந்த இடங்களிலெல்லாம் பேரழிவை ஏற்படுத்தினான். தவசிலிருக்கும் முனிவர்களையெல்லாம் பேரழிவை ஏற்படுத்தினான். தவசிலிருக்கும் முனிவர்களையெல்லாம் சிறையில் தள்ளினான்; சூரியன், சந்திரன் முதலான கோள்களையும் தன் குற்றேவலுக்குக் கடமைப்படுத்திவிட்டான்; வாயுவையும் வருணனையும் வாட்டி வதைக்கலுற்றான். தேவேந்திரனை தன்மகன் மேகநாதனை அனுப்பி சிறைப்பிடிக்க வைத்தான்.

இந்திரனைச் சிறைப் பிடித்தமையினால் தன் மகன் மேகநாதனுக்கு 'இந்திரசித்து' என்று சிறப்டுப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறு இராவணேசனின் கொடுமைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதால், சிறை மீண்ட இந்திரனும் ஏனைய தேவர்களும் மகாமேருமலையில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவனை நாடி ஓடினர். இராவணன் கொடுக்கும் இம்சைகளை எடுத்துரைத்தனர். தான் கொடுத்த தலைக்கனம் பிடித்து, நிலை வரத்தால் தடுமாறி, தறி கெட்டலையும் தன் பக்தனுக்கு உரிய தண்டனை தர தன்னாலாகாது என்றுணர்ந்த பிரம்மதேவர், தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வைகுந்தம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மெய்யடியார்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர்கள் முன் தோன்றி நிலையான அருளைப் பொழியும் கருணைக் கடலான திருமால் தன்னை நோக்கி தேவர்கோனும் ஏனையோரும் வருவதை அக்கணமே உணர்ந்தார். பிரம்மதேவனுடைய மேருமலை மண்டபத்திலேயே அவர்களுக்குக் காட்சி அளித்தார்.

செந்தாமரையை உறைவிடமாகக் கொண்ட இலக்குமிதேவியுடன் கருட வாகனத்தின் மீதமர்ந்து தோன்றினார். தேவர்கள் திருமாலைத் தொழுதெழுந்தனர். அவர்கள் கூறப்போகும் தகவல்களை உணர்ந்தவர்தான் எனினும் "என்ன குறை உங்களுக்கு?" என்று திருமால் வினவினார்.

பிரம்மன் தான் இராவணேசனுக்களித்த சாகாவரத்தைப் பற்றிக்கூறி, அவ்வரத்தால் அகம்பாவம் மேலிட்டு அவ்வரக்கர்கோன் புரியும் அட்டூழியங்களனைத்தையும் விவரித்தார். புன்முறுவல் பூத்தவராக அந்தப் புருடோத்தமன் அனைத்தையும் கேட்டறிந்தார்.

தனக்கு தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அவுணர்களாலும் மரணம் சம்பவிக்கலாகாது எனத் தவமிருந்து வரம்பெற்ற இராவணேசன் மானிடர்களால் தனக்கு மரணம் ஏற்படலாகாது என்று கேட்க ஏனோ மறந்து விட்டான். அரக்கர்கோனான தன்னை எந்த நரனும் அழிக்கத் துணிவானோ என்ற இறுமாப்பில் இருந்து விட்டான்போலும். இதனால் திருமாலே மானிடனாக அவதரிக்கத் திருவுளம் கொண்டார். தான் தன்னுடைய அம்சமாக மானிட உருவினைப் பிறக்க வைக்க நினைத்த அந்தப் பரம்பொருள், தன்னுடைய அம்சத்துக்கு உறுதுணையாக அவதரிக்குமாறு ஏனைய தேவர்களுக்கும் கோரிக்கை விடுத்தார்.

உலகின் கண்ணே தர்மம் தடுமாறி, நீதி நிலைபெறாமல் அநீதி தலையெடுத்து, அதர்மம் ஆட்சி புரிந்து, அக்கிரமங்கள் மலியும் காலங்களில் அந்தப் பரம்பொருளே மானிட அவதாரம் எடுத்து 'துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்' செய்வதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு

அவதாரம் இடம் பெறும்போது அவ்வவதாரத்துக்கு ஏற்றாற்போல் சூழலில் வேறுபல சம்பவங்களும் நடைபெறுகின்றன. திருமால் தனது அம்சமாக ஒருருவை மானிடனாக அவதரிக்க வைப்பதற்கான முடி வெடுத்ததும் அதற்கு உடந்தையாக இருந்து துணைடுரிய தேவர்கள் பலருக்கும் ஆக்ஞை பிறப்பிக்கிறார்.

து றவியைத் தவிக்க விட்ட தையலர்

விண்ணுலகில் இடம் பெற்ற இந்த அரிய காட்சிகள் யாலும் மண்ணுலகில் அயோத்தி மாநகரின் கண், அரசர்க்கரசரான தசரதனுடன் இருக்கும் வசிட்ட மாமுனிவனுக்கு நொடிப் பொழுதில் அகக்கண்ணில் தோன்றி மறைகின்றன. இக்காட்சியைக் கண்டு சிந்தையில் களிப்புற்ற மாமுனிவன், புத்திரகாமேட்டி வேள்வியை, கலைக்கோட்டு முனிவன் இருசியசிருங்கரின் தலைமையில் நடத்தினால், நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகும் பாக்கியம் தசரதனுக்கு உண்டென்று கூறி முடித்தார்.

* *

அங்க நாட்டரசனான உரோமபாதனால் இருசியசிருங்கரை அழைத்து வரும்படி ஏவிய அழகும் இளமையும் பொருந்திய மங்கையர், தங்கள் பணியினை சிறப்புடன் நடத்தி முடிக்க ஆயத்தமாயினர்.

தேன் சுவைதரும் மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகளையும் வகை வகையான நறுமணத்துடன் கூடிய இன்சுவைப் பண்டங்களையும் தங்கத் தட்டங்களில் ஏந்திய வண்ணம் அங்கநாட்டு இளமங்கையர் இருசிய சிருங்கரின் தவச்சாலையின் நடுவே அமைந்திருந்த குடிசையின் வாயிலில் வந்து நின்றனர்.

தன் தந்தையையும் தன்னையும் தவிர வேறு அந்த வனத்தில் எந்த மனிதரையுமே இதற்குமுன் இருசியசிருங்கர் கண்டதில்லை. ஓரிரு மிருகங்களையும் ஒருசில பறவைகளையுமே, உயிரினங்களாக அவர் கண்டிருக்கிறார். காலைக் கதிரவனின் எழிலையோ மாலை வேளையில் வானில் தோன்றும் வண்ண ஜாலங்களையோ அவர் அன்றுவரை பார்த்துப் பரவசமடைந்ததில்லை. உதயம் முதல் உறங்கும்வரை அவருடைய வாய் வேத மந்திரங்களை முணுமுணுத்துக் கொண் டேயிருக்கும். அவருடைய கண்கள் எப்போதும் அரைநிலையில் முடிய படியே இருக்கும் என்பதால் இயற்கையின் அற்புதக் கோலங்களை அவர் இரசித்ததில்லை.

அங்க தேசத்திலிருந்து வந்த அழகிகளை முதன்முதலாக அவர் பார்த்ததும் முதலில் துணுக்குற்றார். தன்னைப்போன்ற உருவ அமைப்

251708

இராமாயணம்

புடன் தென்பட்டாலும், அவர்கள் நடையில் தன் மனதை ஊடுருவும் படை ஒன்றினைக் கண்டார். அவர்களின் கண்வீச்சில் ஏதோ காந்த சக்தி எழுந்து தன் உள்ளத்தைக் கவ்வுவதை உணர்ந்தார். அவர்கள் உதிர்த்த ஒரு சில வார்த்தைகளிலும் உடனெழுந்த சிரிப்பொலியிலும் ஒருவித மாயமந்திர சக்தி வெளியேறி தன்னை நிலை தடுமாற வைத்ததைத் தெரிந்தார்.

இவர்களும் இதுவரை தான் கண்டு கொள்ளாமலே தவம் செய்யும் தவசிகள் என்றே கருதினார். ஆனால் தன்னிடத்தில் இல்லாத ஏதோ ஒரு சிறப்பம்சம் அவர்களிடம் இருப்பதைக் கண்டார். அவர்களுடன் மேலும் சில வார்த்தைகளைப் பேசி வேறு சில தகவல்களையும் பெறுவ தற்குள்ளாகவே அவர்கள் சிட்டுப் போல் பறந்தோடி விட்டனர். அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கமேயின்றி அந்தப் புதுமைத் தவசிகளை எண்ணிய வண்ணம் இருந்த இருசியசிருங்கர் அடுத்த நாள்காலையில், இளஞ்சூரியன் கீழ்வானில் பவனிவரத் தொடங்கி, இரவு முழுவதும் கொட்டிய பனி மெல்ல மெல்லக் கலையும் பொழுதில், அந்த அழகிகளை தன் குடிசையின் முன்றலிலே கண்டார்.

மனித வாடை இன்றி மனத்தை அடக்கி ஆண்டுகள் பலவாக ஆரண்யத்தில் கடுந் தவசிருந்த காளையை, காமக் கணை எய்து காமத்தீ சுட்டெரிக்க வைத்து விட்டனர் அந்த அங்கநாட்டு அழகிகள். மயங்கி விட்டான் அந்த மாமுனிவன் என்றுணர்ந்த அந்த மங்கையர் இருசிய சிருங்கரை தமது பர்ணசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். வகை வகையான உண்டி கொடுத்து, பருகப் பசும் பாலும் தேனும் பழரசமும் தந்து, நறுமணப் புகைகளைப் பொங்க வைத்து, காணாதவற்றையெல்லாம் கண்டு விட்ட போதையில் கிறங்க வைத்து, அத்துறவியை உடனடியாகவே இரதத்திலேற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

முனிவன் வருகையால் பொழிந்தது பெருமழை

அங்க நாட்டு எல்லையை இருசியசிருங்கர் போய் அடைவதற்கு முன்னமே அந்நாட்டில் கருமேகங்கள் கனவேகத்தில் சூழ்ந்து கொண்டன. பலத்த இடி முழக்கத்துடன் மழை பொழியத் தொடங்கியது.

பன்னெடுங்காலமாக மழை காணாது வறண்டு கிடந்த வயல் நிலங்கள் எங்கும் வெள்ளம் பெருகியது. குளம் குட்டைகளெல்லாம் நீர் நிரம்பப் பெற்றன. மக்கள் மனம் குளிர, மன்னவனும் இன்டுற்றான். இருசிய சிருங்கரை வரவேற்க மன்னவனுடன் அந்நகர மக்களும் வந்திருந்தனர். வரவேற்டு முறைகளைக் கண்ட முனிவனுக்கு எதுலுமே புரியவில்லை. அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அங்கு ஆடல் பாடல் முதலிய கலைகள் இடம்பெற்றன.

இந்தவேளையில்தான், ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது என்பதனை அந்த இளம் துறவி உணரத்தலைப்பட்டார். தான் ஏமாற் றப்பட்டு விட்டதாக, வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கருதத் தொடங்கினார். முனிவர் உண்மையை உணர்ந்து சாபமிடுவதற்கு முன்னதாக அம்முனிவரின் காலடியில் மன்னன் உரோமபாதன் சரணடைந்தான். மாமுனிவரை அழைத்து வந்த காரணத்தை அமைதியாக எடுத் துரைத்தான். மழையின்மையால் பயிர் விளையாமல் மக்கள் பசிப் பிணியால் பட்ட துயரத்தை விளக்கினார். ஒருவாறு இருசியசிருங்கரின் மனம் மாறி கருணை சொரிந்தது. தக்க தருணம் பார்த்து இருசிய சிருங்கருக்கு தன்மகளான சாந்தை என்பாளை மணம் முடித்து வைத்தார், மன்னவன் உரோமபாதன்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி தன் நண்பரான உரோமபாதனிடம் வந்து, தான் நடத்தவிருக்கும் வேள்விக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்துவதற்கு இருசியசிருங்கரை அனுப்பி வைக்குமாறு கோரினார். உரோமபாதனும் தனது மருமகனிடம் தக்கவாறு எடுத்துரைத்து தனது மகளையும் மருமக னான இருசியசிருங்கரையும் அனுப்பி வைத்தார். வேள்வியை நடத்து வதற்குத் தனக்கு உதவி புரிவதற்காக வேறுபல முனிவர்களையும் அழைத் துக் கொண்டு இருசியசிருங்கர் அயோத்திமா நகரை வந்தடைந்தார்.

தெய்வீகப் பிரசாதம்

அயோத்தி மாநகரம் விழாக்கோலம் பூண்டு காணப்பட்டது. வீதிக எெல்லாம் கழுவிச் சுத்தம் செய்யப்பட்டு அலங்கார வளைவுகள், மகர தோரணங்கள் ஆங்காங்கே கட்டப்பட்டன. அந்நகர மக்களும் தங்களை வண்ணப் பட்டாடைகளால் அலங்கரித்து பல்வகை நகைகளை அணிந்து பூன்னகையுடன் பூரித்து நின்றனர். வண்ண வண்ண மலர்கள் நிரம்பிய வெள்ளித்தட்டங்களை ஏந்தி நின்றனர். தங்கள் நகருக்கு வருகைதரும் தவசிரேட்டரான இள முனிவரை வரவேற்க வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் மக்கள் திரண்டு நின்றனர்.

இரு நாட்களுக்கு முன்னர் கோசல நாட்டின் எல்லையிலேயே மந்திரி பிரதானிகள் வந்து காத்து நின்றனர். அங்க நாட்டிலிருந்து புறப்பட்ட இருசியசிருங்கரையும் அவருடைய தர்ம பத்தினி சாந்தையையும் உடன் வரும் முனிவர்களையும் நகருக்கு அழைத்துவர சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. மன்னர் மன்னன் தசரதன் தன் குலகுருவான வசிட்ட மாமுனிவருடன் பல தடவைகள் கலந்தாலோசனை செய்து, கலைக்கோட்டு மாமுனிவரை வரவேற்பதற்கான ஏற்பாடுகளை எத்தகைய

குறையுமின்றி செய்து வைத்திருந்தார்.

பிறநாட்டு அரசர்களை வரவேற்பதானால் அதற்கென்றொரு முறை யுண்டு. பிரமுகர்களானால் அவர்களை வரவேற்கப் பிறிதொரு முறை யுண்டு. முனிடுங்கவர்களை வரவேற்பதனால் அதற்கெனச் சிறப்பான வழிமுறைகளுள்ளன. இதில் ஆடம்பரமான ஆடல் பாடல்கள் இடம் பெறலாகாது. பக்திப்பரவசத்துடன் கூடிய வரவேற்பாக இது அமைய வேண்டும். ஆகவே நாட்டின் எல்லையிலேயே வாழை, கமுகு மற்றும் மாவிலைத் தோரணங்கள் காட்சி அளித்தன. நாட்டிலுள்ள தவசிகள், அந்தணர்கள், அறிவாளிகள் ஆகியோர் முனிவரை வரவேற்கத் திரண்டிருந்த கூட்டத்தில் அமைச்சர்களும் காணப்பட்டனர்.

அயோத்தி மாநகரில் அருள்மாமுனிவன்

இருசியசிருங்கர் எல்லைப்புறத்தை வந்தடைந்ததும் சங்குகள் முழங்கின; சேகண்டிகளினதும் மணிகளினதும் ஓங்கார ஓசை எழுந்து எங்கும் எதிரோலித்தது. அந்தணர்களுடைய வேத பாராயணம் உரிய உயரிய உச்சரிப்புடன் எழுந்து சகல ஒலிகளும் ஒன்றிணைந்து அந்தப் பிரதேசத்தில் பக்தி வெள்ளம் பெருக்கெடுப்பது போன்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தியது. அகிற் புகையும் எங்கும் பரவியது.

வசிட்ட மாமுனிவரின் பிரதான சீடரான ஒரு முதிய முனிவர் பூரண கும்பத்துடன், இரதத்திலிருந்து இறங்கிய இருசியசிருங்க முனிவரை வரவேற்றார். முனிவருடன் அவருடைய தர்ம பத்தினியும் வந்தமையினால் சில ரிஷி பத்தினிகளும் சாந்தையை முறைப்படி வரவேற்றனர்.

கலைக்கோட்டு முனிவரும் அவருடன் வந்த ஏனையோரும் பிரத்தியேகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த விடுதியில் ஒய்வெடுத்து சிரம பரிகாரம் செய்தனர்; அடுத்த நாள் அதிகாலை உதயத்தின் பின்னர் இரு நாழிகைகள் கழித்து அயோத்தி மாநகர வாயிலை அடைந்தனர்.

அயோத்தி தலைநகரமல்லவா? இந்திரனின் அமராவதி நகரைவிட அழகிலும் வசதிகளிலும் சிறந்து விளங்கும் நகரம் என்று போற் றப்படுவதல்லவா? அது மட்டுமல்லாமல் திருமாலே மானிட அவதாரமாக வந்துதித்து வளர்வதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நகரமல்லவா? ஆகவே அந்நகரம் விழாக் கோலம் பூண்டு கலைக்கோட்டு முனிவரை வரவேற்க ஆயத்தமாகி இருக்கிறதென்றால் அதனை வர்ணிக்க வார்த்தைக்கு எங்கே போவது?

சூரிய வம்சத்துக் குலக்கொழுந்தான கோன் தசரதன் உதய வேளை யில் உதய தேவனுக்குப் பூசை செய்து முடித்த பின்னர்தான் எவருட னாவது உரையாடுவார். அதற்கு முன் எத்தகைய வார்த்தையும் அவருடைய வாயில் உதிராது. அதே முறையைத்தான் குலகுருவான வசிட்ட மாமுனிவரும் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

அரசர் முன்னேறி அருணன் ஆலயம் செல்லும் வழியில் அருகே உள்ள சந்து முனையில், அரசனை எதிர்கொண்ட வசிட்ட முனிவரும் சேர்ந்து கொண்டார். அருணன் பூசை முடிவடைந்ததும் இருவரும் ஏனைய பரிவாரங்களுடன் இணைந்து நகரவாயிலை வந்தடைந்தனர். அங்கு தான் கலைக்கோட்டு முனிவரும் குழுவினரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஓங்காரத்துடன் இணைந்து அயோத்தி மாநகரெங்குமே வாழ்த் தொலிகள் எழுந்தன. சங்கு, சேகண்டி, மங்கள பேரிகை, சமனிக்கை போன்றவற்றின் ஒலியும் வான்முட்ட எழுந்தன.

வரவேற்பும் உபசரிப்பும்

இரதத்திலிருந்து இறங்கிய முனிவரை முதலில் மன்னர் தாள் பணிந்து வணங்கினார். தொடர்ந்து அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் வணங்கினர். வசிட்ட மாமுனிவர் பூரண கும்பத்தை ஏந்தி வரவேற்றார். அனைவரும் ஊர்வலமாகச் சென்று அருணன் கோவிலை அடைந்தனர். மீண்டும் அவ்வாலயத்தில் பிரார்த்தனை இடம்பெற்றது.

அருணன் ஆலயத்தின் அருகே ஆரண்யம் போலவே ஓர் அழகிய பூஞ்சோலை இருந்தது. சரயுநதியுடன் இணைவதற்காக துரித கதியில் சலசலப்புடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது ஒரு சிற்றருவி. புள்ளினங்கள் எழுப்பும் காலை கீத ஒலி எங்கும் பரந்திருந்தது. அந்தப் பூங்காவின் மத்தியில்தான் இருசியசிருங்க முனிவரும் அவருடன் வந்திருந்த குழுவி னரும் தங்குவதற்கேற்ற விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்ட அனைவரும் விடுதிகளுக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். காலைக் கடன்களை அவர்கள் முடித்துக் கொண்டதும் மன்னர் தசரதரே முன்னின்று உபசாரங்களை மேற்பார்வை செய்தார். இங்கு வைத்தே அரசர் தமது பத்தினிகளான கோசலை, கைகேயி மற்றும் சுமித்திரையை முனிவருக்கும் அவருடைய தர்மபத்தினியான சாந்தைக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அன்று பகற்பொழுதில் வசிட்ட மாமுனிவரால் கணித்துக் கொடுக்கப்பட்ட சுபவேளையில் தசரத மன்னரும் வசிட்ட மாமுனிவரும் கலைக்கோட்டு முனிவரின் விடுதிக்கு வந்து முறைப்படி வரிசைகளை அளித்தபின் உரையாடல்களை ஆரம்பித்தனர்.

வேள்வி அல்லது யாகம் என்பது அக்காலத்தில் சாதாரணமான காரியமல்ல. வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட விதி முறைகள் எதனையும் மீறாமல் வேள்வி இடம்பெற்றாக வேண்டும். மிகச் சிறிய தவறு நேர்ந்தாலும் அதன் விளைவு பாரதூரமான பயங்கர முடிவினை ஏற்படுத்திவிடும். ஆகவே மிக நுணுக்கமான அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றும் விரிவாக ஆராயப் பட்டன. இருசியசிருங்கரும் அவருடன் வந்த தவசிகளும் வசிட்ட மாமுனிவரும் கோசல நாட்டிலுள்ள முனிவர்களும் அறிவாற்றல் மிக்க அந்தணர்களும் இந்த உரையாடலில் பங்கெடுத்தனர். முதலில் அசுவமேத யாகம் நடத்திய பின்னரே அதர்வண வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விதி முறைகளின் அடிப்படையில் மகபபேறுடைய புத்திரகாமேட்டி யாகம் செய்வதென முடிவாயிற்று.

அசுவமேத யாகம்

அசுவம் என்பது குதிரை. அசுவமேத யாகம் என்பது குதிரையை மையமாக வைத்து நடத்தப்படும் வேள்வி என்பதாகும்.

இத்தகைய வேள்வி, அரசர்க்கரசனாகத் திகழும் ஓர் அரசன்,தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை; தனக்கு எவரும் எதிரியில்லை என்பதனை நிரூபிப்பதற்காக நடத்தும் யாகமாகும். பட்டத்துக்குரிய குதிரையை தகுதி வாய்ந்த அரசப் பிரதிநிதியுடனும் வீரர்கள் படை ஒன்றுடனும் பல தேசங்களுக்கும் அனுப்ப வேண்டும். குதிரை ஒரு நாட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டால், அதனையும் அத்துடன் வரும் வீரர்களையும் அந்நாட்டு அரசன் முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்து பொன்னும் பொருளும் அளித்து வழியனுப்பி வைக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் அசுவத்துடன் சென்ற வீரர்கள் அந்நாட்டின் மீது போர் தொடுத்து அரசனை அடிமைப்படுத்துவர்.

தசரத மன்னரால், மேற்கூறப்பட்டது போல் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட குதிரையையும் படைகளையும் சகல அரசர்களும் மரியாதையுடன் வரவேற்று உபசரித்து அனுப்பி வைத்தனர். இவ்வாறான திக்விஜயம் ஒரு வருடத்தில் பூர்த்தியடைந்து அயோத்தி மாநகரை அசுவம் குறிப்பிட்ட தினத்தன்று வந்து சேர்ந்தது. குதிரைக்குரிய கௌரவம் கொடுத்து அனுப் பிவைத்த அரசர்களுக்கெல்லாம் அழைப்புகள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டு அவர்களும் வேள்வியின் போது வந்து குழுமிவிட்டனர்.

விருந்தினர்களாக வந்து சேர்ந்த அரசர்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் தங்குமிட வசதிகளும் விருந்து வைபவங்களும் குறைவின்றி நிறைவாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டிருந்தன. அத்துடன் அவர்களின் பொழுது போக் குக்காக கலை நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பாடாகியிருந்தன. ஒவ்வொருவருக்கும் பெறுமதியான வெகுமதிகளும் அளிக்கப்பட்டன.

அசுவமேத யாகம் முடிவடைந்ததும் தசரத மன்னருக்கு சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. மன்னர்களுக்குள் மன்னர் என்றும் அரசர்க்கரசர் என்றும் அதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

தேவதை அளித்த தெய்வீகப் பிரசாதம்

மன்னர் மன்னனான தசரதன் அடுத்து ட;த்திரகாமேட்டி வேள்வியினைத் தொடங்கினார். நூற்றுக்கணக்கான தவ சிரேட்டர்கள் ஓம குண்டத்தை வளைத்திருந்து வேத மந்திரங்களை ஓதி, உரிய பூசைகளை நடத்தினர். விலைய;யர்ந்த திரவியங்களைய;ம் தினசரி ஓம குண்டத்தில் வளரும் தீயில் இட்டு ஆகுதி செய்து தேவதைகளைப் பிரார்த்தித்தனர். ஈராறு திங்கள் – 12 மாதங்கள் இவ்வாறு ஓம குண்டலத்தில் ஆகுதியிட்டுப் பிரார்த்தித்தனர். இருசியசிருங்கரான கலைக்கோட்டு முனிவரை தலைமை தாங்கி இவ்வேள்வியைச் செய்வித்தமையினால் யாகத்தின் இறுதி நாளன்று தீயினுள்ளே ஓர் அழகிய தேவதை தோன்றியது. அதன் கைகளில் பொன்னாலான பாத்திரம் ஒன்று காணப்பட்டது.

"மன்னர் மன்னவனே! நீர் நடத்திய வேள்வியினால் அகம் குளிர்ந்த தேவர்கள் உமக்கு டுத்திரர்களை அளிக்க வல்ல பிண்டமான பாயசத்தினை அருளியுள்ளனர். உமது பத்தினிமார் மூவருக்கும் இப்பாயசத்தினைப் பருகத் தந்தால், அவர்கள் கர்ப்படைந்து உரிய காலத்தில் நான்கு டித்திரர்களைப் பெற்றெடுப்பார்கள்."

இவ்வாறு அந்தத் தேவதை கூறி மன்னனிடம் அப்பேழையினைக் கொடுத்தது. மன்னவனும் மகரிஷிகளும் மந்திரிப் பிரதானிகளும் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். எங்கும் ஜெயபேரிகை முழங்கியது.

பாயசப் பேழையை ஏந்திய மன்னவன் உடனடியாக அந்தப்புரம் சென்று தன் பத்தினிமார் மூவரையும் அழைத்தார். முதல் மனைவி கோசலையை அழைத்து பாயசத்தின் சரிபாதியை அவர் பருகும்படி சொன்னார். அவர் பருகியதும் எஞ்சிய பாயசத்தின் பாதியை சுமித்திரைக்குப் பருகக் கொடுத்தார். அதன் பின்னர் பாத்திரத்திலிருந்த பாயசத்தின் அரைவாசியை பருகும்படி கைகேயியிடம் தந்தார். மொத்த அளவில் இப்போது அரைக்கால் பங்கு பாயசம் மிஞ்சி இருந்தது. அதனையும் சுமித்திரையிடம் கொடுத்தார். அவர்கள் பாயச்தைப் பருகிய சில நாட்களில் கருஷற்று விட்டார்கள் என்ற அறிகுறி தென்பட்டது. தகவலறிந்த அயோத்திமாநகரும் கோசல நாடும் குதூகலித்தன.

கலைக்கோட்டு முனிவருக்கும் ஏனைய முனிவர்களுக்கும் தகுந்த

உபசாரங்களைச் செய்து, அவர்கள் அயோத்தி மாநகர் வரும்போது எத்தகைய சிறப்பான வரவேற்டு அளிக்கப்பட்டதோ, அதே போன்று எக்குறையும் நேராமல் பிரிஷபசார வைபவங்களும் இடம்பெற்றன.

அரசிகள் மூவரும் கருவுற்று உரியகாலம் வந்ததும் மூத்தவளான கோசலை, தெய்வாம்சம் பொருந்திய ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்தாள்.

கைகேயிக்கு ஆண் மகவு பிறந்தது.

இளையவளான சுமித்திரை, இரு ஆண் குழந்தைகளையும் பெற்றெடுத்தாள்.

தெய்வீகப் பிரசாதமாக வேள்வித்தீயிலிருந்து எழுந்து வந்த தேவதை அருளிய பாயசம் மூன்று அரசிகளாலும் எவ்வாறு பங்கிட்டுப் பருகப் பட்டதோ, அவ்வண்ணமே நான்கு ஆண் குழந்தைகளும் பிறந்தன. இவை நான்கும் திருமாலின் அம்சங்களுடன் கூடியவையே.

பன்னெடுங்காலம் பிள்ளைகளின்றி வாடிய மன்னவனும் மனை வியரும் நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்ததும் சொல்லொணாத மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். அரண்மனை அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் தத்தமது இல்லங்களில் குழந்தைகள் பிறந்தால் எத்தகைய ஆனந்தமடைவார்களோ அதைவிடப் பன்மடங்கு பேருவகை கொண்டனர்.

மக்களைக் கண்டு மன்னவன் மகிழ்ச்சி

தேசரத சக்கரவர்த்திக்கு, மக்கள் பிறந்த தகவல்கள் அவ்வப்போது தெரிவிக்கப்பட்டன. சோதிட வல்லுநர்களான அந்தணர்களை உடன ழைத்து, குழந்தைகள் பிறந்த நாள், கோள், நட்சத்திரங்களை முறையாகக் கணக்கிட்டுக் கொண்டனர். வசிட்ட மாமுனிவரையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு குழந்தைகளையும் அரசிகளையும் போய்ப் பார்த்தார் மன்னர்.

அயோத்தியில் திருமாலின் திருவவதாரம் நிகழ்ந்ததை தேவர்கள் அறிந்தனர். ஆணவத்தால் மதியிழந்து ஆர்ப்பரித்துக் கொடுமைகளைப் புரிந்து வந்த அரக்கர் கூட்டம் வேரோடு சாயும் காலம் விரைந்தோடி வருகிறது என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

குழந்தைகளைக் கண்ட பேரானந்தப் பெருக்கில் மூழ்கிய மன்னவன், நாட்டு மக்களுக்கு இந்த நல்ல செய்தியை பறையறைந்து தெரிவிக்குமாறு பணித்தார். சக்ரவர்த்தியான தனக்கு சிற்றரசர்கள் பலர் உரிய திறை செலுத்தாமையினால் கைது செய்யப்பட்டு சிறைகளில் வாடினர். அவர்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய்யுமாறு பணித்தார். மக்கள் செலுத்த வேண்டிய பல வரிகளைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று அறிவித்தார். அது மட்டுமல்லாமல், தானியக்களஞ்சியங்களைத் திறந்து விட்டு, நாட்டு மக்கள் அனைவரும் வேண்டியவற்றை எடுத்துச் செல்லு மாறு ஆணையிட்டார்.

நன் மக்கள் பிறந்த நற்செய்தி கேட்டு நாற்புறமுமிருந்தும் வாழ்த்த வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பொன்னும் மணியும் பட்டுப் பீதாம்பரங்களும் வாரி வழங்கப்பட்டன.

தொடர்ந்து பல நாட்கள் நாடெங்கும் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெற ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஆலயங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டு பிரத்தியேக பூசைகள் நடைபெறுவதற்கான வசதிகளும் செய்யப்பட்டன.

அரசமரபின்படி குழந்தைகள் பிறந்த பன்னிரண்டு நாட்களின் பின்னர்தான் பெயர் சூட்டு விழா இடம்பெறும். அதற்கேற்றாற் போல குறிப்பிட்ட நாட்கள் முடிந்ததும் குலகுரு வாகிய வசிட்ட மா முனிவர் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அன்னாரை வணங்கி வரவேற்ற அரசர்க்கரசர், ஆசனமளித்து மைந்தர்களுக்கேற்ற பெயர்களைச் சூட்டுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

4. குருகுலத்தில் பெற்ற குறைவற்ற கல்வி

குழந்தைகள் நால்வருக்கும் பெயர் சூட்டுவதற்காக அமைக் கப்பட்டிருந்த மண்டபம் மிகச் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உரிய நேரத்தில் வேதியர்களும் அந்தணர்களும் வந்திருந்து வேதங்களை ஒதிக்கொண்டிருந்தனர். சக்கரவர்த்தி தசரதர் முன்வர மூன்று அரசிகளும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்தனர். அவரவரருகே சேடிப் பெண்கள் குழந்தைகளை ஏந்திக் கொண்டு வந்தனர். நடு நாயகமாக அமர்ந்திருந்த குலகுரு வசிட்ட மாமுனிவரின் வலது புறமாக அரசர் அமர்ந்தார்.

பெயர் சூட்டு விழா

அரசிகளில் மூத்தவளான கோசலையின் மடியில் கிடந்த உதய சூரியனைப் போல் பிரகாசித்த மூத்த மகனை சக்கரவர்த்தி தன் கரங்களால் ஏந்தி எடுத்து முனிவரின் மடியில் கிடத்தினார். சற்று நேரம் கண்களை மூடியபடி தியானத்தில் அமர்ந்த முனிவர் அகமும் முகமும் மலர குழந்தையை வாரி எடுத்து அதன் வலது காதில் 'இராமன்' என்று மும்முறை கூறினார். பின்னர் அனைவருக்கும் கேட்கும்பொருட்டு "அயோத்தி மாநகரை தனது தலைநகராகக் கொண்டு அரசோச்சும் அரசர்க்கரசரான தசரதனின் மூத்த புதல்வனுக்கு இராமன் என்ற நாமத்சை சூட்டுகிறேன்" என்று கூறினார்.

கூடியிருந்த அத்தனை பேருடைய வாய்களிலும் 'இராமன்.... இராமன்' என்ற ஒலி எழுந்தது. இந்த ஒலி விண்ணவர்களையும் சென்ற டைந்தது போலும். தேவர்கள் வானில் தோன்றி பூமாரி பெய்து வாழ்த்தி, திருமாலின் திரு அவதாரமான இராமபிரானுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர்.

அடுத்து கைகேயியின் குழந்தையை வசிட்ட மாமுனிவரின் மடியில் மன்னவர் கிடத்தினார். அக்குழந்தைக்கு பரதன் என்று பெயரிட்டார். மகா ராணிகளில் இளையவளாகிய சுமித்திரையின் குழந்தையை மன்னவர் முனிவரிடம் கொடுத்ததும் சில விநாடிகள் அக்குழந்தையை உற்றுப்பார்த்த வண்ணம் இருந்தார். 'இராமனை நிழல்போல் தொடர்ந்து, இம்சை கொடுக்கும் அரக்கர் கூட்டத்தினை அழிக்கப்போகும் வீரன் இவன்தான்' என்பதனை தமது தவ வலிமையினால் உணர்ந்து கொண்டார். இலக்குவன் என்று பெயரிட்டார். சுமித்திரையின் இளைய குழந்தைக்கு எத்தீமையையும் அகற்ற வல்லவனாக வருவான் என்று கருதி சத்துருக்கன் என்று பெயரிட்டர். அரசகுமாரர்களுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்ட தகவல் நாலா திக்கு களுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. குறைவேதுமற்ற கோசல நாட்டில் அதுவரை இருந்துவந்த ஒரேயொரு குறை மன்னர் மன்னன் தசரதருக்குப் பின்னர் நாட்டைப் பரிபாலனம் செய்ய வாரிசு இல்லையே என்பதாகும். அந்த ஏக்கம் தீர்ந்தது. ஆகவே குடிமக்களின் குதூகலத்துக்குக் குறைவேதுமுண்டோ?

ஏற்கனவே விண்ணுலகில் தீர்மானித்த திருமாலின் அவதா ரத்துக்கான காரணம் சிறப்புற ஈடேறுவதற்கு உதவியாக தேவர்களும் மானிடராகவும் வானரங்களாகவும் வேறுபல பிராணிகளாவும் பூமியில் அவதரித்தனர்.

இராமனுடைய அழகு இளஞ்சூரியனை ஒத்திருந்தது. இதுகாலவரை மழலைச் சொற்கள் கேட்க முடியாதிருந்த அரண்மனையில் நான்கு குழந்தைகளும் மழலை மொழி பொழிந்தமையினால் மகிழ்ச்சி கடலாகப் பெருகியது. நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்த அரச குமாரர்களை நாட்டு மக்கள் அனைவரும் வந்து பார்த்து மகிழ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

தசரத மாமன்னன் இராமன்பால் அதிகமாக ஈர்க்கப்பட்டிருந்தார். இராமனை விட்டு எங்கும் பிரியமுடியாத நிலையிலிருந்தார். குழந்தைகள் வளர வளர அவர்களின் குறும்புகளும் வளரலாயின. கூடவே அரண் மனையில் குதூகலமும் கொலு வீற்றிருந்தது.

குருகுல வாழ்க்கை

துவழ்ந்து, தடம்பதித்து, எழுந்து நின்று, பின்னர் தத்தித்தத்தி நடை பயின்று உரிய பருவம் வந்ததும், கலைகளைக் கற்கத் தொடங்கும் காலம் கனவேகமாக வந்தது.

வசிட்ட மாமுனிவரின் ஆசிரமத்துடன் இணைந்த குருகுலம் சென்று அம்மகானின் சீடர்களாக இருந்து, ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் பயிலச் செல்வதற்குரிய நாள் குறிப்பிடப்பட்டது.

அன்றுவரை பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் நவரத்தின நன்மணிகள் பதித்த தங்க நகைகளையும் பூண்டு காணப்பட்ட தசரத குமாரர்கள், சகலவற்றையும் துறந்து, இளந்துறவிகள் போல் காணப்பட்டனர். மரவுரிகளைத் தரித்தனர். தலையில் முன்புறம் முடி களையப்பட்டது. பின்புறம் சிறு குடுமிகள் மட்டும் காணப்பட்டன. நால்வரும் வரிசையாகத் தங்கள் தாய்மார்முன் தவக்கோலம் பூண்டு காணப்ட்டனர். இக்காட்சியைப் பார்த்த அரசிகள் மட்டுமல்லாமல் மன்னவனும் மனவேதனை அடைந்தார். மந்திரிகளும் பிரதானிகளும், அரண்மனையிலுள்ள அத்தனைபேரும் கண் கலங்கினர். இருப்பினும் குமாரர்கள் நால்வரும் குதூகலமாகத்தான் காணப் பட்டனர்.

உபநயனச் சடங்கும் முறையாக நடைபெற்றது. ஞானக் கண் பெறுவதாகக் கருதப்படும் பூணூல் தரித்தல் இச்சடங்கின் பிரதான அம்ச மாகும். இச்சடங்குகள் முறையாக முடிவடைந்ததும் வசிட்ட மாமுனிவரின் ஆசிரமத்தை நோக்கி நான்கு குமாரர்களும் டுறப்பட்டனர். இராமனின் பிரிஷ தசரத மன்னரைப் பொறுத்த வரை அவருடைய உயிரே உடலை விட்டு நீங்குவது போலிருந்தது. அவர்கள் நால்வரும் டிறப்பட்டதும் அரண்மனை ஒளிகுன்றி, சோபை இழந்தது.

அரச போகத்தில் வளர்ந்த சிறுவர்கள், அத்தனை வசதிகளையும் துறந்து தவக்கோலம் பூணுவதென்பது மிகக்கடினமானதொன்று. இருப் பினும் இராமனும் தம்பிமாரும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடனேயே இக்கோலத்தைத் தழுவினர்.

குருகுலத்தில் இவர்களுக்குரிய முதலாவது கடமை, பிட்சா பாத்திர மேந்தி தத்தமக்குரிய உணவினை யாசித்துப்பெற்று ஆசிரமவாசிகளுடன் பகிர்ந்து உண்ண வேண்டும். அதே காலகட்டத்தில் வேத மந்திரங்களை மனனம் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய கடமைகளை நால்வரும் மிகச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம், வாள் வீச்சு, வில்வித்தை போன்ற வீரசாகசங்களையும் கற்க ஆரம்பித்தனர். போர்க்கலைகள் அரச குமாரர்களுக்கு இன்றிய மையாதது போலவே ஏனைய நற்கலைகளான இயல், இசை, ஒவியம், நாட்டியம் ஆகியவற்றிலும் தேர்ச்சி பெறுவதும் பிரதானமானது.

வசிட்ட மாமுனிவரினாலும் அவருடைய தேர்ச்சி பெற்ற அனுப வமுள்ள சீடர்களினாலும் அரசகுமாரர்கள் கல்வி, கேள்வி ஞானங்களில் மிக வேகமாக முன்னேற்றம் கண்டனர்.

வேத போதனைகளை நால்வருக்கும் ஏனைய மாணவர்களுக்கும் வசிட்ட மாமுனிவரே நேரடியாகப் போதிக்கலானார். மும்மூர்த்திகளின் செயல்களையிட்டு மாமுனிவர் கூறுமிடத்து "இந்த உலகின் கண் மும்மூர்த் திகளின் செயல்களே பரிணமிக்கின்றன; பிரம்ம தேவன் படைத்தல் தொழில் புரிகின்றார். மகாவிஷ்ணு காத்தல் தொழிலை நடாத்துகிறார். அழித்தல் தொழிலை உருத்திரனாகிய சிவபெருமானே ஏற்றுள்ளார். இம்மூன்று தொழில்களும் வெவ்வேறாகத் தோன்றினாலும் இவை ஒன்றுடனொன்று நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன" என்றார்.

இராமாயணம்

"மனிதனுடைய வாழ்க்கை நான்கு கூறுகளைக் கொண்டதாகும். முதல் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் பிரமச்சரியம். இக்கால கட்டத்தில் கற்க வேண்டியவற்றையெல்லாம் கற்று முடித்து அடுத்துவரும் கிரகஸ்தம் எனப்படும் குடும்ப வாழ்க்கையை ஏற்க ஆயத்தமாக வேண்டும். இதற்கும் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் தரப்பட்டுள்ளன. மனைவி, பிள்ளைகள் என்று இல்லறம் ஏற்கும் காலம் இது. இதனைத் தொடர்ந்து வரும் இருபத்தைந்து வருடங்கள் வானப் பிரஸ்தம் எனப்படும். ஆண்டு அனுபவித்தவை போதும் என்று, போகங்களைத் துறக்க வேண்டிய பருவம் இது. அடுத்து வரும் காலம் சந்நியாசம்–துறவியாகிவிட வேண்டிய பருவகாலமாகும்.

"உலகில் வாழும் மானிடர்களின் வாழ்க்கை நெறி மூன்று குணங்களுக்குள் ஏதாவது ஒரு குணத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருக்கும். இறை பக்தியில் ஒருவனை இட்டுச் செல்லும் – சத்வ குணம்; உலோகாயத நலன்களில் இச்சை கொள்ளவைக்கும் தாமசகுணம்; அரசருக்கு ஏற்ற – ரஜ குணம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் அவையாகும். ஆட்சிடுரியும் நிலையினை எய்தும் ஒருவன் சாம, பேத, தான, தண்டம் ஆகிய நான்கு தந்திர முறைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்திருக்க வேண்டும்!".

இவ்வாறு விளக்கமளித்த வசிட்ட மாமுனிவர், பஞ்ச பூதங்களாகிய பிருதுவி (நிலம்), அப்பு (நீர்), தேயு (தீ), வாயு (காற்று) மற்றும் ஆகாயம் (வான்) ஆகியவற்றின் செயற்பாடுகளையும் விளக்கினார். ஒரு மனித பூதங்களும் எவ்வாறு வியாபித்துள்ளன இந்த தேகத்தில் ஐநது தெளிவுபடுத்தினார். வேதங்களைக் கூறி அவற்றின் என்பதனையும் உட்பொருளை விளக்கினார். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் ஆகியோருக்கு ஒரு மனிதன் தரும் முக்கியத்துவத்தைத் தெரிவித்ததுடன் இவர்களை அவர்கள் சொற்கேட்டு நடப்பதனாலும் ஏற்படும் வணங்குவதாலும் நன்மைகளையும் எடுத்து விளக்கினார்.

உண்மையின் உயர்நிலை, பக்தியின் மேன்மை, நேர்மையின் சீர்மை ஆகியவற்றை விளக்கி பொய்யாலும், பேராசையாலும் அநீதிகளாலும் ஏற்படும் தீமைகளை எடுத்துரைத்தார்.

அரண்மனை திரும்பிய அரச குமாரா்கள்

முனிபுங்கவரின் ஆசிரமத்தில் பல ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து அவருடைய மேற்பார்வையிலேயே சகலவற்றையும் கற்றுத் தேர்ந்தனர். அரச குமாரர்கள் என்பதனால் நால்வருக்கும் போர்க்கலைகள் மிகச் சிறப்பாகக் கற்பிக்கப்பட்டன.

பயிற்சிகள் முடிவடைந்ததும் "எங்கள் குருவே, தாங்கள் கற்றுக்

கொடுத்த கல்வியின் பயனாகப் பேரறிவு பெற்றோம். தங்கள் போத னைகளை என்றும் மறவோம். தங்கள் கட்டளைகளை எங்கள் வாழ்நாளில் என்றும் கடைப்பிடிக்கத் தயங்கமாட்டோம்" என்று கூறி முனி சிரேட்டரின் தாள் பணிந்து, அரச குமாரர்கள் பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்டனர்.

அயோத்தியின் அரியணையில் ஏறும் அருகதையுடைய இராம னையும் தம்பிமாரையும் அழைத்த முனிவர் அரசனுக்குரிய பல கடமை களையும் எடுத்துரைத்தார். "அரசகுமாரர்கள் தங்கள் கல்வி கலைளைக் கற்று அரண்மனை வர ஆயத்தமாகி விட்டார்கள்" என்று முனிவர் அரண்மனைக்குத் தகவல் அனுப்பி வைத்தார். இத்தகவலை அறிந்த தசரத மாமன்னர் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தார். அரசியரும் தங்கள் புத்திரர் களைக் காணப்போகிறோம் என்று பூரித்தனர். அமைச்சர் சுமந்திரனை அழைத்த மன்னவர், அரசகுமாரர்களை அழைத்துவரும்படி கூறினார். அவரும் புறப்பட்டார்.

ஆரண்யத்திலுள்ள தபோவனத்தில் தவசிகளைப் போன்று வாழ்க்கை நடத்திய அரசிளங்குமாரர்கள் அயோத்தி மாநகரின் பிரதான வாயிலை வந்தடைந்ததும், தாம் தரித்திருந்த மரவுரிகளைக் களைந்து விட்டு இளவரசர்களுக்குரிய ஆடைகளை அணிந்து நகருள் பிரவேசித்தனர். சிறுவர்களாக அரண்மனையை விட்டு வெளியேறிய அரசகுமாரர்கள் அழகொழுகும் இளவல்களாக வந்து சேர்வதைக் கண்ட அயோத்தி நகர மக்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

இராமரும் இலக்குவனும்

சுத்துருக்கனும் இலக்குவனும் ஒரே வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். இருப் பினும் இலக்குவன் எப்போதும் இராமனை இணை பிரியாமல் தொடர்வது வழக்கமாகி விட்டது. அதேபோல் பரதனும் சத்துருக்கனும் என்றும் இணைபிரியாமல் இணைந்து காணப்பட்டனர்.

நால்வரும் தேவாம்சம் பொருந்தியவர்கள். எனினும் இராமனுடைய அழகே ஈடு இணையற்றிருந்தது. இளங்குமாரனாக இப்பொழுது இரா மனைக் கண்ட அனைவரும் மதி மயங்கி நின்றனர்.

அரண்மனையின் வாயிலில் அரசர் தசரதரே வந்து நின்று குமா ரர்களை வரவேற்றார். இராமன் தந்தையின் தாள் பணிந்தான். தம்பி மாரும் அண்ணனைப் பின்பற்றி அரசரின் அடிதொழுது ஆசி பெற்றனர். உடனடியாக அந்தப்புரம் சென்ற அரச குமாரர்கள் தங்கள் தாய்மாரின் ஆசியைப் பெற்றனர். மூன்று அரசிகளும் இராமனைத் தங்கள் மகனாகவே கருதினர். இராமன் குழந்தையாக இருக்கும்போது எவ்வாறு வாரி எடுத்து வாஞ்சையுடன் முத்தமாரி சொரிந்தனரோ, அதே போன்று அன்னையர் மூவரும் இராமனை அணைத்தெடுத்து உச்சி மோந்தனர்.

'கற்க கடசறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக' என்ற பொய்யா மொழிக்கு ஒப்ப, பயிற்சி முடிந்து திரும்பிய இளவல்கள் நால்வரும் அரச கடமைகளில் தங்களை ஈடுபடுத்த ஆரம்பித்தனர். இராமன் தந்தை யின் பணியில் பெரும்பாகத்தைப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கையேற்று செயற்பட ஆரம்பித்தான். இதனால் சக்கரவர்த்தியின் சிந்தை குளிர்ந்தது.

இவ்வாறு சில நாட்கள் சென்றதும் அவை கூடியிருக்கும்போது வாயிற்காவலன் வந்து நின்று மன்னருக்கு மரியாதையுடன் வணக்கம் செலுத்தினான். பின்னர் "மன்னர் மன்னவ, விசுவாமித்திர மாமுனிவர் தங்கள் அவையை நாடி வந்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று கட்டியம் கூறினான்.

ை விசுவாமித்திரர் என்றொரு வீரமாமுனிவர்

அரசவைக்கு விசுவாமித்திர மாமுனிவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று வாயிற் காவலன் ஒருவன் கூறியதும் அவையில் விபரிக்க முடியாத ஒரு திகைப்புணர்வு பரவியது. மாமன்னன் தசரதனுக்கு மகிழ்ச்சி ஒருபுறம்; மனப் பயம் மற்றொரு புறம். பன்னெடுங்காலம் பெரும் தவமியற்றி பிரம் மரிஷி என்ற பட்டத்தினைப் பெற்ற அம்மாமுனிவரை – தேவர்களாலும் மூவர்களாலும் போற்றிப் புகழப்படும் மாபெரும் தவசியை – திடீரென்று தன் அரசவைக்கு வரும் அம்மகானை – எவ்வாறு வரவேற்பது என்று புரியாமல் தவித்தார் தசரதர்.

அரசனின் பதட்டத்தை உணர்ந்த குலகுரு வசிட்டமாமுனிவர் தானே முன்னின்று நொடிப்பொழுதில் ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். முனிவர் முன்செல்ல அரசர், அமைச்சர்கள் மற்றும் பிரதானிகள் பின்சென்று அரண்மனை வாயிலை அடைந்தனர். பல சூரியர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பிரகாசித்தால் எவ்வாறு ஜொலிக்குமோ அதேபோல் தவவலிமையால் தெய்வீகப் பொலிவு பெற்ற மாமுனிவர் விசுவாமித்திரர் அங்கு தோன்றினார்.

வசிட்ட மாமுனிவர் வாஞ்சையோடு தழுவி வரவேற்றார். அரசர் முதல் அவையிலிருந்து அங்கு வந்த அனைவரும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி விசுவாமித்திர முனிவரை வரவேற்றனர். அவைக்கு அழைத்து வந்து ஆசனமளித்து உரிய மரியாதைகளைச் செய்தனர்.

அனைவருக்கும் ஆசி வழங்கிய முனிவர் அரசருடைய நலன்களை விசாரித்தார்; குடி மக்களின் நலன்களுக்காக மன்னவர் வழங்கிவரும் வசதி வாய்ப்புக்களைப் பற்றியெல்லாம் விரிவாக விசாரித்தறிந்தார்.

இந்தக் கட்டத்தில் விசுவாமித்திர மாமுனிவரைப் பற்றிய வரலாற்றினைக் கூறுவது பொருத்தமாகும். இராமாயணக் கதையுடன் தொடர்புடைய பல உபகதைகளும் கிளைக்கதைகளும் இடைக்கிடையே இடம்பெறும். மூலக்கதையுடன் இவை தொடர்புடையன என்பதால் வாசகர்களுக்கு அவற்றைக் கூடுமானவரை சுருக்கமாகத் தருகிறோம்.

யார் இந்த விசுவாமித்திரர்?

விசிட்ட மாமுனிவர் நீண்ட நெடுங்காலம் கடும் தவம் மேற்கொண்டு தெய்வீக வரங்களைப் பெற்றவர். அவர் கானகத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து தொடர்ந்து தவ வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் கௌசிக மன்னர் தன்னுடைய பெரிய சேனையுடன் அங்குவந்து சேர்ந்தார். வசிட்ட மாமுனிவரை வணங்கியபின் சிறிது நேரம் உரையாடிக் கொண் டிருந்தார். மதிய உணவுக்குரிய வேளையானதும் கௌசிக மன்னர் தனது விடுதிக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார். அப்போது வசிட்ட மாமுனிவர், மன்னரை உணவருந்திப் போகுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

வெறும் உபசார வார்த்தைதானே என்று கருதிய மன்னர், தன்னுடன் அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் படைவீரர்களும் வந்து முகா மிட்டுள்ளனர் என்றும் அவர்களுடன் தான் உணவருந்துவதே முறையாகும் என்றும் கூறினார்; முனிவரோ எத்தனை பேர் வந்தாலும் அவரவர் விருப்புக்கேற்ப அறுசுவை உணவு படைக்கச் சித்தமாயிருப்பதாகத் தெரிவித்தார். இதனை அரசனால் நம்ப முடியாதிருந்தது. மிகக் குறுகிய காலத்துள் வனத்தில் தனித்திருக்கும் ஒரு துறவியால் நூற்றுக்கணக்கான பேருக்கு உடனடியாக உணவு தயாரித்துப் பரிமாற முடியுமா? கௌசி கராலோ அவருடன் வந்திருந்தோராலோ இக்கூற்றை நம்ப முடியவில்லை. முனிவர் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தவே, அரசர் தன்னுடன் வந்திருந்த காவலன் ஒருவனை விடுதிக்கு அனுப்பி, அனைவரையும் ஆசிரமத்துக்கு அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டார். அரசரும் அருகேயிருந்த பொய் கைக்குச் சென்று திரும்பினார்.

கௌசிக மன்னர் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பும் போதே அவர் கண்முன் கண்ட காட்சி அவரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. ஆசிரமத்தின் முன் மிகப்பெரிய அளவிலான தற்காலிக மண்டபம் ஒன்று அமைக் கப்பட்டிருந்தது. அதற்கேற்ப அலங்காரங்களும் செய்யப்பட்டிருந்தன. நூற்றுக்கணக்கானோர் அமர்ந்து உணவருந்துவதற்கேற்றவாறு, தரையில் வெள்ளை விரித்து காணப்பட்டது. தலை வாழை இலைகள் ஒருபுறமும் பல்சுவை உணவுப் பதார்த்தங்கள் மற்றோர் புறமும் மலை போல் குவிக்கப்பட்டிருந்தன.

இக்காட்சி அரசரை மட்டுமல்ல, அவருடன் முனிவரின் அழைப்பை ஏற்று ஆகாரம் உட்கொள்ள வந்த அனைவரையுமே ஆச்சரியக்கடலில் ஆழ்த்தியது. உணவினைப் பரிமாறுவதற்கு காவியுடை தரித்த இளந்துறவிகளும் தயாராக நின்றிருந்தனர்.

அரசரையும் பரிவாரங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்மண் டபத்தில் அவரவருக்குரிய இடங்களில் அமரச்செய்தார் வசிட்டமாமுனிவர். உணவு பரிமாறப்பட்டது.

தங்கள் வாழ்நாளில் எப்பொழுதுமே அருந்தியிராத அத்தனை சுவையுள்ள உணவை ஆறுதலாக உண்டு எழுந்தனர். உணவு உட் கொண்டதும் அரசர் தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டார். வசிட்ட மாமு

னிவரை அணுகினார். சில நொடிகளிலேயே இத்தகைய சுவை நிரம்பிய உணவினை தனக்கும் தன்னுடன் வந்தோருக்கும் அளித்தமைக்கு தனது நன்றியினை மன்னர் தெரிவித்துக் கொண்டார். அத்துடன் இத்தகைய மாயாஜால வித்தையை எவ்வாறு முனிவர் சாதித்தார் என்றும் வினாக் களை மன்னர் தொடுக்கலானார். முனிவரால் மறுக்க முடியவில்லை; உண்மையைக் கூறினார்.

மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட விபரீத ஆசை

"நந்தினி! இங்கே வாம்மா!" என்று வசிட்ட மாமுனிவர் குரல் கொடுக்க அழகொழுகும் இளம் பெண்ணின் முகத்தோடு ஒரு பசுக்கன்று துள்ளி ஒடி வந்து துறவிகள் அருகில் நின்றது.

"கௌசிக மன்னா! தேவருலகில் காமதேனு என்றொரு பசுவும் கற்பகதரு என்றொரு மரமும் இருக்கின்றன. அப்பசுவும் மரமும் தேவர்கள் வேண்டிய சகலவற்றையும் அளிக்கவல்லன. காமதேனுவின் கன்றாகிய நந்தினி என்னும் சபலையே இங்கு நிற்கிறாள். தேவர்களால் இவள் எனக்களிக்கப்பட்ட வரப்பிரசாதம். என் தங்கையைப் போன்ற இவள்தான் உங்களனைவருக்கும் இன்று அறுசுவை உண்டியை அளித்தவள்."

இவ்வாறு பெருமையோடு முனிவர் கூறி முடித்ததும் கௌசிக மன்னன் களிப்படைந்தான். "மாமுனிவரே! தாங்கள் இத்தபோவனத்தில் தனித்திருந்து தவமியற்றுபவர். காய்ந்த தழை குழைகளையே புசிப்பவர். தங்களிடம் இத்ததைய சக்தி வாய்ந்த ஒரு கன்று இருப்பதால் என்ன பலன்? ஓர் அரசனிடம் இக்கன்று இருக்குமானால் அம்மன்னன் ஆட்சி புரியும் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் நன்மை அடைவர். வறுமை அடைய இடம் இருக்காது. நாட்டில் என்றும் சுபீட்சம் நிலவும். ஆகவே என்னிடம் இக்கன்றினை ஒப்படையுங்கள். இதனால் என் நாட்டு மக்கள் மட்டுமல் லாமல் பல தேசத்தவர்களும் பெருநன்மை அடைவர். ஆகவே மறுப்பேது மின்றி சபலை என்ற நந்தினியை என்னிடம் தாருங்கள். இதற்காக எத்தகைய கைமாறையும் தங்களுக்குச் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்று கௌசிகர் கூறினார்.

தேவர்கள் தன்னிடம் நந்தினியை ஒப்படைக்கும்போது, அதனை என்றும் விட்டுப்பிரியலாகாது என்று கண்டிப்புடன் கூறியதாக மன்னரிடம் சொன்ன வசிட்டர் கன்றைத் தர மறுத்து விட்டார். ஆனால் கௌசிகர் தொடர்ந்து வற்புறுத்தினார். முனிவர் மறுத்ததனால் வெகுண்டெழுந்த மன்னவன் தன் படையினர் சிலரை ஏவி சபலையைப் பிடித்துக்கொண்டு நாட்டுக்கு ஏகுமாறு கட்டளை பிறப்பித்தான். சபலை அழுதது. முனிவரின் அருகோடிச் சென்று நின்றது. அரசன் கொதிப்படைந்து, எப்படியாவது அக்கன்றைக் கட்டி இழுத்தேகுமாறு ஆணையிட்டான். "விருந்தளித்து மதிப்புக் கொடுத்த ஒருவருக்குச் செய்யும் கைமாறு இதுதானா?" என்று கேட்டதுடன் பல அறிலுரைகளையும் மன்ன னுக்கு மாமுனிவர் எடுத்துரைத்தார். தனது தவ வலிமையால் அரசனைத் தண்டிக்க ஏனோ மனம் ஒப்பவில்லை. நந்தினியைப் பிரியலும் மனமில்லாது செயலிழந்து நின்ற முனிவரைப் பார்த்து கண்ணீர் சிந்தி அழுது கொண்டு நின்ற கன்றை மன்னவனே எட்டிப்பிடித்து காவலர்களிடம் கொடுத்தான். சபலை கதறினாள். "தங்களிடம் தஞ்சமடைந்த என்னை இவ்வாறு கைவிடலாமா?" என்று கேட்டுப் புலம்பியது.

"நந்தினி! நான் ஏதாவது செய்தால் அது விபரீதமாகிவிடும். எனது தவவலிமையும் அழிந்து போய்விடும். உன்னிடமுள்ள சக்தியைக் கொண்டு நீயாகவே தப்பித்துக் கொள்" என்று கூறினார். உடனே நந்தினியின் வாயிலிருந்து ஒரு பேரோசை எழுந்தது. மறுகணம் அக்கன்று விண்ணில் நின்று வீரர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அச் சிரிப்பொலியினூடே பல திக்குகளிலிருந்தும் பெரும் படை வீரர்கள் அணிவகுத்து வந்தனர். அரச ரின் படையினருடன் போரிட்டு அனைவரையும் கொன்றனர். கௌசிக மன்னன் திகைத்துத் தனித்து நின்றான். தவ வலிமையை மிஞ்சி எந்தப் படை பலமும் நீடித்திருக்க முடியாது என்ற உண்மையை உணர்ந்தார். உடனடியாக தன் நாடு திரும்பி தனது மகனுக்கு மகுடம்சூட்டிவிட்டு காவி உடை தரித்து கமண்டலம் கையில் பிடித்து கடும் தவம் செய்யப் புறப்பட்டார்.

இமயமலைச் சாரலை அடைந்த சௌசிகள் பல்லாண்டுகள் கடும் தவமிருந்தார். அவருடைய வலிமையை மெச்சிய சிவபிரான், கௌசிகன் முன் தோன்றினார். தனக்குத் தனுர் வேதத்தை அருள வேண்டும் என்று சிவபெருமானிடம் கௌசிகன் வரம் கேட்டார். வேண்டுவோருக்கு வேண்டும் வரமருளும் உமாபதி தேவர்கள், முனிவர்கள், இராக்கதர்கள், கந்தர்வர் எல்லோரிடமுமுள்ள அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைகள் அடங்கிய மந்திரங்களை கௌசிகனுக்கு அருளினார்.

பிரம்ம தண்டம்

விசிட்ட மாமுனிவரை தன் ஆயுத பலத்தால் அடக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தான் உமாபதியை நோக்கித் தவமிருந்து வரத்தைப் பெற்றார் கௌசிகன். வரம் கிடைத்ததும் தாமதிக்காமல் வசிட்ட மாமுனிவரின் முன் வந்து நின்றார். ஆனால் வசிட்டரோ சாதார ணமாகவே காணப்பட்டார். வசிட்டரை அழித்துவிடப் போவதாகக்

கர்வம்கொண்ட கௌசிகர் கர்ஜித்தார். அத்துடன் தனது வில்லில் நாணேற்றி ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தெய்வீகக் கணைகளைத் தொடுத்தார். அந்தக் கணைகள் அத்தனையும் வசிட்டரின் காலடியில் போய்ச் சரண டைந்தன. வசிட்டர் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு 'பிரம்ம தண்டம்' என்றொரு கவசதடியை தன் முன் நிறுத்தி வைத்தார். சோதிப்பிழம்பாக வசிட்ட மாமுனிவரின் முன்டுறம் நின்ற பிரம்ம தண்டம், கௌசிகன் தொடர்ந்து வீசிய அத்தனை கணைகளையும் தன்னுள் வாங்கிப் பொசுக்கிவிட்டது.

மன்னன் முனிவரானார்

விசிட்டரின் தவவலிமை தான் பெற்ற வரத்தைவிடப் பன்மடங்கு உயர்ந்தது என்பதை உணர்ந்த கௌசிகர், சரணாகதி அடைந்தார். வசிட்ட முனிவரே கௌசிகரை மன்னித்து, சுயநல நோக்கோடு தெய்வீக சக்தி களைப் பயன்படுத்தலாகாது என்று கூறி, மேலும் தவ வலிமை பெற வழிவகைகளையும் சொல்லி அனுப்பினார்.

கௌசிகன் என்ற பெயர் மறைந்து விசுவாமித்திர முனிவர் என்ற பெயரைப் பெற்றார். மென்மேலும் சக்திகளைப் பெற்று 'பிரம்மரிஷி' என்ற பட்டத்தைப் பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார். மகரிஷி, ராஜரிஷி என்றெல்லாம் தேவர்களால் பட்டங்களைப்பெற்றும், வசிட்டர் வாயால் 'பிரம்மரிஷி' என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஆசைப் பட்டார். பல வருடங்கள் அன்ன ஆகாரமின்றி, முச்சையும் அடக்கி அருந்தவமியற்றியபின் வசிட்டரே 'பிரம்மரிஷி' என்று தன் வாயாலே விசுவாமித்திரரை அழைத்தார். இவ்வாறு தவசிரேட்டரான விசு வாமித்திரருக்கு பல சோதனைகள் அடிக்கடி ஏற்படலாயின. இயல்பாகவே கடும் கோபக்காரரான விசுவாமித்திரர் தனக்கே ராஜரிஷிப்பட்டத்தை வழங்கி வாழ்த்திய பிரம்மதேவருக்கே சவால்விடும் அளவு அகந்தை கொண்டார்.

திரிசங்கு சொர்க்கம்

பூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரும் தசரத சக்கரவர்த்தியின் முன்னோர்களில் ஒருவருமான திரிசங்கு அயோத்தியை ஆண்டு வந்தார். தன்னுடைய மானிட உருவம் அழியாமல் சொர்க்கம் செல்ல வேண்டும் என்ற பேராசை அவருக்கு. தன்னுடைய குலகுருவான வசிட்ட மாமுனிவரிடம் தன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றித் தரவல்ல வேள்வியை நடத்தித் தரும்படி வேண்டினார். ஆனால் முனிவர் சம்மதிக்கவில்லை. வசிட்ட முனிவரின் குமாரர்களை அணுகித் தனது வேண்டுகோளை

இராமாயணம்

விடுத்தார். அவர்களிடம் கோரிக்கை விடும்போது தனது குருவாகிய வசிட்ட மாமுனிவர் தனது வேண்டுகோளை ஏற்காமல் விட்டமைக்காக குருவைத் தூஷிக்கலும் தொடங்கினார். இதனால் கோபமடைந்த ரிஷி குமாரர்கள், திரிசங்குவை அவலட்சணமான குரூபியாகக் கடவது என்று சாபமிட்டனர். அவ்வாறே திரிசங்கு மன்னன், பார்ப்பவர் வெறுத்தொதுக்கும்படியான சண்டாள உருவம் கொண்டான்.

தனது குடிமக்களே வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்ட நிலையில் கானகத்தில் அலைந்து திரிந்த திரிசங்கு எப்படியோ விசுவாமித்திரர் தவம் செய்யும் இடத்தை வந்தடைந்தான். முனிவரும் அடையாளம் கண்டு கொண்டார். இத்தகைய உருவத்தைப் பெறக்காரணத்தையும் கேட்டு அறிந்து கொண்டார். வசிட்டர் திரிசங்குவின் கோரிக்கையை மறுத்துவிட்ட ஒரே காரணத்துக்காக தானே அவரை சொர்க்கபுரிக்கு அனுப்புவதற்கு முடிவெடுத்து வேள்வியைத் தொடங்கினார்.

இறுதியில் சண்டாள உருவிலேயே திரிசங்கு சொர்க்கலோகம் செல்லும் வழியில் தேவேந்திரன் தோன்றி, மானிடன் ஒருவன் அதே உடம்புடன் சொர்க்கத்தில் பிரவேசிக்க முடியாது என்று திரிசங்குவைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். இதனால் திரிசங்கு அந்தரத்தில் கன வேகமாக பூமியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். இதனை அறிந்த விசுவாமித்திரர் திரிசங்குவைத் தனது சக்தியினால் அந்தரத்திலேயே நிறுத்தி, அம்மன்னனுக்காகவே தனியான ஒரு சொர்க்கலோகத்தை அமைத்துக் கொடுத்தார்.

இவ்வாறு தான் தவமிருந்து பெற்ற சக்திகளை துஷ்ப்பிரயோகம் செய்து விசுவாமித்திரர் தவிக்கலானார். இருப்பினும் மனதைத் திடப் படுத்திக் கொண்டு மேலும் பல்லாண்டுகள் கடுந்தவமியற்றிய பின்னரே வசிட்டருடைய வாயால் பிரம்மரிஷி என்று அழைக்கப்பட்டு வசிட்டர் பெற்ற அதே அளவு சக்திகளையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

விசுவாமித்திர மகரிஷியின் குணத்தை நன்குணர்ந்த தசரத மாமன்னர், எங்கே மாமுனிவரின் கோபத்துக்காளாகிவிட நேரிடுமோ என்று பயந்தவராக எத்தகைய குறையுமின்றி உபசரணைகளைச் செய்யலானார். முனிவர் மனமகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுவதை உணர்ந்த மன்னவர், "மகாபிரபோ! தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளியதால் எம் நாடும், மக்களும் நானும் பெறற்கரிய பேறு பெற்றோம். தாங்கள் இங்கு வந்தமைக்கான காரணத்தைக் கூறுவீர்களானால், எத்தகைய தேவையோ அத்தனையையும் திரிகரண சுத்தியுடன் செய்யக் காத்துக் கிடக்கிறேன்" என்றார். முனிவரும் தருணம் பார்த்து, தான் எதற்காக அங்கு வந்திருக்கிறார் என்ற காரணத்தைக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட தசரத மாமன்னர் நிலைதடுமாறினார். மூர்ச்சித்து விழுந்து விடுவாரோ என்று கருதும் நேரம் மன்னரின் மெய்க்காப்பாளர் தலைவன் வந்து மன்னவன் அருகில் நின்று கொண்டான்.

6 மாமுனிவர் பின் நடந்த மன்னவர் குமாரர்கள்

அயோத்திமா மன்னன் தசரதன் எத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலும் நிலை தளம்பாதவர், தடுமாறாதவர், அத்தகைய மாவீரரான மாமன்னர் தடுமாறிக் கீழே விழுந்துவிடாமல் மெய்க்காப்பாளர் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். அரசனின் ஒவ்வொரு அங்க அசைவையும் எட்டத்திலிருந்தே அவதானித்துக் கொண்டே, வேறு எப்பக்கமும் தன் புலனைச் செலுத்தாது கடமையே கண்ணாக இருந்தமையால் கண்மூடி விழிப்பதற்குள் அரசருக்கு அருகில் ஓடிவந்து விட்டார். வேறு எவரும் நிலைமையை அவதானிப்பதற்கு முன்னதாக தானாகவே உணர்ந்து செயலில் இறங்கிய உபேந்திரனை அவையிலிருந்த அனைவரும் கவனித்தனர்.

அயோத்திமாநகர ஆட்சி பீடமேறி, மூன்று பத்தினிகளைக் கைப்பிடித்தும், ஆண்டுகள் பல உருண்டோடியும் குழந்தைப் பாக்கியமின்றித் தவித்த அரசர்க்கரசர் மூத்த குமாரனாக வந்துதித்த

இராமன் மீது அளவு கடந்த பாசத்தைப் பொழிந்தார். தன்னுடைய மகனின் தெய்வீக அழகால் கவரப்பட்டுக் கிடந்தார். இராமனுடைய அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் விவரிக்க முடியாத அழகு பொலிவதை தசரதர் கண்டு அவன்மீது கட்டுக்கடங்காத வாஞ்சை கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். தனது தம்பிமார்களுடன் இராமன் குருகுல வாசமேற்

றுச்சென்று சில வருடங்கள் தங்கியிருந்த காலத்தில் பிரிவாற்றாமையால் துயருற்றுக் கிடந்தார் மாமன்னர். ஆசிரமத்திலிருந்து திரும்பிய தனது நான்கு குமாரர்களும் முன்பைவிட மிக்க எழிலுடன் – வீரக் கனல்களாக வந்திருந்தனர் என்பதையும் கண்ணுற்றார். இளமை எழில் கொஞ்சும் இளைஞன் இராமனை இனிமேல் என்றுமே பிரிவதில்லை என்று தசரத மாமன்னர் திடசங்கற்பம் பூண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு இராமனை என்றும் தன்னருகிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்பி இருந்த தசரத மன்னருக்கு விசுவாமித்திரர் விடுத்த வேண்டுகோள் விபரீதமாகவே பட்டது.

தபோவனத்தில் முனிவர்கள் அவ்வப்போது வேள்வியை நடத்து வார்கள். மிகப்பெரிய ஓமகுண்டங்களை அமைத்து தீ வளர்ப்பார்கள். அத் தீயை தேவதைகளாக உபாசித்து பலதரப்பட்ட பொருட்களை அத்தீயில் இடுவார்கள். ஆவின் நெய்யில் தீக்குண்டத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் பல தரப்பட்ட மூலிகைகள் பற்றி எரியும். வேத மந்திரங்களை முனிவர்கள், ஓமகுண்டத்தை வளைத்திருந்த வண்ணம் இடைவிடாது ஓதிக்கொண்டே இருப்பார்கள். குறிப்பிட்ட தேவதைக்குரிய மந்திரங்களை உச்சாடனம் பண்ணி ஓமக்குண்டத்தில் அவிர்ப்பாகங்களை இடும்போது குறிப்பிட்ட தேவதை தீயினுள்ளிருந்து எழுந்து, முனிவர்கள் கோரிக்கையினை நிறைவேற்றி வைக்கும்.

தடுப்பதில் சில வேள்வியினை நடக்கவிடாமல் இத்தகைய இராக்கதர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். வேள்வித் தீ எரிந்து. கொண்டிருக்கும் போது, இராக்கதர்கள் வானில் தோன்றி மிருகங்களின் மாமிசங்களையும் இரத்தத்தையும் வேள்வித் தீயில் கொட்டி அசூசை ஏற்படுத்தி வந்தனர். இச்செயல்களால் வேதனை அடைந்த முனிவர்கள் விசுவாமித்திரரைச் சரணடைந்தனர். அவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் இராக்கதர்களை அழித்துவிடமுடியும். ஆனால் தனது தவவலிமையினை இதற்காக இழக்க விரும்பாத முனிவர், ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். இராக்கதர்களை வேரோடு ஒழிக்கவே அவதாரமெடுத்த இராமபிரானே இவ்வரக்கர்களையும் அழிக்க வல்லவர் என்று தனது ஞானத்தால் உணர்ந்த விசுவாமித்திரர் அயோத்தி மாமன்னரிடம் வந்து "அரக்கர்களை அழிக்க வல்லவன் இராமனே! அவனை என்னுடன் அனுப்பி வைப்பாயாக!" என்று கோரிக்கை விடுத்தார்.

இக்கோரிக்கையினை விடுத்த மாத்திரத்திலேயே நிலைதடுமாறிப் போன தசரதச் சக்கரவர்த்தி ஓரளவு; தெளிவு; பெற்றதும், "இராமனோ சிறியவன்; குருகுலத்திலிருந்து இப்போதுதான் திரும்பியிருக்கிறான். போர்க்கலை கற்றிருப்பான். ஆனாலும் அதில் போதுமான பயிற்சியும்

இராமாயணம்

அனுபவமும் இல்லையே! மூவுலகையுமே கலங்கவைக்கும் பேராற்றல் படைத்த இராக்கதர்களைக் கொல்ல இந்தச் சின்னஞ் சிறுவனான இராம னால் முடியுமா சுவாமி? எனது படைகளை அனுப்புகிறேன். பாலகனை விட அதிபராக்கிரமசாலிகளான பல்லாயிரம் வீரர்களை அழைத்துச் செல்லுங்கள். அவர்கள் அந்த இராக்கதர்களை அழித்தொழித்து விடுவார்கள். இல்லையேல் நானே படைத்தலைவனாக வந்து அந்த இராக்கதர்களை வதம் செய்கின்றேன்!" என்று அழாக் குறையாகக் கூறினார்.

சினத்தை அடக்கும் சக்தியற்றவரான விசுவாமித்திரர் எரியும் தணலானார். ஆசனத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்தார். அரசவையே ஆட்டம் கண்டது. "ரகுவம்ச மன்னன் இச்சுவாகு குலத்திலுதித்து சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தையும் பெற்றவனான நீ வார்த்தை மீறிவிட்டாய்! கேட்ப தனைத்தையும் குறைவின்றித் தருவதாகக் கூறிய நீ, இப்போது கேட்டதைக் கொடுக்கத் தயங்குகிறாய். வேண்டாம் ஏதும்; நானே எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!" என்று கூறிய வண்ணம் அரசவையைவிட்டு வெளியேற முற்பட்டார். அவர்முன் ஒடோடிச் சென்று வழி மறித்தார் வசிட்ட மாமுனிவர்.

"பிரம்மரிஷியே! சினத்தை அடக்குங்கள். இராமனுடைய தகுதியைத் தாங்களும் அறிவீர்கள்; யானும் அறிவேன். மன்னவன் அறியமாட்டான். சற்றுப் பொறுமையாக இருங்கள். இராமன் மட்டுமல்லாமல் அவனுடைய நிழல் போன்ற தம்பி இலக்குவனையும் தங்களுடன் அனுப்பிவைக்க நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். தயலுசெய்து ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்!"

வசிட்டமாமுனிவர் கூறிய தும் சினம் தணிந் த இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். வசிட்டர் தசரதரிடம் சென்றார். "மாமுனிவர் விசுவாமித்திரர் பற்றி சகலதும் தெரிந்து வைத் துள்ள மன்னரான நீர் அவருடன் இராமனையும் இலக்குவனையும் அனுப்புவதே சிறந்தது. இந்த உலகத்தில் எந்த இராக்கதனையும் அழிக் கவல்ல தகுதியடையவர்கள் உமது பதல்வர்களான இராமனும் இலக் குவனுமாவர். மேலும் விசுவாமித்திரருடன் இவர்கள் செல்வதால், ஈரேமு பதினான்கு உலகிலுமுள்ள எவராலும் அவர்களுக்கு எத்தீங்கும் ஏற்படப் போவதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், மாமுனிவரின் பணியினை வெற்றி கரமாக முடித்து அம் மகானின் ஆசியைப் பெற்றால் உமது பிள்ளை களுக்கு அதைப்போல் பேறு எதுவும் கிடையாது. ஆகவே, தயக்கமின்றி உமது குமாரர்களை இன்றே முனிவருடன் அனுப்பி வைப்பாயாக" என்று கூறினார்.

A WARDLER AND

CP III.III

தசரதரின் மனம் ஓரளவு தெளிவு பெற்றது. விசுவாமித்திரரின் தாள் பணிந்து, "முனிபுங்கவரே! அறியாமல் செய்த இந்த அடியேனின் தவறினை மன்னித்தருளுங்கள். என்னிரு கண்மணிகளாக நான் கருதிவந்த இராமனும் இலக்குவனும் இன்று முதல் தங்கள் பொறுப்பு. அவர்களைத் தாங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்!" என்று கூறியதுடன், காவலனை அழைத்து, "இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்து வா. அத்துடன் அந்தப்புரம் சென்று, அவர்களுடைய அன்னையர் மூவரையும் கண்டு, இரு புதல்வர்களும் விசுவாமித்திர மாமுனிவருடன் சென்று சிலகாலம் தபோவனத்தில் வாழ விருப்பதனால், அவர்களுக்கு ஆசிகூறி விடையளித்து அனுப்பிவைக்கும்படி கூறு!" இவ்வாறு அரசர் கூறியதும் அரசருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு காவலன் புறப்பட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் இராமனும் இலக்குவனும் காவி வர்ண மரவுரி தரித்து விசுவாமித்தர மாமுனிவனின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினர். இருவருக்கும் தன் மனப்பூர்வமான ஆசிகளை முனிவர் வழங்கினார். அடுத்து குலகுருவான வசிட்ட மாமுனிவரின் தாள்பணிந்து வணங்கினர். அவர் மன்னரைக் காட்டி, "தந்தையிடம் சென்று விடை பெற்று வாருங்கள் மக்காள்" என்று கூறினார். மன்னரிடம் வந்து தாள் பணிந்த மக்களை தோள்தொட்டு தூக்கி நிறுத்தி வாஞ்சையுடன் வாரி அணைத்து, உச்சி மோந்து, அவர்களுடைய வலது கரங்களைப் பற்றி முனிபுங்கவரின் இரு கைகளிலும் இணைத்தார்.

கொந்தளிக்கும் கடலுக்கு ஒப்ப, தசரத மாமன்னனின் உள்ளம் கொதித்தது. கண்கள் குளமானபோதும் கண்ணீர் ஒரு சொட்டும் வெளியேறிவிடாமல் பார்த்துக் கொண்டார். அவையிலிருந்த அனைவரும் கற்சிலைகள் போல் கை கூப்பி வணங்கினர். முனிவர் முன்செல்ல டின்னகை பூத்தவர்களாக இருவரும் பின்சென்றனர். அவையினர் அனைவரும் அரண்மனை வாயில்வரை வந்து வழியனுப்பினர். நகர மாந்தர் எல்லோரும் செய்தி அறிந்து வீதிகளின் இரு மருங்கும் நின்று முனிவருடன் இரு அரச குமாரர்களும் கால்நடையாகச் செல்வதைப் பார்த்துக் கலங்கினர்.

சக்கரவர்த்தி தசரதரால் இராமன் பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அந்தப்புரம் சென்றார். அங்கு அரசிகள் மூவரும் ஆற்றொணாத் துயரத்துடன் காணப்பட்டனர். அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டார். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது துயரினைப் பகிர்ந்து கொண்டு ஓரளவு ஆறுதலடைந்தனர். அந்தப்புரத்தில் நால்வரும் துயரக் கடலில் மூழ்கியுள்ளனர் என்பதனை அறிந்த வசிட்டமாமுனிவர் அங்கு வந்து ஆறுதல் கூறி நால்வரையும் கண் கலங்காதிருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். விசுவாமித்திர மாமுனிவருடன் அரச குமாரர்கள் செல்வதால் பெருநன்மையே வந்தணையும் என்று கூறினார் வசிட்டர்.

முனிவரளித்த மந்திரோபதேசம்

முனிவரும் அரச குமாரர்களும் கால்நடையாகவே சென்று சரயு நதியின் தென்கரையை அடைந்ததும், அந்நதியில் குளித்துவிட்டு வருமாறு முனிவர் சொன்னார். குளித்துவிட்டு வந்ததும் முனிவர் இருவருக்கும் 'பலை' மற்றும் 'அபலை' ('பலம், அதிபலம்' என்பது இவற்றின் பொருள்) என்ற இருமந்திரங்களையும் உபதேசித்தார். வேதமந்திரங்கள் யாவற்றையும் உள்ளடக்கிய இவ்விரு மந்திரங்களும் மிகலும் சக்தி வாய்ந்தவை என்பதனால் முதலில் இவ்விரண்டையும் முறைப்படி கற்பது சிறந்தது என்று தெரிவித்த முனிவர் அரச குமாரர்களுக்கு அம்மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் முறைகளையும் கற்பித்தார்.

இம் மந்திரங்களை உபாசிப்பவருக்கு எப்போதும் களைப்புத் தோன்றாது; நோய் நொடிகள் தாக்காது; அதிக பலமும் ஞானமும் உண்டாகும். இவர்களை எவரும் வெல்லவும் முடியாது.

இதன் பின்னர் காமாச்சிரமம் என்ற வனத்தை மூவரும் அடைந் தனர். இந்த வனத்தில்தான் முன்பு சிவபெருமான் காமக்கடவுளான மன்மதனை எரித்தார். இக் கதையினையும் இராம இலக்குவனுக்கு மாமுனிவர் சொன்னார். காமர்ச்சிரமத்தில் இருந்த முனிவர்களின் அதிதிகளாக அன்றிரவு தங்கியிருந்த மூவரும் அடுத்த நாட்காலையில், காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு வடதிசை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கினர்.

வழியில் ஓங்கார ஓசை எங்கும் ஒலித்தது. 'மானசரசு' என்ற நதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இந்நதி கங்கையுடன் சங்கமமாகும் இடத்தி லிருந்துதான் ஓங்கார ஓசை எழுகிறது என்பதனை முனிவர் விளக் கியதுடன் கோசலை நாட்டை ஊடறுத்துப் பாயும் சரயு; நதியும் மானசரசு ஆற்றின் கிளை நதியே என்றும் தெரிவித்தார்.

தாடகை என்றோர் அரக்கி

மானசரசு, கங்கை ஆகிய இரு புண்ணிய நதிகளும் ஒன்று டனொன்று கலக்கும் சங்கமத்தில் வணக்கம் செலுத்திய இராமன், இலக் குவன் முனிவரைத் தொடர்ந்து தாடகாவனத்துள் பிரவேசித்தனர். மிகச் செழிப்பாக – இயற்கை அழகு கொலுவீற்றிருக்கும் அவ்வனத்தில் எதுவித

உயிரோட்டமும் அற்ற நிலை இருப்பதைக் கண்ட அரச குமாரர்கள் அதற்கான காரணத்தை முனிவரிடம் வினவினர். அவரும் காரணத்தை விளக்கினார்.

முன்னொரு காலத்தில் மிகவும் சிறப்பானதோர் இராச்சியமாக இப்பிரதேசம் திகழ்ந்தது. யட்ச குலத்தவனான சுகேது என்பவன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவனுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. பிரம்ம தேவனை நோக்கித் தவமிருந்தான். சுகேதுவின் தவத்தை மெச்சிய பிரம்மன் '"உனக் கொரு பெண் குழந்தை பிறப்பாள். மிகவும் அழகியான அவள் ஆயிரம் யானை பலம் பெறுவாள்!" என்று வரமளித்தார்.

பிரம்மனின் வரத்தால் பிறந்த தாடகையை சுந்தன் என்ற யட்ச மணந்தான். இவர்களுக்கு மாரீசன் என்றொரு மகன் இளவரசன் பிறந்தான். அகத்திய மாமுனிவரின் சாபத்துக்குட்பட்ட சுந்தன் அழிந்தான். தன் கணவனைக் கொன்ற அகத்திய மாமுனிவருடன் தாடகை மோதினாள். கோபம் கொண்ட அகத்திய மாமுனிவர் தாடகையையும் அவள் மகன் மாரீசனையும் இராட்சத உருப்பெற்று அலையுமாறு சபித்தார். இதனால் பேரழகியான தாடகை அவலட்சணம் பொருந்திய அரக்கியாகவும் மகன் மாரீசன் அரக்கனாகவும் மாறினர். இருவரும் நரமாமிசம் உண்ணும் கேவல நிலையினை அடைந்தனர். அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களும் வேறிடங்களை நாடிச் சென்றனர். இதனால் வளமும் வனப்பும் நிறைந்த வனம், அவற்றை ஆண்டு அனுபவிக்க எவருமின்றி வீணாயிற்று. இக்கதையினை அரச குமாரர்களுக்குக் கூறிய விசுவாமித்திர மாமுனிவர், "தாடகை பெண்ணல்ல; பெண்ணுருவில் மாபெரும் கொடுமைகளை விளைவிக்கும் கொடிய பிசாசு. இவளை அழித்தால்தான் இவ்வனம் மீண்டும் செழித்து விளங்கும்; இன்படரியாக மாறும்" என்று கூறினார். அத்துடன் இராமனின் முதற்கடமை தாடகையை வதம் செய்வதேயாகும் என்றும் சொன்னார்.

"தங்கள் கட்டளைக்காகவே காத்துக் கிடக்கிறோம் குருமகானே!" என்று கூறிய இராமன் தன்னுடைய வில்லில் நாணை ஏற்றி அதனை தன் விரலால் சுண்டினான். 'கிண்' என்ற பேரொலி பிறந்தது. இவ்வொலி அந்தப் பிரதேசம் எங்கும் எதிரொலித்தது. விண்ணிலுள்ள தேவர்களுக்கும் அவ்வொலி கேட்டது. அவ்வனத்திலுள்ள பட்சி ஜாலங்கள் எல்லாம் பதறின. மிருகங்கள் எல்லாம் மருண்டன. தாடகையின் காதுகளுக்கும் அவ்வொலி கேட்டது.

தன்னுடைய பிரதேசத்துள் டிகுந்து இத்தகைய ஓசையை ஏற்படுத் தியவர் யாரென்பதை அறிவதற்காக விண்ணில் தாவி வந்தவள், கீழே அழகிய இரு குமாரர்களுடன் முனிவர் ஒருவர் நின்றிருப்பதைக் கண் டாள்; கடும் சினம் கொண்டாள். பாய்ந்தோடி வந்து இரு இளைஞர் களையும் பிடிக்கத் தன் கொடிய கரங்களை நீட்டினாள் தாடகை.

வீரமரபுப்படி பெண்களைக் கொல்வது பெரும் பாவமாகும். இதனால் இராமன் தயங்கினான். "தன்னைக் கொல்லவரும் பசுவைக் கொல்வது பாவமல்ல. இராமா! இவள் பெண்ணல்ல; பிசாசு. இவளைக் கொல்லாவிட்டால் உங்கள் இருவரையும் உயிருடன் உணவாக்கிவிடுவாள். ஆகவே உன் அம்புக்கு இவளை இரையாக்கிவிடு!" என்றார் மாமுனிவர்.

தன்தம்பி இலக்குவனை ஓரக்கண்ணால் இராமன் பார்த்தார். அப் பார்வையின் பொருளை உணர்ந்த இலக்குவன் தன் வில்லையும் எடுத்து நாணேற்றி அண்ணன் அருகிலேயே நின்றான். இருவருடைய பாணங் களும் அரக்கி தாடகையின் மார்பில் பாய்ந்தன. நொடிப்பொழுதில் உயிரற்ற அவள் உடல் பூமியில் பயங்கரமான சத்தத்துடன் விழுந்தது. பூமியே அதிர்ந்தது. அரச குமாரர்கள் இருவரும் மாமுனிவரின் பாதங் களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனர். மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் இருவருக்கும் ஆசி கூறி அரவணைத்துக் கொண்டார் விசுவாமித்திர மகரிஷி.

வாமன் அவதரித்த சித்தாசிரம வனம்

இராமனும் இலக்குவனும் இணைந்து தாடகை எனும் அரக்கியை வீழ்த்தியதும் தேவர்கள் வானில் தோன்றி பூமாரி பொழிந்து வாழ்த்தினர். அரக்கர் வம்சம் அடியோடழிவதற்கு அத்திவாரமிடப்பட்டு விட்டது என்ப தனை மூலலகத்தவரும் அறிந்து அகமகிழ்ந்தனர் – ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

அரசர்க்கரசர் தசரதரின் திருக்குமாரர்கள் இருவருக்கும் இதுதான் கன்னிப் போர். வசிட்டமாமுனிவரின் குருகுலத்தில் பெற்ற பயிற்சியை முதன் முதலில் பரீட்சித்துப் பார்க்கக் கிடைத்த வாய்ப்பில் முழு வெற்றி கிட்டிவிட்டது. விசுவாமித்திர மாமுனிவரிட்ட பணியின் முதற் கட்டம் மிகச் சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது.

தாடகை வதைக்கப்பட்டதும் அவ்வனம் இருள் நீங்கி மீண்டும் ஒளி பெற்றதைப் போன்று புதுப் பொலிலு பெற்றது. நீண்ட நாட்கள் இருண்ட கொடுஞ்சிறையுள் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒருவனுக்கு திடீ ரென விடுதலை கிடைத்தால் எத்தகைய மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் ஏற்படுமோ, அத்தகைய உணர்வினை அங்கு வாழ்ந்த முனிவர்கள் பெற்றனர். அன்றுவரை அந்த வனத்தில் திகிலுடன் திரிந்த விலங்குகளுக்கும் பறவை யினங்களுக்கும் பேரானந்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது.

முனிவருடன் இரு அரச குமாரர்களும் அங்கேயே ஓய்வெடுத்த பின்னர் அடுத்த நாள் அதிகாலை எழுந்து புனித நதியான கோமதி, சரயு நதியுடன் சங்கமமாகும் இடம் சேர்ந்தனர்.

கவுசிகரின் சகோதரி

அந்தச் சங்கமத்தை அடைந்ததும் விசுவாமித்திர மாமுனிவருடைய நடவடிக்கைகளில் ஒரு பக்திபூர்வமான உணர்வு; பொங்குவதை இராமன் அவதானித்தான். இத்தகைய உணர்வு; ஏற்படுவதற்கான காரணத்தை அறிய இராமன் அவாவுறுவதை உணர்ந்த மாமுனிவர், "இராமா! இந்நதி என் சகோதரி. எனக்கு முன் பிறந்த கவுசிகை. பிருகு முனிவரின் மகனான இரிசிகனை மணந்து சிறப்புற இல்லறம் நடத்தினாள். இரிசிகனுடைய வாழ்நாள் முடிவுற்ற சொர்க்கம் சேரும்போது கணவனைப் பிரிய மனம் கொள்ளாத என் சகோதரி, நதி வடிவமெடுத்துப் பின் தொடர்ந்தாள். இரிசிகன் தவவலிமை நிரம்பப் பெற்றவர். நதியாக மாறிவிட்ட தன் பத்தினியிடம், "நதியாகவே பூமியில் ஒடி நாடி வருவோரின் பாபங்களைக் களைய உதவுவாயாக!" என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவ்வாறு அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை என்றென்றும் பாப விமோசனமளிக்கும் பெருநதியாக என் அக்காள் இதோ ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள்."

இவ்வாறு கூறிய முனிவர் வாஞ்சையுடன் நதியுள் அமிழ்ந்து கொண் டார். இராம இலக்குவனும் பக்தி சிரத்தையுடன் நதியில் நீராடினர். காலைக் கடன்கள் முடிந்ததும் நதிக்கரை ஓரமாகச் சிறிது தூரம் மூவரும் நடந்தனர். அப்போது தனது வரலாற்றையும் அரசிளங்குமாரர்களுக்கு முனிவர் எடுத்துரைத்தார்.

பிரம்ம தேவருக்கு குசன் என்றொரு மகன் இருந்தார். இவருக்கு நான்கு வேதங்களைப் போன்ற நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தனர். இவர்களில் மூத்தவன் குசநாபன். குசநாபனுக்கு ஆட்சி பீடமேற ஆண்மகவு இல்லை. பிறந்ததோ ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பல பெண் குழந்தைகள். அழகில் ஈடிணையற்றவர்கள்.

கவுசிகர் பிறந்த கதை

ஒ(历 நாள் குசநாபன் குமரிகள் புங்காவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது இவர்களுடைய அழகில் மயங்கிய வாயுதேவன், தன்னை மணந்து கொள்ளும்படி குமாரிகளை வேண்டினான். அவர்கள் மறுக்கவில்லை. தங்களுடைய தந்தையிடம் முறையாகப் பெண் கேட்டு ஒப்புதல் பெற்று திருமணம் முடிக்கும்படி வாயுவிடம் கூறினர். அவசரக்காரனான வாயு, உடனடியாகக் காந்தர்வ மணம் டுரிய வேண்டும் என்று விரும்பினான். குசநாபன் குமாரிகள் அதற்கு மறுக்கவே. அவர்களுடைய முதுகெலும்பை உடைத்து அவர்களை தரையில் வீழ்த்தி விட்டுச் சென்று விட்டான்.

தகவலறிந்து வேதனைப்பட்ட குசநாபன், தவவலிமையில் சிறந்த சூளி என்பவரின் குமாரனான பிரம்மதத்தனை அழைத்து தனது குமா ரிகளை அவருக்கு மணம் முடித்து வைத்தான்.

தனக்குப்பின் ஆட்சியைக் கொண்டு நடத்த ஆண் வாரிசு ஒன்றினை வேண்டி குசநாபன் தக்க முனிவர்களின் துணை கொண்டு பெரு வேள்வியினை நடத்தினார். அவ்வேள்வித்தீயில் காகி என்பவன் தோன்றினான். காதியை மகோதயம் என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சி புரியுமாறு, வைத்துவிட்டு குசநாபன (4)4(开上4 மறைந்தான். இந்தக் கா தி மன்னனுக்கே கவு சிகை என்ற பெண்ணும் கவுசிகன் என்ற அறைம பிறந்தார்கள். கவு: சிக மன் னரே பின் னாளில் பிரம்மரிஷி விசுவாமித்திரரானார்.

மாமுனிவரின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டே நடந்த அரச குமா ரர்கள், அழகும் அமைதியும் நிறைந்த அற்புதமான வனத்தினை அடைந் தனர். அந்த வனத்தை அடைந்ததும் "இதுதான் இந்தத் துறவியின் உறைவிடம். இங்குதான் எண்ணற்ற தவசிகளும் முனிவர்களும் வாழ் கின்றனர். இப்புனிதமான வனம், பன்னெடுங்காலமாக திருமால் தவமியற்றிய இடம். ஆதலினால் இவ்விடத்தை எனது சீடர்களான பல்லா யிரக்கணக்கான முனிவர்கள் வேள்விகளை நடத்தத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளனர். இங்கு வேள்விகள் தொடங்கி சிறப்புற நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே அசுரர்கள் வான் வெளியில் தோன்றி, மாமிசத்துண்டுகளையும் மிருக எலும்புகளையும் ஓமகுண்டத்தில் கொட்டி நாசமாக்குகின்றனர். அத்தகைய கொடியவர்களான இராக்கதர்களை அழித்தொழிப்பதே உங்கள் இருவரினதும் அடுத்த பணியாகும்!" என்று கூறினார் விசுவா மித்திர மாமுனிவர்.

சித்தாசிரமமும் வாமனாவதாரமும்

"இந்த வனம் 'சித்தாசிரமம்' என்றழைக்கப்படுகிறது. பன்னெடுங் காலமாக திருமால் இங்கு தவமியற்றி மானிடர்களுக்கு தவத்தின் பெரு மையையும் அதனால் ஏற்படும் பலாபலன்களையும் விளக்கியருளினார்.

இந்த வனத்தில்தான் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்றான வாமனாவதாரம் இடம்பெற்றது. இதன் வரலாற்றையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பது நல்லது.

திருமாலின் நரசிம்மாவதாரத்துக்கு காரணபுருடனாகத் திகழ்ந்தவர் பிரஹலாதன். இவரும் அசுர குலத்தவரானாலும் விஷ்ணு மீது பக்தி கொண்டவர். பிரஹலாதனின் தந்தையான இரணியன், தானே எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்றும் தன்னையே அனைவரும் வணங்க வேண்டும் என்றும் துர்ப்புத்தி கொண்டிருந்தான். பிரஹலாதனோ நாராயணனே முழுமுதற் கடவுள் என்று நம்பினார். "உன் கடவுள் எங்கேயடா இருக்கிறான்?" என்று இரணியன் கேட்க, "தூணிலும் இருப்பான்; துரும் பிலும் இருப்பான்" என்று பிரஹலாதன் சொன்னான். அருகே இருந்த தூணைக் காட்டிய இரணியன், "இதிலும் உன் கடவுள் நாராயணன் இருக்கிறானா?" என்று தன் கதாயுதத்தினால் தூணில் இடிக்க, திருமால் நரசிம்ம உருக்கொண்டு இரணியனை வதம் செய்தார்.

இக்கதையில் வரும் பிரஹலாதனின் மகன் வீரசேனன். இவனுடைய புதல்வனான மகாபலி சக்கரவர்த்தி பெரும்புகழுடன் ஆட்சி புரிந்தான். தேவர்கள் அளித்த வரத்தின் வலிமையினால் மகாபலி மூவுலகங்களையும் ஆட்டிப் படைத்தான்.

இராமாயணம்

மகாபலியின் கொடுமை தாங்கமுடியாத தேவர்கள் திருமாலிடம் முறையிட்டனர். திருமால் காசியப்ப முனிவருக்கும் அவர் தர்மபத்தினி யான அதிதிக்கும் மகனாக அவதாரம் எடுத்தார். குழந்தை வடிவிலேயே சகல வேதங்களையும் உணர்ந்த முனிவராகத் தோன்றினார்.

கொடுமைகளைப் புரிந்த மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி கொடையில் நிகரில்லாதவன். ஒரு தடவை அவன் பெருவேள்வியினை நடத்த ஆயத் தமாகி, வேண்டுவோர் வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் வாமன உருவில் மகாபலியின் முன் வந்து நின்றார் அவதாரமூர்த்தி. தெய்வீகக் களையுடன் தன் முன் நின்ற குழந்தையைக் கண்ட மகாபலி "குழந்தாய்! உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

சுக்கிரனின் எச்சரிக்கை

"நான் தபசி; அமைதியாக இருந்து தவம் செய்ய என் காலால் மூன்றடி மண்தர வேண்டும்!" என்று கேட்டார் வாமனன். "பூ..... இவ்வ ளவுதானா? இதோ தருகிறேன்!" என்று கூறிய மகாபலி, தனது கமண் டலத்தைக் கையிலெடுத்து தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும்போது அசுரர் குலகுருவான சுக்கிரன் எழுந்து, "சக்கரவர்த்தி! இவன் குழந்தையல்ல; உம்மை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு குள்ளவடி வெடுத்து வந்த நாராயணன் – இவனை நம்பி உன் அழிவுக்கு வழி தேடாதே!" என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

"யாசகம் கேட்பது கூடாதுதான். ஆனால் யாசித்து வரும் ஒருவனுக்கு யாசகம் கொடுக்காதே என்று தடுப்பது மிகமிகக் கொடுமை யானது. நாராயணனே என்னை அழிக்க வந்தானானால் அதை விடவும் பேறு எனக்கு வேறு என்ன?" என்று சுக்கிரனை அப்பால் ஒதுக்கிவிட்டு கமண்டலத்திலிருந்த நீரை வாமனனின் கைகளில் ஊற்றி, மூன்றடி நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான்.

நீர் கரங்களில் பட்டதும் திருமால் தனது விசுவரூபத்தை எடுத்து விண்ணும் மண்ணும் கடந்து நின்றார். முதலாவது அடியால் விண்ணை அளந்தார். இரண்டாவது அடி பாதாள உலகை அளந்தது. மூன்றாவது அடியால் பூமியை அளந்தாலும் அடியினை வைப்பதற்கு இடம் இல்லை. இதனால் மகாபலியின் தலைமீதே தனது மூன்றாவது அடியை வைத்து அழுத்தி அவனுடைய அகந்தையை அடக்கினார்.

இத்தகைய அவதார விசேடம் பொருந்திய சித்தாசிரமமே எனது தபோவனமாகியிருக்கிறது." இவ்வாறு சித்தாசிரமத்தின் வரலாற்றை இராம இலக்குவனுக்கு முனிசிரேஷ்டர் கூறி முடித்தார்.

திவ்வியாஸ்திர பிரயோக வரம்

விசுவாமித்திர மாமுனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்ததும் அங்கிருந்த ஏனைய முனிவர்கள் ஒடோடி வந்து மூவரையும் வரவேற்றனர். முனிவ ருக்குப் பாத பூசை செய்தனர். இராமரையும் இலக்குவனையும் அழைத்துச் சென்று அதிதி பூசை செய்து, சிரம பரிகாரம் செய்ய அனைத்து வசதி களையும் செய்து கொடுத்தனர். தங்களுக்கு இராக்கதர்களால் ஏற்பட்டு வந்த இடர்களைக் களைய வந்த இளங்குமாரர்களல்லவா? மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் பக்தியுடனும் உபசாரங்களைச் செய்தனர்.

அடுத்த நாட்காலையில் இளவரசர்கள் காலைக்கடன்களை முடித்து வந்ததும், ஏற்கனவே தயாராக இருந்த மாமுனிவர், இருவரையும் தனி யான ஒரிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கும் பூசைக்கு வேண்டிய பல ஆயத்தங்கள் முன்னதாகவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. முனிவரே பூசையையும் நடத்தி வைத்தார்.

பூசை முடிந்ததும் மாமுனிவர் இராமனை முதலில் அழைத்தார். "இராமச் சந்திரா! உன் தம்பி இலக்குவனுடன் இணைந்து தாடகையை வதம் செய்வதில் நீ காட்டிய அக்கறை என்னை மிகவும் கவாநது விட்டது. இதற்குக் கைமாறாக நன்றியறிதலைக் காட்டவே உம்மிருவரையும் இங்கு அழைத்து வந்தேன். பன்னெடுங் காலமாக நான் தவமிருந்து பல வரங்களைப் பெற்றுள்ளேன். பல திவ் வியாஸ் திரங்கனையும் அவற்றைப் பிரயோகிக்கும் முறைகளையும் பல தேவதைகளின் மூலம் பெற்றுள்ளேன். இந்த அஸ்திரங்களையும் இவற்றைப் பிரயோகிக்கும் முறைகளையும் திரும்பப் பெறும் முறைகளையும் இப்பொழுது உனக்குக் கற்றுத்தரப் போகிறேன்." இவ்வாறு கூறிய மாமுனிவர் ஒவ்வொரு மந்திரத்தையும் உச்சாடனம் செய்து, அதற்குரிய அஸ்திரத்தையும் இராமபிரானிடம் கொடுத்தார். முனிவர் சுறியபடி அஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்து உரிய மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்ததும் அதற்குரிய தேவதை இராமன் முன் தோன்றியது. "இந்த அஸ்திரத்தின் தேவதை நான். எப்போது இந்த மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தாலும் அக்கணமே அவ்விடத்தில் தோன்றுவேன்!" என்று கூறி அருள் பாலித்தது. இவ்வாறு பல அஸ்திரங்களையும் இராமனுக்கு விசுவாமித்திரர் அருளி, இவற்றை இளையவரான இலக்குவனுக்கும் போதிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். இராமரும் தன் தம்பியை அழைத்து அஸ்திர உபதேசம் செய்தார்.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் யாகங்கள் நடைபெறுவதற்கான

இராமாயணம்

ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அன்றிரவே விசுவாமித்திரர் யாகத்துக்கான தீட்சையை எடுத்துக் கொண்டார். அதற்கு முன்னர் அரசகுமாரர்களை அழைத்த மாமுனிவர், "யாகதீட்சை எடுத்துக் கொண்டால் நான் யாரு டனும் பேச மாட்டேன். நாளை முதல் ஆறு நாட்களுக்கு யாகம் நடக்கும். மந்திரங்களை முனிவர் கள் ஒதியவண் ணம் பகலாக ஒமம் இரவ வளர்ப்பார்கள். அசுரர்கள் யாகத்தைக் கெடுக்க எவ்வேளையிலும் வானில் தோன்றுவார்கள். நீங்கள் இருவரும் பசி, தாகம், தூக்கம் ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாது காவல் புரிந்து, அரக்கர்களை வதம் செய்ய வேண்டும்!" என்று கேட்டுக் கொண்டார். அரசகுமாரர்கள் இருவரும் முனிவரின் அடிதொழுது ஆசி பெற்று மாமுனிவர் இட்டபணியை எவ்வகையிலும் ஈடேற்றுவதெனச் சபதமிட்டனர்.

ஆறுநாட்கள் அரசகுமாரர்கள் இருவரும் ஒய்வே எடுத்துக் கொள்ளாமல் வில்லேந்தி வேள்வியைக் காவல் புரிந்தனர். ஆறாவது நாளன்று ஓமகுண்டத்தில் தீ கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. . ஓமப்புகை எங்கும் பரந்து விண்ணைத் தாவியது. அப்போது பேரிடி போன்ற பெரும் சப்தம் கேட்டது. பூமியே அதிர்ந்தது. முனிவர்கள் ஓதும் வேத மந்திரங்களையும் மீறி அப்பேரொலி எழுந்து கொண்டிருந்தது. வானில் அரக்கர்கள் பலர் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் வேள்வி நடைபெறும் இடத்துக்கு மேலே வந்து விடுவார்கள்.

8 பகீரதப் பிரயத்தனமும் கங்கையின் பிரவாகமும்

விட்டுத் திக்குகளிலுமிருந்து அதிர்வொலி எழுந்தது. அண்டசரா சரங்களும் ஆட்டம் காண்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. வானம் இருள் மயமானது. கதிரவனின் ஒளிக் கிரணங்கள் பூமியை எட்டாதவாறு பெருமழை, டியல் தோன்றுவதற்கான அறிகுறிபோல் உலகமே இருண்டு விட்ட நிலை உருவானது.

எவராலும் அழிக்க முடியாதவள் என்று கருதப்பட்ட தாடகை ஒழிக்கப்பட்டாள் என்ற தகவலறிந்த ஏனைய அரக்கர்கள் ஒன்று திரண் டனர். தாடகையை வதம் ட;ரிந்த மானிடனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கு வதெனத் தீர்மானித்தனர். தாடகையின் மகனான மாரீசன் தலைமையில் அரக்கர் சேனை ட;றப்பட்டது. முதலில் மாரீசனும் சுபாகுஷம் வானில் தவழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் பின்னவர் அரக்கர் படை மாமிசத்துண்டுகளும் மிருகங்களின் இரத்தமும் கொண்ட பாத்தி ரங்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்தது.

தூய்மையான யாக குண்டத்தினுள் எத்தகைய அசுத்தங்களும் வீழ்ந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கேற்றவகையில், ஏற்கனவே இராமனால் வானில் ஏவப்பட்ட அஸ்திரம் ஒன்று சுழன்று கொண்டி ருந்தது. அது வேள்வி மேடையின் மேல் கூடாரம் அமைந்தது போல் காணப்பட்டது.

மாரீசன் வானில் தவழ்ந்து வருவதை இராமன் கண்டுகொண்டார். அவனுடன் சுபாகு வருவதையும் கண்டார். தம்பி இலக்குவனை சுபாகுவை வதைக்கும் வண்ணம் சைகையால் கூறிவிட்டு மாரீசன் மீது ஒரு அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தார் இராமச்சந்திரன். அதிவேகமாகப் பாய்ந்து சென்ற இராமபாணம், மாரீசனை நூறு யோசனை தூரம் தூக்கிச் சென்று, குற்றுயிராகக் கடற்கரையில் எறிந்தது. இலக்குவன் வீசிய கணை சுபாகுவின் உடலைக் கீறிக் கிழித்து உயிரற்ற வெறும் சடலமாக வீசியெறிந்தது.

தமது தானைத் தலைவர்களுக்கு நேர்ந்த கதி கண்டு ஏனைய இராக்கதர்கள் அஞ்சி நடுங்கி வான்வெளியே பறந்தோடினர். இராம இலக்குவன் மேற்கொண்டும் வீசிய பாணங்களால் பல அரக்கர்கள் மாண்டனர்.

அரக்கர்களின் தொல்லை நீங்கியதும் வேள்வி இடையூறுகள் எதுவுமின்றிச் சிறப்பாக நிறைவேறியது. விசுவாமித்திர மாமுனிவர் மட் டிலா மகிழ்வடைந்தார். ஏனைய முனிவர்களும் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அனைவரும் அரசகுமாரர்களின் அருஞ்செயல்களை மெச்சி ஆசிகளையும் வழங்கினர்.

விசுவாமித்திரர் இராமனையும் இலக்குவனையும் தன்மார்புடன் வாரி அணைத்து தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். மான சீகமாக தசரத மாமன்னருக்கும் தன் நன்றியினைத் தெரியப்படுத்தினார்.

பிராயச்சித்தச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் அதே ஆசிரமத்தில் அரச குமாரர்கள் அன்றிரவு ஒய்வெடுத்துக்கொண்டனர். அடுத்த நாள் காலையில் உதயத்தின் முன்னே எழுந்த இராமனும் இலக்குவனும் நீராடி காலைக் கடன்களை முடித்தனர். மாமுனிவரிடம் வந்து பக்தி சிரத்தையுடன் அவர்தாள் பணிந்து, "மாமுனி சிரேட்டரே! தாங்களிட்ட இருபணிகளையும் சிறப்பாக முடித்தமை எங்களுக்குப் பெருமை தருகிறது. எமது வீரத்தைக் காட்டுவதற்கேற்ற வழிகாட்டிய தங்களுக்கு என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தங்களுடைய அடுத்த கட்டளைக்கராகக் காத்திருக்கிறோம்!" என்றார்கள்.

மிதிலை நோக்கி முனிவருடன் பயணம்

இதனைக் கேட்ட மாமுனிவர் இருவரையும் ஆசீர்வதித்து தம்மிடம் அழைத்துக்கொண்டார். "இராமா! இலக்குமணா! எனது கோரிக்கையினை எக்குறையுமின்றி நிறைவேற்றியமைக்காக வெறுமனே பாராட்டுடன் நின்று விட்டால் அது எனக்குப் பெருமை தராது. உங்களுக்கு தக்க சன்மானம் கடமை. வடக்கே மிதிலை என்றோர் நாடு வேண்டியது என் தர இருக்கிறது. அந்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருப்பவர் ஜனக மகாராஜன். உங்கள் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் நண்பரும் கூட. மாவீரன் ராஜரிஷியுமாவார். சாஸ் திரங்களையும் கற்றறிந்த சகல மடருமல்ல மிதிலையில் நடைபெறவிருக்கும் ஒரு வேள்வியில் கலந்து கொள்ளுமாறு எனக்கு செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார். எனது பல சீடர்களுடன் நானும் அங்கு செல்ல வேண்டியிருப்பதால் நீங்கள் இருவரும் என்னுடன் வர வேண்டும் என்று கோருகிறேன்!" என்று மாமுனிவர் கூறினார்.

"மாமுனிவரே! எம் தந்தையார் எம்மைத் தங்களுடன் அனுப்பிவைக்கும் போதே, தங்களுடைய நோக்கம் எதுவோ அதன்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறி அனுப்பினார். மிதிலைக்கு என்ன, தாங்கள் எங்கு வரும்படி ஆணையிடுகின்றீர்களோ, எதனைச் செய்ய வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகின்றீர்களோ அவற்றுக்கு மறுப்புரை தம்பி இலக்குவனுக்கும் கொள்வதே அவ்வாறே நடந்து கூறாமல்

எனக்குமுள்ள கடமையாகும்!" என்று மிக அடக்கமாக இராமன் கூறினார்.

இராமனாகத் தன் முன்னே நிற்கும் சிறுவன் யார் என்பதை முனிவர் அறியாதவரல்ல. முக்காலமுமுணர்ந்த முனிடிங்கவர், இராம னுடைய எதிர்காலம் பற்றி அறியாதவரல்லவே! டின்முறுவலோடு இருவ ருக்கும் ஆசி வழங்கி பயணத்துக்கு ஆயத்தமாகும்படி கூறினார்.

சூரிய உதயத்துடன் வடதிசை நோக்கிப் பயணம் ஆரம்பமானது. மாட்டு வண்டிகளில்தான் அவர்கள் போனார்கள். அந்தி சாயும் வேளை யில் சோணா நதிக்கரையினை அவர்கள் அடைந்தார்கள். அன்றிரவுப் பொழுதினை அங்கேயே கழித்துவிட்டு அடுத்த நாள் உதயத்துக்கு முன்னரே அனைவரும் எழுந்தனர். நதியினில் நீராடி காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

நண்பகலில் கங்கை நதிக்கரையை அடைந்தார்கள். பாரதத்தின் டண்ணிய நதிகளுள் தலை சிறந்ததாகக் கருதப்படும் கங்கை வெண் ணுரையினைக் கக்கிக் கொண்டு பிரவகித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முனி சிரேட்டரும் இராம இலக்குவனும் ஏனைய ரிஷிகளும் கங்கையில் நீராடினர். தத்தமது மூதாதையினரையும் நினைந்து தர்ப்பணம் என்னும் கிரியைகளைச் செய்து முடித்தனர். அவ்விடத்திலேயே ஆகாரம் சமைத்து உண்டு களைப்பாறினர். அப்போது மாமுனிவரை அணுகிய இராமனும் இலக்குவனும், "குருமகானே! ஒவ்வொரு நதிக்கும் ஒவ்வொரு வரலாறு இருக்கிறது. இதேபோல் இம்மாநதியான கங்கைக்கும் ஒரு கதை இருக்கும். அக்கதையினையும் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். தயை கூர்ந்து அக்கதையினையும் எங்களுக்குக் கூறுங்கள்!" என்றனர். கதைகேட்பதென்றால் யாருக்குத்தான் அவா இல்லை! உடன் பயணம் செய்யும் ஏனைய முனிவர்களும் விசுவாமித்திர மாமுனிவரை வநது வளைத்துக் கொண்டனர்.

கங்கையின் கதை

இமவான் என்னும் பர்வத மன்னனுக்கும் மனோரமைக்கும் இரு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். கங்காதேவி, உமாதேவி என்பது அவர் களின் பெயர்கள். மூத்தவளான கங்கையை தேவர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்க மன்னன் இமவான் தேவருலக்குகே அனுப்பி விட்டான். உமா தேவியோ பரமசிவனை அடைய வேண்டும் என்று தவமியற்றி தன் விருப்பப்படி சிவனையே மணந்து கொண்டாள்.

அப்போது அயோத்தியை ஆண்ட சகரன் எனும் மன்னன் கேசினி, சுமதி ஆகிய இரு இளவரசிகளை மணந்தும் குழந்தைச் செல்வமின்றி,

இராமாயணம்

இமயமலைச் சாரல் சென்று தவமிருந்தான். அங்கு நீண்டகாலம் தவமி யற்றிய பிறகு மாமுனிவர், சகர மன்னனின் மனைவியர் இருவரும் குழந் தைச் செல்வங்களை அடைவார்கள் என்று வரமளித்தார். அதன்படி கேசனி அசமஞ்சன் என்ற மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். சுமதிக்குப் பல புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்.

பிள்ளைகள் வளர்ந்து அழகிய அரச குமாரர்களானார்கள். கேசி னியின் ஒரே மகனான அசமஞ்சன் மிகக் கொடியவனானான். அவனுடைய கொடுமைகளைக் கண்டு மக்கள் அவனை வெறுத்தனர். இருப்பினும் அவனுக்குப் பிறந்தவனான அம்சுமான் என்பவன் நல்லவனாக வளர்ந்தான். எல்லோருடைய நன்மதிப்பையும் பெற்றான்.

இக்காலகட்டத்தில் சகரன் அசுவமேதயாகம் செய்யத் திட்ட மிட்டான். படைகளுடன் யாகத்துக்குரிய குதிரையை பலநாடுகளுக்கும் திக்விஜயம் செய்ய அனுப்பிவைத்தான். கூடவே தனது பேரனான அம்சுமானையும் அனுப்பியிருந்தான்.

சகர குமாராகளின் பரிதாப முடிவு

சகரனுடைய அசுவமேத யாகம் வெற்றியடைந்தால் தனது பதவிக்கே சவாலாகி விடும் என்று அஞ்சிய தேவர்க்கரசனான இந்திரன் யாகக் குதிரையை கொண்டு போய் ஒளித்து வைத்து விட்டான். திட்டமிட்டபடி யாகம் நிறைவேறாவிட்டால் அதனால் பெரும் தீங்கு விளையும் என்று பயந்த சகர மன்னன் தனக்கும் சுமதிக்கும் பிறந்த அரசிளங் குமாரர்களை அழைத்து, யாகக்குதிரை எங்கிருந்தாலும் கண்டு பிடித்து அழைத்து சுமதியின் அணையிட்டான். வருமாறு மைந்தர்கள் புமியில் சகல இடங்களுக்கும் சென்று தேடியும் குதிரையைக் காணாமல், பூமியைத் தோண்டி பாதாள உலகம் சென்றனர். அங்கே கபிலர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரருகில் குதிரை நின்றது. அத்தபசியே குதிரையைத் திருடினார் என்று கருதிய அரசகுமாரர்கள் கபிலரைத் துன்புறுத்தினர். நிஷ்டை கலைந்து கபிலர் கண்திறந்ததும் அவருடைய கோபம் தீப்பிழம்பாக மாறி சகரமைந்தர்களைச் சுட்டெரித்துச் சாம்பலாக்கி விட்டது.

பாதாளம் சென்ற தன் மகன்கள் நீண்ட காலம் திரும்பி வராதது கண்டுவருந்திய மன்னன் சகரன் தன் பேரனான அம்சுமானை அழைத்து பாதாளம் சென்ற அரசகுமாரர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதனை அறிந்து வருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அம்சுமானும் பாதாளம் சென்று, அங்கு பூமியைத் தாங்கி நிற்கும் திக்கஜங்களை வணங்கி தனக்கு உதவுமாறு வேண்ட, அவை குதிரையையும் அங்கே குவிந்து கிடந்த சாம்பல் குன்றையும் அம்சுமானுக்குக் காண்பித்தன. "உனது சித்தப்பாமார்களுக்கு

கபில மாமுனிவரிட்ட தண்டனையினால் உருவானதே இச்சாம்பல் புற்று." இவ்வாறு திக்கஜங்கள் என்ற யானைகள் அம்சுமானிடம் கூறின. அப்போது கருடன் வந்து சேர்ந்தது. சுமதியின் சகோதரன் அஙக ୍ୱେ(୮୨ கான் என்று கூறிக்கொண்டது. தனது சகோதரியின் மக்களுடைய சாம்பலைத் பாதுகாத்து தான் வருவதாகவும் கங்கையின் உதவியடன் கான் சாம்பலைக் கரைத்து பிதிர்க்கடன் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும் அக்கருடன் கூறியது. கருடனை வணங்கி ஆசிபெற்ற அம்சுமான் யாகக் குதிரையில் ஏறி அயோத்தியாடுரியை வந்தடைந்து, நடந்த சம்பவங்களைச் சகரமன்னனிடம் கூறினார்.

தனது பிள்ளைகள் அகால மரணமடைந்தமைக்காக சகரன் மிகவும் வருந்தினான். எடுத்த பணியினை முதலில் முடித்தாக வேண்டும் என்று கருதிய மன்னன் முதலில் அசுவமேத யாகத்தை எதுவித குறையுமின்றி நிறைவேற்றினான். ஆனால் தனது புத்திரர்களுக்குரிய இறுதிக்கிரியைகளை முடிக்க தன்னால் முடியாதிருக்கிறதே என்ற கவலை சகரனை மிகவும் வாட்டியது. அதே ஏக்கத்தில் சகரன் மாண்டதும், அம்சுமான் அயோத்திக்கு அரசனானான். அதன் பின் அவன்வழி வந்த திலீபனும் தொடர்ந்து பகீரதனும் ஆட்சி பீடமேறினர்.

பகீரதப் பிரயத்தனம்

நீண்ட நாட்கள் ஆட்சி செய்த பகீரதனுக்கு அவனைத் தொடர்ந்து அயோத்தியின் அரியாசனம் ஏற வாரிசு இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், பாதாளத்தில் சாம்பலாகக் கிடக்கும் தனது முதாதையருக்கு உரிய முறை யில் பிதிர்க்கடன் செய்ய முடியாதிருக்கிறதே என்ற வேதனையும் அவனை வாட்டியது. அமைச்சர்களிடம் அரச பரிபாலனத்தை ஒப்படைத்து விட்டு கானகம் சென்று பிரம்மதேவனை நோக்கிக் கடும் தவமியற்றினான். இதன் பயனாக பகீரதன் முன் பிரம்மா தோன்றினார். தனக்குப் புத்திர பாக்கியமும், மூதாதையர்களுக்குரிய கிரியைகளைச் செய்ய கங்கையை பாதாளத்துக்கு அனுப்பி வைக்கவும் வேண்டும் என்று கேட்டான். பிரம்ம தேவனோ புத்திரபாக்கியத்தை மட்டும் அருளினார். தேவருலகிலுள்ள கங்கையை பூமிக்கோ பாதாளத்துக்கோ அனுப்புவது தன் கையில் இல்லை என்று கூறி, பரமசிவன் ஒருவரால் மட்டுமே கங்கையின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். ஆகவே சிவபிரானை நோக்கித் தவமிருக்குமாறு கூறினார். பகீரதன் மேலும் பலகாலம் மிகக் கடுமையான முறைகளை அனுசரித்து தவமிருந்தான். உரிய காலத்தில் சிவபிரான் தோன்றினார். பகீரதனுக்கு வரமும் அருளினார்.

விண்ணுலகிலிருந்து கங்கை பிரவகித்து மிக வேகமாகப் பாய்ந்து

வந்தாள். கங்கை வந்த வேகம் மிக மிகக் கடூரமாகவிருந்தது. பூவுலகம், பாதாள உலகம் ஆகியவற்றை ஒரே வீச்சில் அழித்தொழித்து விடக் கூடியதாகவிருந்தது அவளுடைய வேகம். ஆகவே உமாபதியான சிவபி ரான் தனது சடாமுடியில் கங்கையைத் தாங்கினார். கங்கையின் கர்வம் அடங்கியது. மீண்டும் பகீரதன் வேண்ட, அளவாக கங்கை பாய்ந்து பாதாளம் செல்ல சிவபிரான் அனுமதி அளித்தார். பாதாளம் சென்ற கங்கை சகரகுமாரர்களின் அஸ்தியை தன்னுள் ஏற்று அவர்களுக்கு முக்தி அளித்தாள். பின்னர் பூலுலகில் புகுந்த கங்கை பெருநதியாகப் பிரவகித்து, பகீரதனின் கோரிக்கைப்படி பாரத நாட்டை வளப்படுத்தியதுடன் புனித நதியாக மானிடர்களின் பாவங்களைக் கழுவிக் கடைத்தேற்றும் கைங்கரியத்தைத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறாள்.

இவ்வாறு கங்கை பிறந்த கதையினை இராம இலக்குவனுக்கும் ஏனைய ரிஷிகளுக்கும் விசுவாமித்திரமாமுனிவர் கூறிமுடித்தார். இக்கதையினைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனைவரும் எழுந்து சென்று புனித கங்கையைப் பூஜித்தனர். சந்தியாவந்தனம் எனும் மாலை வேளைப் பிரார்த்தனையையும் முடித்துக் கொண்டார்.

விசுவாமித்திர மகானும் குழுவினரும் அடுத்தநாள் விசால நகரத்தை அடைந்தனர். அன்றையப் பொழுதை அங்கேயே கழித்துவிட்டு அடுத்த நாட்காலை மிதிலை மாநகர் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இவ்வாறு செல்லும்போது ஓர் அழகிய ஆசிரமத்தை அடைந்தார்கள். மிகவும் சிறப் பான முறையில் காணப்பட்ட அந்த ஆசிரமத்தில் மக்கள் நடமாட்டமே இல்லாதிருப்பதைக் கண்டனர். இதனால் அதிசயம் மேலீட்டால், இராமன், மகரிஷி விசுவாமித்திரரை அணுகி, "குருபெருமானே, மிகவும் நேர்த்தியாகக் காணப்படும் இந்த ஆசிரமத்தில் ஆளரவமே இல்லையே! இது எந்த மகானுபாவருடைய ஆசிரமம் என்பதை அறிய ஆவலாயிருக்கிறது!" என்று கேட்டார்.

விசுவாமித்திரர் புன்னகை பூத்தவராக, "இராமா! இந்தப் பிரதேசம் உண்மையில் மிகவும் புனிதமான ஒரிடம்தான். ஆனால், ஆசாபாசங்களால் அல்லலுற்ற ஒர் அபலையின் வாழ்வு இங்கு சீரழிக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனாலும் இப்பிரதேசம் மீண்டும் வனப்பு மிக்கதோர் ஆசிரமமாக உருப்பெறும் வேளை இதோ வந்தவிட்டது. அந்தக் குடிசையின் அருகே ஒரு கற்பாறை தெரிகிறதல்லவா? எங்கே அதன் அருகேபோய் அக்கல்லின்மீது உன் பாதங்கள் படும்படி நிற்பாயாக!" என்றார்.

தேவலோகத்தில் சஞ்சரித்த கங்கையை பூவுலகுக்கும் பாதாளத்துக்கும் கொண்டு வருவதற்காக பகீரத மன்னன் எடுத்துக் கொண்ட பிரயத்தனங்கள் மிகக் கடுமையானவை. இதனால் தான்

நம்மில் எவராவது ஒரு காரியத்தை முடிப்பதற்கு கடும் முயற்சி எடுக்க நேர்ந்தால், 'பகீரதப் பிரயத்தனம்' என்று கூறப்படுகிறது.

கங்கை நதி இமயமலையில் ஊற்றெடுக்கின்றது. இமயமலைச் சிகரங்களில் மிகவும் உயரமானதாக கைலாயம் கருதப்படுகிறது. சிவபிரான் கைலாய பர்வதத்திலேயே அமர்ந்திருப்பதாக சைவப் பெருமக்கள் நம்புகின்றனர். கைலாய மலைக்கு யாத்திரை செல்லும் பக்தர்கள், கரடுமுரடானதும் செங்குத்தானதுமான பனி படர்ந்த வழிபாடு குன் று களில் ஏறிச் சென்று இயற்றி வருகின்றனர். இக்குன்றுகளிலும் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களிலும் பிறந்த மேனியராய் முனிவர்கள் தவமியற்றி வருவதாகக் பல இருந்து இன்றும் கூறப்படுகிறது.

சிவபக்தர்கள் இக்காட்சியை மனக்கண்களின் மூலம் தரிசித்தால், பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் சிவபெருமானை இயற்கைக் கடவுளின் தோற்றமாக உருவகப் படுத்தியதில் உள்ள உண்மை புலப்படும்.

"கைவண்ணம் அங்கு கண்டேன்.....! கால் வண்ணம் இங்கு கண்டேன்!"

அமரரிடர் தீர்க்க அவதரித்த இராமபிரான் விசுவாமித்திரர் கூறிய படி அக்கல்லின் மீது தன் கால்களை வைத்ததும் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அந்தக்கல் அழகியதோர் இளமங்கை உருவானது. இக் காட்சியைக் கண்ட இராமனும் இலக்குவனும் திகைப்படைந்தனர். முற்றுமுணர்ந்த முனிபுங்கவர் தனது அருட்பார்வையால் அம்மங்கையையும் இராமனையும் ஆசீர்வதித்தார்.

"இராமா! கவுதம மாமுனிவரின் தர்மபத்தினியான அகலிகைதான் இம்மாதரசி. கணவர் கவுதமரின் சாபத்தினால் ஆயிரம் வருடங்கள்

கருங்கல்லாகக் கிடந்தாள். அதிஉத்தமனான உன் திருவடிகள் பட்ட மையினால் இன்று விமோசனம் பெற்றாள்!" என்றார்.

அகலிகைக்கு அவள் கணவனால் இத்தகைய கொடிய தண்டனை கிடைக்கக் காரணம் என்ன என்பதனை அறிய இராமச்சந்திரனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் ஆசை உண்டாயிற்று. அவர்களின் அவாவினை உணர்ந்த மாமுனிவர் விசுவாமித்திரர், அகலிகையின் கதையினைக் கூறலானார்.

அழகின்மையே இல்லாத அரும் படைப்பு

படைத்தல் கடவுளான பிரம்மதேவன், தான் படைத்த அழகிய உயிரினங்கள் அனைத்தையும் விட மிகவும் அழகான ஒரு பெண்மணியைப் படைக்க விரும்பினார். முவுலகிலுமுள்ள அழகிகள் ஒவ்வொருரிடமும் காணப்படும் பிரதான அழகு அம்சங்கள் அத்தனையையும் ஒன்று திரட்டி அதி அற்புதமான அழகு அம்சங்கள் அத்தனையையும் ஒன்று திரட்டி இல்லாதவள்' என்ற கருத்துக்கமைவாக 'அஹல்யா' என்ற பெயர் அவ ளுக்குச் சூட்டப்பட்டது. உரிய பருவமடைந்த இப்பேரழகி, தனக்கே ஏற்றவள் என்று தேவர்க்கரசனான இந்திரன் கருதினான், எப்படியாவது அகலிகையை அடையத் துடித்தான்.

இந்திரனின் எண்ணம் பிரம்மாவுக்கு ஏற்புடையதாயில்லை. மாபெரும் தவசியும் மிகவும் கட்டுப்பாடான பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டித்தவருமான கவுதமரிடம் அகலிகையை பிரம்ம தேவன் ஒப்ப டைத்து, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் பின் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்கும்படி கூறினார். அதன்படி அகலிகை கவுதம முனிவரின் ஆசிரமத்தில் தங்கி அவருடைய தவ வாழ்க்கைக்கு உதவினாள். உரிய காலம் வந்ததும் கவுதமர் பிரம்மனிடம் அகலியையை ஒப்படைத்தார். அத்தகைய அழகியை எத்தகைய களங்கமும் ஏற்படாதவாறு காத்துவந்த கவுதமருக்கே அகலி கையை பிரம்மன் மணம் முடித்து வைத்தார். இதனால் இந்திரன் ஏமாற் றமடைந்தான். தான் ஆசை வைத்த அழகி தனக்குக் கிட்டாமல் கான கத்தில் தவம் செய்யும் ஒரு முனிவனுக்குக் கிடைத்து விட்டதே என்ற பொறாமைத் தீயால் பொசுங்கினான்.

தேவருலகவாசிகள் தீதறியாதவர்கள் என்பது தான் பொதுவான கருத்து. இருப்பினும் அவர்களும் ஆசாபாசங்களுக்கு ஆட்பட்டு அதனால் பெரும் அபகீர்த்தி அடைந்த கதைகளும் புராண இதிகாசங்களில் காணப் படுகின்றன. தேவர்கோன் இந்திரன் தன்னுடைய காம வேட்கையைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டாமல் களங்கப்பட நேர்ந்த கதை இது:

அழகி அகலிகை மீது தான் வைத்த இச்சையை ஒரு நாளாவது தணித்து விட வேண்டும் என்று இந்திரன் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தான். கவுதமரும் அகலிகையும் நடத்திய உயர்தரமான வாழ்க்கை நெறியினை சிதைத்து அந்த வட்டத்துக்குள் புகுவதற்கு இந்திரனால் முடியவில்லை. உரிய காலம் வரை காத்திருந்தான்.

ஒவ்வொருநாளும் அதிகாலையில் முதல் சேவல் கூவும் வேளை துயிலெழும் கவுதமர், ஆசிரமத்துக்குச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள நீர் நிலைக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு, பூசைக்குரிய திரவியங்கள் மற்றும் பூ முதலான பொருட்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு திரும்புவது வழக்கம். இந்த இடைவெளியைத் தன் இச்சையினைத் தீர்ப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதே இந்திரன் திட்டம்.

ஒரு நாள், முதல் யாமக் கோழி கூவுவதற்கு சில நாழிகைக்கு முன்பாகவே இந்திரன் கவுதமரின் குடிசையை அணுகி சேவல் கூவுவது போல் கூவினான். உண்மையை உணராத முனிவரோ, உண்மையாகவே சேவல் கூவிவிட்டது என்று கருதி நீர் நிலை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இதனை எதிர்பார்த்த இந்திரன், கவுதம முனிவர் போன்று தன் உருவினை மாற்றிக் கொண்டு குடிசைக்குள் சென்றான்.

நீராடச் சென்ற கணவன் திடீரென திரும்பி வருவதைக் கண்டு அகலிகை திகைப்புற்றாளெனினும் முனிவரின் உருவில் வந்தவன் நடந்துகொண்ட முறையினை அவதானித்தாள்.

மன்மதன் பாணம் மனிதர்மீது மோதுவதற்குக் காலநேரம் கிடை யாது. தனது கணவனும் காமன் கணைப்பட்டமையினால் தான் ஒடோடி வந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதிய காரிகை, கணவனின் இச்சைக்கு இணங்க தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டாள். இருவரும் ஒருவராகி இரண்டறக் கலக்கும்போது தன் கணவனாக வந்தவன் உண்மையில் வேறொருவன் என்பதைக் கண்டு கொண்டாள். அதுவும் தேவர்க்கதிபனான இந்திரனே தன் மீது இச்சை கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்பதனையும் அறிந்துவிட்டாள். இருப்பினும் அவளால் அப்போது எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

இதற்கிடையில், தான் தவறான நேரத்தில் எழுந்து காலைக்கடன் முடிக்கக் கிளம்பி விட்டதை முனிவரும் உணர்ந்து, குடிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மதிகெட்ட இந்திரனுக்கு முனியிட்ட சாபம்

இந்திரன் தன் காம இச்சையைத் தீர்த்து குடிசையை விட்டு வெளி யேறும் அதே காலகட்டத்தில் வெளியே கவுதமர் வந்து கொண்டிருந்தார். உடனடியாக தன் உருவை மாற்றி பூனை வடிவெடுத்தான் இந்திரன், அந்த ஆசிரமத்தில் என்றுமே தென்படாத பூனை ஒன்று அன்று கண்ணில் பட்டதும் கவுதமர் தடுமாறினார். முற்றுமுணர்ந்த அம் மாமுனிவருக்கு முழு உண்மையும் புலனாகி விட்டது. தேவருலகத்துக்கதிபதியே இத்தகைய தீய செயலைப் புரிய முன்வந்தமை முனிவரின் கோபக் கனலைக் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்தது. பூனை உருமாறி தன் சுயஉருவில் இந்திரன் முனிவர் முன் அவமானத்தால் அடங்கி ஒடுங்கி நின்றான்.

இடக் கையிலிருந்த கமண்டலத்திலிருந்து தண்ணீரை வலக்கரத்தில் ஊற்றிய வண்ணம் முனிவர் "காமவெறி தலைக்கேறி, மாற்றான் மனைவி மீது இச்சை கொண்டு கருத்திழந்த கயவனே! உன் உடலெல்லாம் ஆயிரம் குறிகள் உண்டாகட்டும். அண்டசராசரம் அனைத்தும் உன் இழிசெயல் கண்டு உன்னை இழித்துரைக்கட்டும்!" என்று நீரை இந்திரன் மீது தெளித்துச் சாபமிட்டார். அக்கணமே இந்திரனின் உடலெங்கணும் யோனிக் குறிகள் தோன்றின.

தனது பத்தினியான அகலிகையை கல்லாகுமாறு கရ;தம மாமுனிவர் சபித்ததும் அவள் உடனே கல்லாகவே மாறினாள். "ஆயிரம் ஆண்டுகள் கருங்கல்லாகவே கிடப்பாய், அதன்பின் தசரத குமாரனான இராமனின் காலடி பட்டதும் உன் சுய உருவம் பெறுவாய்!" என்பதுதான் கရ;தமரின் சாபம்.

"இராமா! கலுதமரின் தர்ம பத்தினியானவள் உண்மையில் ஒரு கற்புக்கரசி. ஆனால் கபட நாடகமாடிய காமுகனால் சுயநிலை இழந்துவிட நேர்ந்தமையினால் குற்றத்துக்கு உடந்தையாகிப் போனாள். அதனால் இத்தகைய கொடிய தண்டனை பெற நேரிட்டது." இவ்வாறு கூறியதும் அகலிகையின் கால்களைத் தொட்டு இராமனும் இலக்குவனும் வணங்கினர்.

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதை உணர்ந்த கவுதமரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். தான் கொடுத்த சாபம் நீங்கிய அகலிகையை தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டார். அதிதிகளாக அவ்வாசிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்த விசுவாமித்திர மாமுனிவருக்கும் இராம இலக்குவனுக்கும் அதிதி பூசை செய்து உணவளித்து அகலிகை உபசரித்தாள். அவர்களுடன் வந்திருந்த ஏனைய முனிவர்களும் உபசாரங்களை ஏற்றனர்.

கால் வண்ணமும் கைவண்ணமும்

அகலிகையின் கதை பற்றி கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கூறிய கருத்துக்களையே இங்கு தந்தோம். வால்மீகி முனிவர் கூறிய கருத்துக்களில் சில மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டத்தை விசுவாமித்திரர் வாயி லாக வெளிப்படுத்தும் கம்பநாடர், மிக அற்புதமான பாடலைத் தந்துள்ளார்.

இராமனைப் பாராட்டுவதாக அமைந்துள்ள அப்பாடலில் தாடகை வதத்தினை இராமனின் கை வண்ணமாகவும், அகலிகை சாப விமோ சனத்தை இராமனின் கால் வண்ணமாகவும் கம்பர் வர்ணித்துள்ள முறை தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததொன்றாக விளங்குகிறது. இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம்; இனி, இந்த உலகுக்கு எல்லாம் உய்வண்ணம் அன்றி, மற்று ஓர் துயர் வண்ணம் உறுவது உண்டோ? மை வண்ணத்து அரக்கி போரில், மழை வண்ணத்து அண்ணலே! உன் கை வண்ணம் அங்கு கண்டேன்; கால் வண்ணம் இங்கு கண்டேன்! (பால காண்டம் : 475)

பொருள் :

நடைபெறவேண்டிய கருமங்கள் முறைப்படி நடந்து முடிந்திருக் கிறது. ஆதலால் இந்த உலகுக்கு இனிமேல் உய்வே அல்லாமல் துயரங்கள் வந்து சேர முடியுமா?

மேக வண்ணத் திருமேனியனே! இருண்ட நிறமுடைய அரக்கியை நீ அழித்தபோது உன் கைத்திறமையைக் கண்டுகொண்டேன்; அதேபோல் அகலிகையின் சாபத்தினை நீக்கியபோது உன்னுடைய காலின் மகிமையினை இங்கு கண்டு கொண்டேன்.

ஏர் முனையில் உதித்த ஏந்திழை

விதேக நாடு வளம் நிறைந்த நாடு. நாட்டின் வளம்போல் மக்களின் மனவளமும் வாழ்க்கை வளமும் சிறந்து விளங்கியது.

இந்நாட்டின் தலை நகராகத் திகழ்வது மிதிலை நகர். சனக மாமன்னர் நீதி தவறாது, நேர்மை குன்றாது, தர்மம் தடம் டிரளாது ஆட்சி டிரிந்து வந்தான். கஷ்தம மாமுனிவரின் மகனான சதானந்தரே இவ்வரசின் குலகுருவாக விளங்கினார்.

சனக மன்னன் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவன்; வேத சாஸ்தி ரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவன்; இணையில்லாத வீரனும் கூட, மன்னனாக இருந்த போதும் பற்றற்ற வாழ்வைக் கடைப்பிடித்தான். தனது நாட்டி னதும் உலகனைத்தினதும் நலன்களுக்காவே பல வேள்விகளை வேத முறைப்படி நடத்தி, ராஜரிஷி என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமுடையவ னாகவும் விளங்கினான்.

ஒரு முறை வேள்வி ஒன்றினை நடத்தும் பொருட்டுத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட நிலத்தை ஏர் கொண்டு உழுது கொண்டிருந்தார் சனகர். அப்போது கொழு முகத்தில் நிலத்தில் அழகான பெண் குழந்தை ஒன்று

கிடந்தது. ஈடிணையற்ற அழகுடன் திகழ்ந்த அக்குழந்தையை இரு கைகளா லும் தூக்கி எடுத்த சனக மன்னன், அக்குழந்தை பூமாதேவி தனக்கீந்த பெரும் தனம் என்று கருதி அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்றான். தனது பட்டத்து ராணியிடம் அக்குழந்தையைக் கொடுத்து, இறைவன ருளால் கிடைத்த அக்குழந்தையே தமது சொந்தப் புதல்வி என அறிவித்து விட்டான். அக்குழந்தைக்கு சீதை என்று நாமம் சூட்டி வளர்க்கலாயினர். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக சீதை வளர்ந்து எழில் நிறைந்த இளமங்கைப் பருவத்தினை அடைந்திருந்தாள்.

இந்திரன் சபையிலுள்ள மேனகை முதலான பேரழகிகளே பொறாமை கொள்ளும் அளவு மிகச் சிறப்பான எழிலரசியாக சீதை காணப்பட்டாள். அவளுடைய அழகுக்கு உவமை சொல்ல இயலாது. அழகுக்கு உவமையாக இலக்குமியைக் குறிப்பிடுவார்கள். அதே இலக்குமி தேவியே சீதையாக மிதிலை நகரில் வந்து அவதரித்துள்ளாள். சனகனின் மகள் என்பதால் சானகி (ஜனகன் மகள் ஜானகி என்ற உச்சரிப்பு வடமொழியில் வருகிறது) என்ற பெயரினையும் பெற்றாள்.

மிதிலை மாநகரில் மற்றுமொரு வேள்வியினை நடத்தும் பொருட்டு சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்த சனக மாமன்னன், விசுவாமித்திர மாமுனிவரையும் வேள்வியில் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுத்தி ருந்தார் என்பதனை முன்பே அறிந்திருந்தோம். அகலிகை சாப நீக்கம் பெற்ற பணி முடிவடைந்ததும் இராமனுக்கு தனது நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கும் பணி தனக்கிருக்கிறது என்பதனை உணர்ந்த விசுவாமித்திரர், இராமனையும் இலக்குவனையும் மிதிலை நகருக்குத் தன்னுடன் வருமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

மாமுனிவரும் குழுவினரும் மிதிலை நகரை வந்தடைந்தனர். அந்ந கரின் அழகையும் நேர்த்தியான அமைப்பையும் பார்த்து இரசித்து இன்புற்ற வண்ணம் அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர். மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் அழகிய பூங்காக்களும் பார்ப்போரைப் பரவசப் படுத்தின. அந்நகரில் வாழும் மாந்தரும் சகல சிறப்புக்களும் பொருந் தியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஆண்களும் பெண்களுமாக அலை யலையாக மக்களனைவரும் வீதிகளெங்கணும் மொய்த்துக் கிடந்தனர்.

காவி கமண்டலங்களுடன் சென்ற முனிசிரேட்டர்களுடன் விண் மீன்களுக்கு மத்தியில் தண்ணொளி பரப்பும் பூரணசந்திரனைப் போன்ற பேரழகு வாய்ந்த இராமச்சந்திர மூர்த்தியும் இளவலும் வருவதைக் கண்ட மிதிலை நகர் மக்கள் அனைவரும் திகைப்பெய்தி நின்றனர். இத்தகைய பேரழகுடைய இளைஞர்களை மிதிலை மாநகரில் இதுவரை எவருமே கண்டதில்லை. ஆண்களும் பெண்களும் மட்டுமல்லாமல், வயதாகி வாடிவதங்கிய வயோதிப ஆண்களும் பெண்களும் கூட இராம னின் எழில் தோற்றம் கண்டு களிப்படைந்தனர்.

பல வீதிகள் வழி சென்ற விசுவாமித்திரரும் குழுவினரும் ராஜபாட் டையை அடைந்தனர். அரச குலத்தவருக்குரிய மாளிகைகள் அங்கேதான் உள்ளன. வானைத் தொட்டு நிற்கும் அம்மாளிகைகளை இரு புறமும் கொண்ட அவ்வீதியின் ஓரிடத்தில் செல்லும் போது, முன்சென்ற முனிவர் விசுவாமித்திரர், தன் நடையின் வேகத்தை ஓரளவு; குறைத்தார். காரணம் தெரியாமல் உடன் சென்ற இராமனும் இலக்குவனும் முனிவரின் பின்னால் தங்கள் நடையினையும் தளர்த்தினர். இவர்களுடன் அப்பாதையில் விசுவா மித்திரரின் சீடர்கள் எவரும் வரவில்லை. தாங்கள் செல்லும் பாதை சரியானதுதானா என்பதை நிச்சயித்துக் கொள்ள வழிப்போக்கர்கள் எவரையாவது வழி மறித்து, குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தைப் பற்றி விசாரிப் பதற்காகத் தாமதிப்பது போல் முனிவரின் செயல் தென்பட்டது.

தயங்கியவர்போல் அவ்விடத்தில் முனிவர் நின்றதும் இராமனும் நின்றான்; உடன் வந்த இலக்குவனும் நின்றான். அவர்கள் வீதியில் நின்ற அதே வேளையில் வலது புறத்து மாளிகையின் உப்பரிகையில் சிலம்பொலி கேட்டது. ஒலி கேட்டதும் தன் ஓரக்கண்களை அத் திசையில் இராமன் செலுத்தினான். கண்கள் அத்திசை திரும்பியதும் அங்கேயே தரித்து நின்றான். கண்கள் மட்டுமா? இராமனின் கருத்தும் கண்களுடன் சேர்ந்து அந்த உப்பரிகையில் கண்ட காட்சியுடன் கலந்து விட்டன.

அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.

இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்துக்கொண்டு விசுவா மித்திர மாமுனிவர் மிதிலை மாநகர வீதிகளில் செல்லும்போது மேற்கு நோக்கிச் சூரியன் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். வீதிகளில் சாரி சாரியாக மக்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர். அரசவையில் அன்றைய அலுவல்கள் முடிவடைந்து பணியாளர்கள் தத்தமது இல்லங்களுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் அதே இராஜபாட்டை வழியாகச் சென்று கொண்டிருப்பதனால் குதிரை வண்டிகளில் பவனி செல்வோரும் தனித்தனிக் குதிரைகளில் ஏறிச் செல்வோரும் நெருக்குதலை ஏற்படுத்தியமையினால் பாதசாரிகள் வீதியின் இருமருங்கிலுமே ஒருவரோடொருவர் முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் வீதியின் மத்தியில் ஒரு பெரிய இடைவெளி விடப்பட்டிருந்தது.

மிதிலை மாநகரின் வடதிசை வாயிலினூடாக விசுவாமித்திரரும் இராம இலக்குவனும் பிரவேசித்து இராஜபாட்டையில் காலடி எடுத்து வைத்ததும் இவர்களைக்கண்ட நகரமாந்தர் தங்களை அறியாமலே தங்கள் கைகளை சிரசின் மேல் குவித்து வணங்கினர். மாமுனிவரின் அங்கத் திலிருந்து எழுந்த காந்த சக்திபடைத்த ஒளியினைக் கண்ட பலர் அவர்தம் பாதங்களில் அஷ்டாங்கமாக விழுந்து தொழுதனர். முனிவரின் பின் தொடர்ந்து வரும் இளைஞர்கள் இருவரையும் கண்டதும் ஒரு கணம் திகைப்பு மேலீட்டால் செயலிழந்து நின்றனர். இதற்கிடையில் வாயிலில் நின்ற காவலர்கள் விசுவாமித்திர மாமுனிவரை முன்னர் கண்டறி யாததனால் தடுமாறினர். தெய்வீகக் களை பொருந்திய மகான் ஒருவரும் தேவகுமாரர்கள் போன்ற இருவரும் அரண்மனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதாக சனக மன்னரிடம் ஒடிச் சென்று கூறி விட்டனர்.

தகவலறிந்த சனக மன்னர் தனது குலகுருவான சதானந்தரை அழைத்து நிலைமையைக் கூறினார். சதானந்தர் கஷ்தம மாமுனிவருக்கும் அகலிகைக்கும் பிறந்தவர் என்பதனால், தனது ஞானதிருஷ்டியின் துணை கொண்டு, வருபவர் யார் என்பதனைக் கண்டு கொண்டார்.

"மன்னவா! வந்திருப்பவர் விசுவாமித்திர மாமுனிவர் என்பதனைக் கண்டு கொண்டேன். நாம் நடத்தவிருக்கும் வேள்விக்கு வருமாறு நாம் அனுப்பிவைத்த அழைப்பினை ஏற்று வந்துவிட்டார்." இவ்வாறு சதானந்த முனிவர் கூறியதும் மன்னரின் பதட்டம் பன்மடங்காகிவிட்டது. முன்ன றிவித்தல் எதுவுமே இல்லாமல் திடுதிப்பென வந்து விட்டாரே என்று மன்னன் கவலையுற்றான். தெரிந்திருந்தால் நகர வாயிலில் சென்று மகத்தான வரவேற்பளித்து அழைத்து வந்திருக்கலாமே என்று வெதும் பினார். இருப்பினும் காலதாமதம் செய்யாமல் அரண்மனை வாயி லிலாவது வரவேற்பளிக்க முடிவுசெய்து, உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யு மாறு சகலருக்கும் மன்னர் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

முன்னறிவிப்பின்றி வந்த மாமுனிவர்

மாமுனிவர் விசுவாமித்திரர் எங்கு சென்றாலும் அவருடைய வரு கையை முன்கூட்டியே அறிவித்து விட்டுத்தான் செல்வது வழக்கம். இது அவர் மட்டுமல்ல, ஏனைய அரசர்கள், பிரமுகர்கள், முனிவர்கள் அனை வரும் கடைப்பிடிக்கும் பழக்கம். ஆனால் விசுவாமித்திரர் முன்னறிவித்தல் எதுவுமின்றி அரச அரண்மனை நாடிச் செல்வது இது இரண்டாவது தடவை.

தன்போன்ற தவசிகளால் நடத்தப்பட்டு வந்த வேள்விகளை நடத்த வொட்டாமல் தடுக்கும் அரக்கர்களை அடக்குவதற்காக தசரத மன்னரின் மகன் இராமனை அழைத்து வர அயோத்தி நகருக்கு, எதுவித முன்னறி விப்புமின்றிச் சென்றிருந்தார். அதே போன்று இராமனையும் இலக்குவ னையும் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு, முன்னறிவிப்பில்லாமல் மிதிலை மாநகரை வந்தடைந்திருக்கிறார்.

விசுவாமித்திரர் கடும் கோபக்காரர் என்பதனை ஏற்கனவே தெரிந் திருந்த மன்னர் சனகரும் அமைச்சர்களும் சதானந்தரும் கதிகலங்கி, முனிவரை வரவேற்கத் தட்டுத் தடுமாறி ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண் டிருந்தனர். இதனால் அரண்மனை மட்டுமல்ல அரசரின் அந்தப்புரமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அந்தப்புரத்துப் பூங்காவில் தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சீதையின் காதுகளுக்கும் சுற்றாடலில் ஏற்பட்ட ஆரவார ஒலிகள் கேட்டன. யாரோ ஒரு முனிசிரேட்டரும் இரு அழகிய இளைஞர்களும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்களாம் என்ற தகவல் தோழிகள் மூலமாக வந்து சேர்ந்தது. அவளும் அந்தப்புர உப்பரிகைக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

விசுவாமித்திரரும் அரச குமாரர்களும் இராஜபாட்டையின் நடு வழியாக வந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை வந்த டைந்ததும் முனிவர் தனது நடையைத் தளர்த்தினார் என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். முக்கியமான காரணம் ஒன்றுக்காகவே விசுவாமித்திரர் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் சற்றுத் தயங்கி நின்றார். யாகத்தைக்

கலைத்து, தபோதனர்களுக்கு இம்சை கொடுத்து வந்த தாடகை முதலான இராக்கதர்களை அழித்த இராமனுக்கு உரிய பரிசினை வழங்குவ தற்காகவே விசுவாமித்திரர் இராமனையும் இலக்குவனையும் மிதிலை மாநகருக்கு அழைத்து வந்தார். ஒப்புவமை கூறமுடியாத அந்தப் பரிசினை இராமனின் கண்களில் படவைத்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் அம்மாமுனிவரின் எண்ணம் போலும்.

வருவதை முன்கூட்டியே மன்னவனுக்கு தான் மிதிலை அறிவிக்காமல் முனிவர் இருந்ததும் காரணத்தோடுதான் என்பதும் புலனாகிறது. ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தால் முனிவருக்கும் இராம இலக்குவனுக்கும் ஒப்பற்ற வரவேற்டு வழங்கப்பட்டிருக்கும். மிதிலைநகர் வாழ் மக்கள் மட்டுமல்லாமல் அயலிலுள்ள பிரதேசங்களிலிருந்தும் எண்ணற்ற மக்கள் வீதிகளில் வந்து குவிந்து கிடப்பர். வீதிகளில் எங்கும் மகர தோரணங்களும் கொடிகளும் வளைவுகளும் கட்டப்பட்டிருக்கும். கொடி, குடை ஆலவட்டங்களுடன் வேத மந்திரங்களை ஓதும் வேதியர் களும் வேத விற்பன்னர்களும் புடை (F5 40 ஊர்வலமாக முனிவர் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருப்பார். இத்தகைய ஆடம்பரங்களைத் தவிர்த்து தன்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்ற நினைத்த மாமுனிவர், இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்துக் கொண்டு இராஜபாட்டையில் மிக அமைதியாக வந்தார்.

கண்வழி புகுந்த காதல் கணை

சீதையும் தோழிகளும் அந்தப்புரத்தின் உப்பரிகையில் வந்து வீதியினைப் பார்த்து நின்றனர். அப்போதுதான் சீதையின் கண்களுக்குள் அற்புதமான ஒளி ஒன்று புகுந்து அவளுடைய உள்ளத்தையும் உடலையும் ஆக்கிரமித்தது. அதே நொடியில் வீதியிலிருந்து அந்த உப்பரிகையில் நின்ற சீதையைக் கண்ட இராமனுக்கும் கண்வழி புகுந்த சுடரொளி அவனுடைய கருத்தினையும் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டது.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் இத்தகைய சுவையான கட்டம் ஏற்படுத்தப் பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனோ இராமபிரானையும் சீதாப்பிராட்டியாரையும் முதன் முதலில் சந்திக்க வைத்த கட்டமும் தொடர்ந்து இருவரும் காதல் நோயினால் படும் துயரமும் எத்தகையது என்பதனை மிகவும் சுவையுடன் வர்ணித்திருக்கிறார்.

'கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்கள், என்ன பயனும் இல' இவ்வாறு ஈற்றடியால் வள்ளுவன் கூறிய வாய்மொழிகளுக்கு ஏற்ப கம்பநாட்டாழ்வாரின் கவிதைகளும் விளங்குகின்றன. இருவருடைய விழிகளும் ஒன்றையொன்று எவ்வாறு தரிசிக்கின்றன என்பதனைக் கூறுமிடத்து –

எண்ண அரு நலத்தினாள் இனையள் நின்றுழி கண்ணொடு கண் இணை கவ்வி, ஒன்றை ஒன்று உண்ணவும், நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள். (பால காண்டம் : 514)

பொருள்

இதுதான் அழகின் எல்லையோ என்று கூட எண்ணிடமுடியாத எழிலுருவாக நின்ற அவளுடைய கண்களோடு மற்றொருவருடைய கண்களும் ஒன்றினை மற்றொன்று கவர்ந்திழுப்பது போன்ற நிலையில் ஒன்றுபட்டு விட்டதன்மையில் அண்ணலாகிய இராமனும் பார்க்கும் அதே சமயத்தில் சீதையும் இராமனைப் பார்க்கிறாள்.

இவ்வாறு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே காதல் வயப்பட்ட இருவரும் காமநோயினால் படும் துன்பங்களை கம்பநாடார் பல பாடல்களில் மிக அற்புதமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

விசுவாமித்திர மாமுனிவர் தான் கருதிய கருமத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் தனது நடையைத் தொடங்கினார். கருத்தையெல்லாம் கன்னிமாடத்து உப்பரிகையில் கண்ட காரிகையிடம் பறிகொடுத்து விட்ட இராமபிரான், உயிரேயற்ற வெறும் சடலம் போல முனிவரைப் பின்தொடர்ந்தார்.

இவ்வாறு மூவரும் அரசருக்குரிய மாளிகையின் வாயிலை அடைந்த அதே வேளையில் சனக மாமன்னனும் சதானந்த முனிவரும் அமைச்சர்கள் முதலான ஏனையோரும் எதிர்கொண்டு நின்றனர். அரசன் முதலில் முனிவரின் அடிதொழுதெழுந்தார். அதே போல் அமைச்சர்கள் முதலானோரும் முனிவரை வணங்கினர். சதானந்தரும் மாமுனிவரை வணங்கினார். விசுவாமித்திரர் அனைவரையும் ஆசீர்வதித்தார். அதே கால கட்டத்தில் சனக மாமன்னனுடைய கண்கள் முனிவரின் அருகில் நின்ற இராமனையும் இலக்குவனையும் கண்டு கொண்டன. அவர்களின் திருவுருவங்கள் அவருடைய உள்ளத்திலும் குடியேறி விட்டமையை மாமுனிவரும் அறிந்து கொண்டார்.

"சனக மன்னனே! இவர்கள் இருவரும் அயோத்திமாமன்னன் தசரதனின் புதல்வர்களான இராமனும் இலக்குவனுமாவர். என்போன்ற தபசிகள் மேற்கொள்ளும் வேள்விகளை அழித்து நிர்மூலம் செய்த அரக் கர்களை அழித்தொழிப்பதற்காக என்னுடன் என் தபோவனம் வந்தி ருந்தனர். நீர் நடத்தும் வேள்வியினைக் காணவும் உம்மிடமுள்ள சிவதனு சுவினைத் தரிசிக்கவும் இவர்களை என்னுடன் அழைத்து வந்துள்ளேன்!" என்று விசுவாமித்திரர் சனக மன்னனுக்குக் கூறினார். தனது நண்பரான சக்கரவர்த்தியின் புதல்வர்கள் என்பதனைக் கேள்வியற்றதும், தசரத முதன் முதலில் அவர்களைக் கண்டவுடன் ஏற்பட்ட இனம் புரியாத மன்னரிடத்தில் பன்மடங்காகப் பெருகியது. உணர்ச்சி, சனக இன்ப அவர்கள் இருவரையும் தன்பால் இழுத்தணைத்து மோந்து உச்சி ஆசிகூறினார்.

வரவேற்புபசாரம் முடிவடைந்ததும் மன்னரும் சதானந்தரும் முனிவரையும் அரச குமாரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஏற்கனவே விசுவாமித்திரருக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த மாளிகைக்குச் சென்றனர். சதானந்த முனிவரை அவர்களுடன் விட்டு விட்டு மன்னர் அரண்மனை ஏகினார். அப்போது இராமனையும் இலக்குவனையும் சதானந்த முனிவருக்கு தனிப்பட்ட முறையில் அறிமுகம் செய்த முனிவர், "சதானந்தா! உன் தந்தை கவுதமரால் சபிக்கப்பட்ட உன் தாய் அகலிகை இன்று சாபவிமோசனமடைந்து விட்டாள். கல்லாக இருந்தவள் இன்று தன் சுயஉருவினை அடைந்து விட்டாள், கவுதம மாமுனிவரும் உன் தாயை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். அகலிகை சாபவிமோசனம் பெற உதவியது இந்த உத்தமன் இராமனின் இரு பாதங்களே!" என்று கூறியதும் பேரானந்தப் பெருக்குடன் இராமபிரானின் அடிகளில் விழுந்து வணங்க ஒடோடிச் சென்ற சதானந்த முனிவரின் கால்களில் இராமரே விழுந்து வணங்கினார். இவ்வரிய காட்சியினைக் கண்ட மாமுனிவரின் கண்கள் பனித்தன.

சற்று நேரம் அங்கேயே தரித்திருந்த சதானந்தரே, இராம இலக் குவனுக்கு விசுவாமித்திர மாமுனிவரின் வரலாற்றினை எடுத்துரைத்தார். முனிவரின் கதை முழுவதையும் கேட்டறிந்த அரச குமாரர்கள், முனிவர் மீது ஏற்கனவே கொண்டிருந்த மதிப்பைவிட மேலும் பக்தியுடன் கூடிய பெருமதிப்பினைக் கொண்டனர்.

அடுத்த நாட்காலை உதயத்தின் முன் எழுந்த இராமனும் இலக் குவனும் தங்கள் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு மாமுனிவருடன் யாகசாலை சென்றனர். பல திக்குகளிலுமிருந்து வந்திருந்த முனி சிரேட் டர்களும் அரசர்களும் அங்கு திரண்டிருந்தனர். வேதவிதிப்படி மந்தி ரோச்சாடனங்கள் இடம் பெற்று தேவதைகளுக்கான அவிர்பாகங்களும் வழங்கப்பட்டன. யாகமும் வெற்றிகரமாக முடிவுற்றது.

வில்லினை ஒடித்த வீர மைந்தன்

வேள்வி முடிந்து மறுநாள் காலையில் சனக மாமன்னனின் அரச வையில் பல நாட்டு மன்னர்களும் வந்து குழுமியிருந்தனர். முனிடுங் கவருடன் இராமனும் இலக்குவனும் வந்து இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். அப்போது இராக்கதர்களைப் போன்ற வலிவான தோற்றமுடைய பலர் ஓர் இரும்டுப் பேழையை இழுத்து வந்து அவையின் நடுவே வைத்தனர்.

அந்தப் பேழையினை இழுத்து வருவது எத்தகைய சிரமமானது உடல்களிலிருந்து பாய்ந்து இழுத்து வந்தவர்களின் என்பதனை, வெளியேறிய வியர்வையே விளக்கியது. அப்பேழை திறக்கப்பட்டதும் அத னுள்ளிருந்த பொருளைப்பார்க்க, அங்கு குழுமியிருந்த அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். அனைவரையும் அமருமாறு கையமர்த்திய சனக மன்னன், "அரச பெருமக்களே! இந்தச் சிவதனுசு, பெயருக்கேற்ப சிவபிரா னிடத்திலிருந்து எமது மூதாதையர் ஒருவரிடம் வந்து சேர்ந்தது. பூமா தேவியின் அருளால் எனக்குக்கிடைத்த என்மகள் சீதையின் திருமணத் நான் ஒரு தொடர்பினை ஏற்படுத்தி துக்கும் இந்தச் சிவதனுசுவுக்கும் விட்டேன். அதன்படி இந்த வில்லை வளைத்து நாணேற்றும் ஒருவருக்கே என்மகளை மணம் முடித்து வைப்பதாக அறிவித்தேன். எத்தனையோ அரசர்கள் வந்து இந்த வில்லினைக் கண்டதுமே ஒதுங்கிவிட்டனர். மாவீர னான இலங்கை வேந்தன் இராவணேசனும் வந்து பார்த்து தன் கைகளால் வில்லைத் தூக்க முடியாமல் போய்விட்டார். ஆகவே மானிடர்களால் இத்தனுசுவுக்கு நாணேற்ற முடியாது. தேவர்களுக்கும் மேலான ஒரு ட;ருடனால் தான் இது சாத்தியமாகும்!" என்று கூறினார்.

இதனைக் கேட்டதும் விசுவாமித்திரர், "மன்னா! என்னுடன் வந்தி ருக்கும் தசரத குமாரனான இராமன் இந்த வில்லினைத் தொட அனும திப்பீரா?" என்று வினவினார். சனகன் தலை அசைத்ததும் தன் பார்வையி னாலேயே இராமனுக்கு முனிவர் ஆணை பிறப்பித்தார்.

இருக்கையை விட்டு எழுந்த இராமன் முதலில் விசுவாமித்திரரை வணங்கினார். பின்னர் சனக மன்னனையும் வணங்கினார். வில்லிருக்கும் பேழையை கூப்பிய கரங்களுடன் மும்முறை வலம் வந்து வணங்கியபின் தனது இருகைகளாலும் வில்லினை அனாயாசமாகத் தூக்கி எடுத்தார். அவ்வில்லினைத் தொட்டுத் தடவுவதற்கே அஞ்சிய பல அரசர்கள் அதிச யத்துடன் பார்த்திருக்க, தனது இடதுகால் பெருவிரலால் வில்லின் ஒரு முனையை அழுத்தி, கீழ் முனையிலிருந்த நாணை மேலிழுத்து, மேல் முனையில் கட்டுவதற்கு முனையும் போது பெரும் பேரொலியுடன் வில் இரு துண்டுகளாக உடைந்து தரையில் வீழ்ந்தது.

1 விழாக் கோலம் பூண்ட மிதிலை மாநகரம்

இராமபிரானின் பராக்கிரமத்தால் ஒடிந்து வீழ்ந்த சிவதனுசு என்ற பெயருடைய வில்லானது மிகப் பூர்வீகமானது. தேவ தச்சனாகிய விஸ்வகர்மாவினால் இருவில்கள் முன்பு அமைக்கப்பட்டன. இதில் ஒன்று சிவபெருமானிடமும் மற்றொன்று மகாவிஷ்ணுவிடமும் போய்ச் சேர்ந்தன.

விரிசடைக் கடவுளான சிவபெருமான் திரிபுரத்தை அழிப்பதற்காக தன்னிடமிருந்த வில்லினைப் பயன்படுத்தினார். அப்பணி முடிந்ததும் சனக மன்னனின் மூதாதையரில் ஒருவரான தேவராதனிடம் அந்த

வில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. மிதிலை மாநகரில் உள்ள தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததோர் மாளிகையில் அச் சிவதனுசு ஓர் இரும்புப் பேழையில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. சனகன் மிதிலாபுரி மன்னனானதும் அந்த வில்லினைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அவரிடம் வந்து சேர்ந்தது.

வேள்விக்காக நிலத்தை உழும்போது கிடைத்த ஒரு பெண் குழந் தையை தன்சொந்த மகள் போல வளர்த்து வந்தார் சனக மன்னன். தேவாம்சம் பொருந்திய அக்குழந்தை உரிய பருவம் அடைந்ததும், சிவ தனுசான அந்தத் தெய்வீக வில்லினை வளைத்து நாணேற்றும் சக்தி படைத்த ஒருவனுக்கே தன் மகளான சீதையை மணம் முடித்து வைப்ப தென அறிவித்திருந்தார். ஈடிணையற்ற அழகியான சீதையை அடையவும் மிதிலை மாநகரின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து அந்நாட்டின் அரசுரிமையை அபகரிக்கவும் பல நாட்டு மன்னர்களும் வந்து அந்த மாபெரும் வில்லினைத் தீண்டக் கூடத் திராணியற்றுத் திரும்பிவிட்டார்கள். தான் எடுத்த தவறான முடிவினால் தன் புதல்வி வாழ்நாள் முழுவதும் கன்னி யாகக் காலங்கழிக்க நேர்ந்துவிடுமோ என்ற ஏக்கம் சனக மன்னனிடம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கலங்கினார்; தன்னையே நொந்து கொண்டார்.

சனகர் இவ்வாறு மனமுடைந்து போயிருந்த காலகட்டத்தில்தான் இலக்குவனும் மா முனிவருடன் விசுவாமித்திர இராமனும் வநது சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் மிதிலை நகரை வந்தடைந்ததும் இராமனை முதன் முதலில் கண்ட சனகருடைய உள்ளம் இனம் தெரியாததோர் உணர்வினைப் பெற்றது. அத்துடன் சகல இலட்சணங்களும் பொருந்திய தசரதச் இளைஞன், தன்னுடைய பால்ய நண்பரான அந்த சக்கரவர்த்தியின் குமாரன் என்பதனை அறிந்ததும், பன்மடங்கு உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் பெற்றார். அதுமட்டுமல்லாமல் 'இந்த இளைஞன் மட்டும் சிவதனுசுவை வெற்றிகரமாக நாணேற்றி விடுவானானால் அதைவிட எனக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடியது வேறு எதுவுமேயில்லை. என் மகள் சீதைக்கு ஏற்ற கணவன் இந்த இராமனே' என்று அவருடைய உள்ளத்தில் எண்ண அலைகள் எழுந்தன.

மன்னரும் மகிழ்ந்தார் முனிவரும் மகிழ்ந்தார்

அரசவையில் இராமன் வில்லினை எடுத்து நாணேற்றும்போது அவ்வில் ஒடிந்து வீழ்ந்ததைக் கண்ட சனகர் மனம் பூரித்து, தனது வேண் டுதல்கள் யாவும் உரிய பலனைத் தந்து விட்டதனை உணர்ந்தார். உவகை மேலீட்டால், விசுவாமித்திர மாமுனிவரை நோக்கி கண்களால் தன் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

முனிவரும் தன்னுடைய கடமைகளில் மிக முக்கியமானதொரு கட்டம் நிறைவேறுகிறதே என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார். இராமனைத் தன்ன ருகே அழைத்து அரவணைத்து உச்சி மோந்தார்.

இராமர் சிவதனுசினை வளைத்ததைக் காண சீதை அவைக்கு வந்திருக்கவில்லை. இராமனை மிதிலையில் இராஜபாட்டையில் கண்டது முதல் அவள் தன்வசமிழந்திருந்தாள். தன்னுடைய அன்றாடக் கடமை களையே மறந்திருந்தாள். ஊன் உறக்கம் மறந்து, உற்சாகமிழந்து தனிமை யில் வாடினாள். தோழியரின் ஆடல் பாடல்களிலோ, வேடிக்கை விநோ தங்களிலோ சீதைக்கு நாட்டம் செல்லவில்லை. மலர்களைப் பரப்பியிருந்த

படுக்கையே முள் படுக்கையாக அவளைக் குத்தி வதைத்தது.

சீதை அவைக்குச் செல்லாவிட்டாலும் வில் வளைப்பதை வேடிக்கை பார்க்க அவளுடைய தோழிகள் பலர் சென்றிருந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி நீலமாலை. இருநாட்களுக்கு முன்னர் அந்தப்புரத்து உப்பரிகையில் சீதையுடன் நின்று, இராமபிரான் முனிவரோடும் தம்பி இலக்குவனோடும் இராஜபாட்டையில் வருவதை நீலமாலையும் கண்டவள். தன் தலை வியாகிய சீதையின் கண்வழி புகுந்து கருத்தினைக் கலக்கி காதலெனும் துன்பக் கடலில் ஆழ்த்திவிட்ட அதே இளைஞனே வில்லை முறித்தெறிந் தான் என்ற சேதியை சீதைக்குச் சொல்ல பாய்ந்தோடினாள்.

தன்னுள்ளத்துள் குடிபுகுந்து விட்டவனே வில்லினை உடைத் தெறிந்தான் என்பதைத் தன் தோழி நீலமாலையின் வாயிலாகக் கேட்டறிந்த சீதையின் உள்ளத்தில் விபரிக்க முடியாத புத்துணர்ச்சி பாய்ந்தது. படுக் கையை விட்டுப் பாய்ந்தெழுந்தாள். "சிவதனுசினை உடைத்தது யார்..... யார்.....?" எனப் பல முறை கேட்டு ஐயம் நீங்கப் பெற்றாள்.

வில்லினை ஒடித்த வீரன் அவனே!

அன்று தான் கண்ட அதே இளைஞன்தான் வில்லினை உடைத் தான் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டாள்.

இதனால் சீதையின் நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினை கம்ப நாட்டாழ்வார் வர்ணிக்கும் முறையினைப் பார்ப்போம் :

இல்லையே நுசும்பு என்பார்,

உண்டு, உண்டு என்னவும் மெல்லியல், முலைகளும் விம்ம விம்முவாள்; 'சொல்லிய குறியின், அத் தோன்றலே அவன்; அல்லனேல் இறப்பென்' என்று அகத்துள் உன்னினாள். *(பாலகாண்டம் – 728)*

பொருள் :

தோழி ஒடோடி வந்து - வில்லினை உடைத்தவன் தான் நேரில் கண்டு காமத் தீயினை மூட்டியவன் என்பதனைக் கூறக் கேட்ட சீதையின் உள்ளத்தில் மட்டுமல்ல, உடலிலும் பெரு மாற்றங்கள் தோன்றுகின்றன. அழகிய பெண்களுக்கு இடை மிகவும் சிறுத்திருக்கும். சீதைக்கு இடையே (நுசும்பு) இல்லையே என்று கூறுவார்கள். ஆனால் இன்று இடை இருக்கிறது என்று கூறுவதற்கேற்றாற்போல் தெரிகிறது. அவளுடைய மார்பகங்களும் விம்மிப் பெருக்கின்றன. உடலின் ஏனைய அங்கங்களும் பூரிக்கின்றன. தோழி குறிப்பிட்டது போல "வில்லினை ஒடித்தவீரன் தன்னுடைய உள்ளத்தில் குடிபுகுந்திருப்பவன் அல்லவென்றால் இறந்து விடுவேன்!" என்று உறுதி பூணுகிறாள்.

இராமனுக்குச் சீதையே மணமகள் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது. எல்லோருடைய உள்ளங்களும் பூரித்துவிட்டன. எவரும் எக்குறையும் காணமுடியாது. இதில் மாறுபட்ட கருத்தினைக் கூற எவருமே இல்லை.

விசுவாமித்திரரை அணுகிய சனக மாமன்னன் இராம – சீதை திருமணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்குரிய ஆலோசனைகளைக் கேட்டார். மணமகனின் தந்தையான தசரதசக்கரவர்த்தியையும் பரிவாரங்களையும் அழைத்துவர மிக வேகமாகச் செல்லக் கூடிய ஒரு குழுவினரை ஏற்பாடு செய்து அனுப்பி வைத்தார். தனது சீடர்களில் சிலரையும் விசுவாமித்திரர் அத்தூதுக் குழுவில் இணைத்து, தனது தனிப்பட்ட அழைப்பினையும் தசரதருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அத்துடன் மிதிலை மாநகரமே விழாக் கோலம் பூணலாயிற்று.

மூன்று தினங்களில் மிதிலை மன்னரின் தூதுவர்கள் தசரத மாமன் னர் முன் நின்றனர். மிதிலையில் நடைபெற்ற சகல சம்பவங்களையும் எடுத்துரைத்து மன்னர் அனுப்பிய பரிசுப் பொருட்களையும் அழைப் போலையையும் தசரதரிடம் கொடுத்தனர்.

'அசுரர்களை அழிக்கவென்று அரசிளங் குமாரர்களை மாமுனிவர் அழைத்துச் சென்றார். நாம் பயந்து பயந்துதான் டித்திரர்களை அனுப்பி வைத்தோம். ஆனால் மங்களகரமான செய்தியல்லவா வந்திருக்கிறது!' என்று தசரத மன்னர் பூரித்தார். மகனின் மணவினைக் காண மிதிலை செல்வதற்கு சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்யுமாறு அமைச்சர்களுக்கு கட்டளையிட்டார்.

தன்னருகிலே நின்றிருந்த தன் மெய்க்காப்பாளனான உபேந்திரனை மன்னர் உற்றுப் பார்த்தார். "உபேந்திரா! இராமனை நான் இன்னும் சிறுவனாகவே எண்ணியிருக்கிறேன். அவன் திருமண வயதை எட்டி யிருப்பான் என்று எண்ணவேயில்லை. என் பால்ய நண்பரான சனக மாமன்னனின் மகளை என் இராமனுக்கு மணம் முடித்து வைக்க ஏற்பா டுகள் செய்துவிட்டார்கள். இத்தகவலை வசிட்ட மாமுனிவரிடம் கூறிவிட்டு நீயும் பயணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்," என்று கூறினார்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி சகல மந்திரி பிரதானிகளுடன் நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ மிதிலை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மிதிலை மன்னர் சனகனுக்கும், தன் மருமகளாக வரப் போகும் சீதைக்கும் எண்ணிறந்த விலைமதிப்புக்கு அப்பாற்பட்ட வெகுமதிகளையும் தன்னுடன் கொண்டு சென்றார்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி தனது பரிவாரங்களுடன் மிதிலை நோக்கிச் செல்கின்ற காட்சியினை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் மொத்தம் எண் பத்தியிரண்டு பாடல்களின் மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார். இப்படலம் 'எழுச்சிப் படலம்' எனப் பெயர் பெறுகிறது. அயோத்தியை விட்டு நீங்கிய சக்கரவர்த்தியும் குழுவினரும் மிதிலை சென்றடைவதற்குள் உள்ள இடைவெளியினை ஏறத்தாழ முந்நூறு பாக்களில் கம்பநாட்டாழ்வார் விரிவு; படுத்தியுள்ளார். இதற்காக ஏழு தனிப்படலங்களை கவிஞர் ஒதுக் கியிருக்கிறார். இயற்கை வனப்பு, இள உள்ளங்களின் இன்பக் கிளர்ச்சிகள், நால்வகைச் சேனைகளின் நடவடிக்கைகள், படையினர் உண்டு மகிழ்தல் போன்ற காட்சிகளை அவ்வளவு; தெளிவாக வேறு எக்கவிஞரும் வர்ணித் திருப்பார்களோ என்று எண்ண முடியாதிருக்கிறது.

மன்னருடன் சென்ற இளம் உள்ளங்களின் இன்ப உணர்வினை கம்பர் எடுத்துக் காட்டும் அழகினை நமது வாசகர்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு அழகிய ஓர் இளைஞனை இங்கு அழைத்து வருகிறோம்.

இளமையிலிருந்தே உடற்பயிற்சியுடன் சகல வீரவிளையாட்டுக்க ளையும் அவன் கற்றறிந்தான். உருக்கினாலானதோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் அவனுடைய அங்கங்கள் முறுக்கேறியிருந்தன. கட்டிளங் காளையான அவன் மிதிலை செல்லும் குழுவில் ஒரு பிரிவின் காவலனாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் முன்னே தாமரைக்குளம் ஒன்று நகர்ந்து செல்வது போல் ஒரு வண்டியில் அழகிய தாமரைபோன்ற முகங்களை உடைய பெண்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தியின் கண்களுடன் அவ்விளைஞனின் கண்களும் முட்டி மோதிக் கொண்டன.

பாண்டிலின் வைத்த ஓர் பாலைதன்னொடும் ஈண்டிய அன்பினொடு ஏகுவான், இடைக் காண்டலும், நோக்கிய கடைக்கண் அஞ்சனம், ஆண்தகைக்கு இனியது ஓர் அமுதம் ஆயதே! (பாலகண்டம் – 756)

பொருள் :

வண்டியில் சென்று கொண்டிருந்த அழகிய பெண்களில் ஒருத்தி,

வண்டியை ஒட்டி வந்து கொண்டிருந்த ஒருவீரனை, தன்னுடைய அஞ்சன மை பூசிய கடைக் கண்ணால் பார்க்கிறாள்.

அக்கண்மையானது அந்த வீரனுக்கு இனிமையான அமுதமாகியது.

அவ்வீரன், அவன் முன் சென்ற வண்டியிலிருந்த அழகிய இளங் குமரியின் விழிகளுள் புகுந்து அவள் உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண் டான். அதே போல் தாமரை ஒத்த முகத்தை உடைய அத்தையலாள் அவனுடைய உள்ளத்தில் கொலுவேறிக் கொண்டாள்.

மிதிலையில் தசரதர்

பல நாட்கள் பயணம் செய்து இடையில் சில இடங்களில் தங்கி மிதிலையை சக்கரவர்த்திக்கும் இறுதியில் வந்தடைந்த தசரதச் பரிவாரங்களுக்கும் மிதிலை எல்லையிலேயே மகத்தான மாநகர் வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. மன்னர் குழுவில் பரதனும் சத்துருக்கனும் கூடவே வரவேற்க சென்றனர். வருபவர்களை சனக மன்னனும் தன து பரிவாரங்களுடன் வந்திருந்தார். கூடவே இராமனும் இலக்குவனும் தமது தந்தையை வரவேற்க வந்தனர். தசரத மன்னரும் சனக மன்னரும் ஒருவர் அணைத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். ஒருவரை இராமரும் இலக்குவனும் தந்தையின் அடியில் அட்டாங்கமாக விழுந்து எழுந்தனர். வசிட்ட மாமுனிவரும் தனியான பொற்சிவிகையில் குமாரர்கள் வந்திறங்கினார். அவருடைய பாதகமலங்களுக்கும் அரச அஞ்சலி செலுத்தி ஆசி பெற்றனர். சகோதரர்கள் நால்வரும் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் ஒன்று கூடினர்.

இராமன் சிவதனுசினை வளைத்து ஒடித்த அன்றிலிருந்தே மிதிலை விழாக் கோலம் பூண்டு விட்டது. தசரதச்சக்கரவர்த்தியும் பரிவாரங்களும் மிதிலை மாநகர் வந்து சேர்ந்ததும் அந்நகரின் கோலம் மேலும் சிறப்புற்று விளங்கியது.

அடுத்த நாட் காலையில் அரசவையில் தசரத மாமன்னருக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் அரச முறையிலான வரவேற்புபசாரம் நடைபெற்றது. தொடர்ந்து அரண்மனையிலுள்ள சிறப்பானதொரு அதனைத் மண்டபத்தில் மன்னர்கள், மந்திரிகள் முதலானோருடன் இரு அரச குடும்பத்தினரும் விசுவாமித்திர மகரிஷி, வசிட்டமாமுனிவர் மற்றும் சதானந்த முனிவர் ஆகியோரும் அமர்ந்திருந்தனர். முறைப்படி சீதா இராம திருமணப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாயின. நிச்சயதார்த்தம் போன்ற சடங்குகளும் இடம் பெற்றன. இராமனையும் சீதையையும் வைதீகச் அழைத்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து தங்கள் சம்மதத்தையும் கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டது.

ஒரே மேடையில் நான்கு திருமணங்கள்

சனகரின் தம்பி குசத்துவசன் இட்சுமதி நதிபாயும் சாங்காசியம் என்ற நாட்டின் அரசனாக இருந்தார். அவரும் தனது மகாராணியுடனும் இருமகள்களுடனும் மிதிலை வந்திருந்தார். சனக மன்னனும் தசரதரும் விசுவாமித்திர மாமுனிவரையும் தத்தமது குலகுருக்களான சதானந்த முனிவர், வசிட்ட மாமுனிவர் ஆகியோரையும் கலந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

சனகமாமன்னனுக்கு தெய்வப் பிரசாதமாகக் கிடைத்தவளே சீதை. தவிர ஊர்மிளை என்றொரு சொந்த மகளும் அவருக்கிருக்கிறாள். இளை யவனான இலக்குவனனுக்கு ஊர்மிளையை மணம் முடிப்பதென்றும் முடிவானது. விசுவாமித்திரரும் வசிட்டரும் சதானந்தருடன் கலந்தாலோ சித்து சனகரின் தம்பி குசத்துவசன் புத்திரிகளான மாண்டவியை பரத னுக்கும் சுருதகீர்த்தியை சத்துருக்கனுக்கும் மணம் முடித்துவைக்க முடிலு செய்தனர். தசரதகுமாரர்களான நால்வருக்கும் ஒரே நாளில் ஒரே திதியில் திருமணம் நடத்துவதற்கு முடிவாயிற்று.

மூன்று முனிசிரேட்டர்களும் அவர் தம் சீடர்களும், மணமேடையை முறைப்படி அமைத்தனர். வேத விதிப்படி சகல கருமங்களும் நடை பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் யாலும் பூர்த்தியாயின. மக நட்சத்திரத்தில் திருமணத்துக்கான நிச்சயதார்த்தம் நடைபெற்று மூன்றாவது நாளான பங்குனி உத்திர நட்சத்திரத்தன்று திருமணம் நடைபெற ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன.

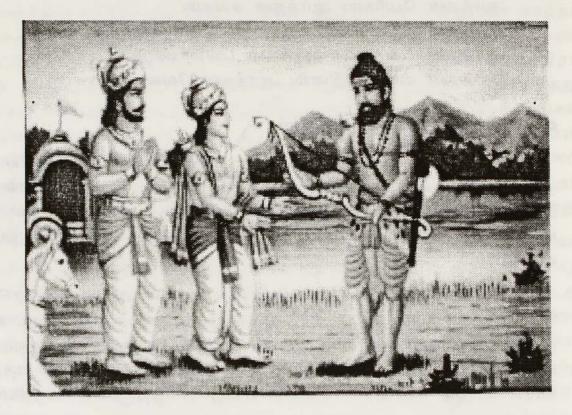
இராமன், இலக்குவன், பரதன், சத்துருக்கன் ஆகியோர் சர்வ அலங்காரங்களுடன் மண மேடைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இதே போல் சீதை, ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி ஆகியோர் பட்டாடைகளை உடுத்தி நவரத்தினங்கள் பதித்த ஆபரணங்களைப் பூண்டவர்களாக மேடை மீது வந்தமர்ந்தனர். வேத மந்திரங்களின் ஒலியுடன் ஓமகுண்டங் களிலிருந்து எழும் டிகையும் ஒன்றிணைந்து விண்ணிலும் மண்ணிலும் பரவ முதலில் இராமன் மணமாலையை சீதாபிராட்டியின் கழுத்திலே சூடினான். தொடர்ந்து ஏனைய மூன்று அரச குமாரர்களும் அரசிளங் குமாரிகளின் கழுத்தில் மாலைகளைச் சூட்டினர்.

பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமனும் இடையில் சிலகாலம் பிரிந்திருந்து, பூமியில் மீண்டும் ஒன்றாகி நின்ற காட்சி கண்டு தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.

ழு சிவதனுசு ஒடிந்ததனால் சீற்றம் கொண்ட பரசுராமர்

இராமபிரானுக்கும் சீதாப் பிராட்டிக்கும் நடைபெற்ற திருமணம் பூலோகத்தில் நடைபெற்ற தெய்வீசு மணவிழாவாகும்.

இராமரும் சீதையும் திருமாலினதும் திருமகளினதும் அவதாரங் களாக இருந்த போதிலும் அவர்கள் இந்த மண்ணுலகில் வாழ்வதனால் அவர்களிடம் மானிடருக்கான அம்சங்களே அதிகம் பிரதிபலிக்கும். தாங்கள் தெய்வீக ஆற்றலுள்ளவர்கள் என்பதனை எப்போதும்

வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். மானிடவடிவம் எடுத்தமையினால் மனிதர்களுக்குரிய ஆசாபாசங்களும் சுக துக்கங்களும் அவர்களுக்கும் இருக்கவே செய்யும்.

இதன் காரணமாகத்தான் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டதும் சாதாரண மனிதர்களைப்போல் காதல் கொண்டு, காம உணர்வு மேலிட பல துன்பதுயரங்களை அனுபவித்து இறுதியில் ஒன்று பட்டு இன்ப உணர்வினைப் பெறுகின்றனர்.

வானுயர்ந்த வாழ்த்தொலிகள்

இராமர் சீதை திருமணம் இடம் பெற்றபோது மங்கள பேரிகைகள் ஆர்த்தன; சங்குகள் முழங்கின; நான்கு வேதங்களும் ஒலித்தன; விண்ணுலகத்தோரின் வாழ்த்தொலி கேட்டது. ஆடல் பாடல் முதலான பல கலைகளின் ஓசையும் எழுந்தன. இவை எல்லாம் மணமக்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறுவது போல் அமைய, மணமக்கள் சூடியிருந்த மலர் மாலைகளில் மொய்த்திருந்த வண்டுகளும் ஒலி எழுப்பி வாழ்த்துக் கூறு கின்றன. கூடவே கடலும் தன் வாழ்த்தினைக் கூறுகிறது.

இத்தகைய கருத்தினைத் தரும் கம்பரின் பாடல் இது :

ஆர்த்தன பேரிகள்; ஆர்த்தன சங்கம்; ஆர்த்தன நான் மறை; ஆர்த்தனர் வானோர்; ஆர்த்தன பல்கலை; ஆர்த்தன பல்லாண்டு; ஆர்த்தன வண்டு இனம்; ஆர்த்தன வேலை.

விடைபெற்றார் விசுவாமித்திரர்

விசுவாமித்திர மாமுனிவர் இராமாவதாரத்தில் தனக்குரிய பங்கு முடிவடைந்ததும் தசரதரிடமும் சனகரிடமும் விடைபெற்றுக் கொள்கிறார். இராமனையும் இலக்குவனையும் தனிமையில் அழைத்து பல புத்தி மதிகளைக் கூறிவிட்டு தமது சீடர்களுடன் இமயமலை நோக்கிப் புறப்பட்டு விடுகிறார்.

விசுவாமித்திரர், ஹரிச்சந்திர மாமன்னனை ஒரேயொரு பொய்யினைக் கூறவைப்பதற்காக பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்ட வரலா றும் உண்டு. ஆனால் அது இராமர் காதைக்கு முற்பட்டதாகும். இரா மாயண பால காண்டத்தின் பின் விசுவாமித்திரமகரிஷி பற்றி எந்த இதி காசங்களிலும் குறிப்புகள் இல்லை என்று தமிழறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

சீதா – இராம கல்யாணம் சிறப்புற நடந்து முடிந்ததும் சம்பிரதாயச் சடங்குகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடைபெறுகின்றன. சில நாட்கள் இச் சிறப்புகள் நடைபெற்று முடிந்ததும் தன் கணவனுடன் சீதை மறுவீடு செல்லும் காலம் நெருங்கியது. குழந்தைப் பருவம் முதல் வாழ்ந்து பழகிய சூழ்நிலை, பாசமுடன் வளர்த்த தாய் தந்தை, மற்றும் இத்தனை காலமும் ஒன்றாய்க் கூடி விளையாடிய தோழிகள் அனைவரையும் விட்டுப் பிரிவதென்றால் யாருக்குத்தான் துயரம் ஏற்படாது! தான் விரும்பிய பேரழகனான மாவீரனே தன் மணாளனாய் அமைந்து, அவனுடனே குடித்தனம் நடத்தப் புறப்படுவது மகிழ்ச்சியானதுதான். இருப்பினும் சீதையையும் பிரிவுத் துயர் வாட்டித் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது.

இராமாயணம்

சீதை, ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி ஆகிய நான்கு சகோ தரிகளும் தத்தமது தாய்மாரிடமும் தந்தையரிடமும் தோழிகளிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். மணமகன்களாகிய இராமன், இலக்குவன், பரதன், சத்துருக்கன் ஆகியோரும் சகலரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு இரதங்களில் ஏறிக் கொண்டனர். தசரதச் சக்கரவர்த்தி மிதிலை மன்னர் சனகரை ஆரத்தழுவி விடைபெற்றார். சூரியவம்சமும் சந்திரவம்சம் ஒன்றிணைந்து விட்டமையால் பூமியில் பெருமை மிக்கதோர் இணைப்பு ஏற்படலாயிற்று.

HEIGH W. W. S. W. MARK

இராமபிரான் தம்பி இலக்குவனோடு மாமுனிவர் விசுவாமித் அன்று சீதாப் பிராட்டியாரின் திரருடன் மிதிலை பகந்த மாநகர் உள்ளத்தில் மட்டும் குடியேறி விடவில்லை. அந்நகரங்களிலுள்ள மாந்தர் அனைவரது மனங்களிலும் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். அத்துடன் தங்கள் நாட்டு அரசிளங்குமரியான சீதையின் மணவாளனாகிவிட்டதனால் இரா பாசம் பன்மடங்காக அவர்களிடத்தில் அதிகரித்தது. மன் மீதிருந்த தங்கள் செல்வியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தச் செல்வன் தங்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறான் என்பதனை அறிந்த மிதிலை மக்கள், அரண்மனை வாயிலை கடல் போல் வந்து மொய்த்துக் கொண்டனர். அவர்களைக் கடலுக்கு ஒப்பிட்டால், பிரிவாற்றாமையால் அவர்கள் தம் கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுக்கும் கண்ணீரை எதற்கு உவமை கூறுவது?

தசரதர் மிதிலை வரும்போது அவருடன் வந்த சேனையும் பரிவா ரங்களும் அளப்பரியதாகவிருந்தன. அயோத்தி நோக்கிப் புறப் படும்போது உடன் செல்லுவோரின் தொகை பன்மடங்காக அதிகரித்து விட்டது. நான்கு அரசிளங் குமரிகளுடன் அவரவர்களுக்கு நெருக்கமான தோழிகள் மற்றும் சீர்வரிசைகளைச் சுமந்து செல்பவர்கள்; மணமகன்களான இளவர சர்களுக்கு மாமன்மார் இருவரும் கொடுத்தனுப்பிய வரிசைகளைச் சுமந்து செல்பவர்கள் ஆகியோரும் செல்கின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல் தசரத மன்னருடன் வந்திருந்த வீரர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானோரையும் சேர்த்து விட்டார். இதே போன்று யானை, குதிரை மற்றும் தேர் முதலியவையும் இணைந்து மாபெரும் ஊர்வலம் புறப்பட்டது.

முதலில் தசரதர் செல்ல, அடுத்த அணியில் இராமரும் தம்பிமாரும் தத்தமது மனைவியருடன் சென்றனர். மந்திரிப் பிரதானிகளும் அணி அணியாக அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

சகுனங்கள் ஏற்படுத்திய தடுமாற்றம்

நிகழவிருக்கும் நற்காரியங்களையோ துர்க்காரியங்களையோ

முன்னதாக எடுத்துக் கூறும் சகுனங்கள் பற்றி அன்றும் இன்றும் நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. நாட்டுக்கு நாடு இடத்துக்கு இடம் நம்பிக்கை வித்தியாசம் இருப்பினும் இதில் வலுவான நம்பிக்கை பெரும்பாலானோருக்கு இருக் கவே செய்கிறது.

தசரதனும் பரிவாரங்களும் மிதிலையிலிருந்து பூறப்பட்டுச் சென்ற போது சில சகுனங்கள் தோன்றின. மயில் போன்ற சில பறவைகள் வலப்புறமாகச் செல்வதையும் காகம் முதலான பறவைகள் இடது பூறமாகச் செல்வதையும் கண்ட மாபெரும் வீரனும் பேரறிஞனுமான தசரதன் மனத்தில் பெரும் பூயல் வீச ஆரம்பித்தது. ஏதோ தீமை நடைபெறப் போகிறதோ என்று ஏக்கம் உண்டானது. சக்கரவர்த்தி எங்கு சென்றாலும் அவருடைய குழுவில் பலதரப்பட்டவர்களும் செல்வதுண்டு. தசரதருடன் சென்ற குழுவில், சகுனங்களுக்கான அர்த்தம் கூறும் நிமித்திகனும் சென்றான்.

அந்நிமித்திகனை அழைத்து, தான் கண்ட சகுனங்களுக்கான பொருள் கூறுமாறு மன்னர் கேட்டுக் கொண்டார். நிமித்திகனும் நேரம், காலம் ஆகியவற்றையும் சகுனத்தில் இடம்பெற்றவற்றையும் கணித்து "தீமைபோல் ஒன்று வரவே செய்யும்; ஆனால் அது நன்மையாகவே முடியும்!" என்று கூறினான்.

இதனைத் தொடர்ந்து பெருங்காற்று வீசியது. பெரு மழை வருவதற் குரிய ஆயத்தம் போன்று இடி மின்னலும் தோன்றிற்று. பூகம்பமே ஏற் படுமோ என்று எண்ணத் தோன்றியது. வானமும் இருண்டது. எனினும் பேரொளி ஒன்று எதிரே வந்து கொண்டிருந்ததை அனைவரும் உணர்ந் தனர்.

பரசுராமரின் வருகை

கடலலை போல் சடாமுடி எங்கும் பரந்துபட, மேருமலையே இடம் பெயர்ந்து வருவது போன்று, கண்களில் கோபம் கொப்பளிக்க ஒர் உருவம் எதிரே வந்து நின்றது.

ஜமதாக்கினி முனிவரின் மகன் பரசுராமர், மாபெரும் வீரர், ஒரு முறை கார்த்தவீரியன் என்ற ஓர் அரசனை பரசுராமர் கொன்றார். இத னால் சினமடைந்த கார்த்தவீரியனின் புதல்வர்கள் பரசுராமரின் தந்தை யான ஜமதாக்கினி முனிவரை வதைத்தனர். தன் கணவரைப் பறி கொடுத்த பரசுராமரின் தாயார் இருபத்தொரு தடவை தன் மார்பில் அறைந்து அழுதார். தந்தையை இழந்த சோகமும் தாயின் பரிதாபத்தால் ஏற்பட்ட துயரமும் ஒன்று சேர்ந்தமையினால் பரசுராமர், "தொடர்ந்து வரும் இருபத்தொரு தலைமுறையிலும் சத்திரியர்களைப் பழி வாங்குவேன்!" என்று சபதமிட்டு பூலோகம் முழுவதும் பவனி வந்து தன்னுடைய கோடரியால் எண்ணற்ற மன்னர்களைத் தாக்கிக் கொன்றார்.

அரசர்களுக்கு இயமனாக விளங்கும் பரசுராமரை தன் எதிரே கண்ட தசரத மன்னர் பதறினார். தனக்கு எது நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை; தன் உயிருக்குயிரான இராமனுக்கும் தம்பிமாருக்கும் பரசுராமரால் தீங்கு ஏதும் நடந்து விடலாகாதே என்று கவலையில் வெதும்பினார். பல அர சர்களை அழித்து விட்ட பரசுராமர், தன்னடிப்படுத்திய இராச்சியங்களை காசிப முனிவருக்குத் தானமாகத் தந்தார். இதனால் தான் இருப் பதற்கென ஓர் இடம் இல்லாமற் போய்விட்டது. தானமாகப் பெற்ற காசியபரே, "தானமாகத் தந்த இடத்தில் தானமளித்தவரே தரித்திருப்பது முறையல்லவே!" என்று கூற தனது கோடரியை தென்-மேற்குக் கடலை நோக்கி வீச கடல் ஓதுங்கி ஒரு நிலப்பரப்புத் தோன்றியது. இந்தப் புது நிலத்தை தனது இருப்பிடமாக்கிக்கொண்ட பரசுராமர், அரசர்களை இனிக் கொல்வதில்லை என்று உறுதி பூண்டார்.

பரசுராமர் கடலிலிருந்து பெற்றநிலப் பரப்பே இன்று கேரள மாநிலமாக விளங்குகிறது என்று நம்பப்படுகிறது.

கொலை செய்வதை விடுத்து தனக்குரிய இடத்தில் தவவாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த பரசுராமர் இன்று திரிட;ரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள் போன்று கோபக்கனல் வீசும் கண்களோடு வந்து நிற்பதைக் கண்ட அனைவரும் செய்வதறியாது தவித்தனர். தசரதரின் படைகளும் பின் வாங்கிச் செல்லத் தொடங்கின. ஆனால் இராமபிரானோ இலக்குவனோ வெகுளவில்லை. முன்னேறிவந்து தந்தை தசரதரின் இரு மருங்கிலும் நின்றனர்.

மாமன்னர் தசரதர் உடனடியாக பரசுராமரின் பாதங்களில் அட் டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினார். அவருக்குரிய மரியாதைகளைச் செய்தபின் அன்னவர்தம் வருகைக்கான காரணம் என்னவோ என்று வினவினார்.

மிதிலையில் சனகன் அவையில் சிவதனுசினை இராமன் உடைத் தான். அவ்வில் உடைந்து வீழ்ந்தமையினால் எழுந்த பேரொலி அண்ட சராசரங்கள் எங்கணும் கேட்டது. அந்த ஒலி பரசுராமருக்கும் கேட்டது. சிவதனுசுடன் இணைந்த விஷ்ணு தனுசு தன்னிடம் இருப்பதை உணர்ந்தார். எந்த மானிடராலும் தொட்டுத் தூக்கவே முடியாத சிவத னுசுவை உடைத்தவன் யார் என்று அறியவே பரசுராமர் வந்து சேர்ந்தார். சாதாரண மானிடப் பிறவி – அதுஷம் தன்னுடைய வைரியான சத்திரியன் ஒருவனால் அந்தத் தெய்வீகவில் உடைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்ததும் அவருடைய கோபம் கரை டிரண்டோடியது. இதனாலேயே தசரதரும் பரிவாரங்களும் செல்லும் பாதையில் மலைபோல் வந்து நின்றிருந்தார்.

"விஷ்ணுதனுசினை வளைக்க முடியுமா?"

"தசரத குமாரனே! ஏற்கனவே பழுதடைந்திருந்த சிவதனுசினை நீ உடைத்திருக்கலாம். அதே வில்லுடன் பிறந்த 'விஷ்ணு தனுசு' என்னிடம் இதோ இருக்கிறது. இதனை உன்னால் நாணேற்றி என்னிடமுள்ள பாணத்தை ஏவ உன்னால் முடியுமா? அவ்வாறு நீ செய்வாயானால் உன்னுடைய ஆற்றலை அறிய உன்னுடன் நான் போர் டுரியப் போகி றேன்!", என்றார் பரசுராமர்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தரசதர் நடுநடுங்கினார். "மாமுனிவரே! என் மகன் சிறியவன். அவனைத் தங்கள் கோபத்துக்குப் பலியாக்கி விடாதீர்கள். மேலும் தாங்கள் இனிமேல் எவரையும் கொல் லுவதில்லை என்று இந்திரனிடம் வாக்களித்துவிட்டு மகேந்திர மலை சென்று தவமியற்ற ஆரம்பித்தீர்கள் என்று அறிந்தேன். தங்கள் வாக்கினை மீறாது என்மகனைக் கொன்று விடாது விட்டு விடுங்கள்," என்று அழுது புலம்பினார். ஆனால் இதனை பரசுராமர் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

இராமனும் இலக்குவனும் முன்னேறி வந்தனர். இராமர் முனிவரைப் பார்த்து, "மாமுனிவரே! தங்கள் வீர பராக்கிரமத்தை நான் நன்கறிவேன். தங்களிடமுள்ள வில்லையும் அம்பையும் என்னிடம் கொடுங்கள்!" இவ்வாறு கூறியதும், இரு இராமர்களும் எதிரெதிரே நின்று என்ன செய்யப் போகி றார்களோ– என்று பார்ப்பதற்காக விண்ணவரும் வானில் தோன்றினர்.

🚯 ஆணவத்தை அழித்த அவதார மூர்த்தி

இராமபிரானின் கையில், பரசுராமர் கொடுத்த விஷ்ணு வில்லா னது போய்ச் சேர்ந்ததும், பரசுராமர் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். விசுவா மித்திர மாமுனிவருக்கு எத்தகைய தவவலிமை இருக்கிறதோ அதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாத அருளினைப் பெற்றவர் பரசுராமர். இருப்பினும் இவ்விரு தவசிரேட்டர்களும் முற்கோபிகளே! எடுத்த எடுப்பிலேயே 'பிடிசாபம்' என்று சாபம் கொடுப்பவர்கள்.

சத்திரியர்களைக் கொல்வதே தனது கடமை என்றிருந்த பரசுராமர், தனக்கு நிகரான எவரும் மூலுலகிலும் இல்லை என்ற ஆணவமும் கொண்டவராகவிருந்தார். இதனால்தான் முக்காலமும் உணரக்கூடிய வல்லமையைப் பெற்றிருந்த அவர், தன் முன்னால் நின்ற அவதார புருடரின் உண்மையினை உணராதிருந்தார். தன்னால் ஏற்கனவே வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டவர்களைப் போல் சாதாரண சத்திரிய வம்சத்திலுதித்த ஓர் அரசிளங் குமரனே தன்முன்னால் நிற்கிறான் என்று கருதிவிட்டார். ஆணவமும் கோபமும் அவருடைய அகக் கண்களை மறைத்தமையினால் திருமாலின் அவதாரமே தன் முன்நிற்பதை உணர முடியவில்லை.

விஷ்ணுதனுசினை சாதாரண மனிதனால் தீண்டவே முடியாது. பரசுராமரின் கையிலிருந்த விஷ்ணுதனுசினை இராமர் எந்தவிதமான பிரயத்தனமுமின்றி, சாதாரண வில்லினைக் கையில் எடுப்பது போல் எடுத்தார். உடன் வளைத்து நாணுமேற்றினார். நொடிப் பொழு்தில் நடைபெற்ற இச்சம்பவம் பரசுராமரின் ஆணவத்தை முதலில் உலுப்பியது. நாணேறியதும் அவர் நாணமடைந்தார். அவர் கொடுத்த அம்பினையே இராபிரான் நாணில் ஏற்றியதும், உண்மையினை உணர்ந்தார். அகந்தை, தற்பெருமை யாஷம் நீங்கப்பெற்றார். எதிரே நிற்கின்ற அந்த உருவம் சாதாரண மானிடப் பிறவியல்ல; சாட்சாத் திருமாலே என்பதனையும் அவருடைய உள்ளுணர்ஷ் புலப்படுத்தி விட்டது.

"உம்மை நான் அறிவேன்!"

"உலகிலுள்ள பல அரசர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய வம்சங்களையும் நிர்மூலமாக்கிய உம்மை நான் அறிவேன்! உம்முடைய தந்தையின் ஒருயிரைப் பறித்தமைக்காக பல்லாயிரம் சத்திரியர்களின் உயிர்களை நீர் பறித்தீர். இதற்காகவே சத்திரியனாகப் பிறந்த என்னால் உம்மை அழித்து விட முடியும். ஆனால் நீரோ வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்து வேதியனாகவே வாழ்ந்த ஒரு மகானுடைய மகன். அதுமட்டுமல்லாமல் நீர் தவவேடம் பூண்டும் நிற்கிறீர். ஆதலால் உம்மைக் கொல்லாது விட்டு

விடுகிறேன். இருப்பினும் நீர் கொடுத்த இந்த வில்லினை வளைத்து, நாணேற்றி பாணத்தையும் நாணில் பூட்டி விட்டேன். ஆகவே இந்தப் பாணத்தை எப்படியோ வில்லிலிருந்து வெளியே எய்தேயாக வேண்டும். இதற்கு என்னைத் தூண்டிய நீரே இப்பாணத்துக்குரிய இலக்கு எது என்பதனைக் கூறும்!".

இவ்வாறு இராமபிரான் கூறியதும் அதன் பொருளுணர்ந்த பரசுராமர், "தெய்வத் திருவுருவே! திருமாலே! ஆணவத்தால் – அடங்காத கோபத்தால் யான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள்க. விஷ்ணுதனுசினை விஷ்ணுவேயல்லால் வேறு எவரால்தான் வளைக்க முடியும்? தாங்கள் பூட்டியுள்ள பாணத்தை என்னை நோக்கியே செலுத்துங்கள். இதுகாலவரை நான் செய்த தவத்தால் ஈட்டிய பலன்கள் யாவற்றையும் அந்தப் பாணம் என்னிடமிருந்து நீக்கி தங்களிடமே சேர்க்கட்டும். என்னுடைய அகங் காரத்தை அழிக்க அதுவே துணை செய்யட்டும்!" என்று கூறி இராமரை வலம் வந்து வணங்கி விடை பெற்றார். மாலையாகுமுன் அந்தப் பிர தேசத்திலிருந்து இமயமலை போய்ச் சேருவதற்கு மட்டும் அருள் பாலிக் குமாறு பரசுராமர் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அவ்வாறே வரமரு ளினார் இராமபிரான்.

இராமனுக்கும் பரசுராமருக்குமிடையில் நடந்த உரையாடல்களை இலக்குவன் மட்டுமே உடனிருந்து கேட்டான். தசரதரோ வேறு எவரோ இருவருக்குமிடையில் நடந்தவற்றை அறியவில்லை. முற்றுமுணர்ந்த வசிட்ட மாமுனிவர் நிச்சயமாக உணர்ந்திருந்தார்.

இருவருக்குமிடையில் நடைபெறும் டித்தத்தில், தெய்வீக பலம் பொருந்திய பரசுராமர் தன் மகன் இராமனை அழித்தொழித்துவிடப் போகிறாரே என்ற கவலையில் கண்களை முடிய நிலையில் தசரதர் மௌனப் பிரார்த்தனையிலீடுபட்டிருந்தார். தன்னுடைய அவதார மகி மையை ஏனையோர் அறிந்திடாதிருப்பதற்கேற்றவாறு இராமபிரான், தசரதர் முதலான ஏனையோருக்கு ஒருவகை மயக்க நிலையினை உருவாக் கினார் போலும். இதனால் தான் அங்கு நடந்தவற்றை எவரும் உணரமுடியாமற்போனது.

பரசுராமர் விடைபெற்றுச் சென்றதும் இராமர் தசரதச் சக்கர வர்த்தியின் பாதங்களைத்தொட்டு வணங்கியபோதுதான் அவர் சுயநினைவு பெற்றார். தன் மகனுக்கு எதுவும் நேராமல் பரசுராமர் பெருந் தன்மை யோடு விட்டு விட்டுப் போய் விட்டமைக்காக, அவரை உள்ளத்தால் நன்றி கூறி வணங்கினார்.

பரசுராமரால் இராமரிடம் தரப்பட்ட விஷ்ணுதனுசினை இராமர் வாயுபகவானிடம் கொடுத்து அதனைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து அயோத்தி நோக்கி அனைவரும் புறப்பட்டனர்.

அயோத்தி மாநகர் அளித்த அமோக வரவேற்பு

அயோத்தி மாநகரம் என்றுமில்லாத வகையில் அலங்கரிக்கப்பட்டி ருந்தது. மாநகர மாந்தர் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் இல்லங்களைப் புதுப்பித்து அலங்கரித்திருந்தனர். அரசர்க்கரசர் தசரதரும் அவருடைய புதல்வர்கள் நால்வரும் நாடு திரும்புகின்றனர். அதிலும் அயோத்தி மாநகர மக்களைக் கவர்ந்த இராமர் மரலுரி தரித்து மாமுனிவருடன் சென்றவன், மணவினை பூண்டு தன் தர்மபத்தினியுடன் வருகிறான் என்ற செய்தி பரவியிருந்தது. இராமன் மட்டுமல்லாமல் அவனுடைய தம்பிமார் மூவரும் திருமணமாகி மணமகள்களுடன் வருகின்றார்கள் என்பதனால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் மக்கள் திளைத்திருந்தனர்.

மன்னருடன் மிதிலை சென்றிருந்த குழுவிலுள்ள பலர், இராச குமாரர்களுக்கும் அவர்களின் மனைவியருக்கும் வரவேற்பளிப்பதற்காக முன்னதாகவே அரண்மனைக்கு வந்து விட்டனர். இவர்களுள் மன்னரின் மூன்று மனைவியரும் அடங்குவர். தம்புதல்வர்களையும் மருமகள்களையும் அரண்மனை முன் புறத்திலே நின்று கோசலை, சுமத்திரை, கைகேயி ஆகியோர் வரவேற்றனர். முறையான வரவேற்புபசாரங்கள் முடிவ டைந்ததும் ஆலயம் சென்று வழிபாடுகளில் கலந்து கொண்டனர். பின்னர் (சூரியவம்சத்தின் முன்தோன்றல்களான ுமதாதையருக்கும் வணக்கம் மாளிகையில் செலுத்தினர். போய்ச் தொடர்ந்து அவரவருக்குரிய சேர்ந்தனர்.

பரதனின் பயணம்

ஒரு நாள் தசரதமன்னர் பரதனை தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி காவலனை அனுப்பினார். பரதன் தந்தையைக் காண வந்தபோது அவரு டன் தனது தாய்மாமனாரான யுதாசித்து இருப்பதைக் கண்டார். பரதனின் தாயான கைகேயியின் சகோதரன் யுதாசித்து. மன்னரும் மைந்தர்களும் மிதிலை மாநகர் சென்றிருந்தபோது, அவர் அயோத்திக்கு வந்திருந்தார். குமாரர்களுக்குத் திருமணம் நடைபெறவிருப்பதை தசரத அறிந்து யுதாசித்து மிதிலை சென்று மணவிழாவில் கலந்துவிட்டு தசரத மன்னர் குழுவினருடனேயே அயோத்தி வந்தடைந்தார். பரதனின் பாட்டனாரான கேகய நாட்டு மன்னர் தனது பேரனைப் பார்க்க ஆசைப்படுவதாகவும் தன்னுடன் கேகயத்துக்கு அனுப்பிவைக்குமாறும் அவனைத் கசரக மன்னரிடம் யுதாசித்து கேட்டிருந்தார். இதனை பரதனிடம் எடுத்துக்

கூறிய தசரதர் மாமனாருடன் சென்று பாட்டனாரைப் பார்த்துவிட்டு வருமாறு சொன்னார். உடன் தன் மனைவியையும் அழைத்துச் செல்லு மாறும் கூறினார். தன் மகள் வயிற்றுப் பேரனைப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட பாட்டனார், அப்பேரன் தன் மனைவியுடன் போய்ச் சேருவதைப் பார்த்துப் பூரித்துப் போகட்டும் என்று தசரதர் கருதினார் போலும்.

பரதன் தன் தம்பியான சத்துருக்கனையும் அவன் மனைவியையும் தன்னுடன் அழைத்துச்செல்ல அனுமதிக்குமாறு அரசரிடம் கேட்டான். சம்மதமும் கிடைத்தது. இரு தம்பதிகளும் யுதாசித்துவுடன் கேகய நாட்டுக்குச் சென்றனர். இராமனை அரியணை அமர்த்த அயோத்தி நகரளித்த ஆதரவு

இராமனும் இலக்குவனும் அயோத்தியில் இருந்தவாறே அரசியல் விவகாரங்களில் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு உறுதுணையாக இருந் தார்கள். இயல்பாகவே இன்முகம் காட்டி இனிமையாகப் பழகும் சுபாவ முடைய இராமன் குடிமக்களிடம் மிகவும் கண்ணியமாகவே நடந்து கொண் டான். மக்கள் எத்தகைய பிரச்சனையுடன் அரசவைக்கு வந்தாலும் அவற்றுக்கேற்ற பரிகாரம் கண்டு பிடிப்பதில் இராமனும் இலக்குவனும் வல்லவர்களாக இருந்தனர். இதனால் குடிமக்கள் மத்தியில் இராமனின் டிகழ் ஒங்கிவளரலாயிற்று. மிகச் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே அயோத்தி மாநகரமெங்கும் இராமனைப் பற்றிய பேச்சுக்களே எல்லோர் வாயிலும் தவழத் தொடங்கிவிட்டன.

் இதே காலகட்டத்தில் இராமனுக்கும் சீதைக்குமிடையே மிகச் சிறந்த இல்லறம் தழைத்தோங்கியது. இருவரிடத்திலும் எந்த விதமான பிணக்கும் ஏற்பட்டதில்லை. ஊடலுக்கான பொய்க் கோபம் தானும் இருவருக் கிடையிலும் தோன்றவில்லை.

இராமனோ இணையிலா வீரன் மட்டுமல்ல; ஈடிணையற்ற பேர ழகன். அயோத்தி மாநகரில் மட்டுமல்லாமல் மிதிலையிலும் அவனுடைய அழகில் ஆண்களே மயங்கினராம். இராமனுடைய அழகால் ஈர்க்கப்பட்ட ஆண்கள் அவனுடைய அழகினை அள்ளிப்பருகத் தாங்கள் பெண்களாகப் பிறக்கவில்லையே என்று ஏங்குவார்களாம். தசரத மாமன்னர்கூட தன்னுடைய மகனின் அழகை இரசிப்பதற்காக அருகில் வரும்படி அழைப்பாராம். இராமன் அருகில் வரும் போது அவனுடைய நடை யையும் முன் அழகையும் பார்த்து இரசிப்பாராம். உடனே 'போ' என்று கூறுவாராம். போகும்போது அவனுடைய பின்தோற்றத்தையும் கண்டு மகிழ்வாராம்.

முற்றும் துறந்த முனிபுங்கவரான விசுவாமித்திரரையும் இராமபிரானுடைய அழகு மயக்கியிருக்கிறது. மிதிலை மாநகரத்து மாந்தர் இராமனை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்து நின்ற காட்சியை கம்பநாட்டாழ்வார் வர்ணித்திருக்கும் பாணி மிகவும் உன்னதமானதாகும்.

தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்

20

J

இராமபிரானுடைய அவயவங்களனைத்தும் அளவோடு அமைந்

தவை. இதனால் அழகோடு திகழ்கின்றன. மிதிலை மாநகரில் வாழும் பெண்கள் இராமனின் அங்கங்களில் ஏதாவதொரு பகுதியைப் பார்த் துவிட்டால் அதிலிருந்து தங்கள் கண்களை வேறு பகுதிக்கு மீட்டெடுத்துச் செல்ல முடியாதவர்களாகி விடுகின்றனர். அந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதியையே இரசித்துக் கொண்டிருப்பராம். தோளைக் கண்டவர் தோளையே பார்த்து நிற்பர்; வீரக்கழல்களை அணிந்திருக்கும் தாமரை மலரை ஒத்த பாதத்தைக் 'கண்டவர்கள் அப்பாதத்தையே பார்த்து நிற்பர்; கரங்களின் அழகைக் கண்டவரும் அக்கரங்களிலிருந்து தங்கள் பார்வையை அகற்ற முடியா திருப்பர்; வாளினைப் போன்ற கண்களையடைய பெண்கள் எவரும் இராமனின் அழகுத் திருமேனியை முழுவதும் பார்க்க முடியாது தவித்தனர். இறை பக்தர்கள் தாங்கள் பக்தி செலுத்தும் தெய்வத்திருவுருவங்களின் மீதுள்ள பற்றுதலால் வேறு திருவுருவங்களை எவ்வாறு நோக்காதிருக் கின்றனரோ, அவ்வாறே இராமபிரானின் அவயவங்களில் எவற்றிலாவது ஒன்றின் மீது விழுந்து விட்ட பார்வையை வேறு எப்பாகத்தின் மீதும் திருப்புவதற்கு முடியாமல் மயங்கி நிற்கின்றனராம்.

> தோள் கண்டார் தோளே கண்டார், தொடு கழல் கமலம் அன்ன தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்; தடக் கை கண்டாரும், அஃதே; வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே, வடிவினை முடியக் கண்டார்? ஊழ் கொண்ட சமயத்து அன்னான் உருவு கண்டாரை ஒத்தார்.

(பாலகாண்டம் – 1081)

இத்தகைய அழகுடைய இராமன் இணையற்ற வீரனும் கூட. இராம பீரானுடைய பராக்கிரமத்தை மிதிலை மன்னன் அவையில் சிவதனுசினை முறித்ததிலிருந்தே சீதை நன்கு அறிந்து கொண்டவள். ஓர் உத்தமனுக்குரிய அத்தனை அருங் குணங்களையும் ஒருங்கே பெற்றவன் இராமன்.

சீதையும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவள். அழகுடன் அரியூ சிறந்த குணங்களும் உடையவள். கண்டபோதே தனது உளமெனும் அரியா சனத்தில் வீற்றிருக்கும் அருகதை பெற்றவனையே தனது மணாளனாக வாய்க்கப் பெற்றவள். அதுமட்டுமல்லாமல் 'திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன! என்ற வாக்கியத்துக்கொப்பாக இருவருமே வைகுண்டத்தில் கணவன் மனைவியாக வாசம் செய்தவர்கள். மண்மீது பிறந்தாலும் இந்த மண்ணிலும் கணவன் மனைவியாக வாழ்வதற்குரிய வாய்ப்பை விரும்பியே ஏற்றவர்கள். ஆகவே இத்தெய்வீகத் தம்பதியினரின் இல்லறம் எத்தகைய ^{*}மேன்மையானது என்பதனை எம்மால் அளவிட முடியுமா?

சீதைக்குக் கிடைத்த வாக்குறுதி

அயோத்தியாபுரியில் 12 ஆண்டுகள் இராமபிரானும் சீதாப் பிராட்டியும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு சிறப்பாக வாழ்ந்தனர். தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் ஆளுகைக்குட்பட்ட கோசல நாட்டு மக்கள் மட்டுமல் லாமல் அயலிலுள்ள பல நாடுகளிலும் கூட சீதா – ராமனின் புகழ்பேசப் படலாயிற்று.

மிதிலையிலிருந்து தம்பதி சமேதராய் அயோத்தி திரும்பியதும் தங்களுக்குரிய மாளிகையை சீதையும் இராமனும் வந்தடைந்தனர். அன் றைய தினம் இந்த இளந்தம்பதியினரிடம் இடம் பெற்றதாக வர்ணிக்கப்பட்ட உரையாடலின் ஒரு பகுதியை தருகிறோம்.

இராமபிரானின் தாளினைப் பணிந்த சீதாதேவியின் தோள்களைத் தொட்டு எழுப்பிய இராமன், சீதையை மஞ்சத்தில் அருகமர்த்தியவண்ணம், "என் உள்ளமெனும் ஆலயத்தில் உறைந்து விட்ட உத்தமியே! சீதா! திருமணமானதும் தன் மனைவியிடம் அவள் கணவன் ஏதேதோ விலை தருவதாக வாக்களிப்பான். பரிசில்களை யெல்லாம் மதிப்பற்ற தேர்ந்தெடுத்த நவரத்தினங்களைப் பதித்த வான் முட்டும் மாளிகையினை உனக்குக் கட்டித் தருவேன். விண்ணுலகம் சென்று வீதிஉலா போந்துவர டிட்பக விமானத்தைப் பரிசளிப்பேன். வகை வகையாகப் பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் வண்ணமணிகள் வைத்து வடிவாக இழைத்தெடுத்த அணிமணிகளையும் உன்காலடியில் கொண்டு வந்து கொட்டுவேன், என்றெல்லாம் கூறுவார்கள். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் உனக்கு நான் தரப் போவதில்லை. என் உள்ளக் கமலத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட உனக்கு ஒரேயொரு சத்தியத்தை மட்டும் நான் செய்து தருகிறேன். என் இதயத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு எந்தப்பெண்ணும் குடியேற அனுமதிக்க மாட்டேன். இந்த உள்ளமும் உடலும் உனக்கு மட்டுமே சொந்தம்.

உலகே அழிந்தாலும் இந்தச் சத்தியத்திலிருந்து அணுவளவேனும் பிசகமாட்டேன்!" என்று கூறினான்.

இந்த வாக்குறுதியினை உத்தமோத்தமனான இராமபிரானின் வாயிலிருந்து உதிரக்கேட்ட சீதாப்பிராட்டியாரின் சிந்தை குளிர்ந்தது. இது வெறும் வார்த்தையல்ல; சத்தியப்பிரகடனம் என்பதை பிராட்டியார் நன்கறிவார்.

நல்லொழுக்கமும் ஞானச்சிறப்பும்

இராமாயணம் மனித ஒழுக்கத்தின் உறைவிடம். இராமன் திருமா லின் அவதாரமே என்றும் கொடுமைகளை ஒழித்து நன்னெறி தழைத் தோங்க அவதரித்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது. மகாபாரதத்திலும் அதர் தர்மத்தை நிலை நாட்ட கிருஷ்ணனாக அழித்து மத்தை அவதாரம் எடுத்தார் என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மகாபாரதக் கிருஷ்ணன் தர்மம், நீதி, நியாயங்களை நிலைநிறுத்த முற்படுவதுடன் ஞானோபதேசம் செய்கி றான். இராமனாக அவதாரமெடுத்து அதர்மத்தை அழிப்பதுடன் தனி மனித ஒழுக்கத்தின் மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். இராமாயணமும் மகாபாரதமும் ஒழுக்கமும் ஞானமும் மனிதவாழ்வில் நிலை பெற வேண் டும் என்ற நோக்குடன் ஆன்றோர்களால் அருளப்பட்டவை. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாகரிகத்தின் உச்சகட்டத்திலிருந்த பல இனங்கள் பேசிய மொழிகளில் இயற்றப்பட்டிருந்த பல நூல்கள் வழக்கற்றுப் போய்விட்டன. ஆனால் அதே கால கட்டங்களில் உருவான இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இன்றும் மக்கள் மத்தியில் சிரஞ்சீவியாக நிலைத்திருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் இந்நூல்களில் பொதிந்துள்ள நெறிமுறைகளேயாகும்.

ஒரு விளக்கம்

இராமாயணத்தின் பாலகாண்டத்தை நிறைவு செய்து கொண்டு அடுத்து அயோத்தியா காண்டத்துள் பிரவேசிக்கிறோம். இக்காலகட்டத்தில் சில விளக்கங்களைத் தரவேண்டியது எமது கடமையாகின்றது.

பாரதநாட்டிலுள்ள பல்வேறு மொழிகளிலும் இராமாயணம் சொல் லப் பட்டிருக்கிறது. வட மொழியில் வால்மீகி முனிவரின் கதையினை அடியொற்றி பல்வேறு புலவர்கள் இராமர் சரிதத்தைப் பாடியுள்ளார்கள். இவற்றுள் துளசிதாசரின் இராமாயணமும் சிறப்பானதாக விளங்குகிறது. இதில் பரசுராமரும் இராமரும் சந்திக்கும் கட்டம் மிதிலையில் – சனகனின் இடம் பெறுவதாக் காட்டப்படுகிறது. சிவதனுசு அரசவையிலேயே அதே கணத்தில் பரசுராமர் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து உடைந்ததும் விட்டதாக கதை கூறப்படுகிறது. இருவருக்குமிடையில் நீண்ட நேரம் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டதாகவும், இடையில் இலக்குவன் டகுந்து பரசுராமரை இழிவுபடுத்துவதாகவும் துளசி பலவாறாக இராமாயணத்தில் கூறப் படுகிறது. விசுவாமித்திர மா முனிவரும் அதேசமயம் அவையில் இருக்கிறார்.

மகாவிஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களுள் இராமாவதாரம், பரசுராம அவதாரத்தின் கடைசிக்கட்டத்தில் நிகழ்கிறது. இராமனும் தன்னைப் போல் திருமாலின் அவதாரமே என்பதனை அறிந்த பின்னரே தனது கடமைகள் முடிவடைந்துவிட்டன என்று மகேந்திர மலைக்குச் செல்கிறார் பரசுராமர். இருப்பினும் இராமகாதைக்குப் பின் எழுந்த மகாபாரதத்திலும் பரசுராமர் வருகிறார். பீஷ்மருக்கும் கர்ணனுக்கும் குருவாக அவர் வந்து போகிறார்.

சிவதனுசினை உடைப்பது சீதையின் சுயம்வர தினத்தன்று என்றும், சுயம்வரத்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்த பல தேசமன்னர்கள் சிவதனுசினை தங்கள் கைகளில் தூக்கவே முடியாதிருந்தபோது, இராமபிரான் நாணேற் றும்போது அது ஒடிந்து வீழ்ந்தது என்றும் கையில் மணமாலையுடன் காத்திருந்த சீதை வில்லை ஒடித்த வீரனுக்கே மாலையைச் சூட்டினாள் என்றும் சில கதைகளில் காணப்படுகின்றன.

இவற்றில் பல முரண்பாடுகள் காணப்பட்டாலும் தமிழர் பண் பாட்டை ஒட்டி அழகு தமிழில் கம்பநாட்டாழ்வார் கூறும் கதையினையே நாம் கருத்தில் கொள்வது நன்மை பயக்கும். இருப்பினும் நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல், இடைக்கிடையே வால்மீகி மாமுனிவரையும் தரிசிப்போம் என்பதனையும் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

அயோத்தியா காண்டம்

குமாரர்களுக்குத் திருமணம் முடிந்து பன்னிரண் டு தசரத ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. இராமனும் இலக்குவனும் தங்கள் மனைவியருடன் அயோத்தியில் தங்கியிருந்துவரும் வேளையில் பரதனும் சத்துருக்கனும் கேகய நாட்டில், பரதனின் தாய் மாமன் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தனர். தசரதச் சக்கரவர்த்தி தன் நான்கு குமாரர்களிடமும் சமமான அன்பு பூண்டவராக இருந்தார். எனினும் எந்தப் பெற்றாருக்கும் குழந்தை மீது பாசம் சற்று அதிகமாகவே இருப்பது தங்கள் முத்த இயல்பு. அதே போல் தசரத மாமன்னனுக்கும் இராமனிடத்தில் அளவற்ற அன்பு இருந்தது. இருப்பினும் பரதனும் சத்துருக்கனும் தன்னருகில் இல்லாதமையினால் சற்று மனவருத்தம் கொண்டவராகவும் காணப் பட்டார்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் அயோத்தி மாநகரை தசரதா ஆட்சி செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த ஆண்டுக்கணக்கு அச்சரிதை இயற்றப்பட்ட காலத்தில் எவ்வாறு கணிக்கப்பட்டதோ எமக்குத் தெரியாது. ஆண்டுகள் பற்றிய சர்ச்சையை ஆகவே விட்டு விட்டு சம்பவத்துக்கு வருவோம்.

இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம்

உண்மையில் அதிபராக்கிரமசாலியான தசரதர் நீண்டகாலம் நல்லாட்சி புரிந்திருக்கிறார். இராமர் திருமணத்தின் பின்னரும் அவர் ஆட்சியில் தனக்கு உதவி புரிந்த முறைகளையும் அவதானித்த மன்னர், தன்னை முதுமை ஆட்கொண்டு வருவதையும் அனுமானித்தார். தனது ஆடிட்காலம் முடிவதற்குள்ளாகவே தனது மூத்த மகனான இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி விடலாம் என்று எண்ணினார். இராமனுடைய நல்லொழுக்கம், குடிமக்களிடமும் ஆட்சி அதிகார பீடத்திலிருப்பவர் களிடமும் அவன் பழகும் முறை, பரிபாலனத்தில் தனக்கு உறுதுணையாக நின்று உதவி புரியும் பாங்கு ஆகியவற்றையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார். தன் மூதாதையினரால் தனக்களிக்கப்பட்ட அயோத்தியின் ஆட்சி பீடத்தை அலங்கரிக்கும் பூரண தகுதி பெற்றவன் இராமன் என்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்டார். தன்னை விடப் பன்மடங்கு மேலான நிலையில் பரிபாலனம் செய்யும் ஆற்றல் இராமனிடம் இருப்பது நன்கு பளிச்சிட்டது. ஆகவே தாமதமின்றி, அயோத்தியின் அரியாசுனத்துக்கு உரிய வாரிசினை நியமித்துவிட வேண்டும் என்று தசரதர் தீவிரமாக எண்ணத் தலைப்பட்டார்.

இதற்கிடையில் சில துர்நிமித்தங்களை தசரதர் காண நேர்ந்தது. சில அபசகுனங்களையும் அவர் சந்தித்தார். அவருடைய இறுதிக்காலம் நெருங்கி வருவதாகவும் அவர் உணர்ந்தார். இராச்சிய பாரத்தை உரிய வாரிசிடம் ஒப்படைத்து விட்டு துறவு பூண்டு கானகம் ஏக அவர் உள்ளு ணர்வு அவரைத் தூண்டிற்று. காலதாமதம் செய்யாமல் அரச குருவான வசிட்ட மாமுனிவரை அவருடைய ஆசிரமம் சென்று தரிசித்தார். அமைச்சர்களை அழைத்து ஆலோசனை கேட்டார். மாமுனிவரும் அமைச்சர்களும் ஏகோபித்த குரலில் தசரதரின் கருத்துக்கு இசைந்தனர்.

அயோத்தியில் மன்னராட்சி நிலவியபோதும் அங்கு மக்கள் பிரதி நிதிகளுக்கும் கருத்துக்கூறும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டு வருவதை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இதன்படி மக்கள் சபையின் முன்பு மன்னரின் ஆலோசனையை முன்வைப்பதென முடிவாயிற்று. அவையில் அங்கம் வகிக்கும் உறுப்பினர்களுக்கும் அயோத்தி அரசுக்குக்கப்பம் கட்டும் சிற்றர சர்களுக்கும் ஏனைய பிரமுகர்களுக்கும் பிரதானிகளுக்கும் உடன் அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டன.

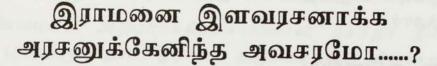
குறிப்பிட்ட தினத்தன்று, அழைக்கப்பட்ட அனைவரும் நிறைந்திருந்த அவையில் தசரத மாமன்னர் எழுந்து நின்று, தனது மூத்த மகனான இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டத்தைத் தரவிருப்பதாகவும், அதற்கு எவ ராவது மறுப்புக் கூறுவதானால் தக்க காரணங்களுடன் கூறுமாறும் கூறி அமர்ந்தார்.

அனைவரின் ஆமோதிப்பு

அதுவரை அவையிலிருந்த அமைதி குலைந்து ஆரவாரம் எழுந்தது. எதிர்ப்புக் குரல்கள் தான் எங்கும் எழுகிறதோ என்று மன்னர் ஒருகணம் துணுக்குற்றார். ஆனால் அத்தகைய நிலை நீடிக்கவில்லை. அத்தனை குரல்களும் இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் என்பதனை ஆதரித்து எழுந்த குரல்கள்தான், பேரானந்தப் பெருமகிழ்ச்சி அங்கு பெருங்கடலாகப் பெருக்கெடுத்தோடியது. இராமனின் தலையாய குணங்களை அங்கிருந்த அனைவரும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். மக்களிடத்தில் மாறா அன்பும் நல்லறத்தில் நாட்டமும் கொண்டு அயோத்தி மாநகர மாந்தரை மட்டு மல்லாமல், அயோத்திமாநகர் பற்றி அறிந்தவர்கள் அனைவரையுமே தன்பால் ஈர்த்துவிட்ட இராமபிரான், அயோத்தியின் அரியணையில் ஏறுவதை எவர்தான் மறுத்துக் கூற முடியும்?

"மன்னர் மன்னவரே! தங்கள் புதல்வரான இராமனை மக்கள் நன்கறிவர்; அவருடைய ஒழுக்கத்தை நன்கறிவர்; அவருடைய வீரம், விவேகம், நேர்மை, வாய்மை, நீதியை நிலை நாட்டும் முறைமை ஆகிய வற்றை மக்கள் கண்டும் கேட்டும் தங்கள் மனோராச்சிய பீடத்தில் அவரை அமர்த்தி வைத்து விட்டனர். ஆகவே, தாங்கள் எடுத்த முடிவுக்கு மக்கள் எவருமே எதிர்ப்புக்கூற மாட்டார்கள். இராமருக்கு இளவர சுப்பட்டத்தைச் சூட்டுவதற்கு உடனடியாகவே நாளைக் குறிப்பிட்டு, வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்!"

இவ்வாறு மக்கள் பிரதிநிதிகளில் பிரதானமான ஒருவர் எழுந்து கூறினார். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் அதனை ஆமோதிக்கும் வண்ணம், "இளவரசர் இராமச்சந்திரர் வாழ்க வாழ்க" என்ற வாழ்த்தொலி வான் முட்ட எழுந்து எதிரொலித்தது.

இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் சூட்டுவதற்கு அயோத்தியின் அர சவை ஏகோபித்த ஒப்புதலை வழங்கிவிட்டது. இதனால் தசரத மாமன்னர், பூரிப்படைந்தார். நாட்டு மக்கள் இராமன் மீது வைத்தள்ள பேரன்பு அவர் அறிந்ததே! அவனுடைய ஒழுக்கம், தர்மசிந்தனை, நீதிபரிபாலன முறைமை அத்தனையையும், அவன் குடிமக்களிடம் பெற்றுள்ள செல்வாக் கினையும் அவர் அறிவார்.

ஒருவர் எத்தகைய உத்தமராக இருந்தபோதிலும் எவனாவது ஒருத் தன் அந்த உத்தமரிடத்திலும் ஏதாவது ஒரு குறையைக் கண்டு பிடித்துக் குற்றம் சாட்டுவான். அரசவையிலும் இராமனுக்கு எதிராக அவ்வாறு ஏதாவதொரு குறை கூறுவோன் இருக்கக்கூடும். அவன் எத்தகைய டிரளியைக் கிளப்புவானோ தெரியாது என்று மன்னர் மனதில் ஒரு மூலையில் ஒரு சோகரேகை படர்ந்திருந்தது. ஆனால் சபையில் இராம னுக்கு எதிராக ஒரு குரல் தானும் எழவில்லை என்பதனைக் கண்ணுற்ற மாமன்னர் மனம் நிறைவு கண்டது.

உடனடியாகவே வசிட்ட மாமுனிவருக்கும் அரசவையின் ஏகோபித்த முடிவினைச் சொல்லி அனுப்பினார். அரசருக்கு நம்பிக்கையான் மெய்க் காப்பாளன் அரசரின் தகவலுடன் முனிவரிடம் சென்றான். அத்துடன் தனது மூத்த மனைவியும் பட்ட மகிஷியும் இராமரின் அன்னையுமான கோசலா தேவியிடமும் சென்று மகன் இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டுவதற்கு அரசவை முடிவெடுத்து விட்டதைக் கூறுமாறும் கூறி அனுப்பினார் மன்னர்.

அமைச்சர் சுமந்திரனை அழைத்த மன்னர் தசரதர், இராமனை தன்னிடம் அழைத்து வருமாறு சொல்லி அனுப்பினார். தந்தை தன்னை வருமாறு அழைத்ததும் அந்தப்புரத்திலிருந்த இராமன் உடனடியாக எழுந்து சுமந்திரனுடன் அரண்மனை சென்று தந்தையின் தாள் பணிந்தான். தன்னை நோக்கி தன் மகன் இராமன் வருவதைக் கண்ட தசரத மன்னர், தேவேந்திரனே தன்னிடம் வருவதாகக் கருதினார். முன்னெப்போதுமில்லாத வகையில் அவருள்ளம் குதூகலித்தது. சிறு குழந்தையைப் போல் காணப்பட்டார். தன் தாள் பணிந்திருந்த மகனைத் தூக்கி நிறுத்தி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தார்.

தனது தந்தை டுதிய உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டமைக்கான

காரணத்தை இராமன் அறிய மாட்டான். அழைத்து வரச் சென்ற சுமந் திரனிடமும் எதனையும் கேட்டறியவும் இராமன் முயற்சிக்கவில்லை. "தந்தை வரச் சொன்னார்" என்பது மட்டும் தான் இராமர் காதில் விழுந்தது. தாமதமில்லாமல் தந்தையிடம் ஒடிச் சென்றார்.

பட்டத்துக்குரியவன்

"மகனே இராமா! என் மூத்த மனைவியின் மகன் நீ. எமது வம்ச வழக்கப்படி மன்னனின் மூத்த மகன்தான் பட்டத்துக்குரியவன்; எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. என் உருவத்தை கண்ணாடியில் காணும்போது எனது தலையிலும் நரை முடிகள் அதிகரித்துவிட்டதை அவதானித்தேன். சூரிய வம்சத்தில் வழிவந்த எமது முதாதையர்கள் கட்டிக்காத்த இந்த இராச்சிய பாரத்தை இன்று வரை தேவகிருபையால் சிறப்புறச் சுமந்து வந்தேன். இனிமேலும் இப்பாரத்தை என்னால் சுமக்க முடியாது. ஆகவே உனக்கு உடனடியாக இளவரசுப் பட்டத்தினை அளித்து, விரைவில் அயோத்திமாநகரின் அரியணையில் உனை அமர்த்த முடிவெடுத் துவிட்டேன். அரசவையிலுள்ள அனைவரும் தங்கள் பூரண சம்மதத்தை அளித்துவிட்டார்கள். உன்னுடைய சம்மதத்தை அறியவே உனை அழைத் தேன். உன்னுடைய எண்ணம் என்னவோ அதனைக் கூறுவாயாக."

இவ்வாறு தசரத மன்னர் கூறி இராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். தன்னைக் காணவரும்போது இராமனுடைய முகம் எத்தகைய நிலையில் இருந்ததோ அத்தன்மையிலிருந்து அந்த முகம் எள்ளளஷம் மாறுபட வில்லை என்பதைக் கண்டார். பட்டாபிஷேகம் என்றதும் இராமனுடைய முகத்தில் டுத்தொளி பிறக்கும், மகிழ்ச்சிப் பெருவெள்ளம் பிரவகிக்கும் என்று மன்னர் எதிர்பார்த்தார்; ஏமாற்றமடைந்தார். சிறிதளவேனும் மாற்றம் காணப்படவில்லை என்பதனால் மன்னருக்கு ஐயம் உண்டாயிற்று.

"தந்தையே! தங்களுக்கு எது நல்லது என்று படுகிறதோ, அதனைச் செய்யுங்கள். தங்கள் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு பணிந்து நடப்பதே என் கடமை!" என்று மிகவும் அடக்கத்துடன் சொன்னார் இராமர்.

"சரிமகனே! இளவரசுப்பட்டமளிப்பு விழாவினை சீக்கிரமே நடத்துவதற்கு எண்ணுகிறேன். நீ அந்தப்புரம் சென்று அம்மா, சீதை முதலானோருடன் இரு. வசிட்ட மகரிஷிக்கும் செய்தி அனுப்பியுள்ளேன். அவர் வந்ததும் உரிய சுபமுகூர்த்தத்தை நிச்சயித்துவிட்டு சொல்லி அனுப்புகிறேன்", என்று கூறி மகனை அனுப்பிவிட்டு, விவரிக்க முடியாத மனோ நிலையுடன் அரண்மனையில் முன்னும் பின்னும் உலாவிய வண்ணம் இருந்தார் மன்னர். கட்டுக் கடங்காத குதிரை போல் அவருடைய சிந்தனை சீறிப்பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

சிந்தையிலேற்பட்ட சலனங்கள்

தசரதர் அயோத்திட;ரியின் அரியணையில் ஏறுவதற்கு முன்னரே கோசலை (கௌசல்யா) என்ற அழகிய இளவரசியை மணம் முடித்தார். பல்லாண்டுகள் கோசலைய;டன் வாழ்ந்தும் குழந்தைச் செல்வம் கிட்டவில்லை. இதனால் சுமத்திரை என்ற மற்றோர் இளவரசியையும் மணந்து கொண்டார். ஆண்டுகள் பல உருண்டோடியும் பிள்ளைப் பேறின் மையால், இறுதியாக கேகய நாட்டு இளவரசியான கைகேயியைக் கரம் பிடித்தார். கைகேயியைத் திருமணம் முடிக்கும்போது அவளுடைய தந்தை கேகயநாட்டு மன்னருக்கு ஒரு வாக்குறுதியை தசரத மன்னர் தந்திருந்தார். அயோத்தியாடுரியை தசரதமன்னருக்குப் பின்னர் கைகேயியின் வயிற்றுப் பிள்ளையே அரசாளும் உரிமை பெற வேண்டும்! என்பதுதான் அந்த வாக்குறுதி.

மூன்று அரசிகளுக்கும் குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டவில்லை. டித்திர காமேட்டி யாகம் நடைபெற்று, தேவ பாயாசம் பிரசாதமாகப் பெறப் பட்டு அதன் மூலமே மூன்று அரசிகளும் ஏககாலத்தில் கருவுற்று நான்கு அரசகுமாரர்கள் பிறந்தனர். மூத்த மனைவியான கோசலை இராமனையும் அடுத்தவளான சுமித்திரை இலக்குவனையும் சத்துருக்கனையும் ஈன்றெ டுத்தாள். இளையவளான கைகேயி பரதனைப் பெற்றாள்.

நான்கு குழந்தைகளும் ஒரே வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போல் மிகவும் ஐக்கியமாக வளர்ந்து வந்தனர். சாதாரணமாக பல தாரமணம் புரிந்த ஒருவருக்கு ஏற்படும் சிக்கல் மூன்று மனைவிகளையும் மணந்த குசர தருக்கும் ஏற்படவே செய்தது. இளையவளான கைகேயி வயதிலும் மிகவும் இளையவள். அத்துடன் ஏனைய இருவரையும் விட அழகிலும் சிறந்து விளங்கினாள். இதனால் தசரத மன்னரின் ஆசைக்குரியவளாக அவள் ஆகிவிட்டாள். கோசலையும் சுமித்திரையும் தங்களுக்குள் ஓரளவு ஒத்துப் போகக் கூடியவர்களாக இருந்தபோதிலும் கைகேயி அவர்களிடமிருந்து சற்று ஒதுங்கியே இருப்பாள். தசரதர் தன்னிடமே அதிக பிரியமுடை யவராக இருக்கிறார் என்பதனால் அவளுக்குக் கொஞ்சம் காவமும தலையெடுக்க ஆரம்பித்திருந்தது. அதன் காரணமாக முத்த அரசிக ளுக்குப் போதுமான மதிப்பளிப்பதில் தயக்கம் காட்டலானாள். அத்துடன் அரசியல் விவகாரங்கள் எதிலும் அறிவும் இல்லை; அக்கறை காட்டுவதுமில்லை.

எவ்வாறிருப்பினும் அரசகுமாரர்கள் நால்வரிடத்திலும் மூன்று அன்னையரும் பிரியம் காட்டுவதில் எக்குறைபாடும் இருக்கவில்லை. கைகேயி இராமனிடத்தில் அதிக அன்பு கொண்டிருந்தாள். அதேபோல் சிறிய தாயாராகிய கைகேயி மீது இராமனும் அதிக பாசம் கொண்ட வனாகக் காணப்பட்டான்.

இராமாயணம்

இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்ட வேண்டும் என்ற முடிவெடுத்த பின்னர், தசரதச்சக்கரவர்த்திக்கு பலதரப்பட்ட எண்ணக் கொந்தளிப்புகள் ஏற்பட்டன என்பதனைக் குறிப்பிட்டோமல்லாவா? கைகேயியின் சுபாவம் அப்போது சிந்தனைகளில் டகுந்து தசரதரின் அவரைக் குடைய ஆரம்பித்தது. அவளைக் கரம் பிடிக்கும்போது அவளுடைய தந்தையான கேகய நாட்டு மன்னருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி பற்றியும் சிந்திக்கலானார். இராமருக்கு இளவரசுப் பட்டம் வழங்குவதற்கு கேகய நாட்டிலிருந்து ஆட்சேபக் குரல் எழக்கூடுமோ என்ற கவலையும் மன்னரை AL கொண்டது. ஆகவே இராமருக்கு இளவரசுப்பட்டம் சூட்டும் விழாவினைத் துரிதமாக நடத்த வேண்டும் என்றும் துணிந்தார்.

வசிட்ட மாமுனிவர் அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தார். தன்னைப் போலவே மன்னரும் மகிழ்ச்சிக் கடலிலாடிய வண்ணமிருப்பார் என்று தான் முனிவர் நினைத்து வந்தார். மன்னரைக் கண்டதும் முனிவர் திகைப்புற்றார். மன்னர் கலவரக்கடலில் மூழ்கியராகக் காணப்பட்டார். முனிவரைத் தகுந்த முறையில் வரவேற்று ஆசனமளித்து அமரச்செய்த அரசர், "மாமுனிவரே! எனது மூத்தமகன் இராமச்சந்திரனுக்கு யுவரா ஜப்பட்டம் சூட்ட முடிவெடுத்தேன்; அவையினரும் அமைச்சர்களும் பிரதா னிகளும் முழு மனதுடன் என் கருத்தினை ஆமோதித்து விட்டனர்.

"இன்றுள்ள நிலையில் எனக்கே தடுமாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. கெட்ட கனவுகளைக் கூடக்காண நேர்ந்தது. தாமதிக்காமல் இராச்சிய பாரத்தை இராமனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இது சித்திரை மாதம்; வசந்த ருது: எங்கும் புத்தம் புது மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கி உவகையூட்டும் காலம். ஆகவே, நாளைக் காலை உதயத்தின் போதே இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் சூட்ட முடியுமா? அதற்கான சுபவேளை இருக்கிறதா? தயவுசெய்து உடன் கணித்துக் கூறுங்கள்!" என்று மன்னர் அவசரமும் அங்கலாய்ப்பும் நிறைந்த குரலில் கூறினார்.

வீணாகிப் போன வசிட்டரின் அறிவுரைகள்

மிகக் குறுகிய காலத்தில் மனக்கணக்கைப் போட்டே, அடுத்தநாளே சுபவேளை இருக்கிறது என்பதனை முனிவர் கூறினார். இருப்பினும் அந்தச் சுபவேளையில் பல இடையூறுகளும் ஏற்பட இடமுண்டு என்றும் சூசகமாக முனிவர் மன்னரிடம் எடுத்துரைத்தார்.

"சிறிதுகாலம் தள்ளிப்போட்டு, வேற்று நாட்டு அரசர்கள், அயோத்திக்குக் கப்பம் கட்டும் குறுநில மன்னர்கள் ஆகியோருக்கும் அழைப்போலை அனுப்பி மிகச்சிறப்பாக விழாவினை நடத்தலாமே!" என்று முனிவர் கூறிய ஆலோசனையினை தசரத மன்னர் ஏற்பதாயில்லை.

எது எவ்வாறாயினும் அடுத்த நாள் உதயத்தின்போது இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டிவிட வேண்டும் என்று மன்னர் திடமாகவிருந்தார்.

இராமருக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டுவது பற்றி தன்னிடம் ஏற்கனவே வந்து அபிப்பிராயம் கேட்டபோது இருந்த தசரதரின் மனோநிலை வேறு என்பதனையும் மிகத்துரிதமாக அக்கைங்கர்யத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த தசரதரின் நிலையினையும் முனிவர் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். மாபெரும் தபோ வலிமையுடையவர் அல்லவா? தசரதரின் அவசரத்துக்கான காரணத்தை அறிந்து டுன்முறு வல் பூத்தார். எதிர்கால விளைவுகளையும் உணர்ந்து கொண்டு, மன்ன னிட்ட பணியினை மறுப்புக்கூறாது நடாத்துவதற்குச் சித்தமானார் அவர்.

அடுத்த நாள் உதயத்தின் போதே யுவராஜபட்டம் சூட்டுவதானால் அதற்குரிய ஆயத்தப்பணிகள் எவ்வளவோ கிடக்கின்றன. சாத்திரரீதியாக சம்பிரதாயச் சடங்குகள் யாவும் முறைப்படி செய்ய வேண்டியிருப்பதனால் அவற்றுக்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் முன்னின்று நடாத்துமாறு அரசர் மாமுனிவரிடம் கேட்டுக் கொண்டார். முக்கியமான பணிகள் முடிவ டைந்ததும் இராமனிடம் சென்று நோன்பு நோற்கும் முறையினைக்கூறி அதற்கான சங்கற்பத்தினைச் செய்து வைக்கும்படியும் மன்னர் முனிவரிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

முனிவர் அப்பாற் சென்றதும் சுமந்திரரை அழைத்து மீண்டும் இராமனை அழைத்து வரும்படி சொன்னார். அப்போது தான் இராமர் தனது தாயாரான கோசலையின் அந்தப்புரம் சென்றிருந்தார். சீதையும் சுமித்திரையும் இலக்குவனும் கூட அங்கிருந்தனர். இதற்கிடையில் இராம ருக்கு இளவரசுப்பட்டம் சூட்டுவதற்கு அவையினர் அளித்த ஒப்புதல் பற்றிய தகவல் அங்கு பரவி விட்டது. அந்தப்புரம் மற்றும் அரண்மனை மட்டுமல்ல, அயோத்தி மாநகரெங்கும் அந்த நற்செய்தி காட்டுத் தீபோல் பரவிக் கொண்டது.

மன்னர் விடுத்த மறு அழைப்பு

இராமன் தன் தாயின் அருகில் சென்று அவர் தாள் பணிந்து ஆசி பெறும் அதே வேளையில் அமைச்சர் சுமந்திரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அரசர் உடன் அழைத்து வருமாறு சுமந்திரன் கூறியதும் ஏனையோர் என்னவோ ஏதோ என்று எண்ணத்தலைப்பட்டனர். இராமர் எப்போதும் போல் 'ஏன்' என்று காரணம் கேட்காமல் சுமந்திரன் பின்செல்ல ஆயத்தமாகிவிட்டார். "அம்மா! மகாராஜா அழைத்துள்ளார். உடனே சென்று அவரைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

இராமாயணம்

இராமனை மீண்டும் கண்ட தசரதர் மகனை அணைத்து உச்சி மோந்தார். "மகனே! என் மனம் ஒருநிலையில் இல்லை. யுவராஜ பட்டா பிஷேகத்தைப் பின்போட வேண்டியதில்லை. நாளைக்காலை உதயத்தின்போது நல்ல சுபமுகூர்த்தம் இருப்பதாக நமது குருநாதர் கூறுகிறார். ஆகவே உடனடியாகவே சீதையுடன் நீயும் விரதத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். இன்றிரவு; நீங்கள் இருவரும் துறவிகளைப் போல் மரவுரிதரித்து, உபவாசமிருந்து தரையில் படுத்துறங்க வேண்டும். குருநாதர் சற்று நேரத்தில் உன் இருப்பிடம் வருவார். நோன்பிற்கான சங்கற்பம் செய்துகொள். நாளை அதிகாலை கண்விழித்து நீராடி உரிய சம்பிரதாயச் சடங்குகளுக்கு ஆயத்தமாகிவிட வேண்டும்!" என்றார்.

இராமன் ஆறுதலாக தன் தந்தையின் வார்த்தைகளை மந்திரமாக ஏற்றுக் கொண்டான். உடனடியாக தனது இரதத்திலேறி கோசலையின் அந்தப்புரம் சென்றடைந்தான். தன் கணவன் அயோத்தி மாநகரின் ஈடிணையற்ற அரியாசனத்தில் அமரும் நாள் அதிக தூரமில்லை என்று சீதை ஆனந்த வானில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். தன் வயிற்றிலுதித்தவன் அப்பெருவள நாட்டின் மாமன்னனாக முடிசூடும் நாள் அண்மித்து வந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற பூரிப்பில் கோசலை முழ்கிக் கிடந்தாள். தன் அன்புக்குரிய அண்ணன் அயோத்தியாபுரியின் அரசகட்டிலேறப் என் ற போகிறான் பெருமையில் உள்ளமெல் லாம் டளகாங்கிதமடைந்தவனாக இலக்குவன் நின் று கொண்டிருந்தான். இன்பக் களிப்பில் இம்மூவரும் மூழ்கிக்கிடக்கும் அதே வேளையில் இராமனுடைய இரதம் அந்தப்புர வாயிலை வந்தடைந்தது. ஓடிச்சென்ற இலக்குவன் தேரிலிருந்து இறங்கும் அண்ணனுக்குக் கை கொடுத்து தரையில் இறக்கிவிட்டான். ஒரு முறை அழைத்து இளவரசுப்பட்டம் பற்றிக் கூறியனுப்பிய மன்னர் இராமனை இரண்டாவது தடவை ஏன் அழைத்தாரோ என்று காரணம் தெரியாது தடுமாறி நின்ற தாயம் தாரமும் தம்பியும் இராமனுடைய முகத்தில் எதுவித மாற்றமும் காணாமல் வழமையான அதே சாந்தம் தவழ்வதைக் கண்டு திகைத்தனர்.

இன்பத்தைக் கண்டு அளவுக்கதிகமாக மகிழ்ச்சியில் மூழ்கி விடாத தன்மையும் துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டு விடாத நெஞ்சமுமுடையவர்கள் மேன்மக்கள் என்று சான்றோர் பகர்கின்றனர். இன்பம் ஏற்படும் போது அளவு கடந்து அகமகிழ்வு கொள்ளாமலிருக்க பலரால் முடியும். ஆனால் துன்பத்தைச் சகிப்பது என்பது சிரமமானதொன்றே.

இராமன் இரதத்திலிருந்து இறங்கி மீண்டும் தாயாரிடம் சென்று, அடுத்த நாளே பட்டாபிஷேகம் நடைபெறவிருப்பதாகக் கூறினார். தன் அன்புக்குரியவளை தன் ஓரக்கண் பார்வையினால் பார்த்து, அப்பார் வையிலேயே தகவலைப் பகிர்ந்து கொண்டாள் சீதை. தம்பி இலக்குவனை அழைத்து "தம்பி நமது அயோத்தியாடுரி மிகலும் பெரிய நாடு. இதனை எமது தந்தையைப் போல் தனித்து நின்று பரிபாலனம் டுரியும் ஆற்றல் எனக்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனது வலது கரம் போல் உறுது ணையாக நீ இருந்து உதவ வேண்டும். அதே போல் எமது தம்பிமாரான பரதனும் சத்துருக்கனும் உறுதுணை டுரிவார்கள் என்றே நம்டுகிறேன்," என்று இராமர் கூறியதும் இலக்குவன் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது. சகோதரர்கள் இருவரும் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக ஒருவரை ஒருவர் ஆலிங்கனம் செய்து நின்ற காட்சி கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

மந்தரையின் போதனையால் மதியிழந்த மாதரசி

இன்பமும் துன்பமும், நன்மையும் தீமையும், தர்மமும் அதர்மமும் மாறி மாறிச் சுழன்று வருவது உலகியல்பு. இராமர் காதையிலும் உலா வரும் கதாபாத்திரங்களும் இத்தகைய இரு மாறுபட்ட அனுபவங்களையும் சந்திக்கவே செய்கின்றனர்.

வெயிலின் கடுமையை அனுபவிக்கும் போதுதான் நிழலின் தன்மையை உணர முடிகின்றது. இருளின் கொடுமையில் சிக்கித் திணறும் போதுதான் ஒளியின் சிறப்பினை உணர்கிறோம். அதே போல் கசப்பின் தன்மையைக் கண்டறிந்தால்தான் இனிமையின் சுவையை அறியக் கூடியதாகவிருக்கிறது.

இராமாயணத்தில் பாலகாண்டம் இன்சுவை நிரம்பியது. இராம இலக்குமண பரத சத்துருக்கனின் இளமைக்காலம் எத்தகைய இனிமையான காலமாக இருந்தது என்பதைக் கண்டோம். அவர்கள் குழந்தைகளாகத் தவழ்ந்து அந்தப்புரத்துக்கும் அரண்மனைக்கும் பெருமகிழ்ச்சியூட்டி னார்கள். அவர்களுடைய வளர்ச்சி கண்டு அரண்மனையிலுள்ளவர்கள் மட்டுமல்ல நாமே மகிழ்ச்சிக் கடலிலாடினோம்.

உரிய காலத்தில் அரசகுமாரர்கள் திருமணம் புரிந்துகொண்டு இல்லற வாழ்க்கையின் இனிமை துய்த்தனர். அதுவரை துன்பியல் அனுப வங்கள் தலை காட்டவில்லை. சாதாரண வாழ்விலும் வாலிபப் பருவம் வரை எத்தகைய துன்பமும் எவருக்கும் ஒரு பொருட்டாகத் தெரிவ தில்லை. குடும்பப்பாரம் சுமக்க ஆரம்பித்ததும் தான் வாழ்க்கைப் பளுவின் அழுத்தம் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது.

இதேபோல்தான் இராமச்சந்திரமூர்த்தியின் இளமைப்பருவம் தெளிந்த நீரோடை போன்றிருந்தது. மனதுக்கேற்ற மங்கை நல்லாளும் இல்லத்தரசியாக வாய்க்கப் பெற்றாள்.

கோலாகல ஏற்பாடுகள்

அரியணையில் ஏறுவதற்கான கால கட்டமும் அறிவிக்கப்பட்டு அதற்கான ஆயத்தங்களிலும் இராமர் ஈடுபடலானார். இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறப் போகிறது என்ற செய்தி பரவியதும் அயோத்திமாநகர மக்கள் ஆனந்தக்களிநடம் புரிந்தனர். பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு சில நாழிகைகள் மட்டிலுமே இடையிலுள்ளமையினால் அவசர அவசரமாக நகர வீதிகளனைத்தும் அலங்கரிக்கப்பட்டன. ஆலயங்களில் சிறப்புப் பிரார்த்தனைகள் இடம்பெற்றன. அயோத்தி மாநகரை அண்மித் திருந்த கிராமப்புறங்களுக்கும் செய்தி பரவியது. அங்கெல்லாமிருந்து மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் நகரத்துக்கு வரத்தொடங்கினர்.

வந்த விருந்தாளிகளுக்கு வசதி செய்து தருவதிலும் வரவிருக்கும் விருந்தாளிகளுக்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதிலும் நகர மக்கள் ஈடுபட ஆரம்பித்தமையினால் நகர வீதிகளெங்கும் மக்கள் கூட்டம் அதிகரித்துக் காணப் பட்டது. அரண்மனையிலும் அந்தப்புரங்களிலும் கூட ஆரவாரங் கள் அதிகரித்தன.

கோசலையின் இல்லத்திலிருந்து இராமன் தன் மனைவி சீதையையும் அழைத்துக் கொண்டு தனது அரண்மனைக்குச் சென்றான். அப்போது வசிட்ட மாமுனிவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். முனிவரின் இரதத்திலிருந்து கைலாகு கொடுத்து முனிவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்ற இராமன் அவருக்கு ஆசனம் அளித்தான். கணவனும் மனைவியுமாக முனிவருக்குப் பாத பூஜை செய்தனர். அவரும் அன்று எவ்வாறு நோன்பு நோற்க வேண்டும் என்ற விளக்கங்களைக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமானார்.

முனிவருடன் வாயில்வரை சென்ற இராமனின் வலது தோளைத் தனது வலது கரத்தால் இறுகப் பற்றிய முனிவர், "இராமா! உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது எதுவுமில்லை. நாடகமான இந்த உலகத்திலே நாளை நடப்பதை யாரறிவார்?" என்ற பீடிகையுடன் பெருமூச்செறிந்தார். அதற்கு இராமன் புன்முறுவல் பூத்தவராக, "எது நடந்தாலும் இன்முகத் தோடு எதையும் ஏற்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன் குருவே!" என்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்தவர்களாக விடைபெற்றனர்.

கூனியின் கூற்றால் குலைந்த அமைதி

இதே காலகட்டத்தில்தான் இராம காதையில் துன்பியல் நுழை வதற்கான திரையும் விலகியது.

தசரதமாமன்னரின் மூன்றாவது மனைவியான கைகேயியின் அரண் மனை. கைகேயி தசரதரை மணம் முடித்து கேகய நாட்டிலிருந்து புறப் பட்டு வரும்போது அவளுடன் அயோத்தி வந்து சேர்ந்த தாய் வீட்டுக் சொத்துச் சீர்வரிசைகளுடன் ஒட்டிக் கொண்டு வந்தாள், நடுத்தர வயது டைய மந்தரை என்ற மாது. இராமாயணத்தில் திருப்புமுனையாக அமைந் தவளும் அவளே!

கைகேயியின் தாய்க்கு ஒன்று விட்ட சகோதரியான மந்தரையை, தாய்க்குத் தாய் போலிருந்து மகளைக் காக்கும்படி கைகேயியின் தாயே

இராமாயணம்

அனுப்பிவைத்தாள். வயதில் இளையவளாக இருந்தமையினால் வேண்டிய நேரம் வேண்டிய புத்திமதிகளைக் கூறி வழி நடத்துவதற்காகவும் மந்தரை அனுப்பப்பட்டாள். உடல் சற்றுக் கூனி இருந்தமையினால் மந்தரையை கூனி என்றே அழைப்பார்கள்.

கைகேயி மாளிகையின் உப்பரிகையிலே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூனி, நகரம் டித்துயிர் பெற்றுப் டிதுப்பொலிலுடன் விளங் குவதைக் கண்டாள். ஆடல் பாடல்கள், ஆரவாரங்கள் எங்கும் நிறைந்தி ருப்பதைக் கண்டாள். ஆலயங்களில் சிறப்டிப் பூசைகள் நடைபெறு வதற்கான, மணி, சேகண்டி, தாரை தப்பட்டை, குழல் போன்றவற்றின் ஓசைகளைக் கேட்டாள். உப்பரிகையிலிருந்த வண்ணமே சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மனைவி கோசலையின் அந்தப்புர வாசலையும் நோக்கினாள். அங்கு நீண்ட வரிசையில் வேதியர்களும் அந்தணர்களும் சென்று கொண்டிருப்பதையும் மற்றுமொருவரிசையில் பரிசுப் பொருட்களுடன் பலர் அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியேறுவதையும் கண்ணுற்றாள். அவளுக்கு எதுலுமே டிரியவில்லை. அப்பக்கமாக புதுப்பட்டாடை உடுத்தி அணிகலன் களும் பூட்டி அகமும் புறமும் மலரச் சென்றுகொண்டிருந்த சேடிப் பெண்ணொருத்தியை அழைத்துக் காரணம் கேட்டாள்.

"அயோத்தி மாநகரமே அறிந்து குதூகலிக்கும் இச் செய்தி உனக்குத் தெரியாதோ மந்தரை? இராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு நாளைக் காலை இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப்படவிருக்கிறதே!" என்றாள் அந்தத் தாதி பெண். இதைக் கேட்ட மந்தரை தணலில் பட்ட புழுப் போல் துடித்தாள். வில்லை விட்டுக் கிளம்பும் பாணம் போல் ஒரே தாவில் கைகேயி இருந்த இடம் போய்ச் சேர்ந்தாள். "தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் வைப்பாட்டிப் பெண்ணே! என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?"

மன்னரின் மனதில் வீற்றிருந்து ஆட்சி செலுத்தும் தன்னை வைப்பாட்டிச்சி என்று மந்தரை அழைத்ததைப் பொறுக்க மாட்டாத கைகேயி, "என்ன கூனி! உன் நாக்கு அளவுக்கு அதிகமாக நீண்டு விட்டது போலத் தெரிகிறதே?" என்று சினத்துடன் சீறினாள்.

"ஆமாம்! பட்டத்து மகாராணி அல்லவா? கோபம் பொத்துக் கொண்டு தானே வரும்! அசட்டுப் பெண்ணே! என்ன நடந்திருக்கிறது என்று உனக்குத் தெரியுமா? உன் மகன் பரதனை உன் கணவர் அவசர அவசரமாக ஏன் ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தார் என்று உனக்குத் தெரியுமா? அல்லது இந்த அரண்மனையில் என்னதான் நடக்கிறது என்பதையாவது தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயா? உன் சக்களத்தி கோசலையின் மகன் இராமனுக்கு நாளை உதயத்தின்போது இளவரசுப்பட்டம் சூட்டப் போகிறாராம் உன் அன்புக் கணவர்."

இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்ததும் கைகேயி சீறிப்பாய்வாள் என்று மந்தரை எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் செய்தி கேட்டதும் கைகேயி மகிழ்ச்சியில் முகம் மலர்ந்தாள். தன்னை தசரதரின் வைப்பாட்டி என்று மந்தரை குறிப்பிட்டபோது அவளுடைய முகத்தில் காணப்பட்ட கோப உணர்ச்சிகள் குதூகலமாகின. "என்ன சொன்னாய் மந்தரை? என் மகன் இராமனுக்கா பட்டாபிஷேகம்? இந்த மகிழ்வூட்டும் செய்தியைக் கூறிய உனக்கு இதோ……" என்று தனது கழுத்தை அணி செய்த முத்து மாலையைக் கழற்றி எடுத்து வந்து மந்த ரையின் கழுத்தில் சூடினாள்.

தசரதரளித்த வாக்குறுதி

தான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக கைகேயி மகிழ்ச்சியில் குதித்ததைக் கண்ட கூனிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. "உனக்கு அறிவு இருக்காடி கைகேயி? உன்னை ஒரு மாபெரும் தேசத்தரசனின் பட்ட மகிஷியாக்கி உன் வயிற்றுலுதிக்கும் குழந்தையே பல நாடுகளையும் ஒரே குடைக்கீழ் கட்டி ஆளும் தகுதி பெற வேண்டும் என்று உன் தாயும் நானும் கனவு; கண்டோமே! அதேபோல் ஆட்சிக்கொரு பிள்ளையை நீயே பெற்றுக் கொடுப்பாய்; அப்பிள்ளைக்கே அரியணை ஏறும் உரிமை பெற வேண்டும் என்று உன் தந்தை, உன்னை மூன்றாம் தாரமாக மணம் முடிக்க வந்த தசரதரிடம் சத்தியம் வாங்கினாரே! இதெல்லாம் உன் நினைவில் இல்லையா? உன் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை தூர ஒதுக்கி விட்டு உன் கணவன் உன் சக்களத்தி மகனுக்கு நாளை பட்டாபிஷேகம் நடத்தப் போகிறாராமே!" இவ்வாறு கூறி ஒப்பாரி வைத்துப் புலம்பலானாள் மந்தரை. கைகேயி கொடுத்த முத்து மாலையையும் கழற்றி கைகேயின் காலடியில் வீசி எறிந்தாள்.

மந்தரையின் புலம்பல் அந்த மாலை வேளையில் கைகேயிக்கு அபசகுனமாகப் பட்டது. "மந்தரை! இராமன் சக்கரவர்த்தியின் மூத்தமகன். அரசாளும் தகுதியும் அவனுக்குண்டு. அவன் இளவரசுப்பட்டம் சூட்டிக் கொள்வதால் எல்லோருக்கும் நன்மைதானே ஏற்படும்?" என்றாள் கைகேயி.

"எதுவுமே அறியாத சின்னக் குழந்தை போல் பிதற்றுகிறாயே! உன் தந்தைக்கு உன் கணவர் செய்து கொடுத்த சத்தியத்தைப் பற்றி இராமர் தெரிந்திருப்பார். பரதன் இங்கிருந்தால் தன் பாட்டனாருக்குக் கொடுத்த வாக்குக்கொப்ப தனக்கே இளவரசுப்பட்டம் சூட்டவேண்டும் என்று உரிமைக்குரல் எழுப்பக்கூடும் என்பதனால்தான், உன் மகன் பரதனை அவசரமாக ஊருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் எவருக்கும் அழைப்புக்களையும் அனுப்பிவைக்காமல் உடனடியாக

இராமாயணம்

பட்டமளிப்புக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். உண்மையை உணர்ந்த இராமன் பரதனைத் தன் எதிரியாகவே கருதுவான். எப்போதாவது தனது பதவியைப் பறிக்கச் சூழச்சி செய்யக்கூடும் என்று கருதி பரதனைக் கொலை செய்யவும் திட்டம் தீட்டி விடுவான்; இராமன் பதவிக்கு வந்தால், கோசலை, மன்னனின் தாயார் என்ற அந்தஸ்தினைப் பெறுவாள். அவ்வா றானால் நீ அடிமைதானே! தசரத மன்னரோ வயதாகி வாடி விட்டார். இன்னும் சிறிது காலத்தில் அவரும்......" இவ்வாறு மந்தரை கூறிக் கொண்டி ருக்கும் போது கைகேயி ஒடி வந்து அவளுடைய வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

"மந்தரை! பொழுது விடிந்தால் இராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போகிறது. மகன் பரதனும் இங்கில்லை. நான் என்னதான் செய்ய முடியும்? நாளைய பட்டம் சூட்டு விழாவைத் தடுக்க முடியுமா? இராமன் அரசனானால் என்மகன் பரதனின் உயிருக்கு ஆபத்தில்லாமல் காப்பாற்ற முடியுமா? என்னால் இந்த வேளையில் என்னதான் செய்ய முடியும்?" இவ்வாறு கைகேயி புலம்பத் தொடங்கினாள். தருணம் பார்த்து அந்த அபலைப் பெண்ணின் உள்ளத்தில் நஞ்சைப் பக்குவமாகக் கலக்கிவிட்டாள் கூனி.

இத்தகைய ஒரே செயலினால் தான் மந்தரை, இராமாயணம் தெரிந்த ஒவ்வொருவராலும் வெறுக்கப்படுகிறாள். சாதாரணமாக சில குடும்பங்களில் கலகம் விளைவிக்கும் கைங்கரியத்தைப் புரியும் எந்தப் பெண்ணையும் "சுனி" என்று கூறி இராமாயண கூனியை இன்றும் நினைவு கூர்கிறார்கள்.

ஒரே கல்லில் இரு கனிகன்

தான் விரித்த வலையில் கைகேயி விழுந்துவிட்டாள் என்பதை உணர்ந்த மந்தரை மேலும் அடிக்குமேல் அடி கொடுத்து அம்மியை நகர்த்துவதில் தாமதமில்லாமல் இறங்கிவிட்டாள்.

எதையும் சாதித்து விடலாம் என்பதை நினைத்தால் "பெண் விழ நீ போகும் கல்லில் இருகனிகள் வேண்டும். வீசப் மறவாதே! இராமனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதை உடன் நிறுத்த வேண்டும். உடனடியாக பரதனை வரவழைத்து, அயோத்தியின் அரியணை ஏற அருகதை உடை யவன் அவனே என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும், இது நிறைவேறுவதானால் இராமன் அயோத்தியில் இருக்கலாகாது. அவன் உடனடியாக கானகம் ஏக வேண்டும். பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்து பின்னர் வேண்டுமானால் திரும்பட்டும். அப்போது தான் அயோத்தி மக்கள இராமன் மீது வைத்துள்ள நல்லெண்ணம் மறைவதுடன் அவனையும்

நாட்டு மக்கள் மறந்துபோய் விடுவார்கள்."

இவ்வாறு ஒரு குட்டிப்பிரசங்கமே செய்தாள் மந்தரை. அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கைகேயி சொன்னாள்: "மந்தரை உன் வார்த் தைகள் கேட்பதற்குச் சுவையாகத் தான் உள்ளன; ஆனால் இந்தக் காரியங்களை எவ்வாறு முடிப்பது? அதற்கும் வழியிருந்தால் சொல் பார்க்கலாம்!".

"கைகேயி! யானைக்குத் தன் பலம் தெரியாது. அதுபோல் உன்னிட முள்ள வலிமையினை நீ உணரவில்லை. மன்னர் உன்னிடம் அளவு கடந்த மோகம் கொண்டவரல்லவா? தன் உயிரின் மேலாக உன்னைக் கருதுகிறார். கடலுள் மூழ்கு என்று சொன்னாலும் தீயில் பாய் என்று சொன்னாலும் அவ்வாறே உன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு விடுவார். கோசலையிடமும் சுமத்திரையிடமும் எப்போதாவது ஒருநாள் அல்லது இரு நாட்கள் மட்டும் போகும் மன்னர் உன்னிடம் ஒவ்வொரு நாள் இரவும் வருகிறாரே! ஏன்? உன் மீது அவருக்கு அளவு கடந்த காதல்! உன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவர் தயங்கவே மாட்டார். இன்றும் அவர் உன்னிடம் வருவார். பக்குவமாக உன் கோரிக்கையை எடுத்து வை!" இவ்வாறு கூனி சொன்னாள்.

இருப்பினும் இராமர் மீது தசரதமாமன்னர் வைத்திருக்கும் பாசத் தினை நன்குணர்ந்த கைகேயி, "மந்தரை! இராமனைத் தன் உயிரெனக் கருதும் மன்னர், இராமனைப் பிரிய மனம் ஒப்பமாட்டாரே! அது மட்டுமல் லாமல், பட்டம் சூட்டு விழாவுக்கு இன்னும் சில நாழிகைகளே உள்ளன. ஆயத்தங்கள் துரிதகதியில் நடைபெறுகின்றன. இந்நிலையில் என்னுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்கு எவ்வாறு ஒப்புதலளிப்பார்?"

மறுக்க முடியாத வரம்

மந்தரையின் மூளை பலமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. கடுமையாக யோசித்து விட்டுத் துணிந்து சொன்னாள்: "கைகேயி! உன் மனதில் பற்றுக்கும் பச்சாதாபத்துக்கும் பாசத்துக்கும் இடம் கொடுத் தாயானால் உன் பரதனை உயிருடன் காணமாட்டாய். தன் பதவியைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக பரதன் அயோத்திக்குத் திரும்பும்போதே ஆட்களை ஏவி அவனைக் கொன்று விடுவான் இராமன். ஆகவே உன்னிடமுள்ள கடைசி ஆயுதத்தைப் பாவி!"

"ஆயுதமா? என்னிடமா?"

"ஆமாம்! உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? உன் கணவன், இந்திரனுக்கு எதிரியான சம்பரன் என்ற மன்னனுடன் போரிடப்போன போது நீயும்

இராமாயணம்

உடன் சென்றிருந்தாயே? போரில் உன் கணவன் கடும் காயமடைந்து மயக்கமுற்றிருக்கும் போது நீயே தேரினைச் செலுத்தி மன்னன் உயிரைக் காத்தாய். அப்போது இருவரங்களைக் கேட்கும்படி மன்னன் உன்னைக் கேட்டபோது, தேவைப்படும் போது பிறிதொரு சமயம் வரத்தைக் கோரிப் கொள்வதாய்ச் சொன்னாய் அல்லவா? அதே வரங்களை பெற்றுக் இன்றே மன்னனிடம் கேள்! ஒருவரத்தால் இராமனின் பட்டாபிஷேகம் நிறுத்தப்பட்டு உன் தந்தைக்கு அளித்த வாக்குறுதியின் படி பரதனுக்கு ஏற்பாடு செய்யச்சொல். பட்டாபிஷேகம் செய்ய அருத்த வரத்தால் ஏகப் இராமன் வனவாசம் ஏற்று பதினான்கு ஆண்டுகள் கானகம் பணிக்கச் சொல். உனக்களித்த வரத்தைத் தரமுடியாது என்று (சூரிய குலத்தரசனும் வீரசத்திரியனுமான தசரத மன்னன் ஒருபோதும் கூற மாட்டான். அது மட்டுமல்லாமல் தன் தந்தையின் கட்டளையை ஏற்க முடியாது என இராமனும் கூறமாட்டான். ஆக ஒரே கல்லில் Q (15 காய்களையும் வீழ்த்த உன்னால் முடியும்!"

இவ்வாறு கூனியான மந்தரை கூறி முடித்ததும் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தவளாக கைகேயி ஓடி வந்து மந்தரையைக் கட்டி அணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தாள்.

நாடாள வேண்டியவனை காடேக வைத்த நாசகாரச் செயல்

இராமகாதையில் கூனி மந்தரை புகுந்திராவிட்டால் இராமாய ணமே இல்லை. இராமர் தனக்குரிய பதவியை ஏற்காமல் கானகம் புகுந்த தைத் தொடர்ந்தே இக்காப்பியத்தின் உயிர்த்துடிப்பு எழுகிறது. கூனியின் செயல் காரணமாக அவள் தூற்றப்பட்டாலும் இராமாவதாரத்தின் குறிக்கோள் ஈடேற அவளே காரணகர்த்தாவாகிறாள்.

தசரதன் கைகேயியிடம் வரும்போது எவ்வாறு அவள் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை மந்தரை பாடமாகப் புகட்டினாள். கணவ னிடம் ஊடல் செய்தே அறியாத கைகேயியை கடும் கோபக்காரியாகவும் பிடிவாதக்காரியாகவும் மந்தரை மாற்றி விட்டாள்.

மன்னர் பிரவேசிக்கும் வழி எங்கணும் தைகேகியின் அணிகலன் களையும் பட்டாடைகளையும் பரப்பினார்கள். இதற்கு முன்னர் அந்தப்புரத் திலிருந்த ஏனைய சேடிப் பெண்களை அவ்விடம் விட்டகலுமாறு கைகேயி அனுப்பிவிட்டாள்.

அரண்மனையின் ஒரங்கமாக அந்தப்புரம் விளங்கும். அந்தப்புரத் தில்தான் அரசிகள் வசிப்பார்கள். பல வசதிகளும் அங்கிருக்கும். சேடிப் பெண்களும் நிறைந்திருப்பர். தசரதருக்கோ மூன்று மனைவியர். (தசரதருக்கு பல்லாயிரக் கண்க்கில் மனைவியர் இருந்ததாகவும் கதைகள் சில கூறுகின்றன. அந்தக்கணக்கை நாம் மறந்து ஒதுக்கி விடுவதே நல்லது.) மூன்று மனைவியருக்கும் தனித்தனி மாளிகைகள் இருந்தன. இம்மாளிகை அல்லது அந்தப்புரத்துக்கு மன்னர் வருவதாகவிருந்தால் முன்னதாகவே தகவல் சொல்லி அனுப்பப்படும். அதே போல் மன்னர் இருப்பிடத்துக்கு மகாராணி எவரேனும் ஏதாவது அலுவல் காரணமாகச் செல்வதானாலும் முன்கூட்டியே தகவல் அனுப்பி வைக்கப்படுவதுமுண்டு.

கைகேயியின் அந்தப்புரத்தைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய சம்பிர தாயத்தை சக்கரவர்த்தி தசரதர் கைக்கொள்வதில்லை. அயோத்திமாநகரில் அவர் இல்லாத நாளைத் தவிர ஏனைய நாட்களில் எப்படியும் கைகேயி யிடம் போய்வருவதை தசரத மன்னர் ஒரு நிரந்தர வழக்கமாக வைத்தி ருந்தார்.

சோர்வகற்றும் சாதனங்கள்

பொழுது புலர்ந்ததும் இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் சூட்டுவதற்கான

சகல பொறுப்புக்களையும் உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அதிக களைப்படைந்தவராக மன்னர் காணப்பட்டார்.

உடல் வருத்தி வேலை செய்பவர்களை விட, அத்தகைய வேலைக ளுக்கான திட்டங்களை மூளையின் உதவியுடன் வகுத்து உரிய பணிகளுக்கு உரியவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து செயற்படுத்த உத்தரவளிக்கும் ஒருவருக் குத்தான் களைப்பும் சோர்வும் அதிகமாகும். இத்தகையோர் தமது உடற்சோர்வையும் களைப்பையும் போக்க "மானா" வரிசையில் இரண் டினை நாடுவது வழக்கம். மது, மாது இவை இரண்டின் மூலமும் தமது சோர்வினை அகற்ற முனைபவர்கள் அன்றுமிருந்தனர்; இன்று முள்ளனர்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் களைப்படைந்த மூளைக்கு புத்துயிரூட்டும் வல்லமை ஆக கைகேயியிடமே இருந்தது. அவளுடைய அழகின் சுவையும் மதுவூறும் இளமையும் அவருக்கு அப்போது தேவைப்பட்டது. ஆகவே தன்னையுமறியாமல் அவர் கைகேயியின் அந்தப்புரம் நோக்கி நடக்க லானார். அவருடன் அவருடைய மெய்க்காவலுக்கு மட்டுமல்ல, அவரு டைய அந்தரங்க உணர்வுகளுக்கும் காவலனாகிய உபேந்திரர் கூடவே சென்றார். உபேந்திரருடைய இடது தோளை மன்னரின் வலது கை பற்றியிருந்தது. மிக மெதுவாக மன்னர் உபேந்திரரிடம் உரையாடினார்:

"உபேந்திரா! என்மகன் இராமன், எமது சூரியகுலத்தில் உதித்த இணையில்லாத பேராற்றல் மிக்கவன். அழகன் மட்டுமல்ல, அறிவிலும் சிறந்தவன்; வீரன் மட்டுமல்ல, விவேகியும் கூட; டித்திசாலி மட்டுமல்ல, புனிதமானவன். அயோத்தி மாநகர மக்கள் செய்த அருந்தவப் பேறால் அவதரித்த அமரன் என் இராமன். இராமனுக்கு நாளை இளவரசுப்பட்டம் சூட்டிவிட்டால்..... எனது பெரும் கடமை ஒன்று முடிந்துவிடும். அதற்கு மேல் நான் உயிர் துறந்தாலும்......"

இவ்வாறு வார்த்தைகளைக் கூறி முடிக்கு முன்னரே தன்வலது கரத்தினால் மன்னரின் வாயினை உபேந்திரர் இறுகப் பொத்திக் கொண்டார்.

"மகாராஜா! இத்தகைய வார்த்தைகள் தங்கள் வாயிலிருந்து உதிர்வது பொருந்தாது. இராமச்சந்திரரின் ஆட்சி முறைகளைத் தாங்கள் கண்ணாரக் காண வேண்டும். அவருக்குப் பிறக்கும் உங்கள் பேரனும் அரியணை ஏறும் காட்சியினையும் தாங்கள் கண்ணாரக் கண்டு களிக்க வேண்டும்!" இவ்வாறு நாத் தழுதழுக்க உபேந்திரர் கூறினார். இதனைக் கேட்ட மன்னர் சற்று ஏளனமாகச் சிரித்து விட்டு, "உபேந்திரா! மனிதனுக்கு ஆசை அதிகம். அளவுக்கு மீறி ஆசை கொள்வதனால் தான் மனிதனி

டத்தில் அற்பத்தனம் குடிகொண்டு விடுகிறது. எனது மூதாதையர் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த இந்த இராச்சியத்தை இதுவரை எக்குறையும் இன்றி பரிபாலித்து வந்துள்ளேன். இதற்குமேல் இப்பொறுப்பினைத் தாங்குவதற்கு என்னால் முடியாது. எமது சூரியவம்சத்திலுதித்த எந்த அரசனுக்கும் இல்லாத அபார ஆற்றல் படைத்தவனான என் மகன் இராமனை அரியணையில் அமர்த்தினால் மூவுலகமும் மெச்சும் வண்ணம் அவன் ஆட்சி புரிவான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை." இவ்வாறு தசரதர் கூற இடைமறித்த உபேந்திரர், "மன்னர் மன்னவரே! இக்கூற்று எப்போதோ நிருபணமாகி விட்டதே! தாங்களும் இராமச்சந்திரரை அரியணை ஏற்றுவதற்கான ஆரம்ப ஏற்பாடுகளனைத்தையும் முடித்து விட்டீர்கள். இதற்குள் தாங்கள் ஏன் கலக்கமடைகிறீர்கள்? தங்கள் உடல் தகிக்கிறது; தடுமாற்றமும் காண்கிறது. மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வேண்டிய தாங்கள் மிகவும் விசனப்படக் காரணம் என்ன?

"உபேந்திரா! கடந்த சில தினங்களாக என் மனம் ஏதோ ஒரு வகைக்.குழப்பத்திலாழ்ந்து கிடக்கிறது. சில துர்ச்சகுனங்கள் ஏற்படுகின்றன. நான் காணும் கனவுகளும் என்னை மிரட்டுகின்றன. என்னில் எனக்கே நம்பிக்கை குறைந்து வருகிறது. அதனால்தான் இராமருக்கான பட்டா பிஷேகத்தினை இந்த வசந்தருது முடியுமுன் நடத்தலாம் என்று நேற்று வரை எண்ணிய நான், இன்று அந்த எண்ணத்தை மாற்றி நாளை சூரியோதயத்திலேயே நடத்தி விடலாமென அவசரப்பட்டேன். அழைப் போலை அனுப்ப வேண்டியவர்களையும் கருத்தில் கொள்ளாது விட்டு விட்டேன். இதனால் பழி ஏற்படவும் இடமுண்டு!" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"அரண்மனையில் மகாராணி கோசலை தேவியாரிடம் மட்டும்தான் பட்டம் சூட்டும் நிகழ்ச்சி பற்றி என் மூலம் செய்தி அனுப்பினீர்கள்.நான் தகவல் சொல்லச் சென்ற போது மகாராணி சுமித்திராதேவியாரும் அரசகுமாரி சீதாதேவியும் கூட அங்கேயே இருந்தார்கள். மகாராணி கைகேயி தேவியாருக்கு தகவல் சொல்லி அனுப்பினீர்களா மகாராஜா?" இவ்வாறு உபேந்திரர் கேட்டார், மன்னர் டின்முறுவல் பூத்தவராக "உபேந்திரா! கைகேயியிடம் நேரடியாக இந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைக் கூறத்தான் நானே இதோ போகிறேன்!"

இதனைக் கூறும் போது கைகேயியின் அந்தப்புர முன்வாயிலை இருவரும் அடைந்து விட்டனர். அடுத்த நாள் உதயத்துக்கு நான்கு நாழிகைகளுக்கு முன்னதாகவே அரசருக்குரிய அலங்கார இரதத்துடன் அதே வாயிலண்டை தான் வந்து நிற்பதாகக் கூறி, வணக்கம் செலுத்தி விட்டு உபேந்திரர் தனதில்லம் நோக்கித்திரும்பினார்.

அலங்கோலமான அந்தப்புரம்

வழக்கமாக பகல் போல் இரவிலும் ஒளி வெள்ளம் பாய்ச்சிக் கிடக்கும் கைகேயியின் அந்தப்புரம் இருள் மண்டிக்கிடந்தது. மாளிகைக்கு ஏறிச் செல்லும் படிக்கட்டுகளிலெல்லாம் குப்பை கூளங்கள் குவிந்து கிடந்தன. ஆங்காங்கே நின்று ஏவலுக்காகக் காத்து நிற்கும் சேடிப் பெண்களைத் தேடியும் காணமுடியாத நிலையிருந்தது.

எந்த நாளுமே இல்லாத இத்தகைய புதுக்கோலம் கண்ட மன்னர் ஏதோ நடக்கக் கூடாததெதுவோ நடந்து விட்டிருக்கக் கூடுமோ என்று கலங்கலானார். தான் வரும் நிலை உணர்ந்து மோப்பம் பிடித்தே ஓடோடிவரும் தன் அன்புக்கினியவளைக் காணாது திகைப்படைந்தார்.

தன் மூத்தமகன் இராமன் மீது ஏனைய இரு தாய்மாரைவிட அதிக பாசத்தைப் பொழிபவள் கைகேயி என்பதை தசரதர் அறிவார். அத்தகைய அன்பு பாராட்டும் தனது மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெற விருக்கும் சம்பவம் நாடு நகர்பூராலும் தெரிந்து விட்டது. அத்தகைய மகிழ்ச்சியான செய்தியினை தனக்கு மட்டும் ஏன் தெரிவிக்க மறந்து விட்டார் மன்னர் என்று கைகேயி தன் மீது கோபங்கொண்டிருக்கக்கூடும் என்றுதான் தசரதர் முடிவெடுத்தார்.

அந்தப்புரத்தின் ஒவ்வொரு அறையிலும் தேடினார். எல்லாமே அலங்கோலமாகக் கிடந்தன. அரசியின் அணிமணிகள் சிதறிக்கிடந்த கோலத்தைக் கண்டார். அவற்றை அடையாளமாகக் கொண்டு அவற்றின் வழியே சென்றார். ஊடலறை என்ற இடத்துக்கே அவை அரசரை அழைத்துச் சென்றன. மிக மங்கிய ஒளியில் தன் ஆசைக்குரியவள் வெறும் தரையிலே வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டார். அந்தக் கோலத்தைக் கண்டதும் அந்த உருவம் தனது நாயகியின் உருவமாக இருக்காதெனவே அவர் தீர்மானித்தார். இருப்பினும் உற்று நோக்கியபோது அது கைகேயிதான் என்பதனை நிச்சயித்துக்கொண்டர்.

ஓடிச் சென்று அவளை வாஞ்சையோடு வாரி எடுத்தார். வெடுக்கென விடுவித்துக் கொண்டு புரண்டு தரையில் விழுந்து உருண்டு சென்ற கைகேயியின் அத்தோற்றம் கண்ட அரசர் கலங்கிப்போனார். "கண்ணே கைகேயி! கண்மணி இராமனின் பட்டாபிஷேக விழா பற்றி வேறு எவரிடமும் உனக்கு நான் தகவல் அனுப்புவது சரியல்ல என்ப தனால் நானாகவே செய்தி சொல்ல இதோ ஓடி வந்திருக்கிறேன்! இதற்காக என்னை நீ கோபிக்கலாமா?" இவ்வாறு பலப்பல கதைகளை மன்னர் எடுத்துரைத்தும் அவள் சிறிதளவும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

மறந்துவிட்ட வாக்குறுதி

"மன்னவரே! இந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு மகா துரோகமிழைத்து விட்டீர்கள்! தாங்கள் என்னை மணம் முடிக்க வரும்போது என் தந்தைக் குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்துவிட்டீர்களா?" கண்ணீருடன் விம்ம லையும் கலந்து ஒவ்வொரு பாணமாக மன்னர் மீது ஏவத் தொடங்கினாள் கைகேயி.

சக்கரவர்த்திக்கு மின்னலை பாய்ந்தது போலிருந்தது அக்கேள்வி. அதிர்ச்சிக்குள்ளானாலும் கைகேயியின் அக்கோலத்துக்கான காரணம் பளிச்செனத் தோன்றியது.

"என் மகன் பரதனை அவசர அவசரமாக கேகயம் அனுப்பி விட்டு திடுதிப்பென இராமனுக்கு பட்டம் சூட்டத்திட்டமிட்டு விட்டீர்கள். இது உங்களைப் போன்ற ஒரு மாமன்னருக்கு அழகாகுமா? கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியாத ஒருவர் இந்த அயோத்தி மாநகரை எவ்வாறு ஆட்சி புரிந்திருக்க முடியும்?"

இதுகாலவரை அன்பொழுக ஆசை வார்த்தைகளை மட்டுமே உதிர்த்த தன் ஆசைக்குரிய அரசி, இன்று அகோர ரூபமாக ஆவேச வார்த்தைகளைக் கொட்டுவதை உணர்ந்த மன்னரின் உள்ளம் விம்மியது. வாயடைத்து விட்டது. இதயத்துடிப்பின் வேகம் அதிகரிக்க கண்கள் இருளடைந்து கால்களும் தடுமாறின. இருப்பினும் ஒரளவு சமாளித்துக் கொண்டு மெதுவாக சில வார்த்தைகளை மட்டும் அவர் கூறலானர்:

"கைகேயி! இராமன் எனது மூத்த மகனல்லவா? வம்ச வழக்கப்படி அவன் தானே அயோத்தியின் அரியணையிலேற வேண்டும்? அவனை விட்டுவிட்டு அடுத்த மகனுக்குப் பட்டம் சூட்ட முடியாதே!" என்று ஒவ்வொரு சொல்லாகக் கூறிமுடித்தார்.

"அந்த வம்ச வழக்கைப்பற்றியெல்லாம் எனக்கு அக்கறையில்லை மன்னவரே! என் தந்தைக்கு நீங்கள் கொடுத்த வாக்குக்கு ஏற்ப என் மகனுக்கே பட்டம் சூட்ட வேண்டும். ஆகவே, இராமனுக்கு நாளை பட்டம் சூட்டுவதை உடன் நிறுத்திவிடக் கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு பரதனை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்!"

இவ்வார்த்தைகளை கைகேயி கூறும் போது தடுமாறிய தசரதர் மெல்லத் தரையில் சாய்ந்தார். அவருடைய வாய் எதையோ முணு முணுத்தது. ஆனால் அவற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்க கைகேயி தயாராயில்லை. அவள் தனது குரலை மென்மேலும் உயர்த்திக் கொண்டே போனாள்.

பெண்ணுருக்கொண்ட பிசாசு

"அத்துடன் மட்டுமல்ல; எனது மகன் பரதன் அரியணை ஏறும்போது கோசலையின் மகன் இராமன் அயோத்தியில் இருக்கலாகாது. தனக்கென்றிருந்த பதவியை தன் தம்பி என்று வந்தவன் தட்டிக் கொண்டு போய் விட்டானே என்ற ஏக்கத்தில் ஏதாவது சூழ்ச்சி வலை பின்னப் பார்ப்பான். தனக்குச் சாதகமானவர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு என் மகனைக் கொலை செய்யவும் கூடும்!"

இவ்வாறு கைகேயி கூறியதும் தளர்ந்து சோர்ந்து கிடந்த தசரதரின் உடல் துடித்தெழுந்தது. "கொடியவளே! என் மகன் இராமனையா கொலைகாரன் என்று கூறத் துணிந்தாய்? நீ பெண்ணல்ல; பெண்ணுருவில் வந்த பிசாசு! இத்தனை காலமும் நீ போட்டதெல்லாம் வெறும் நாடகம்.....!" என்று மீண்டும் சாய்ந்தார்.

கைகேயி விடவில்லை. அவள் சற்றுத் தளர்ந்தாலும் திரைமறை விலிருந்து சைகை காட்டிக் கொண்டிருந்த கூனியான மந்தரை விட்டுக் கொடுக்கப் போவதாயில்லை. தசரதர் கைகேயிக்கு முன்பு தருவதாக வாக்களித்திருந்த இரு வரங்களைப் பற்றியும் சைகை மூலமே நினை வூட்டினாள். அதனைப் புரிந்து கொண்டவள் போல் கைகேயி, "மன்ன வரே! அன்றொருகால் சம்பரனோடு தாங்கள் யுத்தம் புரிந்து உடம்பு முழுவதும் கணைகள் பட்டுக் காயமடைந்து மயக்கநிலையில் உயிருக்காக மன்றாடிக் கொண்டிருந்தீர்களே! அப்போது தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றியமைக்காக எனக்கு இரு வரங்களைத் தருவதற்கு முன்வந்தீர்க ளல்லவா? அந்த வரங்கள் இரண்டையும் இன்றே... இப்போதே.... எனக்குத் தந்தாகவேண்டும்!"

தசரதர் மெதுவாகத் திரும்பி கைகேயி நின்றிருந்த இடத்தை நோக் கினார். 'என்ன வரம் கோருகிறாயடி?' என்று கேட்பது போல் அவர் முகத்தில் கேள்விக்குறி காணப்பட்டது. அவருடைய வாயிலிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகள் எதுவுமே கைகேயிக்குக் கேட்கவில்லை. இருப்பினும் மன்ன வனின் முகக் குறிப்பை அவதானித்து அவளே பதில் கூறலானாள்.

"என் தந்தைக்களித்த வாக்குறுதியையே துச்சமாக மதித்து மாற்ற முனைந்த உங்களுக்கு எனக்குக் கொடுத்த வரம் பற்றி எங்கே நினைவி ருக்கப் போகிறது? நான் மீண்டும் கோருகிறேன். அந்த வரங்களை இன்றே – இக்கணமே எனக்குத் தந்தாக வேண்டும்! முதலாவது வரத்தால் பரதனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதற்கான ஆயத்தங்களை உடனே தொடங்க வேண்டும்! அடுத்த வரத்தால், இராமன் பதினான்காண்டுகள் வனவாசம் ஏகவேண்டும்! நீங்கள் எனக்கு அன்று கொடுத்த வாக்கு சாதாரண

மானதல்ல; உயிர் துறக்கும் தறுவாயிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தெழுந்த ஒரு தேசத்தின் சக்கரவர்த்தியால் தனது மனைவிக்கு, அட்டதிக்குப் பாலகரும் தேவர்களும் பூதகணங்களும் கோள்களும் சாட்சியாக வைத்து அளிக்கப்பட்ட வரம். இவ்வரங்களைத் தராமல் இருக்க தசரதச்சக்கரவர்த் தியால் முடியவே முடியாது. சூரியகுலத்தில் பிறந்த வீரசத்திரியரான உங்களால் இந்த வாக்குறுதியை மீறவே முடியாது!" இவ்வாறு ஆவேசம் வந்தவள் போல் பொழிந்தாள் கைகேயி.

"பாதகி! உன்னை என் மனையாள் என்று இதுவரை ஏற்று வைத்திருந்தேனே! அன்று எனக்களித்த உயிரை இன்று இராமனை என்னிடமிருந்து பிரிப்பதுடன் இந்த உடலிலிருந்து நீக்கி விட்டாயே! போடி போ! நீ எனக்கு மனைவி என்ற பந்தமும் பரதன் எனக்கு மகன் என்ற பாசமும் இன்றோடு அழிந்தது. என் இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்வ தற்கும் உன் மகன் பரதனுக்கு எந்த விதமான யோக்யதையும் கிடையா தடி.... கிடையாது! இராமா..... இராமா....!"

இவ்வாறு தனது முழு பலத்தையும் பிரயோகித்து பிரலாபித்த வண்ணம் தசரதச் சக்கரவர்த்தி மயக்கமடைந்தார்.

18 வணங்காமுடி மன்னர்.... வனிதையின் காலடியில்... வீழ்ந்து கிடந்தாரே!

"இராமா…. இராமா…. இராமா….!" என்று மூன்று முறை கூவி அழைத்து விட்டு மயக்கமுற்று தசரதர் தரையில் விழுந்ததும் உண்மையில் கைகேயி பயந்து போய்விட்டாள். மன்னருக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்று அவள் மனம் சஞ்சலப்பட்டது. அவளுடைய பார்வை, திரையின் பின்புறம் நின்று கொண்டு தனது சைகைகள் மூலம் கைகேயியை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருந்த மந்தரையின் மேல் பட்டது. அவள் தன்னிடம் வருமாறு கைகேயியை அழைத்தாள். அருகில் சென்றதும், "பெண்ணே! மன்னர் போடும் வேடத்தில் நீயும் மயங்கி விடாதே! இதுமட்டுமல்ல, இராமனைக் காட்டுக்கனுப்பினால் தன் உயிரே போய் விடும்..... 'நீயே விதவையாகி விடுவாய்' என்று கூட எதையாவது சொல்லி உன்மனதை மாற்றப்பார்ப்பார். நீ எதற்கும் விட்டுக் கொடுத்து விடாதே! இப்பேற்பட்ட மாபெரும் இராஜ்ஜியத்தின் சக்கரவர்த்தி, எத்தனையோ போர் முனைகளில் வெற்றி கண்ட வீராதி வீரர், இதற்குப் போய் மயக்கமுற்று விழுந்து விடு வாரோ? இதனை யோசித்துப் பார்! மன்னர் உண்மையில் மயக்கமடைய வில்லை; வெறுமனே கண்களை மூடிப்படுத்துக்கிடக்கிறார். சற்று முன் நீயே நாடகமாடினாயே! அது போலத்தான் உன் மனதினை மாற்ற மன்னர் போடும் நாடகமடி! அதோ பார்....! அவருடைய உடல் அசை கிறது. ஓடிப் போ....! நான் சொன்னவற்றை மறந்துவிடாதே!" என்றாள்.

'விதவையாகி விடுவாய்' என்று ஒரு வார்த்தை மந்தரையின் வாயிலி ருந்து உதிர்ந்த போது கைகேயி ஒரு கணம் துணுக்குற்றாள். இருப்பினும் கூனியின் கதைகளை முழுமையாக நம்பியவளாக மன்னர் முன்போய் நின்றாள். தசரதரும் சற்றுக் கண்திறந்தார். தான் அதுவரை கண்டது கெட்டகனவாகத் தான் இருக்குமோ என்று கூட எண்ணலானார். ஆனால் தலைவிரி கோலமாக விகார உருவமுடன் தன் எதிரே நின்ற கைகேயியைக் கண்டதும், தான் கண்டது கனவல்ல, நனவுதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

பண்பற்றவனா பரதன்?

"கைகேயி! என் அன்புக்குரியவளே! உன்னை இன்று வரை எந்நாளிலும் கூரிய வார்த்தைகள் கூறி இம்சித்தவனல்லவே! உனக்கு எத்தகைய குறையும் வைக்கவுமில்லையே! உன் மீது வேறு எவரி டமுமில்லாத அளவு காதல் கொண்டிருப்பதை நீ நன்கு அறிவாய். நீயும் இன்றுவரை என் மனம் நோக நடந்ததில்லையே! இராமனிடத்திலும்

அவன் அன்னையைவிட அதிக வாஞ்சை கொண்டவள் நீ! அப்படியிருக்க அவனுக்கு முறைப்படி சேர வேண்டிய இளவரசுப் பட்டத்தைக் கொடுக்கலாகாதென்கிறாய். மூவுலகும் போற்றும் அயோத்தி மாமன்னன் தன் கடமையிலிருந்து தவறிவிட்டான் என்ற அவப் பெயரை ஏன் ஏற்படுத் தப் பார்க்கிறாய்? பரதன் குணம் உனக்குத் தெரியாதா? பண்டு நெறி பிறழாத பரதன் தன் அண்ணன் இராமனிடம் வைத்துள்ள பாசத்தை அறிய மாட்டாயா? இராமனிடம் பரதன் செலுத்தும் பக்தியை நீ தெரிந் ததில்லையா? சின்னஞ்சிறுவர்களாக அவர்கள் விளையாடித்திரியும் காலத் திலும்கூட இராமன் நின்றிருந்தால் பரதன், இலக்குமணன், சத்துருக்கன் ஆகிய மூவரும் ஆசனங்களில் அமரமாட்டார்களே! இராமன் முன் இருக் கைகளில் அமரக் கூச்சப்பட்டு ஒதுங்கி ஒரமாக நிற்பார்களே!

இத்தகைய பண்டு நிறைந்த பரதன் தனது அண்ணன் இராமன் முன் அரியணையில் ஏறி அமர எவ்வாறு மனம் துணிவான்? தனது தம்பி அரியணை ஏறி அரசாள வேண்டும் என்று விரும்பினால் இராமன் எதுவித மறுப்டும் கூறாமல் மனமகிழ்ந்து இராச்சிய பாரத்தைத் தம்பிக்கே தடை எதுவுமின்றி அளித்து விடுவானே! ஆனாலும் உன் மகன் பரதன் இதற்குச் சம்மதிப்பானா? இராமனுக்கு பட்டாபிஷேகமென்றால் பெரு மகிழ்வோடு முன்னின்று அலுவல்களை முடித்துவைக்க பரதன் துடிப் பானே! உன் மகனின் குணம் உனக்கே தெரியவில்லை. இதனால் தான் நீ இத்தகைய முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாய்!

கைகேயி! உண்மையில் நீ.. நீயாக இந்தக் கோரிக்கையை வைக்கத் துணிந்திருக்க மாட்டாய். உன்னுடைய சுபாவம் எனக்கு நன்கு தெரியும். உன்னுடைய வெள்ளை மனத்தில் யாரோ விஷம் தடவிவிட்டார்கள்."

இவ்வாறு அழுது புலம்பி, திக்கித் திணறி தசரத மன்னர் கைகேயி யின் காலடியில் கிடந்தவராகப் புலம்பினார். ஆனால் அவளுடைய காதுகளின் வழி புகுந்து கருத்தினில் அமர்ந்து கொண்ட கூனியின் குரலே இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கொடிய விஷப் பாம்பு சீறிப் பாய்வது போல் கைகேயி சீறினாள்.

விஷத்தை விடக்கொடிய வார்த்தைகள்

"சூரிய வம்சத்திலுதித்த மன்னர்கள் எவரும் கொடுத்த வாக்கி லிருந்து தவறியதாக சரித்திரமே கிடையாது. மூத்த மகனுக்குத்தான் பட்டம் சூட்ட வேண்டும் என்று சட்டத்தைக் கடைப்பிடிக்கத் துணிந்த மன்னவரானால்; என் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியையும் எனக்க ளித்த இரு வரங்களையும் நிறைவேற்றாத இரு குற்றங்களுக்கும் ஆளாகு

இராமாயணம்

வீர்கள். அது மட்டுமல்லாமல் நான் கோரிய இரு வரங்களையும் நீங்கள் தரமறுத்தால் நான் கொடிய விஷத்தைப் பருக ஆயத்தமாகியுள்ளேன். இதோ எனது இடது கை விரலில் இருக்கும் கணையாழியினுடன் இணைந்த கூட்டுக்குள் கொடிய விஷம் இருக்கிறது. மூடியைக் கழற்றிவிட்டு அவ்விஷத்தின் ஒரு துளியினை நாக்கினில் பட விட்டாலே என் உயிர் பறந்து விடும். 'மனையாளுக்குக் கொடுத்த வரங்களை மன்னன் தரமறுத் ததனால் மரணமானாள்' என்ற டிகழுடன் தொடர்ந்து மகிழ்ச்சியாக ஆட்சி டிரியுங்கள். இதுதான் எனது கடைசிக் கோரிக்கையும் எச்சரிக் கையுமாகும்!"

விஷத்திலும் கொடிய வார்த்தைகளைக் கொட்டிய கைகேயி முன்னை விட வைராக்கியம் கொண்டவளாக மாறியதும் தசரத மன்னரின் உடலி லும் உள்ளத்திலும் உறுதி குலைந்து போய்விட்டது. கைகேயியின் கோரிக்கை முதன் முதலில் அவருக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தது. எனினும் அக்கோ ரிக்கை எப்படியாவது பின்வாங்கப்பட்டுவிடும் என்ற நப்பாசையில், அதிர்ச்சியிலிருந்து சற்று விடுபட்டவராகக் காணப்பட்டார். அனால் கைகேயி பற்று, பாசம், பதிபக்தி போன்ற சகலவற்றையும் துறந்தெ றிந்துவிட்டு பிடிவாதக்காரியாக நிற்பதைக் கண்டு மேலும் தளர்ந்து போனார். 'இராமன் காடேக வேண்டும்' என்ற கைகேயியின் கோரிக்கை தான் தசரத மன்னருடைய உயிரையே ஊசலாட வைத்துவிட்டது. மயங்குவதும் சற்று நேரத்தில் தெளிஷ ஏற்படுவதுமாகக் கிடந்தார்.

மறுபடியும் மயக்கம் ஓரளவு தெளிந்ததும் கைகேயியின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்தார்.

"கைகேயி! நான் கூறியவற்றையெல்லாம் மறந்துவிடு. இராச்சி யபாரத்தை நீயே பொறுப்பிலெடுத்துக்கொள். உன் கையாலேயே பரத னுக்குப் பதவியினைக் கொடு. அப்போது இந்த உலகுள்ளளவும் உன் புகழும் பெருமையும் நிலைத்து நிற்கும். என் உயிரினும் மேலான இரா மனைக் கானகம் ஏக விட்டுவிடாதே! அவ்வாறு அவன் போனால் அவன் தாய் கோசலை உடனே உயிர் துறப்பாள். சனகர் மகள் சீதை இராமனையே நம்பி வந்தவள். அவள் மனம் எவ்வாறு புண்படும்? நீயும் ஒரு பெண்தானே! உன்னுடைய முடிவினை மாற்றிக்கொள்!"

தலை வணங்கா மன்னன் தாள் பணிந்தான்

தரணி போற்றும் தசரதச் சக்கரவர்த்தி இன்று தரையில் தன் மூன்றாவது தாரத்தின் பாதங்களில் மண்டியிட்டுக் கெஞ்சும் நிலைக் குள்ளானார். மன்னர் தன் காலடியில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட கைகேயியின் மனம் கல்லாக இறுகியது. அவள் தன் பிடியில் மேலும்

அழுத்தம் செலுத்தலானாள்.

"எனக்கு எத்தகைய காரணத்தைக் கூறியும் ஏமாற்றும் எண்ணத்தை விட்டு விடுங்கள். நாழிகைகள் உருண்டோடிக் கொண்டிருக்கின்றன. நடு நீசியும் கடந்து விட்டது. உடனடியாக இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப் பும் கட்டளையைப் பிறப்பியுங்கள்!". இவ்வாறு கைகேயி வைராக்கியத்துடன் கூறியதும் தசரதரின் அவயவங்கள் அத்தனையும் செயலிழக்க ஆரம்பித்து விட்டன. தனது வலக் கரத்தை மட்டும் உயர்த்தி ஏதோ சைகை செய்தார். இப்பொழுது கூனியின் சைகையும் கைகேயியின் கண்ணில் பட்டது. இந்த வேளையினையே தக்க சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தி அதிகாரத்தை தன்பால் எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூனி மந்தரையின் சைகை அமைந் திருந்தது. வாயிலை நோக்கி நடந்தாள். ஒரு காவலனை அழைத்து, அமைச்சர் சுமந்திரரை அழைத்து வரும்படி ஆணையிட்டாள்.

சுமந்திரர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அமைச்சரானாலும் அரசியின் அந்தப்புரமல்லவா? விரும்பியபடி அங்கு அவரால் எங்கும் செல்ல முடியாது. ஆனால் அவர் நின்றிருந்த இடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது படுக்கை அறை ஒன்றில் மஞ்சத்தில் தலை வைத்து தரையில் மன்னர் சுருண்டு கிடப்பதை அவரால் காண முடிந்தது. சக்கரவர்த்தி சுய நினை வுடனில்லை என்பதை அவர் உள்ளுணர்வு உறுத்தியது. அறையிலிருந்து வெளியே வந்த கைகேயி, சுமந்திரரிடம் இராமரை மன்னர் உடனே பார்க்க விரும்புவதாகக் கூறி, அனுப்பி வைக்கும்படி கூறினாள்.

ஓரளவு மயக்கம் தெளிந்த நிலையில் இருந்த தசரதருக்கு கைகே யியின் குரல் கேட்டது. ஆனால் அவருடைய உடம்பை அசைக்க முடிய வில்லை. அவருடைய உள்ளத்தில் எண்ண அலைகள் எழுந்தன.

'கைகேயிக்குக் கொடுத்த வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்டவன் நான்தானே! இராமனை அந்த வாக்குறுதி எந்த வகையிலும் கட்டுப்படுத்தப் போவ தில்லை. மக்களிடத்தில் இராமனுக்கு செல்வாக்கு அதிகமாக இருப்ப தனால், 'பட்டத்தைத் துறந்து காட்டுக்குப் போ' என்றாலும் அவன் போகாமலிருக்கலாம். அவனுக்கு அத்தகைய உரிமையும் இருக்கிறது. அவ்வாறு இராமன் செய்வானானால் 'நான் வாக்கினை மீறியவன்' என்ற பழிச்சொல்லுக்கு இடமளிக்க மாட்டேனே! ஆனால் என் மகன் இராமன் அவ்வாறு செய்வானா? இவ்வாறு, இராமன் தன் ஆணை என்று கைகேயி கூறப்போகும் வார்த்தைகளைத் தட்டிவிட்டு துணிந்து பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொள்ள வேண்டுமே,' என்று தசரதர் பிரார்த்தித்தார்.

முன் செய்த வினையின் பின் கண்ட பலன்

இதற்கிடையில் தசரத மன்னர் அரைகுறை மயக்க நிலையில் கிடக்கும்போது, அவர் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம் அவருடைய நினைவுக்கு வந்தது. கானகத்தில் ஒரு சமயம் வனவேட்டைக்காக தசரதர் சென்றிருந்தார். அப்போது ஒரு புதரின் அருகே ஒரு செடியின் அசைவு தெரிந்தது. அதனுள் மான் ஒன்று பதுங்கியிருப்பதாகக் கருதிய மன்னவர் தன்னுடைய வில்லினில் நாணேற்றி

இராமாயணம்

எய்தார். செடியினருகேயிருந்து ஓர் இளைஞனின் அவலக்குரல் கேட்டது. தசரதன் துடிதுடித்தார். மான் என்று எண்ணி ஒரு மனிதன் மீது பாணத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார். ஓடிச்சென்று இளைஞனை எடுத்து தன்மடிமீது கிடத்தி ஏதோவெல்லாம் செய்து பார்த்தார். அவன் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. இறக்கும் போது, தான் ஒரு ரிஷிகுமாரன் என்றும் பார்வை இழந்த தன் பெற்றோருக்குத் தான் மட்டுமே பணிவிடை செய்து வருவதாகஷம் கூறி அவர்கள் இருக்குமிடத்தையும் கூறிவிட்டு கண்களை முடிக் கொண்டான். ரிஷிகுமாரனின் சடலத்தை எடுத்துக் கொண்டு வயோதிப தாய்தந்தையரிடம் சென்ற தசரதருக்கு எவ்வாறு அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவது என்று தெரியவில்லை. இருவரும் டித்திர சோகத்தால் துடிதுடித்தனர். "என் மகனைப் பிரிந்து டித்திர சோகத்தால் நான் துடிதுடிப்பது போல் நீயும் டித்திரசோகம் தாங்காது செத்து மடியக்கடவது!" என்று அந்த வயோதிப முனிவர் சாபமிட்டு உயிர் துறந்தார்.

இந்தக் காட்சியினையே கைகேயியின் அந்தப்புரத்தில் கிடந்த தசரத மன்னரின் மனக்கண் கண்டு கொண்டிருந்தது. 'முற்பகலில் செய்த தெல்லாம் பிற்பகலில் விளையும்' என்ற உண்மை புலனாகியது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒருவன் செய்யும் தவறு எப்படியும் அவன் வாழ்நாளில் எப்போதாவது பிரதிபலித்தே 'தீரும் என்பதையும் அவர் கண்டு கொண்டார். முன்பு தான் செய்தவினை இன்று வந்து சூழ்ந்து விட்டமையினால் இதிலிருந்து மீள முடியாது என்பதனையும் உணர்ந்தார்.

ஒருவர் மீது கோபம் கொண்டு, பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனத்தின் அடித்தளத்தில் தேங்கி நின்றாலும் அதனால் பெரும் ஆபத்துக்கள் தோன்றுகின்றன. இராமபிரான் மீது எவரும் எத்தகைய குறையையும் கண்டதில்லை. பார்ப்போரெல்லாம் அவரிடம் ஒருவகைப் பற்றுக் கொண்டு பற்றிக் கொள்ளுகின்றனர். அயோத்தியிலோ மிதிலையிலோ இராமபிரானை வெறுத்தவர் எவரும் இல்லை. இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுவதற்கு மக்கள் பிரதிநிதிகளிடமிருந்தோ மந்திரிப் பிரதானிகளிடமிருந்தோ எத்தகைய எதிர்ப்புக் குரலும் எழுந்ததில்லை. ஆனால் கைகேயிதான் இராம பட்டாபிஷேகத்துக்கு முதல் எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்தாள். அதுலும் அவள் தானாகக் குரல் எழுப்பவில்லை. மந்தரை என்பவள் தான் மூல காரணமாக இருந்திருக்கிறாள். ஆகவே மந்தரை இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தடை செய்ய முற்பட்டமைக்கும் ஒரு காரணம் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கூனிக்கு ஏனிந்த கோபமோ?

இராமரும் சகோதரர்களும் சிறுவர்களாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் சம்பவம் இது. இராமர் சிறிய வில்லொன்றை கையில் வைத்து அம்புகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த வழியே மண்குடத்துடன் சென்று கொண்டிருந்த மந்தரை என்னும் கூனி மீது இராமரின் சிறு அம்பு பட்டுவிட்டது. அது காயத்தை ஏற்படுத்தும் அம்பல்ல; சிறிதளவு: நோகண்டிருக்கும். அதனை ஒரு பெரும்பிரச்சனையாக ஆக்கி கூனி பலத்த சப்தமிட்டுத்

திட்டியிருக்கிறாள். குறும்டுத் தனத்தையே பெருந்தனமாகக் கொண்டிருந்த இராமன் தனது மற்றொரு கணையினால் கூனியின் இடுப்பிலிருந்த தண்ணீர்க்குடத்தை அடித்தான்; அது உடைந்தது. நீரும் கொட்டியது. அத்துடன் கூனி தரையில் வீழ்ந்து விட்டாள்.

இச்சம்பவத்தால் இராமர் மீது மந்தரை எப்போதும் கோபம் கொண்டவளாகவே காணப்பட்டாள். இராமன் பலதடவை அந்தச் சிறுவயது விளையாட்டுத் தனத்தை மன்னித்து மறந்து விடும்படி கூனியிடம் கெஞ்சியிருக்கிறான். ஆனால் கூனியின் அடிமனத்தில் இச்சம்பவம் பனிபோல் உறைந்து கிடந்தது. தக்க தருணம் வந்ததும் பனி உருகுவது போல் அவள் உள்ளக் கிடக்கை உருமாறி பெருவெள்ளமாகச் சீறிப் பாய்ந்தது. தனக்கு இராமன் செய்த 'கொடுமை'க்கு கைகேயி மூலமாகத் தண்டனை தரத் திட்டமிட்டாள் மந்தரை.

பொழுது புலர்வதற்கு இன்னும் நான்கு நாழிகைகளே இருந்தன. கைகேயியின் கட்டளையை ஏற்று இராமனை அழைத்து வருவதற்காக அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியேறிய சுமந்திரரின் கண்களில் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சக்கரவர்த்தியின் விழாக் கால இரதம் தென்பட்டது. முதல் நாளிரவு மன்னருக்குக் கூறியபடி குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உபேந்திரர் இரதத்துடன் வந்திருந்தார். தனக்கு முன்னதாகவே அமைச்சர் அங்கு வந்து விட்டதைக் கண்ணுற்ற உபேந்திரர் தான் தாமதித்து வந்து விட்டாரோ என்று எண்ணி அமைச்சர் முன் சென்று முகமன் கூறிவிட்டு, மன்னர் புறப்பட ஆயத்தமாகி விட்டாரோ என்று கேட்டார். இருள் விலகாத அந்த வேளையிலும் அமைச்சரின் முகத்தில் கண்ட கலக்கம் உபேந்திரரையும் ஒரு கணம் உலுக்கியது.

"மன்னர் உடல் நிலை சீரற்றுப் போயிருக்க வேண்டும். மகாராணி கைகேயி அம்மையாரின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சிக்களை தென்படவில்லை. இளவரசர் இராமரை உடனே அழைத்து வரும்படி மகாராணியாரே எனக்கு உத்தரவிட்டார்கள். என் அனுமானப்படி ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது. எந்நாளும் போலில்லாது மன்னர் தரையில் கிடந்து தலையை மட்டும் மஞ்சத்தில் புதைத்த வண்ணம் கிடப்பதை தொலையிலிருந்து கண்டேன். என்மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை." இவ்வாறு கூறிய சுமந்திரர் விரைவாக அவ்விடம் விட்டகன்றார்.

அயோத்தி மாநகரம் எங்கும் விழாக் கோலம் பூண்டு காணப்பட்டது. மக்கள் சாரிசாரியாக வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தனர். எல்லோரும் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறும் சிறப்பு மண்டபத்தை நோக்கியே சென்று கொண்டிருந்தனர். அம் மண்டபத்திலிருந்து வேத மந்திரங்களின் ஒலி எழுந்து விண்ணை முட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வசிட்ட மாமுனிவரும் அவர்தம் சீடர்களும் வேதியர்கள் சூழ. மங்கல, வாத்தியங்கள் முழங்க, பொற்கலசங்களில் டுண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஊர்வலமாக வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இக்காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு விபரிக்க முடியாத உள்ளுணர் வுகளை அடக்கியவராக அமைச்சர் சுமந்திரர், இராமரும், சீதையும், தங்கியிருக்கும் இடத்தை வந்தடைந்தார்.

தந்தை சொல் தட்டாத தனயன்

அமைச்சர் சுமந்திரர் இராமரின் அரண்மனையினை அடைந்த போது அவர் சீதையுடன் – இலக்குமிதேவியுடன் வீற்றிருக்கும் மகாவிஷ்ணு வைப்போல் வீற்றிருந்தார். அதிகாலையிலேயே காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு நித்திய பூசைகளையும் முடித்தவராக பட்டாபிஷேக விழாவுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாக இருவரும் காத்திருந்தனர்.

சிற்றன்னை கைகேயி இல்லத்திலிருக்கும் மன்னர் உடனடியாக இராமரை வரவழைத்ததாக அமைச்சர் சொன்னதும் வில்லிலிருந்து வேகமாகப் புறப்படும் அஸ்திரம் போல இராமர் புறப்பட்டார். அரண்ம னையின் முன்புறத்தில் காத்திருந்த இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டார்.

இராஜ பாட்டையில் மக்கள் கூட்டம் நெருக்கியடித்துக் கொண்டி ருந்தது. பட்டம் சூட்டுவதற்கான சுப வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தருணம்; மன்னருடன் இளவரசர் தத்தமது இருக்கைகளில் அமர்ந்து உரிய சடங்குகளில் பங்குபற்றியிருக்க வேண்டிய வேளையில், மன்னரோ அவர்தம் மைந்தரோ அங்குவந்து சேரவில்லையே என்று பட்டாபிஷேகம் காணத்திரண்டு வந்திருந்த அனைவரும் வினா எழுப்பிக்கொண் டிருந்தபோது, இராமருடைய இரதம் புறப்பட்டு வருவதைக் கண்டதும் மக்களின் ஐயம் தெளிந்தது. வாழ்த்தொலிகள் வான் முட்டின. திரண்டு நின்ற கூட்டத்தை பல குதிரை வீரர்கள் விலக்கி வழியெடுத்துக் கொடுக்க இராமரின் இரதம் கைகேயின் அந்தப்புர வாயிலை அடைந்தது.

தடுமாற வைத்த தந்தையின் கோலம்

அந்தப்டுரத்தினுள்ளே நுழைந்த இராமருக்கு அங்கிருந்த சூழல் ஒருவகை ஐயப்பாட்டை ஏற்படுத்தியது. அவருடைய கண்களுக்கு முதலில் தென்பட்டவள் சிறிய தாயாரான கைகேயிதான். வழக்கம் போல் அவள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினார். "தந்தை உடன் வரும்படி அழைத் தாராம். அவர் எங்கே இருக்கிறார் தாயே?" என்று இராமர் கேட்டதற்கு கைகேயி வாயினால் எதுவித பதிலும் கூறாமல் தசரத மன்னர் இருந்த அறையைக் காண்பித்தாள். அவளே முன் சென்றாள். "மகன் இராமன் வந்திருக்கிறான்" என்று திரையை ஒதுக்கிவிட்டு கைகேயி கூறியதும் ஒரு சிறு முனகல் சப்தம் மட்டும் கேட்டது.

மங்கிய ஒளியில் தனது அன்புக்குரிய தந்தை படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்ட இராமர் செயலற்றுத் திகைப்படைந்தார். தான் வருவ தைக் கேள்வியுற்றதும் ஒடோடி வந்து கட்டித்தழுவி உச்சி மோந்து

உவகையுறும் தந்தை, செயலற்றுக் கிடப்பதைப் பார்க்கச் சகிக்க முடியாத இராமரின் கண்களில் தாரைதாரையாக கண்ணீர் பெருகியது. ஓடிச் சென்று தந்தையின் பாதங்களைப் பற்றினார். அப்போது ஈனஸ்வரத்தில் 'இராமா' என்ற ஒரேயொரு வார்த்தை மட்டும் கேட்டது.

"அம்மா! என் தந்தைக்கு என்ன நேர்ந்தது? கடும் நோய் கண்டி ருந்தால் அரண்மனை வைத்தியர்களைத் தருவித்திருக்கலாமே! அல்லது அவர் மனம் புண்படும்படி எவராவது சுடுவார்த்தைகள் கூறிவிட்டனரா? இல்லை; என்மேல் அவருக்கு ஏதாவது மனத்தாபமா? என் தந்தையை இந்தக் கோலத்தில் எப்போதும் கண்டதில்லையே! என்னதான் நடந்தது என்று கூறமாட்டீர்களா தாயே?"

இவ்வாறு இராமர் புலம்பினார். மன்னர் எழுந்து மகனிடம் இனிமேல் எதுவித பதிலும் உரைக்கமாட்டார் என்பதனை உணர்ந்த கைகேயி, மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

"இராமா! முன்டு நடைபெற்ற ஒரு யுத்தத்தின் போது மன்னருடைய இரதத்தைச் செலுத்தி அவருடைய உயிரைக் காத்தேன். அதற்காக அவர் எனக்கு இருவரங்களைத் தர முன்வந்தார். வேண்டும்போது கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்கிறேன் என்று அப்போது சொல்லிவிட்டேன். இப்போது அந்த வரங்கள் இரண்டையும் கேட்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தது. கேட்டேன். அவர் கொடுத்த வாக்கினை அவர் மீற முடியுமா? அந்த வரங்ளை அவர் எனக்குத் தருவதற்கு நீ இடையூறாக இருப்பாயோ என்று அவர் ஐயுறுகிறார்." இவ்வாறு கைகேயி கூறியதும் நெருப்பிலிட்ட டிழுப்போல் துடிதுடித்த இராமர், "அன்னையே! என் தந்தை அளித்த வாக்குறுதியினை நிறைவேற்ற தனயனான நான் இடையூறாக இருப்பேனா? இல்லையில்லை..... இந்த உலகமே கடலில் முழ்கினாலும் என் தந்தைக்கு நான் என்றும் இடையூறாக இருக்கவே மாட்டேன். அம்மா! அந்த வரங்கள் என்ன என்பதனைக் கூறுங்கள்!" என்றார் இராமன்.

"எனது முதல் வேண்டுகோளின்படி என் வயிற்றுலுதித்த என் மகன் பரதனே அயோத்தியின் அடுத்த மன்னனாக வேண்டும். அடுத்த வரத்தின்படி மாமன்னரின் மூத்த மகனாகிய நீ கானகம் சென்று பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்ய வேண்டும். இவை இரண்டுக்கும் நீ சம்மதிக்க மாட்டாய் என்று மன்னவர் கருதினார். அதனால் ஏற்பட்ட மயக்கத்திலாழ்ந்து கிடக்கிறார். அவ்வளவுதான்!". இவ்வாறு கைகேயி, தனது இதயத்தை இரும்பாக்கிக் கொண்டு மளமளவென்று பேசிமுடித்துவிட்டு இராமனின் முகத்தை நேராகவே பார்த்தாள்.

தந்தையின் நிலை கண்டு இராமரின் முகத்தில் கவலை ரேகைகள் படர்ந்தன என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் தந்தை, கைகேயிக்கு

இராமாயணம்

அளித்த வாக்கினை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையினால் ஏற்பட்ட தவிப்பினால் நிலை குலைந்து போயிருக்கிறார் என்பதை இராமன் உணர்ந்ததும் அவருடைய வதனத்தில் சூரியனின் பிரசாசம் தோன்றியது. அம்முகத்தில் அதிர்ச்சியையும் கலவரத்தையும் எதிர்பார்த்த கைகேயி ஏமாந்து போனாள். மீண்டும் இராமர் தன் தந்தையின் தாள் பணிந்தார்.

தாங்கள் இராமனின் தன்மை மகன் தங் கள் "தந்தையே! அறியாததா? தீயினுள் குதிக்கும்படியோ சமுத்திரத்துள் மூழ்கும் படியோ தாங்கள் கூறினாலும் போதுமே; உடனடியாகவே தங்கள் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து விடுவேனே! அரசபதவியை விட்டு கானகம் புகும்படி தாங்கள் இட்ட கட்டளை எனக்கு தேவருலக வாழ்வினைத்தந்தது போன்றதாகும். வனத்தில் தவம் செய்யும் தபசிகளின் ஆசிகளைப் பெறுவ தற்கு இதனை விட வேறு சந்தர்ப்பம் எனக்கு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? அரியணையில் அனைத்து அன்புத்தம்பி அயோத்தியின் அமர न जं அருகதையும் பெற்றவன். என்னைவிட பன்மடங்கு மக்களின் எண்ணங் செலுத்துவான். தந்தையே! சற்று களை அறிந்து அதற்கேற்ப ஆட்சி கொடுங்கள்!", என்று மன்னரின் என்னைப் பார்த்து எனக்கு விடை பாதங்களைத் தொட்டார் இராமர்.

கைகேயி இராமரின் கைகளைத் தடுத்து "இராமா! உன் தந்தைக்கு போதுமான உடல் நலமில்லை. பட்டாபிஷேகத்துக்காக ஒய்வொழிச்சல் இல்லாமல் பணி டுரிந்த களைப்டு வேறு. அவரைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். தாமமின்றி உன் தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற் றுவாயாக!" என்றாள்.

இராமர், தந்தையையும் சிறிய தாயாரையும் வலம்வந்து வணங்கி விட்டுப் புறப்பட்டார். அவருடைய தேர் நேராக அவருடைய அன்னை கோசலையின் அந்தப்புரம் சென்றது. பூஜை அறையிலேயே இருந்த தன் அன்னையை சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி, நடந்த சம்பவத்தை விவரமாகக் கூறினார். அவரோ மகனை வாஞ்சையுடன் அணைத்து விம்மி விம்மி அழுதார். கைகேயி தனது மகன் பரதனுக்குப் பட்டம் சூட்ட வேண்டு மென்றே சூழ்ச்சி செய்துவிட்டாள் என்பதனை அறிந்து கொண்டார்.

விரைந்து வந்த இளவல் இலக்குவன்

பட்டாபிஷேகத்துக்காகக் குறிப்பிட்ட சுபமுகூர்த்த வேளை கடந்து கொண்டிருப்பதை, கிரியைகள் நடைபெறும் இடத்தில் நின்று மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்த இலக்குவன், தொலைவிலிருந்த வண்ணமே அண்ணன் இராமரின் இரதம் அவர்தம் அன்னையின் அந்தப்புரம் சென்று நிற்பதைக் கண்டு அங்கு விரைந்தோடி வந்தான். கோசலை தேவியாரின் முகக் குறிப்பிலிருந்தும் அவர் சிந்திய கண்ணீரிலிருந்தும் ஏதோ விபரீதம் நடந்து விட்டதை உணர்ந்தான். இத்தனைக்கும் அண்ணன் இராமனின் முகமோ அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்போல் எழிலோடு திகழ்வதையும் கண்ணுற்றான்.

இலக்குவன் முதலில் அண்ணனை வணங்கி எழுந்ததும் இருவரும் ஆரத் தழுவிக்கொண்டனர். பின்னர் பெரிய அன்னையின் தாள் தொட்டு வணங்கிய போது அதுவரை ஒரளவு அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த கோச லையின் அழுகை மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் பீறிட்டது. அழுகையினூடே கைகேயியின் அந்தப் புரத்தில் நடைபெற்ற சம்பங்களையும் இலக்குவனிடம் கோசலாதேவி கூறியதுடன் தன் மகனுக்கு அநியாயம் நடந்து விட்டதாகவும் முறையிட்டாள்.

ஏற்கனவே சிவந்த மேனியனான இலக்குவனின் முகம் மேலும் சிவந்தது. தோளில் தொங்கிய வில்லினை வலது கையாலெடுத்து இடது கையில் ஏந்தினான். "ஆணையிடுங்கள் அண்ணா!" அயோத்தியை அர சாளும் உரிமை தங்களுக்கே உரியது. இதனைத் தட்டிப் பறிக்க முயலும் எவரையும் உயிருடன் விடமாட்டேன். மன்னவரின் மூத்த மகனான நீங்கள் இருக்கும்போது பின்னவனான பரதனுக்குப் பட்டம் சூட்ட எமது தந்தைக்கே எந்தவிதமான யோக்கியதையும் கிடையாது. இந்த உரிமையை நிலைநாட்ட சொந்தத் தந்தையுடனும் போர் தொடுக்க இதோ நான் தயாராகிவிட்டேன்!" என்று கொதித்தெழுந்தான்.

இராமரின் முகத்தில் முன்பை. விட சாந்தி நிலவியது. "தம்பி இலக்குமணா! என்ன வார்த்தை கூறிவிட்டாய்? எம் தந்தை தேவர்களும் மெச்சும்படி சிறப்பான ஆட்சி நடத்தி ஈடிலாப்புகழ் படைத்த தசரதச் சக்கரவர்த்தியுடன் அவருடைய சொந்தப் பிள்ளைகளே போர் தொடுத்தார்கள் என்ற அவப்பேர் எத்தனை யுகமானாலும் அழியாதே! தம்பி! அமைதி கொள். எம் தந்தை எமக்குக் கேடு நினைப்பாரா! நம் நன்மைக்காகவே எதையும் செய்வார். நேரம் கடந்து கொண்டு போகிறது. உடனே கானகம் புறப்படவேண்டும் என்று மன்னரின் கட்டளை. தம்பி! பரதனுக்கு உதவியாக சத்துருக்கனும் நீயும் இருந்து அரச பரிபால னத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். அம்மா! எனக்கு விடைகொடுங்கள்!"

"மகனே! உன்னை விட்டு என்னால் உயிருடன் வாழ முடியாதடா..... நானும் உன்னுடனேயே வருகிறேன். அழைத்துச் செல்!" என்று அழுது டிரண்ட கோசலா தேவியை அணைத்த இராமர், "தாயே! தாங்கள் தந்தையுடனிருந்து அவரை நிழல் போல் காக்க வேண்டியவர். இந்த வயதில் காட்டில் சஞ்சாரம் செய்ய தங்களால் முடியாது," என்று கூறி அன்னையே படுக்கையில் கொண்டு போய் அமர்த்தினார். "அண்ணா! தங்களை எங்கு சென்றாலும் தொடர்வதே எனது கடமை. தங்களுக்குத் துணையாக நானும் வருகிறேன். இது தங்கள் மீது ஆணை!" என்று இலக்குவன் கூற, ஆணையை மீற முடியாதவராக இராமர் சம்மதமளித்தார்.

முடிதூடும் மன்னன் மகன் மரவுரி தரித்துச் சென்றான்

இராமரும் இலக்குவனும் இளமையிலிருந்தே இணைபிரியாதவர்கள். எங்கு சென்றாலும் நிழல்போல் தொடரும் இலக்குவன், வனவாசத்தின்போதும் அண்ணனை விட்டு அகலப்போவதில்லை என்று உறு தியாகக் கூறிவிட்டான். இதனால் இலக்குவனையும் அழைத்துக்கொண்டு சீதையின் அந்தப்பு;ரத்துக்கு இராமர் வந்து சேர்ந்தார்.

இளவரசுப் பட்டாபிஷேகம் இடையில் தடைப்பட்டுவிட்டது என்ற உண்மையை உணராத சீதை, தன் நாதனுடன் பட்டாபிஷேக மண்டபம் செல்லும் பொழுதினை எதிர்பார்த்தவளாக உப்பரிகையில் காத்து நின்றாள். குடை, கொடி, ஆலவட்டம் முதலான சகல அரச அலங்கா ரங்களுடன் சென்ற அரசகுமாரர், அவை எதுவுமே அற்று, தேரின் அலங்காரங்களையும் இழந்தவராக, தம்பி இலக்குவனுடன் வருவது கண்டு மனம் வெதும்பினாள். அவ்வாறிருப்பினும் தன் கணவனின் முகத்தில் முன்பை விட அதிகப்பிரகாசம் தோன்றுவதையும் அவதானித்தாள். கணவர் அந்தப்புரவாயிலை வந்தடையுமுன்னர் கீழே இறங்கி வாயிலுக்கு வந்துவிட்டாள். கணவனின் தாள் தொட்டு வணங்கியபின் கன்று தன் தாய்ப் பசுவின் முகம் நோக்குவது போல் இராமச்சந்திரனின் முகம் நோக்கினாள். வழமையான புன்னகை மறையவில்லை அம்முகத்தில்.

முகூர்த்தநேரம் தாண்டிவிட்டது; இளவரசருக்குரிய இலச்சனை களற்றவராகத் திரும்பிய தன் கணவனின் முகக் குறிப்பிலிருந்து எதையு மறியாத சீதை, இலக்குவனைப் பார்த்தாள். கலவரமடைந்திருந்த அந்த முகத்தைக் கண்டதும் ஏதோ நடந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்து கொண் டாள். கணவனை அழைத்துச் சென்று இருக்கையில் அமரச்செய்து, அவருடைய காலடியில் தானும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

நிலையற்றது இவ்வுலகம்

"தேவி! இந்த உலகில் எதுவும் நிலையானதில்லை. அடுத்த நொடியில் என்ன நடக்கும் என்பது எவருக்குமே தெரியாது. அயோத்தி மாநகரின் அரியனையில் – எதிர்காலத்தில் ஏறப்போகும் யுவராஜனின் பட்டத்துக்குரிய இளவரசியாக – இன்று உனக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று எண்ணி பெரு மகிழ்வுடன் இருந்திருப்பாய். ஆனால் உனது எண்ணம் ஈடேறப்போவதில்லை. எனக்கு இந்நாட்டின் மன்னன் என்ற பட்டத்தை விட மிகவும் மேலான பதவி ஒன்றினை என் தந்தை எனக் களித்திருக்கிறார். மகாராஜாவின் உத்தரவுப்படி உடனடியாகவே நான் காடேகி வனவாசத்துடன் தவ வாழ்க்கை மேற்கொள்ளப் போகிறேன். பட்டத்தையும் பதவியையும் அரசபோகத்தையும் நான் எப்போதும் ஒரு பொருட்டாக மதிப்பவனல்ல; நான் உள்ளத்தால் துறவி. என்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் அனைவரும் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் எதையும் ஏற்க எப்போதும் சித்த மாயிருப்பவன்.

"முன்பொரு தடவை எனது சிற்றன்னைக்கு என் தந்தையார் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலையில் அவருள்ளார். அதன்படி தம்பி பரதன் அரியணை ஏறவும் நான் வனவாசமேகவும் வேண்டியதாயிற்று. தந்தையை, 'சத்தியம் தவறாத சக்கரவர்த்தி' என்ற பெயரோடு விளங்க வைக்க வேண்டிய கடமை எனக்குண்டு. ஆகவே

மன்னரின் ஆணைப்படி நான் தண்டகாருண்யம் செல்கிறேன்.

"தம்பி இலக்குவன் எனக்குத்துணையாக வருகிறான். என் தம்பி பரதன் மிகவும் நல்லவன். பரதன் மனம் புண்படும்படியோ, உன் மாமி மார் மூவரும் டுகார் கூறும்படியோ நீ நடந்து கொள்ளமாட்டாய் என்பதை நான் நன்கறிவேன். நித்திய பூசைகளை முடித்து சிலகாலம்வரை பொறுத் திரு. எனக்கு விடைகொடு வைதேகி!"

இவ்வாறு இராமன் கூறியதும் இடியேறு கேட்ட நாகம் போல் இராமனின் கால்களில் சீதா வீழ்ந்தாள். அவள் கண்ணீர் அவர்தம் பாதங்களை நனைத்தது. குனிந்து சீதையைத் துாக்கி அணைத்து அவளு டைய தலையை ஆதரவாகக் கோதிவிட்டார். "சீதா! நான் ஏற்கனவே சொன்னேனே! அரியணையை நான் எப்பொதும் விரும்பியவனல்ல என்று – உன் மனதில் அத்தகைய ஆசைகள் இருந்தால் அவற்றை உடனடியாக அகற்றிவிடு கண்ணே!" என்று கூறியதும் தீப்பிளம்பாகக் கொதித் தெழுந்தாள் சீதை.

"தங்களை கரம்பிடித்து பன்னிரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டனவே! இது காலவரை என் குணம் தங்களுக்குப் புரியாமல் போனது விந்தையே! பிரபு! எனது வேதனை பதவியைப் பற்றியதல்ல; என்னை விட்டு தாங்கள் பிரிந்து செல்ல நினைத்தீர்களே, என்பதுதான் என் வேதனைக்கான காரணம். தங்களை விட்டு ஒரு கணம் பிரிய நேரிட்டாலும் தீயில் புகுந்து என் வாழ்நாளை முடித்துக்கொள்வேன். ஆகவே தாங்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்குதான் என் வாழ்ஷம் பின்னிப்பிணைந்து நிற்கும்-எந்த விதமான மறுப்பும் கூறாமல் தங்களுடன் என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்!"

சீதையின் தீர்மானத்தை எக்கதை கூறியும் இராமனால் உடைத் தெறிய முடியவில்லை. அவளையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல ஒப்புக் கொண்டார்.

கோசலாதேவியிடம் மூவரும் சென்று ஆசியுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். இலக்குவனின் அன்னை சுமத்திரை எதுவித மறுப்பும் கூறாமல் "அண்ணனை நிழல் போல் தொடர்வாய், இனி அண்ணனே உன் தந்தை: சீதையே உன் அன்னை– போய் வாருங்கள்!" என்றார். மூவரும் ஒரே இரதத்தில் ஏறி கைகேயியின் அந்தப்புரத்தை அடைந் தபோது அங்கே அமைச்சர் சுமந்திரர் சோபை இழந்தவராக நின்றார்.

மக்களடைந்த ஏமாற்றம்

தங்கள் வாழ்நாளில் கிடைத்தற்கரிய அரும்பெரும் விழாவினைக் காணத் திரண்டிருந்த அயோத்தி மாநகர மாந்தர், நடப்பது எதுவும் டுரியாது, செய்வது எதுவும் அறியாது தவித்து நின்றனர். ஒரு வகையான பதற்ற நிலை எங்கும் பரவியது. சீதா தேவி, இலக்குவனுடன் இராமச் சந்திரர் இரதத்திலேறி மீண்டும் கைகேயி அந்தப்புரம் செல்வதைக் மக்களின் குழப்பநிலை கண்ட மேலும் சஞ்சலமாக உருவெடுத்தது. மக்களிடமிருந்து ஒலிகள் இருப்பினும் இராமரை வாழ்த்தும் எழுந்த வண்ணமே இருந்தன.

மூவரையும் கண்ட அமைச்சர் சுமந்திரர், கட்டுப்பாடெதுவுமற்று வெள்ளமெனப் பெருகும் தன் கண்கள் சொரியும் கண்ணீரைத் துண்டி னால் துடைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தினுள் அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். மன்னவரைப் பார்த்து பிரியாவிடை பெற்றுச் செல்ல இராமர் வந்திருப்பதாகக் சுமந்திரர் கூறியதும் துயருடன் சாய்ந்து கிடந்த தசரதர் துடித்தெழுந்தார். கோசலாதேவியாரையும் சுமத்திரைதேவியாரையும் அழைத்துவரும்படி சுமந்திரரிடம் மன்னர் கூறினார்.

தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தோடி வந்து இராமரைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார். கண்கள் கடலாகின. மகனின் அணைப்பிலேயே மயக்கமுற்றவரை இலக்குவனுடன் இராமர் தூக்கி படுக்கையில் கிடத்தி னார். அவர் மயக்கம் தெளிந்து கண் திறந்து பார்க்கும் போது இராமர், சீதை, இலக்குவன் அருகில் கோசலையும் சுமத்திரையும் நின்றிருந்தனர். அவர்களை அருகழைத்தார். "இந்தக் கொடியவளை நம்பி நான் மோசம் போய்விட்டேன். என் அருமைப் புதல்வனை காடேகச் சொல்லிவிட்டேன்!" என்று நாத்தழுதழுக்க விம்மலுடன் கூறினார்.

அப்போது இராமர் மன்னரின் தாள் வணங்கி "தந்தையே! எவ்வளவோ எடுத்துக்கூறியும் சீதையும் இலக்குவனும் என்னைத் தொடர்ந்து கானகம் வரத் தீர்மானித்து விட்டனர். உடனடியாகப் புறப்ப டுகிறோம். தயவு செய்து விடை தாருங்கள்!" என்றார். இவ்வாறு கூறிய இராமரின் தலையைக் கோதி விட்டவாறு "மகனே! இன்று வேண்டாம். நாளை போகலாமே?" என்றார்.

"தந்தையே! ஒரு சில நாழிகைகள் மட்டும் தாமதித்துப் போவதால் எதுவித மாற்றங்களாவது ஏற்பட்டு, தாங்கள் சத்தியம் தவற நேர்வதை நான் பொறுக்க மாட்டேன். ஆகவே, இன்றே நான் வனவாசம் ஏற்க விடை தந்தருள வேண்டுகிறேன்." இவ்வாறு இராமர் உரைத்ததும் தன் மகனின் மன உறுதியைக் குலைக்க முடியாதவரானார் மன்னர். சுமந்திர

ரை அழைத்து, "சுமந்திரரே! என் குழந்தைகள் கானசுத்தில் துன்பப்படா மலிருப்பதற்கு–பதினான்காண்டு காலம் எக்குறையுமின்றி வாழ்வதற்கேற்ற பொருள் பண்டங்களை அவர்களுடன் அனுப்பிவையுங்கள்!" என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட கைகேயி கொதித்தெழுந்தாள். "எல்லாச் செல்வத்தையும் இவர்கள் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்றால் என் மகனுக்கு இங்கு எதுவும் மிஞ்சப்போவதில்லையே!" என்று சீறினாள். உடனே இராமர் இடைப்புகுந்து, "தந்தையே நாங்கள் துறவிகள் கோலம் பூண்டு செல்லவிருக்கிறோம். எங்களுக்கு அரசபோகத்துக்கோ அல்லது நாடு நகர்ப் புற மாந்தருக்கோ தேவைப்படும் எப்பொருளும் வேண்டாம். மரவுரி தரித்தே வனம் செல்கிறோம்," என்றார்.

இவ்வார்த்தைகள் காதில் விழுந்த கைகேயி உடனடியாக உள்ளே சென்று மூவருக்கும் தேவையான காவி உடைகளைக் கொண்டு வந்து அவர்களின் கைகளில் கொடுத்தாள். இராமரும் இலக்குவனும் தமது உடைகளைச் சிரமமின்றி அணிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் சீதையால் அவ்வுடைகளை அணிவதற்கு முடியாதிருந்தது. இராமரே அவ்வுடைகளை அணிவித்துவிட்டார்.

இக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற அனைவரின் கண்களும் குளமாயின. ஆனால் இருவரின் கண்கள் மட்டும் வித்தியாசமாக இருந்தன. கைகேயின் கண்களில் கொடூரத்தன்மை குடிகொண்டிருந்தது. இராமரின் கண்கள் முன்பை விட இப்பொழுது பன்மடங்கு களிப்பில் குதித்திருந்தன. தசதர மாமன்னர் இக்காட்சியைக் காணச் சகிக்காமல் தன் பார்வையை மறுடுறம் திருப்பியவாறு, இராம-இலக்குவனுடன் சீதையையும் இரதத்தில் கொண்டு சென்று தண்டகாருண்யத்தில் விட்டு வருமாறு சுமந்திரரிடம் கூறினார். இதனைக் கேட்ட சுமந்திரர் அடியற்ற மரம் போல் சாய்ந்தார். இலக்குவன் கொண்டுவந்த பாத்திரத்தைப் பெற்ற இராமர் சிறிதளவு நீரை அமைச்சரின் முகத்தில் தெளித்து; மூர்ச்சை தெளிவித்தார். பின்னர் எழுந்து மன்னரின் கட்டனைய நிறைவேற்றும் பொருட்டு தேர் கொண்டுவரப் புறப்பட்டார். மன்னர் மயக்கமடைந்தார்.

"தந்தையே! பதினான்காண்டு வனவாசம் மிகச் சுலபமாக முடிந்துவிடும். கவலை தவிர்த்திருங்கள். அன்னையரே! தந்தையை கவனமாக-கலக்கமில்லாமல் காத்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்று கூறி இராமர் அனைவரையும் வலம் வந்து வணங்கினார். அதேபோல் சீதையும் இலக்குவனும் அனைவரையும் வணங்கியபின் அந்தப்புரத்தின் முன்புறம் வரவும் அவர்களை கானகம் கொண்டு செல்ல சுமந்திரரும் இரதத்தடன் வந்து சேர்ந்தார்.

இராமாயணம்

இராமரை வனவாசம் அனுப்புவதற்கு தசரத மன்னர் ஆணை யிட்டு விட்டார் என்ற செய்தி அப்போது அயோத்திமா நகரெங்கும் தீ போல் பரவியிருந்தது. அவர்களை தேரில் செல்லவே மக்கள் கூட்டம் விடவில்லை. அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக மக்கள் மொய்த்து நின்றனர். இராமர் கைகூப்பி வணங்கி வழிவிடுமாறு வேண்டி ஏனைய இருவருடன் கொஞ்ச தூரம் கால்நடையாகவே சென்று பின்னர் இரதத்தில் ஏறினார். மக்கள் கதற ஆரம்பித்தனர். தாங்களும் இராமருடன் வனம் வரப்போவதாக துணிந்து நின்றனர். எவ்வகையிலும் சமாதானம் செய்து மக்களைத் திருப்பி அனுப்ப முடியாதவராக இராமர் பயணத்தைத் தொடங்கினார். மக்களும் இரதத்தின் முன்னும் பின்னும் தொடர்ந்தனர்.

காடேகும் தன் மகனை அரண்மனை வாயிலில் நின்றவாறே பார்த்து நின்ற தசரதர் மீண்டும் மயங்கினார். அமைச்சர்களும் ஏனையோரும் அவரை கோசலாதேவியின் அந்தப்புரம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

இது குடி மக்களை ஏமாற்றிய கோதண்டராமன்

'இராமன், நான் 'சத்தியம் தவறாத சக்கரவர்த்தி' என்ற பெயருடன் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்ற அவாவினால் தனது உரிமையையும் துறந்து துறவி போல் கானகம் போகிறானே!' என்ற ஏக்கம் தசரத மன்ன ருடைய உள்ளத்தையும் உடலையும் ஊடுருவி அவருடைய உயிரையே ஊசலாடச் செய்தது. கோசலையின் அந்தப் புரத்துக்கு தன்னை அழைத் துச் செல்லுமாறு கேட்டார். கோசலை சுமத்திரையுடன் கைகேயியும் அவரைத் தாங்கச் சென்றனர். முழுமையான உணர்வின்றி இருந்த போதும் கைகேயியின் கரம் அவர் உடலைத் தொட்டதும் தீயால் சுடப்பட் டவர் போன்று துடித்து, ஆவேசம் வந்தவர் போல் கத்தினார்.

"அடியே கைகேயி! என் உடலைத் தீண்டவோ என் கண்ணில் உன் உருவம் படவோ வேண்டாம். நீ என்னுடைய மனைவி என்ற தகுதியை இழந்து விட்டாய். என் மகனின் பட்டாபிஷேகத்துக்காக கொண்டுவரப்பட்ட புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தங்கள் என்னுடைய இறுதிக்கிரியைகளுக்கே பயன்படுத்துவதற்கேற்றவையாக உன் செயலால் காட்டி விட்டாய். உன் மகனும் என் இறுதிக்கிரியைகளைச் செய்யும் அருகதையற்றவனாகி விட்டான். என் அருகில் கூட வரவேண்டாம்; போய்விடு!"

இவ்வாறு கைகேயியைத் துரத்தினார். கோசலையின் அந்தப்புரத்தில் படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டதும் மீண்டும் தசரதர் மூர்ச்சையானர். கண் விழித்ததும் "இராமா…இராமா" என்று அவருடைய வாய் புலம்பிக் கொண்டே இருந்தது.

கவலைக் கடலுள் கதிரவன் மறைந்தான்

இதே கால கட்டத்தில் அயோத்தி மாநகர மக்கள் கடல் போல சூழ்ந்து வர– இராமன், சீதை, இலக்குவன் ஆகியோருடன் தேர் நகர்ந்தது. தேரோட்டும் திறமை பெற்றவரான அமைச்சர் சுமந்திரர் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றார். தன் குலத்தோன்றலான இராமச்சந்திரன், முடிசூடி மேன்மையான ஆட்சி செலுத்துவதை விடுத்து வெங்கானம் செல்கிறானே என்ற வேதனை தாங்காத வெங்கதிரோன் மேற்குவான் விளிம்பிலிருந்து எட்டிப்பார்த்து விட்டு கடலுள் தன்னை மறைத்துக் கொண்டான்.

அப்போது அவர்கள் தமஸா நதிக்கரையை அடைந்திருந்தனர். தம்பி இலக்குவனைப் பார்த்து இராமர், "தம்பி! இன்று நம் வனவாசத்தின் முதல் நாள். இந்நதிக்கரையிலேயே தங்கி நாளை உதயத்தின் போது டுறப்படுவோம். டுதியதோர் வாழ்க்கை முறையினை ஏற்கும் நாம் இந்நதியில் நீராடி, உணவெதுவும் உண்ணாது உபவாசம் இருக்க வேண்டும். நம்முடன் வந்திருக்கும் மக்களுக்கு அமைச்சர் சுமந்திரருடன் சென்று இரவு உணவுக்கான ஏற்பாடு செய்து கொடுப்பாயாக," என்றார்.

இதனைக் காது கொடுத்து கேட்டிருந்த சிலர், இராமரும் சீதையும் இலக்குவனும் உபவாசம் இருக்கப்போவதை அங்கிருந்த சகலரிடமும் பரப்பி விட்டனர். அவர்களில் சிலர் இலக்குவனையும் சுமந்திரரையும் அணுகி, "இளவரசர் இராமர் உணவு உட்கொள்ளவில்லையானால் நாங்கள் எவரும் தண்ணீர் கூட அருந்தமாட்டோம்!" என்று ஒரு குரலில் கூறிவிட்டனர். இதனைக் கேள்வியுற்றதும் இராமச்சந்திரர் உளம் நெகிழ்ந் தார். தமஸா நதியில் நீராடிய பின் மாலை பிரார்த்தனையை முடித்து விட்டு, சீதையால் பின்னப்பட்ட புல்லணையில் படுத்து கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

அவரைப் போல் சீதையும் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். தன் வில்லினை நிலத்தில் ஊன்றிய வண்ணம் அதனில் தன் உடலை அணைத் தபடி கண்களை மூடாமல் காவல் காத்து இலக்குவன் நின்றான். மக்களும் களைப்பும்-கவலையும் மேலிட்டவர்களாக அந்த நதிக்கரையில்– பசும் புற்றரையில் படுத்துறங்கினார்கள்.

சுமந்திரர் தேரில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளை அவிழ்த்து நீராட்டி, அவை உண்பதற்காக கொண்டு வந்திருந்த கொள்ளுபோன்ற தானியங் களைக் கொடுத்தார். அவையும் எதையும் உட்கொள்ள மறுத்துவிட்டன. அதனால் சுமந்திரரும் எதனையும் உட்கொள்ளாமல் தேர்ச் சக்கரத்தில் தன் முதுகினைச் சாய்த்தவாறு கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தார்.

இராமர் கண்களை மூடியிருந்த போதும் உறக்கம் அவரைத் தழுவ வில்லை. தம்மோடு வந்திருக்கும் குடிமக்களை எப்படியாவது அயோத் திக்குத் திருப்பி அனுப்பியேயாக வேண்டும் என்று முடிவு கட்டியி ருந்தார். அன்றைய பயணத்தின் போது வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல் லாம், மக்களைத் திரும்பிப் போகுமாறு எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண் டார். தன்தம்பி ஆட்சி புரிய சகல தகுதிகளும் உள்ளவன், சிறந்த அறிவாளி, மக்கள் நலனில் தன்னை விடவும் பன்மடங்கு அக்கறை காட்டக்கூடியவன், என்றெல்லாம் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தார். ஆனால் அவர்களோ "இராமச்சந்திரமூர்த்தி இல்லாத இடம் எங்களுக்கு இடுகாடு" என்று கூறி திரும்பிச் செல்ல மறுத்துவிட்டனர்.

இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாமல் அமைச்சர் சுமந்திரரும், "மக்களுக்காகவேனும் நீங்கள் நாடு திரும்பத்தான் வேண்டும்," என்று

கண்ணீர் மல்க மன்றாடினார். ஆனால் இராமரிடம் எதுவும் எடுபட வில்லை.

நள்ளிரவு; கழிந்து சில நாழிகைகளான பின்னர் சுமந்திரரின் தோள் தொட்டு இராமர் அவரை எழுப்பினார். இருவரும் எதுவித அரவமுமின்றி மக்கள் படுத்திருந்த இடத்தை விட்டு அப்பால் சென்று நதிக்கரையில் நின்றனர். அப்போது இராமர் "அமைச்சர் அவர்களே! அந்த மக்களை ஏமாற்றும் நிலையில் தான் நானிருக்கிறேன். அவர்களை எப்படியும் நாடு திரும்ப வைக்க வேண்டும். தாங்கள் உடனடியாக இரதத்தை இங்கிருந்து அயோத்தி நோக்கித் திருப்பிச் செலுத்திக் கொண்டு போய் விடுங்கள். நாங்கள் மூவரும் நதியைக் கடந்து கானகம் புகுந்து விடுகிறோம். காலையில் கண் விழித்ததும் மக்கள் எங்களைக் காணாது தவிப்பார்கள். தேரின் தடத்தைப் பார்த்து நாங்கள் அயோத்தி திரும்பி விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்து நாடு விரும்புவார்கள்," என்று கூறினார். சுமந்திரர் உடனடியாக இதற்கு இணங்கிவிடவில்லை.

"மக்களை ஏமாற்றுவது மன்னன் மகனுக்கு அழகல்ல" என்றார், அதுமட்டுமல்லாமல், இராமர் செல்லுமிடம் தான் தனக்கும் ஏற்ற இடம் என்றும் கானகத்துக்கு தன்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்லுமாறு, இராமச்சந்திரரின் காலில் விழுந்து புரண்டு அழுதார்.

ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை

இராமர் பலவகையில் ஆறுதல் கூறினார். "ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. மக்களுக்காகவே மக்களை ஏமாற்ற வேண்டிய நிலையிலுள்ளேன். கானகத் தில் தவ வாழ்க்கை மேற்கொள்ளச் செல்லும் ஒருவன் தன் மனைவியையும் தம்பியையும் உடன் அழைத்துச் செல்வதே பொருந்தாது. இருப்பினும் அவர்களை அழைத்துச் செல்லும் நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இது தவிர்க்க முடியாதது. அமைச்சரையும் அழைத்துச் செல்வது அடாத செயலாகும். அத்துடன் இராச்சிய பரிபாலனத்துக்கு தங்களின் பணி இன்றியமையாதது. சக்கரவர்த்தியுடன் இருந்து உதவுங்கள். தம்பி பரதன் வந்து பட்டம் (கூட்டும் தருணத்தில் முதன் மந்திரியாகிய தாங்கள் முன்னின்று காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமல்லவா? நாங்கள் எக்குறையும் எக்கவலையுமின்றி கானகம் ஏகுவதாக அப்பாவிடமும் அன்னையர் மூவரிடமும் கூறுங்கள். தம்பி பரதனுக்கு எனது நல்லாசிகளை வழங்குங்கள். சென்று வாருங்கள்!" இவ்வாறு கூறி அதே இடத்துக்கு சீதையையும் இலக்குவனையும் அழைத்துவந்து சுமந்திரருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு மூவரும் தமஸா நதியைக் கடந்து தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டனர்.

இராமச்சந்திரர் சீதாப்பிராட்டியாருடனும் இளைய பெருமாளான இலக்குவனுடனும் கானகம் புகும் காட்சியை கம்ப நாட்டாழ்வார் வர்ணிக்கும் முறையைப் பார்ப்போம்.

> தையல்தன் கற்பும் தன் தகவிம் தம்பியும், மை அறு கருணையும் உணர்வும் வாய்மையும் செய்ய தன் வில்லுமே சேமமாகக் கொண்டு, ஐயனும் போமினான் அல்லின் நாப்பணே. (அயோத்தியா காண்டம்– 571)

இதன் பொருள்:

20

T

சீதையின் கற்பும் தம்பி இலக்குவனும் தன்னுடைய தகமையுடன் கூடிய நடுவு நிலமை தவறாத் தன்மையும், குறைவேயில்லாத கருணையும் மேலான அறிவாற்றலும் சத்தியம் தவறாமையும், தன்னுடைய வில்லும் துணையாக வர, அந்த நள்ளிரவிலே இராமன் கானகம் புகுந்தான்.

தமஸா நதிக்கரையில் நல்ல தூக்கத்திலாழ்ந்திருந்த மக்களனைவரும் சூரியன் உதித்தெழுவதற்கு முன்னர், அப்பிரதேசத்தில் புள்ளினங்களின் ஒலி கேட்டு எழுந்தனர். எழுந்ததும் இராமர் ஓய்வெடுத்திருந்த மரத்தடியில் புல்லணை சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டனர். இராமரைக் காண வில்லை. அவரருகே படுத்திருந்த சீதையையும் காணவில்லை. இவ்விருவர் அருகில் வில்லை ஊன்றிய படி காவலுக்கு நின்றிருந்த இலக்குவனையும் எதிர்ப் புறத்தே நின்றிருந்த இரதத்தையோ, அதனருகே காணவில்லை. அமர்ந்திருந்த அமைச்சர் சுமந்திரரையோ காணவில்லை. ஒரு கணம் திகைப்படன் தயங்கிய ்மக்கள், இரதத்தின் சில்லுகளின் தடத்தைக் ஆனந்தக் களிப்பில் துள்ளிக் குதிக்கலானார்கள். 'இராமர் கண்டதும் அயோத்தி திரும்பி விட்டார்' என்றே எல்லோரும் ஏகோபித்த முடி வெடுத்து எல்லோருமாக – ஓட்டமும் நடையமாக அயோத்தி நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

இராமன் பிரிந்து சென்றபோதே பாதியுயிரைப் பறிகொடுத்தவராக தசரத மன்னர், அறிவு மயங்கிய நிலையில் கிடந்தார். அப்போது "சுமந்திரர் வந்து விட்டார்" என்று யாரோ கூறிய வார்த்தை அவருடைய காதுகளில் புகுந்ததும் அவருடைய கண்களும் அகலவிரிந்தன. சுமந்திரர் மன்னர் முன்னே வந்து நின்றார். "என் இராமன் வந்து விட்டானா?" என்று ஆவல் பொங்கக் கேட்டார். கண்கள் நீர் சொரிய சுமந்திரர்: "எத்தனையோ தடவை மன்றாடிக் கேட்டேன். வர மறுத்து வனம் புகுந்து விட்டார் பிரபு!" என்று கூறி முடிக்கு முன்னர் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் ஆவியும் பிரிந்தது.

😥 கங்கை நதி கடக்க குகன் செய்த ஏற்பாடு

இராமன் பதினான்காண்டு வனவாசத்தை முடியாமல் நாடுதிரும்ப மாட்டான் என்பதை உறுதியாக உணர்ந்த தசரத மன்னரின் உயிர் பிரிந்தது. 'இராமன் திரும்பி வரவில்லை என்பதனை மன்னரிடம் இவ்வளவு அவசரமாக ஏன் உரைத்தோம்; அவ்வாறு கூறியமையினாலன்றோ மாமன்னர் உயிர் துறக்க நேர்ந்தது' என்று தன்னைத் தானே நொந்தவராக அமைச்சர் சுமந்திரர் புலம்பினார்.

மன்னரின் உயிர் பிரிந்ததை, அவர் அருகிலேயே இருந்தவாறு முதன் முதலில் அறிந்த பட்டத்தரசியான கோசலை, தன் தலையில் இரு கைகளாலும் அடித்த வண்ணம் அழுது புரண்டார். உடன் மயக்க முற்று விழுந்தார். சுமத்திரையும் துக்க மேலீட்டால் அழுதாராயினும் ஓரளவு நிதானத்துடன் காணப்பட்டார். அக்காள் கோசலையின் தலையைத்

தன் மடியில் கிடத்தி ஆதரவோடு தடவிக் கொடுத்து மூர்ச்சை தெளிவித் தார். உணர்வு மீண்டதும் பல கதைகளைக்கூறி, ஏனையோருக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டிய நிலையிலுள்ள அரசி, நிலை தளம்பலாகாது என்று தேற்றினார். வசிட்ட மாமுனிவர் அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தார். முற்று முணர்ந்த முனிவராக இருந்தபோதும், நீண்ட நெடுங்காலம் ஒன்றாகப் பழகிய தனது உற்ற நண்பர் உயிரற்று நீண்ட உறக்கத்தில் கிடப்பதைக் காண முடியாதவராகக் கண்ணீர் விட்டார்.

காலதாமதம் செய்யாமல் வசிட்டமாமுனிவரே, அமைச்சர்கள், பிரதா னிகள், படைத்தளபதிகள் ஆகியோர் அனைவரையும் அரண்மனைக்கு வரவழைத்து மந்திராலோசனையில் இறங்கினார்.

மன்னவர் நான்கு வீரப்புதல்வர்களைப் பெற்றும் அவருடைய இறுதிக் காலத்தில் ஈமச்சடங்குகளைச் செய்ய ஒரு மகன் தானும் அவர் அருகில் இல்லை. மூத்த மகனான இராமனுக்குத் தகவல் அனுப்பினாலும் கூட அவர் தன்னுடைய விரதத்தை முடிக்காமல் வந்துசேரப்போவதில்லை. இதனால் இரண்டாவது புதல்வரான பரதனை உடன் அழைப்பது என்று முடிவாயிற்று.

இன்றைய பஞ்சாப் மாநிலத்தை உள்ளடக்கிய அதன் மேற்குப் புறமான பிராந்தியம் கேகய நாடாகும். இதன் தலைநகர் இராஜாக்கிரகம். இங்கு தன் தாய்மாமன் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் பரதனை உடன் அழைத்து வருவதற்கு சில வீரர்களை வசிட்ட மாமுனிவர் தேர்ந்தெடுத்தார். எவ்வி டத்திலும் தரித்து நின்று தாமதிக்காமல் வேகமாக கேகயநாடு சென்று பரதனை அழைத்து வருமாறு அவர்களை அனுப்பி வைத்தார் முனிவர். எக்காரணம் கொண்டும் பரதனிடம் மன்னர் மாண்ட சம்பவத்தைக் கூறாமல் அழைத்து வருமாறு வீரர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

தைலக்காப்பிட ஏற்பாடு

தூதர்கள் கேகயநாடு சென்று பரதனுடன் திரும்பி வர பல நாட்க ளாகி விடும் என்பதனால், அக்காலம்வரை மன்னரின் சடலம் பழுதடை யாமல் பாதுகாக்க தைலக்காப்பிடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் உடன் செய்யப் பட்டன.

இப்பொழுது இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகியோரைச் சற்றுப் பின் தொடரலாம்.

துமஸா நதிக் கரையிலேயே இராமரின் சொற்படி சுமந்திரர் அயோத்தி திரும்பிவிட்டதாக சில இராமசரிதங்களில் காணப்படுகிறது. மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக தேரை சிறிது தூரம் அயோத்தி நோக்கிச் செல்வது போல் தேர்த்தடம் பதித்து விட்டு, வேறு புறமாக வந்து மூவ ரையும் கங்கைக் கரைவரை இரதத்திலேயே சுமந்திரர் ஏற்றிச் சென்றதாக சில நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கங்கை நதிக் கரையில்.....

சீதை ஜனகரின் அரண்மனையில் வாழ்ந்த காலத்திலோ, இராமரைக் கைப்பிடித்து அயோத்திமாநகரடைந்து இல்லறம் நடத்திய காலத்திலோ வனவாசத்தின் தன்மையை உணர்ந்தவளல்ல. எப்போதும் தோழிகளால் சூழப்பட்டு அரச போகத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவள். அத்தகைய சுக வாழ்க்கையைத் துறந்து, கணவனுடன் கானகம் புகுந்தாள். அத்தகைய சுக வாழ்க்கையைத் துறந்து, கணவனுடன் கானகம் புகுந்தாள். கல்லும் முள்ளும் கால்களைப் பதம் பார்க்க கரடு முரடான பாதையில் நடந்தாள். எனினும் அவள் கண்ட இயற்கை வனப்பு அவளுக்குப் புத்துணர்ச்சியைத் தந்தது. அவள் மிக்க மகிழ்ச்சியாகவும் உற்சாகத்துடனும் காணப்பட்டமையினால் இராமர் உண்மையில், ஆனந்தமடைந்தார். எங்கே கானகத்தின் கொடிய தன்மைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சீதை துவண்டு துன்பப்படுவாளோ என்று கலங்கியிருந்த இராமருக்கு சீதையின் நிலை கண்டு உள்ளூர மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

மூவரும் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் தவ சிரேட்டர்களான முனிவர்கள் தபோவனங்களை அமைத்திருந்தனர். இராமபிரானின் பெருமையை அறிந்த முனிவர்கள் மூவரையும் நன்கு வரவேற்று உபசரித்தனர்.

இயற்கை வனப்பை கண்களால் கண்டு, கருத்தால் உவகை எய்தி யவர்களாக மூவரும் கங்கைக் கரையை அடைந்தனர். கங்காதேவியைத் தொழுது நீராடியபின் ஓர் அழகிய பகுதியில் அன்றிரவினைக் கழிக்கத் திட்டமிட்டனர். இதே காலகட்டத்தில் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கும் ஒலி கேட்டது. இவர்கள் இருந்த இடத்தை அண்மித்து அந்த ஒலி வந்து கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் ஒரு பெரிய கூட்டமே அவர்களை நெருங்கி வந்தது. இராமரையும் சீதையையும் ஒரு மரப்புதரில் மறைந்திருக்க வைத்து விட்டு இலக்குவன் அவர்களை எதிர்கொண்டான். அக்கூட்டத்தில் நடு நாயகமாக விளங்கியவனைக் கண்ட இலக்குவன், அவர்களின் தலைவன் அவன்தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

கூப்பிய கரங்களுடன் வந்த அக்கூட்டத்தின் தலைவன் இலக்குவனை அணுகியதும், "இளைய பெருமாளான இலக்குமணனே! இராமபிரான் இங்கு எழுந்தருளுவார் என்று எனக்கு எப்போதோ தெரியும். அந்த அண்ணலின் தாள் பணிந்து கடைத்தேறும் நாளை எண்ணி இக்கங்கைக்கரையில் பல்லாண்டுகாலம் காத்துக்கிடந்த நான், இப்பிரதேசத்துக்கதிபதியான குகன். எங்கே என் அண்ணல்? தரிசனத்துக்காகக் காத்துக் கிடக்கும் எனக்குக் கொஞ்சம் கருணை காட்டுங்கள்" என்றான்.

உன்னுடன் ஐவரானோம்

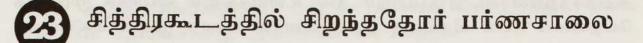
எதையும் உடனடியாக நம்பிவிடாமல் சீர்தூக்கிப் பார்த்து உண்மை– பொய், நன்மை – தீமைகளை அறியும் ஆற்றல் படைத்த இலக்குவன், குகனை அசுரர்களில் ஒருவனோ என்று ஐயமுற்றான். ஆனால் குகனின் கூற்றினைத் தன் செவிகளில் வாங்கிய இராமரோ சீதையுடன் வெளிவந்து நின்றார். குகன் எண்சாண் உடம்பை பூமியில் கிடத்தி இராமரின் காலடி யைத் தொட்டு வணங்கியவனாக பக்தி மயமாகிக் கிடந்தான். இராமர் தூக்கி தழுவிக் குனிந்து குகனின் தோள் பற்றித் மார்புறத் எடுத்து நண்பர்கள் பிரிந்திருந்த கொண்டார். நீண்ட நெடுங்காலம் உறை மீண்டும் கூடினால் ஏற்படும் குதூகலம் எவ்வாறிருக்குமோ, அவ்வாறி ருந்தது அக்காட்சி.

ஆட்சிப் பாரமேற்று, அயோத்தியின் அரியணையில் ஏறவேண்டிய இராமர், அனைத்தையும் துறந்தவராக கானகம் ஏக வேண்டிய காரணம் யாதோ? என குகன் வினவ, இலக்குவன் உரிய சம்பவங்களை எடுத்துக் கூறினான். அனைத்தையும் கேட்ட குகன் கோவெனக் கதறி அழுதான். இராமர் அவனைத்தேற்றி, கண்ணீரைத் துடைத்து, "குகனே! கசரத புத்திரர்களாகப் சகோதரர் நாங்கள் நால்வர் பிறந்து மன்ன (நக்கு இணைந்து அவர்களுடன் இன்று முதல் நீயம் நாம களானோம். பொறுத்தவரை என்றார். இவ்வார்த்தை குகனைப் ஐவரானோம்!" உணர்வினைக் பதவியே கிட்டிவிட்டதைப் போன்ற தேவேந்திரப் கொடுத்தது.

குகன், 'இராமபிரானுக்கு தம்பி' என்ற அந்தஸ்து கிடைக்கும் என்று கருதியவனல்ல! அளவுகடந்து ஆனந்தமடைந்த குகன், கனவில் கூடக் "அண்ணலே! இனிமேல் எங்கும் போக தாங்கள் பதிலுரையாக, வேண்டாம். இப்பரந்த பிரதேசம் எனது ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டதாகும். இங்கேயே எங்களின் அரசனாக வீற்றிருந்து எம்மக்கள் அனைவரையும் என்று வேண்டும் நல் வழிப் படுத்திக் கடை த் தேற்ற வேண்டிக்கொள்கிறேன்!", என்றான் குகன்.

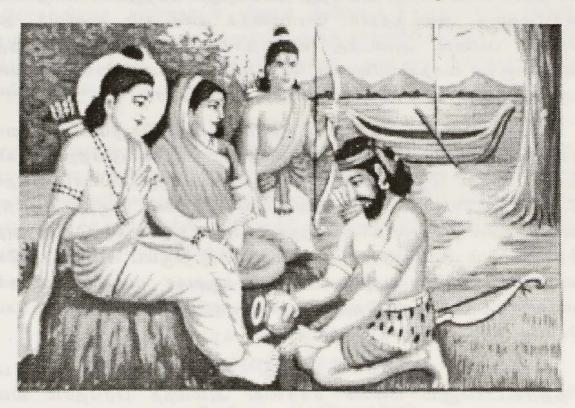
"பதினான்காண்டுகள் வனவாசம் ஏற்கும்படிதான் மன்னரின் ஆணை. இக்காலத்தில் அரசபோகமோ உல்லாச வாழ்க்கையோ உகந்ததல்ல சகோதரனே! வனத்தில் துறவ; பூண்டு காய், கனி, கிழங்கு வகைகளை உண்டு காலங்கடத்துவதே பொருத்தமாகும். ஆகவே, நீ சென்று உன் மக்களுடன் இருந்துவிட்டு நாளைக் காலையில், கங்கையைக் கடந்து செல்ல படகு ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்து தருவாயாக!" என்று குகனை இராமர் கேட்டுக் கொண்டார். குகனோ, தான் ஓரிரவாவது இராமருக்குப் பணிவிடை செய்து உய்ய இடந்தர வேண்டும் என்று பணிந்து கேட்டுக் கொண்டான். இராமரும் மறுப்புக்கூற முடியாதவராய் ஒப்புக் கொள்ளவே, இராமபிரான் படுத்துறங்க பன்பாய் தயாரித்துக் கொடுத்ததுடன் சிறிது நேரம் அவருடைய கால்களைக் குகன் பிடித்து விட்டான். பின்னர் இலக்குவனும் குகனும், இராமரும் சீதையும் துயில்கொள்ளும் இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து காவல் காத்து நின்றனர்.

பொழுது பூலர்ந்ததும் சகலரும் கங்கையில் நீராடினர். இராமர் சிவபூசையிலீடுபட்டார். இலக்குவனும் சீதையும் அப்பூசையில் கலந்துகொண்டு பிரார்த்தனையிலீடுபட்டனர். பூசையும் பிரார்த்தனையும் முடிலுற்றதும் குகனும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் பலவகையான உணவுப் பண்டங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். குகனின் கூட்டத்தினரோடு அமர்ந்து, அன்போடு படைக்கப்பட்ட உணவினை உட்கொண்டபின்னர் குகன் கொண்டு வந்திருந்த படகினில் ஏறி மூவரும் புறப்பட்டனர்.

இமயமலையிலே ஊற்றெடுத்து பல்வேறு மலைகளையும், காடுமேடு பள்ளத்தாக்குகளெல்லாவற்றையும் கடந்து, கரைகளில் வெண் நுரையினைப் பரப்பி களிப்பு மிகுந்த கன்னிப்பெண் போல் களி நடமிட்டு ஓடுகிறாள் கங்கை நதியாள். அந்நதியின் புனிதத் தன்மையினை உணர்ந்த இராமனும் சீதையும் இலக்குவனும் குகனின் படகில் ஏறி கங்கையைக் கடந்தனர். அதன் தென்கரையை அடைந்ததும் கரையில் இறங்கி, கங்கையை உரிய முறையில் தொழுது, தம்மைக் கரை சேர்த்தமைக்கான நன்றியைக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

கங்கையைப் பெண் தெய்வமாகவே கருதிய சீதை, கானகத்தில் தன் வாழ்க்கையில் எத்தகைய இடையூறும் வாராமல் காத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். இராமருக்கு அப்போது பெரும் மனக்கவலை சூழலாயிற்று. அவருடைய உள்ளத்தில் இனந்தெரியாத வேதனை உருவெடுத்தது. இதனை வெளிக் காட்டாதிருக்க எவ்வளவோ

முயன்றார். இருப்பினும் இலக்குவன் அண்ணனுடைய மனதிலெழுந்த புயலின் அறிகுறியை அவருடைய முகத்திலிருந்தே அறிந்து கொண்டான். நண்பகலான போது குகனுடைய உதவியாளர்கள் தயாரித்த உணவினை உட்கொண்ட பின்னர் ஓர் ஆலமர நிழலில் அமர்ந்து இளைப்பாறினார்கள். அப்போது அண்ணனுக்கு இலக்குவன் பலவாறான ஆறுதலுரைகளைக் கூறித்தேற்றினான். இருப்பினும் தன் உள்ளத்திலும் விபரிக்க முடியாத வேதனைப் பூயல் வீசுவதை இலக்குவனால் உணர முடியாமலில்லை.

சேணிலை உணர்வு

இம்மூவரும் கங்கைக் கரை கடந்த அதே கால கட்டத்தில் தான் இராமரின் நினைவாகவே இருந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் உயிர் பிரிந் திருக்கிறது. நெருங்கிய உறவினர் அல்லது உற்ற நண்பர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வெகுதூரத்துக்கப்பால் இருந்த போதிலும், ஒருவருக்கு ஏற்படும் துன்பம் மற்றவருக்கு இயல்பாகவே எண்ண அலைகளால் உணர்த் தப்படுகிறது. மிக நெருக்கமானவர்களில் எவரேனும் இறந்து விட்டால் கூட மற்றோரிடத்தில் வெகு தூரத்துக்கப்பால் இருப்பினும் கூட, பலவகைத் துர்க்குறிகளினால் டிலப்படுத்தப்படுகிறது. இதனை சேணிலை உணர்வு எனக் கூறலாம். அக்காலத்தில் மட்டுமல்ல, இக்காலத்திலும் இவ்வுணர்வு தோன்றுவது கண்கூடு.

சற்று நேர ஒய்வின்• பின்னர் இராமரும் ஏனையோரும் பிரயாக வனத்தில், பர்ணசாலை அமைத்து தவமியற்றும் பரத்துவாச மாமுனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தனர். இராமரைக் கண்டதும் முனிவர், தனது பிறவிப் பயனை அடைந்து விட்டதாக எண்ணிப்பூரிப்படைந்தார். அதிதிகளுக்கு உகந்த மரியாதை செலுத்தியதுடன் அன்றிரவு உணவளித்து உறங்குவதற்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார்.

. கங்கை நதியும் யமுனா நதியும் ஒன்று சேருமிடம் பிரயாகை எனப்படும். இந்தப் புண்ணிய சங்கமத்தில் தீர்த்தமாடுவதற்காக காலத் துக்குக் காலம் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தெல்லாம் பக்தர்கள் திரண்டு வருவார்கள். பல வகையான வசதிகள் இருந்த போதிலும், அவ்விடத்தில் தாங்கள் தரித்திருந்தால், அயோத்தி மக்கள் செய்தி அறிந்து இராமரையும் குழுவினரையும் அயோத்திக்கு திரும்ப அழைத்துச்செல்ல வந்து விடுவார்கள் என்பதனால், பரத்துவாச முனிவரிடம், தங்கள் வனவாசத்துக்கேற்ற பிறிதோர் இடத்தைக் குறிப்பிடுமாறு இராமர் கேட்டுக் கொண்டார்.

ந தியைக் யமுனா கடந்து சற்றுக் தூரத்துக்கப்பால் சித்திரகூடமெனும் மலைச் சாரலில் அமைந்த பிரதேசம் வனவா சத்துக்குகந்த பிரதேசமாகும் என்று கூறி அங்கு செல்லும் மார்க்கத்தையும் பரத்துவாச முனிவர் விளக்கினார். அடுத்த நாள் பொழுது பலர்ந்ததும் குகனையும் ஆசிரமத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு இராமர், சீதை, இலக்குவன் மூவரும் புறப்பட்டனர். அது வசந்த காலமாதலால் எங்கும் மலர்கள் நிறைந்த மரங்கள் செழித்துக் காணப்பட்டன. அளவான குளிருடன்

கூடிய காற்று அவர்களுக்குப் டுத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தது. பறவை இனங்கள் தேனிசைபாடி அவர்களை வரவேற்றன.

சீதை இந்த இயற்கை வனப்பில் தன்னையே மறந்து குதூகலித்தாள். அவளுடைய மகிழ்ச்சிகண்டு தங்கள் மனத்தில் தோன்றிய துயரத்தையும் மறந்து இராமரும் இலக்குவனும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

தேனும் மீனும்

இந்த இடத்தில், இக்காலத்தில் சர்ச்சைக்குரியதாகக் கருதப்படும் பொருள் ஒன்றைப் பற்றிக்குறிப்பிடுவது பொருத்தம்.

வனவாசமேற்ற இராமனும் சீதையும் மாமிச இலக்குவனும் உணவினையும் உட்கொண்டதாக வால்மீகி முனிவரே குறிப்பிடுகின்றார். அக்காலத்தில் சத்திரியர்கள் ஊன் உணவு உட்கொண்டனர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. இராமரும் இலக்குவனும் தங்களுக்கு வேண்டிய அளவு மாமிசத்தை வேட்டையாடிப் பெற்று, அதற்குரிய பூசையை முடித்த பின்னர் உட்கொண்டனர். இதனை வால்மீகி முனிவர் வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கிறார். வள்ளுவன் பிறந்த தமிழ்நாட்டுக்காரரான கம்பநாட் டாழ்வார், இக்கருத்தினை அழுத்திக் கூறத் தயங்கியிருக்கிறார். வள்ளுவர், முன்பே கொல்லாமையை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு கம்பருக்குப் வலியூறுத்தினாரல்லாவா?

இராமரை முதன் முதலில் தரிசிக்க வந்த குகன், தன்னுடன் கொண்டு வந்த தேனையும் பதப்படுத்தப்பட்ட மீனையும் கையுறையாக இராமருக்கு வழங்கியதை கம்பர் மறுக்கவில்லை. ஆனால், குகன் உள்ளன் டுடன் கொண்டு வந்து கொடுத்தவற்றை அன்போடு ஏற்றுக் கொண்டார் என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறினாரே தவிர அவற்றை உண்டுமகிழ்ந்தார் என்று கூறத் துணியவில்லை.

> அரியதாம் உவப்ப உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால் அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம் எம்மனோர்க்கும் உரியன இனிதின் நாமும் உண்டனெம் அன்றோ என்றான். (அயோத்தியா காண்டம் – 650)

பொருள் : அன்பினால் உந்தப்பட்ட அகமகிழ்வோடு ஏற்பட்ட பக்தியின்

விளைவால் உம்மால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்த மீனும் தேனும் அமிர் தத்தைக் காட்டிலும் அதி சிறந்தவையாகும். ஆகவே இவை எம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தூய்மையானவையே. எனவே இவற்றை நாம் உண்டவர் போல் ஆகிவிட்டோம்.

சித்திரகூடத்தில் சிறந்த தழைக்குடில்

இயற்கை எழில் பூத்துக் குலுங்கும் சித்திரகூட மலைச்சாரலில் தாங்கள் தங்கி வாழ்வதற்கேற்ற அருமையான இடத்தை இலக்குவனே தேர்ந்தெடுத்தான். மூங்கில், காட்டு மரங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அழகிய பர்ணசாலை – தழைக்குடிலை – அமைத்தான். இராமரும் சீதையும் வியந்து பாராட்டத்தக்க வகையில் மிக வேகமாக குடிலை அமைத்து விட்டான். உரிய பூசைகளைச் செய்து அத் தழைக்குடிலில் மூவரும் குடியேறினர்.

பரதனுக்கேற்பட்ட சோகம்

வசிட்ட மாமுனிவரால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட தூதுவர்கள் ஏழுநாட் களில் கேகய நாட்டை அடைந்தனர். கைகேயியின் தந்தையாரான அசுபபதி மன்னருக்கும் ஏனைய அரசகுடும்பத்தினருக்கும் மரியாதையின் நிமித்தம் அனுப்பிவைக்கப்படும் வெகுமதிகளையும் வசிட்ட முனிவர் கொடுத் தனுப்பியிருந்தார். அயோத்தியிலுள்ள உண்மையான நிலையினை கேகய நாட்டரசரோ முக்கியமாக பரதனும் சத்துருக் கனுமோ தெரிந்து விடாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று முனிவர் சொல்லி அனுப்பியமைக்கு ஏற்றவாறு தூதர்கள் மிகலும் பக்குவமாக நடந்து கொண்டார்கள்.

இருப்பினும் கடந்த சில நாட்களாக பரதனும் சத்துருக்கனும் பல துர்க்குறிகளையும் கெட்ட கனவுகளையும் கண்டு வேதனைப்பட்டவர் களாகவே இருந்தனர். எப்போது அயோத்தி மாநகர் போய்ச் சேர்வோம். தந்தை தாய்மாரையும் உற்ற தமயன் இராமர் இலக்குவனையும் எப்போது போய்க் காண்போம் என்று துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இரு சகோதரர்களும் படும் துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு அரண் மனையில் பல கேளிக்கைகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அரசபரம் பரையிலுள்ள இவ்விருவரின் வயதினை ஒத்த உறவினர்களும் தோழர்களும் சேர்ந்து பரதனுக்கும் சத்துருக்கனுக்கும் பலவகை ஆறுதல் மொழிகளைக் சேர்ந்து பரதனுக்கும் சத்துருக்கனுக்கும் பலவகை ஆறுதல் மொழிகளைக் சூறினார்கள். இக் குழுவினருடன் பரதனின் மெய்ப்பாதுகாவலனாகச் சென்ற உபேந்திரன் மகன் லலிதகுமாரனும் காணப்பட்டான். லலித குமாரன் மெய்ப்பாதுகாவலனாகப் பதவி யேற்ற போதிலும் பரத சத்துருக் கனுக்கு உற்ற தோழனாகவும் இருந்தமையினால் கேகய நாட்டு அரச

இராமாயணம்

குடும்பத்தவர்களுடன் சரிசமமாகப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அரசகுமாரர்களுக்கு அயோத்தியில் இடம்பெற்ற அசம்பாவிதங்களின் பயனாக சேணிலை உணர்வு ஏற்பட்டமையினால் கவலை ஏற்பட்டது. ஆனால் லலிதகுமாரனுக்கு மற்றுமொரு வகையான கவலை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அயோத்தியில் விட்டு விட்டு வந்த பூமாலை என்னும் பூவை அவன் உள்ளத்தைக் குடைந்து கொண்டிருந்தாள். அவன் நிம்ம தியான தூக்கத்தைக் கண்டு எவ்வளவோ நாட்களாகிவிட்டன. கண்களை மூடியதும் கனவுலகுக்கு லலிதகுமாரனை பூமாலை இழுத்துச் சென்று விடுகிறாள்.

அயோத்தி மாநகரிலிருந்து தூதுவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்ததும் பரதனும் சத்துருக்கனும் ஓரளவு மன ஆறுதல் பெற்றவர்களாக அவர்களைக் காண விரும்பினர். தூதுவர்கள் அரண்மனையில் ஒரு மண்டபத்தில் அரசகுமாரர்களைக் கண்டு வணங்கி முகமன் கூறி முடித் ததும், பரதன் தன் தந்தையின் நலத்தையே முதலில் விசாரித்தான். பின்னர் அண்ணன் இராமன், அண்ணி சீதை, இளைய அண்ணன் இலக்குவனைப் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தான்.

குற்றமற்ற நன்மை கிடைக்குமானால் பொய்யும் சொல்லலாம் என்ற வள்ளுவனின் வாக்குக்கொப்ப தூதர்கள், "யாவரும் நலமே உள்ளனர். தங்கள் இருவரையும் உடனே அழைத்து வரும்படி மாமுனிவர் வசிட்டர் எம்மை அனுப்பிவைத்தார்" என்று கூறி முடித்தனர்.

கேகய மன்னர், தனது பேரர்கள் இருவரும் அடுத்த நாள் உதயத் தின் போது பயணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்தார். அதன்படி அதிகாலை சகல பரிவாரங்களுடனும் பரிசில்களுடனும் அரச குமாரர்கள் புறப்பட்டனர். கூடவே லலிதகுமாரனும் மகிழ்ச்சியுடன் புறப் பட்டான்.

23 "அண்ணனை அழைத்து வந்து அரியணை ஏற்றிவைப்பேன்!" – பரதன்

அயோத்தி மாநகரம் சோபை இழந்து காணப்பட்டது. ஆலயங்களில் பூசைகள் இடம்பெறவில்லை. வீதிகளில் மக்கள் நடமாட்டம் மிகவும் அரிதா கவே காணப்பட்டது. கடைவீதிகளெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. வீதிகளின் இருமருங்கும் எப்போதும் பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டி ருக்கும் கொடிகளெல்லாம் கம்பத்தில் சுற்றிச் சுருண்டு கிடந்தன.

கேகய நாட்டிலிருந்து புறப்பட்ட பரதனும் சத்துருக்கனும் லலித குமாரனும் அதிவேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட இரதத்தில் அயோத்திக்கு விரைந்தனர். புறப்பட்டு ஏழாவது நாளன்று பகல் அயோத்தி மாநகரை அணுகிக் கொண்டிருக்கும்போதே கோசல நாட்டில் குடிகொண் டிருந்த சோகத்தின் சாயலை ஓரளவு உணரக்கூடியதாக இருந்தது. கோசல நாட்டின் எல்லைக்கு வந்ததும் எங்குமே தாமதிக்காமல் அம்மூவ ரும் பயணம் செய்தனர். அயோத்தி நகர எல்லையை மிதித்ததும், நடக்கக்கூடாத காரியம் ஏதோ நடந்து விட்டதை பரதன் உணர்ந்து கொண்டான். காரணத்தை எவரிடமாவது விசாரித்தறிய நின்றாலும், நேராக அரண்மனைக்குச் செல் லும் நேரத்தில் தாமதம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்று அஞ்சியே இரதத்தை கனவேகமாகச் செலுத்த சாரதிக்கு பரதன் கட்டளையிட்டிருந்தான்.

வழமையாக பகல் வேளைகளில் சக்கரவர்த்தி தசரதர் தங்கியிருக்கும் அரண்மனைக்கு முதலில் சென்றான். இடம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. மனத்தில் விவரிக்க முடியாத பாரம் அழுத்த தனது தாயார் கைகேயியின் அந்தப்புரத்தில் மன்னர் இருக்கக் கூடும் என்று கருதிய பரதன் அங்கோடிச் சென்றான்.

அந்தப்புரத்தின் நடுமண்டபத்தில் அலங்காரமானதொரு இருக் கையில் கைகேயி அமர்ந்திருந்தாள். மகன் பரதனைக் கண்டதும் ஓடோடி வந்து அவனை அணைக்க முற்பட்டாள். பரதனோ தாயாரின் பாதங்க ளைத் தொட்டு வணங்கினான். அவனைத் தோள் தொட்டு, உச்சி மோந்து, அணைத்து மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொண்டாள் கைகேயி.

பரதனின் பெருந்துயர்

"அம்மா! அப்பா எங்கே? அவரை அரண்மனையிலும் காண வில்லை. இங்கும் காணவில்லை. பெரியதாயாரின் அந்தப்புரத்தில் இருப்பாரா? அவரை நான் உடனே காணவேண்டும். எங்கே அம்மா இருக்கிறார்"? என்று வினவினான். பரதன், இதேவேளையில் தான் சத்துருக்கனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். பரதனுடைய வேகத்துக்கு சத்துருக்கனாலோ லலிதகுமாரனாலோ ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை.

"மகனே! நெடுந்தூரம் பயணம் செய்து களைப்புடன் வந்திருக்கிறாய். இதோ உனக்கெனத் தயார் செய்யப்பட்ட இந்தப் பொன்னாசனத்தில் சற்று நேரம் அமர்ந்து கொள். களைப்புத் தீரப் பழரசம் தருகிறேன். பருகிவிட்டு ஆறுதலாக சகலவற்றையும் நீ அறிந்து கொள்ள விவரமாகக் சுறுகிறேன்!" என்று கைகேயி அங்கிருந்த அழகிய வேலைப்பாடமைந்த ஆசனத்தை பரதனுக்குக் காண்பித்தாள். தன் தந்தையைக் காணவேண்டும் என்று துடிப்புடனிருந்த பரதனுக்கு ஆசனமோ பானமோ வேறு உபசாரமோ அப்போது தேவைப்பட வில்லை. தந்தை இருக்குமிடத்தைக் கூறும்படி அவன் வற்புறுத்தினான்.

"மகனே! இப்பூவுலக வாழ்வை முடித்து விட்ட எவரும் எங்கே போய்ச் சேர்கிறார்களோ அங்கே உன் தந்தையும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவருடைய இடத்தை நிரப்பவே உன்னை அவசர அவசரமாக அழைக்க

வேண்டியிருந்தது," என்று கைகேயி கூறிமுடிப்பதற்கிடையில் தன் தலையில் ஒங்கி அறைந்து கொண்டு ஓவெனப் பெரும் சப்தத்துடன் பரதன் அழத் தொடங்கினான். பரதனுடன் சத்துருக்கனும் சேர்ந்து கொண்டான். இருவருடைய டுலம்பலும் அவ்வந்தப்புரத்தின் பல திக்கிலுமிருந்த பலரையும் ஈர்த்தது. அனைவருடைய கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

இத்தகைய சோகம் கைகேயியை எந்த வகையிலும் பாதித்ததாகத் தெரிய வில்லை. அவள் கூந்தல் அவிழ்ந்திருந்தாலும், நெற்றியில் பொட்டில் லாதிருந்தாலும் அவளுடைய உள்ளத்தில் எதுவித கவலையும் இல்லாத மையினால் முகம் சற்றுக் களிப்புடனே காணப்பட்டது.

"மகனே! நீ இவ்வாறு டுலம்டிவது அழகல்ல. இந்த நாட்டு மன்ன னாக அரியணை ஏறவேண்டியவன் நீ! தலைவன் இல்லாத நாட்டு மக்களுக்கு தலைவனாக இருந்து மக்கள் துயர் துடைக்க வேண்டியவனான நீயே இவ்வாறு துயரப்படலாமா?"

இவ்வாறு கைகேயி கூறிய வார்த்தை பரதனின் காது வழி டிகுந்து அவனை மட்டுமல்லாமல் சத்துருக்கனையும் கலக்கியது. "அம்மா! அயோத்தி மக்களுக்குத் தலைவன் நானா? என்னம்மா கூறுகிறீர்கள்? தேவரும் மூவரும் மெச்ச தன்னிகரில்லாததோர் ஆட்சி செலுத்திய சக்கர வர்த்தி தசரதருக்கு அடுத்து மக்களை வழி நடத்த எனக்கென்ன தாயே உரிமை இருக்கிறது? ஏன் என் அன்பான அண்ணன் இராமச் சந்திரப் பிரடி; இருக்கிறாரே! நமது வம்ச முறைப்படி மன்னரின் மூத்த மகன்தானே மன்னரைத் தொடர்ந்து ஆட்சி பீடமேற வேண்டும். மன்னரின் இரண்டாவது டிதல்வனான எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது தாயே?" என்றவாறு எதுவுமே அறியாத டிதிருக்கு விடைகாணும் துடிப்புடன் பரதன் வினவினான்.

கூனிக்குக் கிடைத்த பரிசு

பரதனின் பின்டுறத்திலே இருந்து ஒரு மெல்லியகுரல் கேட்டது. "இராமனா? அவன் காட்டுக்குப் போய்விட்டானே! மகனே பரதா! அயோத் தியின் அரியாசனம் உனக்கே கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக கைகேயி டிம் நானும் போட்ட திட்டப்படி இராமனுக்கு ஏற்பாடான பட்டாபிஷேகம் நிறுத்தப்பட்டது. உனக்கே அரசாளும் உரிமையை மன்னரிடமிருந்து உன் தாயார் பெற்றுக் கொண்டாள். நீ ஆட்சி பீடமேறும்போது இராம னால் உன் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம் என்பதனால், உன் அப்பாவிடமே, இராமனை பதினான்கு வருடம் வனவாசம் போகும் படி அம்மா வரம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டாள். அவனோடு அவன்

இராமாயணம்

பெண்சாதி சீதையும் இலக்குமணனும் போய்விட்டார்கள். உனக்கு இனி எந்தப் பயமுமே இல்லை. இந்த நாட்டுக்கு இனிமேல் நீதான் அரசன்!"

பரதன் வந்து விட்டான் என்று கேள்விப்பட்டதும் ஒடோடி வந்த கூனியான மந்தரை மிகமிக உற்சாகத்துடன் கூறி முடிக்கும் முன்னரே அவளுடைய வலது இடையில் பரதன் தன் காலால் எட்டி உதைத்தான். பல கரணங்களைப் போட்டு கூனி தரையில் உருண்டாள்.

எரிமலை ஒன்று குமுறுவது போல் பரதனின் உள்ளமும் உடலும் பதறியது. கோபக் கனல் தெறிக்கும் கண்களுடன் தன் தாயாரை நெருங் கினான். "என்ன காரியம் செய்திருக்கிறாய் அடி பாதகி! இப்பொழுது தெரிகிறது – என் தந்தை இறந்ததற்கான காரணம்! என் அண்ணன் தெரிந்தவள் நீ! சக்கரவர்த்தி வைத்திருந்த பாசத்தை நன் கு மீது அண்ணனை அப்பாவிடமிருந்து பிரித்ததனால் அவர் உயிர் பிரிந்தது. ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய்களை உதிர்த்து விட்டாய்! கணவனை இழந்தாலும் உன் மகன் மட்டும் சிறப்பாக வாழட்டும் என்று கருதினாயா? பேராசை பிடித்த பேயே! என் அண்ணன் உன் மீது எத்தகைய பாசத்தை வைத்திருந்தார். இந்த நாட்டு மக்கள் அவர் மீது எத்தகைய அபிமானம் வைத்திருந்தனர். அப்பேற்பட்ட அரியணையிலேற்ற தெய்வத்தை என்னை அவர்களுடைய அரசனாக ஏற்றுக் மக்கள் அசைப்பட்ட கொள்வார்களா?

அவருக்குரிய அரியணையில் நான் தான் அமர்வேன் என்று எண்ணிக் கொண்டாயா? நீ என் தாயல்ல பேராசை பிடித்த பிசாசு!" இவ்வாறு அழுது புலம்பியவண்ணம் பரதன் அவ்விடம் விட்டகன்று பெரியதாயார் கோசலா தேவியின் அந்தப்புரவாசலைப் போய் அடைந்தான்.

மன்னனுடலுக்கு மகனிட்ட தீ

பரதனும் சத்துருக்கனும் வந்து விட்டனர் என்பதனை கேள்வியுற்ற கோசலாதேவியும் சுமந்திராதேவியும் பரதனைக் காண்பதற்காக அந்தப் புரத்திலிருந்து அப்போதுதான் வெளிவந்து கொண்டிருந்தனர். ஒடோடி வந்த பரதன் கோசலாதேவியின் காலடியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தான். சத்துருக்கனும் அவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்தான்.

அமைச்சர் சுமந்திரரும் வசிட்ட மாமுனிவரும் அப்போது அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர். பரதன் சுயஅறிவு பெற்றதும் பலத்த சப்தத்துடன் அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். பரதனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதற்கு கைகேயி செய்த சூழ்ச்சியில் பரதனுக்கும் பங்கிருக்கலாம் என்று தான் ஆரம்பத்தில் கோசலாதேவியாரும் நம்பியிருந்தார். ஆனால் பரதனின் நீர்மலமான இருதயத்தை அவன் அழுகை புலப்படுத்தி விட்டது. கோசலையின் அந்தப் புரவாயிலில் வைத்தே, "எப்படியாவது கானகம் சென்று அண்ணன் இராமனை அழைத்து வந்து அயோத்தியின் அரியாசனத்தில் அமர்த்தியே தீருவேன்!" என்று பரதன் பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்டான். இதனைத் தொடர்ந்து வசிட்டமாமுனிவரும் அமைச்சர்களும் கூடி தசரத மாமன் னரின் இறுதிக் கிரியைகளுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

எண்ணைக் கொப்பரையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மன்னரின் சடலம் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டு, சாஸ்திர முறைப்படி சகல கிரியைகளும் நடைபெற்று முடிந்ததும் பரதனும் சத்துருக்கனும் சிதைக்குத் தீ மூட்டினர்.

25 பண்புக்கோர் இலக்கணம் பரதன் என்பவன்

இராமகாதை வால்மீகி மாமுனிவரால் முதன் முதலில் உருவாக் கப்பட்ட போதிலும் அக்காதையிலுள்ள தெய்வீகத்தன்மை இன்று அதனை உலகமகா காவியங்களுள் ஒன்றாக்கி விட்டது. ஆதியில் சமஸ்கிருத மொழி யில் இருந்த இந்நூல் இன்று உலகனைத்து மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அனைவரையும் ஈர்க்கும் சக்தி படைத்ததாக ஆகிவிட்டது.

இராமாயணத்தில் இராமருக்கே தனிச் சிறப்புத்தரப்பட்டுள்ளது. எனினும், இராமருக்கு அடுத்த படியாக மிக உயர்ந்த உன்னத நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படும் பாத்திரம் பரதன் என்பதை மறுக்க முடியாது. பரதனை, தமிழ்நாட்டின் சிறந்த அரசியல்வாதியும் தமிழறிஞருமான அமரரான திரு. ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள், 'செம்மையின் ஆணி' என்று வர்ணிக்கிறார். இராமகாதையை எந்தெந்த மொழிகளில் எழுதினார்களோ அந்தந்த ஆசிரியர்களெல்லாம் பரதனைப் பண்பின் சிகரமாகப் போற்றத்தவறவில்லை.

தனது தாயாரினாலேயே தனக்காகப் பெற்றுத்தரப்பட்ட மிக உன்ன தமான பதவியினைத் துச்சமெனத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு எப்படியாவது அண்ணன் இராமரைத் தேடிப்பிடித்து அழைத்து வந்து அயோத்தியின் அரியணையிலேற்ற பரதன் கங்கணம் பூண்டான். தசரத மன்னரின் ஈமச்சடங்குகளுக்கு முன்னும் பின்னும், அயோத்தி மன்னனாக முடி சூடும்படி சகலரும் பரதனை வேண்டினர். வசிட்ட மாமுனிவரும் பல முறை கேட்டார். அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் கூட வேண்டிக் கொண் டார்கள்.

"அரசனில்லாத ஒரு நாடு ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் வேட்டைக்காடா அனால் என்றெல்லாம் பலரும் பரதனிடம் கூறினார்கள். கிவிடும்", அவரின் தலைமகன் மாமன்னரின் இருக்கும்போது, அவன்"தசரத அருகதையற்றவன்!" சூறி அரசகட்டிலேற என்று தம்பியான நான் விட்டான்.

நாட்டு நிலைமையைச் சீர்தூக்கி, செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக வசிட்ட மாமுனிவர் அவையைக் கூட்டினார். அமைச்சர்கள், பிரதானிகள், குடிமக்கள் பிரதிநிதிகள் ஆகிய அனை வரையும் அவையில் ஒருங்குசேர முனிவர் ஏற்பாடு செய்தார். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்ததும் அமைச்சர் சுமந்திரர் பரதனின் அரண்மனைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்.

பரதனின் துறவுக் கோலம்

அம்மாபெரும் மாளிகையின் ஓர் ஒதுக்குப் புறமூலையில் புற்பாயில் அமர்ந்து கண்களை மூடித் தியானத்திலாழ்ந்திருந்த பரதனின் காதுகளில் முரசறையும் சப்தமும் குழலொலியும் வேறுபல வாத்தியக்கருவிகளின் முழக்கங்களும் கேட்டன.

கண்களைத் திறந்து அருகில் நின்றிருந்த லலிதகுமாரனைப் பார்த்தான். 'இத்தகைய ஒலிகளுக்கான காரணம் என்ன?' என்று வினவு வதைக் குறிப்பாலறிந்த லலிதகுமாரன் வெளியே சென்று காரணத்தை அறிந்து கொண்டு அமைச்சர் சுமந்திரருடன் உள்ளே வந்தான். பரதன் ஒர் அரசகுமாரன் என்ற தகுதிகள் எதுவும் அற்ற நிலையில், ஓர் இளம் தவசிபோல் மரவுரி தரித்து தரையில் புற்பாயில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு சுமந்திரருக்கே அடக்கமுடியாத துயரம் மேலிட்டது.

"அவை கூடியிருக்கிறது. தங்களை அழைத்து வரும்படி குலகுரு கூறினார். அதற்காகத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறோம்" என்றார் அமைச்சர்.

"அரசாளத் தகுதி உடையவர்தான் அரசவைக்கு வரவேண்டும். இந்த அடிமைக்கு அங்கு வேலையில்லை. அமைச்சர் பெருமானே! அண்ணன் இராமனை அழைத்து வந்து அரியணையில் அமர்த்துவதே என் ஒரே குறிக்கோள். என்னை ான்றவள் செய்த பெரும் பாபத்துக்கு நானே தான் பிராயச்சித்தம் தேடவேண்டும், அண்ணன் இருக்கும் இடம் தேடிப் டுறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள். இராமச்சந்திரப் பிரடி எங்கிருக்கிறாரோ அங்கேயே அன்னாருக்குரிய பட்டாபிஷேகத்தை நடத்தி முடிப்போம். ஆகவே அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். படைகளும் வரட்டும். குடிமக்களும் வரட்டும். எமது அன்னையரும் வரட்டும். ஆரண்யத்தில் அபிஷேகத்தை முடித்ததும் அங்கிருந்தே ஊர்வ லமாக அண்ணன், அண்ணி மற்றும் இலக்குவனை அழைத்து வருவோம். ஆகவே காடு வெட்டுவோர், பாதை சமைப்போர்; மற்றும் வேதியர்கள், வீழாவுக்கான இசைக் கலைஞர்கள், நர்த்தகிகள் அனைவரையும் உடன் திரட்டுங்கள்!", என்று பரதன் கூறிய வார்த்தைகள் தேன்மாரி போல் சுமந்திரரின் காதுகளில் நிறைந்தது.

சுமந்திரர் மேலும் பணிவுடன், "இளவரசே! அவை கூடியிருப் பதனால், அனைவரும் தங்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருப்பதனால் தாங்கள் நேராகவே வந்து தங்கள் முடிவினை அரசவையில் தெரிவிப்பது தான் முறையாகும்!" என்றார். அமைச்சரின் கூற்றில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்த பரதன் அரசவைக்கு புறப்பட்டான். அரண்மனையிலிருந்து பரதன் வெளிவந்ததும் சங்கு, குழல்கள் முழங்க முரசொலி கிளம்பியது. சினமுற்ற பரதன் கைகளை உயர்த்தி அவற்றை நிறுத்தும்படி உத்தர விட்டான். கொடி, குடை, ஆலவட்டமோ, தேரோ எதுவுமின்றி, பாதணி களுமின்றி கால் நடையாகவே நடக்கலானான்.

போற்றுதலுக்குரிய பெருந்தகை

அயோத்திமா நகரமாந்தர், ஏற்கனவே பரதன் மீது கடும் கோபமுற் றவர்களாகக் காணப்பட்டிருந்தனர். கைகேயியின் சூழ்ச்சியில் பரதனுக்கும் பங்கிருக்கிறது என்றே நம்பியிருந்தனர். ஆனால் பரதனுடைய உண்மை யான நோக்கம் அறிந்து அவன் மீது அளவு கடந்த அன்பு கொண்டனர். பரதன் போற்றுதலுக்குரிய பெருந்தகையாளன் என்பதனை அறிந்து தாங்கள் ஏற்கனவே அவன் மீது கொண்ட ஐயத்துக்காக மனம் வருந்த லானார்கள்.

அரசவைக்கு வந்த பரதனுடைய தோற்றத்தினைக் கண்ட அனை வரும் அவன்மீது பக்தி செலுத்தும் நிலை அடைந்தனர். அவனுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் போய் அமர மறுத்தான்: அதனருகே சென்று வீழ்ந்து வணங்கினான். "தசரத மாமன்னரின் தலைமகனான இராமபிரானுக்குரிய இவ்வாசனத்தில் நான் ஒருபோதும் அமரமாட்டேன். அவ்வாசனத்தில் அண்ணலை ஏற்றி வைப்பதே எனது ஒரே இலட்சியம்!" என்று ஆவேசம் ததும்ப உரைத்து விட்டு ஆரண்யம் சென்று இராமரை அழைத்து வரச்செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் எடுத்துரைத்தான்.

இருக்கவில்லை. மறுப்பும் எதுவித கோரிக்கைக்கு பரதனின் தினங்களில் சகல ஆயத்தங்களும் பூர்த்தியாகி விட்டன. இரண்டொரு அமைச்சர் சுமந்திரரே வழிகாட்டியாக முன் செல்ல ஏனையோர் பின் சென்றனர். கோசலாதேவி, சுமத்திராதேவி ஆகியோருடன் கைகேயியும் சென்றார். அவர்களும் வசிட்ட மாமுனிவரும் இரதங்களில் சென்றனர். தயாராகச் சென்றபோதும் கால பயணத்துக்காக இரதம் பரதனின் பரதனின் லலிதகுமாரனும் சென்றான். சத்துருக்கனும் நடையாகவே இருமருங்கும் நடந்து சென்றனர்.

பரதனும் குகனும்

முதல் நாளிரவு; தமஸா நதிக்கரையில் தங்கி, அடுத்த நாள் உதயத்தின் போது புறப்பட்டு கங்கை நதிக்கரையை அடைந்தனர். அப்பி ராந்தியமான நிஷாத நாடு குகனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டது என்பதை அறிவோம். பெரும் பட்டாளம் அணி திரண்டு வருவதாக தனது காவ லர்கள் மூலம் அறிந்த குகன், ஒற்றர்கள் மூலம், அயோத்தி மன்னர் களுக்குரிய திருவாத்தி மரத்தினை சின்னமாகப் பொறித்த கொடிகளுடன் பெரும்படை வருவதையும் அறிந்தான். தனது தெய்வமான இராமருக்குத் தீங்கு விளைவிக்க பரதன் வருகிறானோ என்று முதலில் ஐயுற்றான். இதற்கிடையில் அமைச்சர் சுமந்திரர் குதிரையில் வேகமாக வந்து குகனிடம் உண்மையை உரைத்தார். இராமபிரானின் தம்பியையே சந்தேகிக்க நேர்ந்து விட்டதை எண்ணி மனம் வருந்தினான் குகன்.

வகைவகையான பரிசுப் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு பரதனிடம் சென்று வணங்கினான். அடுத்த நாட்காலையில் பெரும் படகுகளை எடுத்து வந்து பரதனையும் பரிவாரங்களையும் கங்கையின் தென்கரையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

கங்கைக் கரையிலிருந்து சற்றுத் தூரத்துக்கப்பால் தான் பாரத் துவாச முனிவரின் ஆசிரமம் இருந்தது. ஆற்றங்கரையில் பெரும் சேனை படைகள் வந்து குவிந்திருப்பதைக் கண்ட முனிவரின் சீடர்கள் பாரத்து வாசரிடம் போய்க் கூறினார்கள். வந்திருப்பது யார் என்பதை அவர் மனோ வலிமையினால் உணர்ந்து கொண்டாலும், வந்திருக்கும் பரதனின் உள்நோக்கத்தினை அவரால் உணர முடியவில்லை. பொறுமையுடன் காத்திருந்தார்.

முனிவருக்கு சந்தேகம்

சற்று நேரத்தில் பரதன், சத்துருக்கன் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு அமைச்சர் சுமந்திரரே வந்தார். வந்தவர்களை வரவேற்று முனிவர்கள் உபசரித்தனர். பின்னர் பரதனைப் பார்த்து பாரத்துவாச முனிவர், "பரதா! அயோத்தியிலிருந்து அரச பரிபாலனம் செய்ய வேண்டிய நீ, ஆரண்யம் வரக் காரணம் என்ன? உன் அண்ணனால் உன் ஆட்சிக்கு ஏதாவது அபாயம் ஏற்படலாம். அதனை நீக்குவதற்கான ஏதாவது யோசனையுடன் வந்திருக்கிறாயா?" என்று வெளிப்படையாகவே கேட்டுவிட்டார். இவ்வார்த்தை பரதனுக்கு வெந்த புண்ணிலே வேல் பாய்வது போலாயிற்று. தான் அத்தகைய எண்ணத்துடன் அங்கு வரவில்லை என்பதை தெளிவுபடுத்தினான். முனிவர் மகிழ்ந்து, அன்று பல்லாயிரக்கணக்கான படையினருக்கும் பரதனுடன் வந்த ஏனையோருக்கும் தேவர்களின் உதவியுடன் உணவு படைத்தார். அத்தனை பேரும் அங்கேயே தங்கி அடுத்த நாள் காலையில் இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகியோர் தங்கியிருக்கும் சித்திரகூட மலையடிவாரம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

இலக்குவனின் சீற்றம்

அன்று பகல் பொழுதில் தொலைவில் பலதரப்பட்ட ஓசைகள் கேட்டன. வனவிலங்குகளும் பட்சியினங்களும் நிலை தடுமாறி இடம் பெயர்வதையும் பர்ணசாலையிலிருந்த மூவரும் கண்டனர். இராமரின் ஆணைப்படி உயர்ந்த மரம் ஒன்றின் மீதேறி நின்று பார்த்த இலக்குவன், வடக்கேயிருந்து பெரும்படை வருவதைக் கண்டு இராமரிடம் கூறினான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் படையினர் திருவாத்தி மரம் சின்னமாக பொறித்த கொடியுடன் வருவதையும் கண்டு கடும் சினம் கொண்டவனாக மரத்திலிருந்து கீழே குதித்தான்.

"அண்ணலே! பரதன்தான் படை எடுத்து வருகிறான். அவனுடைய ஆட்சிக்கு நாம் குந்தகமாக இருப்போம் என்று கருதி எம்மை ஒழித்துக்கட்டவே படை எடுத்து வருகிறான். ஆகவே உடனடியாக வில்லினை எடுங்கள். ஒரு கை பார்த்துவிடுவோம்!" என்று துடித்தான்.

தம்பி 'இலக்குவனின் பதற்றம் கண்டு இராமர் புன்னகை புரிந்தவண்ணம், "தம்பி! பரதனை நம் பகைவனாகக் கருதுவது பொருந்தாது. பொறுமையாக இருந்து பார்!" என்று தம்பியை அழைத்து அருகே அமர வைத்துக்கொண்டார்.

பாதுகை சுமந்த பரதன்

இராமர், பரதனைப் பற்றிக்கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இலக் குவன் உண்மையில் நிலை குலைந்து போனான். ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து போய்விட்டமையை நினைத்து வேதனைப்பட்டான். அண்ணன் முன் நிற்கவே நாணமுற்றான்.

நான்கு சகோதரர்களும் மூன்று வெவ்வேறு அன்னையர்க்குப் பிறந்த போதும், பிறந்ததிலிருந்து நால்வரும் ஒரே வயிற்றுப் பிள்ளைகள்

போல் வளர்ந்த முறை, ஒன்றாகக் குருகுலத்தில் கல்வி முதலான வித்தை களைக் கற்றபோதிலும் விளையாட்டுக்களின் போதும் மிக நெருக்கமாக வாஞ்சையுடன் பழகிய முறையெல்லாம் இலக்குவன் எண்ணிப் பார்த் தான். பரதன், அண்ணன் இராமரிடம் கொண்டிருந்த பக்தியை எண்ணிப் பார்த்தான். இத்தகைய எண்ணங்கள் அலைமோத அவன் கண்கள் பனித்தன. பாசமிகு சகோதரனை 'படையெடுத்து வரும் பாதகன்', என்று கருதி விட்டோமே என்று கவலையடைந்தான்.

இராமரைக் கண்ட பரதன்

பரதனும் பரிவாரங்களும் சித்திரகூட மலைச்சாரல் நெருங்கி வரும்போது, வான் நோக்கி புகை கிளம்பும் ஓரிடத்தைக் குறிப்பால் கண்டு, இராமரும் சீதையும் இலக்குவனும் தங்கியிருக்கும் பர்ணசாலை அதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதினான் பரதன். தன்னுடன் வந்திருந்த படைகளையும் பரிவாரங்களையும் அங்கேயே தரித்திருக் கும்படி பணித்துவிட்டு, சத்துருக்கனை மட்டும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாகப் புறப்பட்டான்.

மரம் செடி கொடிகளால் அமைக்கப்பட்ட அழகிய பர்ணசாலையின் முன்புறமுள்ள ஒரு மரநிழலில் இராமர் அமர்ந்திருந்தார். அருகே சீதை இருந்தாள். இவர்களின் ஒரு புறத்தே அடக்க ஒடுக்கமாக இலக்குவன் நின்றிருந்தான். இவர்களைக் கண்டதும் பரதன் வேகமுடன், பாய்ந்தோடும் ஒரு மான்குட்டி போல் ஓடிச்சென்று இராமரின் காலடியில், கூப்பிய கரங்களுடன் நெடுஞ்சாண் கிடையாக வீழ்ந்தான். "அண்ணா" என்று ஒரே ஒரு சொல்மட்டும் தான் அவனுடைய வாயிலிருந்து வெளிவந்தது. அதே குரல்தான், இராமருக்கு, அங்கு வந்து தன் காலடியில் விழுந்தவனை 'பரதன்' என்று காட்டியது.

கானகத்தில் தவம் செய்யும் முனிவர்கள் அணியும் மரவுரி உடலில் காணப்பட்டது. தலைமுடி ஒழுங்காக வாரி அமர்த்தப்படாமல் அலங் கோலமாகக் கிடந்தது. முகத்திலும் தாடி மீசையெல்லாம் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. தேகம் மெலிந்து சோபை இழந்திருந்தது. எவ்வளவு தான் உருமாறியிருந்த போதும், 'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்பதற் கொப்ப, வந்திருப்பது பரதன் தான் என்பதனை இராமர் அறிந்து கொண்டார். சீதையும் இலக்குவனும் கூடத்தெரிந்து கொண்டனர்.

தன் அன்புத் தம்பியை அணைத்து உச்சிமோந்து தழுவி உடலெங் கும் தன் கரங்களால் வருடிக் கொடுத்தார் இராமர். சீதையின் கண்களி லிருந்து கண்ணீர் உருண்டோடியது. இலக்குவனும் கண்ணீர் விட்டான். இலக்குவனின் கண்ணீரில் சகோதர பாசத்துடன், 'இத்தகைய பாசமுள்ள சகோதனைச் சந்தேகித்தோமே' என்ற உணர்வும், மானசீகமாக, பரதனிடம் மன்னிப்புக்கோரும் தன்மையும் இணைந்திருந்தன.

பரதனால் பல விநாடிகள் பேசமுடியவில்லை. நா தழுதழுத்தது. "அண்ணா, அண்ணா" என்ற ஒரே வார்த்தை மட்டும்தான் வெளிவந்தது. பரதனின் வேகத்துடன் போட்டி போட்டு ஒடி வர முடியாத சத்துருக் கனும் அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனும் அழுது புலம்பினான். இருவரையும் ஓரளவு தேற்றிவிட்டு இராமர், தான் பேச ஆரம்பித்தார்.

"தம்பி! வயதான அப்பாவுடன் இருந்து இராச்சிய பரிபாலனத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய நீ, இப்படி தவக்கோலம் பூண்டு வனத்துக்கு ஏன்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வரவேண்டும்?" என்று கேட்டதும் பரதன் மீண்டும் பலத்த சப்தத்துடன் ஓவெனக் கதறலானான்.

"அண்ணா! எனக்கென்ன இராச்சியம்? எனக்கென்ன ஆட்சி? மரபு முறைப்படி அயோத்திக்கு அரசனாக வேண்டியவர் தாங்களே! கொடிய வளான என் தாய் செய்த சூழ்ச்சியால் ஒரு பாவமும் அறியாத நான் பெரும்பழி சுமக்க நேரிட்டு விட்டது. அயோத்தியிலிருந்து ஆட்சிபுரிய வேண்டிய நீ என்று தாங்களே குறிப்பிட்டு என்னை மேலும் பாபக்கடலில் தள்ளி விடுகிறீர்களே அண்ணா!" என்று தேம்பித் தேம்பி அழலானான்.

தந்தை மறைந்த செய்தி கேட்ட தனயன்

இராமர் மேலும் இறுக அணைத்தவாறு, "குழந்தாய்! தாயை நிந்திக் கலாகாது. அது மகாபாவம். விதிப்படிதான் எல்லாம் நடக்கும். அப்பா நலமுடனிருக்கிறாரா? அவரா உன்னை இங்கு அனுப்பிவைத்தார்?" என்று இராமர் கேட்டதும் பரதன், "அப்பா" என்று பலமாக அலறியவண் ணம் மூர்ச்சித்தான். சத்துருக்கனும் தேம்பித்தேம்பி அழுதான். சற்று நேரத்தில் கண் விழித்த பரதன், "அண்ணா! மாபெரும் வேள்விகளை யெல்லாம் செய்து, வெற்றி மேல் வெற்றி ஈட்டி, ஈடும் இணையு மில்லாது ஆட்சி புரிந்த சக்கரவர்த்தியான எம் தந்தை, தங்கள் பிரிவைத் தாங்காமல் பூத உடல் நீத்துப் புகமுடம்பெய்தி விட்டார் அண்ணா....." என்று வார்த்தைகளை முடிப்பதற்குள்ளாக இராமபிரானுடைய கண்கள் செருகிக் கொண்டன.. இருந்த வண்ணமே சரிந்த அவரை சீதை தன் மடியில் தாங்கிக் கொண்டாள். இலக்குவன் கமண்டலத்திலிருந்து நீரெடுத்து இராமரின் முகத்தில் தெளித்தான். அக்கமண்டலத்தின் நீராலா அல்லது இலக்குவனும் சீதையும் கவலை மேலீட்டால் உகுத்த கண்ணீர் முகத்தில் பட்டதாலா என்று கண்டு கொள்ள முடியாதபடி இராமர் கண்களைத் திறந்தார்.

வேதனையால் தொண்டை வரண்டது. நாக்குத் தழுதழுத்தது. கண் ணீர் கடலெனப் பெருக்கெடுத்தது. பாசத்தை ஊட்டித் தன்னைப் பக்குவ மாய் வளர்த்தெடுத்த தந்தை பிரிந்த செய்தி அந்தத் தெய்வீகத்திரு அவதாரத்தையே நிலை குலையச் செய்துவிட்டது.

கம்பநாட்டாழ்வார் இராமரின் புலம்பலை மிக உருக்கமான வரிகளில் வடித்திருக்கின்றார். அயோத்தியா காண்டத்தில் திருவடி சூட்டு படலத்தில் மொத்தம் ஏழு பாக்களில் இராமரின் பூலம்பலை பூலவர் வர்ணிக்கும் பாங்கு பொருளுணர்ந்து படிப்போரின் நெஞ்சங்களை நெகிழவைக்கும். தேன் அடைந்த சோலைத் திரு நாடு கைவிட்டுக் கான் அடைந்தேன் என்னத் தரியாது காவலா நீ வான் அடைந்தாய் இன்னும் இருந்தேன் நான் வாழ்வு உகந்தே ஊன் அடைந்த தெவ்வர் உயிர் அடைந்த ஒள் வேலோய் (அயோத்தியா காண்டம் – 1121)

பொருள் :

செருக்கினை உடைய பகைவர்களைக் கொல்லும் ஒளி பொருந்திய வேலையுடைய காவலனே! தேன் சொரிகின்ற சோலைகளைக் கொண்ட அழகிய நாட்டை விட்டு நீங்கி கானகம் சென்றுவிட்டேன் என்று துயரம் தாங்காமல் நீ வானகம் டிகுந்து விட்டாய். ஆனால் நானோ இந்த வர்ழ்வே சிறந்தது என்று எண்ணி இன்னமும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டி ருக்கிறேனே!

இவ்வாறு இராமர் அழுது பலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது வசிட்ட மாமுனிவரும் அமைச்சர் சுமந்திரரும் குகனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களும் பல தேறுதல் வார்த்தைகளை இராமருக்கு எடுத்துரைத்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து அரசிகளான கோசலா தேவி, சுமத்திராதேவி ஆகியோருடன் கைகேயியும் அங்கு வந்தனர். அன்னையர் முவரையும் அடிதொழுது இராமர் வணங்கினார். தொடர்ந்து சீதையும் இலக்குவனும் செலுத்தினர். கோசலாதேவியார் வணக்கம் இராமரைவிட தனது மருமகளின் மரவுரிக் கோலம் கண்டு மனம் வருந்தினார். அரசபோகத்தில் அரண்மனை வாழ்வில் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டிய அரசிளங்குமரிக்கு விலங்குகளும், கொடிய கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கானகத்தில் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதே என்பதை எண்ணிக் கலங்கினார். சீதையோ, தான் கைப்பிடித்த கணவன் அருகில் மிக்க மகிழ்ச்சியாகவே இருப்பதாகக் கூறி மாமியாரைத் தேற்றினார்.

பரதனுடன் வந்த ஏனைய மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் பரிவாரங் களும் சித்திர கூடத்தில் வந்து நிரம்பி விட்டனர். அனைவருக்கும் அங்கு இராமரைக் கண்டதும் பேரானந்தம் ஏற்பட்டது. அதுமட் டுமல்லாமல், அன்னையர் மூவருடன் அருந்தனையர்கள் நால்வரும் சீதையும் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் பெருமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர்கள் இருந்த தோற்றத்தைக் கண்டதும், இராமர் மீண்டும் அயோத்தி திரும்பி அரியணையிலமர்ந்து ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றுவிடுவார் என்றே எண்ணத் தலைப்பட்டனர்.

"தந்தை சொல் மீற மாட்டேன்"

மாமன்னர் பிரிந்த துயரம் ஓரளவு தீர்ந்து சிரமபரிகாரங்களும் முடித்த பின்னர் இராமர், இலக்குவன், பரதன், சத்துருக்கனுடன் வசிட்ட மாமுனிவரும் அமைச்சர் சுமந்திரரும் மட்டும் தனியாக இருந்து அரசியல் பிரச்சினைகளை அலச ஆரம்பித்தனர். வசிட்டரும் சுமந்திரரும், கேகயத் திலிருந்து பரதன் திரும்பிய நேரத்திலிருந்து அவையில் பரதன் எடுத்துக் கொண்ட சபதத்தையும், எவ்வகையிலும் இராமரை அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்லத் தாங்கள் அனைவரும் புறப்பட்டு வந்துள்ள நோக்கத் தையும் எடுத்து விவரமாக இராமருக்கு விளக்கினார்கள். ஆனால் இராமரோ, தந்தையின் கட்டளைப்படி பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் முடியாமல் நாடு திரும்பப் போவதில்லை என்று மிகக் கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டார்.

பாதுகையைப் பெற்ற பரதன்

அரசர் கட்டளை பிறப்பிக்கக் காரணமாயிருந்த கைகேயி, தனது ஆசை நிராசையாகி விட்டிருந்தமையினாலும் தன் மகன் இராச்சிய பாரம் ஏற்கப் போவதில்லை என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்து விட்டமையி னாலும் இராமரே பட்டம் சூட்டிக் கொள்வதற்குப் பூரண சம்மதமளிப் பதாகக் கூறினார். கட்டளை பிறப்பித்த சக்கரவர்த்தி மரணமடைந்து விட்டமையினால் தற்போதுள்ள சூழ்நிலையில் இராமர் அயோத்தி திரும்பு வதில் எத்தகைய பிசகும் ஏற்படப் போவதில்லை என்று வசிட்ட மாமுனி வர் சாஸ்திரங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுக்களைக் கூறினார். ஆனால், தந்தையாரின் வார்த்தையை மீறி அவரை 'சத்தியம் தவறியவர்' என்று எவரும் எக்காலத்திலும் எடுத்துக் கூற சந்தர்ப்பம் அளிக்கப் போவதில்லை என்று இராமர் கூறிவிட்டார்.

இராமரின் இம்முடிவினால் பரதன் மென்மேலும் வருந்தினான். அழுதழுது அண்ணனின் கால்களை கண்ணீரால் அபிஷேகம் செய்தும் பலன் இல்லாமல் போகவே, இறுதியாக அண்ணன் இராமரிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பித்தான். இராமரின் இரு பாதணிகளையும் தந்தால் அவற்றை அயோத்தியின் அரியணையில் ஏற்றிவைத்து அதன் கீழிருந்து நாட்டைப் பரிபாலிக்கச் சம்மதம் தருமாறு பரதன் கேட்டான். இத்தகைய பெருந் தன்மையாளனான ஒரு தம்பி, ஈரேழு பதினான்கு உலகிலும், எவருக்கும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று வியந்தனர் அனை வரும். எல்லோருடைய கண்களும் பனித்தன.

இராமாயணம்

பரதனை ஆரத்தழுவிய இராமர் அவனுடைய இருகைகளையும் பற்றி தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். தனது இரு பாதுகைகளையும் கழற்றி வைத்தார். அதற்கு மலர்களைத் தூவி, மலர் மாலையிட்டு தன் சிரசின் மேல் வைத்த வண்ணம் பரதன் புறப்பட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து ஏனையோரும் அயோத்தி நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

சிறிது தூரம்வரை இராமரும் சீதையும் இலக்குவனும் தொடர்ந்து வந்து வழி அனுப்பி விட்டுத் திரும்புகையில், இலக்குவன் இராமரின் கால்களில் வெட்டப்பட்ட பெரு விருட்சம் போல் வீழ்ந்தான்.

河 அரியாசனம் அமர்ந்த இராமரின் பாதுகை

இராமபிரானுடைய திருப்பாதங்களை இதுவரை சுமந்து கொண்டி ருந்த பாதுகைகளைத் தன் சிரசின் மீது தாங்கியவனாக பரதன் டுறப்பட் டான். "எப்படியாவது இராமரை அயோத்தி மாநகருக்கு அழைத்து வருவேன் – அரியாசனத்தில் அமர்த்துவேன்" என்று சபதம் பூண்ட பரதனால் அதனை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இதனால் ஏற்பட்ட துயரம் உள்ளத்தை உறுத்தியது. இருப்பினும் தந்தை இட்ட கட்டளைக்கு மாறாக எத்தகைய செயலையும் டுரிய முடியாது என்று விரதம் பூண்டுள்ள தன் தமயன் இராமரின் வைராக்கியத்தை நினைத்து பெருமிதம் கொண் டிருந்தான் பரதன். இராமபிரானுடைய பாதுகையே தனக்குப் பெருந் துணையாக இருந்து நல்வழிகாட்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவன் நடந்தான்.

இலக்குவனின் கண்ணீர்

பர தனையும் குழுவினரையும் வழியனுப்பி விட்டுத்திரும்புகையில் இராமரின் கால்களில் வீழ்ந்து கண்ணீரால் அவர் பாதங்களை இலக்குவன் கழுவினான். குனிந்து தன் தம்பியைத் தூக்கி நிறுத்தி அணைத்து ஆதரவு டன் அவனுடலைத் தடவிய இராமர், இலக்குவன் எதற்காக அழுகிறான் என்பதனை அவனிடம் கேட்கவில்லை. இலக்குவனின் உள்ளுணர்வுகளை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

'பரதன் பண்டு நெறி தவறாதவன்; அண்ணனிடத்தில் பக்தியும் பெரு மதிப்பும் கொண்டவன்; பதவிக்காக எத்தகைய பாதகங்களையும் செய்யத்தயங்காத மனிதர் வாழும் இவ்வுலகில், தன்னைத் தேடிவந்த அரச பதவியையே உதறித்தள்ளிவிட்டு அதற்குரித்துடையவரிடமே அதனைச் சேர்த்துவிடத் துடிக்கும் தன் சகோதரனைச் சந்தேகித்து, அவனுடன் போர் தொடுக்கவே துணிந்து விட்டோமே, என்று இலக்குவன் துயரடைந்தான். இப்பெரும் பழிக்காகப் பிராயச்சித்தம் தேடுவதாகவே இலக்குவனின் கூற்று அப்போதிருந்தது. இதனை நன்கறிந்த இராமர், இலக்குவனின் கண்ணீரைத் துடைத்ததுடன் தம்பியின் துயரத்தையும் துடைத்து விட்டார்.

பரதனும் பரிவாரங்களும் மிக வேகமாகவே அயோத்திமாநகரை அடைந்து விட்டனர். அரண்மனை சென்றதும் புரோகிதர்களை வரவ ழைத்து அரியாசனத்துக்குரிய கிரியைகளைச் செய்வித்தான். தக்க தருணம் பார்த்து பாதுகைகளை அரியாசனத்தில் பரதன் ஏற்றி வைத்தான். அரசவையைக் கூட்டினான். சகலரும் வந்து குழுமியதும் தனது கருத்துக் களை முன்வைத்தான்:

"அண்ணன் இராமனே இவ்வரியாசனத்துக்குரித்துடையவன். தசரத மாமன்னரின் கட்டளைப்படி பதினான்காண்டுகள் வனவாசம் முடிந்து நாடு திரும்பும்வரை இராமபிரானின் பாதுகைகளே இவ்வரியணையில் அமர்ந்திருக்கும். அவருடைய நல்லாசியுடன் நாட்டுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் எத்தகைய குறையும் ஏற்படாதவாறு அரசாட்சியைக் கொண்டு செலுத்த என்னாலான சகலவற்றையும் செய்வேன்.

முனிடுங்கவரே! அந்தணோத்தமர்களே! அமைச்சர்களே! மக்கள் பிரதிநிதிகளே! பிரதானிகளே! உங்கள் அனைவருடைய ஒத்துழைப்பு என் பணிகளுக்கு உற்ற துணையாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக் குண்டு. மேலும்! இராமபிரான் அயோத்தி மீண்டு அரச பரிபாலனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம்வரை நான் துறவறம் மேற்கொண்டிருப்பேன். எனது துறவற வாழ்க்கைக்கு இந்த அரண்மனை வாசம் ஏற்றதல்ல. நந்திக்கிராமத்தில் இருந்தே என் பணியினை மேற்கொள்ள நான் உத்தேசித்திருப்பதனால், ஆசிரமம் ஒன்றினை அங்கே அமைக்க வேண்டும். இராமபிரானின் பாதணிகளை ஏற்றிவைத்துள்ள சிம்மாசனத்தை அங்கேயே கொண்டு செல்ல வேண்டும். அமைச்சர் சுமந்திரரும் ஏனைய அமைச்சர்களும் உடனடியாக இதற்கு வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.!"

இவ்வாறு பரதன் கூறிமுடித்ததும் அவையிலுள்ள அனைவரின் கண்களும் குளமாயின. பரதனின் பண்பையும் பக்தியையும் சீரிய ஒழுக்கத் தையும் அனைவரும் வாயாரப்புகழ்ந்தனர். இராமர்தான் ஆட்சி செய்யா விட்டாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சுமந்த பாதணிகளை வைத்து பரதன் எனும் தூயவன் எக்குறையும் வைக்காமல் நாட்டையும் மக்களையும் நிச்சயம் காப்பான் என்ற நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. தர்மமும் நீதி நெறிகளும் சிறந்தோங்க பரதன் ஆட்சி சிறப்புற்றது. வெவ்வேறு நாடுகளி லிருந்தும் வந்த மன்னர்களும் யாத்திரீகர்களும் அயோத்தியில் நடைபெறும் அரசமுறைகளைக் கண்டு வியந்து பாராட்டினர்.

ஆரியரும் திராவிடரும்

ஆண்டவன் இருக்கிறானா? இல்லையா? என்ற விவாதம் பண்டு தொட்டே இன்றுவரை அவ்வப்போது விசுவரூபமெடுப்பதை அவதானிக் கிறோம். அதே போல் 'இந்த மதம் உண்மையானது; அந்த மதம் பொய்யானது' என்ற மதச் சண்டைகளும் அவ்வப்போது தோன்றி, பெரும் பிரளயம் போலவே பல துன்பதுயரங்களை மனித சமுதாயத்துக்கு ஏற்படுத்தி வந்திருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் 1930ம் ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து சுயமரியாதை இயக்கம் தலையெடுத்தது. சிந்தனைச் சிற்பி சிங்காரவேலர், ஈ.வே.ரா. பெரியார் (ஈ.வே. ராமசாமி நாயக்கர்) போன்றவர்கள் திராவிட இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, தமிழ்நாட்டில் பரவி விட்ட பிரமாணியத்துக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கினார். ஆலயவழிபாடு, சமயச் சடங்குகள் போன்றவற்றை 'ஆரிய மாயை' என்று தந்தை பெரியார் சாடினார். அவர் வழிவந்த பேரறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் மு. கருணாநிதி போன் றாரும் இந்து மதச் சம்பிரதாயங்களை வன்மையாகக் கண்டிக்க ஆரம்பித் தனர். அழகு தமிழில் அடுக்குமொழியில் உரையாடல்களை எழுதி நாடங்க ளையும் திரைப்படங்களையும் மக்கள் மத்தியில் வைத்தனர். அலைகடல் போல் ஆதரவு பெருகிற்று.

திராவிட கழகம் அதனைத் தொடர்ந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகியவையும் நாத்தீகப் பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டன. இக்கழகப் பிரசாரகர்களின் கைகளில் கம்பராமாயணமும் அகப்பட்டு படாதபாடு பட்டது. 'கம்பராமாயாணச் சொற்போர்' என்ற பெயரில் அப்போது நடைபெற்ற விவாத அரங்கில், பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை போன்ற அறிஞர்களையே அறிஞர் அண்ணா, தன்னுடைய தேர்ந்த தெளிந்த தமிழால் தோற்கடித்து, கவியரசர் கம்பரையே 'ஒரு வம்பர் காம வேட்கை நிறைந்த பாடல்களையே பாடியுள்ள காமாந்தகாரர்' என்று வர்ணித்தார்.

இக்காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற விவாதங்களில், பரதன் இராமரின் பாதணிகளைப் பெற்றுவந்த சம்பவத்தையே 'பெரிய கொடுமை' என்று சுட்டிக்காட்டி, பரதனை ஒரு கொடியவன் என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். "மேடும் பள்ளமும், முள்ளும் கல்லும் நிறைந்த கொடிய காடுகளில் பாதங்களைப் பாதுகாக்க அணிந்திருந்த பாதணிகளையே பறித்தெடுத்து, இராமனைப் பரிதவிக்கவிட்ட பாவி" என்றும் குற்றம் சாட்டியிருக்கின்றனர்.

மேற்படி விவாதங்களில் ஆஸ்திகர் சார்பில் கலந்து கொண்டவர் ஈழத்தடிகள். இவரே இவ்விவாதத்தின் பின்னர் திராவிட கழகத்தில் சேர்ந்து கொண்டார். அறிஞர் அண்ணாவின் வார ஏடான 'திராவிட நாடு' பத்திரிகைக்கு நிர்வாகியாக இருந்தவர். இவர் இலங்கையை சேர்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காஞ்சிபுரத்தில் வைத்து ஈழத்தடிகளாரை நாம் 1958ல் சந்தித்தபோது, "அண்ணா விவாதத்துக்காகவே கம்பரை மேடையில் தூற்றினாரே ஒழிய, கம்பரை 'கவியரசர்' என்று அண்ணா போற்றத் தவறியவரல்ல; கவியரசரின் டுலமையை அண்ணா என்றென்றும் போற்றவே செய்தார்" என்று எம்மிடம் குறிப்பிட்டார்.

கதாகாலாட்சேபம்

தமிழ் நாட்டில் ஆலயங்களிலும் வேறு பல மேடைகளிலும் இராம காதை கதாகாலாட்சேபமாக தொடர்ந்து பல நாட்கள் நடைபெறுவதுண்டு. பல நூற்றுக்கணக்கானோர் இக்கதைகளை பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்டின்புறுவார்கள். திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள், புலவர் கீரன் போன்றோர் நகைச்சுவையுடன் கூடிய புதுமைக் கருத்துக்களை புகுத்தி கதையைச் சிறப்பாக உரைப்பார்கள்.

இக்கதைகள் நடைபெறும்போது 'பாதுகா பட்டாபிஷேகம்', 'இராமர் பட்டாபிஷேகம்' ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும் நாட்கள் மிகச் சிறப்பான திருவிழாப் போன்று பரிணமிக்கும். பூசைகளும் பக்தி சிரத்தையுடன் நடைபெறும்.

இடம் பெயரும் எண்ணம்

பரதனும் குழுவினரும் சித்திரகூடம் வந்து திரும்பியபின்னர் சில நாட்கள் இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவரும் அமைதி குலைந்து காணப்பட்டனர். தங்கள் அரண்மனை வாழ்வைத்துறந்து, கானகத்தின் சூழலுக்கேற்ப தங்கள் வாழ்வினை மாற்றியமைத்திருந்தனர். திடீரென அரண்மனையிலிருந்து சுற்றம் சூழவந்து சென்றதும் மூவருக்கும் பழைய எண்ணங்கள் வாட்டத் தொடங்கின. இது மனிதப் பொது நியதியே! தாய்மாரும் தம்பியரும் வந்திருந்து பழகி விட்டுச் சென்ற இடங்களைப் பார்க்கும் போது மனம் பேதலித்தது.

அந்தப் பிரதேசத்தில் தவ வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டிருந்த தபோதனருக்கும் அசுரர்களால் பல தீமைகள் தொடரலாயிற்று. இராவணனின் தம்பியான கரன் அப்பிரதேசத்தில் பயங்கர அட்டகாசங்களைப் டுரிந்து வந்தான். இதனால் அ<mark>ப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த</mark> முனிவர்கள் தெற்கு நோக்கி இடம் பெயர்ந்தனர்.

பரதனுடன் பல அயோத்திக் குடிமக்களும் சித்திரகூடம் வந்து இராமர் இருப்பிடத்தைக் கண்டு சென்றனர். அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வந்து தனது வனவாசத்துக்கு இடையூறுகளை உண்டாக்கக் கூடும் என்று இராமர் கருதினார். எனவே சித்திர கூடத்தை விட்டு நீங்கி மேலும் தெற்கு நோக்கிச் செல்வதே சிறந்ததென இராமர் கருதினார். சீதையும் இலக்குவனும் இதற்கு ஒப்புதல் அளிக்க, மூவரும் தென்திசையில் தமது பயணத்தை மேற்கொண்டனர்.

விமோசனமடைந்த விராதன்

இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவரும் சித்திரகூடத்திலிருந்து அன்று அதிகாலையில் புறப்பட்டனர். கதிரவன் உதயமாகும் தருணத்தில் எங்கும் பனியும் குளிரும் படர்ந்திருந்தது. பறவையினங்கள் இனிமையாக இசைகூட்டி ஒலி செய்து ஆதவனை வரவேற்றன. முயல், மான், அணில் போன்ற சிறு பிராணிகளும் தாவித்தாவி ஓடி ஆடி மகிழ்ந்து திரிந்தன. எங்கும் பூத்துப் புதுமணம் பரப்பும் மலர்களும், அலர்ந்து, கதிரவனின் புத்தொளியைத் தொட்டுவிடும் துடிப்புடன் களிநடம் புரிந்தன.

இயற்கை அரசி எழிலாகக் கொலுவிருக்கும் அக்காட்சி மூவரையும் மகிழ்ச்சிக் கடலிலாழ்த்தியது. ஆண்கள் இருவரையும் விட இந்த உதயகால அழகினால் அகமகிழ்ந்தவள் சீதாதான். மலர்ந்தும் மலராத பருவத்தின் விளிம்பில் அலர ஆயத் தமாகிக் கொண்டிருந்த அழகிய பல வர்ணமலர்களை ஒடிஓடித் தேடி எடுத்தாள். தன்தலையில் சூடுவாள். வேறோர் மலரைக் கண்டதும் அதனைக் கொய்து தலையில் சூடும்போது ஏற்கனவே இடம் பிடித்திருந்த பூ வீசப்பட்டு விடும். இத்தகைய பேரின்பம் அரண்மனை வாசத்தில் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? என்று அவள் உள்ளத்தில் வினாக்களாக வெளியேறின. இத்தகைய பேரானந்தத்தைத் தனக்களித்த தன் கணவனை கடைக்கண்ணால் பார்த்து, பார்வையிலேயே நன்றி கூறினாள்.

களைப்பே தெரியாமல் நடந்த மூவரும் மதியம் அத்திரி முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தனர். அவரும் அவருடைய தர்மபத்தினியான அனுசூயாவும் "மூவரையும் வரவேற்று உணவு கொடுத்து உபசரித்தனர். அனுசூயா கணவனையே கண்கண்ட தெய்வமாகக் கருதும் பதிவிரதை. பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய மூவரையமே குழந்தைகளாக்கித் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டியதாவும் ஒரு கதையுண்டு. அத்தகைய அனுசூயாதேவி சீதையை வரவேற்று வஸ்திரம், மஞ்சள், குங்குமம், பூ போன்ற மங்கலப் பொருட்களைக் கொடுத்தாள். "எத்தகைய துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் கணவனைவிட்டுப் பிரியாதிருப்பதே பெரும் பாக்கியம்" என்று போதித்தார். ஆனால் சீதையோ, "என் கணவன் என்னைக் எக்குறையமில்லாமல் காக்கும்போது எனக்கென்ன துன்பம்?" என்று பதிலிறுத்தார். முனிவரின் ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டு தெற்கே செல்ல சுலபமான வழியினையும் கேட்டறிந்து கொண்டு மூவரும் புறப்பட்டனர்.

ஆரணிய காண்டம்

இராமபிரானின் பாதுகையைப் பெற்ற பரதன் அயோத்தி திரும் பியதும் சித்திரகூடத்தில் தொடர்ந்து வாசம் செய்வதை விரும்பாத இராமர் தென் திசை நோக்கிப் டூறப்பட்டு அத்திரி முனிவரின் ஆசிரமம் வந்து அவரிடம் ஆசி பெற்றுப் டூறப்படும் வரையான கதை வால்மீகி இராமா யணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் இடம் பெறுகிறது. ஆனால் கம்பநாட்டாழ்வாரின் இராமாயணத்தில் அத்திரி முனிவரைத் தரிசிப்பது ஆரணிய காண்டத்தின் தொடக்கமாக அமைகிறது.

இராமரும் சீதையும் இலக்குவனும் வடக்கேயிருந்து தென் திசைக் காடுகளுக்குள் பிரவேசிக்கும் போது, நிலவள அமைப்பின் வித்தியாசங் களைக் கவனித்தனர். இயற்கை அமைப்பான வனவளம், பயிர்வளம், நீர் வளம் ஆகியவற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாறுபாடுகளை அவதானித்தனர்.

இப்பொழுது அவர்கள் பயணம் செய்த காடு மிகவும் அடர்த்தியாக இருந்தது. வன விலங்குகளும் வான்பறவைகளும் கூட வித்தியர்சமாகப் பட்டன. யானை, டுலி, சிங்கம், சிறுத்தை, ஓநாய் போன்ற கொடிய விலங்குகளும் தென்பட்டன.

இதற்கிடையில் தெய்வீசு மந்திர ஒலி எழும் சப்தம் காற்றுடன் தவழ்ந்து வருவதைக் கேட்டனர். அவ்வொலி வந்த திசையில் சென்று முனிவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான பார்த்தபோது, அங்கு பல ஒன்றாக அமர்ந்து மந்திரங்களை ஓதிக் கொண்டிருந்தனர். முனிவர்கள் இம்முவ ரையும் கண்டதும் ஒடோடி வந்து வரவேற்று உபசரித்தனர். இராமர் உணர்ந்து எவ்வித விசாரணையுமின்றி அவர்கள் யார் என்பதனை கொண்டார்கள்.

விராத வதம்

இரண்டொரு நாட்கள் அம்முனிவர்களின் ஆசிரமத்தில் தங்கி அவர்களுடைய விருந்தோம்பலில் மகிழ்ந்திருந்துவிட்டு மூவரும் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

சற்றுத் தூரம் சென்றதும் இனம் புரியாத துர்நாற்றம் மூவரின் சுவாசத்தையும் கெடுத்தது. இலக்குவனுடைய கணிப்பின்படி ஏதோ ஒரு பேராபத்து நேரப் போகிறது உறுதி செய்யப்பட்டது. இராமரும் இலக்குவனும் தங்கள் வில்லில் நாணேற்றி அம்புகளையும் செருகியவர்களாக சீதையை நடுவில் வரும்படி அரண்செய்து கொண்டு நகர்ந்தனர்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

எதிர்பார்த்தது போலவே பயங்கர ஒலியினை எழுப்பிக் கொண்டு ஆகாயத்தைத் தொட்ட வண்ணம் ஓர் இராக்கத உருவம் தோன்றியது. "யாரடா மானிடப் பதர்களே! என்னுடைய ஆதிக்கத்துக்குள்ளான இப்பகு திக்குள் பயமின்றிப் புகுந்துவிட்ட உங்களை என் பசிக்கு இரையாக்கப் போகிறேன்" என்று அந்த இராக்கத உருவம் கர்ஜித்தது. "இயற்கையான இக்கானகத்துக்கு உரிமை கொண்டாடும் நீ யார் என்று முதலில் கூறடா?" என்று மறு வினாத்தொடுத்தான் இலக்குவன்.

"என்னிடமா வினாத் தொடுக்கிறாய்? ஜயன் என்ற அரக்கனுக்கும் சத்ரூதை என்ற அரக்கிக்கும் மகனான நான்தான் விராதன். இங்கு திரியும் முனிவர்கள்தான் எனது சிறப்புணவு. நீங்களும் சடாமுடியும் மரவுரியும் கொண்ட முனிவர்கள் போல் தோன்றுகிறீர்கள்? அது யார் அந்த அழகான சிறுமி? அவளை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தப்பி ஓடிவிடுங்கள். அல்லது இருவரும் எனக்கு ஆகாரமாகிவிடுவீர்கள்!"

இவ்வாறு கூறிய அரக்கன் விராதன் தனது ஒரு கையை நீட்டி சீதையைப் பிடித்துக் கொண்டான். இதனைக் கண்ணுற்ற இராமர் எதுவும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார். அதுவரை அவருக்குக் கோபமே வந்ததில்லை. சீதையை அரக்கன் பிடித்ததும் திகைத்துச் செயலற்று நின்றார். இலக்குவனோ கடுங் கோபங்கொண் டு ஆனால் கொதித்தெழுந்தான். இராமரின் தடுமாற்றத்தைப் போக்கி நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தினான். சுய உணர்வு பெற்ற இராமருக்கு அப்போது தான் உண்டாயிற்று. விராதன் மீது கோபம் இருவரும் பாணங்களைத் தொடுத்தனர். வேதனை தாங்காமல் விராதன் அலறினான். சீதையையும் சாய்ந்தான். எனினும் உயிர் விட்டு தரையில் தரையில் இறக்கி போகவில்லை.

சாப விமோசனம்

கிடீரென இராமரையும் இலக்குவனையும் எழுந்தான். தூக்கி இருதோள்களிலும் இருகைகளாலும் எடுத்து தன் வைத்துக் கொண்டான். அடர்ந்து கானகத்துள் நுழைந்தான். இதனைக் கண்ட சீதை கலக்கமுற்றாள். இந்தத் தருணத்தை இராமரும் இலக்குவனும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவனுடைய தோள்களையும் தங்கள் வாளால் வெட்டினர். அடியற்ற மரம் போல் விராதன் மீண்டும் சாய்ந்தான். இராமர் தன்னுடைய வலது காலை அவனுடைய கழுத்தில் அழுத்தினார். அப்பொழுது வைத்து "ஐயனே! என் சாபத்தைப் போக்கடிக்க வந்த பெருமானே! தங்கள் பாதம்பட்டதும் என் சாபம் நீங்குகிறது. என்னைப் பிண்டமாக்கி குழிவெட்டிப் புதையங்கள். ஒரு

இராமாயணம்

அப்போது தான் எனக்கு சாபல்யம் ஏற்படும். உண்மையில் நான் ஒரு கந்தர்வன். ஒரு முனிவரின் சாபத்தால் அரக்கனாகப் பிறந்தேன். பிரம் மாவிடம் அழியா வரம் பெற்று அக்கிரமங்கள் பலவற்றைச் செய்தேன். தங்களால் என் சாபம் நீங்குகிறது. குழியில் புதைத்தால் என் ஆன்மா மீண்டும் கந்தர்வலோகம் சென்றுவிடும்" என்று கூவினான்.

இலக்குவனும் ஒரு குழியை வெட்டி விராதனின் பிண்டத்தை அதில் போட்டு மூடினான். அப்போது ஒளி வடிவமாக ஓர் ஆண் உருவம் இராமரை வணங்கிவிட்டு விண்ணில் மறைந்தது.

சரபங்கரின் முடிவு

இதனைத் தொடர்ந்து வேறு இடையூறுகள் எதுவுமன்றி மூவரும் சரபங்க மாமுனிவரின் ஆசிரமத்தைச் சென்றடைந்தனர். அம்முனிவரும் இராமரின் தரிசனத்துக்காகவே காத்திருந்தார். இராமரைக் கண்டதும் "உன் தரிசனத்துக்காகவே காத்திருக்கிறேன். நான் விண்ணகம் செல்வ தற்கு முன்னரே உன்னைக்காண வேண்டும் என்ற அவாவுடன் இருந் தேன். கண்டு விட்டேன் எனக்கு விடைகொடு ராமா" என்றார் இராமரின் அவதார மகிமை தெரிந்த முனிவர் அவர். இராமர் தனது அபயகரத்தைக் காட்டியதும் ஏற்கனவே கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த தீயினுள் சென்று மறைந்து கொண்டார். அவர் தீயுடன் ஐக்கியமாகுமுன்னர் இராமலக்குவன், சீதை ஆகியோர் எவ்விடம் எவ்வாறு செல்ல வேண்டும் என்பதனை விவரமாகக் கூறினார். தண்டகாரண்யத்தில் தவமியற்றும் 'சுசீட்சண ரிஷியிடம் போகுமாறு கூறினார்.

தியானத் தில் அழுக்கடைந்த ஆடையுடன் சுசீட்சணர் அமர்ந்திருந்தார். இராமர் அம்முனிவரை அணுகியதும் "இராமா! வந்து விட்டாயா? உன்னை எதிர்பார்த்திருந்தேன். வந்து விட்டாய்" என்று "இராமா! அம்மூவரையும் வரவேற்று உபசரித்தார். உனது சுறி வனவாசகாலம் முடியும் வரை இந்த வனத்திலேயே தங்கலாம். இங்குள்ள முனிவர்கள் உங்கள் மூவரையும் எக்குறையுமின்றிக் காப்பார்கள். காய் நீர் மாசற்ற நிலைகள் மற்றும் கனிவர்க்கங்கள், கிழங்கு வகைகள் அத்தனையும் இங்குண்டு". இவ்வாறு முனிவர் கூறியதை இராமர் ஏற்றுக் கொண்டார். மேலும் அப்பிராந்தியத்தில் வாழ்ந்த முனிவர்களெல்லாம் தவசிரேட்டர்கள். பன்னெடுங்காலம் தவமிருந்து அனுபவங்களைப் பெற்றவர்கள். இத்தகைய ஞானிகளின் சத்சங்கத்தில் இருந்து அவர்களுடன் கருத்துக்களைப் பரிமாற விரும்பியமையினால் இராமர் பத்து ஆண்டுகள் அங்கேயே வாழ்ந்தார். சீதையும் இலக்குவனும் கூட காலம் போவதே தெரியாமல் உன்னதமான தவ வாழ்க்கையை ஏற்றிருந்தனர்.

தமிழால் உலகளந்த தவத்திலுயர் அகத்தியன்

இராமர் சுசீட்சண முனிவரைக் கண்டு உரையாடும் போது சூச கமாக ஒரு தகவலைக் கூறினார். "இங்கு ஏராளமான தவசிரேட்டர்கள் வசிக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய தவவாழ்கைக்கும் வேள்விக்கும் பல கொடிய வன விலங்குகள் கெடுமதி செய்து வருகின்றன." இவ்வாறு கூறியதன் உட்பொருளை இராமரும் இலக்குவனும் புரிந்து கொண்டனர். உண்மையில் நான்கு கால்களை உடைய வனவிலங்குகளை முனிவர் குறிப்பிடவில்லை. வேள்விகளை நடத்தவொட்டாமல் தடுப்பதுடன் முனிவர் களுக்கும் துன்பம் விளைவித்து, அவர்களைக் கொன்று உண்ணும் அரக்கர் களைப் பற்றியே அவர் குறிப்பிட்டார். சுசீட்சண முனிவர் மட்டுமல்லாமல் தண்டகாரணிய(வன)த்தில் வாழும் முனிவர்கள் அனைவருமே இராமரிடம் அபயம் கோரினார்கள். அவரும் 'அஞ்சேல்' என அபயமளித்துவிட்டார்.

முனிவர் கூற்றுக்குப் பதிலளித்த இராமர், "மாமுனிவரே! என் தம்பி இலக்குவனிடமும் என்னிடமும் போதியளவு அம்புகளும் வில்லும் உள்ளன. முனிவர்களை எத்தீங்கும் அணுகாமல் காப்பது எங்கள் கடமை!" என்று வாக்களித்தார்.

ஜனக மாமன்னரின் மகளான சீதைக்கும் இவர்களுடைய உரையா டலின் அர்த்தம் தெளிவாகப் டுரிந்துவிட்டது. சுசீட்சண மாமுனிவரிடம் விடைபெற்று மற்றோரிடத்தில் வாழும் முனிவர்களின் ஆசிரமங்களை நாடி மூவரும் சென்றனர்.

சீதையின் வேதனை

இயற்கை வஞ்சகமில்லாமல் தன் எழிலை அள்ளிக் குவித்திருந்தது. முன்பு போல் சீதையால் அங்கு நிறைந்து கிடந்த அழகினை இரசிக்க முடியவில்லை. அவளுடைய உள்ளத்தில் விவரிக்க முடியாத புயல் வீசிக் கொண்டிருப்பதை இராமர், அவளுடைய அகத்தைக் காட்டும் முகத்தின் மூலம், கண்டு கொண்டார். இயற்கை அழகினை இரசிக்கும் வகையில் அதுவரை இராமர் கூறிவந்த கதைகள் எதிலுமே சீதை நாட்டம் காட்ட வில்லை. இதனால்தான் ஜானகியின் உள்ளத்தைக் குடையும் வேதனை என்ன என்பதை அறிய முற்பட்டார்.

"ஜானகி, என்றுமே இல்லாதவாறு உன் முகத்தில் சிந்தனைக் கோடுகள் கோலம் போடுகின்றனவே! காரணத்தை நான் அறியலாமா?" என்று இராமர் கேட்டார். சீதை உடனடியாக இவ்வினாவுக்கு விடை அளிக்க முடியாது தவித்தாள். பின்னர் ஒருவாறு கூறத் தொடங்கினாள்.

"பிராண நாதா! தாங்கள் அறியாததொன்றல்ல; இருப்பினும் என் உள்ளத்தை உறுத்தும் வேதனைக்கு தங்கள் விடையே தகுந்த மருந்தாகும்!"

"என்னிடம் எதையும் கேட்பதற்கு உன்னை விட உரிமையுடையவர் யாரிருக்கிறார்கள்? தாராளமாகக் கேள் கண்ணே!"

"நாதா! எந்தக் கொடிய மிருகமும் எவரையும் கொல்ல வேண்டும் என்று தானாக நினைத்து கொல்ல வருவதில்லை. நம்மால் தனக்குத் தீமை ஏற்படக் கூடும் என்று நினைத்தால் தான் அது நம்மைத்தாக்க வருகிறது. இல்லையேல் நம்மைத் தனது இரையாக்க வேண்டும் என்று கருதினாலும் நம்மைக் கொல்ல வரலாம். தானாகத் தன்பாட்டுக்கு வேறு இரையைத் தேட ஒடும் விலங்கினை நாமேன் வலியச் சென்று தாக்கிக் கொல்ல வேண்டும்? இதே போல் அரக்கர்கள் தீய எண்ணத்துடன் நம்மை நாடி வரவில்லையே? முனிவர்களை அரக்கர்கள் கொல்ல நினைத்தால் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசனைச் சார்ந்தது. தாங்கள் தங்கள் தந்தை சொல்லைக் காக்க தவவேடம் தாங்கி வந்தவர்கள். ஆகவே அரக்கர்களை வதம் செய்யத் தாங்கள் நினைப்பது, தாங்கள் ஏற்றுள்ள தவ விரதத்துக்கு ஏற்புடையதல்லவே?"

இவ்வாறு சீதை தன் உள்ளக் கிடக்கையைத் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியமை இராமருக்கு உண்மையில் பெருமகிழ்ச்சியையே கொடுத்தது. டன்முறுவல் பூத்தவராகக் கூறினார்! "எனது தர்ம பத்தினியாகிய நீ கூறிய கருத்து முற்றிலும் உண்மை. நான் அரசனாகப் நான் ஒரு சத்திரியன். தனக்குவரும் பதவியேற்கவில்லை என்றாலும் துன்பத்தைவிட பிறருக்குத் துன்பம் ஏற்படாமல் காப்பதுதான் சத்திரிய அதுமட்டுமல்லாமல் வா மும் முனிவர்கள், இங்கு தாமம். அரக்கர்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று எம்மைத் வாக்களித்து விட்டேன். கொடுத்த தஞ்சமடைந்தனர். காப்பதாக மீறுவது தர்மம். வாக்கு எவருக்கும் வாக்கினைக் காப்பாற்றுவதே நல்லதல்ல. உன் கணவன் 'கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியாத கையாலாகாதவன்' என்று பிறர் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு உன்னால் ஆகவே அமைதியாக முடியுமா? அமைதியாக இருக்க இ(历历马) நடப்பவற்றைத் துணிவுடன் ஏற்கப் பழகிக் கொள்வாயாக," என்றார்.

தண்டகாரணியத்தில் பத்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்து விட்டு மீண்டும் சுசீட்சண முனிவரின் ஆசிரமம் வந்தனர். அவரிடம் விடைபெறும் போது, தெற்கே அகத்திய மாமுனிவரிடம் செல்ல விரும்புவதாக இராமர் கூறினார். இராமரும் ஏனையோரும் அகத்திய முனிவரை தரிசிப்பது அவசியம் என்று ஆசி வழங்கி வழி அனுப்பி வைத்தார் முனிவர்.

குள்ளமுனி அகத்தியன்

விந்தியமலை மீதிருந்து பன்னெடுங் காலம் தவமியற்றிய அகத்திய மாமுனிவர் தமிழ் மொழியை சிவபெருமானிடமே கற்றறிந்தவர் என்று பல நூல்கள் கூறுகின்றன. காவேரி ஆற்றினை தன் கமண்டலத்திலே அடக்கி தமிழ் நாட்டில் அந்நதி பெருக்கெடுத்தோட வகை செய்தவர். இமயமலையிலே சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிதேவிக்கும் நடைபெற்ற திருமண விழாவில் தேவர்கள், மூவர்கள் அனைவரும் கலந்துகொள்ள அங்கு சென்றமையினால் பாரம் தாங்காமல் இமயம் தாழ்ந்து தென்டுலம் மேலெழுந்தது. உலகத்தைச் சமநிலைப்படுத்த அகத்தியரை தென்திசை ஏகுமாறு பணித்தார் சிவபெருமான். முனிவர் விந்தியம் வந்ததும் பூமி சமநிலை அடைந்ததாம். அதுமட்டுமல்லாமல் சிவ-பார்வதி திருமணத்தை தெற்கே இருந்த வண்ணம் தூர திருஷ்டி மூலம் கண்டு களித்தாராம் அகத்திய மாமுனிவர்.

இத்தகைய பல பெருமைகளை உடைய குள்ள முனியான அகத்தி யரைத் தரிசிக்க இராம இலக்குவனுடன் சீதையும் வந்து கொண்டி ருந்தாள். தாங்கள் வந்துவிட்ட செய்தியை தம்பி இலக்குவன் மூலம் முனிவருக்கு இராமர் தெரியப்படுத்தினார். இலக்குவன் மூலம் தகவல் பெற்ற அகத்தியரும் அகமகிழ்ந்து, இராமர் இருந்த இடம் நோக்கி ஒடிச் சென்றார்.

அகத்திய மாமுனிவரும் இராமரும் சந்தித்த காட்சியை கம்பநாட் டாழ்வார் மிகச் சிறப்பாக நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார்.

ஆண்தகையர் அவ் வயின்

அடைந்தமை அறிந்தான்; ஈண்டு, உவகை வேலை துணை ஏழ் உலகம் எய்த, மாண்ட வரதன் சரண் வணங்க, எதிர் வந்தான் – நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்.

(ஆரணிய காண்டம் – 2666)

பொருள் :

மூவுலகத்தையும் தன் திருப்பாதங்களால் திருமால் அளந்ததுபோல், என்றும் நிலைத்துள்ள தமிழால் உலகினை அளந்தவனாகிய அகத்திய மாமுனிவன், ஆண்மை மிகப் பெற்றவர்களான இராமனும் இலக்குவனும் தன்னை நாடி வந்ததை அறிந்தான். இதனால் ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களும் மகிழ்ச்சி பெருகும் தன்மையை அடைந்தவனாகி, பெருமை மிகு வரங்களை அருளும் தன்மையுடைய இராமன் தன்னை வணங்கும் பொருட்டு, அவர்கள் முன் வந்து நின்றான்.

இராமரை ஆலிங்கனம் செய்த அகத்திய மாமுனிவர் மூவரையும் தமது ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தார். தன்னிடமிருந்த வில்லினை எடுத்து, "இராமா! இந்த வில்லினை மகாவிஷ்ணு எனக் களித்தார். இதோ இருக்கும் கணைகள் பிரம்மதேவனாலும், என்றும் குறையாத அஸ்திரங்களைத் தந்துகொண்டிருக்கும் அம்பறாத்தூணிகள் இந்திரனாலும் எனக்குத் தரப்பட்டவை. இவை அனைத்தையும் உன்னிடம் தருவதற்காகவே இதுவரை வைத்திருந்தேன். இவற்றைப் பெற்றுக் கொள்!" என்று அனைத்தையும் ஒப்படைத்தார்.

சிரமபரிகாரங்கள் முடிந்ததும் உணவு உட்கொண்டபின்னர், தனது தவவாழ்க்கையின் எஞ்சிய காலத்தைக் கழிப்பதற்கேற்ற இடம் ஒன்றினைக் குறிப்பிடுமாறு இராமர் முனிவரைக் கேட்டார். அங்கிருந்து சற்றுத் தொலைவிலுள்ள பஞ்சவடி என்ற வனமே அவர்களுக்கேற்ற சிறப்பான இடம் என்று, அங்கு செல்லுமாறு கூறினார். அத்துடன், "அரசிளங் குமரியான சீதை இத்தகைய வனவாசத்துக்கு ஏற்றவளல்ல; உன் மீதுள்ள அளவற்ற காதலினால் உன்னை, எக்காலத்திலும் பிரியலாகாது என்று விரதமேற்று வந்துள்ளாள். அவளை மிகக் கவனமாகக் காப்பது உங்கள் இருவரதும் கடமையுமாகும்!" என்று கூறி வழி அனுப்பினார்.

விதி யாரை விட்டது....?

மூவரையும் வழி அனுப்பிவிட்டு அகத்திய மாமுனிவர் அவர்களின் பின்னாலேயே தன் சிந்தனையையும் செலுத்தினார். பஞ்சவடி நோக்கிச் செல்லும் அவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் என்னென்ன சிக்கல்கள் தோன்றப் போகின்றன என்பவற்றையெல்லாம் அவருடைய அகக் கண்ணாடி காட்டி யது. தெய்வமே திரு அவதாரமெடுத்து வந்து, உலகின் கண் வாழும் நல்லவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் வானவர்களுக்கும் தீங்கிழைத்துவரும் கொடியவர்களை அழிக்கப் போகிறது. சகல வல்லமையுமுள்ள அத்திரு அவதாரம் மானிடனாகப் பிறந்தமையினால் இந்த மண்ணுக்குரிய மாந்தர் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே!, என்பதை அகத்தியர் எண்ணிப் பார்த்தார். விதி பொல்லாதது. நாள் கோள் நட்சத்திரங்கள் எந்தெந்த நிலையில் சஞ்சரிக்கின்றனவோ– ஒவ்வொரு உயிரும் தாய் வயிற்றிலிருந்து வெளி வரும் அதே கணத்தில் அவை எங்கெங்கே நிற்கின்றனவோ – அதே காலத்துக்கேற்பவே ஒர் உயிரின் விதி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த விதியிலி ருந்து எவரும் – தெய்வப் பிறவியாக இருந்தாலும் மானிடப்பிறவியாக இருந்தாலும் தப்பவே முடியாது.

மூவருக்கும் மீண்டும் மானசீகமாக முனிவர் ஆசி கூறினார்.

ஒரு மலையின் உச்சியில் கம்பீரமாக நின்றிருந்த பெரிய கழுகு ஒன்று இராம இலக்குவன், சீதை ஆகிய மூவரையும் கண்டு பறந்து வந்து அவர்கள் முன் நின்றது. இதனைக் கண்ட இலக்குவன் "இதுவும் ஓர் அரக்கனின் தோற்றமே! அண்ணா! விடை கொடுங்கள்! ஒரே பாணத்தில் அவன் உடலைக் கிழித்தெறிகிறேன்!" என்றான்.

இராமனோ, "பொறு தம்பி! ஆத்திரம் பொல்லாதது," என்றதும் அந்தப் பறவையே பேசத் தொடங்கியது. "தசரத மாமன்னரின் தவப்பு தல்வர்களே! நான் உங்கள் தந்தை தசரத மாமன்னரின் ஆப்த நண்பன். கழுகரசனான என் பெயர் ஐடாயு. நீங்கள் நடந்து வந்த தோற்றத்தைத் தொலைவில் இருந்தே அவதானித்தேன். என் நண்பன் தசரத மாமன்னரின் கம்பீரமான நடையினை உங்கள் இருவரிடமும் கண்டேன். களிப்பு மேலீட்டால் பறந்து வந்தேன். தங்கள் தந்தை நலமாக இருக்கி றாரா? நாடாளவேண்டிய தசரத குமாரர்களாகிய நீங்கள் காடாள வந்தது ஏனோ....?" என்று கேட்டார் ஐடாயு.

தந்தை விண்ணுலகம் சென்று விட்டதை தனயர்கள் கூறியதும் ஜடாயு: மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தார்.

ை கழுகரசன் ஜடாயுவின் கடும் துயரம்

இராமகாதையில் மனிதர்களுடன் விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற உயிரினங்களும் சரிசமமாக உலாவருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கணிக்கப்படும் வால்மீகி இராமாயணத்தில், மனிதர்களுடன் தேவர்களும் அடிக்கடி வந்து உறவாடிச் செல்வதைப் பார்க்கிறோம். மானிடர்களைத் தவிர கொடிய அரக்கர்களும் பவனிவருவதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

மிருகங்களும் பேசுமா? பறவைகளும் மனிதர்களுடன் வந்து உரை யாடுமா? என்பன போன்ற வினாக்கள் எழலாம். இதற்குரிய விடைகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதற்கு இது தருணமல்ல; இருப்பினும் குறிப்பாக சிலவற்றை தொட்டுக்காட்ட முடியும்.

மிருகங்களையும் பறவைகளையும் பிடித்து அவற்றிற்கு பலதரப்பட்ட பயிற்சிகளையும் கொடுத்து பயிற்சியாளர்கள், வார்த்தைகளாலும் சைகைக ளாலும் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து, அதன்படி காரியங்களைச் செய்விக்க முடிவதை நாம் காண்கின்றோம். 'சேர்க்கஸ்' விளையாட்டுக்களில் மிருகங் களும் பறவைகளும் பல சாகசங்களைச் செய்வதைப் பார்த்து வியப்படை கிறோம். ஐயறிவுள்ள ஐந்துக்கள் சிந்திக்க முடியாவிட்டாலும் பயிற்சியாளர் களின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகின்றன. இதிலிருந்தே மனிதர்களுடன் இணைந்து செயற்படும் தகுதி ஏனைய உயிரினங்களுக்கும் உண்டென்பது நிரூபணமாகிறது. ஆகவே இராமகாதையில் உலாவரும் பிராணிகள் மனிதர்களுடன் பேசிப் பழகுவதை வெறும் கற்பனை என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது.

மிருகங்களையோ பறவைகளையோ அவதானித்து, அவற்றின் அறிவோர், அவை வாழ்க்கை முறைகளை ஆராய்ந்து தங்களுக்குள ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பாடுவதைக் கண்டறிந்துள்ளார்கள். ஒவ்வோர் இனமும் அதற்குரிய தொடர்பாடும் முறைகளைக் கையாண்டு வருகி றன்றன. இன்றுள்ளவர்களை விட அன்று வாழ்ந்த மக்கள் அறிவாற்றலில் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் டராணங்கள் வாயிலாக நாம் கண்டறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே பிராணிகளும் மனிதர்களும் உரையாடி கருத்துப் பரிமாறிக் கொள்வது சாத்தியமா, இல்லையா? என்ற சர்ச்சையை விட்டு, இராம சரிதத்தின் மேன்மையை அனுசரித்து கதையைத் தொடர்கிறோம்.

ஜடாயுவின் துயரம்

கழுகரசனான ஜடாயு, தசரத மாமன்னரின் மறைவு பற்றி, அவர்தம் குமாரர்களிடம் கேட்டறிந்ததும் மூர்ச்சித்துச் சாய்கிறார். தங்கள் தந்தையிடம் இத்தகைய பேரன்பு கொண்ட ஒரு பறவை இருக்கிறதே என்பதை உணர்ந்த இராமனும் இலக்குவனும் வியப்படைந்ததுடன், விசனத்தில் மூழ்கினர். இருவரும் கழுகரசனை அணைத்தவாறு தங்கள் தந்தையையும் நினைவு கூர்ந்து அழுதனர். அவர்களுடைய கண்களில் இருந்து பெருகிய கண்ணீர் ஜடாயுவின் உடலை நனைத்தது. இதனால் மூர்ச்சை தெளிந்து ஜடாயு விழித்தெழுந்தார்.

இளமைக் காலத்தில் தசரதனும் ஜடாயுவும் மிகவும் நெருக்கமுடைய நண் பர் களாகப் பழகியிருந்தனர். காலத்தால் இருவரும் பிரிக்கப்பட்டபோதிலும் இருவருக்குமிடையில் இருந்த அன்பு மாறவில்லை. இதன் காரணமாகவேதான், தன்னுடைய நண்பர் இறந்து விட்ட செய்தி கேட்டதும் துயரம் மேலீட்டால் ஜடாயு துடிதுடித்து அழலானார். தன் நண்பர் மறைந்த பின்பும் தான் மட்டும் ஏன் உயிருடன் இருக்க வேண்டும் என்று பிரலாபித்து விம்மி விம்மி அழுதார்.

துயரம் ஓரளவு ஆறிய பின்னர் தசரத குமாரர்களைப் பார்த்து ஜடாயு, "அயோத்தியில் இருந்து ஆட்சி டுரிய வேண்டியவர்களாகிய நீங்கள் மரவுரி தரித்து கானகம் வந்திருக்கிறீர்களே.... காரணம் என்ன?" என்று வினவினார். இராமர் தனது தந்தை பிறப்பித்த கட்டளையைப் பற்றி விவரமாகக் கூறினார். இவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்த ஜடாயு, "உங்களுடைய வன வாசத்தில் பத்தாண்டுகளைக் கடத்தி விட்டீர்கள், எஞ்சியுள்ள சொற்பகாலத்தை எக்குறையுமின்றி வாழ்ந்து முடிப்பதற்கு நானும் உங்களுக்கு உறுதுணையாக இருப்பேன்!" என்றார். இவ்வாறு கூறிய ஜடாயுவுடன், இராமரும் இலக்குவனும் சீதையும் தங்குவதற்கு ஏற்ற இடமாக அகத்திய மாமுனிவர் குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கிப் டிறப்பட ஆயத்தமானார்கள். மூவரும் தரையில் நடந்துசெல்ல, மேலே, வழி காட்டியாக ஐடாயு பறந்து கொண்டிருந்தார்.

அவர்கள் சென்ற பாதை அனைத்தும் இயற்கை அன்னை எழிலூட்டிச் சிறப்பித்திருந்தாள். சலசலவென்று ஹச எழுப்பிய வண்ணம் நீரோடைகள், வண்ண மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் சோலைகள், மலர்களின் தேனைச் சுவைத்து உண்டு போதை ஏறி வட்டமிடும் வண்டுகளின் ரீங்கார ஓசை, இனிமையான கானம் இசைக்கும் எழில் பறவைக் கூட்டங்கள், துள்ளி ஓடித் திரியும் மான் கூட்டங்கள் இவையனைத்தும் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக அமைந்தன. இத்தகைய எழிற்காட்சிகளை இரசித்த வண்ணம் மூவரும் பஞ்சவடியை அடைந்தனர். கோதாவரி

இராமாயணம்

நதிக்கரையில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில் ஓர் அழகிய இடத்தை அடைந் ததும் ஜடாயு தரையில் இறங்கினார். "அகத்திய மாமுனிவர் குறிப்பிட்ட பஞ்சவடி இதுதான். இந்த இடத்திலேயே நீங்கள் பர்ணசாலையை அமைத்து அமைதியாக வாழலாம். நான் அடிக்கடி இங்கு வருவேன். உங்களை எந்தத் துன்பமும் அணுகாமல் நான் பாதுகாப்பேன்!" என்று கூறிவிட்டு ஜடாயு தன் இருப்பிடம் நோக்கித் திரும்பினார்.

இலக்குவன் அந்த இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தார். பர்ணசாலை அமைப்பதற்கேற்ற மரம், கொடி, ஒலை முதலியவற்றை சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டார். இராமரோ சீதையோ எந்த விதமான உதவியும் செய்வதற்கு இலக்குவன் அனுமதிக்கவேயில்லை. தானாகவே முழுப் பணியையும் புரிந்து, அன்று பொழுது சாய்வதற்குள் அழகிய பர்ணசாலையை அமைத்து விட்டார். இலக்குவனின் இத்தகைய திறமையைப் பார்த்து இராமரும் சீதையும் வியப்படைந்தனர். ஒர் இராச குமாரனால் இத்தகைய ஒரு பர்ணசாலையை அமைப்பது சாத்தியமா? என்று நாம் கூட ஐயுறலாம்.

ஆனால் அக்கால அரசகுமாரர்கள் இளமையில் மேற்கொள்ளும் குருகுல வாழ்க்கையில் சகலவிதமான கலைகளையும் கற்றுணர வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. ஏனெனில், குருகுல வாழ்க்கையும் ஓரளவு வனவாசத்துக்கு ஒப்பானதேயாகும்.

துயரப்பயலின் தொடக்கம்

இயற்கை எழில் கொஞ்சும் ஏகாந்தவனத்தில் இராம இலக்குவனுடன் சீதையும் புனிதமான தவவாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஆனந்தமாகப் பொழுதைக் கழித்தனர்.

வாழ்க்கை இருளும் ஒளியும், துன்பமும் இன்பமும், சோகமும் மகிழ்ச்சியம் சகடம் போல் மாறி மாறி வரும் இயல்படையது. அயோத்தியில் பன்னிரண்டாண்டுகள் இனிதான இல்லறம் மேற்கொண்டிருந்த இராமரும் திடீரென ஏற்பட்ட காலச்சுழற்சியால் அரண்மனை சீதையும், சுகபோகங்களை ஒரே நாளில் துறந்தெறிந்து விட்டு துறவறம் பூண்டு கானகம் புகுந்தனர். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட திடீர் மாற்றத்தினால் இராமரோ சீதையோ கலக்கமடையவில்லை. இலக்குவனோ இராமரைவிட மாற்றோர்வகையில் கடும் துறவினை ஏற்றிருந்தான். இராமர் தன் அன்பு மனைவி சீதையைத் தன்னுடன் கானகத்துக்கே அழைத்து வந்து விட்டார். ஆனால் இலக்குவன் தனது இளம் மனைவியான ஊர்மிளாவை அயோத் தியில் விட்டு விட்டு தனியனாகவே அண்ணனைப் பின்தொடர்ந்தான். ஆகவே இராமரை விட இலக்குவன் தவ வாழ்க்கையில் ஒருபடி மேல் நிற்கிறான் என்றே கூறலாம்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

எப்படியோ இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆனந்தமாகக் கழிந்து விட்டன. இடையில் தந்தையை இழந்த சோகப்புயல் வீசியது. அதுவும் மறைந்த பின்னர் இம் மூவருடைய வாழ்விலும் சோகரசம் புகவேண்டிய காலம் பஞ்சவடியை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

மார்கழியின் மேன்மை

மாதங்களில் மகோன்னதமானதாகக் கருதப்படும் மார்கழி மாதம் வந்தது. கதிரவனின் பொற்கரங்கள் பூமியை ஆலிங்கனம் செய்தாலும் மனித உடல்களை குளிர் ஆரத்தழுவி நிற்கும் காலம். மார்கழி மாத அதிகாலைப் பொழுது மனங்களை மட்டற்ற மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் டிரட்டி எடுக்கும். டிதுமையானதோர் உணர்வு பொங்கி எழும். நீர் நிறைந்து ததும்டிம் பொய்கையில் மூழ்கி எழும்போது ஏற்படும் சுகம் தெய்வீக சுகம் என்றே சொல்லலாம்.

மணிவாசகப் பெருமானும் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் ஆண்டாளும் மார்கழி மாத அதிகாலைப் பொழுது நீராடுவதை அழகு தமிழில் திருவெம்பாவையாகவும் திருப்பாவையாகவும் படைத்துள்ளனர். இவற்றைச் சுவைத்தாலே மார்கழியின் மாண்பினை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இத்தகைய இனிய காலமான மார்கழியில் அதிகாலை கதிரவனின் உதயத்தின் முன்பாகவே துயில் நீக்கி எழுந்த இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவரும் கோதாவரி நதியில் நீராடி, மலர்களைக் கொய்தும், ஒமகுண்டத்துக் குரிய சமித்துக்களைச் சேகரித்தும் வந்து, காலை வேளைப் பூசையை முடித்தனர். இனிய பழவகைகளை உண்டு, பசும் பாலினைப் பருகிடிம் ஆனபின்டி, மென்மையான வெப்பம் படரும் நந்தவனத்தில் சீதைடிடன் இராமரும் வந்து சேர்ந்தார். இலக்குவனோ மதிய உணவுக்குரிய ஆகாரத்துக்கு வேண்டியவற்றைத் தேடிப் டிறப்பட்டு விட்டான்.

காதலருக்கு உவகை தரும் உன்னதமான இளங்காலைப் பொழுதில் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கை எழிலைப் பருகியவர்களாக இராமரும் சீதையும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். ஆனந்தமயமான அவர்களுடைய வாழ்க்கை காலமெனும் கொடியவனின் கண்களுக்குள் பொறாமைத் தீயை எரியவிட்டு விட்டது. தன்னுடைய பொல்லாப் பொறாமை வலையை அவர்கள் மீது வீச ஆயத்தமாகி விட்டான்.

இலங்கை வேந்தன் இராவணேசனின் தங்கை சூர்ப்பணகை பஞ்ச வடி வந்து சேர்ந்தாள். அவளுடைய மற்றுமொரு சகோதரனான கரன் என்பவனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டது அப்பிரதேசம், அரக்கியான அவளுடைய கண்களுக்குள் இராமருடைய எழிலுருவம் புகுந்து அவளு டைய உள்ளத்தில் பெரும்காமப் புயலை உருவாக்கி விட்டது. எப்படி யாவது இராமனை தன் காமப்பசிக்கு இரையாக்கி விடவேண்டும் என்று துடித்தாள்.

அலங்கோலமான அரக்க உருவில் அந்த ஆணழகனிடம் செல்வது தகாது என்பதனால், எண்ணியவுடன் எண்ணிய உருவை அடையும் சக்தி படைத்த சூர்ப்பணகை, அழகிய மானிடப் பெண் உருவெடுத்து இராமரின் அருகில் சென்றாள்.

சூர்ப்பணகை மானபங்கம்

இராமரைக் கண்டதும் சூர்ப்பணகை நிலை தடுமாறிவிட்டாள். இராமருடைய பேரழகை அவள் அணுஅணுவாக இரசிப்பதாக கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். கவிச்சக்கரவர்த்திக்கு இராமபிரான் மீது கட்டுக் கடங்காத காதல். இதனால்தான் இராமகாதையில் பல இடங்களில் இராமரின் அழகை விரிவாக வர்ணிக்க முற்படுகிறார். இப்பொழுது சூர்ப்பணகையின் கண்களினூடாக கம்பர் இராமரின் பேரெழிலை அங்கம் அங்கமாக இரசித்து வர்ணிக்கிறார்.

சுர்ப்பணகை இராமரை மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவரோ என்று சந்தேகப் படுகிறாள். அதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. மானிட உள்ளங்களில் வாழும் மன்மதனாக இருக்கலாமோ என்று ஐயுறுகிறாள். அவனோ கண்களுக்குப் டுலப்படுவதில்லை. இந்திரனாக இருக்கக்கூடுமோ என்று சந்தேகம் எழுகிறது. ஆனால் இந்திரனுக்கு அங்கங்களெல்லாம் ஆயிரம் கண்கள் இருக்க வேண்டுமே! இவ்வாறு பலவாறாகக் கருதும் அவள், இராமரின் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் ஆராய முற்படுகிறாள்.

இராமரின் முக அழகினை வான் மதிக்கும் தாமரைக்கும் ஒப்பு நோக்க எண்ணுகிறாள். தாமரைக்கு ஒப்பிட்டால் அம்மலர் காலையில் அழகாக மலரும். மாலையானதும் கூம்பிவிடும். சந்திரனுடன் இராமரின் முகத்தை ஒப்பிட்டால் அதுவும் நிலையாக இருப்பதில்லை. அடிக்கடி அதன் கலைகள் தேய்ந்து விடுகின்றன். அத்துடன் சந்திரனில் கறையும் இருக்கிறது. ஆகவே நிரந்தரமாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் இராமரின் வதனத்துக்கு சந்திரனோ தாமரையோ ஈடாக முடியாது.

இதனை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தனது அழகு நடையில் தருகிறார்:

அதிகம் நின்று ஒளிரும் இவ் அழகன் வாள் முகம் பொதி அவிழ் தாமரைப் பூவை ஒப்பதோ? கதிர் மதி ஆம் எனின் கலைகள் தேயும்; அம் மதி எனின், மதிக்கும் ஓர் மறு உண்டு என்னுமால்.

(ஆரணிய காண்டம் – 2748)

கம்பராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில் 'சூர்ப்பணகைப்

படல'த்தில் பதினான்கு பாடல்களில் இராமரின் எழிலை வர்ணித்துள்ளார் கம்பர். சூர்ப்பணகை என்னும் அரக்கர் குலப் பெண்மூலமாக டுலவர் வெளிப்படுத்தும் வர்ணனை உண்மையில், டுலவர், இராமபிரானின் பேரழகினை தன் கற்பனையில் எவ்வாறு கிரகித்திருக்கிறார் என்பதனையே வெளிக்காட்டுகிறது.

அழகின் இரசனை

20

இராமரின் அழகில் மோகித்த சூர்ப்பணகை, தன்னை ஒரு பேரழகியாக உருமாற்றிக் கொண்டு, இராமரை அணுகுகிறாள். அவள் அணிந்துள்ள காற் சிலம்பின் பரல்கள் ஒலிக்கின்றன. அவள் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களின் மணிகளிலிருந்தும் ஒலி எழுகின்றது. அத்துடன் அவள் அணிந்துள்ள மலர்களில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகளின் ரீங்காரமும் எழுகின்றது. இத்தகைய ஓசைகள் வந்த திசையை இராமர் திரும்பிப் பார்க்கிறார்.

சூர்ப்பணகை, ஒப்பற்ற அழகிய வடிவம் பெற வேண்டும் என்று தன்னுடைய மாயாசக்தியின் மூலம் அத்தகைய அழகிய தோற்றம்பெற்று, மெல்லிய பூங்கொடிபோல் அசைந்து வருவதைக் கண்டதும் இராமர் துணுக்குற்றார். இவளைப் போன்ற பேரழகி வேறு எவரும் இருக்க முடியாதே என ஒரு கணம் திகைப்புற்றார்.

இராமர், மாயமோகினி உருவம் தாங்கி வந்த சூர்ப்பணகையின் அழகைக் கண்டு இரசித்தமைக்கும், சூர்ப்பணகை இராமரின் அழகைக் கண்டு மோகித்தமைக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை அவதானிக்க வேண்டும். அழகினை இரசிப்பது இயல்பானது. ஒரு மலரின் எழிலைப்பார்த்து இரசிப்பதை ஒத்தது இராமரின் இரசனை. ஆனால் சூர்ப்பணகையோ இராமரின் அழகினை இரசிக்கவில்லை; அழகில் மயங்கிக் காமுற்று அந்த அழகனைத் தழுவி இன்பம்பெற வேண்டும் என்று துடித்தாள்.

இராமர் இருந்த இடத்தை நாடி ஓடிச் சென்று அவருடைய இரு பாதங்களிலும் சரணடைந்தாள். இராமரோ மனதில் எள்ளளவும் கபடமில்லாமல் "அழகிய பெண்ணே! உன் வரவு நன்மை பயப்பதாக! உன் பெயர் என்ன? ஊர் எது? இங்கு வரக் காரணம் என்ன?" என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டார்.

பிரம்மதேவனின் பூட்டி

இக்கேள்விகளால் டுளகாங்கிதமடைந்த சூர்ப்பணகை, இராமரின் உள்ளத்தை தன்பால் ஈர்த்தெடுப்பதற்கேற்ப நாணத்தை வரவழைத்தாள்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

நீள் விழிகளைச் சுழற்றி காமக்கணை தொடுக்கலானாள். தன்னைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறலானாள். "நான் பிரம்மதேவனுக்கு மகனான ட;லத்தியனின் மகன் விச்சிரவசுவின் மகள். சிவபிரானின் நண்பன் குபேர னுக்கும் கைலையங்கரியையே பெயர்த்தெடுத்த தசகண்ட இராவணனுக்கும் நான் தங்கை. கன்னிகையான என் பெயர் காமவல்லி" என்றாள்.

இராவணனின் தங்கை என்பதை அறிந்ததும் இராமருக்கு சூர்ப்ப ணகையின்பால் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அரக்கர் குலத்துக்குரிய அங்க இலட்சணங்கள் எதுவுமின்றி அழகிய உருவுடன் வந்தமையினால் சூழ்ச்சி ஏதோ இருக்க வேண்டும் என்று கருதினார். அவளுடைய வாயிலிருந்தே விடயங்களைக் கறந்து கொண்டார். முன்னுக்குப்பின் முரணாகவே அவளு டைய பதில்கள் அமைந்தன. ஈற்றில் வெளிப்படையாகவே சூர்ப்பணகை தன் ஆசையை வெளிப்படுத்தினாள்.

"பெண்கள் தங்கள் ஆசைகளைத் தாமாகவே வெளிப்படுத் துவதில்லை. அரக்கர் குலம் இழி குலம் எனக்கருதிய நான் அக்குலத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டேன். தங்களைக் கண்டதும் தங்கள் மீது காதல் பிறந்து விட்டது. ஆகவே என்னைத் தாங்கள் உடனடியாக ஏற்று காந்தர்வ மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்!" என்று கெஞ்சினாள்.

இதிலிருந்தே சூர்ப்பணகையின் சூது இராமருக்கு வெளிப்படை யாகத் தெரிந்து விட்டது. அவளிடமிருந்து தப்பிக் கொள்வதற்காக, அரக் கியானாலும் அந்தண வம்சத்தின் தொடர்டுள்ள ஒரு பெண், சத்திரிய தனக்குப் பொருந்தமுடியாதென இராமர் குலத்தவனான கூறினார். இதனைக் கேட்ட சூர்ப்பணகை தனது வம்ச முறைகளை விளக்கலானாள். தனது தந்தையான விச்சிரவசு ஓர் அந்தணரானாலும் தனது சகோதரர் கள் அரசர்களாகவே விளங்குவதாகத் தெரிவித்தாள். தான் அரக்கர் குலத்தவளாக இருந்தபோதிலும் அரக்க குணத்தையும் உருவத்தையும் வெறுத்தொதுக்கி விட்டு மானிட வேடந்தாங்கி, தவமியற்றும் முனிவர் களுக்கு உதவுவதாகப் பொய் கூறினாள். இவ்வாறு கூறியவள், தனது அண்ணன் இராவணன் முதலானோர் முனிவர்களை இம்சிப்பவர்கள்; தன்னை மனையாளாக ஏற்றுக் கொண்டால் இராவணன் போன்றோரும் ரிஷி வேடத்திலிருக்கும் இராமருடன் நட்டிறவு கொள்வார்கள் என்று இராஜதந்திர ரீதியாகவும் கருத்துக்களை வைத்தாள்.

சீதைமீது சீறினாள்

இந்த வேளையில் சீதை பூங்காவில் பூக்கொய்து திரும்பிக் கொண்டி ருந்தாள். சூர்ப்பணகையின் கண்களிலும் பட்டு விட்டாள். சீதையின் அடக்கமான அழகினைக் கண்டு சூர்ப்பணகை வெகுண்டாள். தன்னைப்

இராமாயணம்

போல் மாறு வேடம் பூண்ட மற்றுமொரு குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணாக இருக்குமோ என்று சந்தேகம் கொண்டாள். சீதை இராமரின் இருக்கை அருகே வந்ததும், இராமரிடம் அதிக உரிமை கொண்டவள் போன்று முன்பாய்ந்த சூர்ப்பணகை, இராமரிடம், "இவள் ஒரு மாயக்காரி. உன்னை வஞ்சகத்தால் வளைத்துவிட முயற்சிக்கிறாள்!" என்றாள். இராமரோ டின்னகை டிரிந்து அவளை மேலும் கிறங்கச் செய்தார். சீதையோ எத்தகைய களங்கமுமற்றவளாக இராமரை நெருங்கி அவருடைய இரு தோள்களையும் பற்றினாள்.

இதனைக் கண்ட சூர்ப்பணகை இருவர் முன்பாய்ந்து சென்று தடுக்க முற்பட்டாள். இராமருக்கு இச்செய்கை சினமூட்டியது. "பெண்ணே! அடாத செயல்களில் ஈடுபடாதே. நான் ஏற்கனவே மணமானவன். இவளே எனது பத்தினி. உன்னுடைய தீய செயலை என் தம்பி கண்ணுற்றால் பெருந் தீங்கு நேரிடும். போய்விடு, இவ்விடத்தை விட்டு!" என்று எச்ச ரித்தார். இருவரும் பர்ணசாலையுள் சென்று மறைந்தனர். 'இந்தப் பெண் அருகில் இருப்பதனாலன்றோ இந்த அழகன் என்னை வெறுக்கிறான். இவளை எப்படியாவது இவனிடமிருந்து பிரித்துவிட வேண்டும்!' என்று தீர்மானித்தாள் சூர்ப்பணகை.

அன்றிரவு; முழுவதும் சூர்ப்பணகை காமத்தீயில் வெந்தாள். அடுத்த நாள் உதயமான பின்னர் பர்ணசாலையை நோக்கி வந்தாள். கோதாவரி நதியில் நீராடி இராமர் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டிருப் பதைக் கண்டாள். சீதை பர்ணசாலையில் தனித்திருந்தாள். சற்றும் தாம தியாமல் சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் எண்ணத்துடன் பர்ணசாலையில் புகுந்து தனது கரங்களை நீட்டினாள்.

இலக்குவனின் சீற்றம்

'நில்' என்று ஒரு கடுமையான உத்தரவு கேட்டுத் திரும்பினாள் சூர்ப்பணகை. சீதையைக் கண்ணிமைபோல் காத்துவரும் இலக்குவன், நின்று பர்ணசாலையையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை தாரத்தே காணவேயில்லை. உருவிய வாளுடன் வந்த சூர்ப்பணகை இளைய பெருமாள் இலக்குவன், அரக்க உருவில் நின்றிருந்த சூர்ப்பணகையின் அடர்ந்த கூந்தலை ஒரு கையால் பிடித்து அவளை உதைத்தான். மண்ணில் விழுந்து உருண்ட சூர்ப்பணகை எழுந்து இலக்குவனைத் முற்பட்டாள். இலக்குவன் அவளுடைய மூக்கையும் Q (Th தாக்க காதுகளையும் இரு முலைக் காம்புகளையும் அறுத்தெறிந்தான். இரத்தம் அண்டமே கிடுகிடுக்கும் வண்ணம் பலமான பெருக்கெடுத்தோட சப்தமிட்டு அழுது புரண்டாள் அவள்.

சிறிது நேரத்தில் எழுந்து பெரும் சப்தத்துடன் அழுது டுலம்பிய வண்ணம், அந்த ஆரண்யத்தை ஆட்சி டுரியும் அவளுடைய தம்பி கரனைக் கூவி அழைத்த வண்ணம் ஓடினாள். அவளுடைய ஒட்டமும் ஒப்பாரியும் அக்கானகத்திலுள்ள கொடிய விலங்குகளையே அச்சமுறச் செய்தன.

அரக்கர்குல அழிவின் ஆரம்பம்

இராமாயணத்தில் கம்ப நாட்டாழ்வார், சூர்ப்பணகையின் மானபங் கக் காட்சியினை எவ்வாறு வடித்தார் என்பதனைக் கண்டோம். வால்மீகி முனிவரோ சற்று வேறு விதமான காட்சியைத் தருகிறார்.

இராமபிரான் திருவுருவினைக் கண்டு காமுற்ற சூர்ப்பணகை, அதே அலங்கோலமான அரக்கர் உருவிலேயே இராமரை அணுகுகிறாள். தன்னை அறிமுகம் செய்கிறாள். இராமரைப் போன்ற வீரனுக்கு சீதையைப் போன்ற கொடி போன்ற உடலமைப்பைக் கொண்ட பெண் பொருந்த மாட்டாள் என்றும் தன்னைப் போன்ற பலமுடைய ஒரு பெண்ணே உகந்தவள் என்றும் வாதாடுகிறாள். இராமர் தான் ஏற்கனவே திருமண மாகி, மனைவிடிடன் இருப்பதாகவும் இருபெண்களை ஒரே தடவையில் மனைவிகளாக வைத்திருப்பதாகவும் தொல்லைகள் தான் ஏற்படும் என்றும் கூறுகிறார். தனிமையில் காலங்கழிக்கும் தனது தம்பி இலக்குமணனிடம் போகுமாறு, அவளுடைய கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழித்து விடுகிறார்.

இலக்குவனிடம் சென்ற சூர்ப்பணகையிடம் இலக்குவன், தனது அண்ண னான இராமருக்கு தான் அடிமையாகவிருந்து பணிபுரிவதால் இராமரையே அணுகுமாறு திருப்பி அனுப்பி விடுகிறான். இலக்குமணனின் பேச்சை உண்மை எனக்கருதிய சூர்ப்பணகை, இராமரிடம் மீண்டும் வருகிறாள். "இந்த அற்ப பூச்சி உன்னருகில் இருப்பதால் தானே நீ என்னை ஏற்க மறுக்கிறாய்? இவளை நான் பிடித்து விழுங்கி விடுகிறேன். பின்னர் நாம் இருவரும் மகிழ்ச்சியாக வாழலாம்," என்று கூறிக்கொண்டு சீதையைப் பிடிப்பதற்காக விரைந்தாள்.

இராமர், இலக்குவனை அழைத்து, "தம்பி இத்தகையோரிடம் விளையாடுவது வினையாகிவிடுகிறது. இவளை விரட்டி விடு!" என்கிறார். இலக்குவன் தனது வாளை உருவி, அவளை வெட்டிக் கொன்று விடவே நினைத்தான். ஆனால் பெண்களைக் கொல்வது பாபம் என்பதனால் அவளுடைய மூக்கையும் காதுகளையும் அரிந்து விடுகிறான்.

அங்கங்கள் அறுபட்ட நிலையில் தனது தம்பியாகிய கரன் இருக்கும் அரண்மனையை நாடி ஓடினாள் சூர்ப்பணகை. போகும்போதே தனது ஏனைய சகோதரர்களான இராவணன், தூடணர், மற்றும் தேவேந்திரனையே சிறைப்பிடித்த மருமகன் இந்திரஜித் ஆகியோர் அனைவரையும் அறைகூவி அழைத்தாள். இத்தகைய வீரர்களெல்லாம் இருந்தும் நரர்களால் தனக்கு இத்தகைய கொடுமை விளைவிக்கப் பட்டுவிட்டதே என்று பிரலாபித்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

கரன் தனது சகோதரிக்கு நடந்த கொடுமை கண்டு கொதித் தெழுந்தான். இந்நிலைக்கு சூர்ப்பணகையை ஆளாக்கியவர்களைக் கொன்றொழித்து விட்டு வரும்படி, தன் ஆளுகைக்குட்பட்ட பதினான்கு சிற்றரசர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான். சூர்ப்பணகை முன் நடக்க, பதினான்கு சிற்றரசர்களும் அவர்களுடைய படைகளும் பின் தொடர்ந்தன.

அசுர வீரா்களின் அழிவு

இராமர், இலக்குவன், சீதை ஆகிய மூவரும் இருந்த இடத்தை அடைந்ததும் சூர்ப்பணகை, "அதோ அங்கு நிற்கிறார்களே! அந்த இளைஞர்கள்; அவர்களால்தான் நான் இந்தக் கோலத்தை அடைந்தேன். அவர்கள் இருவரையும் கொன்று விடுங்கள்!" என்று ஆவேசமாகக் கத்தினாள்.

சூர்ப்பணகை அசுர வீரர்கள் பலருடன் வருவதை இராமர் கண்டார். இலக்குவனிடம் சீதையை பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு இராமர் தனியாகவே இப்பெரும் படையினை எதிர்த்துப் போரிடத் தயாராகி விட்டார். தனது அஸ்திரங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றா கத் தொடுத்து அரக்கர் படையை அடியோடு அழித்தார்.

தன் எதிரிலேயே தன்னுடன் வந்த தன் தம்பியின் கீழ் பரிபாலனம் செய்யும் சிற்றரசர்களும் படையும் சிதைந்து சின்னாபின்னப்பட்டுப் போன தைக் கண்ட சூர்ப்பணகை திகைத்துப் போனாள். இத்தகைய பராக்கிரம சாலிகளைத் தன்னந்தனியனாக நின்று வதம் செய்த இராமனின் தீரத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு கொண்டாள். முன்பை விட அதிவேகமாகவும் பலத்த சப்தத்துடனும் மீண்டும் தன்தம்பி கரனிடம் ஓடிச் சென்று முறையிட்டாள்.

"அருமைத்தம்பி! நீ அனுப்பிவைத்த பதினாலு சிற்றரசர்களையும் படைகளையும் சற்று நேரத்திலேயே, இராமன் தனியாகவே நின்று அழித்து விட்டான். அவனைச் சாதாரணமானவனாகக் கருதிவிட வேண்டாம். அவனை நீ எப்படியும் அழித்தொழிக்காவிட்டால் நமது அரக்கர் குலமே அடியோடு அழிந்து போகும். முனிவர்களினது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி நமது குலத்தையே முழுமையாக அழிக்கப்போவதாக அந்த இராமனே கூறுகிறான். அருமைத்தம்பி! தாமதம் செய்யாமல் படை திரட்டிச் சென்று அவனையும் அவன் தம்பியையும் இன்றே அழித்து விடு!".

இவ்வாறு சூர்ப்பணகை கூறியதும் கரன் கடுங் கோபமடைந்தான். தூடணனை அழைத்து படைகளை உடன் தயாராக்கும்படி உத்தரவிட் டான். தனது அக்காளைப் பார்த்து, "அற்ப மானிடர்களுக்காக நீ இவ்வாறு பயப்படலாமா அக்கா? இதோபார்! இன்றுடன் அவன் அழிந்தான். மாலையாவதற்குள் அவர்களை பிணமாக்குகிறேன். ஆசைதீர அவர்களு டைய இரத்தத்தைப் பருக ஆயத்தமாயிரு!" என்று கூறி போருக்குப் புறப்பட்டான் கரன்.

அசுரர்கள் மிகவும் பலசாலிகள் என்பது தெரிந்ததே. கரனின் தம்பியான தூடணன் படை நடத்தி முன்செல்ல கரன் மற்றுமொரு பெரும் படையுடன் பின் சென்றான்.

இராமபிரான் தனித்து ஒருவராகப் போருக்குத் தயாராக நிற்கும் போது அவரை எதிர்க்க அசுரர் பெரும்படை அணிவகுத்துச் சென்றது. போரின் முடிவு; எவ்வாறிருக்குமோ என்று தேவலோக வாசிகள் அச்சம டைந்தவர்களாக ஆகாயத்தில் வந்து நின்று பார்த்தவண்ணமிருந்தனர்.

அக்காலப் போர் முறைக்கு ஏற்ப, கரன் தனது தூதுவனை இராம ரிடம் அனுப்பி வைத்தான். தான் அதிக பலம் பொருந்திய பெரும் படையுடன் வந்திருப்பதாகவும், உயிருடன் வாழ வேண்டுமானால் உடன டியாக அக்கானகத்தை விட்டு ஓடிவிடுமாறும் தூதுவனிடம் எச்சரிக்கை யினை அனுப்பினான்.

கரன் மாண்டான்

இராமர் புன்னகை பூத்தவராக, "எப்படைவரினும் எதிர்கொண்டு போரிட எப்போதும் நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். படையெடுத்து வந்தவன் வேண்டுமானால் தப்பிப் பிழைக்கச் சந்தர்ப்பம் தருகிறேன். சாவதற்குத் தயாரானால் உன் தலைவனை நேராக வரச்சொல்!" என்று தூதனிடம் கூறி அனுப்பினார்.

போருக்கான சூழ்நிலை உருவாகி விட்டதைக் கண்ட இராமர், இலக்குவனிடம் சீதையை பாதுகாப்பானதோரிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். இலக்குவனும் அண்ணன் சொற்படி சீதையை ஒரு மலைக் குகையில் வைத்துக் காவல் புரிந்தான்.

போர் மூண்டது. ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு வந்த அரக்கர்படை இராமபிரானின் அஸ்திரங்களால் அழிந்தது. தனி ஒருவராக நின்றமையினால் எதிரியின் பாணங்கள் எப்பக்கத்திலிருந்தும் தன்னை வந்து தாக்காமல் தன்னைச் சுற்றி ஒரு அஸ்திரக் கவசத்தை இராமர் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். படைகள் முழுமையாக அழிந்ததைத் தொடர்ந்து கரனும் தூடணனும் மாண்டனர். இவர்களுடன் வந்திருந்த, இவர்களின் உறவினனான அகம்பன் பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கினான். அவனைக் கொல்லாமல் விட்டு விட்டார் இராமர்.

இலங்கேஸ்வரனின் தடுமாற்றம்

அகம்பன் தனது விமானத்திலேறி வான் மார்க்கமாக இலங்கா புரிக்குப் பயணமானான். இலங்கேஸ்வரன் இராவணனின் அரசவைக்கே நேரடியாகச் சென்றான். அமைச்சர்களும் அரசியல் பிரமுகர்களும் பிரதானிகளும் புடைசூழ இராவணன் அரியணையில் வீற்றிருந்தான். இராவணனின் பாதங்களில் ஒடோடி வந்து வீழந்த அகம்பனை எழுந்திருக் கும்படி கூறிய இராவணன், அகம்பனின் அலங்கோலத்தைக் கண்டு துணுக்குற்றான்.

"எழுந்திரு சகோதரனே! என்ன கோலமிது? உடம்பெங்கும் இரத்தம் வடியும் காயங்களுடன் களைப்படைந்து வந்திருக்கிறாய்? என்ன நடந்தது? என்று வாஞ்சையுடன் வினவினான் இலங்கேஸ்வரன்.

"அண்ணலே! அகிலமே போற்றும் அரக்கர் குலத்துக்கே அபகீர்த்தி ஏற்பட்டு விட்டது. எமது மரபை வேரோடு மாய்ப்பதற்கென்றே அயோத்தி மாநகரிலிருந்து ஒரு மானிடன் வந்திருக்கிறான். ஜனஸ்தானத்தில் தன்னிகரில்லா ஆட்சிபுரிந்த தங்கள் தம்பி கரனைக் கொன்று விட்டான்!"

"என்ன! கரனைக் கொன்றுவிட்டானா? யார் அவன்?"

"கரனை மட்டுமல்ல அண்ணா; தூடணனையும் அரக்கர் படை யையும் கூட தன்னந்தனியனாக நின்று வதம் செய்துவிட்டான்!"

"அகம்பா! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இலகுவிலே எவராலும் அழிக்க முடியாத எனது சகோதரர்களைக் கொன்றவன் யார்? தேவனா? மூவரில் ஒருவனா? அல்லது மூவுலகுக்கும் அதிபனா? சொல்...... யாரவன்?"

"அண்ணா! கோசல நாட்டரசன் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மகனாம். இராமனாம் அவன் பெயர்!"

"என்ன! இராமனா? ஓர் அற்ப மானிடனுக்கு அவ்வளவு திமிரா? இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன்! அவனை அணுவணுவாக அழித்தொழித்து விட்டு வருகிறேன்!" இவ்வாறு கொக்கரித்த இலங்கேஸ்வரன் தன் அரியணையிலிருந்து வலது காலை எடுத்துக் கீழ்ப் படியில் வைக்கும் போதே, அக்கால் தவறியது. இதனால் கீழே விழப்பார்த்தவன் சிம்மா சனத்தின் பிடியைக் கெட்டியாகப் பிடித்தமையினால் தப்பித்துக் கொண்டான்.

தனது வாழ்க்கையில் எப்போதுமே ஏற்படாத தடுமாற்றம் ஏற்பட்டதை உணர்ந்த இராவணனின் உள்ளுணர்வுகள் விவரிக்க முடியாத பதட்ட நிலையை அடைந்தன. இக்காட்சியினைக் கண்ட அவையிலுள்ள அனைவரும் ஒருகணம் செய்வதறியாது ஸ்தம்பித்து விட்டனர்.

இலங்கேஸ்வரனின் கலக்கம்

இராமர் தனி ஒருவராகவே நின்று மாபெரும் அரக்கர் படை ஆகியோருடன் யினை வதம் செய்தார். கரன், தூடணன் எவ்வாறு மற்றுமோர் அசுரர் தளபதியாகிய ₍மன்று சிரசினை உடைய திரிசிரன் ஆகிய மாபெரும் வீரர்களை எவ்வாறு கொன்றார் என்ற விபரங்களை இராவணன் சற்று மனம் மூலம் அறிந்த தளர்ந்துதான் அகம்பன் இராமன் அனைவரையும் அழித்தொழித்தவன் அவர்கள் போனான். மானிடன் என்பதனை அறிந்ததும் இராவணன் சற்றுத் GTOTM @(T5 துணுக்குற்றான். எவராலும் தனக்கு அழிவு ஏற்படக்கூடாது என்று அவன் முன்னர் பிரம்மதேவரிடம் பெற்ற வரத்தினைச் சற்று எண்ணிப்பார்த்தான். தேவராலும் மூவராலும், யட்சர், கந்தர்வர் ஆகியோராலும் தான் அழிக்கப் படலாகாது என்றுதான் வரம் கேட்டுப் பெற்றான். மானிடரால் தனக்கு அழிலு ஏற்படலாகாது என்று கேட்காமல் விட்டு விட்டதை ஒருகணம் வேண்டும். இதன் காரணமாகத்தான் எண்ணியிருக்க இராவணன் ភីចម្ சிம்மாசனத்திலிருந்து இறங்கும்போது நிலை இராவணன் தடுமாறினான்.

எக்காலத்திலும் ஏற்படாத தடுமாற்றம் இக்கணம் ஏற்படக்காரணம் என்ன என்று அவையிலுள்ள அனைவரும் ஆளுக்கொரு கருத்துக் கொண்டனர். 'எத்தகைய வீரனாக இருந்த போதிலும் வயதினால் உடலில் வலு குன்றாமலா போய்விடும்! இலங்கேஸ்வரனின் உள்ளம் உருக்கினைப் போன்றிருப்பினும் காலத்தால் உடல் தளரத் தொடங்கிவிட்டது' என்று தான் பலர் தீர்மானித்தனர். ஆனால் அவையின் கண்ணிருந்த அரக்கர் குருஷம் சோதிடர்களும் இதனை ஒரு துர்ச்சகுனம் என்றே கணக்கிட்டனர்.

இராவணனின் உள்ளத்திலும் ஒரு தளர்வு நிலை உருவானது. அரியாசனத்தை விட்டுக் கீழிறங்கிவந்து, அகம்பனின் தோளைப் பிடித்து உலுக்கியவாறு "வா என்னுடன்" என்று அழைத்துக்கொண்டு மந்தி ராலோசனை மண்டபத்தை வந்தடைந்தான்.

அடைக்கலம் பெற்ற அகம்பன்

இராவணனின் குணம் விசித்திரமானது. திடீர்திடீரென அவனது சுபாவம் மாறும். சாந்த சொரூபியாகக் காட்சி தருவான். எதிர்பாராத நிலையில் கடும் கோபம் கொண்டு கொதித்தெழுவான். இத்தகைய இராவணனின் குணம் தெரிந்த அகம்பன், ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அங்கு அரக்கர்கள் அழிவுற்ற நிகழ்வுகளை எடுத்துக் கூற இராவணனிடம் வரும்போதே, அவன் தாள் பணிந்து, அடைக்கலம் கோரிவிட்டே சம்பவத் தைக் கூறினான். இருப்பினும் "வா என்னுடன்" என்று அழைப்பு விடுக்கப் பட்டதும் தனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று தெரியாமல் அச்சம் கொண்டவனாக உடன் சென்றான். ஏற்கனவே அபயம் அளித்து விட்டமை யினால் தனக்கு உயிரபாயம் ஏற்படப் போவதில்லை என்பதனை உறுதி செய்து கொண்டான்.

இலங்கேஸ்வரனின் ஆலோசனை

அசனத்தில் அமர்ந்து தனக்குரிய கொண்ட இலங்கேஸ்ரன் அகம்பனையும் இருக்கையில் அமரும்படி சைகை செய்தான். ஆனால் அகம்பன் அமரவில்லை. "அகம்பா! எனது சகோதரர்களையும் அரக்கர் சேனையையும் வதம் செய்தவன் ஒரு மானிடன் என்றாய்! கோசல மைந்தன் இராமன் நாட்டாசன் தச*ர* தனின் என்றாய். ஜனகனின் அரசவையில் அவனை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் ஒரு சிறுவன் தான். ஆனால், என்னால்கூட முடியாத சாதனையைச் செய்தான். ஜனக மன்னரிடமிருந்த சிவதனுசை முறித்தவன், ஜனகரின் மகள் அம்! அந்தப் பேரழகியை மணந்தவன். அவன்தான் எமது அரக்கர் பெரும் படையை தனியாக நின்று அழித்தொழித்தான் என்கிறாய்! அகம்பா! உண்மையைச் சொல்! அந்த இராமனை எதிர்த்துப் போரிட முடியாதா? அவனை வெல்லுவதற்கு எம்மால் முடியாதா?" என்று இராவணன் சர்வ சாதாரணமாகவே கேட்டான்.

இராவணன் அப்போதிருந்த நிலையை நன்கு உணர்ந்த அகம்பன் அதற்கேற்றாற் போல் பதிலளிக்கலானான். "அண்ணலே! இராமனுடைய போர்த்திறமையை நான் நேராகவே பார்த்தேன். அவனிடம் அஸ்திரங்கள் எங்கிருந்தோ வந்து குவிகின்றன. அஸ்திரங்களாலேயே தன்னைச்சுற்றி அரண் அமைத்துக் கொண்டான். அந்த அரணை ஊடுருவிக் கொண்டு எமது வீரர்களின் பாணங்கள் எவையும் உட்செல்ல முடியவில்லை. ஜனஸ்தானத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற யானைப்படை, குதிரைப் படை, தேர்ப்படை காலாட் படைகள் அனைத்துமே இராமனின் கணைக ளால் சில நாழிகைக்குள் நிர்மூலமாக்கப்பட்டு விட்டன. அவனை நேருக்கு நேர் நின்று போரிட்டு வெல்வது முடியாத காரியம் என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்." இவ்வாறு அடக்க ஒடுக்கமாக அகம்பன் கூறி முடித்தான்.

"எண் திசையிலுள்ளோரும் தேவரும் என் பெயர் கேட்டாலே நடுநடுங்கும் தசகண்ட இராவணனைக் கோழை என்று நினைத்து விட்டாயா அகம்பா? அந்தக் கைலயங்கிரியையே பெயர்த்தெடுத்தவன்

இராமாயணம்

நான்! இந்தப் பூமியையே தாங்கும் வாரணங்கள் நான்குடனும் பொருதி விழுப் டுண்களைப் பெற்ற மார்பல்லவா என்னுடைய மார்டு? கேவலம் ஒரு மானிடப் பூச்சியைக் காட்டி என்னை மடக்கி விடலாம் என்று பார்க்கிறாயா? அகம்பா! ஏற்கனவே நீ என்னிடம் அபயம் கோரி விட்டாய்! இல்லா விட்டால்......!"

இலங்கேஸ்வரன் நறநறவென்று தன்னுடைய பத்து வாய்களி லுமுள்ள பற்களைக் கடித்தான். பற்களிலிருந்து எழுந்த பேரொலி பேரிடி போலெழுந்து அம்மண்டபத்தையே ஆட்டங்காண வைத்தது. நொடிப் பொழுதில் இராவணனின் சுபாவம் மாற்றமடைந்தமை கண்டு அச்சம் மேலிட அகம்பன் நடுநடுங்கிப் போனான். பொங்கி எழுந்த இராவணன் திடீரெனப் பெட்டிப் பாம்பாகிவிட்டான். "அகம்பா! மேலும் சொல்! அந்த இராமனுடன் வேறு எவரும் சேர்ந்து போர் டூரியவில்லையே?" என்று வினவினான்.

"இல்லை ஐயனே! இராமன் தனித்தே நின்றான். கரனுடன் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னர் நானே இராமரிடம் தூதுவனாகச் சென்றேன். கரன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, 'ஆரண்யத்தை விட்டகன்று வந்த வழியே ஏகி உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்!' என்று இராமரிடம் நான் கூறினேன்."

"அப்படியா? அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான்?"

"ரிஷிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அரக்கர் வம்சத்தை வேரோ டழிக்கவே வந்திருக்கிறேன்! போர் பொருத வேண்டுமானால் உமது படைகளையும் மன்னனையும் வரச் சொல் என்றான் பிரபு."

"அவ்வளவு; தைரியமா அவனுக்கு? நாளைப் பொழுது புலரட்டும். நானே தனியாக அவனிடம் செல்கிறேன். அந்த நரனை ஒரே நசியலாக நசித்து விடுகிறேன்!"

அகம்பன் கூறிய உபாயம்

"வேண்டாம் பிரடு! தங்களுடைய வீரம் நான் அறியாததொன்றல்ல; ஆனால் அந்த இராமனிடம் ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அகவே, அவனைத் தந்திரத்தால் வெற்றி கொள்ளவே தாங்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். தாங்கள் உத்தரவிட்டால் நானே ஒர் உபாயம் கூறுகிறேன்."

இராவணன், அகம்பனின் உரை கேட்டு இடியேறுபோல் பலமாகச் சிரித்தான். அதன்பின் "அகம்பா! எங்கே கூறு பார்க்கலாம் உன் உபாயத்தை?" என்றான்.

"அண்ணலே! இராமனுடைய மனைவி சீதையின் அழகை வர்ணிக்க வார்த்தையே இல்லை. ஈரேழு பதினான்கு உலகிலும் அவளைப் போன்ற ஒரு பேரழகியைக் காணவே முடியாது. இராமனும் சீதை மீது தன் உயிரையே வைத்துள்ளான். அவளை விட்டுப் பிரியவே மாட்டான். தாங்கள் அழகியை அவனிடமிருந்து பிரித்துவிட்டால், அநத இராமன் அப்பிரிவுத்துயர் தாங்காமலே உயிர் விட்டுவிடுவான்!" என்று அகம்பன் கூறியதும் இலங்கேஸ்வரனின் பரந்த நெற்றிகள் பத்தும் பல்லாயிரம் கோடுகளிட்டன. சற்று நேரம் கண்களை மூடிச் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். பின்னர் கண் விழித்து, "அகம்பா! நீ சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. ஓர் அரசன் மற்றொரு நாட்டின் அரசனைப் போருக்கிழுப்பதானால், அவ்வரசனிடமுள்ள 'ஆனிரை கவர்தல்' அதாவது கால் நடைகள் போன்ற பொருட்களை அபகரித்தலும் ஒரு முறையாகும். இராமனோ அரசகுமாரனாக இருந்தாலும் தற்போது கானகத்தில் வசிக்கிறான். அவனிடம் நீ சொன்னதுபோல் அவன் பேரழகு மனைவியைத் தவிர வேறு எதுவும் கிடையாது. சரி நீ சென்று வா!" என்று தன் கழுத்தில் தொங்கிய மாணிக்க ஆரம் ஒன்றினை எடுத்து அகம்பனின் கழுத்தில் சூடிவிட்டான். அசுமகிழ்வுடன் அரசனின் தாள் பணிந்து விடைபெற்றான் அகம்பன்.

அகம்பனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டபோதிலும் இலங்கேஸ் வரனின் உள்ளம் பெருங்கடல் போல் அலை மோதியது. முன்பொரு தடவை மிதிலாடிரி சென்று ஜனகனின் அரசவையில் சிவதனுசினை தன் கைகளினால் தூக்கி எடுக்கவே முடியாமல் தடுமாறித் தலை குனிந்ததை உணர்ந்தான். அப்போது அரசவையின் ஒரு முனையிலிருந்த உப்பரிகையின் மின்வெட்டுப் போன்று தோன்றிய சீதையின் அழகுத்திருவுருவை ஒரே ஒரு நொடியில் கண்டதையும் அதனால் ஏற்பட்ட கலக்கம் மறைந்தும் மறையாமல் தன்னுள்ளத்தில் நீறுபூத்த நெருப்புப் போல் கனன்று கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தான். அகம்பன் சீதையின் பேரழகை வர்ணித்ததையும் மறுகணம் சிந்தனைத் திரையில் இழுத்துப் பார்த்தான். 'எப்படியும் அந்த அழகியின் திருவுருவைப் பார்த்தாக வேண்டும்; பார்த்தால் மட்டும் போதாது; அப்பாவையைப் பூங்கொத்துப் போல் பறித்து வர வேண்டும்'. இவ்வாறெல்லாம் அன்றிரவு; முழுவதும் கண்ணுறங்காமல் எண்ணங்களுக்கு உருக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

காலை மலர்ந்தது. காலைக் கடன்களை முடித்த இலங்கை வேந்தன் சிவ பூசையை முடித்துக் கொண்டு, கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட வான வீதியில் பறந்து செல்லும் தன்னுடைய விமானத்தில் ஏறினான்.

இராவணனின் தாய் மாமன் மாரீசன்

இராமபிரான் வீரதீரத்தைப் பற்றி அகம்பன் வாயால் கேட்ட இலங்கேஸ்வரன் இராவணன் சற்று நிலைகுலைந்தான்; எனினும் இரா மரின் பத்தினி சீதையின் அழகினைப் பற்றி அகம்பன் கூறிய வார்த்தை களால் தடுமாற்றமடைந்தான். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நொடிப் பொழுதில் மட்டும் அவளுடைய எழிலுருவத்தைக் கண்டு விவரிக்க முடியாத வேட்கை கொண்டவன். தன்னால் தூக்கி நிறுத்தவே முடியாத சிவதனுசினை ஒரே கையால் தூக்கி நிறுத்தி நொடிப் பொழுதில் நாணேற்றி, அவ்வில்லை இரு துண்டுகளாக முறிந்து விழும்படி செய்தவன் இராமன். அப்போது அவன் பால்மணம் மாறாச் சிறுவன் போல் காட்சி தந்தவன்.

இராமன் சிவதனுசினை முறித்தமையினால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமும் வெறுப்டும், சீதையைக் கண்டமையினால் ஏற்பட்ட வியப்டுணர்வை அன்றே ஓரளவு அணைத்திருந்தது. இன்று அதே சீதையின் பேரெழிலை அகம்பன் மூலம் கேட்டதும் இராவணனின் எண்ணங்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன. எப்படியாவது அந்த அழகியைத் தன்னுடமையாக்கி விட வேண்டும். இதனால் தனது தம்பிமாரையும் அரக்கர் படையினையும் அழித்தவனைப் பழிவாங்கலாம்; அதுமட்டுமல்லாமல் மிதிலை அரசவையில் தன்னையே வெட்கித் தலைகுனிய வைத்த இராமனுக்கு எப்படியாவது தலைக் குனிவை ஏற்படுத்தலாம்.

சீதையைக் கவர்வதன் மூலம் இராமருக்குப் பாடம் டுகட்டலாம் என்ற எண்ணத்துடன் தனது தாய் மாமனான மாரீசனை நாடி இலங்கேஸ் வரன் தனது வானரதத்தில் டுறப்பட்டான்.

தாடகையின் தனயன்

மாரீசனைப் பற்றி வாசகர்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? சுகேது என்ற யட்சகுல மன்னனுக்கு பிரம்மாவின் வரத்தினால் தாடகை என்ற அழகி பிறந்தாள். அவளை சுந்தன் என்பவன் மணந்தான். இவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்தவனே மாரீசன். சுந்தன் தனது அகந்தையால் அகத்திய மாமுனிவருடன் மோதி இறந்தான். இதனால் கோபமடைந்த தாடகையும் மகன் மாரீசனும் அகத்தியருடன் போரிடச் சென்றனர். இவர் களைக் கொன்று விடாமல் நரமாமிசம் உண்ணும் இராக்கதர்களாகும்படி முனிவர் சாபமிட்டார்.

அரக்கர்களால் தங்கள் யாகங்கள் பாழடிக்கப்படுவதைத் தடுக்க

அயோத்தியிலிருந்து விசுவாமித்திர மாமுனிவர் இராமரையும் இலக்கு வனையும் தமது தபோவனத்துக்கு அழைத்து வருகிறார். வேள்வியை நடத்த விடாமல் பாழடிக்கவந்த தாடகையையும் ஏனைய அரக்கர்களையும் தமது பாணங்களுக்கு இராம இலக்குமணர் இரையாக்குகின்றனர். மாரீச னின் உயிரை இராமர் பறிக்க வில்லை. அவர் ஏவிய பாணம் மாரீசனை பல காததூரம் தூக்கிச் சென்று சமுத்திரத்தில் வீசுகிறது.

இராமபிரானின் வீர தீரத்தை நேரில் கண்டு அனுபவித்தவன் மாரீசன். இராமர் ஒரு தெய்வீக டுருடர் என்பதை உணர்ந்து தனது தீய குணங்களனைத்தையும் விட்டொழித்து தவ வாழ்க்கையை மேற்கொள் எலானான். ஒரு மலையடிவாரத்தில் தபோவனம் அமைத்து இறைவனை நோக்கித் தவமிருந்தான்.

இலங்கேஸ்வரனின் அரசவையில் எக்காரியத்திலும் ஆலோச னைகளை வழங்க அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள். அரக்கர் குருவும் இருந்தார். நாள், கோள், நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு ஆரூடம் கணிக்கும் சோதிடர்களும் இருந்தனர். இருப்பினும் அரசியலிலோ அல்லது அன்றாட வாழ்விலோ தனக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களையிட்டு அறிவுரை கூறுவதற்கு, தனது தாய் மாமனாகிய மாரீசனையே இராவணன் நாடுவது வழக்கம். இதற்கமைய சீதையைக் கவர்வது தொடர்பாக ஆலோசனை பெற மாரீசனை நாடி ஒடினான் இராவணன்.

மாமனும் மருமகனும்

வான வீதியில் விமானத்தில் பறந்து வரும் தனது மருமகன் இராவணனைக் கண்ட மாரீசன், அவனை வரவேற்க ஆயத்தமானான். தரை இறங்கியதும் இராவணனை கைலாகு கொடுத்து இறக்கி வரவேற்று தகுந்த உபசரணைகளை இராவணனுக்குத் தந்தான். மருமகனின் முகத்தில் வாட்டம் கண்ட மாரீசன்,

"இலங்காதிபதியே! என்றும் எழுகதிரோன் போல் எழிலோடு துலங்கும் உன் முகம் இன்று கார் முகில் சூழ்ந்த வான் வெளிபோல் காட்சி தரக்காரணம் என்னவோ?" என்று வினவினான்.

"மாமா! தண்டகவனத்தில் ஜனஸ்தானத்தில் என் அருமைத் தம்பிமார் மூவரும் மாண்டு போனார்கள். அரக்கர் பெரும் படை ஒன்றும் அடியோடு அழிந்து போய் விட்டது. இத்தனையையும் செய்தவன் ஒரேயொரு மானிடப் பதர். அயோத்தி நகராண்ட தசரதமாமன்னனின் மூத்த மகனாம்: இராமனாம் அவன் பெயர். உடனே சென்று ஒரே மூச்சில் அவனை ஊதியே தொலைத் திருப்பேன். எதற்கும் தங்களுடைய ஆலோசனை நாடியே வந்துள்ளேன்." "என்ன பெயர் சொன்னாய்?..... இராமனா......?"

"ஆம்!" என்று இராவணன் ஒரே வார்த்தையில் கூறியதும் மாரீசன் தன் கண்களை சிறிது நேரம் மூடிக் கொண்டான். இராவணன் தொடர்ந் தான்,

"இராமன் அரச குமாரனானாலும் இன்று அவன் மரவுரி தரித்து கானில் அலைகிறான். அவனைப் போருக்கிழுக்க வாய்ப்பே இல்லை. இன்றைய நிலையில் இந்த இராமனுக்கு உரிய ஒரேயொரு உடைமை அவன் மனைவி சீதைதான். அவளைக் கவர்வதன் மூலம் இராமனைப்பழி தீர்க்க எண்ணுகிறேன். இதற்குத் தங்கள் மேலான அறிவுரையும் ஒத்து ழைப்பும் அவசியம் தேவைப்படுகிறது மாமா!"

மாரீசனின் மூடிய கண்கள் திறந்து கொண்டன. அவன் முகத்தில் கலவரம் படிந்திருந்தது. எதிரே அமர்ந்து தன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த இலங்கேஸ்வரனைப் பார்த்து, "இராவணா! இராமனை சாதாரணமான ஒரு மானிடனாகக் கருதிவிடாதே! அவனுடைய வீரத்தை சாதாரணமாகக் கணக்கிட்டு விடாதே! தெய்வாம்சம் பொருந்திய அவனை போரில் வெல்ல எவராலும் முடியாது!"

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், இராவணன் கொதிப்படைந்தான். "மாமா! என்னுடைய வீர தீர பராக்கிரமங்களை நன்கு தெரிந்திருந்த தாங்களே என் முன்னிலையிலேயே மற்றுமொருவனை – அதுவும் அற்ப மானிடனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசலாமா? பல்லாண்டு காலம் கடும் தவமியற்றி அழியா வரம் பெற்ற இந்த அரக்கர் கோமானுக்கு ஈடு இணையாக ஈரேழு பதினான்குலகிலும் எவருமுண்டா? மாமா...... மாமா.....! என் தாய் மாமன் என்பதால் இத்தனை வார்த்தைகளை நீங்கள் உதிர்ப்பதைப் பார்த்திருந்து விட்டேன். இல்லையேல்.....!" என்று மேலும் வார்த்தைகளை வெளியிடாமல் அடக்கிக் கொண்டான்.

மாரீசனின் அறிவுரை

மாரீசன் இராவணனின் கோபத்தால் மசிந்து விடவில்லை. ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு பல வேதாந்தக் கருத்துக்களை தனது மருமகனுக்கு எடுத்துரைத்தான். இறுதியாக, "இலங்கேஸ்வரா! சிவபக்தன் நீ! பாபம் புண்ணியம் ஆகியவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் திறன் படைத்தவன் நீ! நன்மைக்கும் தீமைக்குமுள்ள வேற்றுமைகளை உணரும் திறன் படைத்தவன் நீ! இப்பூவுலகின் கண் உருவெடுத்த எந்த ஒர் உயிரோ பொருளோ உருமாறாமல் சிரஞ்சீவியாக இருக்க முடியாது. இறவா வரம் பெற்ற நீ இறவாவிட்டாலும் உருமாறும் காலம் வரத்

தான் போகிறது. நீ இன்னும் நீடுழிகாலம் வாழவேண்டும் என்பது தான் உன் தாய் மாமனாகிய எனது ஆசை. நீ இராமனோடு மோத நினைத்தால் நீ என்ன ஆவாயோ யானறியேன். உன்னைப் போல் அரக்கனாகவே இருந்து அடாவடித்தனங்களை உன்னைவிட பல்லாயிரம் மடங்கு செய்து முடித்தவன் யான். அந்த இராமனுடைய கையால் எய்யப்பட்ட பாணம் பட்டமையினால் இன்று என் அரக்க குணமெல்லாம் மாறி ஆரண்யத்தை நாடி அருந்தவமியற்றுகிறேன். இன்று முன்பி ருந்ததைவிட அளப்பரிய சக்தியும் ஆற்றலும் பெற்றவனாக இருக்கிறேன். நான் உனக்குக் கூறக்கூடிய அறிவுரை ஒன்றே ஒன்றுதான். அந்த இரா மனை வம்புக்கிழுக்காதே! அதனால் உன் வம்சமே வீழ்ச்சி கண்டு விடும்.

உன்னுடைய மேன்மையை விரும்பாத எவரோதான் உன்னை வேரோடு ஒழித்துக் கட்ட வீண் வழி காட்டியுள்ளனர்.

. இராவணா! உன்னுடைய அந்தப்புரத்தில் இல்லாத அழகி வேறு எந்தப் புரத்தில் இருப்பாள்? அம்மங்கையரோடு சுகித்திரு. உன் குடிமக் களின் நலனைக் காக்க உன் நகர் திரும்பி ஆவன செய்திரு. அமைதி உண்டாகட்டும்!"

இவ்வாறு மாரீசன் கூறிய வார்த்தைகள் இலங்கேஸ்வரனின் இதயத் தில் பெரும் மாறுதலை ஏற்படுத்தின. சிந்தனைவயப்பட்டவனான இராவ ணன் சற்று நேரம் கண்களை மூடி சினத்தை அடக்கினான். தனது மாமன் கூறிய அறிவுரைகளில் பொதிந்து கிடந்த உண்மைகள் அவன் உள்ளத்தைக் குடைந்தன. விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு விமானம் ஏறினான்.

இராவணன் ஒர் அவசர டுத்திக்காரன். திடீர் திடீரென்று தனது செயல்களையும் திட்டங்களையும் மாற்றி விடுவான் என்பதை முன்னமே உணர்ந்தோம். மாரீசனிடம் வரும் போது இருந்த இராவணன் வேறு; இலங்காடுரி திரும்டும் இராவணன் வேறு. விமானத்திலேறியதும் அவன் மனம் முழு அமைதியடைந்தது.

இத்தனைக்கும், தனது தங்கை சூர்ப்பணகைக்கு நடந்த மானபங்கத்தைப் பற்றிய தகவல் இராவணனுக்கு அப்போது எட்டவில்லை. இராவணன் வான் மார்க்கமாக இலங்காடிரி வந்தடைந்த அதே வேளை, வெட்டுண்ட தனது மூக்கு, காது மற்றும் மார்டிகளால் குருதிக் கடல்பெருக் கெடுத்தோட, அவலக் குரல் எழுப்பிய வண்ணம் இலங்காடிரியின் வடவாயிலூடாக சூர்ப்பணகை டிகுந்தாள்.

இலங்கை நகர்புகுந்த இளவரசி சூர்ப்பணகை

இராமபிரான் கரன், திரிசிரா, தூடணன் ஆகிய அரக்கர் தலைவர் களையும் அவர்களுடன் வந்திருந்த அரக்க வீரர்களையும் – தனியாகவே நின்று சமரிட்டு முறியடித்ததை அறிந்த தண்டகவனத்து முனிவர்கள் அனைவரும் திரண்டு வந்து இராமருக்கு தமது நன்றியறிதலைத் தெரிவித் துக் கொண்டனர்.

வானவர்கள் வானவீதியில் நின்ற வண்ணம் மலர்மாரி சொரிந்து வாழ்த்தினர். தங்களுக்கு நேரடியாகத் தீங்கிழைக்காத அரக்கர்களை ஏன் வதை செய்ய வேண்டும் என்று முன்பு இராமரிடம் விவாதித்த சீதையும் உண்மையை உணர்ந்து அத்தகைய ஐயப்பாடு தனக்குத் தோன்றி யமைக்காகத் தன்னையே நொந்தவளாக கணவனின் தாள் தொட்டு வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

வெற்றிவாகை சூடிய தன் தமையனின் தீரச்செயல் கண்டு உளம் பூரித்த இளவல் இலக்குவனும் அண்ணனின் தாள் தொட்டு வணங்கினான்.

ஜனஸ்தானத்தில் நடைபெற்ற போரில் அரக்கர் தரப்புக்கு நேரிட்ட பேரிழப்புகள் பற்றி அகம்பன் இராவணனிடம் சென்று முறையிடுவதும், பேரழகி சீதைபற்றி அவன் வாயிலாகவே கேள்வியுற்று, அவளைக் கவருவதற்கு எண்ணி தனது தாய் மாமன் மாரீசனிடம் ஆலோசனை கேட்பதும் கம்பராமாயணத்தில் விரிவாக இடம் பெறவில்லை. சூர்ப்ப ணகையே தனது தமையன் இராவணனிடம் ஓடிச் சென்று, தனது அங்கங்கள் அறுபட்ட கதையையும், அதற்குப் பழிவாங்கச் சென்ற சகோத ரர்கள் அழிந்தது பற்றியும் எடுத்துக் கூறுவதைத்தான் கம்பநாட்டாழ்வார் மிகச் சிறப்பாக வர்ணிக்கிறார்.

இலங்கை மாநகரின் வடவாயில் வழியாக சூர்ப்பணகை புகுந்து அழுது புரண்டு வரும் காட்சியையும், அவளுடைய அலங்கோலத் தோற் றம் கண்ட இலங்கை வாழ் மாந்தர் அச்சம் ஒரு புறம், அனுதாபம் ஒரு புறம் கொண்டு தடுமாறும் தன்மையையும் புலவர் பெருமான் வர்ணிக்கும் முறை மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தவிர சூர்ப்பணகை வரும்போது இலங்கேஸ்வரன் எத்தகைய அழகலங்காரங்களுடன் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான் என்பதையும் உன்னதமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். இலங்கேஸ்வரனின் வீரத்தையும் பெருமையையும் விளக்கும் கம்பநாட் டாழ்வார் பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று: திசை உறு கரிகளைச் செற்று, தேவனும் வசையுறக் கமிலையை மறித்து, வான் எலாம் அசைவுறப் புரந்தரன் அடர்த்த தோள்களின் இசைமினைத் துன்புரு இசையின் ஏத்தவே.

(ஆரண்ய காண்டம் – 3078)

பொருள் :

எட்டுத்திக்குகளையும் தாங்கி நிற்கின்ற யானைகளுடன் போரிட்டு அவற்றின் செருக்கினை அடக்கியவனும், சிவபிரானே வீற்றிருக்கின்ற கயிலை மலையையே பெயர்த்தெடுத்து அன்னவருக்கே பழியுண் டாக்கியவனும், விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவர்களே நடுநடுங்க இந்திரனுடன் போர் தொடுத்த வலிமை பொருந்திய இருபது தோள்களை யுடையவனுமான இலங்கை வேந்தனுடைய புகழை தும்புரு எனும் கந்தர்வன் இசை மீட்டிப்பாடிக் கொண்டிருக்க இலங்கை மாநகரின் அரியாசனத்தில் இராவணன் வீற்றிருந்தான்.

சூர்ப்பணகையின் சூழ்ச்சி

சூர்ப்பணகை தண்டகவனத்தில் நடந்த உண்மைகளை மறைத்து தமையனான இராவணனிடம் பொய்யான கதைகளைக் தன து கூறுவதற்குத் திட்டமிட்டாள். இராமரைக் கண்டதும் அவர் மீது காமுற்று, தன் எண்ணம் ஈடேறாமையினால் சீதை மீது கொண்ட பொறாமையின் காரணமாக அவளைப் பிடித்து விழுங்கிவிட முயற்சிக்கிறாள். இதனைக் கண்ட இலக்குவன் அவளுடைய முக்கையும் செவிகளையும் மார்பின் காம்புகளையும் தனது வாளால் வெட்டி விடுகிறான். உண்மையாக நடைபெற்ற இக்கதையை மூடி மறைத்துவிட்டு, சீதையின் அழகினால் கவரப்பட்டு, அன்னவள் தன் அண்ணன் இராவணனின் இச்சைக் குகந்தவளாக இருக்கவே தகுதி உடையவள் என்ற கரு தினாளாம். சீதையைப் பிடித்திழுத்துவர எத்தனித்தாளாம். அதற்காகவே அந்தச் இதனால் இராமனின் தம்பியான இலக்குமணன் இக்கொடிய தண்ட னையைத் தனக்கு வழங்கிவிட்டதாகவே – வெறும் கற்பனைக் கதையொன்றை உருவாக்கித் தனது தமையனாரிடம் கூறுகிறாள்.

சீதையினை பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு சில நொடிகள் மட்டுமே கண்டு, அவளுடைய அழகில் அவாக் கொண்டவன் இராவணன், அந்தச் சம்பவத்தை மறந்திருந்தபோது அகம்பன் என்பவன் சீதையின் அழகுருவை வர்ணித்தபோது, பசு இரை மீட்பது போல, மீண்டும் சீதையின் எண்ணம் இராவணனின் உள்ளத்தில் புயலை ஏற்படுத்துகிறது. மாமன் மாரீசனின் புத்திமதிகளால் ஓரளவு தெளிவுற்றவன் செவிகளில் தங்கை சூர்ப்பணகை மற்றுமொருமுறை சீதை பற்றிய நினைவுகளைக் கிளர்ந்தெழ வைக்கிறாள்.

ஊழ் வினையின் வலிமையை என்னவென்று சொல்வது? எவராலும் தனக்கு அழிவே வரலாகாது என்று பல்லாண்டு காலம் தவமிருந்து பெற்ற வரமே செயலற்றுப் போகும் காலம் விரைந்தோடி வருவதனாலன்றோ இராவணேசனின் ட;த்தி தடுமாறுகிறது? மாபெரும் வீரனான இலங்கேஸ்வரனின் வீழ்ச்சிக்கு வேறு எவரும் காரணமல்ல; அவனுடைய அன்ட;க்குரிய தங்கையே வழி வகுக்கிறாள். அவள் இராமன் மீது கொண்ட ஆசையை மறைத்து விட்டு இராமன் தன்னை வெறுத் தமைக்குக் காரணமாக விளங்குபவள் சீதை என்பதனால், தன் அண்ணன் மூலமாக இராமரிடத்திலிருந்து சீதையைப் பிரிக்க சூர்ப்பணகை சதி செய்கிறாள்.

இலங்கை மக்கள் ஏக்கம்

வட இலங்கையினூடாகப் டிகுந்த சூர்ப்பணகையின் கோலம் கண்டு இலங்காடிரி மாந்தர் அனைவரும் நிலை குலைந்தனர். "மூலுலகையும் நடுநடுங்க வைக்கும் ஆற்றலுடைய இலங்கேஸ்வரனின் தங்கைக்கு இத்தகைய கொடுமையை எவன் செய்தான்?" என்று கேட்டனர் பலர். "இந்திரன் செய்திருக்க மாட்டான். ஏனெனில் அவன் இராவணனுக்கு ஏவல் செய்யும் நிலையிலிருக்கிறான். இராவணேஸ்வரனின் தங்கைக்கு திருமால் தீங்கு நினைக்கமாட்டார். இராவணனுக்கு அஞ்சியே திருமால் கடலில் போய் வாழ்பவனானான். தீயினைக் கையிலேந்திய சிவபெரு மானும் இராவணனிடம் அகப்பட்டுத் திண்டாட விரும்பாமல் கைலயங் கிரியில் போய் உறைந்து கொண்டார். அவ்வாறிருக்க இராவணனின் தங்கைக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கொடுமையினை எவர்தான் செய்திருக்க முடியும்?" என்று விசனப்பட்டனர் பலர்.

"சூர்ப்பணகையின் நடத்தையில் சந்தேகப்பட்ட ஜனஸ்தானத்தின் அதிபனும் அவளுடைய சகோதரனுமான கரன் இவ்வாறு தண்டனை கொடுத்திருப்பானோ?" என்றும் பலர் சந்தேகப்பட்டனர்.

எப்போதும் இசைக்கருவிகள் இன்னிசை முழங்கி, இயல் மற்றும் கூத்தும் இணைந்து முத்தமிழ் பொழியும் இலங்கை மாநகரின் கண் என்றுமே எழுந்திராத அவல ஒலி எழுந்து அனைவரையும் திகைப் பிலாழ்த்தித் திக்குமுக்காடவைத்து விட்டது.

அண்டமே அதிரும் வண்ணம் அடிகளை விரைவாக வைத்து ஒடோடி வந்த சூர்ப்பணகை இராவணனின் அரசவை ட;குந்தாள். அவள் அவையுள் வருவதற்கு முன்னரே அவளுடைய அழுகை ஒலி வந்து அவையிலுள்ளோரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாழ்த்தி விட்டது. அவளுடைய அலங் கோலத் தோற்றம் கண்ட அனைவரும் திகைத்தனர்.

இராவணன் தன் தங்கையின் கோலம் கண்டதும் கொடுஞ்சினங் கொண்டவனாக சிம்மாசனத்தை விட்டெழுந்தான். "அண்ணாவோ… அண்ணாவோ…." என்று அலறியவண்ணம் சூர்ப்பணகை இராவணனின் கால்களில் ஒடிச்சென்று விழுந்தாள்.

வெஞ்சினங்கொண்ட வேந்தன்

இராவணனின் பத்து வாய்களிலுமிருந்து கோபாக்கினி கொப் பளித்தது. மீசைகள் துடித்தன. "தங்கையே! இந்தக் கொடுமையை உனக்கிழைத்தவன் யார்?" என்று சிம்மம்போல் கர்ஜித்தான். இராவணனின் குரல் கேட்டு மூவுலகமுமே அதிர்ந்தன. தேவர்களும் நடுங்கினர். அவையி லுள்ள அனைவருமே மயக்கமுற்று கீழே விழும் நிலைக்குள்ளானார்கள்.

எங்கும் நிசப்தம் நிலவியது. மீண்டும் இராவணனின் இடியோசை போன்ற பேரொலி எழுந்தது. "சூர்ப்பணகையே! அரக்கர் குலக் கொழுந்தே! உன் அங்கங்களை அறுத்து உன்னை அவலட்சணமாக்கிய அக்கொடியவன் யார்? அவன் தேவனா? வாமனனா? என் வெஞ் சினத்தைச் சந்திக்கிழுத்து வேடிக்கை காட்டத் துணிந்த அந்த வாளேந்தி எங்கே இருக்கிறான்? சொல் உடனே! விழி மூடித்திறப்பதற்குள் அந்த வீணனை என்கால் சின்னி விரலால் நசுக்கி விடுகிறேன். எங்கே அவன்...?" இவ்வாறு வினாக்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இராவணன் குமுறும் எரிமலையாக அடுக்கிக் கொண்டே போனதைக் கண்ட சூர்ப்பணகையே மனம் தடுமாறத் தொடங்கி விட்டாள்.

தான் கூறப்போகும் பொய்த்தகவல்களை எங்கே தமையன் கண்டு பிடித்து விடுவானோ என்ற ஏக்கம் ஒரு பூறம் சூர்ப்பணகையை வாட் டியது. அதுமட்டுமல்லாமல், தன் மனதில் குடிபுகுந்து தன்னை ஆட்டிப் படைக்கும் ஆணழகனுக்கு தன் தமையனால் தீங்கு ஏற்பட்டு விடுமோ என்றும் மறுபுறம் பயப்படலானாள். இராமரிடமிருந்து சீதையைப் பிரித்து விட்டால், இராமரை எப்படியும் தன் மோகவலையில் சிக்க வைப்பது சுலபமாகிவிடும் என்பதுதான் அவளுடைய திட்டம்.

மன்மதனுக்கிணையான மானிடர்கள்

ஆரம்பத்தில் தன் அவயவங்கள் அறுபட்டமையினால் ஆத்திர

இராமாயணம்

முண்டானது. வஞ்சம் தீர்க்க எண்ணி தனது சகோதரர்களான கரன் முதலானோரைப் பறி கொடுத்தாள். இருப்பினும் தன்னுடைய சாகசத்தால் சீதையை இராமரிடமிருந்து, அண்ணனைக் கொண்டு பிரித்து விடலாம் என்று திட்டமிட்டு அண்ணனிடம் ஓடிவந்தாள். ஆனால் அண்ணன் இராவணனோ கடுங்கோபம் கொண்டவனாகச் சீறி எழுந்த தன்மையினைக் கண்டு சற்று நேரம் செயலிழந்தாள்.

நொடிப்பொழுதில் சுதாகரித்துக் கொண்டு, தன் அவயவங்கள் அறுபடக் காரணமானவர்கள், அண்ணன் தம்பியாகிய இருவர் என்று சுறலானாள். "அவர்கள் இருவரும் மானிடப் பிறவிகள்தான். அழகில் மன்மதனுக்கு இணையானவர்கள். வடபாலுள்ள மேருமலையினையே வெற்றி பெறும் அளவு வலிமை பொருந்திய தோள்களை உடையவர்கள். வாய்ந்த உலகங்களையமே வென்று விடும் சக்தி வில்லினை J(H உடையவர்கள்," தன்னையும் மீறி என்ற இராம இலக்குவரைப் புகழலானாள்.

காமவெறியேறி கலங்கும் இலங்கை வேந்தன்

இராமரையும் இலக்குவனையும் தன்னெதிரிலேயே புகழ்ந்தமை இராவணனுக்கு வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சிய தன்மையிலிருந்தது. அவனுடைய கண்கள் மேலும் சிவந்தன. மீசைகள் துடித்தன. தனது வலது காலைத் தூக்கி நிலத்திலே உதைத்தான். இதுவே அண்ட சராசரங் களையும் நடுநடுங்க வைத்தது. சூர்ப்பணகையும் ஒரு கணம் துணுக் குற்றாள். இருப்பினும் சூர்ப்பணகையால் புகழப்பட்டவர்கள் யாவர், என்ற அடையாளம் அப்போது இராவணனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. வேறு இரு மனிதர்களைப் பற்றியே அவள் குறிப்பிடுவதாகக் கருதியிருந்தான்.

"கேவலம்! இரு நரர்களைப் பற்றி என்னிடமே புகழ்ந்துரைக்கிறாயா? இதுவும் உன் அங்கங்களை வெட்டி அலங்கோலமாக்கிய அந்தப் பேடிக ளைப் பற்றி உன் வாயாலேயே புகழ்ந்து பேச உனக்கு வெட்க மாயில்லை? சூர்ப்பணகை! யார் அந்த மானிடப் பதர்கள்? உன்னை ஏன் அலங்கோலப் படுத்தினார்கள்? எங்கே இருக்கிறார்கள் அவர்கள்?"

"அண்ணா! கொஞ்சம் பொறுமையாக இருந்து நான் கூறும் சமாச் சாரமனைத்தையும் கேள்! அதன்பின் நீ என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதனைச் செய்! அண்ணா! தண்டகாரணியத்தில் அழகிய மான் ஒன்றைக் கண்டேன். அந்தப் பொன் மான் அந்தக் காட்டுக்குரிய மானல்ல. அந்த மான் உன் சிங்காரத் தோட்டத்திலே துள்ளி விளையாடி, உன்னை என்றும் மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்த வேண்டிய அற்புதமான மான்...! அதிசயமான மான்...!"

"என்ன தங்கையே! என்ன ட;திர் போடுகிறாய்? உன் அங்கங்களை அறுத்து அவலட்சணமாக்கியவர்களைப் பற்றிக் கேட்டால், நீ என்னவோ என்னை மானோடு விளையாடச் சொல்லுகிறாயே?"

தண்டனைக்கான காரணம்

இவ்வாறு கூறிய இராவணன் சற்றுக் கோபம் தணிந்தவனாக மீண்டும் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். இதுதான் தருணம் என்று சூர்ப்பணகை தன் கதையைத் தொடங்கினாள்: "அண்ணா! நான் கூறுவது ஒரு பெண்ணரசி யைப் பற்றி! அவளைப் போன்ற அழகுள்ள தேவதை இந்த அவனியில் மட்டுமல்ல, இந்த அண்ட சராசரம் எங்கணுமே காணமுடியாது. எந்த ஒவியனாலும் வரைய முடியாத சர்வலட்சணமும்

இராமாயணம்

பொருந்தியவள். மின்னலிடமிருந்துதான் அவள் தன் இடையைப் பெற்றாள். பொன்னிற மேனியைப் பெற்ற அவளுடைய தோள்கள் மூங்கிலால் செய்யப் பட்டன. அந்த இரு மானிடருடன் தான் இந்தப் பேரழகி தண்டகாரணியம் வந்திருக்கிறாள். அவளை உனக்காகவே கவர எண்ணிச் சென்றேன். அப்போதுதான் இக்கொடிய தண்டனைக்குள்ளானேன்!" என்று விம்மி விம்மி அழுதவண்ணம் கூறலானாள்.

இராவணன் சகல வல்லமைகளையும் பெற்றவன். இலங்காபுரியில் மட்டுமல்ல, இந்திரலோகத்திலும் கந்தர்வலோகத்திலும் பாதாளலோ கத்திலுமிருந்தெல்லாம் பேரழகுப் பாவையரைப் பொறுக்கி எடுத்து வந்து தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்தான். இச்சையேற்படும் போதெல்லாம் மெச்சத் தகுந்த அழகுப்பதுமைகளுடன் சுகித்திருந்து சல்லாபிப்பது அவனுடைய பொழுதுபோக்கு. அப்படியிருந்தும் தன் தங்கை தொடுத்த வர்ணனைச் சரங்களால் நிலை தடுமாறத் தொடங்கினான்.

அப்போதுதான், அகம்பன் வந்து கூறிவிட்டுப் போன தகவல்களை நினைத்துப் பார்த்தான். தண்டகாரணியத்துக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த கரன், தூடணன் மற்றும் திரிசிரன் ஆகியோர் கொல்லப்பட்ட கதையினை அகம்பன் கூறினான். தங்கை சூர்ப்பணகையின் அவயவங்கள் அறுபட்ட கதையினை அவன் கூறவில்லை. இராமரைப் பற்றியும் அவன் மனைவி சீதையைப் பற்றியும் கூறிய அகம்பன் சீதையின் பேரழகை வர்ணித்தமை யினால் தனக்கு ஏற்பட்ட மன மயக்கத்தையும் மீண்டுமொரு முறை எண்ணிப் பார்த்தான். அகம்பன் வர்ணித்த அழகியும் சூர்ப்பணகையால் வர்ணிக்கப்பட்ட பெண்ணும் ஒருத்தியாத்தான் இருக்குமோ என்று ஒரு கணம் இலங்கேஸ்வரனின் எண்ணத்தில் உதித்தது.

அப்படியானால் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் தன் உள்ளத்தில் பெரும் கிளர்ச்சியை, மின்வெட்டுப் போல் ஏற்படுத்திவிட்டு மறைந்த அந்தச் சீதையாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவள் சீதையானால், தன் தங்கையை மானப்பங்கப் படுத்தியவர்கள், தம்பிமாரையும் அரக்கர் படையினையும் அழித்தவர்கள் இராமரும் அவன் தம்பி இலக்குவனுமாகத் தானிருக்க வேண்டும்!

இலங்கை நாட்டதிபனின் எண்ணங்கள் எங்கெங்கோ சுற்றிச் சுழன் றடித்து இறுதியில் சீதை என்னும் அழகியின் உருவத்தை மனக்கண்முன் நிறுத்தின.

"தங்கையே! நீ கண்ட அந்த அழகியைப் பற்றி மேலும் கூறுபார்க்கலாம்!" என்றான்.

பெண்ணே போற்றும் பெண்ணின் பேரழகு

"அண்ணா! சொர்ண சக்கரம் போன்ற அடி வயிற்றையுடைய அவளின் கொங்கைகள் சிறப்புப் பொருந்திய பொன்னாலான செம்மை யுடன் கூடிய செப்புப் போன்றிருக்கின்றன. அவளுடைய பொற்பாதம் படுவதற்கு இந்தப்பூமி பெரும் பூண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். அவளுடைய பெயர் சீதை."

'சீதை' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் இராவணனுடைய தேகம் புல்லரித்தது. 'ஒருவர்பின் ஒருவராக வந்து அவளுடைய பேரழகினை என்னிடம் வர்ணிக்கின்றனரே! அது மட்டுமல்லாமல் ஒரு பெண்ணே மற்றுமொரு பெண்ணை வர்ணிப்பதென்றால், அவள் இணையில்லாத அழகியாக இன்று வளர்ச்சியடைந்து விட்டிருப்பாள்....' இவ்வாறு இராவணன் கருதிய போது அவளுடைய காதுகளில் சூர்ப்பணகையின் வர்ணனை மென்மேலும் மோகத்தீயை நெய்யூற்றிக் கிளர்ந்தெழ வைத்தது. சூர்ப்பணகை தொடர்ந்தாள்:

> காமரம் முரலும் பாடல் கள், எனக் கனிந்த இன் சொல்; தே மலர் நிறைந்த கூந்தல்; தேவர்க்கும் அணங்கு ஆம் என்னத் தாமரை இருந்த தையல், சேடி ஆம் மரமும் அல்லள்; யாம் உரை வழங்கும் என்பது ஏழைமைப்பாலது அன்றோ (ஆரணிய காண்டம் – 3135)

பொருள் :

காமரம் என்ற இனிமையான பண்ணிசை போன்ற தேன் சுவை சொட்டும் இனிய சொற்களையுடைய சீதையானவள், தேன் சொரியும் மலர்களைத்தன் கூந்தலிலே சூடியிருக்கின்றாள். இவள் தேவருலகப் பெண்களாலும் போற்றத்தக்கவள்; செந்தாமரைப் பூவில் வாசம் செய்யும் திருமகள் கூட இவளுக்குத் தோழியாக இருப்பதற்கும் தகுதியற்றவள். அப்பேற்பட்ட பேரழகியின் சிறப்பினை வர்ணிக்க முயல்வது என் அறியாமையுடன் கூடிய செயலாகும்.

சீதையின் எழிலை தன் தமையனிடம் எடுத்துக்கூறும் சூர்ப்பணகையாக மாறி நின்று கவியரசர் அத்தெய்வீக அழகை வர்ணிக்கத் தொடங்குகிறார். மொத்தம் பதின்மூன்று பாடல்களில் சீதையின் அழகினை அங்கம் அங்கமாக கம்பநாட்டாழ் வார் விவரிக்கிறார். ஒவ்வொரு பாடலும் தீஞ்சுவைக் கனியாக – தேவாமிர்தமாகத் தித்திக்கின்றது.

சூழலை மறந்த வேந்தன்

சீதையைப் பற்றிய எண்ணம் இலங்கையர்கோனின் இதயத்திலே காமத்தீயை வளர்த்துவீட்டது. தனது தம்பிமாரையும் அரக்கர் படையையும் அழித்தொழித்தமையினால் இராமர் மீது அவன் கொண்ட கோபம் எங்கோடி மறைந்ததென்று தெரியவில்லை. தன் அன்புத்தங்கை சூர்ப்பணகையின் அலங்கோலங்கண்டு ஆர்த்தெழுந்த அவனுடைய சினம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே விலகிச் சென்றது. தன்னிலை மறந்தவனானான். தன் கடமைகளனைத்தையும் துறந்தவனானான். ஒரேயொரு தடவை மின்வெட்டு நேரம் மட்டும் மிதிலை மாளிகையில் தன் கண்முன்னே தோன்றி மறைந்த அந்தக் காரிகையின் உருவினை உள்ளத்தில் உறைய வைத்துக் கொண்டான்.

காமன் பொல்லாதவன். அவனுடைய தாமரை, மா, அசோகு, நீலோற்பலம் மற்றும் முல்லை ஆகிய மலர்ப்பாணங்களுக்கு இலக்கான வர்கள் தங்களையும் தங்கள் சுற்றுச் சூழலையும் மறந்துவிடுகின்றனர். எத்தகைய வைராக்கிய உள்ளத்தவர்களும் மன்மதன் பாணங்களுக்கு எதிராகத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. இதே நிலைதான் இலங்கைவேந்தன் இராவணனுக்கும் ஏற்பட்டது. அவனுடைய மனத்திலே சீதை மட்டுமே குடியேறிவிட்டாள்.

சூர்ப்பணகை இறுதியாக ஒரு வார்த்தை கூறினாள்: "அண்ணா! அந்தப் பேரழகுப் பெட்டகத்தை எப்படியாவது உன் அந்தப்புரத்தில் மட்டுமல்ல, உன் உள்ளமெனும் அரியாசனத்திலும் ஏற்றிவைத்து மகிழ்ச்சி அடைந்துவிடு. ஆனால் அந்த இராமனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்துவிடு. அவனுடன் நான் விளையாட வேண்டும்."

இடம், பொருள், ஏவல் ஆகிய முறைகளை தருணமறிந்து பிரயோகித்து தன்னுடைய திட்டத்தைப் பக்குவமாகத் தன் தமையனிடம் சூர்ப்பணகை வெளியிட்டு விட்டாள். சீதையின் பால் அவன் காமவெறி கொள்ள வைத்ததில் வெற்றியும் கண்டாள். இராவணனோ மிகலும் பரிதாபத்துக்குரிய நிலையினை அடைந்தான். ஊன் உறக்கமும் மறந்து தனது எண்ணத்திரையெல்லாவற்றிலும் சீதையின் எழிலுருவை கற்பனையில் வரைந்து ஆராதிக்கலானான்.

இராவணனுடைய நிலையினை கவிச்சக்கரவர்த்தி பல பாடல்களில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். சீதையின் மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட காதல் காமத்தீயாக மாறி, கொழுந்து விட்டெரிகிறது. அத்தீயின் வெப்பம் தாங்கா மல் இராவணன் படும் பாட்டினை டுலவர் பெருமான் விரிவாக விவரிக்கிறார்.

சூர்ப்பணகை வரும்போது அரசவை கூடியிருந்தது. சீதையைப் பற்றிய வர்ணனை கேட்டு அவையிலிருந்த அனைவரையும் மறந்து தனியனாக வெளியேறிப் பூங்காவினுள் புகுந்தான் இராவணன். அங்கும் அவனால் வெப்பம் தாங்கமுடியவில்லை. பித்துப் பிடித்தவன்போல் பிதற்றவும் தொடங்கிவிடுவான். பகல் பொழுதில் பகலவன் தான் சூடாக இருந்தான் என்றால் இரவானதும் உதயமாகும் சந்திரனும் அவனுக்கு அனலாகக் கொதித்தது.

பனியும் கொதி நீர்த்துளிகளாக அவனை வேகவைத்தது. சேடிப் பெண்கள் கொண்டு வந்து தூவிய பலவர்ண மலர்களும் அவனுடைய தேகவெப்பத்தைத் தணிக்கவில்லை. அவனுடைய தேகத்தின் உஷ்ணத்தைத் தணிப்பதற்காக அவனுடைய தேகமெங்கும் பூசப்பட்ட சந்தனக் குழம்பும் செந்தணல் போல் அவனை வதை செய்தது.

இராவணன் சீதைபால் கொண்ட ஆசையின் தன்மையினை வெளிப்படுத்துவதற்காக டுலவர் பெருமான் எண்பது பாடல்களுக்கு மேல் எழுதியுள்ளார். அத்தனையும் காமரசம் பொதிந்த செய்யுள்களாக அமைந்தமையினாலன்றோ, தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற 'கம்பராமாயணச் சொற்போர்' மேடையில் "கம்பராமாயணம் பக்திக் காவியமல்ல, இன்பக்கிளர்ச்சியூட்டும் காமரசம் பொதிந்த காவியம்" என்று பேரறிஞர் அண்ணா வாதிட்டு வெற்றி வாகை சூடினார்.

மாய மானுருவெடுத்த மாரீசன்

இராமபிரான் எதற்காக அவதாரம் எடுத்தாரோ அந்தக்காரியம் நிறைவேறுவதற்கான காலமும் நேரமும் மிக வேகமாக நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. இதனால்தான் சிவ பக்தனான இராவணனும் சிந்தை தடுமாறி சீதையின் நினைவால் செயலிழக்கலானான். இராமரிடத்திலிருந்து சீதையைக் கவர்ந்து தன்னுடைய இச்சைக்குரியவளாக்கி விடத் துடிதுடித்தான். விரகதாப மேலீட்டால் வேதனைப்பட்டான்.

சீதையைக் கவர்வதானால் படையெடுத்துச் சென்று அதனைச் சாதிக்க முடியாது. அதுமட்டுமல்லாமல், இராமபிரானின் வீரபராக்கிரமங் களைப் பற்றியும் ஓரளவு சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டிய நிலையில் அவனிருந்தான். தன் தங்கை சூர்ப்பணகை கூறியதுபோல், இராமரை அவளுடைய விளையாட்டுப் பொருளாக ஆக்கி விடவும் வேண்டும். எப்படியும் முதலில் சீதையை அடைவதுதான் அவனுடைய அப்போதைய அவசிய – அவசரத் தேவையாக இருந்தது. அமைச்சர்களை அழைத்து இதற்கு ஆலோசனை பெற அவனால் முடியாது. ஆகவே தனது தாய்

மாமனிடம் மீண்டும் செல்லத் தீர்மானித்தான். சீதையைக் கவர்வது தொடர்பாக ஏற்கனவே மாரீசனிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது அவனால் கூறப்பட்ட புத்திமதிகளை அப்போது ஏற்ற போதிலும் இப்போது சீதைமீது கொண்ட காமவெறி கட்டுக்கடங்காமல் ஏறிவிட்டமையினால் அப்புத்தி மதிகளை உதாசீனம் செய்து விட்டு தனது மாய விமானத்திலேறி விண் ணைத் தாவி மாரீசனின் தபோவனம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

மீண்டும் இராவணனின் இரதம் தனது ஆசிரமமுன்றிலில் வந்திறங்கும் போதே, தனது தவவலிமையினால் எதிர்காலத்தை ஒரளவு உணர்ந்தவனான மாரீசன், இராவணனை வரவேற்று உபசரித்தான். இராவணனுடைய உடல் மெலிந்திருந்தமையையும் அவனுடைய கண்கள் ஏக்கமுற்றுத் தூக்கமிழந்து தவித்தமையையும் மாரீசன் அவதானித்தான். முன்பு சீதையைக் கவர்வது தொடர்பாகத் தன்னிடம் வந்த போதிருந்ததை விட இலங்கையர்கோனின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பெரு மாற்றத்தைக் கண்ட மாரீசன், அவன் காமப் பித்துக் கொண்டு சித்தம் தடுமாறி விட்டான் என்பதைச் சுலபமாகக் கண்டு கொண்டான்.

மாமனின் உதவி நாடிய மருமகன்

மாரீசனால் அளிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்த இராவணன், தழுதழுத்த குரலில், "மாமா உன்னைத் தவிர எனக்கு உதவக் கூடியவர் மானிடன் இராமனின் எவருமில்லை. எப்படியாவது அந்த Calmi மனைவியை இராமனிடமிருந்து பிரித்தேயாக வேண்டும். என் தம்பிமாரான கரன், தூடணன், திரிசிரன் ஆகிய மூவரையும் ஏராளமான அரக்கர் படையையும் அழித்துள்ளான் என்பது மட்டுமல்ல, என் உடன் பிறப்பான அருமைத் தங்கை சூர்ப்பணகையின் அங்கங்களையும் அரிந்து न लंग இந்த அவமானத்தைத் அவலட்சணமாக்கி விட்டார்கள். அவளை துடைப்பதானால் துறவு வேடம் பூண்டு கானில் வாசம் செய்யும் அந்த இராம இலக்குவனுடன் படை கொண்டு போர் புரிய முடியாது. அவர்கள் இருவருக்கும் சரியான பாடம் புகட்டாவிட்டால், நான் வலிமை பொருந்திய அரசனாக ஆட்சி செலுத்துவதால் எதுவித பலனுமில்லை. இத்தகைய அவமானத்துடன் என் குடிமக்கள் முன் எப்படித்தான் தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியும்?

"இராமனோ தன் தந்தையால் நாட்டை விட்டே விரட்டப்பட்டவன். தவ வாழ்க்கை மேற்கொண்டவனானால் தன் மனைவியையும் ஏன் கானகத்துக்கு அழைத்து வரவேண்டும்? அது மட்டுமல்லாமல் தண்டகாரணியத்திலுள்ள ரிஷிகளெல்லாம் இதுவரை நம்மைக் கண்டு நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்று இராமனைப் போற்றிக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆகவே இனிமேல் தாமதமின்றி அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும். இராமனிடம் இருக்கும் ஒரேயொரு உயர்வான பொருள் சீதை மட்டும்தான். அவளை அவனிடமிருந்து பிரித்து விட்டால் அவனால் அதனைச் சகிக்க முடியாது. ஆகவே, அந்த சீதையைக் கவர்ந்து வர நீதான் மாமா எனக்குப் பேருதவி தர வேண்டும்!" என்று இராவணன் டலம்பினான்.

மாரீசனுக்கு இராவணனின் உண்மையான உள்நோக்கம் நன்கு புலப்பட்டு விட்டது. சீதையின் பால் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் காம வெறியை மறைப்பதற்கு ஏதேதோ கதைகளைக் கூறி மழுப்புகிறான் என்பத னையும் புரிந்து கொண்டான். இருப்பினும் மீண்டும் ஒருமுறை புத்திமதி களைக் கூற முற்பட்டான்.

மனிதனாகக் சாதாரண மருமகனே! இராமனை நீ "அருமை கணித்து விடாதே! தன்னுடைய சிறிய தாயாருக்கு தனது தந்தையார் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றவே இராமன் தனது அரசபோகத்தைத் கானகம் புகுந்தான். மேலும் அவனுடைய புண்டு துறவறம் துறந்து வீரபராக்கிரமத்தையிட்டுத் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிடாதே. முனிவர்கள் தாயாருடன் எனது குழப்புவதற்காக என து வேள்வியைக் செய்த ஆகாயத்தில் மிதந்து, ஊனையும் உதிரத்தையும் உறவினர்கள் பலர் யாக குண்டங்களில் கொட்டுவதற்கு எத்தனித்தார்கள். என் தாயை ஒரே இராமன் கொன்றொழித்தான். மறு பாணத்தினால் பாணத்தினால் சமுத்திரத்தில் வீழ வைத்தான். அந்தத் தெய்வீக பாணம் என்னை பட்டுத்தான் நான் இன்று கண்ணியனாகிக் கடைத்தேறினேன். மேலும் இராமன் எமது அரக்கர் குலத்தினை அழித்தொழிக்கவே அவதரித்தவன் என்று அறிகிறேன். ஆகவே, சீதை எனும் நெருப்பைத் தீண்டி நீயும் அழிந்து, நமது வம்சத்தையும் வேரோடு அழித்துவிட வழி தேடாதே!" இவ்வாறு உருக்கமாக நீண்டதொரு வேண்டுகோளை இராவணனிடம் விடுத்தான் மாரீசன்.

மாரீசனின் அறிவுரை முன்புபோல இராவணனின் மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தாமல் அவனுடைய மனப் புண்ணை மேலும் கிளறிவிட்டது. சினமடைந்தவனாகச் சீறினான்.

சினமடைந்தவனின் சீற்றம்

"சிவபெருமான் வாசம் செய்கின்ற திருக்கயிலாய மலையையே என் தோள்களால் பெயர்த்தெடுத்தவன் யான்! அட்டத்திக்கு வாரணங்களே என்னுடன் பொருத முடியாமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்டன. தேவர்க்கரசனான தேவேந்திரனே எனக்குக் குற்றேவல் செய்யக்காத்துக் கிடக்கிறான். பத்துத்திக்குகளிலும் எனக்கு ஈடும் இணையுமில்லாத நிலையில் பத்துமகுடங்களைச் சூடிக் கொண்டு அரசாளும் என்னை கேவலம் இரு மானிடர்களைக் காட்டி அச்சமுறவைக்கிறாய்! மாமா! என்னுடைய கட்டளைப்படி நீ நடக்காவிட்டால் உன் உடலில் உன் தலை இருக்காது.

ஆகவே, என்னுடன் தண்டகவனத்துக்கு இப்போதே வா! அந்தச் சீதையை மாயமாகக் கவர்ந்தெடுத்து வர நீதான் உதவ வேண்டும். என்ன வரப் போகிறாயா? அல்லது உயிர் துறக்கப்போகிறாயா?" என்று அதிகார தோரணையில் இராவணன் ஆர்ப்பரித்தான்.

மாரீசன் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டான். எவ்வகையிலும் தன் முடிவுகாலம் நெருங்கிவிட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். இராவணனின் கோரிக்கைக்கு இணங்காவிட்டால் அவனே கொன்று விடுவான். "இராவணனின் விருப்பத்திற்கு இசைந்து சீதையைக் கவர்வதற்கு அவனுக்கு உதவினால் இராமனின் கையால் மரணமடைய வேண்டி நேரிடும். இராணவனின் கையால் மரிப்பதைவிட, இராமனின் கைகளால் மரணமடைவதே மேலானது" என்று மாரீசன் முடிவெடுத்தான். அதனால் தனக்கு நற்பதவி ஆன்ம ஈடேற்றம் ஏற்படும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

"மருமகனே! விதியை வெல்ல எவராலும் முடியாது. அரக்கர் குலத்துக்கும் இலங்காடரிக்கும் ஏற்படப்போகும் பேராபத்தின் அறிகுறிகள் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன. இனத்தை அணைத்து வழிநடத்த வேண்டிய தலைவனான நீயே அவ்வினத்தின் அழிவுக்கு வழிதேடும்போது அதனைத் தடுக்க எவர் நினைத்தாலும் முடியாது. ஆகவே, உன்னுடைய எண்ணப்படியே உன் நாட்டுக்குடி மகனாகிய நானும் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டிய கடமைப்பாடுடையவன். நான் எவ்வாறு உன் திட்டத்துக்கு உதவலாம் என்பதை விவரிப்பாயாக," என்றான் மாரீசன்.

பொன்மான் வேடமிட மன்னன் முன்யோசனை

இவ்வாறு மாரீசன் கூறியதுமே சீதை தன்னருகே ஒடி வந்து விட்ட மாதிரி இராவணன் கருதினான். மாமனாரை அணைத்துத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். "மாமா! எப்படியும் நான் அந்தச் சீதையை அடைந்தேயாக வேண்டும். இதற்கு உன் உதவியைத் தவிர வேறு எவருடைய உதவியையும் நாடிச் செல்ல என்னால் முடியாது. அதனாலேயே கடிய வார்த்தைகள் சிலவற்றை உதிர்த்து விட்டேன். மன்னியுங்கள் மாமா!

"சீதையை வர்ணித்த என் தங்கை சூர்ப்பணகை அவளை ஓர் அழகிய பொன் மானாகத்தான் முதலில் வர்ணித்தாள். எந்த உருவினை டிம் நினைத்த மாத்திரத்தில் எடுக்கும் ஆற்றலைப் பெற்ற நீடிம் சீதையின் சிந்தையைக் கவரும் அழகிய பொன்மானாக அவள் முன்போய்ப் பாய்ந்து விளையாட வேண்டும். உன் அழகில் மயங்கி உன்னைப் பிடித்து தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி சீதை தன் கணவன் இராமனிடம் கோரவேண்டும்.

இராமாயணம்

எப்படியும் இராமனை வெகு தூரத்துக்கப்பால் இழுத்துச் சென்றுவிடு. தொடர்ந்து அண்ணனைத் தேடி இலக்குவனும் வருவான். சீதை தனித் திருக்கும்போது நான் அவளைத் தூக்கி என் புட்பக விமானத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு இலங்கை மாநகர் திரும்பி விடுகிறேன். இதுதான் என் திட்டம்." இவ்வாறு இராவணன் அவசர அவசரமாகக் கூறி முடித்து மாரீசனின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான்.

"இராவணா! நான் பல வருடங்களுக்கு முன்னரும் விசுவாமித்திர மாமுனிவரின் யாகசாலையில் நடைபெற்ற வேள்விகளைக் குலைப்பதற்குச் சொல்லியிருந்தேன். என்பதை சென்றிருந்தேன் முன்னர் மற்றும் என்னுடன் இருவருடன் மான்வேடமிட்டுத்தான் சென்றேன். வந்த இராமனின் கணைகளுக்கு இரையானார்கள். நான் அவ்விருவரும் இராமனின் பாணத்தால் ஏனோ கொல்லப்படாமல் சமுத்திரக்கரைவரை தூக்கி எறியப்பட்டேன். அன்றுடன் எனது துன்மார்க்கங்களைத் துறந்து எஞ்சிய எனது ஆயுள் காலத்தைப் பயனுள்ளதாக்க தவவாழ்க்கையினை மேற்கொண்டேன். இனி இந்த வாழ்க்கையும் போதும் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டது. உன் இஷ்டப்படியே நடக்கச் சித்தமாகி விட்டேன்," என்றான் மாரீசன். இருவரும் இராவணனின் மாய இரதத்திலேறி வான் மார்க்கமாக தண்டகாரணியத்தை அடைந்தனர்.

அழகிய காலைப் பொழுதில் நந்தவனத்தில் பூக்களைப் பறித்துக் சீதையின் அருகில் அழகிய பொன் கொண்டிருந்த வண்ண மான் துள்ளிக்குதி<u>த்து</u> விளையாடியது. என்றுமே கண்டிராத னைறு அந்த அதிசய கண் வாங்காமல், சற்று நேரம் பார்த்துக் வைத்த மானை கொண்டிருந்த சீதை, அதனைப் பிடிக்க முயன்றாள். அது ஓடிச் சென்று சற்றுத் தூரத்துக்கப்பால் நின்று சீதையையே பார்த்தது. ஓடிப் பிடிக்கச் சென்ற போதெல்லாம் துள்ளி ஓடிவிடுகிறது. தன் கணவன் இராமனை அணுகி அந்த அழகிய அதிசய மானை சீதை சுட்டிக்காட்டினாள்.

மாரீசன் வதை

இராமரும் இலக்குவனும் பர்ணசாலை அருகிலமர்ந்து தங்கள் அம்புறாத்தூணியிலிருந்த அம்புகளை எடுத்து மெருகூட்டிக் கொண்டி ருந்தனர். அப்போது தான் சீதை பொன் வண்ணமானைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினாள். இலக்குவன் எக்காரியத்திலீடுபட்டிருந்தபோதும் அண்ணனும் அண்ணியும் ஒன்றாக இருக்கும் காலம் தவிர சீதையின் நடமாட்டங்களை அவதானித்த வண்ணமே இருப்பான். அவளை எத்துன்பமும் தீண்ட விடலாகாது என்பது அவனுடைய விரதம்.

சீதை மானைத் துரத்தி ஒடியபோதும் இலக்குவனின் கண்கள் அவளுடனேயே ஒடிக்கொண்டிருந்தன. அந்த மானைக் கண்டவுடனேயே இலக்குவன் அம்மான் சாதாரண மானல்ல; அது வெறும் மாயமான் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டான். இதனால் சீதை சற்றுத் தூரம் மானைத் தொடர்ந்து ஒடுவதைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று கவனித்தான். தன் கருமத்தில் கண்ணாயிருந்த இராமர் இதனைப் பொருட் படுத்தவில்லை. இலக்குமணன் அருகேயிருந்த ஒரு மேட்டில் ஏறி நின்று பார்த்தான். மான் சீதையை திட்டமிட்டு ஏமாற்றுவதை உணர்ந்து, மேட்டிலிருந்து இறங்கி சற்று வேகமாக நடந்து சீதை நின்றிருந்த பக்கம் சென்றான். போகும் போதே தனக்கே சிறப்பாக அமைந்திருந்த அவதான சக்தியைப் பிரயோகித்து அந்த மாய மானின் தன்மையினை அறிந்து கொண்டான்.

முன்பு தாடகை வதை செய்யப்பட்ட போது மானுருக்கொண்டு வந்து இராமபிரானின் கணையால் வெகு தூரத்துக்கப்பால் தூக்கி வீசப்பட்ட அரக்கன் மாரீசனே மாயமானுருத்தாங்கி வந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொண்டான். அப்போது மானைப் பிடிக்க முடியாமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிய சீதையைக் கண்டான். அதே வேளை சீதையைப் பின் தொடர்ந்து சற்றுத் தூரத்துக்கப்பால் வந்து கொண்டிருந்த மான், இலக்குவனைக் கண்டதும் பாய்ந்தோடிச் சென்று ஒரு பற்றைக்குள் மறைவதையம் இலக்குவன் கண்டு கொண்டான். மாரீசன் பொன்மான் வேடம்பூண்டு பர்ணசாலையை வட்டமிட்டதில் ஏதோ மர்மம் மறைந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொண்டான். மான் தன் கையில் பிடிபடாதமையினால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் முகத்திலே பொங்க தன் கணவனை நாடி ஓடிய சீதை, இடையில் இலக்குமணன் நின்றதை அவதானிக்கவில்லை. ஒரு சிறு பிள்ளையைப் போல் ஓட்டமும் நடையமாக சீதை இராமர் இருக்குமிடத்தை அடைந்தாள்.

சீதையின் பாதங்களை அணி செய்த மெட்டிகளின் ஓசையும் அவள் விரும்பித் தன் தலையில் சூடிக்கொள்ளும் முல்லை மலர்களின் மணமும் சுவாசத்துடன் கலந்து உள்ளே செல்ல இராமர் தன் தலையைத் திருப்பி ஜானகி வரும் திசையைப் பார்த்தார். அவள் முகத்தில் என்றுமில்லாத ஏமாற்றக் குறிகளைக் கண்டார். தான் அவளைத் திரும்பிப்பார்த்ததும் அம் முகத்தில் வேதனை ரேகைகள் படர்வதையும் கண்ணுற்றார்; எழுந்தார்.

சீதை ஓடிச் சென்று அவளை வரவேற்க நீண்டிருந்த இரு கைகளுக் குள்ளும் சரணடைந்தாள். தன் மார்போடு அவளை அணைத்ததும் இலேசாக விசும்பும் ஒலியும் எழுந்தது. தலையைத் தடவினார். பின் தாடையைத் தன் வலக்கரத்தால் பற்றி முகத்தை உயர்த்தி, தன் கண்களா லேயே 'நடந்தது என்ன' என்று வினவினார்.

விந்தையான அந்த மான்

"அப்போதே உங்களிடம் காட்டினேனே அந்த மான் – பொன் வண்ணமேனியும் மாணிக்கக் கால்களும் கொண்ட அந்த மான்.... என்னை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிச்சென்று விட்டது. அந்த அழகிய மான் எனக்கு வேண்டும். அதனைப் பிடித்துத் தாருங்கள் நாதா!"

"அடடே இதற்காகவா இவ்வளவு கலக்கம்? ஒன்றல்ல..... ஓராயிரம் மான்களைப் பிடித்துத் தருகிறேனே.....!"

"இல்லை பிரடு! இந்த மான் போல வேறு எந்தமானும் இல்லை. இது மிகவும் விந்தையானது. நாமும் இத்தனை வருடங்கள் எத்தனையோ வனங்களைக் கடந்து வந்துள்ளோம். இந்த மானிடமுள்ள அழகினை வேறு எந்த மானிடமுங் காண முடியாது." இவ்வாறு அந்த மானின் அழகினை பலவாறாக வர்ணித்து அதனைப் பிடித்துத் தரும்படி வேண்டினாள்.

அந்த மாய மானின் அழகை கவிச்சக்கரவர்த்தி மிக நேர்த்தியான வார்த்தைகளில் தொகுத்துத் தருகிறார். இராமரிடத்தில் சீதை இவ்வாறு கூறுகிறாளாம்:

> ஆணிப் பொனின் ஆகியது; ஆய் கதிரால் சேணில் சுடர்கின்றது; திண் செவி, கால், மாணிக்க மயத்து ஒரு மான் உளதால்; காணத் தகும் என்றனள், கை தொழுவாள். ஆரணிய காண்டம் – 3285)

பொருள்:

மாற்றுக்குறையாத பொன்னாலான உடலையுடையது அம்மான். வெகு தூரத்துக்கப்பால் நின்றாலும் அதன் ஒளி பிரகாசிக்கின்றது. அதன் காதுகளும் கால்களும் மாணிக்கத்தாலானவை. அத்தகைய மானைப் பாருங்கள், என்று கூறி இராமனைக் கைதொழுதாள். அம்மானைத் தனக்குப் பிடித்துத் தருமாறு வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

இராமருக்கும் சீதைக்குமிடையில் இடம் பெற்ற உரையாடலை இலக் குவன் அவதானித்தான் 1 இருவருக்குமிடையில் புகுந்து தனது கருத்தைத் தெரிவிக்க ஆவலோடு, ஆனால் அமைதியாகக் காத்து நின்றான். இராமர் தன்னை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்ததும் கை கூப்பி வணங்கினான். தம்பி ஏதோ கருத்துக் கூற விழைகிறான் என்பதை உணர்ந்த இராமர் தன் பார்வையாலேயே விசாரித்தார்.

"அண்ணா! அந்த மான் இயற்கைக்கு முரணாகத் தென்படுகிறது. உண்மையில் இது மானினத்தைச் சேர்ந்ததல்ல; மாயவேடம் புனைந்து வந்த ஓர் அரக்கன் என்றே கருதுகிறேன். ஆகவே இதனைப்பிடிக்க முயற்சிக்க வேண்டாம். இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறது!" என்று இலக்குவன் சுறினான். இதனால் சீதை துக்கமும் கோபமும் கலந்த நிலையில் இலக்குவனைச் சுட்டெரித்து விடுபவள் போல் பார்த்தாள். இலக்குவன் தலை குனிந்தான்.

பரதனுக்கேற்ற பரிசு

சீதை தன் கணவனைப் பார்த்து, "பிரடு?! நமது வனவாசம் முடிவடையும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. இத்தகைய ஒரு டுதுமையான பிராணியை நாம் பிடித்து வளர்த்து, நம்முடனேயே அரண்மனைக்கு எடுத்துச் செல்வது நல்லதல்லவா? இதனைப் தம்பி பரதனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தால் மகிழ்ச்சியடைவார். பிடிக்க முடியாவிட்டால் கணை தொடுத்து அதனைக் கொன்று அதன் உடலைக் கொண்டு வாருங்கள். அதன் தோலையாவது உரித்தெடுத்துக் கொள்ளுவோம். தம்பி இலக்குவன் சொல்வதுபோல், அரக்கனாகவே இருந்தாலும் அவனைக் கொன் றொழித்ததுமாகி விடுமல்லவா?" என்று சீதை மிக உருக்கமாக விடுத்த வேண்டுகோளை இராமரால் தட்டிக் கழிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

"கொண்டு வருவேன் அல்லது கொன்று வருவேன்!"

இலக்குவனை நோக்கி இராமர் பின்வருமாறு கூறினார்: "சீதை இத்தனை காலமும் எதனையும் விரும்பி என்னிடம் இரந்து கேட்டது

இராமாயணம்

கிடையாது. மிக வாஞ்சையோடு அம்மானைக் கோருகிறாள். நீ கூறியது போல் அரக்கனாக இருந்தால் கொன்று விடுவதில் பாபமில்லை. ஏனெனில் அரக்கர்களை ஒழித்துக்கட்டுவதென முனிவர்களுக்கு ஏற்கனவே வாக்களித்திருக்கிறோம். வில்லையும் அம்புறாத்தூணியையும் எடுத்துக் கொடு. அம்மானைக் கொண்டு வருவேன் அல்லது கொன்று வருவேன்!"

இவ்வாறு கூறிய இராமர் சீதையிடம் விடைபெறும்போது கலங்கியிருந்த அவள் கண்களிலிருந்து முத்துக்கள் போலுருண்டு வெளியே றிய கண்ணீர்த் துளிகளை வலது கைச்சுண்டு விரலால் துடைத்து விட்டார். இருப்பினும் அவளுடைய கண்கள் குளமாயின. இராமருக்கும் தன்னையும் மீறிய சோகம் தலை காட்டியது. காரணத்தை அவரால் உணர முடியவில்லை.

இலக்குவனைப் பொறுத்த மட்டில், இவ்வளவு தூரம் ஆன பின்னால் தன்னால் ஆகக்கூடியது எதுவுமில்லை என்பதை உணர்ந்து மௌன மானான். மாயமான் வேடத்தில் விதி விளையாட ஆரம்பித்து விட்டதை மட்டும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டான்.

கணவன் செல்லும் திசையை இமை வெட்டாமல் சீதை பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளையும் மீறிய ஏதோ ஒரு விபரீத உணர்வு; அவள் உள்ளத்தில் ஊடுருவுவதையும் அவதானித்தாள்.

வனத்தில் சிறிது தூரம் சென்றதும் இராமரின் பார்வையில் மான் தென்பட்டது. உண்மையில் சீதை வர்ணித்ததை விடவும் மேலதிகமான எழிலுடன் அம்மான் விளங்குவதைக் கண்டார். துரத்திச் சென்றார். பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடியது. மிருகங்களையும், பறவைகளையும் எவ்வாறு வசப்படுத்த வேண்டும், வளைத்துப் பிடிப்பதானால் எவ்வாறு பிடிக்க வேண்டும் என்பன போன்ற முறைகளையெல்லாம் இராம இலக்குவர் தங்களுடைய குருகுலவாசகாலத்தில் பயின்றிருந்தனர். அத்தகைய முறையினைக் கையாண்டு மானை வசப்படுத்திப் பிடிக்க இராமர் எடுத்த முயற்சிகள் பலிக்காமல் போயிற்று. இதனால் இந்த மான் இலக்குமணன் குறிப்பிட்டதைப் போன்று மாயமான்தான். அரக்கன் ஒருவன்தான் மாறு வேடத்தில் வந்து தன்னை ஏமாற்றி தன் மனைவி, தம்பியிடத்திலிருந்து தன்னை வெகு தூரத்துக்கப்பால் இழுத்து வந்திருக்கிறான் என்பதனை கொண்டார். தன் ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்த போது உணர்ந்து மாயமான் வேடமிட்டு வந்தவன் மாரீசனே என்பதனையும் கணந கொண்டார். இதற்கு மேல் யோசிப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதை உணர்ந்த இராமர் மானுருக்கொண்ட மாரீசனை நோக்கி கணை தொடுத் தார். மானின் உடலில் இராமபாணம் பாயும் முன்னதாகவே மாரீசன்

பலத்த தொனியில் "ஏ சீதா.....! ஏ லெட்சுமணா....! என்று அபயக்குரலெ ழுப்பினான். அக்குரல் அந்தக் கானகம் எங்கும் எதிரொலித்து அடங்கும்போது கணையும் மானான மாரீசன் மார்பில் பாய்ந்தது. உடனே மான் உரு மறைந்து மாரீசன் வெளிப்பட்டான்.

மார்பினை ஊடுருவிப் பாணம் முதுகுப் புறத்தால் வெளியேறியி ருந்தது. ஆனால் மாரீசனின் முகத்தில் எள்ளளவும் வேதனை தோன்ற வில்லை. பேரமைதியும் பெருமகிழ்ச்சியும் கொண்டவனாக இராமபிரா னைப் பார்த்து வணங்கினான். நிலமையைப் புரிந்து கொண்ட இராமரும் தனது வலது கரத்தை உயர்த்தி அபயமளிக்கும் தோரணையில் நின்றார். தனக்கு இராமபிரானின் கையாலேயே மரணம் கிட்டியமைக்காக நற்பேறு பெற்ற நிலையில் மாரீசன் சாய்ந்தான்.

அவதார மூர்த்தியான இராமர், உடனடியாக பல துயரங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதை அறிந்து கொண்டார். இராவ ணனின் சூழ்ச்சி நாடகத்தின் முதற் கட்டம் அரங்கேறியிருப்பதையும் அறிந்து கொண்டார். தாமதியாமல் பர்ணசாலையை நோக்கி வேகமாக நடக்கலானார்.

இராவணன் பூண்ட சன்னியாசி வேடம்

இராமபிரானுடைய குரலிலேயே "ஏ சீதா....! ஏ இலட்சுமணா...." என்ற குரலெழுப்பிய வண்ணம் மாரீசன் மாண்டான். அவன் எழுப்பிய அவலக்குரல் சீதையின் காதில் விழுந்தது. உடனடியாகவே சீதை நிலை குலைந்தாள். தன் கணவனுக்கு ஏதோ பேராபத்து ஏற்பட்டு அபயம் கோரி எழுப்பிய குரலே அதுவென, பேதை சீதை நினைத்து விட்டாள். அடியற்ற மரம்போல் மயங்கிக் கீழே சாய்ந்தாள். கமண்டலத்திலிருந்து நீரை எடுத்து சீதையின் முகத்திலே இலக்குவன் தெளித்ததும் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தாள். 'மானைப் பிடித்துத் தரும்படி நான் பேராசை கொண்டு கேட்டதனாலன்றோ என் கணவனுக்கு இத்தகைய அபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்?' என்று கருதியவளாக எழுந்தாள். இலக்குவனைப் பார்த்தாள்.

"தம்பி! என்ன பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாயே! அண்ணனுக்கு ஏதோ விபரீதம் நேர்ந்து விட்டது. ஓடிச்சென்று பார்க்க நினைக்காமல்

நிற்கிறாயே! ஒடிப் போ தம்பி; என்னவென்று போய்ப்பார்.... ஐயோ! என் நாதனுக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்ததோ.....?"

இவ்வாறு சீதை துன்பமேலீட்டால் அலறும்போது இலக்குவனோ எதுவிதமான உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளாமல் அசையா மல் நின்று கொண்டிருந்தான். இதனால் சீதையின் துயரம் பன்மடங் கானதுடன் கடுஞ்சினங் கொள்ளலானான். "அண்ணனின் அபயக் குரல் உன் காதில் விழவில்லையா? நான் படும் வேதனையைத் தானும் நீ உணரவில்லையா? கல்நெஞ்சம் படைத்தவனா நீ? ஒரு நாள் மட்டும் பழகிய ஒருவருக்கு ஏதாவது துன்பம் நேரிட்டால்கூட, உதவி டர்ிவதற்காக ஒடுவார்களே! நீயோ எதுவுமே நடவாதது போல் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கிறாயே! கருணையே இல்லாதவனா நீ?" இவ்வாறு பலவாறாக பல வார்த்தைகளையும் சொல்லி ஒலமிட்டு அழுத சீதை மென்மேலும் கோபமடைந்தாள். அனலிலிட்ட மெழுகாக தான் உருகும் நிலை கண்டும் சற்றும் தளராமல் நின்ற இலக்குவனின் தோற்றம் சீதைக்கு மென்மேலும் எரிச்சலை ஊட்டியது.

"போலி வேடம் போட்டாயா?"

"அண்ணனிடம் அளவற்ற பாசம் உள்ளவன் போல் – பக்தியுள்ள வன் போல் இதுகாலவரை நீ போட்டதெல்லாம் வெறும் வேஷம் என்று இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகிறது! நீ இதுவரை போலியாகவே நாடகமாடியிருக்கிறாய்! அண்ணன் மாண்டுபோனால் என்னை உன் ஆசைக்கிணங்க வைத்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தி ருக்கிறாய்! இப்பொழுதுதான் உன் கபட நாடகம் புரிந்தது. துரோகி! உன்னை நம்பிய எங்களுக்கு இத்தகைய துரோகம் நினைத்திருக்கிறாயே பாபி....!"

இவ்வாறு சீதை தொடர்ந்து கூறிய வார்த்தைகளை இலக்குவனின் செவிகளில் புகுந்துவிடாமல் தன்னிருகைகளாலும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான். அவனுடைய கண்களில் மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடியது. "தாயே" என்று சீதையின் காலடியில் வீழ்ந்தான்.

"என்ன வார்த்தைகளைத் தாயே கூறத் துணிந்தீர்கள்? உங்கள் இருவரையும் எனது அன்னை தந்தையருக்கும் மேலாக – தெய்வமாகக் கருதி பயபக்தி செலுத்தும் இந்த அபாக்கியவானுக்கு ஏனம்மா இத்தகைய கொடுந்தண்டனை?

இராமபிரானுக்கு எத்தகைய தீங்கினையும் விளைவிக்க ஈரேழு

இராமாயணம்

பதினான்கு உலகங்களிலும் எவருமே இல்லை என்பதை நீங்கள் அறியமாட் டீர்களா? உண்மையில் அந்த அபயக் குரலை எழுப்பியது எமது அண்ணனல்ல; மாயமானுருவில் வந்த ஓர் அரக்கனின் சூழ்ச்சி. அந்த அரக்கன் இராம பாணத்தால் உயிர்விடும்போது அண்ணலைப் போலவே குரல் கொடுத்துள்ளான். நம்மை சூழ்ச்சி வலையில் வீழ்த்த நடைபெறும் திட்டமே இது என்று உணருங்கள் தாயே!

நிலம், நெருப்டு, நீர், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களுமே இராமபிரான் சினம் கொண்டால், நிலை குலைந்து போய் விடுமல்லவா? நம் கண்முன்னே அரக்கர் தலைவர்களையும் மாபெரும் அரக்கர் படையி னையும் தன்னந்தனியாக நின்று வதம் செய்த மாவீரன், ஓர் அரக்கனால் தனக்குத் துன்பம் நேரிடுகிறதே என்று உதவி கோரி அழைப்பானா? ஒருபோதும் நடக்காது தாயே! அவ்வாறு இராமபிரான் உதவி கோரி அழைப்பதானால் அண்டங்கள் அனைத்தும் நிலை குலைந்து போகுமல்லவா? படைத்தல் தொழிலைப் டூரியும் பிரம்மதேவன் கூட அழிந்துபோவானே!

மக்களைக் காக்கும் வல்லமை படைத்த அண்ணல் தன்னைத்தானே காக்கும் வல்லமையும் கொண்டவர் என்பதை மறவாதீர்கள் தாயே! இன்னும் சற்று நேரத்தில் அண்ணல் இங்கு வந்து சேர்ந்து விடுவார். அதுவரை பொறுத்திருங்கள்!"

இவ்வாறு எத்தனை சமாதானங்களை எடுத்துக் கூறியும் சீதையின் துயரைத் தீர்த்து வைக்க இலக்குவனால் முடியாமல் போய்விட்டது. அவளுடைய மன வேதனை மென்மேலும் அதிகரித்தது.

"தீயில் வீழ்ந்து தீய்ந்து போவேன்!"

"சற்று நேரம் பொறுக்கச் சொல்கிறாய்! கணவனுக்குப் பெரும் அபாயம் நேர்ந்து விட்டதனை அறிந்த பின்னரும் இந்த அபலைப் பெண்ணைப் பொறுத்திருக்கும்படி கூறுகிறாய். ஒரு கணமும் இனிப் பொறுக்க மாட்டேன். தீயை வளர்த்து அத்தீயில் விழுந்து என் உயிரைப் போக்குவதே எனது வேலை. எனது உயிர் துறக்க இனிப் பொறுக்க மாட்டேன்." என்று கூறிய சீதை தீயினை மூட்டுதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள். இதனால் இலக்குவன் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல் துடித்தான்.

தான் திரும்பி வரும் வரை சீதையை எத்தீங்கும் அணுகாமல் பாதுகாப்பாக இரு என்று கட்டளையிட்ட இராமரின் சொல்லை மீறுவதா? அல்லது "அண்ணனுக்கு ஏதோ தீங்கு ஏற்பட்டு விட்டது. உடனே போய்ப்

பார்த்து வா, இல்லையேல் தீ வளர்த்துத் தீயில் குதிப்பேன்" என்று சபதம் கூறும் அண்ணியின் சொல்லைக் கேட்பதா? சிந்திப்பதற்குப் போதுமான அவகாசமில்லை. ஓரளவு எதிர்காலத்தை உணரக்கூடிய ஆற்றல் பெற்ற இலக்குவன், சீதையின் பிடிவாதத்தால் பெரும் துன்பம் ஒன்று சூழப் போவதை அறிந்து கொண்டான். இருப்பினும், அதனைத் தடுப்பதற்கான சக்தி தன்னிடம் இல்லை என்பதனையும் கண்டு கொண்டான். விதி தன் விபரீத விளையாட்டினைத் தொடங்கிவிட்டது. அதன் கோரப் பிடியிலிருந்து விடுபட தன்னால் மட்டுமல்ல, வலிமை பொருந்திய வில்லினையுடைய அண்ணல் இராமபிரானாலும் முடியாது என்பதனையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டான்.

"தாயே! தங்களைக் காக்கும்படி அண்ணனிட்ட கட்டளையையும் மீறிப் போகின்றேன். என்ன நடக்குமோ நானறியேன். இங்கு ஏதாவது தீங்கு ஏற்படுமானால் கழுகரசனான ஜடாயு எங்கிருந்தாலும் ஓடி வந்து காப்பார். அண்ணன் போன திசையிலேயே நானும் போகிறேன். ஆனால் தாயே ஒரேயொரு வேண்டுகோள்! பர்ணசாலையைச் சுற்றி எனது அம்பினால் ஒரு கோட்டினை வரைகிறேன். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இந்தக் கோட்டினைத் தாண்டி பர்ணசாலைக்கு வெளியே காலடி எடுத்து வைத்து விடாதீர்கள்!" இவ்வாறு கூறிய இலக்குவன் கலங்கிய கண்களுடன் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

இராவணனின் தவவேடம்

மாரீசன் மாமன் மரணமடைந்து விட்டான் என்பதனைத் தெரிந்திருந்தும் அதற்காக எவ்வகையிலும் இராவணன் கலங்கவில்லை. சீதைக்குக் காவலாக நிற்கும் இலக்குமணன் எப்போது அவ்விடத்தை விட்டு அகல்வான் என்பதில்தான் அவன் கண் ைம் கருத்தும் இணைந்திருந்தன. தன் தங்கை சூர்ப்பணகையால் வர்ணிக்கப்பட்ட அந்தப் பேரழகுப் பெட்டகமான சீதையை எப்போது அருகில் சென்று பார்த்து இரசிப்பது என்று அங்கலாய்த்த வண்ணம் ஒரு டதர் ஓரத்தில் மறைந்திருந்தான். மாமனுடன் சேர்ந்து தான் போட்ட திட்டப்படி எல்லாம் நிறைவேறுவதனால் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இலக்குவன் பர்ணசாலையிலிருந்து வெளியேறி சிறிது தூரம் சென்றதும் எதிர்பார்த்த தருணம் வந்துவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி பொங்க புதரின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டான். ஆஜானுபாகுவான தன் உடலை ஒடுக்கிக் கொண்டான். பல்லாண்டு காலம் தவமிருந்து உடல் மெலிந்தவன் போன்ற உருவெடுத்தான். காவியுடை, உருத்திராக்கம் உடலை அலங்கரிக்க, கையிலே கமண்டலம் ஏந்தினான். சடாமுடி பருத்து, நீண்டு பின்புறத்தை மறைத்தது. அடர்ந்த தாடியும், வெண்ணீறணிந்த நெற்றியுமுடையோனாய் பர்ணசாலை நோக்கி அடிமேலடி வைத்து நடந்து சென்றான்.

"கானகத்தின் நடுவே அழகிய பர்ணசாலை அமைத்து வாழும் துறவி யாரேனும் உள்ளே இருக்கிறாரா?" என்று வினவியவாறு முன்னேறினான். வாயில்வரை சென்றவனின் காலில் சுள்ளென்று தீயினால் ஒரு சூடுபட்டு கால் பொசுங்கியது போலிருந்தது. குனிந்து பார்த்தான். நிலத்தில் ஒரு கோடு போடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். அதைப் பற்றி மேலும் ஆய்வு; நடத்துவதற்கு அவனுக்கு அவகாசமில்லை. பர்ணசாலையினுள்ளிருந்து ஜோதிவடிவான ஒரு தேவதை தோன்றுதைக் கண்டு பிரமித்தான்.

தன் முன்னே நிற்பது சீதை தான் என்பது தெரிவதற்கு வேறு அத்தாட்சி தேவையில்லை. அவள் சின்னஞ்சிறு பெண்ணாக இருந்த போது ஜனகரின் அரசவையில் பார்த்தவனல்லவா? காலம் சீதையின் அழகைப் பன்மடங்காக வளர்த்துவிட்டிருந்தது. அகம்பனும் தங்கை சூர்ப்பணகையும் தந்த வர்ணனைகள், சீதையின் அழகில் கால் பங்கு கூட இருக்காது என்பதைத் தெரிந்து, மேலும் காம வேதனையால் தவக்கோலத்தில் வந்திருப்பதை காய்ந்தான். இருப்பினும் தான் உணர்ந்தவனாக, "பெண்ணே! வாமும் நீ இந்த வனத்தில் தனித்து எந்த மகரிஷியின் துணையுடன் இங்கு இருக்கிறாய்?" என்று வினவினான்.

ஏற்கனவே அழுதழுது கண்கள் புடைத்திருந்தன. அந்நியமான குரலைக் கேட்டதும் பர்ணசாலையினுள்ளிருந்து வரும்போதே தன் சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டுதான் வந்தாள். ஆனால், இராவணனுடைய வினாவினால் அவளுடைய துக்கம் அதிகரித்தது. தொண்டை கட்டிக்கொண்டது. கண்களில் நீர் முட்டினாலும் அதிதியின் முன்னிலையில் கண்ணீர் சிந்தலாகாதே என்ற எண்ணத்தினால் எல்லாத் துயரங்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டாள்.

வேடதாரியின் கபட நாடகம்

இராமபிரானுடைய அபயக்குரலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தன் நிலையிழந்து தவித்த சீதை, கபட வேடதாரியான இராவணன் முன்வந்து நின்றபோது தன் மனப் போராட்டங்களை வெளிக்காட்ட விரும்பவில்லை. இருப்பினும் 'யாருடைய துணையுடன் இக்கானகத்தில் வாழ்கிறாய் பெண்ணே?' என்ற இலங்கை வேந்தனின் வினாவினால் சற்றுத் தடுமாறி விட்டாள். தன் கணவனுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டதோ? என்று மனம் மீண்டும் பதறத் தொடங்கியது.

பிறருடைய எண்ண ஓட்டங்களை அறியும் ஆற்றல் இல்லாமல் இலங்காபுரியின் அரியணையில் இத்தனை காலம் இராவணனால் வீற்றி ருந்து ஆட்சி புரிந்திருக்க முடியாது. சகல சாஸ்திரங்களும் கற்றுணர்ந் தவன் தான். ஆனால், காமவெறி தலைக்கேறி அவன் கண்களையும் காதுகளையும் மட்டுமல்லாமல் அவனுடைய கருத்தையும் சிதைத்து விட்டி ருந்தது. தான் சீதையை நினைத்து ஏங்குவது போலவே சீதையும் தனக்கேற்ற துணையின்றி வருந்துகிறாள் என்று கருதிவிட்டான்.

முற்றும் துறந்த மெய்ஞ்ஞானியின் முன்னே தான் நிற்பதாகவே சீதை கருதியதால், வஞ்சகமின்றி தன் கண்களில் தேங்கி நின்ற கண்ணீரை வடிய விட்டுவிட்டாள்.

தப்புக்கணக்கு

விடுத்த வினாவுக்கு விழி வடித்த கண்ணீர்தான் விடை கான் என்று கண்டதனால், விரகதாப வேதனையால் சீதை துடிக்கிறாள் என்று இராவணன் தப்புக்கணக்குப் போட்டு விட்டான். ஆகவே சுலபமாக சீதையைத் தன்வசமாக்கி விடலாம் என்று மனப்பால் குடித்தான். 'ஜனக மாமன்னனுக்கு மகளாகப் பிறந்து அரசபோகத்தில் சகல சிறப்புக்களுடனும் வாழ்ந்த இப்பெண், எந்தவிதமான வசதிகளுமற்ற கொடிய வனத்திலே, கொடிய வனவிலங்குகளுக்கு மத்தியில் வெறும் காய்கனிகளை உண்டு வாழ்கிறாளே. நிச்சயமாக இராமனோடு இவள் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியாது', என்று முடிவு கட்டினான். இருப்பினும் தான்தான் இலங்காதிபதி இராவணன் ஏன்பதை உடனடியாக வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவிரும்பவில்லை. வாழ்க்கையில் சுவையற்று வாடி வதங்கும் இவளிடம் தன் பெருமையை, டுகழை, வசதிவாய்ப்புகளை யெல்லாம் தானே எடுத்துக்கூறி, தன் மீது சீதை மையல் கொள்ளத்தக் கதான வழி முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கலாம் என்று தீர்மானித்தான்.

"பெண்ணே! இங்கு எந்த முனிவரின் துணையுடன் தங்கியிருக்கிறாய், என்று கேட்டேன்! பதிலையே காணோம்?" என்று மீண்டும் தனது வினாவினை இராவணன் டுதுப்பித்தான். "கொடிய வன விலங்குகளும் அசுரர்களும் நிறைந்த இக்கானகத்தில் தனியாகவா வாழ்கிறாய்?" என்றும் தொடர்ந்தான்.

தன் துயரத்தை மறைக்க முயற்சித்தவளாக, "பெரியவரே! அரசர்க்கரசரான தசரத மாமன்னரின் முத்த குமாரன் மனைவி நான். மிதிலை மாமன்னன் ஜனகனின் மகள்; சீதை என் பெயர். தன் தந்தை சொல்லைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு என் கணவர் வனவாசம் ஏற்றார். இக்கானகம் வந்தேன்." இவ்வாறு அவருடன் தமுதமுத்த குரலில் கூறினாள். பர்ணசாலைக்குள் புகுந்து ஓர் இருக்கையைக் கொண்டு வந்து போட்டு அதில் அமரும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். பர்ணசாலையினைச் சுற்றித் தரையில் போடப்பட்டிருந்த கோட்டில் ஏதோ இருக்கிறது என்பதனை அறிந்து கொண்ட இராவணன் அதனைக் கடப்பதன் மூலம் டதிய பிரச்சனையைத் தோற்றுவித்து, தான் எடுத்த காரியத்தை இடையில் கெடுத்து விடவிரும்பவில்லை. ஆகவே கோட்டின் வெளியே நின்று கொண்டான்.

"தயவு செய்து ஆசனத்தில் அமருங்கள் சுவாமி! பழங்கள் கொண்டுவருகிறேன் புசிப்பதற்கு..." என்றாள் சீதை.

"வேண்டாம்! ஆசனம் வேண்டாம்..... ஆண்துணையற்ற வேளையில் நான் வந்து அமர்ந்து கொள்வது அழகல்லவே....'' என்றான். இவ்வார்த்தை யால் சீதையின் மனத்திலிருந்த ஓரளவு பயமும் நீங்கிவிட்டது. அவளுடைய ஓரளவு: தெளிவினைக் கண்ட இராவணன், இதுதான் முகத்தில் குக்க தருணம் என்று கருதி, "பெண்ணே சீதா! தெற்கே பொன்மயமான ஒரு தீவு; இருக்கிறது. இவ்வுலகில் மட்டுமல்ல, இந்திரலோகம், பாதாளலோகம் ஆகிய எல்லா உலகங்களிலும் இல்லாத அற்புதங்களெல்லாம் அத்தீவில் குவிந்துள்ளன. செல்வச் செழிப்போடும் பல்வளங்களோடும் திகமும் அந்நாட்டை சொர்க்க புரிக்கும் மேலாக நிர்மாணித்து ஆட்சி புரிகிறான் வீரத்திலும் விவேகத்திலும் தன்னிகரில்லாத் தலைவன் இராவணேசன். இந்திரனே இராவணனுடைய தேவர்க்கரசன் குற்றேவல்களுக்காகக் காத்துக்கிடக்கிறான். தேவகன்னியர்கள் இராவணனின் பார்வை தங்கள் மீது ஒரு தடவையாவது பட்டுவிடாதா என்று ஏங்குகின்றனர்.

அழகில் மன்மதனுக்கீடானவன் எவனுமில்லை என்பார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரை இராவணனைவிட அழகில் சிறந்தவன் எங்கணுமே....."

சீதையின் சீற்றம்

இவ்வாறு தற்புகழ்ச்சியில் இராவணன் வரம்பு மீறிப்போய்க் கொண்டிருக்கும்போதே சீதை இடை மறித்து, "பெரியவரே! எதற்காக வேறொருவருடைய பெருமையையும் அழகுகளையும் என்னிடம் வர்ணிக்கிறீர்கள்? அதுவும் நீங்கள் குறிப்பிடும் இராவணன் ஓர் அசுரன். அசுரர்களுக்கெல்லாம் அரசன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அசுரர்கள் கொடுமையே உருவானவர்கள். கொலை, காமம், கபடம் போன்ற பாபகாரியங்களில் கூசாமல் ஈடுபடுகிறவர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். பிற ஆடவரைப்பற்றி என்னிடம் புகழ்வதை விடுத்துத் தாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கூறுங்கள்!" என்று சற்று உறைப்பாகவே சொன்னாள்.

சீதையின் வார்த்தைகள் இராவணனைத் துணுக்குற வைத்தன. உடனடியாகவே தன்னுடைய சுயரூபத்தைக் காட்டி அவளை அள்ளி அரவணைத்து விடலாமா என்று அவனுடைய ஓர் எண்ணம் துடித்தது. ஆனால் அடுத்த எண்ண அலை எழுந்து முதலில் தோன்றிய எண்ணத் துக்குத் தடை விதித்தது. இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பேரழகு மலரினைக் கசக்கி முகர்வதானால் அதன் உண்மையான அழகினை இரசிக்க முடியாது. எப்படியாவது எக்காலம் சென்றாலும், தட்டிக் கனியவைக்காமல் தானாகக் கனிய வைப்பதில் தான் சுவை அதிகம் இருக்கும் என்று முடிலுக்கு வந்தான்.

"பெண்ணே! ஒரு பேரரசனின் மகள், அரண்மனையில் உல்லாச வாழ்க்கை வாழ வேண்டிய நீ இவ்வாறு வெங்கானமடைந்து வேதனையின் விளிம்பில் வாடுவது கண்டு என்மனம் டுண்ணாகியது. உன் அழகுக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஏற்ற ஒரு நல்ல துணைவனை நீ பெற வேண்டுமே என்ற அவாவினால்தான் சில ஆலோசனைகளைக் கூற முற்பட்டேன். இராவணனுடைய இதயத்திலும் அவனுடைய சிம்மாசனத்திலும் நீ வாழ்வாயானால் உண்மையில் நீ பிறந்த பயனை அடைவாய், என்ற அவாதான் என்னை அவ்வாறு கூறத்தூண்டியது. இன்னும் ஒன்றும் கெட்டுப்போய் விடவில்லை. நீ இப்பொழுதாவது சம்மதம் தெரிவிப் பாயானால் இக்கணமே இராவணேசனிடம் உன்னை அழைத்துச் செல்கிறேன்....."

"நிறுத்தடா உன் பேச்சை….. முற்றும் துறந்த முழு ஞானியைப் போல் வந்தாயே என்று உன்னை உபசரிக்க முற்பட்டேன். நீயோ தகாத வார்த்தை களைக் கூறி என்னை எங்கோ இழுத்துச் செல்லப்பார்க்கிறாய். போ…. போய்விடு! இங்கு ஒரு கண நேரம் கூடத்தாமதிக்காதே! என் சுவாமி தற்போது இங்கில்லை, இருப்பினும் என் கணவரின் தம்பி இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கு வந்து விடுவார். அவன் உன்னைக் கண்டால், கண்டதுண்டமாக வெட்டி காக்கை கழுகுகளுக்கிரையாக்கி விடுவான். ஒடிவிடு இங்கிருந்து....! உயிர்மேல் ஆசை இருந்தால் ஓடித்தப்பி விடு.....!" என்று ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கொண்டவளாக சீதை பலத்த குரலில் சப்தமிட்டாள்.

வேடம் வெளிப்பட்டது

இராவணன் சிரித்தான். பலமாகச் சிரித்தான். அந்தக் கானகமே அதிரும்படி மிகப்பலமாகச் சிரித்தான். வனத்திலுள்ள விலங்குகளெல்லாம் இராவணனின் இடியோசை போன்ற சிரிப்பொலி கேட்டுப் பதறின. பறவையினங்களெல்லாம் பரிதவித்து விண்தாவி வேறிடங்களை நாடிப் பறந்து சென்றன.

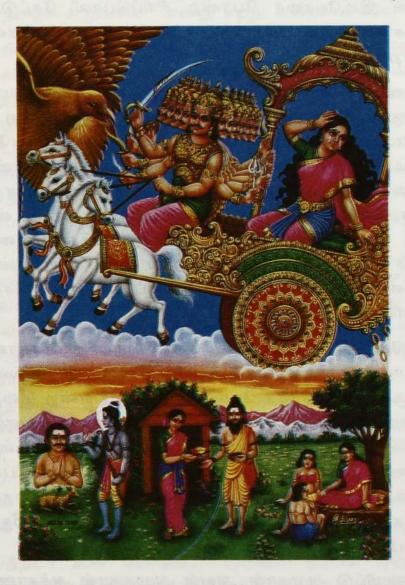
இராவணன் மெல்ல மெல்ல தனது கபட சன்னியாசி வேடம் கலைந்து சுயரூபம் பெறலானான். சீதை, தன் முன்னே நின்ற கிழத்தோற் றம் கொண்ட முனிவரைக்காண முடியவில்லை. அங்கே ப்த்துத் தலைகளையும் இருபது கரங்களையும் கொண்ட இராவணன் நின்றிருந் தான். இதனைக் கண்டதும், இலக்குவன்தான் சீதையின் மனக்கண் முன் தோன்றினான். இலக்குவன் கூற்று உண்மையாகிவிட்டதை உடன் உணர்ந்து கொண்டாள். பொன்மான் வேடம் டினைந்து வந்து தன்னையும் தன் கணவனையும் ஏமாற்றியது இராவணனின் சூழ்ச்சியே என்பதனையும் அறிந்து கொண்டாள். பயத்தால் நடுநடுங்கிப் போனாள். செய்வதென்ன வென்று தெரியாமல் தவித்தாள்.

"பெண்ணே! இப்போது என்ன சொல்கிறாய்? நானேதான் இலங்கை வேந்தன் இராவணேசன், வா..... வந்துவிடு என்னுடன்... உல்லாசபுரியாம் இலங்கா நகருக்கு இப்போதே போய்விடுவோம்!" என்று சீதையின் பால் தனது வலக்கரத்தை நீட்டினான், சீதை பர்ணசாலையுள் புகுந்து கொண் டாள். தரையில் வரையப்பட்டிருந்த கோட்டைத் தாண்டி உள்ளே செல்ல இராவணனால் முடியவில்லை. அக்கோட்டின் வெளிப்புறமாகவே தரையில் தன் கையைப் புதைத்து பர்ணசாலையுடன் சீதையை மேலே தூக்கி எடுத்தான். அப்படியே தனது வானரதத்தின் மீது அமர்த்தி மேலே கிளம்பினான்.

சீதை ஒலமிட்டு அழுதாள். அவள் அழுதகுரல் அக்கானகம் எங்கும் எதிரொலித்தது. அடுத்த காட்டில் ஒரு மலைக் குன்றின் மீது அமர்ந் திருந்த கழுகரசன் ஜடாயுஷக்கும் சீதையின் அவலக்குரல் கேட்டது. சற்றும் தாமதியாமல் வானில் பறந்தார். இராவணன் சீதையை அபகரித்துச் செல்வதைக்கண்டு நேராக வந்து அந்த இரதத்தைச் செலுத்திய சாரதியை தனது அலகினால் கொத்திக் கீழே தள்ளினார்.

அரக்கனின் பிடியில் அகப்பட்ட அபலை

இராமருடன் சீதையும் இலக்குமணனும் அகத்திய மாமுனிவரைத் தரிசித்துவிட்டு அவர் காட்டிய வழியே தண்டகவனத்தை நோக்கி வரும் போதுதான் முதன் முதலில் கழுகரசன் ஜடாயுவைக் காண்கின்றனர். தான் தசரத மாமன்னரின் உற்ற நண்பன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத் திய ஜடாயு, அம்மன்னர் மறைந்து விட்ட செய்தி கேட்டு துயரடைகிறார். இராமருடைய வனவாச காலம் முடியும் வரை மூவருக்கும், அப்பிரதேசத் தில் தீங்கு வாயல் காப்பதாசலும் வாக்களித்தார் உடாயு.

தான் கொடுத்த வாக்குக்கேற்ப, இராவணனிடம் ருந்து சதையைக் காப்பாற்ற பறந்தோடி வருகிறார். தனது வானூர்தியில் இராவணன் சீதையைக் கடத்திச் செல்வதைக் கண்டு, முதலில் அவ்வூர்தியைச் செலுத் தும் சாரதியைத் தனது அலகினால் கொத்திக் கீழே தள்ளி விடுகிறார்.

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இரதம் கட்டுப்பாட்டினை இழக்கிறது. இருப்பினும் இராவணன் இரதத்தை நிலை தளம்பாது தடுத்து மீண்டும் நேர்பாதையில் செலுத்துகிறான்.

ஜடாயு விடவில்லை. "மதிகெட்ட இராவணா! மிதிலை மாமன்னன் மகளாம் —சீதை கற்பின் கொழுந்தடா! அவதார புருடனான இராமரின் தர்ம பத்தினி அவள். உண்மையில் உனக்கு உன்னுயிர் மேலாசையிருந்தால் சீதையைத் தரையில் பத்திரமாக இறக்கிவிடு. இல்லாவிட்டால் என் கூரிய அலகுகளால் உன்னைக் குதறி விடுவேன்." இவ்வாறு ஜடாயு கூறியதும் இராவணன் நகைத்தான்.

"ஏ கிழட்டுக் கழுகே! யாரிடம் நீ மோத வருகிறாய் என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பார். கைலயங்கிரியையே பெயர்த்து அந்த சிவபெரு மானையே கிலி கொள்ளச் செய்த என்னுடன், கேவலம் ஒரு சிறு பறவை நீ மோதவரலாமா? உன்னுடன் போர் டூரிவதென்பது எனக்கு கேவலமல்லவா? எட்டி நில்....!என்று தனது பயணத்தை இராவணன் தொடர்ந்தான்.

ஜடாயு; பாய்ந்தெழுந்து தன் அலகுகளால் முதலில் இரதத்தைச் செலுத்திய கைகளைக் கொத்தினார். இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. சற்று வேதனையும் அளித்தது. மற்றொரு கரத்தினால் ஜடாயுவைத் தட்டிவிட்டான். ஜடாயுவும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. இருப்பினும் 'அசுர பலம்' கொண்ட இராவணனுடன் வயதாகி வலுவிழந்த ஜடாயுவால் ஈடுகொடுத்துப் போரிட முடியுமா? தன் உயிர்போனாலும் பரவாயில்லை இற்றதிவரை போராடியே தீர்வதென்ற முடிவுடன் மூர்க்கத்தனமாக இராவ ணனைத் தாக்கினார். இராவணனுடைய தலைகளிலிருந்த முடிக ளைத்தட்டி விட்டார். வில்லை உடைத்தார். தேரின் பல பாகங்களையும் பிய்த்தெறிந்தார். இராவணனின் அங்கங்களிலெல்லாம் அலகுகளினாலும் கால் நகங்களினாலும் கீறி பல இரத்தக் காயங்களை ஏற்படுத்தினார்.

இராவணனால் ஜடாயுவின் இம்சையைப் பொறுக்க முடியவில்லை. தனது வாளினை எடுத்து ஜடாயுவின் இறக்கைகள் இரண்டையும் வெட்டி னான். இதனால் ஜடாயுவால் வான் வெளியில் நிற்க முடியாமல் போய் விட்டது. அந்தரத்தில் சுழன்று நிலத்தில் வீழ்ந்தார். சீதை ஜடாயுவின் நிலை கண்டு தாங்கொணாத் துயர் கொண்டு அழுது புலம்பினாள். "இந்த அபலையைக் காப்பாற்ற ஓடோடிவந்த ஜடாயு ஐயா! தாங்களே நிலை குலைந்து சாய்ந்து விட்டீர்களே!" என்று கதறினாள்.

பண்பாடு காத்த புலவர் பெருமான்

வால்மீகி தமது காவியத்தில் இராவணன் சீதையைத் தன் கைகளால்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வாரி எடுத்துக் கொண்டு வானில் பறந்ததாகத்தான் கூறுகிறார். ஆனால், வேற்று ஆடவனின் – அதுவும் ஒரு காமுகனின் அங்கம் ஒரு கற்புக்கர சியின் உடலைத் தீண்டலாகாது என்று, தமிழர் பண்பாட்டுடன் இக்கட் டத்தை கம்ப நாட்டாழ்வார் சித்திரிக்கிறார். இதனால் தான் பர்ணசாலை யுடன் பெயர்த்தெடுத்துச் செல்வதாகக் கூறுகிறார்.

இதுதவிர, பல பெண்களை அவர்களின் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக இராவணன் கெடுப்பதாகவும் பல சாபங்களைப் பெற்றதாகவும் பல உபகதைகள் கூறப்படுகின்றன. பிரம்மதேவனும் இராவணனுக்கு இத்தகைய சாபம் கொடுத்துள்ளார். குபேரனுக்குரியது அழகாபுரி. அங்கு ஒரு முறை சென்ற இராவணன், அங்கிருந்த தேவமகள் அரம்பையைக் கண்டு காமுற்றான். இவனுடைய விருப்பத்துக்கு இசையாத அரம்பையை இராவ ணன் தன் காமத்துக்கு இரையாக்கிய போது, "ஒரு பத்தினிப் பெண்ணை அவளூடைய விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தீண்டினால் அக்கணமே நீ எரிந்து சாம்பலாவாய்!" என்று சாபமிட்டாள்.

சீதையை பலாத்காரமாக அடையாமல், அவள் தானாகவே விரும்பி மனம் மாறுவதற்கு இடம் தரவேண்டும் என்று இராவணன் கருதிய மைக்கும் மேற்படி சாபங்களும் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஜடாயு வீழ்ந்ததும் தன்னுடைய பாதையில் இனி எவரும் தடை செய்யப் போவதில்லை என்ற துணிவு பெற்றவனாக இராவணன் தனது விமானத்தை அதிவேகமாகச் செலுத்தினான். தன்னை இவ்வரக் கனிடமிருந்து இப்போது காப்பாற்ற எவரும் வரப்போவதில்லை என்று சீதையும் எண்ணினாள். தான் அணிந்திருந்த நகைகளை எடுத்து சில இடங்களில் பூமியில் விழுமாறு போட்டுக்கொண்டே சென்றாள். தன் கணவன் தன்னைத் தேடி வரும்போது, தான் எடுத்துசெல்லப்பட்ட பாதையைக் கண்டுகொள்ள உதவுமே என்பதற்காக இவ்வாறு செய்தாள்.

ஒரு மலை உச்சியிலே ஒரு மனிதர் நின்று இராவணனின் இரதத் தைப் பார்ப்பதைக் கண்டாள். தனது சில நகைகளை தனது உத்தரியத்தில் முடிந்து அந்த உருவம் அவதானித்து அதனை எடுக்கக் கூடியவாறு எறிந்தாள். யாரோ ஒரு பெண்ணை ஒருவன் வானவீதியில் கடத்திச் செல்வதை சில வானரங்களும் பார்த்து நின்றன.

தற்போது கேரளா நாட்டில் பாய்ந்து செல்லும் பம்பை நதியைத் தாண்டிச் சென்று சிறிது நேரத்தில் கடல் மட்டத்திற்கு மேல் விமானம் பறந்து சென்றது, சற்று நேரத்தில் கடல் மறைந்து கீழே நாடு நகர்ப்புறங் களையும் சீதை கவனித்தாள், இராவணனின் இலங்காடிரி இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சீதை தெரிந்து கொண்டாள்,

இராமாயணம்

விமானம் கீழிறங்கியது. நெடிதுயர்ந்த மரங்கள் சூழ்ந்த வனத்தின் நடுவே அழகிய மாளிகை தென்பட்டது. அம்மாளிகை நன்கு அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது, சீதையை அழைத்துக் கொண்டு போய் பயங்கர விகார உருவங்கொண்ட அரக்கிகளை அழைத்து சீதையை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தான் இராவணன். எத்தகைய குறைகளுமின்றி சீதையைக் கவனிக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

இராமரும் இலக்குவனும்,

மாயமான் வேடமிட்ட மாரீசனைத் தொடர்ந்து சென்று அவனைக் கொன்ற இராமர், அரக்கர் விரித்த சூழ்ச்சிவலையுள் தான் விழுந்து விட்டதை எண்ணி வெட்கமும் துக்கமும் அடைந்தார். பர்ணசாலையில் ஏதாவது விபரீதம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும் என்றும் பயந்தார். பசியும் களைப்பும் ஏமாற்றப்பட்டதனால் எழுந்த அசதியும் வாட்ட பர்ணசா லையை நோக்கி இராமர் நடக்கலானார், அதே வேளை எதிரே தம்பி இலக்குவன் வேகமாக வருவதை அவதானித்து ஓடிச் சென்று, "தம்பி! எங்கே வந்தாய்? அந்த மாயமான் நீ சொன்னது போல் அரக்கர்களின் சூழ்ச்சிதான். அதுசரி சீதை எங்கே? ஜானகியை தனியாக பர்ணசாலையில் விட்டுவிட்டு ஏன் வந்தாய்? ஐயோ! ஜானகிக்கு இதுவரை என்ன நேர்ந் அங்கே சீதைக்குக் காவலாக இரு என்று கூறிவிட்டுத்தானே ததோ? வந்தேன்? இரக்கமே இல்லாத அரக்கர்கள் சீதையை இதுவரை பிடித்து தங்கள் பசியைத் தீர்த்திருப்பார்களே! அரக்கர்களை அழித்த நான் மையினாலன்றோ பழி தீர்ப்பதற்காக மாயமானை ஏவி நம்மை ஏமாற்ற சீதையைத் தனிமைப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஐயோ தம்பி! இனி என் உயிருக்குயிரான சீதையை உயிரோடு காணப்போவதில்லை. அவளை அரக்கர்கள் பச்சையாகவே புசித்திருப்பார்களே! இலக்குமணா அந்த உயிர்வாழ மாட்டேன்!" இனிநான் இவ்வாறு சிறு குழந்தைபோல் இலக்குவனின் தோளில் சாய்ந்தவண்ணம் இராமர் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

"அண்ணா நான் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தேன். பிராட்டியார் கேட்க வில்லை. ஏ சீதா...! ஏ இலட்சுமணா? என்று தங்கள் குரலிலேயே அபயக் குரல் கேட்டதும் அண்ணி தாங்கொணாத் துயருடன் அழுது புரண்டார். அக்குரல் தங்களுடையதல்ல, எம் அண்ணன் எக்காலத்திலும் அத்தகைய அவலக்குரல் எழுப்பவே மாட்டார். இது அரக்கர்களின் சூழ்ச்சி என்றெல்லாம் ஆறுதல் கூறினேன். தொடர்ந்து அந்தத் தெய்வம் வேண்டாத வார்த்தைகளை எல்லாம் வீசி என்னை சுயநல நோக்கோடு சுற்றித்திரியும் துரோகி என்றும் மோசக்காரன் என்றும் திட்டினார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் உடனே தங்களைத் தேடி நான் போகவில்லையா னால் தீ வளர்த்து அத்தீயில் பாய்ந்து மாயப்போவதாகக் கூறினார். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்னர் நான் என்னதான் செய்ய முடியும்? என்னை மன்னியுங்கள். தங்கள் கட்டளையை மீறியமைக்காக என்னை மன்னித்தருளுங்கள் அண்ணலே!" என்று கூறி இலக்குவன் இராமரின் காலடியில் விழுந்து வணங்கினான்.

துயரக்கடலில் தத்தளித்த இராமபிரான்

இராமபிரான் தன் பாதங்களில் வீழ்ந்து கிடந்த இலக்குவனைத் தூக்கி நிறுத்தி அவனுடைய கண்களில் இருந்து பெருக்கெடுத்தோடும் கண்ணீரைத் தன் விரல்களால் துடைத்துவிட்டார். அதே நேரத்தில் இராமருடைய கண்களும் கண்ணீரை உகுத்தன. அதனை அவதானிக்க இலக்குவனால் முடியவில்லை, காரணம் இலக்குவனுக்கு தனது அண்ணன் இராமருடைய முகத்தை நேருக்குநேர் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பழக்கமில்லை. அண்ணனின் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்ப்பது பண்பல்ல என்பது இலக்குவனின் கருத்து. இருப்பினும் அண்ணன் ஆழ்ந்த துயரக்கடலில் மூழ்கியுள்ளார் என்பதை அறியாதவனல்ல.

"தம்பி வந்த அந்தப் பொன்மான் பொய்மான் என்று எச்சரித்தாய், அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், உன் சொல்லுக்கு மதிப்பளிக்காமல் விட்டு விட்டமைக்கு ஏற்ற தண்டனை கிடைத்து விட்டது. ஜானகிக்கு என்ன நேர்ந்திருக்குமோ தெரியவில்லையே! இங்கு நின்று வீண்பொழுது போக்காமல் பர்ணசாலை சென்று அங்கு என்ன நேர்ந்தது என்று பார்ப்போம் வா!" இவ்வாறு இராமர் கூறியதும் இருவரும் வில்லில் இருந்து விடுபட்ட பாணம் போல் பர்ணசாலையை நோக்கி விரைந்தனர்.

அங்கே பர்ணசாலையைக் காணவில்லை. ஒருபெரும் பள்ளம்தான் காணப்பட்டது. அயலில் இருந்த பூஞ்செடி கொடிகள் எல்லாம் வாடி வதங்கிக் கிடந்தன. எங்கும் பயங்கர அமைதி சூழ்ந்து கோகமே உருவாகிக் கிடந்தன. இக்காட்சியைக் கண்ட இராமர் உடலை விட்டு வெளியேறிய உயிர் மீண்டும் உடலை வந்தடைய விரும்பும்போது அவ்வுடலே அங்கில்லாதது கண்டு துடிப்பதைப் போன்று துடித்தார்.

தனது முழுச் செல்வத்தையும் நிலத்தில் புதைத்துவிட்டுச் சென்ற ஒருவன் திரும்பி வந்து பார்க்கும் போது அப்புதையல் சூறையாடப் பட்டிருப்பது கண்டால் அவன் எப்பாடு படுவனோ, அவ்வாறான உணர் வினைப் பெற்றார் இராமர். இராமரின் துடிப்பினைக் கண்ட இலக்குவன் தன்னையே நொந்து கொண்டான். சீதையை எத்துன்பமும் அணுகாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமைப்பாடு தனக்கே அதிகமாக இருக்கின்றது என்று உணர்ந்து தன்மீதே வெறுப்புற்றான் இலக்குமணன். தனக்குரிய கடைமயிலிருந்து தவறிவிட்டமையினால் பெரும் துன்பமடைந்தான்.

அவதார புருடருக்கு அல்லலேன்?

திருமாலே இராம அவதாரம் எடுத்து மனிதனாகப் பிறந்தாலும் அப்பரம் பொருளின் அம்சம் ஏன் துன்பதுயரங்களில் சிக்கிக் கலங்க

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வேண்டும்? சாதாரண மனிதர்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் அத்துன்பத்தில் இருந்து விடுபட வேண்டும் என்று தெய்வங்களைப் பிரார்த்திக்கிறோம். துன்பம் நீங்கியதும் அந்தப் பரம்பொருளின் கிருபையினால்தான் துன்பம் நீங்கப் பெற்றோம் என்று இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறோம். பிரார்த்த னையின் போது வைத்த நேர்த்திக் கடன்களை முழுமனதோடு நிறைவேற்று கிறோம். இங்கு சர்வவல்லமை உள்ள இறைவனே தன்னுடைய துணை யைப் பிரிந்து துயரக் கடலில் முழ்கித் திக்கு முக்காடுவதைக் காண்கிறோம். இது முரண்பாடாயிற்றே என்று அன்று முதல் இன்று வரை விவாதிக் கப்பட்டு வரும் முடிவில்லாத ஒரு விடை தெரியாத வினாவாகும்,

பரம்பொருளே மனித உருவில், ஒரு தாய்க்கு மகனாக மண்ணில் வந்து பிறக்கும் போது, மனிதனுக்குரிய ஆசாபாசங்களுக்கு உட்பட்டு அவற்றால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களுக்கு இடம் கொடுத்தே ஆகவேண்டும். வால்மீகி மாமுனிவரும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரும் துளசிதாசரும் மற்றும் இராம காதையைப் பல்வேறு மொழிகளில் எழுதிய பெருமக்களும் மேற்கண்ட விளக்கத்தையே தருகின்றனர். கண்ணபர மாத்மா உபதேசித்த கீதையும் அதே கருத்தைத் தான் வலியுறுத்துகின்றது.

இன்று உலகின் கண் பரவியுள்ள சகல மதங்களின் வழிகாட்டிகள், அவதார புருடர்கள், இறை தூதர்கள் அனைவரும் இந்நியதிக்கு விதி விலக்கானவர்களல்ல என்று கூறிக்கொண்டு இராமரின் துயரங்களில் நாமும் பங்கேற்போம் – வாருங்கள்.

கம்பர் பெருமான் இராமரின் துயரத்தை வர்ணிக்கும் போது அவர் துயரத்தில் திக்குமுக்காடிச் சுழன்ற வேளையில், பூமி சுழன்றது – மலைகள் எல்லாம் சுழன்றன. பேரறிவாளர்களின் சிந்தனைகள் சுழன்றன. அலைகளை வீசும் ஏழு கடல்களும் சுழன்றன, வானம் சுழன்றது, வேதங் கள் சுழன்றன, பிரம்ம தேவனின் கண்கள் சுழன்றன, மற்றும் சூரிய சந்திரர்களும் சுழன்றன என்று வர்ணிக்கின்றார்.

இத்துடன் மட்டுமல்லாமல் இராமரின் துயரம் உச்சகட்டத்தை அடைந்தால் அதன் விளைவு என்னவாகுமோ என்று புலவர் ஒருபெரும் கேள்விக்குறியை வரைகிறார்.

அறத்தைச் சீறும் கொல்? அருளையே

சீறும் கொல்? அமரர் திறத்தைச் சீறும் கொல்? முனிவரைச் சீறும் கொல்? தீயோர் மறத்தைச் சீறும் கொல்? என்கொலோ முடிவு என்று மறையின் திறத்தைச் சீறும் கொல் நெடுந்தகையோன்? என நடுங்கா,,,,

(ஆரணிய காண்டம் – 3476)

பொருள்

நெடுந்தகையோனான சீரிய பண்டுகளையுடைய இராமன் அறத்தின் மீது கோபம் கொள்வானோ? சீதையைக் காப்பாற்றுவதற்கு வக்கில்லாமல் போன தேவர்கள் மீதோ அல்லது செயலற்று விட்ட முனிவர்கள் மீதோ கோபிப்பானோ? அரக்கர்கள் செய்த கொடுமைகளுக்காக அவர்கள் மீது கோபப்படுவானோ? இத்தகைய தீமைக்கு இடம் தந்த வேதங்கள் மீது தன் கோபத்தைத் திருப்புவானோ? என்று இராமரின் கோபம் எவரைச் சாடப் போகிறதோ என்ற ஐயம் எங்கும் பரந்தது, பெரும் பயப்பிராந்தியை ஏற்படுத்தியது.

கோபமும் துக்கமும் ஒருவரிடம் ஒன்றிணையுமானால் அத்தகையவர் பித்துப் பிடித்தவர் போலாவார். இராமரும் ஏறத்தாழ அந்நிலையை அடைந்திருந்தார். மரஞ்செடி கொடிகள் எல்லாவற்றிடமும் சென்று சீதையைக் கண்டீர்களா என்று வினாவினார். பறவைகள் மிருகங்கள் ஆகியவற்றிடமும் வினவினார். இக்காட்சிகளைக் கண்டதும் இலக்குவன் மேலும் கலவரமடைந்தான்.

தரையில் கிடந்த தடயங்கள்

"அண்ணா அண்ணி எங்கே சென்றார்? யார் கடத்திச் சென் றார்கள், என்பதை அறிய இக்கானகம் எங்கும் சென்று தேடிப்பார்ப்போம். கலக்கத்தை விடுத்து எழுந்திருங்கள்" என்று கூறிய இலக்குவனின் கண்களில் சில பொருட்கள் தென்பட்டன. காவிஉடை, கமண்டலம், உருத்திராக்கம் போன்ற சிவசின்னங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இவற்றை இராமரிடம் காண்பித்து "அண்ணா அதோ அவற்றைப் பாருங்கள். சன்னியாசி வேடமிட்ட எவனோ தான் அண்ணியை பர்ணசாலையுடன் பெயர்த்துச் சென்றிருக்கிறான். அவன் டூஜபலபராக்கிரமம் கொண்ட வனாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அரக்கர்கள் பலரை நாம் அழித்தமை யினால் பழிதீர்க்கும் எண்ணம் கொண்ட அரக்கன் ஒருவனின் வேலையா கத்தான் இருக்க வேண்டும்!" என்று கூறினான். இருவருமாக அப்பொ ருட்களைப் பார்வையிடும் போது தேர்ச்சில்லுக்களின் தடம் நிலத்தில் பதிந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அத்தடத்தைப் பின்தொடர்ந்து சற்றுத் தூரம் சென்றதும் தடம் மறைந்து விட்டது.

இதனால் அத்தேர் நிலத்தில் சற்றுத் தூரம் ஓடிச்சென்று மேலே எழுந்து வானவீதியில் சென்றிருக்க வேண்டும் என்றம் உணர்ந்தனர்.

தடங்கள் சென்ற வழி தெற்கு நோக்கி இருந்தடையினால் அத்திசை யிலேயே சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற முடி வுக்கு வந்தனர். இதனால் இராமர் மேலும் கலக்கமடைந்தார். "தம்பி! சீதையை நாம் இனிக் காணப்போவதில்லை. ஜனாகி இல்லாமல் நான் அயோத்தி மாநகர் திரும்பப் போவதில்லை. நான் இங்கேயே கங்கி எனது எஞ்சிய காலத்தைப் போக்குவேன். நீ உடனடியாகச் சென்று பரதனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறு. தவவாழ்க்கையை விடுத்து அயோத்தி அரியணையில் அமர்ந்து முடிசூட்டி ஆட்சி செலுத்தச் சொல். நான் எனது மனைவியையே காப்பாற்றத் தெரியாதவன். ஒருபெரும் சாம்ராஜ் யத்தை என்னால் எப்படிக் கட்டிக் காக்க முடியும்? சீதை எங்கே என்று என் அன்னையர் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? ஜானகி எங்கே என்று ஜனக மாமன்னர் கேட்டால் என்ன சொல்வேன்?" இவ் வாறு மேலும் துயரத்துடன் சிறுகுழந்தை போல் இராமர் தேம்பி அழலானார்.

ஜடாயுவைக் கண்டனர்

இலக்குவன், அண்ணனுக்கு பலவாறான சமாதானங்களையும் கூறி அவரை அழைத்துக் கொண்டு தெற்கே நடந்து சென்றான், இவர்கள் சென்ற வழியில் அரசர்கள் அணியும் பலவகை அணிமணிகள் சிதறிக் கிடந்தன. ஒருபுறத்தே பெரிய அம்பறாத்தூணிகள் கிடந்தன. மற்றொரு புறத்தில் மிகப் பிரம்மாண்டமானதொரு வில் உடைந்து கிடந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கண்டதும் சீதையை அபகரித்துச் சென்றவன் எவனோ, அவனுடன் – அவளை விடுவிக்க பெரும்போர். ஒன்று நடந்திருக்கிறது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அத்தகைய போரில் குதித்த பெருமைக்குரியவர் எவராக இருக்கும் என்று எண்ணியபோது ஒரு பெரிய பறவையின் இறக்கைகள் அப்பகுதி முழுவதும் பரந்து விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள். தங்கள் தந்தைக்கு நிகரான ஜடாயுவே சீதையைக் கொண்டு சென்ற கொடியவனுடன் சண்டையிட்டிருக்கிறார் என்று கண்டு கொண்டனர். விரைவாக நடந்து சென்றனர். அங்கே குற்றுயிராய் வீழ்ந்து கிடந்த ஜடாயுவைக் கண்டு இருவரும் ஓடிச் சென்று அவரைத் தூக்கி எடுத்தனர்.

ஜடாயுவின் முடிவும் இராமபிரானின் துயரும்

இராமரும் இலக்குவனும் தரையில் விழுந்து கிடந்த ஜடாயுவைக் கண்டதும் ஆற்றொணாத் துயருடன் ஒடிச் சென்று அவரை வாரி எடுத்து அணைத்தனர். மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்த ஜடாயு உண்மையில் இறந்து விட்டாரோ என்று ஆரம்பத்தில் எண்ணிய போதும் காயங்களில் இருந்து பெருகிய இரத்தத்தினால் களைப்படைந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தார், இராமருடைய கை பட்டதும் ஜடாயுவின் உடலில் ஒரு டிது வேகம் தென்பட்டது, அவர் சுவாசிப்பதை இருவரும் அவதானித்தனர், இராமரும் இலக்குவனும் உகுத்த கண்ணீர் அவருடைய உடலில் பட்டதும் ஜடாயு கண்களை விழித்து இருவரையும் பார்த்தார்,

தசரத குமாரர்களைக் கண்டதும் ஜடாயுவின் உடலில் புதுத் தெம்பு ஊற்றெடுத்தது போன்றதோர் உணர்வு ஏற்பட்டது,

புத்துணர்வு பெற்ற ஜடாயு

"இராமா! இறுதி நேரத்தில் எதை யாசித்தேனோ அது எனக்குக் கிட்டி விட்டது, இருவரும் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு வரும் வேளையில் என்னுயிர் பிரிந்திருந்தால் அப்பத்தினித் தெய்வத்திற்கு என்ன நடந்ததோ என்று தெரியாமல் தவித்திருப்பீர்கள். உங்களிடம் சீதைக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதை எடுத்துக்கூறும் வரை என்னுயிர் பிரிந்து விடக் கூடாதென இராமா! உன்னையே பிரார்த்தித்தேன், என் உயிர் பிரியாமல் இராமா! நீங்கள் இருவரும் வரும் வழியில் வீணைக் கொடி ②(厉厉毋毋), கிழிந்து கிடப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இலங்கையை ஆட்சி புரியும் அரக்கர் கோன் இராவணனுடைய கொடி தான் அது. தெரிந்திருப்பீர்கள். அந்த அரக்கன்தான் தன்னுடைய விமானத்தில் சீதையை அபகரித்துச் செல்கிறான். அவனுடன் போர் புரிந்தேன். என்னுடைய கூரிய அலகைத் தவிர என்னிடம் வேறு ஆயுதங்கள் இல்லை. அவனோ சகல ஆயுதங்களையும் வைத்திருந்தான். அவனுடைய மாமேரு மலை போன்ற வில்லினையே உடைத்தெறிந்து விட்டேன். அவனைடய அம்புறாத் தூணியையும் வேல் முதலான பல்வேறு ஆயுதங்களையும் களைந்தெறிந்து விட்டேன். அவன் போகும் திசையினை நீங்கள் அறிய வேண்டும என்பதற்காக அந்த ஆயுதங்களை ஆங்காங்கே தரையில் வீசியெறிந்தேன். அவனுடைய பத்துத் தலையிலுமிருந்த கிரீடங்களையும் கீழே உருட்டித் தள்ளி வைத்தேன். ஆனால் அவனுடைய வஜ்ஜிராயதம் போன்ற வாளின்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வீச்சிலிருந்து என்னால் தப்பமுடியாமல் போய்விட்டது. எனது இறக்கைகள் இரண்டையும் வாளால் வெட்டினான், இதனால் தான் என்னால் அந்த ரத்தில் நின்று அவனுடன் போரிட முடியாமற் போய்விட்டது.

இராமா! அந்தக் கற்புக்கரசியை இராவணன் இலங்கைக்குக் கொண்டு செல்கிறான். ஆனால் அவளுக்கு எத்தீங்கும் நேராது. நீங்கள் எப்படியும் சீதையைச் சிறை மீட்பீர்கள். உங்கள் சபதம் ஈடேறும். என் கடமை முடிந்தது. எனக்கு விடை கொடுங்கள். இராமா! என்இறுதி மூச்சினை உன் மடியில் விட்டுவிடும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்ததே! அதுவே போதும்,,,, இராமா,,,, இராமா,,,, இராமா,,,,!" இவ்வாறு மூன்று முறை அழைத்ததும் ஜடாயுவின் உயிர் பிரிந்தது. ஜடாயு தன் மடியில் இருக்கும் போதே அவருடைய உயிர் பிரிந்தது கண்டு அளப்பரிய துன்ப மடைந்த இராமர் மூர்ச்சித்து இலக்குவனின் மடியில் சாய்ந்தார். இலக்குவன் தன் கமண்டலத்தில் இருந்து சிறிதளவு நீரைக் கையில் எடுத்து தாமரை போன்ற தனது அண்ணனின் முகத்தில் தெளித்தான். இராமர் திறந்தார். கண தங்கள் தந்தைக்கு நிகரான ஜடாயு வின் மறைவு; அவரைத் துயர வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது. கண்ணீர் கரை புரண்டு ஓடியது.

இராமரின் புலம்பல்

"தம்பி பார்த்தாயா இந்தத் துரதிஷ்டசாலியின் நிலையை? நம் தந்தை மரணமடைவதற்கு நானே காரணமாயிருந்தேன், இக்கானகத்தில் நம் தந்தைக்கு நிகரான ஜடாயு ஐயாவைக் கண்டு அவரை எம் தந்தையாகவே கருதினோம், ஆனால் என்னுடைய தவறினால் என்னை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்த என் மனையாள் ஜானகியை கொடியவன் ஒருவனிடமிருந்து காப்பாற்ற எம் தந்தையாம் ஜடாயு ஐயா தன்னையே அர்ப்பணித்து உயிர்த்தியாகம் டுரிய நேர்ந்ததே! ஐயோ! என்னால் எத்தனை பேருக்குத் துன்பம்,,,, நான் ஏன் இன்னும் உயிர் வைத்திருக்க என்று வாய்விட்டழுது புலம்பலானார் இராமர், வேண்டும்?"

இலக்குவனும் பெரும் துயரடைந்தாலும் இராமரைத் தேற்றும் வல்லமை பெற்றிருந்தான். வயதில் இளையவனானாலும் இராமரை விட இலக்குவனிடத்தில் சில விஷேட சக்திகைள காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. நடக்கப்போகும் காரியங்களை முன்கூட்டியே அறியும் ஆற்றல் அவனிடமிருந்தது. ஒருவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவர் எத்தகையவர் என்பதை அனுமானிக்கும் திறமை இருந்தது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மிகலும் மென்மையான இதயம் படைத்த இராமருக்கு அவ்வப்போது ஏற்படும் துயரங்களில் இருந்து காப்பாற்றித் தேற்றுவதற்கான ஆற்றலும் இருந்தது. இராமர், சீதை ஆகியோருடன் அவர்களுக்குத் துணையாக அயோத்தியை விட்டு நீங்கி ஆரணியம் புறப்படும் போதே இவ்வரிய ஆற்றல் இலக்குவனிடம் வந்து குடியேறி விட்டதைக் காண்கிறோம்.

இறுதிக்கடன்

ஜடாயுவின் பிரிவால் செயலற்றுச் சோர்ந்து போன இராமரைத் தொட்டெழுப்பி மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய கடமைகளை இலக்குவன். தங்கள் நினைவுட்டினான் தந்தை தசரதமாமன்னர் உயிர்நீத்தபோது அன்னாருடைய பூதலுடலுக்கு இராம இலக்குவனால் இறுதிக் கடன்களை உரிய முறையில் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது. தங்கள் தந்தையின் நிலையில் இருவரும் ஜடாயனவயம் ஏற்றுக் கொண்டமையினால் இறு திச் சடங்குகளை முறையாகச் செய்து முடித்தார்கள்.

அன்று மாலையில் தான் ஜடாயுவின் சிதைக்கு முறைப்படி தீ மூட்டி நீர்க் கடனையும் செலுத்தினார்கள். இரவு இருள் சூழத் தொடங்க இராமரின் உள்ளத்திலும் இருள் சூழ்ந்தது. ஜானகியைக் கைப்பிடித்து ஏறத்தாழ இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. இருப்பினும் இன்று தான் இராமர் சீதையின்றி தனிமையில் முதலிரவைக் காண்கிறார். இதுவரை அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்ததே இல்லை.

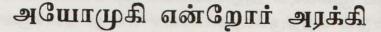
சீதை தன்னருகே இல்லாத துயரம் மேலிட இராமர் சோகமே உருவானார். அதேவேளை தனது மனையாளை இராவணன் கவர்ந்து சென்றானே என்பதால் அவமானமும் அவன் மீது அடங்காத கோபமும் இதற்கிடையில் தங்களது தந்தைக்கு நிகரான உண்டாயிற்று. ஜடாயு தங்களுக்காகவே உயிர் துறந்தார் என்று எண்ணுகையில் துக்கமும் பச்சாதாபமும் ஒன்றாக எழுந்தது. இந்த ரீதியில் அப்போது பலதரப்பட்ட உணர்வுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து மோதின. இருவரும் அருகிலிருந்த ஒரு குன்றின் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டனர். இருவருமே அன்றிரவு முழுவதும் கண்ணுறங்காமல் விழித்திருந்தனர்.

சீதையைத் தேடிப் புறப்பாடு

இருளகன்று பொழுது புலர்வதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றின. அப்போது தனது உள்ளுணர்வுகளை அடக்கியேயாக வேண்டும் என்ற ஞானம் இராமரிடம் உதயமாயிற்று. எப்படியும் முனிவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றியேயாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றது. அரக்கர் வம்சத்தை அடியோடு அழித்தேயாக வேண்டும். அதுவே தனது முழுமுதற் கடமை என்ற எண்ணம் மேலிட்டது. இருப் பினும் கதிரவன் உதயமாகும் இளங்காலைப் பொழுதில் தன் மனையாள் ஜானகி செய்யும் பணிகளை எண்ணிப் பார்த்துத் துயரமடையாமலும் இராமனால் இருக்க முடியவில்லை.

இவ்வாறான மாறுபட்ட உணர்வுகளுடன் போராடிய இராமரை இளையவனான இலக்குவன் அணுகி "அண்ணலே அரக்கனால் அபகரிக் கப்பட்ட அண்ணியைத் தேடிச் செல்லாமல் நாம் இங்கே தங்கியிருத்தல் தகாது. எழுந்திருங்கள்! ஜடாயு ஐயா கூறியதைப் போல் அரக்கர்க்கரசன் இராவணன் சென்ற தென்திசையில் நாமும், காலதாமதம் செய்யாமல் சென்று தேடுவோம்!" என்று கூறினான். தம்பி கூறுவதே சரியென அண்ணனுக்குப் பட்டது. இருவரும் குன்றிலிருந்து கீழிறங்கி அடர்ந்த காட்டினிடையே நடந்தார்கள்.

கதிரவன் உச்சியில் நின்று கனவேகத்தில் தன் கதிர்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த அடர்ந்த கானகத்தின் மத்தியில் பளிங்கினாலான ஒரு மண்டபம் தென்பட்டது. களைப்புற்ற இராமரை அம்மண்டபத்தில் அமர்த்தி விட்டு அவர் பருகுவதற்கு தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காக இலக்குவன் புறப்பட்டான்.

"இராமருடைய தாகத்தைத் தணிப்பதற்காக நீர்தேடி இலக்குமணன் டறப்பட்டான். அந்த வனத்தில் பல இடங்களையும் சுற்றி அலைந்தும் நீர் நிலை ஒன்றைத் தானும் காணமுடியாமல் இலக்குமணன் தவித்தான். அலைச்சலினால் சோர்ந்து களைப்புற்ற போதும் நீர் தேடும் முயற்சியைக் கைவிடாமல் தொடர்ந்தான், அடர்ந்து வளர்ந்த அக்கானகத்தில் எங்கும் பசுமை நிறைந்திருந்தது. தாவரங்களின் வளர்ச்சிக்கும் பசுமைக்கும் இன்றி யமையாதது தண்ணீராகும். அப்படியிருந்தும் தண்ணீர்த் தடாகங்களோ ஆறுகளோ அருவிகளோ எங்கும் காணப்படவில்லை. ஆங்காங்கே நீர் கொள் நிலைகள் இருந்தமைக்கான அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. அண்மைக்காலம் வரை நீர் வடிந்தோடிய அருவிகளுக்கான அடையா ளங்களும் தென்பட்டன. அவைகளெல்லாம் கோடைகாலத்தில் வற்றிப் போனவை போன்று வரண்டு காணப்பட்டன. இது இயற்கைக்கு முரணாக இலக்குவனுக்குப்பட்டது. இத்தனைக்கும் அப்போது கோடை காலமாகவும் தெரியவில்லை. அவ்வப்போது மழை பொழியக்கூடிய இடமாகவும் அப்பிரதேசம் விளங்கியது.

இலக்குவன் இவ்வாறு அலைந்து கொண்டிருக்கும் போது சகிக்க முடியாத துர்நாற்றம் அவன் மூக்கில் நுழைந்தது. கீழே குனிந்து தரையைப் பார்த்தான். ஆங்காங்கே பெரிய யானை, புலி போன்ற வனவிலங்குகளின் தோல்கள், எலும்புகள் போன்ற எச்சங்கள் சிதறிக்கிடந்தன. அவற்றின் சதை எதுவும் காணப்படவில்லை. இவற்றைக் கண்டதும் மாமிசம் புசிக்கும் இராட்சதர்கள் அப்பகுதியில் நடமாடுகிறார்களோ என்ற ஐயம் இலக்குவ னுக்கு ஏற்பட்டது.

இலக்குவைன விரும்பிய அரக்கி

்சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பெரிய மரங்களெல்லாம் சுழல்காற்றில் சுழல்வது போன்ற தன்மையினை இலக்குவன் அவதானித்தான். பயங்கரப் பிராணி ஒன்று தன்னருகில் வந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதனை உணர்ந்தான். தன்னுடைய வில்லினைக் கையில் எடுத்து அதன் நாண் இறுக்கமாக இருக்கின்றதா என்பதைப் பரிசோதித்துக் கொண்டான். அம்புகளையும் அம்புறாத் தூணியில் வரிசைப்படுத்திக் கொண்டான்.

இலக்குவன் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே பயங்கர உருவம் ஒன்று அவன் முன்னே வந்து நின்றது. தன்னுடைய அண்ணன் இராமனால் முன்னர் வதைக்கப்பட்ட தாடகையோ அல்லது தன்னால் சில நாட்களுக்கு முன்னர் மூக்கும் முலையும் அறுக்கப்பட்ட சூர்ப்பணகையோ மாற்றுருக் கொண்டு மீண்டும் வந்திருக்கிறார்களோ என்று இலக்குவன் எண்ணிப் பார்ப்பதற்கிடையில் அங்கு வந்து நின்ற உருவம் இலக்குவனைப் பார்த்து நாணி நின்று பற்களைக்காட்டிச் சிரித்தது.

அந்த உருவத்தின் அங்க அமைப்புகளையும் தோற்றத்தையும் கண்ணுற்ற இலக்குவனுக்கு, அந்தக் கானகத்தில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காமல் போனமைக்கான காரணம் விளங்கி விட்டது. அப் பகுதியில் உள்ள வனவிலங்குகள் அனைத்தையும் தன் பசிக்கு இரையாக்கி விட்டு, நீர் நிலைகள் அனைத்திலுமிருந்த நீரை – ஒருசொட்டுக் கூட விட்டு வைக்காமல் குடித்துவிட்டுள்ளது அந்த இராட்சத உருவம் என்ப தனை இலக்குவன் அறிந்து கொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

அந்த இராக்கத உருவம் தன்னை அயோமுகி என்று இலக்குவனிடம் அறிமுகப்படுத்தியது. அகப்பட்ட உயிரினங்கள் அனைத்தையுமே தன் இரையாக்கும் சுபாவம் கொண்ட அயோமுகி, இலக்குவனைக் கண்டதும் அவன் மீது அடங்காத ஆசை கொண்டாள். எப்படியும் அவனை அடைந்து விட வேண்டும் என்று துடிதுடித்தாள். தன்னை ஏற்று தனது காமப்பசியைத் தீர்த்து விடுமாறு இலக்குவனிடம் அவள் கெஞ்சினாள்.

அயோமுகியின் கோரிக்கை கேட்டு இலக்குவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். தான் ஏற்கனவே திருமணமானவன் என்றும் தற்போது பிரம்மச்சரிய விரதம் அனுஷ்டிப்பதாகலும். தன்னால் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்க முடியாது என்றும் எடுத்துரைத்தான். ஆனால் அவள் இலகுவில் விடுவதாயில்லை, கெஞ்சிக் கேட்டது போக இப்பொழுது தனது பலத்தால் இலக்குவனை அடிபணிய வைத்து தனது இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்வதென நினைத்தாள். தனது இருகைகளையும் தலைமேல் தூக்கி சற்று நேரம் இலக்குவனைத் தொழுவது போல் நின்று விட்டு சாஷ்டாங்கமாக அவன் பாதங்களில் விழுந்தாள். நொடிப்பொழுதில் நடந்த இச் செயலை இலக்குவன் நிதானித்து அறிந்து கொள்வதற்குள்ளாக இலக்குவனை அவனுடைய கால்களில் பிடித்தே தூக்கி எடுத்து வானில் தாவிப் பறக்கலானாள். ஒரு வகை மாயவலையுள் சிக்கியவன் போல் சிறிது நேரம் இலக்குவன் தடுமாறினான்.

இராமரின் கலக்கம்

தன்னுடைய தாகத்தைத் தீர்த்து வைக்க நீர் தேடிச் சென்ற தம்பி இலக்குவன் வெகுநேரமாகியும் திரும்பாத நிலை கண்டு இராமர் துயரடைந்தார். சீதைக்கு நேர்ந்தது போன்று இலக்குவனுக்கும் அரக்கர்கள் தீங்கிழைத்து விட்டனரோ என்று ஏங்கினார். தனக்கு இளையவனா

இராமாயணம்

னாலும் தன்னை அன்னை போல தந்தை போலக் காத்து வரும் அரு மைத் தம்பியை நிரந்தரமாகவே பிரிந்து விட நேர்ந்து விடுமோ என்று இராமர் கலங்கினார். "அன்புத் தந்தையை அருமைத் தாய்மாரைப் பிரிந்து, பாசமுள்ள மனைவி சீதையைப் பறிகொடுத்து, இப்பொழுது அந்துணையாக நின்ற தம்பியையும் பறிகொடுத்து விட்ட பெரும் பாவி யாகி இழந்து விட்டேனே" என்று புலம்பலானார். தன் கால் போன போக்கெல்லாம் அலைந்தார்.

அயோமுகி, மோகனை என்னும் மந்திரத்தைப் பிரயோகித்தாள். இதனால் சற்று நேரம் சுயநினைவற்றிருந்த இலக்குவன் அயோமுகியின் ஸ்பரிசத்தினால் சுயநினைவு பெற்றான். நடந்தவற்றை ஊகித்தறிந்தான், தன்னுடைய வாளினை எடுத்து அயோமுகியின் முக்கு, மெதுவாகத் காது மற்றும் அதரங்கள் முதலான உறுப்புக்களை அறுத்தான். வலிதாங் காமல் அவள் எழுப்பிய ஒலி அந்தக் கானகத்தையே அதிர வைத்தது. அவ்வொலி கேட்டது, உடனே, மாயமானுருக் இராமபிரானுக்கும் வந்த மாரீசனுடைய செயலை எண்ணி, அத்தகையதோர் கொண்டு சூழ்ச்சியாக இருக்குமோ என்று கருதினார். அவருக்கு உண்மை விளங் கிற்று. கேட்டது ஒரு பெண்குரல். ஆகவே யாரோ அரக்கி இலக்குவனுடன் மோதுகிறாள் என்று அறிந்து கொண்டார். சப்தம் வந்த திசையை நோக்கி புயல் வேகத்தில் இராமர் கிளம்பினார்.

பிரிந்தவர் கூடினர்.

இராமர், தம்பி இலக்குமணனை நோக்கிச் சென்ற வேகத்தை, புலவர் பெருமான் கம்பநாட்டாழ்வார் வர்ணிக்கும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்.

> நெடு வரை பொடிபட, நிவந்த மா மரம் ஒடிவுற, நிலமகள் உலைய, ஊங்கு எலாம் சட சட எனும் ஒலி தழைப்பத் தாக்கவும் முடுகினான் இராமன், வெங் காலின் மும்மையான். (ஆரணிய காண்டம் – 3621)

பொருள்

நெடிதுயர்ந்த மலைகள் தூள்தூளாக நொருங்கவும், நீண்டு வளர்ந்தோங்கிய பெருமரங்கள் உடைந்து வீழவும், இராமரின் பாதங்கள் கனவேகத்தில் உதைத்தமையினால் பூமாதேவி வருந்தவும், இருபுறத்தே சடசட என்ற ஒலி எழவும் கடுங்காற்றின் வேகத்திலும் பார்க்க மூன்று மடங்கு வேகத்துடன், இலக்குவனுடன் மோதும் அரக்கியைத் தாக்கு வதற்காக இராமர் ஓடிச்சென்றார்.

ஊழிக்காலத்தில் கடலானது பெருகி உலகினை மூடிவிடும் என்ற கருத்து பல நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது, அவ்வாறு கருமை நிறமுடைய கடல் ஊழிக்காலம் போல் வருவதற்கு ஒப்ப இலக்குவனை நோக்கி இராமர் வருகிறார், இதனைக் கண்ட இலக்குவன், அண்ணனை நோக்கி ஓடிச்சென்று "அண்ணா வருந்த வேண்டாம். எனக்கு எதுவுமே நடக்க வில்லை" என்றான். இராமரின் பொற்பாதங்களைப் பணிந்தான். இலக் குவனை வாரி எடுத்து அணைத்த இராமரின் கண்களில் மாரி பொழிந்தது. இலக்குவனைப் பிரிந்து கண்ணிழந்த சுபோதி போல் நின்று, அவன் தன்னிடம் சேர்ந்ததும், இழந்த கண்கள் மீண்டும் பெற்ற நிலையினை அடைந்தார்.

தன்னுடைய இளங்கன்றினைப் பிரிந்த தாய்ப்பசு துயர்தாங்காது அரற்றி அழும் வேளை, அதே கன்று ஓடோடி வந்து தாய்ப்பசுவிடம் சேரும் போது அதன் பால்மடி தானே சுரக்குமாம். இந்நிலையில் இலக் குவனைக் கண்டதும் அன்டுப் பெருக்கால் இராமர் அகமகிழ்வடைந்தார்.

சபரி மோட்சம்

இராமரைவிட்டு இலக்குவன் பிரிந்திருந்த சிறு இடைவெளி இராமருக்கு மிகப்பெரிய துன்பத்தைக் கொடுத்தது. இருவரும் ஒன்று கூடியதும் துயரம் மறைந்து ஓரளவு; மகிழ்ச்சி பொங்கியது. இரவும் பகலும் மாறிமாறி வருவது போல அந்த இன்பமும் நீடித்திருக்கவில்லை. சீதையைப் பற்றிய சிந்தனை இராமரை ஆட்கொண்டதும் மீண்டும் துன்பக் கடலில் இராமர் தத்தளித்தார். அண்ணன் துயரம் கண்டு தம்பியும் பெரும் துயரடைந்தான்.

இராமருடைய தாகம் இப்போது பன்மடங்காகியிருந்தது. இயற்கை நீர்நிலைகளைத் தேடி அலைவதை விட்டுவிட்டு தங்களிடமுள்ள மந்திரவலிமையினால் வருணதேவனை வருவித்து தாகம் தீர்க்கத் திட்டமிட்டனர். வருணபகவானுக்குரிய மந்திரத்தை இராமர் உச்சாடனம் பண்ணியதும் மழை பொழிய ஆரம்பித்தது. வானினின்று பெய்த வானமிழ் தத்தை உண்ட இருவரும் டுதுத்தெம்பு பெற்றனர்.

இருவரும் கானகத்தினூடாகப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர். இயற் கைச் செல்வம் இறைக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. இவற்றைப் பார்த்து இரசித்து மகிழும் நிலையில் இராமருமில்லை; இலக்குமணனுமில்லை. கண்ணால் காணும் காட்சிகள் அனைத்திலும் சீதையின் மாசற்ற அழகுரூபத்தையே இராமர் கண்டார். அக்காட்சிகளைத் தன்னுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்க ஜானகி தன்னருகில் இல்லையே என்ற ஏக்கம் தொடர்ந்து அதிகரிக்கவே செய்தது.

பயங்கரப் பேயுருவம்

காலை கடந்து மதியவேளை விரைந்தது. இராமரும் இலக்குவனும் வருணபகவானை வரவழைத்து நீர் அருந்தியமையினால் பசி இருக்க வில்லை. ஆகவே உணவு தேடவேண்டியதுமில்லை. சற்று நேரம் ஒரு பெரிய மரத்தின் நிழலில் இருவரும் அமர்ந்தனர். சிறிது நேரத்தில் ஏதோ ஒரு வகைக் காந்த சக்தியால் கவரப்பட்டது போல் இருவரும் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டனர். இழுக்கப்பட்ட திசையை இருவரும் உற்று நோக்கிய போது, பயங்கரமானதோர் உருவத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டி ருப்பதை உணர்ந்தனர். இராம இலக்குவன் மட்டுமல்ல; அவர்கள் நிழலுக்காய் ஒதுங்கியிருந்த அந்தப் பெரிய மரமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து அப்பயங்கர உருவத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வெகு தூரத்துக்கப்பால் தெரிந்த அந்த விகார உருவத்தின் மிகப் பெரிய வாய் அகன்று பருத்துக்காணப்பட்டது. அவ்லுருவத்துக்கு

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தலையோ முகமோ இருக்கவில்லை. வயிற்றிலேயே வாயும் அதன்மேல் ஒரு மூக்கும் ஒரேயொரு கண்ணும் இருப்பதை இருவரும் கண்டனர். அந்தப் பெரு வயிறுடன் இரு கைகளும் கால்களும் மட்டும் ஒட்டியிருந்தன. அப்பெருவாய்க்குள் வனவிலங்குகளும் பறவையினங்களும்கூட ட;குந்து மறைந்து விடுவதையும் அவதானித்தனர்.

தாமதித்தால் தாங்கள் இருவருமே அந்தப் பயங்கர உருவத்தின் வாய்வழி ட;குந்து அதன் வயிற்றுள் போய் மறைந்துவிட வேண்டி நேருமோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது இராமருக்கும் இலக்குவனுக்கும். இராமர் தம்பி இலக்குவனைப் பார்த்து, "தம்பி! கையில் உடைவாளைத் தயாராக வைத்துக் கொள். இதோ நானும் வாளை எடுத்துக் கொள்கிறேன். அந்த உருவத்தின் அருகில் சென்றதும் தாமதியாமல் அந்த உருவத்தின் கைகள் இரண்டையும் இருவரும் ஒரே சமயத்தில் வெட்டி வீழ்த்திவிடுவோம். அவ்வாறு செய்தால்தான் நாம் தப்பமுடியும் என்றார்." இலக்குவனும் அண்ணனின் கருத்தினை ஆமோதித்தவனாக வாளை எடுத்துக் கொண்டான்.

இதேவேளை இருவரும் அந்த உருவத்தை அண்மித்தனர். இருவரும் ஒரே நேரத்தில் அதன் கைகளை வெட்டி வீழ்த்தினர். கைகள் துண்டிக்கப் பட்டதும் அவர்களை இழுக்கும் சக்தி தானாக நின்று விட்டது. அந்த உருவம் விபரீதமானதோர் ஒலியை எழுப்பிய வண்ணம் தரையில் சாய்ந்தது.

அக்கானகமே அதிரும்படி எழுந்த அந்தப் பயங்கர ஒலி அடங்கி யதும் மென்மையான ஒரு குரல் கேட்டது. "இராமா! இலக்குமணா! உங்கள் இருவரையும் தரிசிக்க வேண்டுமென்று இத்தனை காலமும் காத்திருந்தேன். உங்கள் இருவரையும் கண்டதும் என் ஜென்மம் சாபல்யம் அடைந்துவிட்டது. உங்கள் இருவரின் ஆயுதங்கள் என்மீது பட்டதும் நான் சுயநினைவினைப் பெற்று விட்டேன். இதோ என் சடலத்தை தீ மூட்டி அத்தீயில் போட்டுவிடுங்கள். அப்போதுதான் என் சாபம் நீங்கி விமோசனம் கிடைக்கும்." இவ்வாறு அந்த அசரீரி கேட்டது.

இராமரும் இலக்குவனும் மரங்களை வெட்டி, முறைப்படி தீ வளர்த்து, ஈமச் சடங்கு செய்வது போன்று சகல சடங்குகளையும் செய்து அந்தச் சடலத்தையும் எடுத்து தீயிலிட்டனர். அந்த உருவம் முற்றாக எரிந்ததும், தீயிலிருந்து ஓர் அழகிய இளைஞனின் உருவம் மேலெழுந்தது. இருவரையும் வணங்கியது.

கபந்தன் சாப விமோசனம்

இராமாயணம்

"அரசகுமாரர்களே! தேவருலகைச் சேர்ந்த எனது பெயர் கபந்தன். இந்திரன் அளித்த சாபத்தினால் எனக்கு இக்கதி நேர்ந்தது. நீங்கள் இருவரும் என் கைகளை வெட்டி உடம்பைத் தீயிலிட்டால் எனக்கு சாபவிமோசனம் உண்டு என்றும் தேவேந்திரன் சொல்லியிருந்தான். எனக்கு சாபவிமோசனமளித்த உங்களுக்கு என்னாலான உதவி ஒன்றை மட்டும் செய்கிறேன். சீதா பிராட்டியை நீங்கள் அடைவதானால் நீங்கள் இருவரும் பம்பா நதி வரை செல்ல வேண்டும். அங்கு உருசிய முக மலையில் வானர மன்னன் சுக்கிரீவன் தங்கியுள்ளான். அம்மன்னனுடைய அண்ணன் வாலி சுக்கிரீவனுடைய இராச்சியத்தைப் பறித்து விட்டான். இதனால் சுக்கிரீவன் இக்கானகத்தில் வாழ்கிறான். அவனுடைய நட்பைப் பெற்று அவனுடைய துணையுடன் முயற்சித்தால் மட்டுமே சீதையை நீங்கள் காணமுடியும். அரக்கர்களையும் அழித்தொழிக்க சுக்கிரீவனுடைய துணை உங்களுக்கு நிச்சயம் தேவைப்படும்!"

இவ்வாறு கூறிய கபந்தன் விண்ணிலிருந்து வந்த விமானத்திலேறி தேவலோகம் புறப்பட்டான். இன்னும் என்னென்ன துன்ப துயரங்களுக்கு ஆளாக நேருமோ என்று விசனமுற்றிருந்த இராமரும் இலக்குவனும் கபந்தனுடைய வார்த்தைகளால் ஒரளவு; ஆறுதலடைந்து, பம்பா நதி தீரத்தை நோக்கி இருவரும் புறப்பட்டனர்.

இயற்கை வனப்பு அப்பிரதேசத்திலும் கொலுவீற்றிருந்தது. வண்ண வண்ணமான மலர்களும் வகைவகையான பட்சிகளும், மான், முயல் போன்ற சிறு பிராணிகளும் அந்தப் பிரதேசத்தின் அழகுக்கு மேலும் அழகூட்டுவனவாகவே காணப்பட்டன. இயற்கையின் அழகு எப்பேற்பட் டோரையும் கவர்ந்திழுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆனால் இராமருக்கும் இலக்குவனுக்கும் அந்த அழகே வேதனையைப் பன்மடங்காக அதிகரிக்க வைத்தது.

தடாகங்களில் தாமரை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. அன்னப் பறவைகள் தடாகங்களில் படகுகள் போல் அங்குமிங்கும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நீந்திக் கொண்டிருந்தன. இக்காட்சிகளைக் கண்ட இராமர் அக்காட்சிகள் ஒவ்வொன்றிலும் சீதையைக் காணலானார். அவ்வழகினை ஆசையோடு இரசிக்கும் தன் துணைவி அப்போது தன்னருகில் இல்லையே என்ற பெருங்கவலையே இராமரை ஆட்கொண்டது.

பம்பை நதிக்கரை

905

அக்கானகத்தின் நடுவே சலசல எனும் ஓசையுடன் பம்பை ஆறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இராமரும் இலக்குவனும் அந்நதியில் நீராடி

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

னார்கள். நித்திய கருமங்களை முடித்துவிட்டு அந்நதிக்கரையோரமாக இருவரும் நடந்து சென்றபோது அழகிய சோலை ஒன்று தென்பட்டது. அச்சோலையின் நடுவே ஒரு சிறு குடிசையும் காணப்பட்டது. அக்குடி சையைக் கண்டதும் இருவரும் அக்குடிசையை நோக்கிச் சென்றனர். சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக அக்குடிசைக் குள்ளிருந்து ஒரு மெல்லிய உருவம் இராம இலக்குவனைக் கண்டதும் அவர்களை நோக்கி ஒடோடி வருவதைக் கண்டு திகைத்தனர். அவ்வுருவம் அண்மித்து வந்ததும் அது வயதான மூதாட்டி என்பதனையும் கண்டுகொண்டனர்.

சபரி அம்மை

வயதையும் மீறிய வேகத்துடன் ஒடிவந்த அந்த மூதாட்டி இராமரின் பாதங்களில் தராரொன விழந்தார். "இராமா' இராமா' இன்றுதான்

உன்திருவடி தரிசனம் எனக்குக் கிட்டியது. இத்தனை காலமும் இந்தப் பொழுதுக்காகவே நான் இந்தக் கட்டையுடன் காத்துக்கிடந்தேன்.

இராமாயணம்

வாருங்கள்,..! இருவரும் வாருங்கள்!" என்று இருவருக்கும் பாதபூசை செய்து உபசரித்து உள் அழைத்துச் சென்று தற்பைப் பாய் விரித்து அமர வைத்தார்.

"உங்களுக்காகவே இப்பழங்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். அருந்துங்கள்!" என்று பலவாறான உபசார வார்த்தைகளைக் கூறி மகிழ்வடைந்தார் அந்த மாதரசி.

மதங்காசிரமத்தில் பன்னெடுங்காலமாக தவமியற்றி வந்த சபரி என்ற பெயருடைய பெண்மணியே இராம இலக்குவனை பயபக்தியுடன் வரேவற்று உபசரித்தார். திருமாலின் அவதாரமான இராம இலக்குவ னைத் தன் வாழ்நாளின் இறுதிக்குள் தரிசித்த பின்னரே தன் உயிர் பிரிய வேண்டும் என்ற வாழ்ந்து வந்தார். இருவரையும் உபசரித்த பின் தனது இறுதி மூச்சையும் இராமபிரானின் பாதங்கைளத் தொட்ட வாறே விட்டார்.

வேடுவகுலத்தைச் சேர்ந்த அந்த ஞானியான சபரியின் பெயரிலேயே இன்று தெய்வீக ஒளி பரப்பும் சபரிமலை, கேரள மாநிலத்தில் உள்ளது. இங்கு தான் அரி – அர சுதனான ஸ்ரீ ஐயப்பன் ஆலயமும் இருக்கின்றது. சபரிமலை செல்பவர்கள் பம்பை நதி தீரத்திலும் நீராடிய பின்னரே ஆலயம் செல்வார்கள்.

வாலி சுக்கிரீவன் வரலாறு

இராமபிரானும் இளைய பெருமாளாகிய இலக்குமணனும் ஒன் றாக இணைந்து சபரி நாச்சியாருக்கு இறுதிக்கிரியைகளைச் செய்து முடித்தனர்.

கம்பநாட்டாழ்வார் அருளிய இராமகாதையில் சபரி மோட்சத் துடன் ஆரணிய காண்டம் முற்றுப் பெறுகிறது. ஆனால் வால்மீகி முனிவர் அருளிய காவியத்தில் இராமரும் இலக்குவனும் உருசிய முகம் என்றழைக்கப்படும் இரலை மலையில் அனுமனைக் கண்டு அவர் மூலமாக சுக்கிரீவனையும் அறிமுகம் செய்யும்வரை ஆரணிய காண்டம் நீழ்கிறது.

நாம் தமிழ்தந்த பெரும் புலவரான கம்பநாட்டாழ்வாரை இவ் விடத்தில் பின்பற்றுவது பொருந்தும் என எண்ணுகிறோம்.

ஏற்கனவே கபந்தனுடைய சாபவிமோசனத்துக்கு அருள் டுரிந்த இராம இலக்குவனை உருசிய முகம் எனும் மலை சென்று வானர மன்னன் சுக்கிரீவனின் துணையுடன் சீதையைக் காணலாம் என்கி றான், அத்தெய்வலோக வாசி, சபரி நாச்சியாரும் இருவருக்கும் சுக்கிரீ வனிடம் செல்லுமாறு அறிஷரை கூறுகிறார், இதனால் இருவரும் தெம்படைகின்றனர். சீதையை விரைவில் கண்டு விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இருவரும் விரைவாக தமது பயணத்தைத் தொடங்கு கின்றனர்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்கைக் காட்சிகளை வர்ணிப்பதில் ஈடிணையற்றவராகத் திகழ்கிறார். இராமாயணத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஆறுகாண்டங்களிலும் பல்வேறு படலங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் இயற்கைக் காட்சிகள் அனேக இடங்களில் தென் படுகின்றன. இத்தகைய இயற்கைக் காட்சிகளை சுவைபட வர்ணிக்கிறார் கம்பர். அவருடைய வார்த்தைக் கோர்வைகள் வர்ண ஜாலங்களாக ஜொலிக்கின்றன.

கிட்கிந்தா காண்டம்

சபரி மலையைத் தொட்டு சலசலத்தோடும் பம்பை ஆற்றின் எழிலை கிட்கிந்தா காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் கம்பநாட்டாழ்வார் வர்ணிக்கும் சிறப்பு தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. பம்பைப் படலத்தில் மொத்தம் நாற்பத்திரெண்டு பாடல்கள் உள்ளன., இவை ஒவ்வொன்றிலும் இயற்கை எழில்தான் படிப்போரைக் கவர்ந்திழுக்கின்றன. பம்பை நதியின் சூழலைக் கண்டு அங்கெல்லாம் தென்படும் அம்சங்கள் அனைத்திலும் சீதையையே இராமர் கண்டு கலக்கமடைகிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட நாற்பத்திரெண்டு பாடல்களில் இருபத்தொரு பாடல்கள் பம்பை நதியையும் சுற்றுச்சூழலையும் வர்ணிக்க எஞ்சிய இருபத்தொரு பாடல்களும் இராமர் அங்கே தென்படுவனவற்றுடன் சீதையை ஒப்பிட்டு நோக்குவனவாக அமைந்துள்ளன,

பம்பையை ஒட்டிய நீர்நிலை ஒன்றில் குவளை மலர்கள் பூத்துக் கிடக்கின்றன. செவ்வாம்பல் மலர்கள், தாமரை மலர்கள் போன்றவையும் நிறைந்து கிடக்கின்றன. வெள்ளைக் கொடியுடன் இணைந்த இலைகள், நீர் அலைகள், துள்ளி விளையாடும் கெண்டை மீன்கள், வரால் மீன்கள், நீர் அலைகள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் இராமருக்கு சீதையின் அவயவங்களை நினைவூட்டுகின்றன. அரக்கர்க் கரசனான இராவணன் சீஒதயை வான் வழியே எடுத்துச் செல்லும் போது அவளை அங்கம் அங்கமாகப் பெயர்த்து அவன் உண்ணும் வேளை, அவளுடைய கண், வாய், முகம், செவி, வயிறு, கால்களின் பகுதிகள் ஆகியவை கீழே விழுந்து கிடக்கின்றனவா என்று இராமர் அந்நீர் நிலையிடம் வினவுவதாக கீழ்வரும் பாடல் அமைந்திருக்கிறது.

> விரிந்த குவளை சேதாம்பல் விரை மென் கமலம் கொடி வள்ளை தரங்கம் கெண்டை வரால் ஆமை என்றித்தகைய தமை நோக்கி மருந்தின் அனையாள் அவயவங்கள் அவை நிற்கண்டேன் வல்லரக்கன் அருந்தி யகல்வான் சிந்தினவோ ஆவி உரைத்தியாம் அன்றே, (கிட்கிந்தா காண்டம். –3732–)

சீதையை நினைத்து மீண்டும் சோகமே உருவாகிவிட்ட இராமரை அணுகி இலக்குவன் ஆறுதல் சொல்லத் தொடங்கினான்.

தம்பியின் அறிவுரை

"அண்ணா அரக்கர் தலைவனான இராவணன் அண்ணியை அதல பாதாளத்திலோ அன்றி தேவலோகவாசியாகிய – தேவர்களின் தாயாகிய – அதிதியின் கர்ப்பத்திலோ அடைத்து வைத்திருந்தாலும் அங்கு சென்று அன்னாரை நாம் மீட்டே தீருவோம். இது உறுதி.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

நாம் இத்தருணத்தில் மனம் தளரலாகாது. நாம் இழந்து விட்ட அரும்பொருளை நாம் நிச்சயம் மீண்டும் பெறுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும், வீரர்களாகிய நாம் அதைர்யப்படலாகாது. கவலையை விடுத்து காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டும். அண்ணியைத் தேடுவதே நமது முக்கிய கடமை. எழுந்திருங்கள் அண்ணா!" இவ்வாறு இலக்குவன் கூறியதும் இராமர் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார். இருவரும் புறப்பட்டனர்.

உருசியமுக மலைப்பிரதேசத்தில் வில்லேந்திய வீரர்கள் இருவர் நடமாடுவதை, அப்பிரதேசத்தின் அடர்ந்த காடுகளில் வளர்ந்தோங்கிய மரங்களின் கிளைகளிலும் புதர்களிலும் மறைந்திருந்து பல கண்கள் கூர்மையாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு கண்காணித் தவர்கள் வானரர்கள். அவர்களில் பலருக்கு பெரும் பயம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவர்கள் ஒடோடிச் சென்று, ஒரு பெரும் மலைக்குகையினுள் அமர்ந்திருந்த அவர்களின் தலைவரிடம், அங்கு புதிதாக நடமாடும் மானிடர்கள் இருவரைப் பற்றியும் முறையிட்டனர்.

அச்சம் கொண்ட சுக்கிரீவன்

குகையினுள் இருந்தவர் வானரர்களின் அரசனான சுக்கிரீவன். கண்காணிப்புக் காவலர்கள் கூறிய செய்தியால் மனமுடைந்து போனார். தன்னையும் தன்குடிகளையும் அடியோடு முடிவுகட்டுவதற்காகவே அந்த இரு வீரர்களும் வந்துவிட்டனர் என்று சுக்கிரீவன் அச்சமுற்றார். உட்னடியாக தனக்கு நெருக்கமான வானரங்கள் அனைவரையும் அவசரமாக அழைத்து மந்திராலோசனையிலீடுபட்டார்.

வாலி, சுக்கிரீவன் ஆகிய இருவரும் சகோதரர்கள். அண்ணன் வாலி மிகவும் தைரியசாலி, வீரம் மிக்கவன். சிவபிரானிடத்தில் பக்தி பூண்டவன். பல அரிய வரங்களையும் பெற்றிருந்தான்.

கிட்கிந்தை இராச்சியத்தை வாலி ஆண்டு வந்தபோதிலும் தம்பி சுக்கிரீவனுக்கு இளவரசுக்குரிய அந்தஸ்த்தினை அளித்திருந்தான். இருவரும் நல்லிணக்கத்துடன் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள்மீது பொறாமை கொண்ட மாயாவி என்னும் அரக்கன் கிட்கிந்தை வந்து வாலியை வலுச்சண்டைக் கிழுத்தான். ஆனால் வாலியின் போராற்றலுக்கு முன்னால் மாயாவியால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. பின்வாங்கி ஓடி ஒரு மலைக்குகைக்குள் ஒளிந்து கொண்டான்.

மாயாவியை அழித்தேயாக வேண்டும் என்ற நோக்குடன் வாலி அக்குகைக்குள் நுழைந்தான். சுக்கிரீவனை குகையின் வாயிலில் நிறுத்தி,

இராமாயணம்

மாயாவி தப்பிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு வாலி அக்குகையினுள் சென்றான். நாட்கள் பல கடந்தும் வாலி திரும்பவில்லை. இருவரும் குகைக்குள்ளேயே போரிட்டு மாண்டு விட்டனரோ என்று வானரர்கள் கருதினர். அரசனில்லாது ஒரு நாடு இருப்பது ஆபத்து என்று கருதிய வானரக்குடியானவர்கள் சுக்கிரீவனை அரசனாக முடிசூடும்படி வற்டுறுத்தினர். ஆனால் சுக்கிரீவன் உடனடியாக ஒப்டுக் கொள்ளவில்லை. குடியானவர்கள் தொடர்ந்து நச்சரித்தமையினால் நாடு திரும்பி அரியணையில் ஏறினான் சுக்கிரீவன்.

வாலியின் கோபம்

மேலும் சில நாட்கள் சென்றதும் வாலி உயிருடன் திரும்பி வந்தான். தனது தம்பி ஆட்சிபாரம் ஏற்றிருப்பதை அறிந்ததும் அடங்காத ஆத்திரமடைந்தான். சுக்கிரீவன் ஒடோடி வந்து அண்ணன் காள் பணிந்து உண்மையினை எடுத்துரைத்து மன்னிப்புக் கோரியும் வாலியின் கோபம் அடங்கவில்லை. சுக்கிரீவனை அடித்து உதைத்து இம்சைப் படுத்தினான். தன் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள சுக்கிரீவன் ஓடி ஒளிய முகம் எனும் மலையினை இறுதியாக உருசிய வேண்டியதாயிற்று. அடைந்தான். வாலிக்கு ஏற்கனவே உள்ள ஒருசாபத்தின் படி அவன் ஆகவே சுக்கிரீவன் உருசிய முகம் மலை எல்லைக்குள் வர முடியாது. பாதுகாப்பாக தனது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான குடிகளுடன் அம்மலையில் இருந்தான்.

வாலி, சுக்கிரீவனின் மனைவியான உருமை என்பவளையும் தனது தாரமாக்கிக் கொண்டான்.

வில்லேந்திய வீரர்கள் இருவர் உருசிய முகப் பிரதேசத்தில் நடமாடுவதை அறிந்து தானாக இம்மலைக்கு வரமுடியாதிருப்பதனால், தன்னைக் கொல்வதற்கு அண்ணன் வாலி தன்னுடைய சத்திரிய நண்பர்கள் இருவரை ஏவிவிட்டிருக்கலாம் என்று தான் அஞ்சினான் சுக்கிரீவன்.

சுக்கிரீவனின் முதல் மந்திரியான வாயுபுத்திரன் அனுமன் இக்கட் டத்தில் தான் சுக்கிரீவனிடம் வருகிறார். அனுமனைக் கண்டதும் சுக்கி ரீவன் ஓடிவந்து ஆரத்தழுவி தனது இக்கட்டான நிலையினைக் கூறி அழுது புரண்டான். எதற்குமே கலங்காத களங்கமற்ற இதயம் படைத்த அஞ்சாநெஞ்சன் ஆஞ்சனேயர் சுக்கிரீவனைத் தேற்றி, எத்தகைய துயர்வரினும் அதனைத் தடுக்கும் பொறுப்புத் தன்னுடையதென வாக் குறுதி அளித்தார்.

அனுமனின் இராம தரிசனம்

இராமரும் இலக்குமணனும் அந்தக் கானகத்தில் வில்லேந்திய வர்களாகத் திரிவதை அறிந்த சுக்கிரீவனின் பயத்தைப் போக்குவதற்கான உறுதியினை அளித்த ஆஞ்சநேயர், தன்னுடைய ஞானதிருஷ்டியினால் இராம இலக்குவனைப் பார்க்கிறார். அவர்கள் இருவருடைய உருவங்கள் அனுமனுடைய உள்ளத்தில் உடனடியாகவே பதிந்து விட்டன. சற்று நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்த அனுமன் தன் கண்களைத் திறந்து சுக்கிரீவனை நோக்கி, "மன்னவா! இவ்விருவரும் சுத்த வீரர்கள். அவர்களால் தங்களுக்கு எதுவித கெடுதலும் நேரப் போவதில்லை. வாலியால் ஏவப்பட்டவர்களாக இருக்க முடியாது. இவர்கள் இவர்களைப்பற்றித் தாங்கள் அச்சம் கொள்ளத் தேவையில்லை. நானே நேரடியாகச் சென்று அவர்களைக் கண்டு பேசிவருகிறேன்" என்றார்.

தலைமறைவாக இருந்த போதிலும் தனக்கென சிறியதோர் இராச்சியத்தை அமைத்துப் பரிபாலனம் செய்து வந்தான் சுக்கிரீவன். தனது முதன் மந்திரியாக அனுமனை வைத்திருந்தமையினால் சுக்கிரீவன் ஓரளவு: அச்சம் நீங்கியவனாக இருந்தான். அனுமன் வேறு எங்காவது போக நேர்ந்தால் சுக்கிரீவன் பயந்து நடுங்குவான். இராம இலக்குவனைக் கண்டு அதனால் ஏற்பட்ட பயம், அமைச்சர் அனுமனைக் கண்டதும் பறந்தோடி விட்டது. அவர்களைப் பற்றி அனுமன் தன் (65/1 601 திருஷ்டியினால் அறிந்து கூறியதும் சுக்கிரீவன் அமைதியடைந்தான்.

அந்தணனுருவில் அனுமன்

ஆஞ்சநேயர் வானர உருவோடு செல்லாமல் அந்தணன் போன்றதோர் உருவெடுத்து இராம இலக்குவனிடம் சென்றார். அவர்கள் இருவரும் அக் கானகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த ஒரு மரத்தின் மீது அமர்ந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அனுமன் அவர்களை அணுகினார். வெகுதொலைவில் அவர்களைக் கண்டதும் அவர்கள் மீது அனுமனுக்கு விபரிக்க முடியாத ஒரு பந்தம் ஏற்பட்டது. காந்த சக்தியால் கவரப்பட்ட நிலையினை அனுமன் அடைந்தார். முன் எப்போதோ மிக நெருக்கமாக உறவாடி, பின்னர் நீண்ட நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்து விட்டு, மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் காணும் போது ஏற்படும் உணர்ச்சி தன் உள்ளத்திலும் உடலெங்கணும் பரவுவதை ஆஞ்சநேயர் உணர்ந்தார்.

மட்டுமல்ல, இராமருக்கும் அந்தணவேடத்தில் அனுமனுக்கு தங்களை நாடி வெகுதூரத்துக்கப்பால் வரும் போதே ஒருருவம் <u>ஒருவகைப் பாசம் அந்த உருவத்தின் மீது படர்வதை உணர்ந்தார்.</u>

இலக்குவனைப் பார்த்து, "தம்பி! யாரோ ஒருவர் நம்மை நாடி வருகிறார். அவரை அணுகி, அவர் யார் என்பதை அறிந்து அழைத்துவா" என்றார். இலக்குவனும் ஆஞ்சநேயரை அணுகினான். ஆனால் ஆஞ்சநேயரிடம் இலக்குவனால் எதையும் பேச முடியவில்லை. அவருடைய பார்வை இராமர் மீதே குத்தியிருந்தது. தான் அருகில் வந்ததைக் Juli காணாமல், தனது அண்ணனுடைய திருவுருவத்தால் கவர்ந்திழுக் போன்று அவ்வந்தணர் செல்வதை இலக்குவனால் கப்பட்டவரைப் தடை செய்ய முடியவில்லை. இராமரின் முன்னிலையை அடைந்ததும் இருகைகளையும் கூப்பிய அனுமன்,

இளந்தபசிகளே! தங்கள் இருவரையும் பார்த்தால் அரசகளை சொட்டுகிறது. மரவுரி தரித்து இந்த வனத்துக்கு ஏன் வந்தீர்கள்? நீங்கள் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் நான் யார் என்ற உண்மையை தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவது எனது கடமை யாகும். நான் அந்தணனுக்குரிய வேடம் தரித்து வந்திருந்தாலும் நான் ஒரு வானரன். எனது தலைவனிட்ட கட்டளைப்படி தங்களைப் பற்றி அறிந்து செல்லவே உருமாறி வந்தேன்.

எங்கள் தலைவரின் எதிரிகளாக இருப்பீர்களோ என்ற ஐயத்தினால் எம்மினத்தவர்கள் அஞ்சி அலைந்து திரிகின்றனர். ஆனால் தாங்கள் இருவரும் எங்களுடைய அச்சத்தைப் போக்குவதற்காக வந்தவர்கள் போலத்தான் எனக்குப் படுகிறது. தங்கள் இருவரின் வருகையால் இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு டுதுப்பொலிவினை நான் காண்கிறேன். தாங்கள் யார்? இக்கானகம் வரக் காரணம் என்ன? என்பதனைக் தயை கூர்ந்து அறியத்தாருங்கள்!".

இவ்வாறு அனுமன் கூறியதும் இராமர் ஆச்சரியப்பட்டார். முன்பின் தெரியாத ஒரு அந்தணர் தங்கள் முன்வந்து நின்று, நிதானம் தவறாமல் உண்மைகளை எடுத்துரைத்தது வியப்பை அளித்தது. அனுமனுடைய பேச்சின் சுத்தத்தில் லயித்திருந்தமையினால் இருவராலும் உடன் பதிலளிக்க முடியவில்லை. இதனைக் கண்ட அனுமன் மேலும் பேசலானார்.

"தபோதனர்களே! நான் இத்தனை கூறியும் தாங்கள் எதுவித பதிலும் கூறவில்லை. என் பேச்சில் தங்களுக்கு இன்னும் நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை என்றே தெரிகிறது. எனது தலைவர் சுக்கிரீவன் தனது அண்ணன் வாலியால் அடித்துத் துரத்தப்பட்டு இந்தக் கானகத்தில் மறைந்து வாழ்கிறார். சுக்கிரீவனின் அமைச்சர் நான். வாயுதேவனின் டுத்திரன், அனுமன் எனது பெயர். எனது தலைவன் இட்ட கட்டளைப்படி

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

அணுகினேன். இதுவே உண்மை. இனிமேலாவது மாறுவேடத்தில் தங்களைப் பற்றிய உண்மைகளை அறியலாமா?' என்று வினயமாக அனுமன் கேட்டதும் இராமருடைய முகத்தில் புன்முறுவல் தோன்றியது. இராமர், தங்களுடைய வருகைக்கான இலக்குவனை அருகழைத்த நோக்கம் பற்றி அனுமரிடம் கூறுமாறு சொன்னார். இலக்குவனும் அனும னிடம் தங்கள் இருவரைப் பற்றிய விவரங்களை கூறியதுடன், அகோர வடிவம் கொண்டலைந்த கபந்தன் சாபவிமோசனம் அடையும்போது "சுக்கிரீவனிடம் உதவி பெற்றால் சீதையைத் தேடும் முயற்சி கைகூடும்" கூறியதையும் தெரிவித்து, சுக்கிரீவனைத் கண்டு தேடிக் என்று பற்றியே தாங்கள் இருவரும் யோசித்துக்கொண்டி பிடிப்பதைப் ருந்ததாகவும் தெரிவித்தார்.

இராமர் – சுக்கிரீவன் சந்திப்பு

இதனைக் கேட்ட அனுமன் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். சுக்கிரீவ னைக் கொல்வதற்காக கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வாலியை வதைப்பதற்கு வழி தெரியாமல் தவித்த தன் தலைவனுக்கு தக்க உதவி வழங்க இராமரும் இலக்குமணனும் கிடைத்து விட்டார்கள் என்று அனுமன் பேரானந்தம் அடைந்தார். உடனடியாகவே சுக்கிரீவன் இருக்கு மிடத்துக்கு இருவரையும் கூட்டிச் செல்ல அனுமன் சம்மதித்தார். அடர்ந்த காடுகளைக் கடந்து சுக்கிரீவன் தங்கியிருக்கும் குகையினை இராமரும் இலக்குமணனும் அடைவது கடினம் என்பதனால் அனுமன் தனது சுயரூபமான வானர வடிவமெடுத்தார். இருவரையும் தன் இருதோள்களிலும் அமர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

உருசிக முகமலையடிவாரத்தின் குகையருகே இருவரையும் இறக்கி, அவர்கள் இருவருக்கும் இருக்கைகளை ஏற்பாடு செய்து விட்டு குகையினுள் சென்று சுக்கிரீவனிடம் இராம இலக்குவனைப் பற்றிய விபரங்களைக் கூறினார் அனுமன். தன்னுடைய உதவியையே இராம இலக்குமணன் நாடி வந்திருப்பதனை அறிந்ததும் சுக்கிரீவன், தன்னுடைய துன்பங்களெல்லாம் மறைந்து விட்டதாகவே கருதி ஆனந்தக் கூத்தாடி னான். அனுமனையும் அழைத்துக் கொண்டு குகை வாயிலை அடைந்து அரசகுமாரர்கள் இருவரையும் வரவேற்று அழைத்துச் சென்று உபசரித் தான் சுக்கிரீவன்.

இருவருக்கும் பரஸ்பரம் உதவி ஒத்தாசைகள் தேவைப்பட்ட மையினால் இருவருடைய சுக துக்கங்களிலும் பங்கேற்க வேண்டிய நிலை இருசாராருக்கும் இருந்தது. சீதையைத் தேடிக் கண்டறிவதற்கு சுக்கிரீவன் மூலம் வானரப் படைகளின் உதவியைப் பெறுவது என்றும்,

இராமாயணம்

வாலியின் கொட்டத்தை அடக்குவதற்கு இராம இலக்குமணரின் உதவியை சுக்கிரீவன் பெறுவது என்றும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இதற்கு அக்கினியை சாட்சியாக்கும் பொருட்டு, குச்சிகள் பலவற்றைப் பொறுக்கி வந்த அனுமன் தீ மூட்டினார். இராமரும் சுக்கிரீவனும் தீயின் முன் னிலையில் தங்கள் வலக்கரங்களை இணைத்து பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்டனர்.

இருவருடைய சுக துக்கங்களிலும் இருவரும் பங்கேற்பதென முடிவாயிற்று.

இராமர் சீதையைப் பிரிந்து பெருந்துயரடைந்தது போல், சுக்கிரீ வனும் தன்னுடைய மனைவி உருமை என்பவளைப் பிரிந்து துன்ப மேலீட்டவனாகவே வாழ்ந்தான். ஆகவே இருவருக்கும் ஒரே வகையான துயரம். எனவே இருவருக்குமிடையிலான நட்டும் மிக நெருக்க மாகிவிட்டது.

சுக்கிரீவன் அரசகுமாரர்கள் இருவருக்கும் உணவளித்தான். வானரக் குடிகளும் இராம இலக்குவனை வந்து வணங்கி தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர்.

சீதையின் அணிமணிகள்

சுக்கிரீவனும் இராமரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, சுக்கிரீவன், "அண்ணலே சில நாட்களுக்கு முன்னர் வான் வெளியே ஒரு விமானம் பறந்து சென்றது. அது இலங்கை வேந்தன் இராவண னுடையது என்பதை அறிந்து கொண்டோம். அந்த இரதத்தில் இருந்து ஒரு பெண்மணியின் அழுகைக் குரல் கேட்டது. எம்மவரில் பலர் இக்காட் சியைக் கண்டனர். "இராமா இலட்சுமணா!" என்று கூவிய வண்ணம் சென்ற அப்பெண்மணி நிச்சயமாகத் தங்கள் துணைவியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது தான் தெரிந்து கொண்டோம். अम மட்டுமல்லாமல் தன்னுடைய ஆடையில் ஒரு துண்டினைப் பிய்த்தெடுத்து அணிமணிகள் சிலவற்றையும் அதில் தன் ஒரு முடிச்சாகக் SLIL கீழே வீசினார். அந்தப் பொதியை நாங்கள் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வருகிறோம்," எனக் கூறினான்.

இதேவேளை அப்பொதியை பயபக்தியுடன் ஆஞ்சநேயர் அங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தார். பொதியைச் சுற்றியிருந்த துணியைக் கண்டதும் இராமரின் துயரம் பெருக்கெடுத்தது. கண்களிரண்டும் கடலா யின. இலக்குவன் எழுந்து சென்று அனுமனிடமிருந்த அப்பொதி யைப் பெற்று இராமரின் காலடியில் வைத்தார். அதனைத் திறந்து பார்க்கும்படி இராமர் தம்பிக்கு கண்சாடை காட்டினார். இலக்குவனும் பொதியைத் திறந்ததும் அவருடைய கண்களில் முதல் முதலில் தென்பட்டது சீதாப் பிராட்டியாரின் காற்சிலம்புகள் தான். அவற்றை மட்டும் எடுத்து அண்ண னிடம் காண்பித்து, இவை அண்ணியின் பாதச் சிலம்புகளே என்று சைகையால் உறுதி செய்தான்.

சீதையின் கால்களை அல்லாது வேறு எந்த அவயவங்களையும் பார்த்தறியாத பண்பாளனான இலக்குவனுக்கு ஏனைய அணிகள் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. சிலம்புகளையும் ஏனைய அணிகளையும் பார்த்ததும் இராமர் சுற்றுச் சூழல் எல்லாவற்றையும் மறந்து அந்தப் பொதியையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தனியான தோரிடத்திற்குச் சென்று துயர வெள்ளத்தில் மூழ்கினார்.

சுக்கிரீவனின் சந்தேகம்

இராமர் சீதையின் அணிமணிகளையும் ஆடையின் ஒரு துண்டை யும் கண்டதும் துயரம் மேலிட ஓர் ஒதுக்குப்புறம் சென்று கண்ணீர் சிந்தினார். அனுமனும் சுக்கிரீவனும் இராமருக்கு ஆறுதல் கூறும் பொருட்டு அவரை அணுக முயன்றனர். இலக்குவன் அவர்களைத் தடுத்தான். அண்ணன் சில நாழிகைகள் துக்கத்தில் மூழ்கி இருக்கட்டும். தானாகவே தெளிவடைந்த பின் அவரிடம் செல்வதே நலமென அவன் கருதினான். எவருடனும் எதுவும் பேசாமல் தன்னுடைய வில்லினை நிலத்தில் ஊன்றி தனது வலது கரத்தால் அதனைப் பற்றிய வண்ணம் சிறிது நேரம் இலக்குவன் நின்றிருந்தான்.

துயரவெள்ளம் தெரியும். அண்ணனின் சுபாவம் தம்பிக்குத் தானாக வடிந்தால்தான் மனதிலுள்ள பாரம் குறைந்து அமைதி தோன் இந்நிலையினை அனுசரித்தே அனுமனையும் சுக்கிரீவனையும் றும். நாழிகைகளின் பின்னர் இராமரிடம் செல்லாது தடுத்தான். 2 (5 இலக்குவன் அண்ணன் இருக்குமிடம் செல்வதற்குத் திரும்பியபோ<u>கு</u> அவரே அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். இலக்குவன் ஓடிச் சென்று இராமரின் பாதங்களைத் தொட்டு, "அண்ணா! அண்ணியின் பாதணிகளைக் கண்டதும் அண்ணியே கிடைத்து விட்டது மாதிரியான எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று. சுக்கிரீவ மன்னரின் துணையுடன் பிராட்டியாரை நாம் அடையலாம் என்று கபந்தனும் சபரி அம்மையாரும் கூறிய கருத்துப் பொய்யல்ல. இனிமேலும் நாம் மனம் தளர்வோமானால், மற்றவர்கள் முன்னிலையில் நாம் பலவீனமானவர்கள் என்ற எண்ணத்தை விதைத்தவர்களாவோம். வாலியை வதம் செய்து சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தை அரசுரிமையை ஏற்று, வாலி கவர்ந்து சென்ற சுக்கிரீவனின் மனைவி உருமை சுக்கிரீவனுடன் ஒன்று சேர்ந்து வாழ வழி செய்வதுமே நமது துன்பத்தில் உழன்று வீணாகக் கடமையாகும். காலத்தைப் முதற் போக்குவது இனிமேல் நல்லதல்ல என்பதனை தங்களிடம் தாழ்மையாகக் கூறிக்கொள்கிறேன். இதோ அனுமனின் அருந்துணை நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தைக்கு அரசனானால் வானரப் படைகள் அத்தனையும் சீதா பிராட்டியாரைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதில் உதவும். இலங்கேஸ்வரனுடன் போர் தொடுக்க நேர்ந்தால், அதே படையின் உதவியும் நமக்குப் பக்கபலமாக இருக்கும்.

தாங்கள் மனம் தளர்ந்தால் காரியம் கெட்டு விடும். தாமதமின்றி நாம் செயலில் இறங்க வேண்டிய தருணம் இது. வாருங்கள் மேற் கொண்டு செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிப்போம்!", என்று கூறினான்.

சோகம் நீங்கியது

தம்பியை வாரி அணைத்த இராமர், அவன் கூறுவதில் பொதிந் திருந்த கருத்துக்களை உணர்ந்தவராக, "தம்பி! உன்னுடைய முன்னெச் சரிக்கைகளை மீறியமையினால் தான் இத்தகைய பெரும் துன்பம் எம்மைச் சூழ்ந்துள்ளது. இதனை அறிந்திருந்தும் மென்மேலும் மனம் வருந்தி, செய்வதை விடுத்து சோகத்தையே அணைக்கிறேன். இனிமேலா வது காரியங்களை விரைவாக முடிக்க முயல்வோம்!", என்று தெரிவித்தார்.

இராமர், சீதையின் அணிமணிகளைக் கண்டு கலங்கியமையினால், சுக்கிரீவன் உண்மையில் இராமர் மீது ஐயம் கொள்ளத் தலைப்பட்டான். அனுமனிடமே தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டுவிட்டான். அனுமன் இராமரின் ஆற்றல்களைப் பலவாறாக எடுத்துரைத்தும் சுக்கிரீவனின் சந்தேகம் நீங்கிய பாடில்லை. அனுமனுடன் இராம இலக்குவன் இருந்த இடத்தை நெருங்கி வந்தான்.

மாயாவி எனும் அரக்கனை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக மலைக்குகைக்குள் சென்ற வாலி பல நாட்களாகியும் திரும்பி வராதமை யினால் ஆட்சிபீடமேறிய சுக்கிரீவன், சில நாட்கள் அரசனாக இருந்து பல சுகபோகங்களை அனுபவித்து விட்டான். வாலி திரும்பி வந்தபோதி லும், பதவியை அண்ணனிடம் ஒப்படைக்க முயன்ற போதிலும், அப்பதவி யின் மீது அவனுக்கு ஒரு பிடிப்ட; ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் வாலியிடம் இராச்சியத்தை ஒப்படைக்க முற்பட்டாலும் கூட அது அவனுக்கு முழு மனதுடனான விருப்பாக இருக்கவில்லை.

வாலிக்கும் சுக்கிரீவனின் சபலபுத்தி ஓரளவு தெரிந்துவிட்டது. இதனால் தான் சுக்கிரீவனை விரட்டியடித்தான். தம்பியைக் கொன்று விடத்தான் வாலி நினைத்திருப்பான். ஆனால் சுக்கிரீவன் தப்பி ஓடிச் சென்று, வாலியால் உட்புக முடியாத உருசியமுக மலை வனத்துள் புகுந்து விட்டான். வாலி ஒழிந்தாலொழிய கிட்கிந்தையின் இராச்சிய பாரம் தனக்குக் கிடைக்காது என்பதை சுக்கிரீவன் நன்கறிவான். இப்போது இராமருடைய துணை அவனுக்குக் கிட்டிவிட்டது. இராம இலக்குமணனின் துணை கொண்டே வாலியை வதைத்துவிடலாம் என்று சுக்கிரீவன் கருதினான். இருப்பினும் மகா பராக்கிரமசாலியான வாலியை இராம ரால் வதம் செய்ய முடியுமா என்ற சந்தேகமும் ஏற்படாமலில்லை. இராமரின் ஆற்றலை எடை போட்டுப்பார்த்தால் என்ன என்ற எண்ண மும் அவனிடம் எழுந்தது. இராமரை அணுகியதும் தனது அண்ணனின் வீரபராக்கிரமங்களை வர்ணிக்கத் தலைப்பட்டான்.

வாலியின் வீரம்

வாலியும் சுக்கிரீவனும் ஒரே தாயின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் தான் என்ற போதிலும், வாலி தேவேந்திரனுக்கும் சுக்கிரீவன் கதிரவ னுக்கும் பிறந்தவர்கள். வாலி சிறுவனாக இருக்கும்போதே பல வீரதீர விளையாட்டுக்களில் சிறந்து விளங்கினான். நினைத்தவுடன் வானில் தாவுவான். பெரிய மலைகளைப் பெயர்த்தெடுப்பான். ஒரே சமயத்தில் சமுத்திரங்கள் பலவற்றைத் தாண்டிக் குதிப்பான். இத்தகைய மகா பராக்கிரமசாலியான வாலி, எருமையின் உருக்கொண்ட துந்துபி என்ற அசுரனுடன் போரிட நேர்ந்தது. துந்துபியும் சாதாரணமானவ னல்ல. சமுத்திரராஜனுடனும் இமவான் என்ற இமயமலை மன்னனுட னுன் போர் பொருதப் போனபோது, துந்துபியின் மூர்க்கத்தனமான போருக்குப் பயந்து அவர்கள் இருவரும் ஒதுங்கிவிட்டார்கள். துந்துபியின் தரத்துக்கு ஏற்ற வீரன் தெற்கேயுள்ள வாலி ஒருவன்தான் என்று இம வான் கூறியமையினால்தான் வாலியுடன் போரிட அவன் வந்தான்.

மதங்க முனிவரின் சாபம்

வாலி துந்துபியுடன் போரிட்டு அவனைக் கொன்று அவனுடலை வீசியெறிந்தான். அவ்வடல் வானில் பல காத தூரம் பறந்து சென்று வெகுதூரத்துக்கப்பால் விழுந்தது. துந்துபியின் உடலிலிருந்து சிதறிய இரத்தம் உருசிய முகம் மலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த மதங்க முனிவரின் ஆசிரமத்தில் தெறித்து விழுந்தது. இதனால் கோபமடைந்த முனிவர், "இவ்வாறு என் ஆசிரமத்தை அசுத்தம் செய்தவன் எவனோ, அவன் என் ஆச்சிரமத்தின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்தால், அவன் தலை சுக்கு நூறாக வெடித்து உயிரிழப்பான்," என்று சாபமிட்டார். இத்தகைய சாபத்துக்கு அஞ்சிய வாலி உருசியமுக மலைப் பிரதேசத்தை அணுகாமலிருந்தான். இதனாலேயே வாலியிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் சுக்கிரீவன் இந்த வசிப்பிடமாகத் கொள்ள இடத்தை தன் தேர்ந்தெடுத்தான்.

சுக்கிரீவன், தன்னுடைய காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக, வாலியை மிகக் கொடுமையானவன் என்று இராம இலக்குவனிடம் வருணித்திருந்தான். தன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றான் வாலி என்று இராமரிடம் சுக்கிரீவன் தெரிவித்த கருத்து இராமரின் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. இராவணனும் அதே குற்றத்தினைப் புரிந்தமையினால் அவனைக் கொன்றொழித்துவிட வேண்டுமென்றே இராமர் தீர்மானித்தார். அதே குற்றத்தைப் புரிந்த வாலியும் அதே தண்டனையைப் பெற வேண்டும் என்பதே இராமருடைய முடிவு. சீதாபிராட்டியாரைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் மன தால் வரிப்பதில்லை என்ற கொள்கையுடைய ஏகபத்தினி விரதரான இராமர், பிறன் மனை கவர்தல் மரண தண்டனைக்குரிய மாபெரும் குற்றம் என்று கருதியதில் வியப்பில்லை.

"வாலியை நானே வதம் செய்வேன! என்று வாக்குக் கொடுத்த போதும் வாலியை இராமர் கொல்லக்கூடிய சக்தியுடையவரா என்று சந்தேகப்படுகிறான் சுக்கிரீவன். அனுமன், இராமருடைய பேராற்றல் பற்றிக் கூறிய போதும் அவன் ஐயம் தீரவில்லை. சுக்கிரீவனின் மனோ நிலையினை, வாலியின் பராக்கிரமச் செயல்களைப் பற்றி அவன் கூறிய கதைகளிலிருந்து இலக்குமணன் ஊகித்தறிந்து கொண்டான். அண்ணன் இராமரை அணுகிய இலக்குமணன், "அண்ணா! தங்களுடைய ஆற்ற லையிட்டு சுக்கிரீவன் கொண்டுள்ள ஐயத்தைத் தாங்கள் போக்கி அருள வேண்டும். வாலியின் வில் வீரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட சுக்கிரீவன், அதோ நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் மராமரத்தினை ஒத்த மரத்தை தன் "ஒரே பாணத்தால் துளைத்து வேருடன் சாய்த்து விடுவான் வாலி!" என்றான். ஆகவே, அந்த மரத்தின் மூலமே, தங்கள் வீரத்தை விளக்கும் வித்தையைக் காண்பித்து அவனுடைய ஐயத்தை நீக்கியருள வேண்டு கிறேன்!" என்று கூறினான்.

மராமரத்தை ஊடறுத்த இராமபாணம்

இராமருடைய தகைமை எத்தகையது என்பதனை சுக்கிரீவன் கண்டறிந்ததில்லை. அனுமன் கூறியவற்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இராமருடைய வீரதீரத்தை எடை போடும் அளவு; ஆற்றல் அவனிட மில்லை. ஆனால், தனது அண்ணன் வாலியின் வலிமையை அவன் நன்கு அறிவான். நேரடியாகவே வாலியின் போர் முறைகளைப் பார்த்து மிருக்கிறான். இதனால் அதிபராக்கிரம சாலியான வாலியைக் கொல்வ தற்கு இராமரிடம் வல்லமை இருக்கிறதா என்று சுக்கிரீவனிடம் சந்தேகம் தோன்றியது இயல்பே.

சுக்கிரீவனின் கருத்தை உணர்ந்த இலக்குவன், இராமரிடம் பக்குவ மாக எடுத்துரைத்து, வான்முட்ட வளர்ந்த மலைபோல் உயர்ந்திருக்கும் மராமரத்தின் மீது கணை ஒன்றை விடுக்குமாறு பணிவாகக் கேட்டுக் கொண்டான். இராமர், அருகிலிருந்த இலக்குவனையும் எதிரில் நின்ற சுக்கிரீவனையும் அனுமனையும் பார்த்து ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தார். அந்தப் புன்னகையால் அனுமனே பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார்.

தனது கோதண்டத்தை வலது தோளிலிருந்து இடது கையால் எடுத்து வலது கையினால் வில்லின் நாணினைப் பூட்டினார். நாணினை இறுக்கி முடிந்ததும் தனது வலது கைப் பெருவிரலால் நாணினை ஒரு முறை தட்டினார். அந்நாணிலிருந்து எழுந்த நாதம் அக்கானகம் முழுவ தும் எதிரொலித்தது. வனவிலங்குகளெல்லாம் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடின. பறவைகளும் பயந்து வான் மீது தாவிப் பறந்து கூவித்திரிந்தன. தேவருலகுக்கும் பாதாள உலகுக்கும் கூட இவ் வொலி கேட்டதாகப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர்.

சுக்கிரீவன் உண்மையில் அந்த நாணொலி கேட்டு அச்சம் கொண்டான். அந்த ஒலி கேட்டதுமே அவனுடைய ஐயமும் பறந்தோடிவிட்டது. அனுமனுக்கு இராமபிரான் மீது பக்திப் பெருக்குப் பன்மடங்கானது.

துளைக்கப்பட்ட மராமரங்கள்

தனது அம்பறாத்தூணியிலிருந்து ஓர் அம்பினை வலது கையி னால் எடுத்து தனது நெற்றி, மூக்கு, வாய் ஆகியவற்றில் படும்படியாக செங்குத்தாக வைத்து சில நொடிகள் கண்களை மூடி, உரிய மந்திரத் தைத் தியானித்தார். கண்களைத் திறந்ததும் கணை நாணில் ஏறியது. ஒரு மின்வெட்டுப் போன்ற ஒளிவெள்ளம் பரவ நாணிலிருந்து மிக

வேகமாக அக்கணை பறந்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள்ளாக அக்கணையானது, எதிரே வெவ்வேறாக நின்றிருந்த ஏழு மராமரங்க ளைத் துளைத்துக் கொண்டு பாய்ந்தது. ஏழாவது மரத்தைத் துளைத்த தும் கீழே பூமிக்குள் புகுந்து மற்றோர் புறத்தால் வெளியேறி, அதே வேகத்தில் இராமரின் கையில் வந்து ஏறிக்கொண்டது. அம்மராமரங்கள் ஏழும் பெரு மலைகள் சரிந்து விழுவது போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வேருடன் சாய்ந்து தரையைத் தொட்டன.

இக்காட்சியைக் கண்ட இலக்குவன் உடனடியாக தனது அண்ண னின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கினான். அதேபோல் சுக்கிரீவனும் அனுமனும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து இராமரை வணங்கினார்கள். எட்டத் தில் நின்றிருந்த வானரக் குடிகளும் ஒடோடி வந்து, தமது தலைவன் சுக்கிரீவனைப் போன்று இராமரை வணங்கினர். இராமர் தனது கண் களை மூடி சில நொடிகள் மௌனத்திலிருந்து விட்டு கண்திறந்ததும் வானரர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர்.

வாலியால் துரத்தப்பட்ட நாளிலிருந்து சுக்கிரீவனிடம் .குடி கொண்டிருந்த அச்சம் அதே கணத்தில் நீங்கிவிட்டது. இராமபிரானை அணுகிய அவன், "பூமியும் நீ. வானமும் நீ மற்றுமுள்ள நீர், தீ, காற்று ஆகிய பஞ்சபூதங்களும் நீயே. தாமரை மலரிலுதித்த பிரம்மதேவனும் நீயே. கடலும் நீயே. திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமாலும் நீயே. செய்த பாவங்களனைத்தையும் மன்னித்தருளுவதுடன் அவற்றி னாலுண்டாகும் கொடுமைகளை நீக்கும் அருளாளனும் நீயே. ஆதியில் உலகங்கள் அனைத்தையும் தோற்றுவித் தவனான நீ, நாயிலும் கடையவ னான எனக்கு அருள் பாலிப்பதற்காக எழுந்தருளியிருக்கிறாய்!" என்ற வாறு பக்திப் பெருக்குடன் கை கூப்பி நின்றான்.

இதனை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

வையம் நீ வானும் நீ மற்றும் நீ மலரின் மேல் ஐயன் நீ ஆழிமேல் ஆழிவாழ் கையன் நீ செய்ய தீ அனைய அத் தேவும் நீ நாயினேன் உய்ய வந்து உதவினாய் உலகம் முந்து உதவினாய் (கிட்கிந்தா காண்டம் – (175) – 3882

சுக்கிரீவனின் போர்க்கோலம்

கால தாமதமின்றி காரியத்தில் இறங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சுக்கிரீவனிடம் எழுந்ததைப் போன்று இராமரிடம் அதே எண்ணம் உண்டாயிற்று. இராமரே சுக்கிரீவனிடம் "நண்பா! நாம் உடனடியாக கிட்கிந்தை செல்வோம். அங்கே உன் அண்ணன் வாலியை நீ போருக்கு

இராமாயணம்

அழை! போர் நடைபெறும் போது நான் மறைந்திருந்தே வாலி மீது பாணத்தை எய்வேன்!" என்று கூறினார். இதனால் சுக்கிரீவன் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தான். சுக்கிரீவனும் அனுமனும் வழிகாட்ட இராமரும் இலக்குவனும் உடன் சென்றனர். கூடவே தாரன், நீலன் மற்றும் நளன் என்ற வானரர்களும் சென்றார்கள்.

கிட்கிந்தைக் கோட்டையின் எதிர்ப்புறத்தே உள்ள கானகத்தில் அனைவரும் முகாம் அமைத்துத் தங்கினர். அடுத்த நாள் பொழுது புலர்ந்ததும், ஏற்கனவே திட்டமிட்டது போல் சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தைக் கோட்டை வாயிலை அடைந்தான். பலத்த சப்தத்துடன் கூவி வாலியைப் போருக்கழைத்தான். சுக்கிரீவனின் வீர ஒலிகேட்டு கோட்டைக்குள்ளிருந்த வானரக்குடிகள் அனைவரும் கதிகலங்கிப் போனார்கள். அக்குரலுக் குரியவன் வாலியின் தம்பி சுக்கிரீவன்தான் என்பதை அறிந்து பலருக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சி உண்டானது. காரணம், சுக்கிரீவனை அடித்துத் துரத் திய பின்னர் வாலியின் குணம் மாறுபட்டிருந்தது.

அண்ணன் தம்பி இருவரும் ஒன்றாக இருந்தபோது, குடியான வர்கள் அனைவரும் இருவர் மீதும் சமமான அன்பைச் செலுத்தி, இருவருக்கும் விசுவாசமாகவே நடந்து கொண்டனர். இடையில் சுக்கிரீவன் ஆட்சி புரிந்தபோது அனைவரும் அவனுக்கு விசுவாசிகளாகி விட்டிருந் தனர். வாலி உயிருடன் திரும்பிவந்து ஆட்சிபீடம் ஏறியதும் குடிகளின் நிலை சற்றுத் கலக்கமடைந்தது. வாலியும், சுக்கிரீவன் மீது பற்று வைத்திருந்தவர்களை இனங்கண்டு பழிவாங்கவும் தலைப்பட்டான். இதனால் வெறுப்படைந்தவர்கள் மீண்டும் சுக்கிரீவன் அரசனர்கி விட்டால் நன்றாயிருக்குமே என்று எண்ணியதில் வியப்பில்லை. சுக்கிரீவ னின் போராவேசக் குரல் இத்தகையோருக்கு ஆனந்த வெள்ளத்தைப் பெருக்கியது.

தம்பி சுக்கிரீவன் திடீரென வந்து போர்க்குரல் ஒலித்தமை வாலிக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. "பட்ட அடி போதாது போல் தெரிகிறது. ஒரேயடியாக ஒழித்துக் கட்டி விடுவதே நல்லது இவனை!" என்று கருதியவாறு இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

வாலியின் மனைவி தாரை ஒடோடி வந்து கணவனின் தாள் தொட்டு வணங்கி எழுந்தாள். "நாதா! தம்பி சுக்கிரீவன் தங்களுடன் நேருக்கு நேர் நின்று போரிடும் ஆற்றலற்றவன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாததொன்றல்ல. தங்களுக்குப் பயந்தே நாட்டை விட்டு ஓடியவன். இன்று அவனாகவே வந்து தங்களைப் போருக்கழைப்பதென்றால், அதில் ஏதோ மர்மம் இருக்க வேண்டும். தங்களைக் கபடமாக முறியடிக்க ஏதோ ஒரு தந்திரத்தைக் கையாள சுக்கிரீவன் தீர்மானித்திருக்கிறான்

என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. தயவுசெய்து இன்று என் பேச்சைத் தட்டாமல் மாளிகையிலேயே தங்கிவிடுங்கள்!"

இவ்வாறு தாரை கண்ணீர் மல்க, வாலியின் காலில் விழுந்து அழுதாள். பல போர்களைக் கண்டவன் வாலி. போர்க்களம் புறப்பட்டுப் போகும் போதெல்லாம் வெற்றித் திலகமிட்டு வழியனுப்பி வைப்பவள் தாரை. இன்று இவ்வாறு அழுது புலம்பி, அடிதொழுது மறிப்பது வாலிக்கே ஒரு தயக்க நிலையினை ஏற்படுத்தியது.

தாரையின் கலக்கம்

"தாரா! நீ ஒரு வீரபுத்திரி. உன் மூதாதையரெல்லாம் பெரும் போர்க்களம் கண்டு அங்கமெல்லாம் வீரவடுக்களை வெற்றிப் பதக்கங் களாக ஏற்றவர்கள். அதுமட்டுமல்ல, ஒரு சுத்த வீரனின் மனைவி நீ! என்றுமில்லாதவாறு இன்றேன் கலங்குகிறாய்? உன் கணவனின் வீரதீர பராக்கிரமச் செயல்களை நீ அறியமாட்டாயா? மாயாவி என்ற மாய வீரனை தனியாக நின்று தாக்கி அழித்ததை நன்கு அறிந்தவளல்லாவா நீ? சமுத்திர ராஜனுடனும் இமாலய மலைக்கதிபன் இமவானுடனும் வலுச் சண்டைக்குச் சென்று, அவர்கள் அச்சங்கொண்டு, அவர்களா லேயே என்னிடம் அனுப்பப்பட்ட எருதினுருக் கொண்ட துந்துபி எனும் அரக்கன் பட்டபாட்டைப் பார்த்தவளல்லவா நீ! இத்தனை ஆற்றல்மிக்க என்னுடன் என் தம்பி அடி தாங்க முடியாமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்ட சுக்கிரீவன் மோத வருகிறானாம்? அவனை எதிர்கொள்ள விடாமல் நீ தடுக்கிறாயே! என்ன பேதமை!"

வாலி தன் மனையாள் தாரையின் தோள்களைத் தொட்டு உலுக்கியவாறு இவ்வாறு கேட்டான். தாரை விம்மி விம்மி அழுதாள். வேதனையால் அவள் உடல் நடுங்கியது. 'என்றுமில்லாதவாறு இன்றேன் இவள் இவ்வாறு கலங்குகிறாள்?' என்ற வினா வாலியின் உள்ளத்திலும் எழாமலில்லை. அவளுடைய கண்களைத் துடைத்து விட்டான். தாரை அவனுடைய மலை போன்ற பரந்த தோளில் தன் முகத்தைப் டதைத்தவாறு மீண்டும் அழலானாள். அழுகையினூடே "நாதா! நான் கண்ட கனவுகள் பயங்கரமானவை. அதேபோன்று துர்ச் சகுனங்களும் நடைபெற்றுள்ளன. நமது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒற்றர்படையடன் சென்றிருந்த நமது மகன் அங்கதனும் பல கதைகளை வந்து இப்பொழுதுதான் சொன்னான்!"

"யார் அங்கதனா? நம் மகனா? அவன் இன்னும் என்னை வந்து காணவுமில்லை. எக்கதைகளையும் கூறவுமில்லையே!"

இராமாயணம்

"பிரடு?! சற்று நேரத்துக்கு முன்னர்தான் அந்தப்புரம் வந்தான். சிரமபரிகாரங்களை முடித்து விட்டு தங்களிடம் வருவதற்கிருக்கிறான். அவன் உணவு; கூட உண்ண மறுத்து கவலையுடன் காணப்பட்டான். 'கவலைக்குக் காரணம் என்ன மகனே?' என்று கேட்டபோது தான், பயங்கரமான அந்தத் தகவலைச் சொன்னான்."

இவ்வாறு தாரை விக்கித் திக்கி அழுத வண்ணம் கூறினாள்.

வீரன் வாலியின் வீழ்ச்சி!

இராமரும் இலக்குவனும் உருசியமுக மலையடிவாரத்தில் சுற் றித் திரிந்ததை சுக்கிரீவனின் ஒற்றர்களான சில வானரர்கள் கண்டு, சுக்கிரீவனிடம் தகவல் சொன்னார்களல்லவா? அவர்கள் வாலியால் தன்னைக் கொல்வதற்காக ஏவப்பட்டவர்களாக இருக்கலாம் என்று சுக்கிரீவன் அஞ்சுகின்றான்.

இராமரும் இலக்குவனும் அந்தப் பிரதேசத்தில் வலம் வந்து கொண்டிருந்ததை வாலியின் உளவாளிகளும் காண்கின்றனர். வாலியின் மகனான அங்கதனும் இத்தகவலை அறிந்து, இராம இலக்குமணரின்

உருவத்தை ஒளிந்திருந்து காண்கிறான். இவர்கள் அனுமனின் உதவியுடன் சுக்கிரீவன் இருக்குமிடம் சென்றதையும் அங்கதன் அறிந்து கொண்டான். இத்தகவல்களைத் திரட்டிக் கொண்டு கிட்கிந்தை செல்கிறான். தாயைக் கண்டு தான் கண்டவை, கேட்டவைகளை தாரையிடம் கூறுகின்றான். தாரை கலங்குகிறாள்.

சற்று நேரத்தில் சுக்கிரீவன் போரிடவருமாறு வாலியை கோட்டை அழைக்கின்றான். தசரதச் கூவி வாயிலில் நின் று அறை வந்து சக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள் இராமரும் இலக்குவனும் சுக்கிரீவனின் பின்னணியில் நிற்பதனால்தான், அண்ணனுக்குப் பயந்து ஓடி ஒளிந்த தம்பி சுக்கிரீவன், மீண்டும் போர் முழக்கமிட்டு வந்திருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தாள். இதனால் அவளைப் பயம் பிடித்தாட்டியது. தாரை இராமர் மாபெரும் வீரர், விவேகி மட்டுமல்ல பல அரக்கர்களைக் கொன்றொழித்தவர் என்ற கதைகள் பல வானரர்களிடமும் பரவியிருந் தது. இதனால் தான் தன் கணவனைப் போருக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று தாரை தடுக்க முற்பட்டாள்.

தாரையின் தவிப்பு

"பிராணநாதா! அயோத்தியிலிருந்து இரு அரசகுமாரர்கள் வந்திருக்கிறார்களாம். உங்கள் தம்பியுடன் அவர்கள் வந்து சேர்ந்து கொண்டமையினால்தான் சுக்கிரீவன் தங்களுடன் போரிடத் துணிந்தி ருக்கிறான். ஆகவே இன்று தாங்கள் போர்க்களம் செல்ல வேண்டாம். உங்கள் தம்பியுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளுங்கள். இருவருமே பகையை மறந்து, முன்பு போல் கிட்கிந்தையை ஆட்சி புரியுங்கள்," என்று உருக்கமாகக் கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட வாலி இடிபோல் சிரித்தான். "தாரா! உன் கணவன் வலுச்சண்டைக்குப் போகமாட்டான். அதே வேளை வந்த சண்டையையும் பற்றிக் கூறினாயே! விடமாட்டான். அயோத்தி அரசகுமாரர்களைப் அவர்கள் இராமரும் இலக்குவனுமாகத்தான் வேண்டும். இருக்க இருவரும் இணையிலா வீரர்கள். தர்ம நெறி தவறாதவர்கள். தவக் கோலம் பூண்டு தெற்கு நோக்கி வருகிறார்கள் என்ற தகவல் எனக்கு தெரிந்ததுதான். அவர்கள் உருசியமுகம் வந்திருக்கலாம். முன்பே சுக்கிரீவனையும் கண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் சுக்கிரீவன் பக்கம் சார்ந்து நின்று என்னுடன் போரிட ஒரு போதும் முன்வரமாட்டார்கள். அண்ணனுக்கும் தம்பிக்குமிடையில் நடைபெறும் குடும்பச் சண்டையில் அந்நியர்களாகிய அவர்கள் ஏன் தலையிடப் போகிறார்கள்? அவர்களைப் அஞ்ச வேண்டாம். தம்பி சுக்கிரீவனுக்கு இம்முறை நல்ல பற்றி ந பாடம் புகட்ட வேண்டும். கலக்கத்தை விடுத்து, ஒரு சுத்த வீரனின் துணைவி போன்று போருக்கனுப்பிவை என்னை!"

இவ்வாறு வாலி கூறியபின் தாரையால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வாலியின் நெற்றியில் வீரத்திலகமிட்டு விடைகொடுத்தனுப்பி வைத்தாள். தன்னுடைய தளபதிகளில் இருவரைமட்டும் தன்னுடன் வருமாறு பணித்தான் வாலி. இருப்பினும் சண்டையில் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவ்விருவரும் குறுக் கிடக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டான்.

கிட்கிந்தைக் கோட்டையின் முன்புறம் சுக்கிரீவன் வாலியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தான். விரைந்து சென்ற வாலி "ஏனடா மீண்டும் வந்தாய்? பட்ட அடி போதாதா? பாவம் பிழைத்துப் போகட்டும் என்று உன்னைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டேன். மீண்டும் வந்த உன்னை இன்று உயிரோடு விடமாட்டேன்!" என்று கர்ஜித்தான்.

சுக்கிரீவன் எதுவுமே பேசவில்லை. வாலியின் வலிமை அறிந்தவன் என்பதனால் உள்ளூர அச்சம் இல்லாமல் போகவில்லை. இராமர் கொடுத்த வாக்கு அவனைத் தைரியம் கொள்ள வைத்தது. மாபெரிய வீரன் போல் பெரும் சப்தம் செய்து கொண்டு வாலியின் முன் பாய்ந் தான். இருவருக்கும் துவந்த யுத்தம் நடைபெற்றது. இருவரும் பெரிய மரங்களை வேருடன் பிடுங்கிக் கொண்டு தாக்கினார்கள். இருவரும் துள்ளிக்குதிக்கும் போதெல்லாம் பூமி அதிர்ந்தது. வனவிலங்குகளும் பயந்து அங்குமிங்கும் ஓடின.

தடுமாறிப் போன இராமா

இருவரும் போர் புரியும் முறை இராமரையும் இலக்குவனையும் வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இராமர் ஒரு கணம், தான் ஏற்றிருந்த கடமை யையே மறந்துவிட்டாரோ என்று இலக்குவன் நினைத்தான்.

திடீரென சுயநினைவு பெற்றவர்போல், கோதண்டத்தை எடுத்து, கணையொன்றையும் தொடுத்து, எய்வதற்கு வாலியை இலக்கு வைக்க முனைந்தபோதுதான் அவருக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

உயரம், பருமன், அங்க அமைப்புக்கள் மட்டுமல்லாமல், ஆடை அணிகளில் கூட வாலியும் சுக்கிரீவனும் ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை காணமுடியாத நிலையில் இருந்தனர். பல வினாடிகள் முயன்றும் வாலியை இனங்காண முடியாமல் இராமர் தடுமாறினார்.

இந்த இடைவெளியில் சுக்கிரீவன் வாலியிடம் பயங்கரமான அடி வாங்கினான். இராமபாணம் வாலியின் மார்பைக் கிழிக்க இதோ வரும். அதோவரும் என்று காத்துக் காத்து நன்றாகக் களைத்துப் போய் விட்டான். இராமர் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டாரோ என்ற எண்ணம் உண்டா னது. இனிமேல் தாமதித்தால் வாலி தன் உயிரைப் போக்கி விடுவான் என்ற எண்ணம் வலுவடைந்ததும் வாலியின் பிடியிலிருந்து தன்னைப் பியத்தெடுத்துக் கொண்டு ஒட்டம் பிடித்தான். இராமர் நின்றிருந்த

இராமாயணம்

இடத்துக்கு நேராக ஓடி வராமல், சுற்றி வளைத்து, இராமர் இலக்கு மணனுடன் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சுக்கிரீவனின் உடலில் காயம் படாத இடமே இல்லை என்று சொல்லலாம். குருதியுடன் வியர்வையும் ஆறாகப் பெருகியது. இளைத்துக் களைத்து வந்தவன் இராமரைப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து சுக்கிரீ வனடைய உள்ளத்திலெழுந்த உணர்வுகளை இராமர் ஊ கித்தறிந்து கொண்டார். "நண்பா! கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றாத கயவன் இவன் என்று மட்டும் கருதி விடாதே! உண்மையில் அண்ணன் தம்பி ஆகிய உங்கள் இருவரில் யார் வாலி என்பதனை நிர்ணயிக்க என்னால் முடியாமல் போய்விட்டது. அவன் தான் வாலி என்று கருதி ஒருவர் குறிவைத்ததும் அதே இடத்தில் திடீரென மற்றவரின் மீது உருவம் தோன்றும். நாணேற்றிக் கணை தொடுத்து குறிபார்த்தும், அக்கணையை இப்போதுதான் முதன் எய்ய முடியாத அனுபவத்தை முதலில் அனுபவித்தேன். பாணத்தை எய்து அப்பாணம் வாலியைத் தாக்காமல் தவறுதலாக உன்மீது பாய்ந்திருந்தால் எப்பேற்பட்ட பழி ஏற்பட்டிருக்கும்! கால தாமதமில்லாமல் உடனடியாக மீண்டும் போய் வாலியுடன் மோது!"

"தம்பி இலக்குமணா! வாலியிடமிருந்து சுக்கிரீவனைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்கேற்ற வகையில் காட்டுக் கொடியில் பூக்களைத் தொடுத்து சுக்கிரீவனின் கழுத்திலணிவித்து, மார்புடன் இணைத்துக் கட்டிவிடு. அப்போது சுக்கிரீவன் யார் என்பதை அறிந்து கொண்டு வாலி மீது பாணத்தைத் தொடுத்து விடுகிறேன்!"

இராமர் இவ்வாறு கூறியதும் சுக்கிரீவனின் சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது. இலக்குவனும் அண்ணனின் ஆணையினை ஏற்று உடனடியாக ஒரு சரம் தொடுத்து சுக்கிரீவனுக்கு அணிவித்தான். மீண்டும் முன்பை விட மிகவும் வலுவுடைய கர்ஜனை புரிந்த வண்ணம் சுக்கிரீவன் கோட்டை வாயிலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த வாலியை அணுகினான்.

சுக்கிரீவனின் போராவேசக் குரல் மீண்டும் கேட்டதும் வாலி சற்றுத் துணுக்குற்றான். இத்தனை அடி உதைகளை வாங்கிக் களைத்துப் போய் பின்வாங்கி ஓடியவன், உடனடியாகவே மீண்டும் திரும்பி போர் முழக்கமிட்டு வருவதானால், இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்க வேண்டும் என்று வாலி கருதினான். இருப்பினும், வீரனான அவன் தேடிவரும் போரில் குதிக்கத் தயங்கவில்லை.

வீழ்ந்தான் வாலி

"ஏனடா அற்பனே! உனக்கு உன் உயிரின் மேல் ஆசையில்லையா? இரண்டு தடவைகள் உனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்துத் துரத்தினேன். ஆனாலும் உன் கெடுட;த்தி கேட்டையே தேடுகிறது. மீண்டும் ஒருமுறை உனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தருகிறேன். வந்த வழியே மீண்டும் திரும்பி ஒடிவிடு!" என்றான் வாலி.

"உயிர்விடப்போவது யார் என்பதை இன்னும் சற்று நேரத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். எனக்கு நீ இதுவரை கொடுத்த உபாதை களுக்கெல்லாம் மொத்தமாக உனக்குத் தந்து, உன் உயிரைப் பறிக்க நானே இயமனாக வந்து விட்டேன். உன் இஷ்டதெய்வத்தை வணங்கிவிட்டு வா போரிட!" என்ற சுக்கிரீவன் ஓடி வந்து வாலிமீது பாய்ந்தான். எதிர்பாராத தாக்குதலுக்கு இலக்கான வாலி நிலை தளர்ந்து நிலத்தில் சாய்ந்தான். எனினும் சுக்கிரீவன் தன்மீது பாய்வதற்கு முன் எமுந்து நின்று கொண்டான். சுக்கிரீவன் அதே நேரத்தில் வாலியின் பரந்த மார்பில் தனது வலது கையால் தாக்கினான். அந்த அடி வாலிக்கு உறைக்கவேயில்லை. சுக்கிரீவனைக் கீழே சாய்த்துவிட்டு அவன் மீது தாவி ஏறினான். விழுந்தவனைத் தாக்க தனது வலது கரத்தை ஓங்கி உயர்த்தினான்.

இதுதான் சரியான தருணம் என்பதை உணர்ந்த இராமர், தன் கோதண்டத்திலிருந்து பாணத்தை எய்தார். அது நேராக வாலியின் இடது மார்பைத் துளைத்தது. வேரற்ற மரம் போல் தரையில் வீழ்ந்தான் வாலி.

வீரன் வாலி விடுத்த வினா

இராமபிரானுடைய கோதண்டத்திலிருந்து சீறிப்பாய்ந்த இராம பாணம் வாலியின் மார்பைத் துளைத்து, அந்த மாவீரனை மண்ணில் கிடத்தியது. மாமேருமலை சரிந்தால் எவ்வாறிருக்குமோ அதே போன்று வாலி வீழ்ந்து கிடந்தான்.

இந்திரன் மகனான வாலி இணையிலா வீரன், அவனைப் போரில் நேருக்கு நேர் நின்று பொருதி வெல்லக்கூடிய வல்லமை உலகில் எவருக்குமே இல்லை. தேவர்களிடம் வரங்களைப் பெற்றவன், தேவேந்திர னால் அளிக்கப்பட்ட மார்டிப்பதக்கத்தைப் பெற்றவன்.

அமிழ்தம் கடைந்தவன்

கம்பநாட்டாழ்வார் வாலியின் ஆற்றலை விளக்கும் நோக்குடன் தரும் பாடல் இவை:

> மந்தர நெடுவரை மத்து வாசுகி அந்தம் இல் கடை கயிறு அடை கல் ஆழியான் சந்திரன் தூண் எதிர் தருக்கின் வாங்குநர் இந்திரன் முதலிய அமரர் ஏனையோர் (கிட்கிந்தா காண்டம் – 252) – 3959

மந்திரமாமலையினை மத்தாகவும் வாசுகி எனும் பாம்பினை கடலைக் கடைவதற்குரிய நீண்ட கமிறாகவும், அம்மலை கடலுள் அமிழ்ந்து விடாமல் கீழே தாங்கிப் பிடிப்பதற்கு திருமால் ஆமை வடிவில் அடைகல்லாகவும், மலை சாய்ந்து விடாமல் உச்சியில் சந்திரன் மலை யைத் தாங்கி நிற்கும் தூணாகவும் நின்று பிடித்துக் கொள்ள, கயிறாக மலையைச் சுற்றியிருந்த வாசுகியை ஒரு பக்கம் தேவர்களும் மறுபக்கம் அசுரர்களும் இழுத்துக் கடைந்தனர்.

பெயர்வுற வலிக்கவும் மிடுக்க இல் பெற்றியார் அயர்வுறல் இற்றதை நோக்கி யான் அது தமிர் எனக் கடைந்து அவர்க்கு அமுதம் தந்தது, மமில் இயல் குமில் மொழி மறக்கல் ஆவதோ? (கிட்கிந்தா காண்டம் – 253) 3960

பொருள்:

"வாசுகியைக் கயிறாகக் கொண்டு மந்திர மலையான மத்தினை

இருபுறத்திலிருந்தும் தேவர்களும் அசுரர்களும் கடையும்போது அவர்கள் களைப்புற்றனர். அவ்வேளையில் அவர்களை விலக்கிவிட்டு நான் (வாலி) அக்கடலைக் கடைந்து அமிழ்தம் கிடைக்கச் செய்தேன். மயிலைப் போன்ற சாயலும் குயிலைப் போன்ற குரலும் கொண்டவளே! இதனை நீ மறந்துவிடலாமோ?" இவ்வாறு வாலி தனது வீரத்தையிட்டு மனைவி தாரையிடம் சுக்கிரீவனுடன் போருக்குப் புறப்படுமுன்னர் கூறுகிறான்.

இப்பாடல்களின் கருத்துப்படி பார்த்தால் தேவர்களையும் அசுரர்களையும்விட அதிக வலிமையுள்ளவன் வாலி என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அசுரர்க்கு அரசனான இராவணனே வாலியின் ஆற்றலுக்குப் பயந்தவன் என்றும் கருதப்படுகிறது.

இத்தகைய பராக்கிரமசாலியான தன்னை தரையில் வீழ்த்தியவன் யார்? என்பதை அறியமுடியாமல் வாலி தடுமாறுகிறான். சுக்கிரீவன் இரண்டாவது தடவை போருக்கழைத்தபோது வாலியினுடைய உள்ளத் தில் சந்தேகம் தோன்றியது. இருப்பினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் போருக்குப் புறப்பட்டதை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்கிறான். தனது அன்பிற்குரிய மனையாள் தாரை தடுத்ததையும் எண்ணிப் பார்க்கிறான். கூறினாள குமாரர்கள் சுக்கிரீவனுடன் சேர்ந்து வருவதாகக் தசரத தாரை. ஆனால் நீதி நெறிகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து தாமத்தை தம்பியடன் சேர்ந்து நிலை நாட்டும் தகைமையுடைய இராமன், தன் தன்னை எதிர்க்க என்றுமே வரப்போவதில்லை என்று அவனுள்ளம் மார்பில் கொண்டிருந்தது. மண்ணில் கிடந்த வாலியின் நம்பிக்கை பாய்ந்த கணையினால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை விட அவனுடைய மனத்தில் ஏற்பட்ட துன்பமே கரைகாண முடியாததொன்றாக அவனை ஆட்டிப் படைத்தது.

யார் செலுத்திய கணை?

தனது மார்பினை ஊடுருவிய அம்பு யாரால் ஏவப்பட்டது என் துடித்தது. தன்னை வீழ்த்தக்கூடிய அவன் உணர்வு அறிய பதை வீசியவன் தேவேந்திரனாக இருக்கமுடியாது. திரிபுர கணையினை மெரித்த விரிசடைக்கடவுள் சாட்சாத் சிவபிரானாக இருக்கலாமோ? திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளும் திருமாலாகவோ அல்லது திருமாலின் வயிற்றிலுதித்த நான்முகனாகவோ இருக்கலாமோ, என்றெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்தான். அந்த ஆடிதம் திரிசூலமாகவோ? சக்கரமாகவோ, வஜ்ஜிராயு தமாகவோ தென்படவில்லை. வில்லின் நாணிலிருந்து விரைந்து வந்து பாய்ந்த கணையாகத்தான்பட்டது. தனது கைகளால் நன்றாக தொட்டுத்தடவிப் பார்த்தான். பலன் தன து அவ்வாயுதத்தைத்

முழுவதையும் திரட்டி இழுத்துப் பிடுங்க எத்தனித்தான். வேதனை தான் அதிகரித்தது. குருதிவெள்ளம் பாய்ந்து அந்த மண்ணில் பெருக் கெடுத்தோடியது. கணையினைப் பிடுங்கினால், அக்கணையினை ஏவியவன் யார் என்பதை அறிந்து விடலாமே என்று மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்தான்.

வாலியால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. சோர்வினால் உடல் வலிமையினை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தனது தலையினை இருபுறமும் மட்டுமே திருப்ப முடிந்தது. அவ்வாறு அசைத்தும் அவன் கண்களுக்கு எவருமே தென்படவில்லை.

சுக்கிரீவனின் துயரம்

வாலி இராமபாணத்தால் வீழ்த்தப்பட்டதும், அவனுடைய பிடியில் அகப்பட்டுக் கிடந்த சுக்கிரீவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு மேலெழுந்தான். இராமரும் இலக்குவனும் நின்றிருந்த திசை நோக்கி நன்றி கூறுவதுபோல் மகிழ்ச்சியுடன் வணக்கம் செலுத்தினான். அடுத்த கணம் குற்றியிராகத் தரையில் கிடந்து துடித்த தன் அண்ணனைப் பார்த்தான். தன் சக உதிரத்தோன்றல், உதிரம் பெருகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்டதும் அவனது மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. விவரிக்க முடியாத சோகம் சுக்கிரீவனை ஆட்கொண்டது. துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்த வாலியை இமைவெட்டாமல் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனையும் அறியாமல் அவன் வாய் "அண்ணா…!, அண்ணா…!" என்று அலறியது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மழையெனப் பொழிய வாலியின் பாதங்களில் வீழ்ந்தான்.

"அண்ணா..... அண்ணா....!

ஈரேழு உலகங்களிலும் உள்ள எவராலுமே வீழ்த்த முடியாத ஈடு இணையற்ற வீரனான உன்னை, உன் தம்பியாகிய நானே வீழ்த்தக் காரணமாகி விட்டேனே! உன்னை அணுக அந்த இயமதர்ம ராஜனே அஞ்சி நடுங்குவானே! உனக்கு உன் உடன் பிறப்பாகிய நானே எமனாகி விட்டேனே! அண்ணா.....! அண்ணா.....! என்னை மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா....!" சுக்கிரீவன் இவ்வாறு அழுதவண்ணம் மயக்கமுற்று வீழ்ந்தான்.

சுக்கிரீவன் தன் காலடியினில் விழுந்து அழுவதை வாலி உணர்ந் தான். தன் தம்பி படும் பாட்டையும் தனது கீழ்ப்பார்வையால் ஒரளவு கண்டான். எனினும் அவனுடைய முழுச்சிந்தையும் பலமும் தன்மார்பில் புதைந்து கிடக்கும் கணையினைப் பிடுங்கி, அவ்வம்பினை எய்தவன் யார் என்பதை அறிவதிலேயே லயித்திருந்தான்.

தனது கால்களிலும் வாலிலும் முழுப் பலத்தையும் திரட்டி இரு கைகளாலும் அம்பினைப் பிடித்து இழுத்தான். அம்பு வெளிவந்தது. மார்பிலிருந்து பாய்ந்த இரத்தம் மலை உச்சியைத் தொடும் அளவு மேலே சீறிப்பாய்ந்தது.

பிடுங்கியெடுத்த அம்பினை இருகைகளாலும் ஏந்தி தன் கண்க ளுக்கு நேரே கொண்டு வந்தான். 'ராம்' என்ற எழுத்துக்கள் அந்த அம்பின் அடிப்பகுதியிலே பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைக் கண்டதும் "ராம்.... ராம்.... ராம்...." என்று மூன்று முறை பலத்த ஒலியுடன் உச்சரித்தான். அந்தக் கணமே அவனுடைய காயத்திலிருந்து வெளியேறிய இரத்தப்பெருக்கு உடன் நின்று விட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல் அவனை வாட்டிய வேதனையும் மறைந்துவிட்டது. எனினும் அவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

'தர்மநெறிகாத்து தரணியிலே தன்னிகரற்ற ஆட்சியினைக் கண்ட தசரதன் மைந்தன் இராமனா இத்தகைய கோழைத்தனத்தைக் கடைப்பிடித்தான்?, என்று வாலி எண்ணத் தலைப்பட்டான். இராமரின் பாணத்தை வேறொருவன் கையினால் தொட்டெடுத்து எய்யக்கூடியவனல்ல என்பதை வாலி நன்கறிவான். 'மூவுலகும் போற்றுதற்குரிய வீரனான இராமன் இத்தகைய இழி செயலில் இறங்கக் சூடியவனல்ல' என்று ஒரு கணம் அவன் மனம் எண்ணத் துணிந்தது. அடுத்த கணம் இராமன்தான் இந்த இராமபாணத்தால் தன்னை வீழ்த்தி யுள்ளான் என்று துணிந்தான். தன் அன்பு மனையாளான சீதையை இலங்கையர்கோன் இராவணன் கவர்ந்து சென்றமையினால், 'இராமன் சித்தம் தடுமாறி, செய்வதறியாது, முறை தவறி விட்டானோ?' என்றும் மறுகணம் கருதலானான். 'மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற அரக்கர் கோனை சமர் செய்து வீழ்த்தும் ஆற்றலற்ற இராமர், இந்த வானரர் கோன் மீது கணைதொடுக்கும் இழி செயலைச் செய்தானோ?' இவ்வாறு கருதிய வாலியின் கண்களில் நீலவண்ண மேனியுடன் கோதண்டம் கையிலேந்தி தன்னை நாடி வந்து கொண்டிருந்த இராமரின் உருவம் தெரிந்தது. சோர்ஷடன் சுருங்கிக்கிடந்த கண்களை நன்றாகத் திறந்து அவ் ஒருவினைப் பார்த்து தன் உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்டான். இராமர் அருகில் வந்ததும் தன் வாயைத்திறந்து, "என்ன நினைத்தாய்? என்ன செய்தாய்?" என்ற வினாவினை எழுப்பினான்.

"குடும்பச் சண்டைக்குள் குறுக்கிட நியாயம் என்ன?"

இராமபிரானும் தம்பி இலக்குவனும் வாலியை நெருங்கியதும் வாலி விடுத்த வினா இராமரின் உள்ளத்தில் ஒரு வேலைப் போல் தாக்கியது. இலக்குவனும் இவ்வினாவுக்கு விடை அளிக்க முடியாது வாய் மூடி நின்றான். வாலி தொடர்ந்து பல வினாக்களை வீசினான்.

"உலகங்களுக்கே நல்லறத்தைப் போதிக்கும் சிறப்புடையவன் நீ! அநீதிகளனைத்தையும் உன் பார்வையாலேயே களைந்தெறியக் கூடியவன் நீ! ஈடிணையற்ற பராக்கிரமசாலி நீ! மூன்று உலகங்களுக்கும் நீதி வழங்கும் ஆற்றலுமுடையவன் நீ! இத்தனை சிறப்புக்களையுமுடைய நீ, என் மீது உன் பாணத்தை ஏன் எய்தாய்?

உனக்கு நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? நீ வாழும் உலகத்தில் நான் வாழக் கூடாது என்று என்னை வதைக்கத் துணிந்தாயா?

நான் வேறொருவனுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, இதில் தலையிட்டு என்னைக் கொல்லக் கணை வீசினாயே! தர்மநெறி, நீதி நியாயங்கள் தெரிந்தவன் என்று உன்னை அனைவரும் ஒரே முக மாகப் புகழ்கின்றனரே! அவ்வாறிருக்க என் மீது கணை தொடுத்து எனை வீழ்த்துவதில் என்ன நியாயத்தைக் கண்டாயப்பா?

குடும்பப் பிரச்சனை

எனது தம்பிக்கும் எனக்குமிடையில் சண்டை. இது எங்கள் குடும்பப் பிரச்சனை! என் தம்பியுடன் சேர்ந்து என்னை வீழ்த்தத் தலைப்பட்டாயே? இது எத்தகைய நீதிநெறிகளுக்குள் அடங்கும்?

சகோதரர்கள் மீது எத்தகைய பாசம் வைத்திருக்கிறாய் என்பதை நான் அறிவேன். உன் சிற்றன்னைக்கு உன் தந்தை கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்ற உனக்குரிய அரச பதவியை உன் சிற்றன்னையின் மகன் பரதனுக்கே கொடுத்து விட்டுக் கானகம் டிறப்பட்டவன் நீ! இங்கு சகோதரர்களாகிய நாங்கள் எங்களுக்குள் சண்டைபோடும்போது, எங்களைச் சமாதானப்படுத்த எத்தனிக்காமல், என்னைக் கொன்று என் தம்பிக்குப் பதவியைக் கொடுக்க முற்பட்டாயே!

சகோதர பாசத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக எவரும் உன்னையே குறிப்பிடும்போது, இரு சகோதரர்களுக்குள் எழுந்த பிணக்கில் நீ பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டாயே!

தம்பி சுக்கிரீவனுடன் நீ சேர்ந்து என்னை முறியடிப்பதற்கு நீ வந்திருக்கிறாய் என்பதை என் மனைவி கூறி எச்சரித்தாளே! 'தசரத குமாரன் அத்தகைய அதர்மத்துக்குத் துணிய மாட்டான்' என்று கூறி அவளுடைய வாயை அடைத்துவிட்டு வந்தேனே!

மாவீரன் என்று உன்னை எல்லோரும் புகழ்ந்திருக்கும்போது, நீ என் முன்தோன்றி எதிர்நின்று பொருதாமல், கோழைபோல் மரங்களில் மறைந்து நின்று கணையினை ஏவினாயே? உன்னைப் போன்ற ஓர் அரசகுமாரனுக்கு இச்செயல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

பெரும்புகழோடு பரம்பரை பரம்பரையாக ஆட்சி புரிந்து அறம் காத்து வந்த இச்வாகு குலத்துக்கே இழுக்கினைத் தேடித் தரும் வண்ணம் இழி செயலைச் செய்து விட்டாயே!

உன் அன்பின் நாயகி உன்னை விட்டகன்றமையினால் உன் டுத்தி பேதலித்துவிட்டது போலும்! சீதாதேவியைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தால் சில நாழிகைகளிலேயே உலகின் எந்த மூலையிலிருந்தாலும் கண்டு பிடித்து உன் காதலியைக் கொண்டு வந்து உன் காலடியில் சேர்த்திருப்பேனே!

இராவணன் தான் சீதையைக் கவர்ந்தான் என்பதை நானும் அறிவேன். இராவணனோ எனக்குக் குற்றேவல் செய்யக் கடமைப் பட்டவன். அவனிடம் நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னாலே, அவன் தானாகவே சீதையை விட்டு விடுவான். இல்லையேல் நானே இராவணனுடன் போரிட்டு அவனைக் கைதுசெய்து உன் காலடியில் வீழ்த்தியிருப்பேனே!

பிறந்தவரெல்லாம் இறந்தேயாக வேண்டும் என்பதுதான் நியதி! ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் நீ ஏன் என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. இராமா! என் உயிர் இந்த உடலை விட்டுப் பிரிய முன் இந்த வினாவுக்கு விடை கூறிவிடு. என் கேள்வி களுக்கான சரியான பதில் கிடைக்காமல் என் ஆன்மா உடலை விட்டு நீங்காது! இது உறுதி!"

இலக்குவனின் விளக்கம்

இவ்வாறு வாலியின் வாயிலிருந்து திக்கித் திணறி வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்தன. இராமர் மௌனம் சாதித்தார். இலக்குவன் வாய்திறந்தான். "வாலி! நீ உன் தம்பி மீது அநியாயமாகப் பழி சுமத்தி அவனை அடித்து விரட்டினாய். மாயாவியுடன் நீ போரிடுவதற்காக மலைக் குகைக்குள் சென்று பல நாட்களாகியும் திரும்பிவரவில்லை.

இராமாயணம்

கிட்கிந்தைக் குடியான வானரர்கள் பலமுறை வேண்டியதன் பின்னர்தான் சுக்கிரீவன் ஆட்சி பீடமேறச் சம்மதித்தான். பல நாட்களின்பின் திரும்பிவந்த நீ, உன் தம்பியின் நியாயங்களைக் கேட்காமல் அவனைத் துன்புறுத்தினாய்! அது மட்டுமல்லாமல் உன் தம்பி மனைவி உன் உடன் பிறப்புக்குச் சமமானவள். அவளையே உன் மனைவியாக்கிக் கொண்டாய். எமது தர்ம நியதிப்படி மாற்றான்மனை நாடுவது மரண தண்டனைக்குரிய மாபெரும் குற்றம். இவையே இராமபாணத்தால் நீ மரணதண்டனை அடைய வேண்டியதற்கான காரணங்கள்," என்று இலக்குவன் அளித்த விளக்கத்தால் வாலி திருப்தி அடையவில்லை.

வாலியின் வாயில் விரக்தியும் ஏமாற்றமும் இணைந்த முறுவல் தென்பட்டது. "ஐயா! மானிடருக்கான நீதி நெறிகள் எம் போன்ற வானரர்களுக்கு எப்படி ஐயா பொருந்தும்?" என்றான் வாலி.

தவறுக்கு தண்டனை

இப்பொழுது இராமர் வாய் திறந்தார். "வாலி நீ வானரன் தான். ஆனால் நீயோ தேவர் மகன். தெய்வேந்திரன் உன் தந்தை. இதனை மறந்தாயா? அல்லது மறைக்க முற்படுகிறாயா? ஆறறிவு படைத் தவர்கள்கூட மனதாரப்பல குற்றங்களைப் புரிந்துவிட்டு, "அறிவிழந்து தவறிழைத்தேன்," என்று கூறினாலும் அவர்கள் தண்டனையிலிருந்து தப்பமுடியாது. உன் உருவம்தான் வானரமே தவிர, நீ உள்ளத்தால் மிருகமல்ல. தெய்வாம்சம் பொருந்தியவன். உன் தம்பி மனையாளை தகாத உறவு பூண்டமையினால் உரிய தண்டனையைப் பெற்றாய்!" என்றார்.

"குற்றமிழைத்தமையினால் அரசன் என்ற நிலையில் எனக்குரிய தண்டனையைத் தந்தாயோ? இருப்பினும் என்னை நேரில் வந்து விசாரித்து தண்டனை வழங்கியிருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆனால் நீயோ மறைந்திருந்தே என் மீது கணை தொடுத்தாய்?"

இந்தக் கேள்விக்குரிய பதில் இராமகாதை பாடிய வால்மீகி முனிவராலோ தமிழில் தந்த கம்பநாட்டாழ்வாராலோ தர்க்க ரீதியில் அமையவில்லை, என்பதே பல பேரறிஞர்களுடைய கருத்து. இராம காதையை மேடைகளில் வியாக்கியானம் செய்பவர்களாயினும் சரி, கதாகாலாட்சேபம் செய்பவர்களாயினும் சரி கொஞ்சம் மழுப்பலாகச் சொல்லிவிட்டு முடித்து விடுகிறார்கள். பேரறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் கூட இந்த இடத்தில்,

"வாலியின் குற்றச்சாட்டுக்கு இராமர் ஏதோ பதில் சொன்னதாகவும்

அதைக் கேட்டு வாலி சமாதானப்பட்டதாகவும் நாம் படிக்கும் இராமா யணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அதில் சாரம் இல்லை. பெரியோர்கள் மன்னிப்பார்களாக," என்று கூறி ஒதுங்கி விடுகிறார். "அவதாரம் அவதாரமே..... அவதார புருடர்களின் நடவடிக்கைகளுக்கு விளக்கங்கள் கொடுப்பது பொருந்தாது," என்றும் கூறுகிறார் ராஜாஜி.

வாலி வதத்திற்குரிய காரணத்தை நாமும் நமக்கெட்டிய அளவில் ஆராய்ந்து பார்ப்போம்!

வாலி பெற்ற வரம்

இராமபிரான் சீதாபிராட்டியாருடனும் இளையபெருமாள் இலக்குவனுடனும் ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தண்டகா ரணியம் வந்தபோது, பல தவசிரேட்டர்களுடன் வாழ்ந்தார்கள். சுசீட்சண முனிவர் ஆச்சிரமத்திலிருந்து அகத்திய மாமுனிவரிடம் வருவதற்கு முன்னர் ஒருநாள் இராமபிரானிடம் சீதாபிராட்டியார் தனது உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினார். தண்டக வனத்தில் தவம்புரியும் முனிவர்கள், அரக்கர்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகித் துன்பப்பட்டனர். வேள்விகள் நடைபெறவொட்டாமல் அரக்கர்கள் பல இடையூறுகளைப் டுரிந்தார்கள். தங்களை, அரக்கர்களால் இழைக்கப்படும் கொடுமைகளில் காத்தருள வேண்டும் இருந்து – அரக்கர்களை வதம் செய்து அக்கிரமங்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அரக்கர்களின் கொடுமைகளை அழிப்பதற்காகவே அவதாரம் எடுத்தவரான இராமர் அவர்களுக்கு அபயமளித்து, "அரக்கர்களை வதம் செய்து அவர்களால் ஏற்படும் அனர்த்தங்களை நீக்குவேன்!" என்று வாக்களித்தார்.

இராமரும் சீதையும் பூங்காவில் தனித்திருக்கும் வேளையில் சீதை இராமரிடம், தன் மனதில் நீண்டகாலமாக உறைந்து கிடந்த ஓர் ஐயப் பாட்டுக்கு விளக்கம் கோரினாள். தங்களுக்கு எத்தகைய தீங்கும் தராத அரக்கர்களை ஏன் வதம் செய்ய முன்வரவேண்டும், என்பதே அக்கேள்வி.

கணவன் எக்காரியத்தில் ஈடுபட்டாலும் அதற்கு என்றும் அனுசரணையாக இருப்பது தான் ஒரு தர்மபத்தினியின் கடமை. இருப்பினும் கணவன் தர்மநெறிகளிலிருந்து பிறழலாகாது என்பதில் மனைவி கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பதும் அவசியம். கணவனிடம் தன் கருத்தைக் கூறும் போது, காலம், இடம், குறிப்பறிந்து கூற வேண்டும். இதனை அறிந்திருந்த சீதையும் தகுதியான தருணம் பார்த்து தனது வினாவினைத் தொடுத்தாள்.

"பிராணநாதா! முற்றும் உணர்ந்தவர்கள் தாங்கள்! தங்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக எண்ணிவிட வேண்டாம். இருப்பினும் சில நாட்களாகவே என் உள்ளத்தை உறுத்தும் ஒரு கேள்விக்குத் தங்களிடமிருந்து விடை கோர விரும்புகிறேன்." இவ்வாறு சீதை இராமரிடம் கோரியதும், புன்முறுவல் பூத்தவராக, "ஜானகி! உள்ளத்தில்

ஐயம் எழுந்தால் அதனை எவ்வகையிலாயினும் நீக்கிவிட வேண்டும். கூச்சப்படாமல் உன் கேள்வியைக் கேள்!" என்றார் இராமர்.

சத்திரிய தர்மம்

தர்மம் எது? நீதி எது? அநீதி எது? என்பவற்றை "கடமை எது? யெல்லாம் பூரணமாக உணர்ந்தவர்கள் தாங்கள். சத்திரியர்கள் ஆயுதம் ஏந்துவது துன்பப்படுவோரை இரட்சிப்பதற்காகவே என்பதை அறிவேன். ஆசைக்கு இலகுவாக அடிமைப்படுகிறான். இதனால் மனிதன் பஞ்சமாபாதகங்களைச் செய்வதற்குத் தூண்டப்படுகிறான். பொய் பேசுவது, பிறன் மனையாளை இச்சிப்பது மற்றும் தமக்குத் தீங்கு செய்யா தவர்களைத் துன்புறுத்துவது போன்ற பாவங்களைப் புரிபவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். தாங்கள் முதலிரு தவறுகளையும் தரிசித்த எப்போதும் விடப்போவதில்லை. ஆனால் தங்களை வந்து முனிவர்களுக்கு தாங்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிதான் என்னைத் தடுமாற வைத்து விட்டது. அவர்களை வருத்தும் அரக்கர்களை வதம் செய்வதாக உறுதி கூறிவிட்டீர்கள். இதனால் மூன்றாவதான நமக்குத் தீங்கு பயக்க நினைக்காத அரக்கர்களை தாங்கள் அழித்தொழிக்க முயல்வது, அந்த மூன்றாவது குற்றத்தைப் புரிந்த பழியினைத் தங்களுக்குத் தேடித்தராதா?" இவ்வாறு கூறிய சீதையின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது.

தன் பாதங்களைத்தொட்டுக் கொண்டிருந்த சீதையின் இரு தோள் களையும் தொட்டு மேலே உயர்த்தி தன்னருகில் அமர்த்திய இராமர், கருணை பொழியும் கண்களால் அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தவண்ணம் வருமாறு கூறினார்:

"ஜானகி இன்று தவவேடம் பூண்டு கானகம் புகுந்தாலும் நான் ஒரு சத்திரியனல்லவா? துன்பப்படுவோரை இரட்சிப்பது என் கடமை யல்லவா? முனிவர்கள் தங்கள் துன்பங்களைத் துடைக்கும் படி என்னைத் தஞ்சமடைந்தார்கள். நானும் அபயமளித்து விட்டேன். அரக்கர் எமக்கு நேரடியாக எத்துன்பத்தையும் தரவில்லை என்பது உண்மைதான்! ஆனால் அரக்கர் எம்மைத் தஞ்சமடைந்தவர்களுக்குத் துன்பம் தரு கிறார்களே! தூரத்தே ஒரு மனிதரை சிங்கம் ஒன்று பாய்ந்து கொல்ல நெருங்குகிறது. அந்தச் சிங்கம் நம்மைக் கொல்ல வரவில்லையே என்று வேறு புறம் திரும்பிச் சென்று விட முடியுமா? எப்படியும் அந்தச் சிங்கத்தை நாம் கொன்றே தீர வேண்டும். இது தான் சத்திரிய தர்மம்! புரிந்து கொண்டாயா?"

இவ்வாறு விளக்கம் அளித்த இராமரை மீண்டும் தாள் தொட்டு

வணங்கி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சீதை பன்முறுவல் பூத்தாள்.

வாலி செய்த குற்றம்

வாலியை வதம் செய்வதற்கு இராமர் இதே சத்திரிய தர்மத்தைத் தான் கடைப்பிடிக்க நேர்ந்தது. வாலி தன் தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவியை அபகரித்ததனை சுக்கிரீவன் மூலம் அறிந்து கொண்டார். சுக்கிரீவன் வாலியின் இராச்சியத்தை வேண்டுமென்றே அபகரிக்கவில்லை என்ற உண்மையை வாலி ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சுக்கிரீவன் மீது பொய்யான குற்றச்சாட்டுக்களைச் சுமத்தி அவனைக் கொன்றொழித்துவிட எத்தனித்தான்.

இடையில் கபந்தனை வதம் செய்தபோது அவன் ஆவிபிரியும் வேளை "சுக்கிரீவனிடம் செல்லுங்கள். அவன் சீதையைக் கண்டுபிடிக்க உதவுவான்!" என்று கூறினான். இதனால் சுக்கிரீவனை அனுமனின் உதவியால் இராம இலக்குவர்கள் காண்கின்றனர். அக்னி சாட்சியாக இராமர் வாலியை வதம் செய்து இராச்சியத்தை மீட்பதுடன் சுக்கிரீவனின் மனைவியையும் மீட்டு அவனிடம் ஒப்படைப்பதாக வாக்குறுதி தருகிறார்.

திருமாலின் குரல்

வாலி இயல்பாகவே பெருவீரன். சிவபிரானிடத்திலும் ஏனைய தேவர்களிடத்திலும் பல வரங்களைப் பெற்றவன். "கோழை போல் மறைந்திருந்து ஏன் என்னைக் கொல்ல நினைத்தாய்?" என்று வாலி கேட்ட வினாவினால் இராமர் தடுமாறவில்லை. ஆனால் உடனிருந்த இலக்குவனும் சுக்கிரீவனும் அவ்விடத்துக்குத் தாமதமாகவே வந்து சேர்ந்த அனுமனும் சற்றுத் தயங்கினர். இராமர் வாலியின் தலையைத் தூக்கி தனது மடியிலே கிடத்தினார்.

"வாலி! இதோ என்னைப்பார்!" என்றார். வாலி இராமரின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தான். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் தன் னுடைய தவத்தை மெச்சித் தனக்கு வரமருளிய சாட்சாத் திருமாலின் திருவுருவம் தான் வாலிக்குத் தோன்றியது. மடியிலிருந்து எழுவதற்கு வாலி முயற்சித்தான். எழவிடாமல் திருமாலின் கை தடுத்தது. அன்று திருமாலிடம் வாலி கேட்ட வரம் அவன் காதுகளில் எதிரொலித்தது. "மகாபிரட்! எனக்கு எவராலும் அழிவு ஏற்படாமலிருக்க வரமருள வேண்டுகிறேன்!" என்று வாலி கேட்க, "வாலி! உனக்கு அழிவில்லை; உன்னை எவர் நேருக்கு நேர் நின்று பொருதினாலும், அவர் எப்பேற்பட்ட வீரனாக இருந்தாலும், அவருடைய பலத்தில் அரைவாசி உன்னிடம் வந்து சேரக்கடவது!" என்று வரம் அளித்த திருமாலின் குரலே ஒலித்தது.

வாலியின் தலையைத் தடவிய இராமர், "வாலி! உன் எதிரே தோன்றி நானே போரிட்டாலும் உன்னிடத்தில் என் பலத்தில் பாதியைப் பறி கொடுத்திருப்பேனே! அவ்வாறிருக்க உன் எதிரே நான் நின்று போரிட எவ்வாறு துணிவேன்?" என்று இராமர் கேட்டார். வாலி பதில் கூறவில்லை. தனக்கு வரமளித்த அத்தெய்வமே தனது ஆத்ம ஈடேற்றத்துக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து பக்திப்பெருக்கால் இரு கைகளையும் கூப்பினான்.

இதற்கிடையில் வாலியின் நிலை கிட்கிந்தைக்கு அறிவிக்கப் பட்டுவிட்டது. மனைவி தாரை, மகன் அங்கதன் ஆகியோரும் வாலி வீழ்ந்து கிடந்த இடத்தை வந்தடைந்தனர். அழுது பலம்பிய அங்கதனின் வலது கையைப் பற்றிய வாலி இராமரின் கைகளில் ஒப்படைத்தான். சுக்கிரீவன் அண்ணனின் பாதங்களைப் பிடித்த வண்ணம் அழுது கொண்டிருந்தான்.

கிட்கிந்தை மன்னன் சுக்கிரீவன்

இராமபிரானின் கணையால் தாக்குண்டு தரையில் விழுந்து கிடந்த வாலியின் முகத்தில் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. அவனுடைய பதற்றநிலையும் மறைந்திருந்தது. அவன் மனைவி தாரையும் மகன் அங்கதனும் வந்து வாலியைச் சூழ்ந்து நின்றனர். அவர்களின் கண்களி லிருந்து கண்ணீர் கரைபுரண்டோடியது. அவர்களைச் சாந்தம் தழுலும் தன் முகத்தைத் திருப்பி ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு இராமரின் முகத் தையும் பார்த்தான்.

"பிரட! மண்ணில் பிறந்தவர் எவரும் மண்ணுக்கே இரையாக அழிவில்லை என்று கூறிய வேண்டும். எனக்கு न जं தநதை தேவந்திரனும், இதோ என் மார்பில் தொங்கும் இந்த மாலையை எனக்களித்தார். இந்த மாலையை என் கழுத்திலிருந்து அகற்றும் வரை என்னுயிர் இந்த உடலை விட்டுப்பிரியாது. எனக்கு அழிவில்லை என்ற எண்ணத்தினால் எழுந்த கர்வமே என்னை இதுவரை பல கொடுமை களைப் டரிய வைத்துவிட்டது. இராமபாணம் नजं கர்வத்தையும் அகந்தையையும் அகற்றிவிட்டது. என் தம்பி சுக்கிரீவன் மேல் எனக்கு எக்கோபமும் கிடையாது. அவன் எனக்கு ஈடில்லா மோட்ச சாம்ராஜ்ஜியத்தை அளித்திருக்கிறான். தம்பி சுக்கிரீவனுக்கு ஏற்கனவே யவராஜப் பட்டமளித்திருந்தேன். என் மகன் அங்கதனுக்கு அரசப் பதவி வேண்டாம். சுக்கிரீவனும் தாங்களுமே அவனை வழிநடத்த வேண்டும். சுக்கிரீவனே கிட்கிந்தையின் இராச்சிய பாரத்தினை ஏற்கட்டும்.

சுக்கிரீவன் சிலவேளைகளில் வெறியேறி தங்களுக்குக் கோபமூட்டினாலும் அவன் மீது என் மீது ஏவியது போல் இராம பாணத்தை ஏவி அவனை மாய்த்துவிடத் துணியாதீர்கள்!"

தெய்வம் வழி நடத்தும்

இவ்வாறு கூறிய வாலி தன் மனைவி தாரையின் பக்கம் திரும்பி, "அழாதே தாரை! உங்களை நான் அனாதையாக்கவில்லை. தெய்வம் வழிநடத்தும். எனக்கு மோட்ச இராச்சியத்தை உங்களை அருளிய அத்தெய்வம் உங்களிருவரையும் வழிநடத்தும். தம்பி சுக்கிரீவன் வானரர்களுக்கு எக்குறையும் வைக்க மாட்டான். கிட்கிந்தை திரும்பி அமைதியாக வாழுங்கள்!" என்றான். சுக்கிரீவனையும் அருகில் அழைத்து, அவனுடைய வலது கையையும் மகன் அங்கதனுடைய கையையும் எடுத்து இராமரின் வலது கையில் வைத்தான். பின்னர் மனதால் இராமபிரானைத் துதித்தான். "அவதார புருடரே! தாங்கள்

எனக்களித்த வரத்தால் இவ்வுலகுள்ள காலம் வரை நிச்சயம் என் அழியப்போவதில்லை. எனக்குப் பெறற்கரிய பேற்றினை பெயர் அளிப்பதற்காக பெரும் பழியைச் சுமந்தீர். என்னால் தங்களுக்கு அழியா அபகீர்த்தி ஏற்பட்டு விட்டது. என்னை மன்னித்தருளுங்கள். அதோ மாவீரர்களுக்கான மோட்ச இராச்சியக் கதவுகள் என்னை வரவேற்கத் திறந்து கொண்டுள்ளன. நான் பறப்படுகிறேன!" இவ்வாறு தனது உள்ளத்தால் இராமருடன் உறவாடிய வாலி தன் கண்களைச் சுழற்றி ஒருமுறை எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு கண்களை மூடினான். பேருவகையுடன் தூங்குவது போன்று அவன் முகம் பிரகாசித்தது. உயிர் பிரிந்தது.

தாரை,அங்கதன், சுக்கிரீவன், அனுமன் முதலானோர் கண்களிலிருந்து அருவிகள் பெருகின. இராமர் அனைவரையும் பார்த்து "வாலி மாபெரும் வீரன். அவன் உயிர் வீரசுவர்க்கம் நோக்கிப் பயணமாகும்போது யாருமே அழக்கூடாது. அனுமனும் இலக்குவனும் வாலியின் பூதவ;டலுக்கான இறுதிக் கிரியைகளை அங்கதனைக் கொண்டு விடுங்கள். முடித்து நாளை அதிகாலை ரல்ல முகூர்த்தம். அம்முகூர்த்தத்திலேயே கதிரவனின் சுக்கிரீவனுக்கு மகனான மகுடாபிஷேகம் செய்து விடுங்கள். தம்பி இலக்குமணா! சுக்கிரீவனுக்கு மகுடம் சூட்டும் கைங்கரியத்தை நீயே செய்து விடவேண்டும்!" என்று கூறியவாறு உருசியமுகம் குகைக்குச் சென்றார்.

வாலியின் பூதவுடல் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட சிவிகையில் ஏற்றப்பட்டு கிட்கிந்தைக் கோட்டைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அங்கு உரிய முறைப்படி இறுதிக்கிரியைகள் நடைபெற்ற பின்னர் கோட்டையின் வெளியே அமைக்கப்பட்ட சிதையில் சடலம் ஏற்றப்பட்டது. மாலைக்கதிரவன் மறையும் வேளையில் அங்கதன் தன் தந்தையின் சிதைக்குத் தீ மூட்டினான். வானரங்கள் எங்கும் குழுமியிருந்து தங்கள் தலைவனுக்கு இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்தினர்.

கதிரவன் வரவு கூறும் கம்பர்

அடுத்த நாள் பொழுது புலர்கிறது. சுக்கிரீவன் கதிரவனின் மகனல்லவா? தன்மகன் ஒரு நாட்டின் அரசனாக முடி சூடுவதை எந்தத் தந்தைதான் மகிழ்ச்சியோடு பார்க்க வராதிருப்பான்?

கதிரவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. பொன் மயமான முடி தன் மகனின் சிரசில் ஏறப்போகிறது. இந்த விழாவுக்கு வருமாறு அதிகாலையிலேயே திருமாலை அழைக்கச் செல்கிறான் பகலவன். திருமால் எங்கே சயனித்திருக்கிறான் என்பதனை அறிகிறான். அவன் தாமரை மலரினுள்

இராமாயணம்

படுத்துறங்குகிறான். திருமாலை எப்படியோ எழுப்பியாக வேண்டும். அவனுடைய பொற்கிரணங்களால் தாமரை இதழ்களை மெல்ல விரிக்கிறான். இதழ்க்கதவுகள் திறந்து கொள்கின்றன.

அதற்கு மேலும் திருமாலால் உறங்கத் தான் முடியுமா? கதிரவன் உதயத்தை கவிச்சக்கரவர்த்தி காட்டும் வண்ணம் இதோ:

புதல்வன் பொன் மகுடம் பொறுத்தலால் முதல்வன் பேருவகைக்கு முந்துவான் உதவும் பூமகள் சேர ஒண் மலர்க் கதவம் செய்ய கரத்தின் நீக்கினான். (கிட்கிந்தா காண்டம் 407)

இராமபிரானின் கோரிக்கைக்கிணங்க இலக்குவனும் அனுமனும் சுக்கிரீவனின் முடிசூட்டு விழாவுக்கான சகல ஏற்பாடுகைளயும் செய்து முடித்தனர். வேதியர்கள் வேதங்களை முழங்க, முறைப்படி இலக்குவன் சுக்கிரீவனின் சிரசில் தங்க முடியினைச் சூட்டினான். சுக்கிரீவனின் மனைவி உருமையும் கலந்து கொண்டாள். வானரக் குடிகள் பலவிதமான கொண்டாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டன.

இராமரின் அறிவுரை

முடிபுனைந்த கையோடு, இராமர் தனித்திருந்த உருசியமுகக் குகைக்கு சுக்கிரீவன் சென்றான். இலக்குவன், அனுமன் மற்றும் சுக்கிரீவனின் அமைச்சர்கள் முதலானோரும் உடன் சென்றனர். இராமரின் தாளினைப் பணிந்த சுக்கிரீவனை வாரி அணைத்து இராமர் மார்டுறத் தழுவிக்கொண்டார். தனித்திருக்காமல் தன்னுடன் கிட்கிந்தை வந்து சிலகாலம் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று கேட்டான் சுக்கிரீவன். ஆனால் அதனை ஏற்க மறுத்து விட்டார். "நாங்கள் துறவறம் பூண்டு கானகம் வந்துள்ளோம். எங்களுக்குரிய காலக்கெடு முடியும்வரை நாங்கள் அரண்மனை சுகத்தை நாடமுடியாது. ஆகவே, உனக்குரிய அமைச்சர் முதல் உறவினர், குடிமக்களுடன் சேர்ந்து கிட்கிந்தையில் நல்லறம் செழித்தோங்க அரசு புரிவாயாக!" என்று கூறி ஆட்சி முறையில் கைக்கொள்ள வேண்டிய தர்ம நெறிகளை எடுத்துரைத்தார்.

அப்போது மழைக்காலம் தொடங்குவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. அக்காலத்தில் சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது கடினம் என்பதை உணர்ந்து இராமர் சுக்கிரீவனிடம், "நான்கு மாதங்கள் மழை பொழியும். அம்மழைக்காலம் முடிவடைந்ததும் உனது படைகளுடன் என்னை வந்து காண்பாயாக," என்று கேட்டுக் கொண்டார். வாலியின் மகன் இராமரின் தாள் தொட்டு வணங்கி, தனக்குரிய பணி என்ன

கேட்டது போல் என் m காத்து நின்றான். அவனை அருகழைத்து உச்சி மோந்து இராமர், "சுக்கிரீவனுடன் நீ செல்லலாம். சுக்கிரீவனை உன் சித்தப்பா என்று நீ கருதலாகாது. உன் தந்தை என்ற நிலையில் சுக்கிரீவன் இருக்கிறான். அவனையே உன் தந்தையாக ஏற்றுக்கொள். நான்கு மாதங்கள் உன்னைப் போன்ற இளைஞருக்குரிய வீரப்பயிற் கல்வி கேள்விகளிலும் சிகளைப் பெறுவதுடன் உன் காலத்தைச் செலவிட்டு விட்டு வானரப் படைகளுடன் என்னிடம் வருவாயாக!" என்றார்.

அடுத்ததாக இராமரின் அடிதொழுது நின்றவன் அனுமன். அன மனின் கண்களில் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்த அறிவொளி இராமரையே திகைக்க வைத்தது. "ஆஞ்சநேயனே! உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது எதுவுமில்லை. முக்காலமும் உணர்ந்தவன் நீ. உனக்கு வழி காட்ட இந்த வையகத்தில் எவருமே இல்லை. ஆத்ம ஞானத்தில் நீ மாமேரு ஒத்தவன். உன்னுடைய ஆற்றல் சிலகாலம் சுக்கிரீவனுக்குப் மலையை பயன்படட்டும். கிட்கிந்தையில் நல்லறமும் நீதிநெறியம் சிறக்க உன் பணி அங்கு அவசியம். அதே வேளை எமக்கும் உன் துணை தேவை. இருப்பினும் நான்கு மாதங்கள் கிட்கிந்தையிலிருந்துவிட்டுப் படைகளுடன் வா!" என்று இராமர் கூறியதும் அனுமனின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. இராம இலக்குமணர்களுக்குப் பின்புறத்தைக் காட்டாமல் கை கூப்பிய வண்ணம் பின்புறமாகவே நடந்து சென்று சுக்கிரீவன் குழுவினருடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

கிட்கிந்தையில் களியாட்டம்

இராமபிரானிடமும் இளையபெருமாளாகிய இலக்குவனிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சுக்கிரீவனும் பரிவாரங்களும் கிட்கிந்தை அரண் மனையை அடைந்தனர். அங்கு வெற்றி விழாக்கள் மிக விமரிசையாகத் தொடங்கின. கூடவே மாரிமழையும் பொழியத் தொடங்கியது.

அரச பதவி என்பது அக்காலத்தில் அமோகமான அதிகாரங் களைக் கொண்டது. இக்காலத்தில் உயர் பதவியை எட்டிப்பிடிப்பவர்கள் தங்களை மறந்து, ஏன் தாங்கள் அப்பதவியை எட்டிப்பிடிக்க கடைப் பிடித்தவழிகளை மறந்து விடுகின்றனர். அதே பதவியை அடைவதற்கு ஏணியாக உதவியவர்கள் அனைவரையும் கூட மறந்து விடுவதுண்டு. இதே நிலை அந்தக் காலத்திலும் இருந்திருக்கிறது என்பதை சுக்கிரீவனின் நடத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அண்ணனுக்குப் பயந்து மலைக்குகைக்குள் மறைந்து வாழ்ந்த சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தை அரண்மனைக்குள் புகுந்த ஓரிரு தினங்களில் தன்னை மறந்தான். தான் நடந்து வந்த பாதையை மறந்தான். எட்ட முடியாத சிகரத்தைத் தொட்டுவிட்ட நிலையில் அவனிருந்தான்.

மதுவும் மங்கையரும்

அரண்மனை முழுவதும் ஆடல் பாடல்களுடன் களிப்பூட்டும் நிகழ்ச் சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கணை வீசும் கண்களைக்காட்டி காளையரை வலைவீசும் கட்டிளம் கன்னியர், கைகளில் கள் ஏந்திய கலசங்கள். அக்கலசங்களிலிருந்த கள்ளைப் பருகுவதுடன் அக்கன்னி யர்களின் காதலை வென்றுவிடத் துடிக்கும் காளையர். அகிற்புகை எங்கும் பரவி நறுமணத்தை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்புகையிலி ருந்து எழும் நறுமணம் அனைவரினதும் நாசி வழி சென்று – வாய் வழியூடாக உட்சென்று கொண்டிருந்த மதுவின் போதையுடனிணைந்து புதிய வெறியினை ஊட்டியது.

அரண்மனை வாயிலை அடைந்ததும் சுக்கிரீவனின் கண்களுக்கு இவை தான் காட்சிதந்தன. சற்று நின்று நிதானித்தான். அவன் மனைவி உருமையுடன் அண்ணன் மகன் அங்கதன் நின்றான். இருவரும் நிலமை உணர்ந்து அரண்மனையினுள் அவரவர்க்குரிய இடங்களை அடைந்தனர். அனுமன் வாயிலிலேயே நின்றான். உள்ளே நடக்கும் ஆரவாரம் அனுமனின் அமைதிக்கு ஒரு பெரும் சவாலாக இருக்கவே, உள்ளே செல்லாமல் வெளியே இருந்த ஒரு பெரு மரத்தினடியில் போய் அமர்ந்து

கொண்டான். சுக்கிரீவனின் குண நலன்களை நன்கறிந்தவனாதலால் அவன்வழி செல்ல விட்டு விட்டு சில காலம் தானாக ஒதுங்கியிருந்து ஆட்சிப்பணியைக் கவனிப்பதே சிறந்ததெனக் கருதினான்.

வாலியின் மனைவி பற்றி வர்ணிக்கும் வால்மீகி முனிவரும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் இருமுரண்பட்ட தகவல்களைத் தருகின்றனர்.

பண்டைக்காலத்தில் அண்ணன் மனைவியை – அண்ணன் இறந்ததும் – அவன் தம்பி தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் நடைமுறையில் இருந்தது. அதன் படி தாரையும் சுக்கிரீவனின் மனைவி யருள் ஒருத்தியாக இருந்தாள் என்கிறார் வால்மீகி முனிவர். இந்த நடைமுறை அக்காலத்தில் மட்டுமல்ல இக்காலத்திலும் சில இடங்களில் நடைபெறுவதை நாம் காண்கிறோம்.

கம்பநாட்டாழ்வாரோ தாரையை மிக உன்னதமான உச்ச நிலை யில் வைத்துவிட்டார். அவளை ஒரு பேரறிவாளியாகச் சித்திரிக்கிறார். எதிர்காலத்தை முன்கூட்டியே அறிந்து அறிலுரை கூறும் ஆற்றலுடையவள் என்றும் தாரையைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது.

முக்கியமாக தாரையை தமிழ்ப்பண்பு குன்றாதவளாகவே கம்பர் காட்டுகிறார். ஆகவே கவிச்சக்கரவர்த்தியின் கருத்தை ஒட்டியே நமது கதையை நகர்த்துவோம்.

தாயாகிய தாரை

சுக்கிரீவன் தன் அண்ணன் மனைவி தாரையை தன் தாயெனக்கருதினான் என்று கம்பர் கூறுகிறார்.

> ஆரியன் அருளின் போய்த்தன் அகல் மலை அகத்தன் ஆன சூரியன் மகனும் மானத் துணைவரும் கிளையும் சுற்ற தாரையை வணங்கி அன்னாள் தாய் என தந்தை முந்தைச் சீரியன் சொல்லே என்ன செவ்விதின் அரசு செய்தான். (கிட்கிந்தா காண்டம் – 438–4145)

பொருள்

சுக்கிரீவன் இராமபிரானின் ஆசியைப் பெற்று கிட்கிந்தை வந்து சேர்ந்து தனது ஆட்சிக்கு உதவும் அமைச்சர்கள், பிரதானிகள் மற்றும் பரிவாரங்கள், உறவினர்கள் ஆகியோரும் சூழ்ந்து வர, தன் அண்ணன்

இராமாயணம்

வாலியின் மனைவியான தாரையை – தனது தாய்க்குச் சமமாகக் கருதி – அவளை வணங்கி, உயிர்விடும் தறுவாயில் சூரியன் மகனான வாலி கூறியவற்றை தன் தந்தையின் சொல்லாகக் கருதி சிறப்பாக ஆட்சி புரிந்தான்.

அரண்மனையின் வாயிலை அடைந்ததுமே சுக்கிரீவன் கண்ட காட்சி அவனைச் சற்றுத் துணுக்குற வைத்தது. இருப்பினும் இராமபிரா னிடமிருந்து அப்போது தான் திரும்பி வந்தமையினால் போலும் – அந்தக் கேளிக்கைகளில் அப்போது நாட்டம் கொள்ளாமல் தன் அண்ணி யான தாரையிடம் சென்று அவள் தாளினைத் தொழுது ஆசி பெற்றான். அங்கதனை அணைத்து உச்சி மோந்தான். அப்போது மூவரின் கண் களும் பனித்தன.

மாரிமழை தன் வேகத்தைக் காட்டியது. எங்கும் பெரு வெள்ளம் வடிந்தோடியது. சுக்கிரீவன் தன் தலைமை அமைச்சர் அனுமனை அழைத்து அரசியல் தொடர்பாக சிலபணிகளை ஒப்படைத்தான். அன்புக்குரிய தன் அண்ணன் இறந்தமையால் தன்னைப் பெரும் சோகம் வாட்டுவதாகக் கூறி சில நாட்கள் தான் ஒய்வாக இருப்பதற்கு அனுமனி டம் அனுமதி கோரினான்.

சுக்கிரீவனின் நோக்கம் உணர்ந்த அனுமன் தலையை அசைத்தான். தனக்குரிய தனி அரண்மனையில் தனித்திருந்த சுக்கிரீவன் மூன்றாவது நாளன்று காலை வெளியேறினான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகவே காத்திருந்தவர்கள் போன்று, அந்தப்புரத்தில் இருந்த வடிவழகியரான வானரக்கன்னியர்கள் ஒடோடி வந்து சுக்கிரீவனை அணைத்துக் கொண் டனர். அவன் எவ்வளவோ தடுத்தும் அக்கன்னியர்களின் படையெடுப் பிலிருந்து அவனால் தப்ப முடியவில்லை. இன்னிசை ஒலி எழுப்பி பல்வகை வாத்தியங்கள் முழங்க, பட்டு மேனி மங்கையர் பரவசமூட்டும் பாடல்களைப் பாடினர். அழகிய ஆடைகளை அரையும் குறையுமாக அங்கங்களில் பட்டும் படாமலும் போர்த்திய மாதர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

தங்க நிற மங்கையர் இருவர் அவனைத் தொட்டணைத்து இழுத்து வந்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினர். வேறு சிலர் மதுக்குடங்களைக் கொணர்ந் தனர். சிறு சிறு குவளைகளில் கள்ளினை மொண்டு சுக்கிரீவனின் வாயில் ஊட்டினர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் சுக்கிரீவன் தன்னை மறந்தான். அவன் உள்ளத்தில் உறங்கிக் கிடந்த மிருகஉணர்ச்சிகள் கண் விழித்துக் கொண் டன. கிட்கிந்தை அரண்மனை மற்றும் அந்தப்புரங்கள் மட்டுமல்ல, அந்த நாடே வெற்றிக் களிப்பில் புரண்டது. சுக்கிரீவனும் மதுவுக்கும் மங்கைக்கும் அடிமையானான்.

கார்காலம் முடிந்தது

நான்கு மாதங்கள் பெய்த மழை ஒய்ந்தது. வன விலங்குகள் தங்கள் ஒதுக்குப்புறங்களில் இருந்து புறப்பட்டு கானகத்தில் அலையத் தலைப்பட்டன. பறவையினங்களும் வானில் வட்டமிட்டு ஆனந்த கீதம் இசைக்க ஆரம்பித்தன. மரஞ்செடி கொடிகள் துளிர் விட்டன. பின்னர் மொட்டுக்கள் தென்பட்டு, தொடர்ந்து வண்ணமலர்களும் பூத்துக்குலுங்கி புதுப்பொலிவூட்டின.

கார்காலமும் முடிந்து விட்டது. இளவேனிற்காலம் வருவதற்கான கட்டியம் கூறப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் கிட்கிந்தையில் களியாட்டங்கள் மட்டும் முடிந்தபாடில்லை; சுக்கிரீவனும் தன் சொர்க்க போகத்தைத் துறந்தபாடில்லை. அனுமன் பெரும் அவதிக்குள்ளானான். பிரம்மச்சரி யத்திலிருந்து சற்றும் விலக முடியாத ஆஞ்சசேநயன் சுக்கிரீவனைக் கண்டு அவனுக்குரிய கடமையை உணர்த்துவதற்கு துடியாய் துடித்தான். சுக்கிரீவன் சல்லாபித்துக் கிடக்கும் இடம் நாடிப்போக அவனால் முடியவில்லை. அங்கதனை அழைத்து சுக்கிரீவனிடம் தூதனுப்பலா மென்றால், சுக்கிரீவன் இரவு பகல் என்ற வேறுபாடின்றி மதுவிடமும் மங்கையிடமும் மயங்கிக் கிடந்தான். சிறுவனான அங்கதன் அவ்விடம் செல்லத் தயங்கினான். சீதையைத் தேடிப்போவதற்கு, கார்காலத்தின் நான்கு மாதங்கள் முடிவடைந்ததும் வானரப்படைகளுடன் வந்து சேர்வதாக வாக்களித்துத் திரும்பிய சுக்கிரீவன் காலத்தை மறந்தவனாகக் காமக் களியாட்டத்தில் களித்துக் கிடந்தான்.

மழைக்காலம் முழுவதையும் இராமரும் இலக்குவனும் உருசியமுகம் குகைக்குள்ளேயே செலவிட்டனர். இராமர் எப்போதும் சீதையை எண்ணி சிறுபிள்ளை போல் சிணுங்கியபடியே இருந்தார். உண்ணவோ உறங்கவோ மறுத்து அடம் பிடித்தார். ஒர் அன்னையின் நிலையிலிருந்த வண்ணம் இலக்குவன் அண்ணனைத் தேற்றினான். எவ்வளவு ஆறுதல் கூறியும் இராமரை அமைதிப்படுத்த இலக்குவனால் முடியவில்லை.

கார்காலம் முடிந்ததும் குகைவாயிலில் வந்துநின்று சுக்கிரீவன் படைகளுடன் வருகிறானா என்று வழிமேல் விழிவைத்து இராமரும் இலக்குவனும் காத்துக்கிடந்தனர். நாளாக நாளாக இராமர் பொறுமையிழந்து விட்டார். பொங்கிய சினத்துடன் தம்பி இலக்குவனை அழைத்தார்.

இராமர் தேர்ந்த தூதன்

இராமபிரான் இலக்குவனை தன் அருகில் வருமாறு அழைத்த தோரணையிலிருந்து, அண்ணன் கடுஞ்சினமுற்றிருக்கிறார் என்பதனை இலக்குவன் அறிந்து கொண்டான். மிகவும் அவதானமாக அண்ணன் அருகில் சென்று குனிந்து வாய் பொத்திய வண்ணம் நின்றான். சற்று முன்னர் சோகத்தால் சோர்ந்திருந்த அண்ணலின் கண்கள் இப்போது கோபத்தால் சிவந்திருந்தன. தம்பியைப் பார்த்து, "தம்பி! சுக்கிரீவன் நமக்குக் கொடுத்த வாக்கினையே மறந்து விட்டான். நன்றி கெட்டவனாக மாறிவிட்டான். ஆட்சி கிடைத்தமையினால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அவனுடைய மனச்சாட்சியை மாய்த்து விட்டது. வாலியை வதைக்க நாம் ஏவிய கணைகளைப் போல் கணக்கிலடங்காத பாணங்கள் எம்மிடமிருப்பதையும் நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. அவன் உடனடியாகக் கிட்கிந்தை சென்று சுக்கிரீவனைக் கண் டு வாக்கினை அவன் நமக்களித்த நினைவூட்டு. உடனடியாக சீதையைத் தேடும் பணி ஆரம்பிக்கவேண்டும். இதற்கு மறுத்தால் வானர இனமே அழிந்துபோக வேண்டிநேரிடும் என்பதனை அவனுக்கு எடுத்துக் கூறு!" என்று பணித்தார்.

இலக்குவனுக்கும் சுக்கிரீவன் மீது அப்போது அடக்க முடியாத கோபம் ஏற்பட்டிருந்தது. அண்ணனிட்ட பணியை உடனடியாக ஏற்று விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானார். நற்செய்தியுடன் திரும்புமாறு இராமர் கூறியதும், புயல் சீறிப்பாய்வது போல் இலக்குவன் புறப்பட்டான்.

தம்பி இலக்குவனுக்குக் கோபம் வந்தால் எவ்வாறு நடந்து கொள் வான் என்பதனை அண்ணன் இராமர் அறிவார். இதனால் அவனுடைய வேகத்தினைத் தணிக்க எண்ணிய இராமர், இலக்குவன் சில எட்டுக்கள் எடுத்து வைத்ததும், "தம்பி!" என்று மெதுவாக அழைத்தார். நின்று உடன் திரும்பி அண்ணலின் காலடியில் இலக்குவன் மீண்டும் வந்து நின்றான். "தம்பி சினத்தோடு கிட்கிந்தை செல்லவேண்டாம். சற்று நிதானமாகச் சென்று, நயமாக உரையாடி நல்ல செய்தியுடன் வருவா யாக," என்று கூறி அனுப்பிவைத்தார்.

இலக்குவனின் கோபமும் வேகமும்

அண்ணனின் அறிவுரையுடன் புறப்பட்ட இலக்குவனின் கோபம் தணிந்தாலும் வேகம் தணியவில்லை. சூறாவளி போல் சுழன்றது அவனுடைய வேக நடை. சுற்றியிருந்த பெரு மரங்களெல்லாம் இலக்கு

வனின் நடை வேகத்தால் சாய்ந்தன. குன்றுகள் கூட இலக்குவனின் பாதையிலிருந்து நகர்ந்து வழிவிட்டன. சில நாழிகைக்குள் அவன் கிட் கிந்தை மலைக்கோட்டை வாயிலை அடைந்து விட்டான். இலக்குவனின் வருகை கண்டு கோட்டை வாயில் காவல் வானரங்கள் நடுநடுங்கின. வாயிற்கதவினை மூடித்தாழிட்டன. இதனால்- அண்ணனிட்ட கட்டளை யையும் மீறி இலக்குவன் சினங்கொண்டான்.

கிட்கிந்தைக் கோட்டைக்குள் பெரும் பரபரப்பும் பதற்றமும் ஏற்பட் டன. வானரங்கள் அச்சங்கொண்டு அங்குமிங்கும் தாவிக் குதித்துக் கூச்சலிட்டன.

சுக்கிரீவன் நிறைந்த போதையுடன் வானர மாதர்களை அணைத்த வண்ணம் கூத்தாடினான். இலக்குவன் கோட்டை வாயிலை அடைந்து விட்டபின்னும் தன் சித்தப்பாவின் சித்தப்பிரமையைத் தெளிய வைக்கா திருந்தால் ஏற்படப்போகும் தீமையை உணர்ந்த அங்கதன், அந்தப் புரத்துக்குள் புகுந்தான். அவன் சென்ற வேகத்தையும், அவன் முகத்தில் காணப்பட்ட வேதனையுடன் கலந்த பரபரப்பையும் கண்ட மங்கையர் கூட்டம் சுக்கிரீவனை விட்டு விலகி ஓடியது. அங்கதன் சுக்கிரீவன் அருகில் சென்று, " அரசே! கோதண்ட இராமரின் தம்பி இலக்குமணன் கொந்தளிக்கும் எரிமலை போல் கோட்டை வாயிலில் வந்து நிற்கிறார். கார்காலம் நான்கு மாதங்கள் முடிந்து இளவேனிற் காலம் தொடங்கி விட்டது. தாங்கள் படை திரட்டி வந்து சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடித் தருவதாக வாக்களித்திருந்தீர்கள். ஆனால் எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டீர்களே!" என்று வேகமாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

கார்காலம் முடிந்து விட்டதாக அங்கதன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சுக்கிரீவன் வெறி சிதறிவிட்டது. மயக்கம் தெளிந்து விட்டது. தன் எதிரே நின்றது தன் அண்ணன் மகன் அங்கதன் என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தான்.

"மகனே அங்கதா! கார்காலம் முடிந்து விட்டதா? இத்தனை காலம் போனதே எனக்குத் தெரியவில்லை. சரி, அமைச்சர் ஆஞ்சநேயர் எங்கே? அவரை உடன் வரச்சொல்!" என்று கூறும்போது ஏற்கனவே வாயிற்கதவோரம் வந்து நின்று கொண்டிருந்த அனுமன் உள்ளே பிரவேசித்தார். அரசருக்குரிய வணக்கத்தைத் தெரிவித்த வண்ணம், "மன்னவா! தசரத குமாரர்களுக்கு நாம் கொடுத்த காலக்கெடு கடந்து விட்டது. கடும் கோபத்துடன் இளையபெருமாள் கோட்டைவாயிலில் காத்து நிற்கிறார்," என்று கூறியதும் சுக்கிரீவன் பதறிப்போனான்.

"அனுமனே! உடனடியாக அண்ணி தாரையை அனுப்பி இலக்கு

வனை தகுந்த மரியாதையுடன் அரண்மனைக்கு அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அத்துடன் நாலாதிக்குகளுக்கும் நமது தூதர்களை அனுப்பி வானர வீரர்களை அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இதோ சிரமபரிகாரங்களை முடித்துவிட்டு நானும் ஓடோடிவந்து சேருகிறேன்," என்று பணித்தான் சுக்கிரீவன்.

வானரர் அளித்த வரவேற்பு

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கோட்டைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. பூரண கும்பத்துடன் அந்தணர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோர் திரண்டு நின்று முகமன் கூறி இலக்குமணனை வரவேற்றனர். இக்குழுவில் நடுநாய கமாக உச்சி முதல் பாதம் வரை வெண்துணியால் – தன் அங்கங்களைப் போர்த்தி மூடிய வண்ணம் தாரை நின்றாள். தரையைப் பார்த்த வண்ணம் முன்நோக்கிச் சென்று இலக்குவன் தாள் பணிந்தாள். தாரையு டன் பல சேடிப்பெண்களும் சென்றனர். தன் தாய்மார், தன் தர்மபத் தினி ஊர்மிளை ஆகிய பெண்களைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தறியாத இலக்குமணன், தாரையின் பாதங்களைப் பார்த்தே அவளது நிலையை அறிந்து கொண்டான். தன் தாளினை தாரை பணிந்ததும் துணுக்குற்றுப் பின்னால் சில எட்டுக்களை வைத்துக் கொண்டு தன் இரு கைகளால் கன்னங்களில் தட்டியவண்ணம் "ராம ராம ராமா" என்றான். இக்காட்சிகளால் இலக்குவனின் உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருந்த கோபத்தணல் தானாகவே தணிந்து குளிர்ச்சி கண்டுவிட்டது.. வரவேற்பளித்த குழுவினர் இலக்குவனை அரண்மனைக் குள் அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் அமர்த்தினர். இப்போது அனுமன் இலக்குவனிடம் வந்து நின்று வணங்கினான். அனுமனின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் இலக்குவன். அனுமனின் கண்களினுடாகவே சுக்கிரீவன் நடந்து கொண்ட முறையினைக் கண்டு கொண்டான். அறிவிழந்து அநாகரிகமாக நடந்த தனது அரசன் சுக்கிரீவனை மன்னித்து விடும்படியான கோரிக்கை அனுமனின் கண்களிலேயே தென்பட்டது. கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படும் என்ற கருத்தினை இலக்குவனின் பார்வையில் கண்டு தெளிந்த ஆஞ்சநேயர் திருப்தியடைந்தார்.

இதற்கிடையில் தன் கடன்களையெல்லாம் வேகமாக முடித்துக்கொண்டு கூப்பிய கரங்களுடன் சுக்கிரீவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். தன்னுடன் காலை உணவினை அருந்த வருமாறு சுக்கிரீவன் விடுத்த வேண்டுகோளை இலக்குவன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. உணவு;, உறக்கம் ஆகியவற்றை மறந்தவராக அண்ணன் இராமர் இருக்கும்போது, அரண்மனையில் அறுசுவை உண்டியை எவ்வகையிலும் ஏற்க முடியாதென இலக்குவன் மறுத்துவிட்டான்.

வானர சேனை

ஏற்கனவே தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சிவிகையில் இலக்குவனும் சுக்கிரீவனும் ஏறி அமர்ந்தனர். வானரப்படைகள் புடை சூழ சிவிகை உருசியமுகக்குகை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

இலக்குவனும் சுக்கிரீவனும் இராமபிரானிடம் வந்து சேர்வதற்கு முன்னரேஅங்கு பல்லாயிரக்கணக்கில் வானர சேனைகள் வந்து குவிந்து விட்டன. இதனைக் கண்டதும் இராமர் தனது கோபத்தை மறந்தார். துயரினையும் துடைத்து விட்டார். குகை வாயிலுக்குச் சற்றுத் தூரத்தி லேயே சிவிகை இறக்கப்பட்டு இலக்குவனும் சுக்கிரீவனும் தரையி றங்கினர். உடனடியாகவே சுக்கிரீவன் இராமரிடம் ஓடிச்சென்று தாள் பணிந்தான். சுக்கிரீவனை வாரி எடுத்து தன் மார்டுறத் தழுவிக்கொண் டார் இராமர். தொடர்ந்து ஆஞ்சநேயரும் சென்று இராமரின் அடி தொழுதார். இராமர் ஆஞ்சநேயரின் தோளினைத் தொட்டு உயர்த்தி உச்சிமோந்தார்.

குழுமியிருந்த வானரசைனியத்தை ஒரு முறை தன் கண்களால் இராமபிரான் அளந்து கொண்டார். அவ்வீரர்களை அங்கதனை ஏவி கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கச் சொன்னார். படைகள் தெரிவு செய்யப்பட்டு ஆகிய மன் று திக்குகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விட்டனர். தலைவர்களும் வழிநடத்தலுக்கான செல்வதற்கு மட்டும் எவருக்கும் உடன் அணை தெற்கு நோக்கிச் இராமரின் கண்கள் ஆஞ்சநேயரை பிறப்பிக்கப்படாமல் இருந்தது. இராமரின் காலடியில் அருகே சென்ற அனுமன் அருகழைத்தன. அமர்ந்தார்.

"அனுமனே! உன் மீதுதான் நான் பெரும் நம்பிக்கை வைத்தி ருக்கிறேன். தெற்கே செல்லும் படைக்கு நீயே தலைவன். அங்கதனும் உன்னுடன் கூட வருவான். சீதையை நீயே காண்பாய். இதோ என் கணையாழி! நீ என் தூதுவன் என்பதை சீதை கண்டு கொள்ள இந்த அடையாளமே போதும். வெற்றியுடன் திரும்புவாயாக!" என்றார் இராமர். ஆஞ்சநேயர் பக்திப் பெருக்கால் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்.

விண்ணோக்கி வளர்ந்த வீர ஆஞ்சநேயர்

இராமபிரானை முதன் முதலில் பார்த்த தினத்தன்றே அனுமன் தன் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையுமே அண்ணலுக்கு அர்ப்ப ணித்து விட்டார். வெறும் புறத் தோற்றத்தினால் ஏற்பட்ட உறவல்ல; ஆத்மார்த்தமான – அநாதியான உறவு. அன்றிலிருந்தே அன்னை தந்தையாக, குருவாக, ஏன் கடவுளாகவே ஆஞ்சநேயர் இராமரை தன் உள்ளத்திலே அமர்த்தி, அர்ச்சித்துத் துதிக்கலானார்.

வானர உருக்கொண்டு விலங்கினைப் போலிருந்தாலும் ஆஞ்சநேயர், வீரமும் விவேகமும், விண்ணவர்க்கே உரித்தான மேலான நோக்கமும் ஒருங்கே கொண்டவராகத் திகழ்ந்தார்.

அனுமன் வாயுதேவனின் மகன். தாய் அஞ்சனாதேவி. தேவலோ கத்து அப்சரஸ். பூலோகத்தின் அழகைக்கண்டு களிக்க தனியாக வந்து ஒரு மலையடிவாரத்தில் உலவிக் கொண்டிருக்கும் போது, வாயுபக வான் அவளைக் கண்டார். தீராத மையல் கொண்டு அவ்வழகியைத் தீண்டிவிட்டார். அஞ்சனாதேவி அடங்காத கோபம் கொண்டார். "பதிவிரதையாகிய என்னை ஏன் தீண்டினாய்?" என்று கர்ஜித்தாள். வாயுதேவனோ, குற்றத்தை ஏற்றவனாக, "தேவி காற்றாக உன்னைத் தீண்டியதால் உன் கற்புக் கெடவில்லை. இருப்பினும் மனத்தால் உன்னை வரித்து ஆதலால் என்னைப்போல் வீரபராக்கிரமம் விட்டேன். கொண்டவனும் அதிபுத்திசாலியுமான மகனை ஈன்றெடுப்பாய். அவனால் உன் புகழும் பெருமையும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்!" என்று கூறி மறைந்தார்.

அஞ்சனாதேவி, அழகிய குமாரனைப் பெற்றெடுத்தாள். அனுமன் என்று பெயரிட்டாள். தேவ சாபத்தால் வானர உரு ஏற்று வானரங்க ளுடன் வாழத்தலைப்பட்டார். அனுமன் சிறுவனாக இருக்கும் போதே வானில் வலம் வந்த கதிரவனை ஒரு கனி எனக் கருதி அதனைப் பறிக்க விண்ணில் தாவினான். இதனைக் கண்ட தேவேந்திரன் கோபம டைந்து, தனது வச்சிராயுதத்தை அனுமனை நோக்கி வீசினான். இடியேறு தாக்கியது போல் அனுமன் அவ்வாயுதத்தினால் தாக்குண்டு மலை ஒன்றின்மீது வீழ்ந்து படுகாயமடைந்தான்.

சிரஞ்சீவி

தன்மகன் தேவேந்திரனால் தாக்கப்பட்ட செய்தி அறிந்த வாயு பகவான் தனது உலக சஞ்சாரத்தை சடுதியாக நிறுத்திக் கொண்டார்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

சுவாசிக்கக் காற்றில்லாமல் ஜீவராசிகளெல்லாம் வீழ்ந்து மடிந்தன. தேவர்களும் மூவர்களுமே அஞ்சினர். வாயுவை அனைவரும் சாந்தப்ப டுத்தி அனுமனுக்கும் ஆசிகளை வழங்கினர். என்றுமே எவருமே எவ்வா யுதத்தாலும் அனுமனை அழிக்க முடியாது என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வான் என்றும் வாழ்த்தி வரமளித்தனர். அஞ்சனையின் மகன் ஆஞ்சநேயன் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டான். இப்பொழுது ஆஞ்சநேயன் இராமதாசனாக மாறி இராமரடி தொழுது நின்றான்.

தன்னுடைய கையிலணிந்திருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அனுமனிடம் கொடுத்த இராமர், சீதையின் அடையாளங்களை எடுத்து ரைத்தார். பயபக்தியுடன் சகலவற்றையும் கேட்டறிந்த ஆஞ்சநேயன், இராமருக்குப் புறங்காட்டாமல் பின்சென்று மீண்டும் வணங்கினான்.

மேற்கு, கிழக்கு, வடக்கு ஆகிய திசைகளுக்குச் செல்லும் படைகளை வழி அனுப்பிய பின் அனுமனிடம் வந்த சுக்கிரீவன், தென் திசையில் தேடவேண்டிய இடங்களை விவரித்தான். வாலியின் மகனான அங்கத னும் தென்திசைக்குச் செல்வதற்கு தெரிவானான். இவர்களும் வானர வீரர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானோரும் சுக்கிரீவன் கூறும் வார்த்தைகளைக் கவனமாகக் கேட்டனர்.

விந்தியமலை, சென்று அங்கிருந்து நர்மதை நதி கடந்து, எமகூடம் மலையையடைந்து, பெண்ணை ஆற்றோரமுள்ள ஊர்களிலே தேடியபின் விதர்ப்பநாடு சென்று அங்கிருந்து தண்டகவனம் போய் அதற்கப்பாலும் சென்று தேடும்படி சுக்கிரீவன் பணித்தான்.

தேவதச்சன் மாளிகை

இத்தேடுதலுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட அவகாசம் ஆக ஒரேயொரு மாதமாகும். வானரர்களல்லவா? காடு, மலை, முகடெல்லாம் கன வேகத்துடன் தாண்டி களைப்புற்றுப் போனார்கள். இடையில் இருளில் ஒரு குகைக்குள்ளிருந்து ஒளி வெளிவருவதைக் கண்டு அங்கு சென் றார்கள். அங்கே சுயம்பிரபை என்ற ஒரு பெண் தபஸ்வி தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டு தங்கள் பணிபற்றி விவரித்தார்கள். அவர் தனது தவவலிமையினால் அனைவருக்கும் உணவளித்தார்.

அந்தக் குகைக்குள் தங்க ஒளி வீசும் அழகிய பெருநகரைக் கண்டார்கள். அந்த நகரை தேவதச்சனாகிய விஸ்வகர்மா நிர்மாணித் திருந்தான். விஸ்வகர்மாவுக்கும் இந்திரனுக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு களால் இந்திரன் விஸ்வகர்மாவைக் கொன்றொழித்தான். இந்நகரை கோமை என்பவளுக்கு இந்திரன் கொடுத்தான். அழகான நகரமாக

இராமாயணம்

விளங்கினாலும் இதற்குள் பிரவேசித்தோர் எவரும் உயிருடன் திரும்பமாட்டார்கள் என்று தவவலிமையில் சிறந்த மாதரசியான சுயம் பிரபை எடுத்துரைத்தார். இக்கதை கேட்டு அச்சம்கொண்ட வானரர் களை சுயம்பிரபை வெளியே கொண்டு வந்து சேர்த்தார். இராமரின் பணிக்காகச் செல்வதனால் அவர்களுக்கு எத்தீங்கும் வராதென வாழ்த் தினார்.

இதற்கிடையில் சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு சுக்கிரீ வனால் கொடுக்கப்பட்ட காலம் முடிவடைந்து மேலும் இரு மாதங்கள் போய்விட்டன. அனைவரும் சுக்கிரீவன் தங்களை உயிரோடு விடமாட் டான் என்ற முடிலுக்கு வந்தனர். காலக்கெடு முடிவடைந்ததும் சீதாப் பிராட்டியாரை தேடிக்கண்டு கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் பலரையும் வாட்டியது. அங்கதன் தன் உயிரை மாய்த்துவிடலும் துணிந் தான்.

சம்பாதி

அப்போது அவர்கள் கடற்கரையை அடைந்திருந்தனர். கடற்கரையை அண்மித்திருந்த மலைமீது ஒருகழுகு அமர்ந்திருந்தது. அதற்குச்சிறகுகள் காணப்படவில்லை. வ தங்கி வாடி நலமிழந்து கிழப்பருவம் காணப்பட்டது. நீண்ட கொண்டதாகக் நாட்களாக அக்கழுகுக்கு உணவு கிடைக்கவில்லை. இறக்கைகள் இல்லாமையினால் இரை தேடிப் பறக்கவும் முடியவில்லை.

இந்த வேளையில்தான் கவலையே உருவாக வானரங்கள் வந்து குவிந்து கிடந்தன. தனது பசியாற விருந்து கிடைத்திருக்கிறது என்று அக்கழுகு ஓரளவு களிப்படைந்தது. வானரங்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகளை உற்றுக் கேட்டது. இராமர் என்ற வார்த் தைகள் வானரங்களின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டதும் தன்னுடலில் ஏதோ புதுமையான மாற்றம் ஏற்படுவதை அக்கழுகு உணர்ந்தது. தன்னை அறியாமலே, எப்போதோ சூடு பட்டுக் கருகிப் போன இறக்கை கள் வளர்வதை அறிந்து ஆனந்த பரவசமடைந்தது.

டுதிதாக முளைத்த இறக்கை ஏற்படுத்திய குதுகலத்தால் ஆகாயத்தில் தாவிப்பறந்து அந்தக் கழுகு வானரங்கள் அமர்ந்திருந்த கடற்கரையில் வந்தமர்ந்தது. கழுகின் பிரவேசத்தால் வானரங்கள் மத்தியில் சற்றுச் சல சலப்புத் தோன்றியது. இதனால் அனுமன் முன்னெ ழுந்து சென்று கழுகினை விசாரித்தார்.

இராமரின் பெயர் அவர்களுடைய பேச்சுக்களில் அடிபட்டதனால்,

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தான் எப்போதோ இழந்து விட்ட இறகுகள் முளைத்ததை முதலில் கூறிவிட்டு, சக்கரவர்த்தி தசரதரின் குமாரன் இராமருக்கு என்ன நடந்த தென வாஞ்சையோடு வினவியது அக்கழுகு. அனுமன், இராமர் சீதையு டனும் தம்பி இலக்குவனுடனும் வனவாசம் வந்த கதையைக்கூறினார். கதையைக் கூறும்போது கழுகரசன் ஐடாயு, இராவணனால் கொலை யூண்ட கதையினையும் கூறினார்.

ஜடாயு; மாண்ட கதையினைக்கேட்ட இக்கழுகு வாய்விட்டு அழுது புலம்பியது. ஜடாயு; தன் தம்பி என்றும் தன் பெயர் சம்பாதி என்றும் கூறியது. சம்பாதி தன் தம்பி இறந்ததைக் கேட்டு துன்புற்றதைப் பார்த்து அனுமனும் ஏனைய வானரங்களும் துன்பத்தில் பங்கேற்றனர். தன் தம்பிக்குச் செய்ய வேண்டிய நீர்க்கடனையும் நிறைவேற்றிவிட்டு வானரப் படைகளுடன் சீதையைத் தேடும் பணிக்கு உதவுவதென தீர்மானித்தார் சம்பாதி.

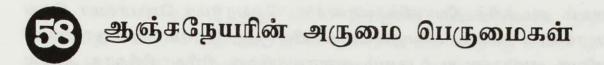
வானத்தில் தாவிப்பறந்து சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் தரை இறங்கிய சம்பாதி, சீதையை இராவணன் இலங்கையில் தான் சிறைவைத் திருக்கிறான்; ஆகவே இலங்கை சென்று தேடுவதனால் பலன் கிடைக்கும் என்றார்.

விசுவரூபம்

கடலைக்கடந்து இலங்காடிரி செல்ல எவரால் முடியும், என்பதில் விவாதங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வானரங்களுக்கிடையில் போது, வயதில் முதிர்ந்தவனும் பழுத்த அனுபவம் உள்ளவனுமான ஜாம்பவன், அனுமனை அணுகி, "ஆஞ்சநேய! இந்தக் கடலைத் தாண்டக் கூடிய வலிமை இங்கு உன்னைத் தவிர வேறு எவருக்குமில்லை. உன் னால் தான் முடியும்! உன் வலிமை உனக்குத் தெரியாது. நீ சின்னவ னாக இருக்கும் போதே சூரியனைப் பறித்தெடுக்க விண்ணிலே தாவினா யல்லவா? அதிபராக்கிரமசாலியான நீ நினைத்தால் நிச்சயமாக இந்தக் கடலை என்ன; ஏழுகடல்களையும் தாண்டக் கூடிய சக்தி உன்னிடம் இருக்கிறது. உன்னால் தான் சீதாப் பிராட்டியாரைக் காண்பதற்கு முடியும் என்று இராமரே திடமாக நம்பியிருக்கிறார். நீயோ ஏதுமறி யாதவன் போல் ஏகாந்தமாக இருக்கிறாய். வாயுபுத்திரனே! உன் தந்தை ட குந்தறியாத இடமில்லை. உன் தந்தையின் பலத்தை நீயும் கொண்டவனல்லவா? நீயே இலங்காடுரி சென்று சீதாப்பிராட்டியார் இருக்குமிடம் கண்டறிவாய்!" என்று உற்சாகமூட்டினார்.

ஆஞ்சநேயருக்கு அப்போதுதான் தன் வலிமை தெரிந்தது. இராம நாமத்தை ஜெபித்த வண்ணம், தென்கடற்கரையில் நின்று ஐம்பொறி களையும் அடக்கித் தியானிக்கலானார். "ஜெயராமா ஜெயராமா ஜெய ஜெய ராமா....." என்று அவருடைய வாயிலிருந்து இராம ஜெப நாமாவளி வெளிவர அவருடைய உருவம் வளரலாயிற்று சிறிது சிறிதாக அவ்ஷ ருவம் வளர்ந்து விண்ணைத் தொடும் விசுவரூபமானது.

அனுமனின் விசுவரூபத்தைக் கண்ட வானரர்களும் கழுகரசனான சம்பாதியும் திகைத்து நின்றனர். சீதாபிராட்டியார் சிறைவைக்கப் பட்டிருக்கும் இடம் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லையே; இதனால் சுக்கிரீவன் வழங்கும் மரணதண்டனைக்கு முன்பே தற்கொலை செய்து விடலாம் எனக்கருதிய அங்கதன், அனுமனின் விசுவரூபங்கண்டு ஆனந்த பரவச மடைந்தான். அனுமன் சீதா பிராட்டியார் இருக்குமிடத்தை நிச்சயம் கண்டுபிடித்து வந்து சேருவார் என்ற நம்பிக்கை சகலரிடத்திலும் ஏற்பட்டு விட்டது.

இராமபிரானுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான அனுமன் ஆகாயத்தைத் தொடும் அளவு வளர்ந்து விட்டார். இக்கண்கொள்ளாக் காட்சி உடனிருந்த வானர சேனைக்கு பெரும் குதூகலத்தை ஏற்படுத் தியது. இளவரசன் அங்கதன் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அனுமனால் சீதா பிராட்டியார் இருக்குமிடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் அவருடன் சேர்ந்து அப்பணியிலீடுபட்ட தனக்கும் தன்குழுவினருக்கும் பெருமை ஏற்படும். இராமபிரானின் பேரருள் கிட்டும் என்று அங்கதன் ஆனந்தக் கூத்தாடினான்.

அனுமன் தொடர்ந்து இராம மந்திரத்தை உச்சரித்த வண்ணம் இருந்தார். கடற்கரையெங்கும் வானரப் படைகள் நின்றிருந்தன. சின்னஞ் சிறு பூச்சிகள் போல் அனுமனின் கண்களுக்கு அவர்கள் காட்சிதந்தனர். அவர்களில் ஜாம்பவனையும் ஜடாயுவின் அண்ணனான சம்பாதியையும் ஆஞ்சநேயர் நோக்கி இருகை கூப்பி வணங்கினார்.

"பெரியோர்களே! குழுமியிருக்கும் எனது சகோதரர்களே! இராம பிரான் நமக்கிட்ட பணியினை செவ்வனே நிறைவேற்றும் பொறுப்பினை மிக்க நம்பிக்கையுடன் என்னிடம் ஒப்படைத்தீர்கள். அண்ணன் ஜாம்ப வன் கூறியதுபோல் என்னிடம் ஆற்றல்கள் புதைந்து கிடந்தாலும் அவ்வாற்றல்களை வெளிப்படுத்த உறுதுணையாக நிற்பது அந்த ராம நாமமே! அதனை இன்று பூரணமாக உணர்ந்து கொண்டேன். உங்கள் அனைவருடைய நல்லெண்ணமும் என் பணியில் உற்ற துணையாக நிற்கும் என்று நம்புகிறேன். நான் இலங்காபுரிக்கு ஏக எனக்கு விடை தாருங்கள்!" என்று ஆஞ்சநேயர் வேண்டிக் கொண்டார்.

கிட்கிந்தா காண்டத்தின் இறுதியில் கம்பர் பெருமான் தரும் பாடல் ஆஞ்சநேயரின் விசுவரூபத்தை விளக்கிக்காட்டுகிறது.

> மின்னெடுங் கொண்டல் தாளின் வீங்கிய கழலின் ஆர்ப்ப தன்னெடுந் தோற்றம் வானோர் கட்புலத்து எல்லை தாவ வன்னெடுஞ் சிகர கோடி மயேந்திரம் அண்டம் தாங்கும் பொன்னெடுந் தூணின் பாத சிலையெனப் பொலிந்து நின்றான். (கிட்கிந்தா காண்டம் – 1030) – 4737

பொருள் : அனுமனுடைய கால்கள் மேகங்களைத் தொட்டு நிற்கின்றன. அம்மேகங்களிலுள்ள மின்னல் அனுமனின் கால்களில் உள்ள வீரக்கழல்களில் தொடும் போது ஒலி எழுகிறது. அவனுடைய மேனி விண் தொட்டு வளர்ந்து விட்டமையினால் விண்ணவர்களான தேவர்கள் அனுமனுடைய தேகத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மிக உயர்ந்த சிகரங்களைக் கொண்ட மகேந்திரமலை மீது அனுமன் ஏறி நிற்கிறான். அந்த மலையானது பூஷலகையே தாங்குகின்ற பொன்னாலான உயர்ந்து நீண்ட தூணின் அடிப்பாகத்திலுள்ள கல்லைப்போல் காட்சியளிக்கிறது.

கடற்கரை மண்ணில் அனுமன் நின்றிருந்தால், விண் முட்ட வளர்ந் திருந்த அவனைத் தாங்கும் சக்தி அந்நிலத்துக்கிருக்காது. ஆகவே மகேந்திர மலை மீது நின்றவாறு தன் விசுவரூபத்தை அனுமன் எடுத்தார்.

தண்டனை தேவையில்லை

.தென்திசை நோக்கிச் சென்ற அனுமனும் குழுவினரும் திரும்பி வரவில்லை. வடக்கு நோக்கி சதபலி என்ற வானர வீரன் பெரும் வானரப்படையூடன் சென்றிருந்தான். வினதன் என்ற வீரனின் தலைமை யில் கிழக்கு நோக்கிப் பெரும்படை சென்றது. மேற்கே சென்ற வானரப்ப டைக்கு சுசேசணன் தலைமை தாங்கிச் சென்றான். இவர்களெல்லாம் காடு, மேடு, வனாந்தரங்கள், நாடு நகர்ப்பறங்களிலெல்லாம் தேடுதல் நடத்திவிட்டு களைப்புடன் கிட்கிந்தை திரும்பினர். சீதாபிராட்டியாரை எங்கு தேடியும் காணவேயில்லை, என்று சுக்கிரீவனிடம் முறையிட்டனர். சுக்கிரீவன் கடும் சினங்கொண்டு வானரவீரர்களைத் திட்டித் தீர்த்தான். திசைகளுக்கும் சென்ற தலைவர்களை முன்று குழுத் அழைத்துக் கொண்டு உருசியமுக மலைக்குகையில் வாழ்ந்த இராமரிடம் சென்றான். தங்கள் தேடுதல் முயற்சியில் வெற்றி பெறாத அவர்களைத் தண்டித்தாக இராமரிடம் சுக்கிரீவன் வேண்டும் என்று சொன்னான். இராமர் கூறினார். டன்னகை புரிந்தவராக, அவர்களை மன்னித்துவிடும்படி சீதை எங்கிருக்கிறாள் என்பதை அறிய முடியாதவர்களை அத்துடன் கோவிப்பது, எவ்வாறு தண்டனை எவ்வாறு வ ழங்குவதென சுக்கிரீவனிடம் வினவினார். சீதை இல்லாத இடங்களில் தேடிய அவர்கள் குற்றவாளிகளல்ல என்றும் கூறினார்.

அனுமனும் குழுவினரும் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் வராமையினால் அவர்கள் சீதை இருக்குமிடத்தை நிச்சயம் கண்டறிந்துதான் வருவார்கள் என்று இராமரே சுக்கிரீவனிடம் எடுத்துரைத்து தைரியமும் கூறினார். இருப்பினும் அப்போது இளவேனிற்காலம் புதுப்பொலிவுடன் விளங்கி யமையினால் சீதையின் நினைவு இராமரைப் பெரும்பாடு படுத்தியது என்பதை மறுக்க முடியாது. தனது உள்ளக்கிடக்கையை சுக்கிரீவனிடம் வெளிப்படுத்த விரும்பாதவராக, அவனுடன் சிறிது நேரம் உரையாடி விட்டு அமைதியுடன் இருந்தார். இலக்குவன் அண்ணனுக்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்து முடித்தான்.

சோகமே உருவான சீதாப்பிராட்டியார்

இலங்கை மாநகரின் மத்தியிலே அமைந்த அழகிய குன்றின் மீது அசோகவனம் இருந்தது. பச்சைப் பசேல் என்று கம்பளம் விரித்தாற் போல் பசுமை படர்ந்திருந்தது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பல வண்ணப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கும் பூஞ்செடி கொடிகள்; தீஞ்சுவைக் கனிவர்க் கங்கள். மலர்களின் நறுமணத்துடன் நன்கு கனிந்த கனிகளின் வாசனை யும் சேர்ந்து எங்கும் சுகந்தம் பரவியிருந்தது. பகலவன் பயணம் தொடங்கி நாழிகைகளாகி விட்டபோதிலும், அடர்த்தியான பெருமரங்கள் பல அந்தப்பெருவனத்துள் ஒளி குறைவாகவே சூழந்த புகுந்திருந்தது. இதமான குளிர் காற்று மென்மையாக வீசியது. வசந்தத்தின் ஆட்சி பூரணப் பொலிஷடன் கொலுவீற்றிருந்தபோதும் அந்த மரத்தடியில் சோகமே உருவாக சீதாப் பிராட்டியார் தென்பட்டார். கோர உருக் கொண்ட அரக்கியர் பலர் காவலுக்காக அமர்ந்திருந்தனர். இராம பிரானின் எண்ணத்தைத் தவிர வேறு எதிலும் தன் சிந்தனையைச் சிதறவிடாது பிராட்டியார் ஏகாந்தமாக இருந்தார்.

விசுவரூபமெடுத்து வான மண்டலத்தில் தன் தலையைப் புகுத்திப் பார்த்த ஆஞ்சநேயருக்கு அங்கே பெரிய அழகிய நகரம் ஒன்று கண்ணில் பட்டது. ஏற்கனவே கழுகரசனும் ஜடாயுவின் அண்ணனுமான சம்பாதி மூலம் இலங்காடுரியின் எழில் கோலம்தனைப் பற்றி அனுமன் அறிந்தி ருந்தார். அந்த இலங்காடுரிதான் தன் கண்ணில் தென்படுகிறதோ என்று ஆரம்பத்தில் ஐயமுற்றார். சற்று நேரத்தில் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார்.

மகேந்திர மலையில் நின்றவண்ணம், தான் மேற்கொள்ளும் பணி வெற்றிபெற அருள் டுரியவேண்டும் என்று ஆஞ்சநேயர், கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி நின்று தனது தந்தையாகிய வாயு பகவானைத் துதித்தார். மும்மூர்த்திகளான பிரம்மா. விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகியோரையும் வணங் கினார். தனது ஒளிக்கிரணங்களைப் பரப்பிய வண்ணம் வான வீதியில் பவனி வந்து கொண்டிருந்த கதிரவனுக்கும் வணக்கம் செலுத்தினார். இந்திரனையும், நவகோள்களில் ஏனையவற்றையும் உரிய முறைப்படி மனதால் பூஜித்தார். தான் மேற்கொண்ட பணி இனிதே நிறைவேற சகல தேவதைகளின் ஆசிகளையும் இறைஞ்சினார்.

இராமாயணம்

தன் முடித்துக் அனுமன் பிரார்த்தனையை கொண்டு நோக்கிச் ஐம்பூலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி இலங்காபூரியை செலுத்தினார். அவருடைய கால்கள் முன்பைவிட அதிக உறுதிபெற்றதும் காற்றைப்போல் மென்மையாகியது. கால்களுக்கு அவருடைய உடல் உந்து சக்தியைக் கொடுத்து மேலெழத் தொடங்கியபோது, மகேந்திர மலையைப் பூகம்பம் தாக்கியதைப் போன்ற அதிர்வு ஏற்பட்டது. அம்ம மேற்பரப்பில் வெடிப்புகள் ஏற்பட்டன. சில சிகரங்கள் லையின் விலங்குகள் உதிர்ந்தன. மலைக்குகைக்குள் வாழ்ந்த ഖன பயத்தால பாய்ந்து வெளியேறி ஓடத் தலைப்பட்டன. மலை மீதிருந்த பெருவிருட் சங்கள் வேரோடு சாய்ந்தன. மரங்களில் கூடு கட்டி வாழ்ந்த குருவிக ளெல்லாம் கூவிக் கொண்டு பறந்தன. மலையடிவாரத்தில் புற்றுகளிலும் பொந்துகளிலும் வாழ்ந்த பாம்புகளும் வேறு ஊர்வனவும் வெளியேறி ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

ஆஞ்சநேயர் விண் நோக்கிப் பாய்ந்த வேகத்தில், மலையிலிருந்து சாய்ந்த மரங்களும், அக்கானகத்தில் பன்னெடுங்காலம் வேரோடி வளர்ந்த மரங்களும் நிலையிழந்து சாய்ந்து, அனுமனின் வேகத்துடன் போட்டி போடுவதுபோல் விண்ணுக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. ஆனா லும் அனுமனைத் தொடர்ந்து போகமுடியாமல் அத்தனையும் அலை கடலின்மீது விழுந்தன. அம்மரங்கள் வீழ்ந்தமையினால் கடல் நீர் அதிர்ந்து மேலெழுந்து வீழ்ந்தது.

ஆஞ்சநேயர் அரும் பெரும் குணங்களைக் கொண்டவர். மேருமலைக்கும் மேலாக வளரக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவராயினும் அதே உருவத்தை சின்னஞ் சிறு வண்டினைப்போல் குறுகிய உருவெடுக்கவும் வல்லமை பெற்றவர். மூவுலங்களிலுமுள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் எதிர்த்து வந்தபோதிலும் அவை அனைத்தையும் தனியே நின்று பொடி படச் செய்யும் உறதியுடையவர். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர். ஏனையோருடன் அன்புடனும் பண்புடனும் பழகுவதில் சிறப்புடையவர். அறிவு பூர்வமாக உரையாடுவார். பெண்களை ஏறெடுத்தும் பாராதவர். பிரம்மாவைவிட அதிக ஆயுளை உடையவர். தான் விரும்பினாலன்றி மரணமடைய முடியாத வரத்தைப் பெற்றவர்.

இத்தகைய ஆற்றல்களை ஒருங்கே கொண்ட ஆஞ்சநேயர் இராமபிரானிடத்தில் பெரும் பக்தி கொண்டு இராமகாதையில் ஒப்பரிய பாத்திரமாக விளங்குகிறார். இராமபிரானை இறைவனாக எண்ணி வழிபடுவோரெல்லாம் அனுமனையும் பக்தியுடன் பூஜிக்கின்றனர்.

இந்தக் கட்டத்தில் கிட்கிந்தா காண்டத்தை நிறைவு; செய்து கொண்டு அடுத்து சுந்தர காண்டத்தின் சிறப்பை நுகர்வோமாக.

இராமதூதன் பயணத்தில் எதிர்கொண்ட இடையூறுகள்

இராமபிரானுடைய தூதுவனாக விசுவரூபமெடுத்து விண்ணிலே தாவிய ஆஞ்சநேயர் மிக வேகமாகப் பறந்தார். அவருடைய தோற்றம் கதிரவனின் சஞ்சாரமோ என்று ஐடிறத்தக்கதாக இருந்தது. காலையில் கிழக்கே தோன்றி மாலையில் மேற்கே மறைடிம் இயல்பினன் கதிரவன். அனுமனோ வடக்கிலிருந்து தென்திசை நோக்கிப் பயணமாகிறான். ஆகவே வானில் மற்றுமொரு கதிரவன் பவனிவரவில்லை என்பது தெளிவாயிற்று. மாமேரு மலையின் சிகரங்களில் ஒன்று முன்பொருமுறை வாடிபகவானால் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு தென்திசைக் கடலில் வீசப் பட்டது. அவ்வாறு வீசப்பட்ட மலைச்சிகரம் எவ்வாறு வானில் பறந்ததோ, அதே வேகத்தைவிட கன வேகத்தில் அனுமன் சென்றார். ஊழிக்கால முடிவில் ஏற்படக்கூடிய பயங்கரமான வேகம் தோன்றி விட்டதோ என்று தேவர்களே அஞ்சினர்.

இவ்வாறு அனுமன் சென்று கொண்டிருக்கும்போது இடையில் கடலில் ஒரு பெரும் மலை ஒன்று திடீரென்று தோன்றியது. அனுமன் செல்லும் வழியை அம்மலை மறித்து நின்றது. இதனைக் கண்ட அனுமன் சினமுற்றார். தான் மேற்கொண்ட பணியை எவர் தடை செய்தாலும் அத்தடையைச் சிதறடித்துவிட்டுச் செல்லும் மனத்திடத்துடன் பறந்து கொண்டிருந்த இராமதூதன், தன் முழு பலத்தையும் ஒன்று திரட்டினார். கன வேகத்தோடு போய் அம்மலையுடன் மோதினார். மலை அசைந்தது. இருப்பினும் அனுமன் தொடர்ந்து செல்வதற்கான இடம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அம்மலையிலிருந்து பேச்சொலி கேட்டது!

மைநாக பர்வதம்

"அதிபராக்கிரமசாலியான ஆஞ்சநேயனே! நான் உமக்கு எதிரி யல்ல; இராமபிரானுக்கும் எதிரியல்ல. என் பெயர் மைநாக பர்வதம். இந்திரனுடைய கோபத்திலிருந்து என் போன்ற பர்வதங்களை உம்மு டைய தந்தையான வாயுபகவானே காத்து சமுத்திரத்தினுள் மறைத்து வைத்தார். ஆகவே எங்களுக்குத் துணைபுரிந்தவருடைய புதல்வராகிய உமக்கு உதவுவதே எனது நோக்கம். இது தவிர ஸ்ரீ இராமச்சந்திரன் சாகர பரம்பரையிலுதித்தவர். சாகர குலத்தவர்தான் சமுத்திர ராஜனின் இடையூறுகளைக் களைந்தவர்கள். இராமர் பணியேற்று தென்திசை செல்லும் உம்மை உபசரித்து அனுப்பி வைக்குமாறு சமுத்திரராஜனே எனைப் பணித்தார். ஆகவே என்மீது சில நாழிகைகள் தங்கி விருந் துண்டு களைப்பாறிச் செல்வீராக!"

இவ்வாறு மைநாகம் கூறியதும் ஆஞ்சநேயர், தன் அவசர டுத்தி யினால் அம்மலையைத் தாக்கித் துன்டுறுத்தியமைக்காக வருந்தி மன்னிப் டிக் கோரினார். தான் எடுத்துக்கொண்ட பணி சுபமாக முடியும் வரை பசி, தாகம், தூக்கம் மற்றும் ஒய்வுக்கு இடமே இல்லை என்று கூறி, தனக்கு விடையளிக்குமாறு வேண்டினார். அனுமனின் இராம பக்தியையும் கடமையுணர்ச்சியையும் கண்டு மனம் நெகிழ்ந்த மைநாக மலை தன் உருவத்தை நகர்த்தி வழிவிட்டது. இராமர் பணி வெற்றிபெற வாழ்த்தி அனுப்பிவைத்தது.

சிறிதளவு நேரம் மைநாக மலையின் குறுக்கீட்டால் தாமதம் ஏற்பட் டிருந்தமையினால், மேலும் தனது வேகத்தை அதிகரித்து தன் பயணத் தினை அனுமன் தொடங்கினார்.

எந்த ஒரு காரியத்தை மேற்கொண்டாலும் அதில் பல குறுக்கீ டுகளும் தடைகளும் இடையூறுகளும் ஏற்படுவது இயல்டு. இத்தகைய இடைஞ்சல்களை எத்தகைய சலிப்டும் களைப்புமின்றி எதிர்கொள்ளும் திடமனதும் வல்லமையும் உள்ளவரே வெற்றிகளைக் குவிக்கக் கூடிய வராவார். எடுத்த காரியங்களில் எத்தடையுமில்லாமல் வெற்றி கிட்டுவதில் எத்தகைய சுவாரசியமும் இருப்பதில்லை. தடைகள் ஏற்படுமானால் அவற்றைத் தமது சாமர்த்தியத்தினால் களைந்தெறிந்து கொண்டு முன்னேறும்போது, அத்தகையோரின் எத்தகைய துன்பத்தையும் தாங்கி முன்னேற வேண்டும் என்ற வேகம் அதிகரிக்கிறது. தடைகளைத் தாண்டிப் பெறும் வெற்றியே என்றும் நிலைத்து நின்று பயனளிக்கக் கூடியது.

ஆஞ்சநேயரின் பயணத்திலும் பல தடைகள் ஏற்படுகின்றன. மைநாக மலையின் அன்டுத் தடையிலிருந்து விடுபட்டவருக்கு மற்றுமொரு தடங்கல் முன்வந்து நிற்கிறது. தேவர்கள், அனுமனின் திடசித்தத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க உருவாக்கப்பட்ட திட்டம் இது.

நாக மாது சரசை

கடற்பரப்பையும் வான மண்டலத்தையும் தொட்டுத்தழுவி நின்றது போல் மிகப்பயங்கரமான இராக்கத உருவம் ஒன்று அனுமனை விழுங்கு வதற்கேற்றவாறு வாய் பிளந்து நின்றது. "ஏ வானரமே! நீ எங்கே போக வேண்டுமானாலும் எனது வாயுள் முதலில் புகுந்தாக வேண்டும்," என்று அவ்வுருவம் கர்ஜித்தது. அப்போது அனுமன் மிகப் பிரமாண் டமான உருவோடு விண்ணில் பறந்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் அந்த இராக்கத உருவமோ, அனுமனுடைய உருவத்தைவிடப் பன்மடங்காக தனது வாயைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. அனுமன் தனது வடிவத்தை மேலும் பருமனாக்கிய போதும், அதற்கேற்றாற் போல் அந்த இராக்கத உருவமும் தனது வாயை அகட்டியது. ஆஞ்சநேயர் ஒரு தந்திரத்தை உடனடியாகக் கையாண்டார். தனது வடிவத்தை மிகக் மிகக் குறுக்கி ஒரு சிறு வண்டுபோல் உருவெடுத்து அதன் வாய்க்குள் புகுந்து சுலபமாக வெளியேறினார். இதனைக் கண்ட அந்த இராக்கதன் பெருமகிழ்ச்சி டத்திரனே! அடைந்தவனாக, "வாயு இராமபிரான் எதற்காக அவதரித்தாரோ அக்காரியங்கள் நிறைவேற உமமையும 。(历 துணையாகக் கொண்டார். இராமபிரானின் தூதனாக இருப்பதற்கு ஒரு வானரம் தகுதியுள்ளதுதானா, என்ற சந்தேகம் தேவர்கள் சிலருக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் உமது தகுதியினைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கவே சரசை என்ற பெயருடைய நாகமாதான என்னை அனுப்பினார்கள். இராமபிரானுடைய இலட்சியம் ஈடேற உறுதுணையாக நிற்கும் தகுதி உமக்குப் பரிபூரணமாக உண்டென்பது நிரூபணமாகிவிட்டது. இனி எத்துன்பம் துரத்தினாலும் அவற்றையெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து வெற்றிபெறுவீர். உம் பணி தொடரட்டும்!" என்று இருகை கூப்பி வணங்கி சரசை, அனுமனை வாழ்த்தி வழி அனுப்பி வைத்தது.

மீண்டும் தன் முழு பலத்தையும் செலுத்தி அனுமன் தன் வேகத் தைக் கூட்டினார். சில காததூரம் சென்றதும் அனுமனின் வேகம் அவரை அறியாமலேயே தடைப்பட்டது. முன்னேற முயன்றபோது, பின் னோக்கி இழுக்கப்படுவது போன்ற உணர்வு ஏற்படுவதை ஆஞ்சநேயர் அவதானித்தார். நாலா பக்கமும் தன் பார்வையைச் சுழல விட்டு, காரணத்தை அறிய முயன்றார். ஆனால் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தனக்கு மேலுள்ள அண்ட வெளியிலும் எந்த அறிகுறி களையும் காண முடியவில்லை. கீழே குனிந்து கடலைப் பார்த்த போது தன்னுடைய நிழலை ஒரு பூதம் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

நிழல்பிடிபூதம்

"ஏ நிழல்பிடிபூதமே! என்னை விட்டு விடு! இல்லையேல், என் பணிக்கு இடையூறாக இருக்கும் உன்னைக் கொல்லத் தயங்கமாட்டேன்!" என்றார் ஆஞ்சநேயர். இதனைக் கேட்ட நிழல்பிடிபூதம் பயங்கரமாகச் சிரித்தது. "வானரமே! இந்தச் சமுத்திரத்தையே அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் என்னையா கொல்லலாம் என்று கனவு; காண்கிறாய்? நடக்கவே நடக்காது. எனக்கு கடுமையான பசி. உன்னால் தான் என் பசி தீரவேண்டும். காத்திருக்கிறேன். சீக்கிரம் என்வாயினுள் வந்து ட;குந்து விடு. வந்துவிடு!" என்று கர்ஜித்தது.

இதற்கிடையில் அந்த நிழல்பிடி பூதத்தின் வலிமையினால் அனுமன் அதன் வாயின் அருகே இழுபட்டு வந்துவிட்டார். தன்பலம் முழுவதையும் திரட்டி அந்த பூதத்தின் வாயில் தனது கால்களால் உதைத்தார். இருப் பினும் அனுமனின் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி அப்பூதத்தின் வாயுள் அனுமன் இழுக்கப்பட்டு விட்டார். இவ்வேளையிலும் அனுமன் தன் தந்திரத்தைக் கையாண்டு பூதத்தின் வயிற்றுள் புகுந்து கொண்டு, தன் கைகால் நகங் களினால் அதன்வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டார். அங்காரதாரை என்ற அந்தப் பெண்பூதம் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோட கடலில் சாய்ந்தது. நீல நிறமாகக் கிடந்த கடல் அதிவேகமாக செந்நிறமாக மாறியது.

"அனுமன் எத்தகைய பகையையும் வெல்லும் பேராற்றலுடையவர். இராமபிரானின் பணிகளுக்கும் ஏற்றபெருவீரன்!" என்று தேவர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்து பூமாரி பொழிந்து வாழ்த்தினார்.

இராமபிரானுடைய பார்வை என்று அனுமன் மீது பட்டதோ அன்றே அனுமனை இராமர் ஆட்கொண்டு விட்டார். இராமநாமமே தனது தாரக மந்திரம் என்பதனை அன்றே அனுமன் அறிந்து கொண் டார். மகேந்திர மலையில் ஏறிநின்ற போதே "ஜெயராம்.... ஜெயராம்....ஜெயஜெயராமா....." என்று அனுமனின் உணர்வு சதா ஜெபித் துக் கொண்டே இருந்தது. அந்த மந்திரத்தின் மகிமையாலேயே விசுவரூ பமெடுத்து வானில் பறக்கலானார். எதிர்ப்பட்ட மூன்று இடையூறு களையும் அந்த இராம மந்திரத்தால் ஆஞ்சநேயர் பொடிபடச் செய்து பணியைத் தொடர்கிறார்.

இராம நாமத்தின் மகிமை பற்றி கம்பர் பெருமான் கூறும் கருத் தைப் பார்ப்போம்.

> ஊறுகடிது ஊறுவன ஊறு இல் அறம் உன்னா தேறல் இல் அரக்கர்புரி தீமை அவை தீர ஏறும் வகை எங்கு உளது?

"இராமா"என எல்லாம் மாறும் அதின் மாறு பிறிது இல் என வலித்தான். பொருள் : ஒன்றன் பின் ஒன்றாக துன்பங்கள் தொடர்கின்றன. நல்லறங்கள் எவற்றையும் புரியாது என்றும் தீமைகளையே புரிந்துவரும் அரக்கர்தம் கொடுமைகள் தீர, இராம மந்திரம் ஒன்றே துணைபுரிய வல்லது என்று உணர்ந்த அனுமன் இராமநாமத்தை என்றும் உச்சரிப் பதென உறுதி பூண்டார்.

60

இலங்காபுரியின் எழில்மிகு தோற்றம்

இராமநாமத்தை உச்சரித்த வண்ணம் கடலைக் கடந்த அனுமன் இலங்கைக் கரையில் வந்து இறங்குவதற்கேற்ற இடத்தினை வானில் தவழ்ந்த வண்ணம் ஆராய்ந்தார். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பவளக்கட் டிகளாலும் பல்வேறு நவரத்தினக் கற்களாலும் கட்டப்பட்டு, தங்கத் தகடுகளால் வேயப்பட்ட கட்டடங்கள் வானோக்கி வளர்ந்திருப்பதைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர், வியப்பிலாழ்ந்தார். தான் தவறுதலாக தேவேந்திரன் அரசோச்சும் தேவலோகத்துக்கே வந்து விட்டோமா என்று ஐயுற்றார். கதிரவனின் பொற்கிரணங்கள் பட்டு பேரொளியை அக்கட்டிடங்கள் பிரதிபலித்தன. இதனால் பூமியிலேயே பல சூரியர்கள் தோன்றியிருக் கின்றனவோ என்று ஆஞ்சநேயர் அதிசயித்தார். அவருடைய கண்களை அவ்வொளி கூசச் செய்தது. இதனால் அந்நகரின் மீது தான் இறங்க முடியாதவராக வேறொருடிறம் ஒதுங்கிச் சென்று பவள மலையின்மீது கால்களைப் பதித்தார். மலைமீது நின்றவாறு இலங்காடிரியைப் பார்த்து அதன் அழகினை இரசிக்கலானார்.

திரிகூடமலையின் மீது இலங்காபுரி எனும் இராவணனின் தலை நகரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. விண்ணிலே அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் காட்சி அளித்தது. நகரைச் சுற்றி சிறந்த பாதுகாப்பு அரண்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அகழிகள் நாற்புறமும் சூழ்ந்திருந்தன. எதிரிகள் எவரும் சுலபமாக நுழைந்து விடாதிருக்க மிக உயர்ந்த மதில்கள் நகரைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மதில்களின் மீது, வெளியிலிருந்து பார்த்தால் எவருக்கும் தெரியாமல் மறைந்திருந்து, வெளிப்புறத்தைக் கண்காணிக்கும் வீரர்களுக்கான கண்காணிப்புக் கூடங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தன.

நகரத்தில் எல்லா இடங்களையும் தொட்டுச் செல்லும் வீதிகளும் சாலைகளும் மிக அகலமாகவும் நீளமாகவும் காணப்பட்டன. அமராவதி, போகவதி ஆகிய தேவர்களுடைய நகரம் மற்றும் நாகலோகம் ஆகிய நகரங்களுக்கு இணையானது என்று இலங்காபுரியைக் கூறிவிடமுடியாது. அந்நகரங்களைவிட செல்வச் சிறப்புடன் சகல வளங்களும் கொண்டதாக அந்நகர் காட்சிதந்தது.

சொர்க்க புரி

இலங்கையை 'கிழக்கின் சொர்க்கடுரி', என்று வர்ணித்து, இக்கா லத்தில், பிறநாட்டு உல்லாசப் பயணிகளைக் கவர்வதற்காக விளம்பரப் கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

படுத்துவதுண்டு. ஆனால் இராமாயண காலத்திலும் இலங்கை சொர்க்க டுரியாகத் திகழ்ந்ததாக, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வால்மீகி முனிவர் வர்ணித்துள்ளார். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கவிச்சக்கர வர்த்தி கம்பரும் இலங்கையை சொர்க்கடுரி என்றே வர்ணிக்கிறார்.

> மாண்டது ஓர் நலத்திற்று ஆம் என்று உணர்த்துதல் வாய்மைத்து அன்றால் வேண்டிய வேண்டின் எய்தி வெறுப்பு இன்றி விழைந்து துய்க்கும் ஈண்ட அரும்போக இன்பம் ஈறு இலது யாண்டுக் கண்டாம் ஆண்டு அது துறக்கம் அஃதே அரு மறைத் துணிவும் அம்மா. *(சுந்தரகாண்டம் – 93) 4830*

பொருள் : தேவர்கள் வாழ்கின்ற தேவலோகமே மிகவும் அழகா னதும் சகல் வசதிகளும் உடைய நகரம் என்று கூறுவது உண்மையல்ல. விருப்புற்ற பொருட்களை வேண்டியபோதே பெற்றுக் கொண்டாலும் மீண்டும் மீண்டும் பெற்று அவற்றால் தெவிட்டாத நிலையினை எய்தும் இடம் வேறெங்கணுமே இல்லை. சுகபோகங்கள் எல்லாமே தெவிட்டாமல் கிடைக்குமிடமே சொர்க்கம் என்று முன்னோர் கூறியுள்ளனர். இலங்கை மாநகரமும் அத்தகைய செல்வங்களையும் வசதிகளையும் பெற்றுள்ள மையினால் இந்நாடே சொர்க்கபுரியாகும். இவ்வாறு ஆஞ்சநேயர் எண்ணி வியந்தார்.

கதிரவன் உலாவரும் பகல் பொழுதில் இலங்காபுரியில் உலவுவது நல்லதல்ல. எவருடைய கண்களிலும் படாமல் இரவு நேரத்தில் நகரில் புகலாம் என்று கருதிய அனுமன் மலையிலேயே மறைந்திருந்தார். தான் வானிலிருந்து கீழே இறங்கும்போதே தன்னுடைய வானளாவிய விசுவருபத்தைச் சுருக்கித் தன் சுய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டார். இருப்பினும் இலங்கை மாநகரின் அமைப்பினை மலையிலிருந்த வண்ணம் அவதானிக்கலானார். மாலையானதும் புறைகரிலிருந்த ஓர் உயர்ந்த மாளிகையின் கூரைமீது தாவி ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். அவருடைய சிந்தனை விரிந்தது.

சிந்தனையும் தெளிவும்

'எதிரிகள் எவரும் உட்புகுந்து விடாதவாறு மிகவும் பாதுகாப்பாக நகரம் அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல், சுற்றுச் சூழ சமுத்திரம் இயற்கை அரணாக அமைந்துள்ளது. அரக்கர்க்கரசன் இராவ

இராமாயணம்

ணனும் மகாபராக்கிரமசாலி; அவனைப் போலவே அவனுடைய தம்பி மார் விபீடணன், கும்பகர்ணன், மகன் இந்திரசித்தன் ஆகியோரும் சிறந்த வீரர்கள். இராம மந்திரத்தின் மகிமையால் கடலைக் கடந்து வரத் தன்னால் முடிந்தது. 'சுக்கிரீவனின் படையிலுள்ள ஏனையோரால் கடலைக் கடக்க முடியுமா? கடந்தாலும் நன்கு அரண் செய்யப்பட்டிருக்கும் இந்த நகருக்குள் வானரசேனையால் எவ்வாறு புகமுடியும்? இராவண னின் படையின் பேராற்றலுக்குமுன் வானர அரக்கா வீரர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியுமா?' இவ்வாறு பலவாறாக எண்ணி அனுமன் குழம்பினார். அதேவேளை அவர் அடி மனத்தில் "ராம் ராம் ராம்" என்று ஒலி ஓங்கி எழுந்தது. 'இராம நாம மகிமை எத்தகையது?' எதை யும் சாதிக்கத்தக்க வல்லமை அம்மந்திரத்துக்கிருப்பதை தன் செயற்பா டுகளே நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கும்போது, தான் ஏன் வீணாகக் கலக்க மடைய வேண்டும்? என்று மற்றுமோர் எண்ணம் எழுந்து அனுமனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது.

தன் அன்றாடக் கடமையைத் திருப்திகரமாகச் செய்து முடித்து விட்ட களைப்புடன் மேற்கத்தையக் கடலுள் நீராடி ஓய்வுபெற கதிரவன் விரைந்து கொண்டிருந்தான். அதே போல் கிழக்கில் முழுமதி தோன்றி யது. எதிரெதிர்த்திசைகளில் ஏற்பட்ட இயற்கை மாற்றங்களை அவதானித்த அனுமன் புத்துணர்ச்சி பெற்றவராக இலங்கை மாநகருள் புகுந்து சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடும் பணியிலிறங்க ஆயத்தமானார்.

இயற்கை ஒளியின் எழில்

1902

தன்னுடைய சுயரூபத்துடன் சென்றால் அரக்கர் படையிடம் அநாவசியமாகச் சிக்க வேண்டியிருக்கும். ஆகவே தன்னுடைய உருவை மேலும் சுருக்கி சாதாரண குரங்கு போன்ற உருவினை எடுத்து, மரங்க ளில் தாவி ஏறி, கோட்டை மதிலின் மீதேறி நின்றார். அப்பொழுது அந்நகரின் அமைப்பின் அழகை மேலும் சிறப்பாகப் பார்த்து வியந்தார். மாலையான பின்னர், பகலில் இருந்த கோலத்தைவிட பலமடங்கான எழில் பெற்றதாக அந்நகர் விளங்கியது. மாட மாளிகைகளிலும் கூட கோடிரங்களிலும் பதிக்கப்பட்டிருந்த இரத்தினக் கற்கள் இயற்கையாகவே ஒளியை வீசி அந்நருக்கு ஒளி ஊட்டின. மேலதிகமான வெளிச்சங்கள் எதுவும் ஏற்றப்படாமலே நகர வீதிகளிலும் கட்டிடங்களிலும் இரத்தினங் களே இயற்கை ஒளியை உமிழ்ந்துகொண்டிருந்த அதிசயத்தை அனுமன் கண்டு களித்தார்.

அரக்கர் பெருமக்கள் வீதிகளில் கும்பல் கும்பலாகத் திரண்டு நடமாடுவதைக் கண்டார். அவர்கள் எக்குறையுமற்றவர்களாகவே அனு மன் கண்களுக்குத் தென்பட்டனர். ஆலயங்களில் ஓங்கார நாதத்துடன் மணி ஓசைகள் எழுந்து பரவுவதையும் கேட்டார். ஆடல் பாடல்களில் ஈடுபட்டு மகிழ்வூட்டும் ஆண்களையும் பெண்களையும் கண்டார். அத்த கைய கலை நிகழ்ச்சிகளில் தம் உள்ளங்களைப் பறிகொடுத்துப் பரவசத் திலாழ்ந்து கிடந்தோரையும் பார்த்தார். இத்தகைய செல்வமும் வளமும் சிறப்புக்கள் யாவும் ஒருங்கே கொண்ட நாட்டை ஆளும் இலங்கேஸ்வரன் ஏன் கொடுமைகளைப் புரியும் கொடியவனானான், என்பது ஆஞ்ச நேயருக்கே புரிந்து கொள்ள முடியாத புதிராகவிருந்தது. மேலும் சற்று நேரம் ஓரிடத்திலமர்ந்து தனது சிந்தனைக்கு இடமளித்தார்.

சகல வசதிகளையும் பெற்றவனும் அதிபராக்கிரமசாலியாக உள்ள வனும், நினைத்தபோது எதனையும் சாதிக்கும் சக்தி படைத்தவன் -அவன் தேவனாக இருந்தாலும் - மானிடனாக இருந்தாலும் - அரக் கனாக இருந்தாலும் ஆணவம் என்ற கெடுபுத்தியின் வசமாகி விடுகிறான். இதனால் புத்தி மழுங்கிவிடுகிறது. தான் எனும் அகங்காரம் தலை யெடுத்து விடுகிறது. நல்லனவற்றை எண்ணாமல் தீயவழிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தத் தலைப்பட்டு விடுகிறான். தானே எல்லாம் என்ற எண்ணம் தலைக்கேறி தலைப் பாரத்தைக் கூட்டுகிறது. அப்போது தலைகீழாக விழ வேண்டிய நிலைதான் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது.

ஆஞ்சநேயரின் உள்ளத்தில் இந்தத் தெளிவு கண்டதும், சிவபக் தனான இலங்கேஸ்வரன் ஏன் கொடுமையின் சின்னமானான் என்பதற் கான காரணம் புரிந்தது. பல்லாண்டு காலம் தவமிருந்து சிவபிரானி டத்திலேயே பல அரிய வரங்களைப் பெற்ற இராவணன் ஐயிரண்டு திசை முகத்தும் தன் புகழை வைத்தான். தான் என்ற மமதைக்கு இடம் கொடுத்தமையினால் தெய்வத்தையே மறக்கலானான். சகல வளங்க ளையும் பெற்றிருந்தமையினால் தன் சுகமே பெரிதென மதித்து சுகபோகங் களில் மூழ்கி தன்னிலை மறக்கலானான். தான் நினைத்த படியே எல்லாம் நடக்க வேண்டும் என்ற சுயநலபுத்திக்கு இடம் கொடுக்கலானான்.

இத்தகைய சிந்தனைகளிலீடுபட்டிருந்த வேளையில், இரவு புகுந்து தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட ஆரம்பித்தது. வீதிகளிலும் அரக்கர் நடமாட்டம் குறைந்திருந்தது. தான் இருந்த மாளிகையின் உச்சியிலிருந்து கீழே தரையில் குதித்தார் ஆஞ்சநேயர். அதே வேளையில் எங்கிருந்தோ சிலம்பொலி அவர் காதில் விழுந்தது. அவரின் எதிரே அழகே உருவான மங்கை ஒருத்தி வந்து நின்றாள்.

கலக்கமடைந்த இலங்காதேவி

இராமபிரானுடைய எதிரியாகக் கருதப்படும் இலங்காபுரி வேந்த னின் நாட்டின் அழகினைக் கண்டு, இராமதூதனான அனுமன் திகைப்ப டைந்து போனார். தித்திப்பான பண்டங்களை சிறிதளவு உண்டதும் தெவிட்டத் தொடங்கிவிடும். ஆனால், இலங்கையில் காணக் கிடைப்பவை யெல்லாம் எவ்வளவுதான் அனுபவித்தாலும் தெவிட்டாதென அனும னுக்குப் பட்டது.

கோட்டை வாயில் மூலமாக முறைப்படி நுழையாமல், மதில்மேல் தாவி உள்ளே குதித்த ஆஞ்சநேயரின் வழியை மறைத்தாற்போல் பெண்ணொருத்தி நிற்பதைக் கண்டதும் அவர் சற்றுத் துணுக்குற்றார். பிரம்மச்சரிய விரதம் மேற்கொண்ட அனுமன் எந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்தும் பாராதவர். தன்முன் நின்ற பெண் எத்தகைய நோக்கத் நிற்கிறாள் என்பதை அனுமனால் அறிய முடியவில்லை. துடன் வந்து இருப்பினும் அப்பெண் மிகுந்த கோபத்துடன் வந்திருக்கிறாள் என்பதை அவருடைய உணர்வு புலப்படுத்தியது. தலை கவிழ்ந்து நின்ற ஆஞ்ச நேயரை நோக்கி அப்பெண், "ஏ குரங்கே! முறைப்படி முன் வாயிலால் நகரின் உட்புகாமல் திருடனைப் போல் மதில் மேலேறிக் குதிக்கிறாயே! நீ யார்? எதற்காக திருட்டுத்தனமாக உள் நுழைந்தாய்? உன்னை ஏவியவர்கள் шпп? என்று கேள்விமேல் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுத்தாள்.

தன்னை எவரும் காணாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து இரவு வேளையில் நகருள் நுழைந்தும் ஒரு பெண்ணிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டோமே! என்று ஆஞ்சநேயர் ஒருகணம் மனம் வருந்தினார். அவருடைய மனவருத்தம் கோபமாக மாறியது. ஒரே தாக்காகத் தாக்கி அவளைக் கொன்று விடலாமா என்று நினைத்தார். நொடிப் மேற்கொண்ட காரியத்தை பொமுதில் தான் தனது கோபத்தினால் கெடுத்து விடலாகாது என்று எண்ணியதும் சினத்தை அடக்கி அமைதி யாக, "இந்த நகரின் அழகினையும் வற்றாத வளங்களையும் கேள்விப்பட்டு பார்த்து போகவே நேராகப் விட்டுப் வந்தேன் அம்மணி", என்று மிகப்பணிவாகக் கூறினார். இருப்பினும் அப்பெண்ணின் போக்கில் எவ்வித மாற்றத்தையும் ஆஞ்சநேயரால் காண முடியவில்லை.

பெண்ணுருவில் வந்த தேவதை

"உன்னைப் போன்றவர்கள் வந்து வேடிக்கை பார்த்து விட்டுச்

செல்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட நகரம் இதுவல்ல. உனக்கு இங்கு அனுமதி தரப்பட மாட்டாது. மறு வார்த்தை எதுவும் பேசாமல் உடனடியாக இங் கிருந்து ஓடித்தப் பி விடு! இல்லையேல் உன்னைப் பொடிப்பொடியாக்கி விடுவேன்!" என்று கர்ஜித்தாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அனுமன் வாய்விட்டுச் சிரித்தார். 'ஒருபெண் என்னைக் கொல்லப் போவதாகக் கூறுகிறாளே!' என்று அவர் ஏளனமாகச் சிரித்தமையினால் அவளுக்கு மேலும் கோபம் அதிகரித்தது. தான் இவ்வளவு தூரம் எச்சரித்தும் இந்தச் சின்னஞ் சிறிய உருவம் சிறிதளவாவது அச்சப்படாமல் தன்முன் நின்றவண்ணம் வாதாடுகிறதே என்று கருதினாள். 'இது சாதாரண குரங்கல்ல! யாரோ எதிரியின் ஏவலால் இங்கு வந்திருக்கிறது. இதனைச் சும்மா விட்டுவிடலா காது' என்று சிந்தித்து தனது திரிசூலத்தை எடுத்து ஆஞ்சநேயரை நோக்கி வீசியது.

அனுமன் தனது வலக்கரத்தால் அந்தச் சூலத்தைப் பிடித்து பொடிப் பொடியாக உடைத்தெறிந்தார். அப்போதுதான் அந்தப் பெண் உருவத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அது ஒரு தேவதை என்பதை உணர்ந் தார். அதன் பார்வை எட்டுத் திக்குகளையும் ஒரே நேரத்தில் பார்க்கத்தக் கதாக அமைந்திருந்தது. எட்டுக்கைகளைக் கொண்டதாகக் காணப்பட் டது. அதன் மூச்சில் அனல் தெறித்தது. சந்தனக் குழம்பை உடலெங்கும் பூசியிருந்தமையினால் சந்தனத்தின் நறுமணம் எங்கும் பரவியிருந்தது. கைகளில் பலவகையான ஆயுதங்களைத் தாங்கியிருந்தது அத்தேவதை.

ஆஞ்சநேயர் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவர். அதேபோல் அடங்காத கோபம் கொள்ளும் சுபாவமுமுடையவர் அநீதிகளைக் கண்டால் தாங்க மாட்டார். அதேநேரத்தில் அல்லல்படும் எவருடைய அல்லலையும் தீர்த்து வைக்க உடனோடிச் சென்று உதவும் தன்மையுடையவர். தன் எதிரே நின்ற தேவதை எடுத்த எடுப்பிலேயே ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்த மையினால் அவருடைய ஆத்திரம் அதிகரித்தது. தனது ஆத்திரத்தை ஒரு பெண்ணிடம் எவ்வாறு காண்பிப்பது என்று கடுமையாக யோசித் மறுபடியும் தன்னைத் தாக்குவதற்கு எத்தனிப்பதற் தார். தேவதை கிடையில் செயலில் இறங்க வேண்டும் என்று அவர் மனம் எச்சரித்தது. உடனடியாக அப்பெண்ணின் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களை ஒரேமூச்சில் பறித்து முறித்தெறிந்தார். இதனால் வெகுண்டெழுந்த அப்பெண் தேவதை தன் இருகைகளாலும் அனுமனின் மார்பில் ஓங்கிக் குத்தியது.

தனது மார்பில் பூக்கள் விழுந்தது போன்று உணர்வே ஆஞ்சநே யருக்கு அப்பொழுது ஏற்பட்டது. இருப்பினும் நிலமை மேலும் வலுப் பெறுவதற்கிடையில் தன்னுடைய வலக்கரத்தால் அந்தத்தேவதையின் தோளில் தட்டினார். அந்த அழுத்தத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அந்தத் தேவதை மண்ணில் புரண்டது. அவளுடைய வாயிலிருந்தும் மூக்கு மற்றும் காதுகளிலிருந்தும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அப்போது தான் அப்பெண்தேவதை, ஏற்கனவே பிரம்மதேவன் கூறியிருந்த வார்த் தைகளை நினைக்கலானாள். பிரம்மதேவரின் கடாட்சம் பெற்றவளான அப்பெண் ஒருகணம், ஒரு சாதாரண குரங்கின் தாக்கத்தினையே தன்னால் தாங்கிக் கொள்ளாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்தினாள். ஆனால் உடனடியாகத் தன் நிலை உணர்ந்தவளாக, கூப்பிய கைகளுடன் எழுந்தாள்.

நெருங்கி வரும் அழிவு

"ஐயனே! பிரமதேவனின் அணைப்படி பல்லாண்டு காலமாக இலங்கா புரியின் காவல்தேவதையாக இருந்து வருகிறேன். எனது பெயர் இலங்காமாதேவி. இன்றுவரை இந்நகருக்குள் அத்துமீறி எந்த ஜீவனும் பிரவேசித்ததில்லை. தாங்கள் இங்கு எப்படியோ நுழைந்து இந்த விட்டீர்கள். இனிமேல் நகரில் இருக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்குக் கிடையாது. இலங்காபுரியை எவ்வளவு காலம் நான் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று பிரம்மதேவனிடம் நான் அன்றே கேட்டேன். அதற்குப் பதிலளித்த அவர், "என்று நீ ஒருசிறு குரங்கினால் இம்சைப்படுத்தப் படுகிறாயோ, அன்றே இந்நாட்டின் அழிவு நெருங்கிவிட்ட தென்பதை அறிவாய். அப்போதே நீ அந்த நாட்டை விட்டுநீங்கி விடலாம்," என்று தங்களால் எனக்கு விடுதலை கிடைத்து விட்டது. கூறினார். இன்று இந்நாடு நகரங்கள் யாவும் ஈடிணையற்ற எழிலும் குன்றாத வளங்களும் கொண்டவை. எவ்வாறிருப்பினும் ஆக்கப்பட்டவையெல்லாம் என்றோ ஒருநாள் அழிந்தேதீரும் என்ற நியதிப்படி அழியப்போகிறது என்பது உறுதியாகிவிட்டது. எல்லாவளங்களும் பெற்றுத்திகழும் இந்தப் பிரம் மாண்ட நகரம், அகங்காரம் அரசோச்சும் இடமாக மாறிவிட்டது. தீமை கள் ஒழிந்து அறம் நிலைநாட்டப்படவேண்டிய காலம் வந்து விட்டது! வானரஉருவில் வந்த வீரனே! இனி எத்தடையுமின்றி இந்நகர் புகுந்து உன்பணியைத் தொடரலாம்."

இவ்வாறு கூறிய இலங்காமாதேவி மறைந்ததும் ஆஞ்சநேயர், மக்கள் கூட்டம் குறைந்திருந்த நகர வீதிகளில், எவரும் கண்டுவிடாமல் பவனிவர லானார். சீதாப்பிராட்டியார் எங்கே இருப்பார் என்பதை அறிய அவரு டைய பார்வை எல்லா இடங்களையும் தொட்டு வந்தது. மிகப்பெரிய பூங்காவின் மத்தியில் பிரம்மாண்டமானதொரு மாளிகையைக் கண் டார். அவ்விடத்தில் தான் சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணி அங்கு சென்று பார்த்ததில், மண்டபத்தினுள்ளே மங்கலான ஒளியில் ஓர் இராட்சத உருவம் படுத்திருப்பதைக் கண்டார். அவ்வுரு வத்தை அண்மித்துப் பார்த்ததில் அது கும்பகர்ணனின் உருவம் என்று கண்டுகொண்டார். மிகப்பலமான குறட்டை ஒலி அம்மண்டபத்தைத் தாண்டியும் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தது.

இந்திரசித்தனின் மாளிகை

அடுத்த மாளிகையில் விபீடணர் படுத்திருந்தார். அதனை அடுத்த மாளிகை இலங்கேஸ்வரன் மகன் இந்திரசித்தனுக்குரியது. அவன் உறக் கத்திலிருக்கும் போதும், அவன் பேரழகும் பெருவீரமும் பெற்றவன் என்பதனை அனுமன் பார்த்து அறிந்து கொண்டார். அவ்விடம் விட்ட கன்ற ஆஞ்சநேயர் பொழுது புலர்வதற்கு முன்னர் எப்படியாவது சீதாப் பிராட்டியார் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள இடத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட வேண்டும் என்று மேலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார்.

இவ்வாறு பல இடங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வரும் போது மற்றுமோர் அழகிய சோலையைக் கண்டார். சோலையின் நடுவே வானுயர வளர்ந்த மாளிகை ஒன்றினைக் கண்டார். மெதுவாக நடந்து சோலையை அணுகியதும் அச்சோலையைச் சுற்றிவர மிக அகலமான அகழி ஒன்றிருப்பதைக் கண்டார். அவ்வகழியினுள் நீர் மிகமிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நீர் சுழித்த வண்ணம் ஓடியமையினால் அதனுள் கால் வைத்தால் உடனடியாக நீரின் வேகத்தால் வெகுதூரம் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு விடநேரிடும். ஆழமும் அதிகமாக இருக்கும் என்று அனு மன் எண்ணினார். ஆகவே இக்கரையிலிருந்த ஒரு மரத்தின் மீது தாவி ஏறி அக்கரையில் உள்ள பெரு மரமொன்றைப் பிடித்துக் கீழே இறங்கினார்.

நடுநாயகமாக விளங்கிய மாளிகைக்குச் செல்வதற்கு முன்பே பல சிறு சிறு மாளிகைகளை உடைய பல தெருக்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தென்பட்டன. அந்த நள்ளிரவிலும் அந்த இல்லங்களில் ஆடல் பாடல்கள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருப்பதை ஆஞ்சநேயர் கண்டார். தெருக்களில் வீரர்கள் ஆயுதங்களுடன் கண்காணித்து அரக்க வந்து கொண் டிருந்தனர். பாடல் ஒலி வந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிறு மாளிகை யின் சாளரத்தினூடாக தனது பார்வையைச் செலுத்திய ஆஞ்சநேயர், ஏதோ தகாத - தனக்குதவாத செயலில் ஈடுபட்டு விட்டதாகக் கருதி தலையைப் பின் இழுத்துக்கொண்டார். சந்தன மணம், அகிற்புகையின் மணம் மற்றும் இரவு வேளையில் மலர்ந்து மணம் பரப்பும் மல்லிகை போன்ற மலர்களின் வாசம் அத்தனையும் சேர்ந்து ஆஞ்சநேயரின் நாசிக்குள் பகுந்தது. வீதிகளில் காவலுக்கு நின்ற ஆண்வீரர்களைத் தவிர மாளிகைகளில் எதிலும் ஆண்கள் இல்லை. அத்தனை மாளிகைக ளிலும் இளமங்கையரே நிரம்பியிருந்தனர்.

ஆவலுடன் அலைந்த ஆஞ்சநேயர்

இராமபிரான் எந்நேரமும் சீதாப்பிராட்டியாரின் நினைவாகவே உருசியமுகம் மலைக்குகையில் இருந்தார். கடுமையான விரதத்தை மேற் கொண்டு பசி, தாகம், தூக்கம் ஆகியவற்றைத் துறந்திருப்பவர்களைப் போலவே, அவர் காணப்பட்டார். தற்பைப் பல்லினாலான பாயிலே தனது கையினை தலையணையாகக்கொண்டு படுத்திருப்பார். தம்பி இலக்குவனின் பிடிவாதத்திற்காக எப்போதாவது பழங்களை மட்டும் புசிப்பார். நற்சுவையுடன் கூடிய பழங்களை கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மறுத்தார். அவற்றின் சுவையைத் தான் உருசித்தால், அது சீதைக்குச் செய்த துரோகமாகிவிடுமோ என்ற காரணத்தினால் அவற்றை ஒதுக் கினார்.

சுக்கிரீவனின் வானரசேனைகள் நான்கு திசைகளுக்கும் சீதாப் பிராட்டியாரைத் தேடி அனுப்பப்பட்டிருந்தன அல்லவா? கிழக்கு – மேற்கு – மற்றும் வடக்குப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் அவர்க ளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு மாதக் கெடு முடிந்ததும் திரும்பி வந்து, தமது இயலாமையை எடுத்துக் கூறிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டனர். சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டு பிடிக்க அவர்கள் தவறியமைக்காக அவர்க ளைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று சுக்கிரீவன் தவித்தான். ஆனால் அவ்வாறு எதுவும் நடந்து விடாமல் இராமர் தடுத்து விட்டார்.

சென்ற தென் திசை குழுவினரின் வருகை தாமதமாகியது. இதனால் அக்குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கிச்சென்ற தனது அமைச்சர் அனுமன் மீது சுக்கிரீவன் அடங்காத கோபத்துடனிருந்தார். அனால் அதே அனுமன் தான் தனக்குரிய நல்லசெய்தியுடன் வருவார் என்ற இராமர் இருந்தார். இருப்பினும் ஒருமாதம் நம்பிக்கையுடன் ULG மல்லாமல் இரண்டு மாதங்கள் முடியும் தறுவாயை நெருங்கிக் கொண்டி ருந்தமையால் இராமபிரான் ஓரளவு நம்பிக்கை தளர்ந்த நிலையினை அடைந்திருந்தார். இதனால் அவருடைய உளமும் உடலும் மிகவும் சோர்வடைந்திருந்தன. இலக்குவனுக்கும் சோர்வு இருந்த போதிலும், அனுமன் எடுத்த காரியத்தை நிச்சயம் வெற்றிகரமாக முடித்தே திரும் புவார் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அதனால் அண்ணன் இராமருக்கு எப்போதும் நம்பிக்கையூட்டிக் கொண்டே இருந்தார்.

அந்தப்புரத்துள் அனுமன்

ஆங்காங்கே காவலுக்கு நின்ற அரக்க வீரர்களைத் தவிர வேறு

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

ஆண்களே அற்ற, பெண்கள் மட்டும் தனித்து வாழும் ஒரு பிரதேசத் துக்குள் புகுந்து விட்டமைக்காக ஆஞ்சநேயர் பெரிதும் துயரடைந்தார். இருப்பினும் சீதாப்பிராட்டியாரும் பெண்கள் வாழக்கூடிய ஓரிடத்தில் தானே இருக்க முடியும் என்ற எண்ணம் மேலிட்டமையினால், தான் அப்பகுதிகளில் பிராட்டியாரைத் தேடுவதில் தோஷமில்லை என்ற சமாதானமடைந்தார். சிறு சிறு அரண்மனைகளைக் கொண்ட அழகிய வீதிகள் பலவற்றில் அரம்பையர் போன்ற பெண்களே காணப்பட்டனர். அங்கு எப்போதும் மகிழ்ச்சிகரமான இசை முழங்கியமையால் அத்தகைய தோரிடத்தில் சீதாப்பிராட்டியார் இருக்க முடியாதென உணர்ந்து கொண்டார் அனுமன். சிறிய அரண்மனைகளைக் கடந்து சென்ற ஆஞ்ச நேயர், அதே சோலையின் நடுவே பிரமாண்டமானதோர் அரண்மனை யைக் கண்டார். சுற்றி வளைத்திருந்த சிறு சிறு அரண்மனைகளாலும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த பெருமரங்களாலும் அந்தப்பெரிய அரண்மனை மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அமைதியும் அழகும் சூழ்ந்திருந்த அந்த அரண் மனையின் வெளிப்புறத்தே எங்கும் ஒளி படர்ந்து, பகல் போல் காட்சி தந்தது.' எப்படியும் அதனுள்ளே சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று அனுமன் விரும்பினார். அங்கு பாதுகாப்பும் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. வாளை உருவிய வண்ணம் மாளிகையைச் சுற்றியிருந்த வீதிகளில் அரக்க வீரர்கள் பவனி வந்தனர்.

இத்தகைய அரண்மனைகளைக் கண்டதும், இந்த மாளிகையில் சீதாப்பிராட்டியார் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஆஞ்சநேயர் நம்பினார். அப்பகுதியில் இருந்த நெடிதுயர்ந்த மரம் ஒன்றின்மீகு தாவி ஏறினார். அதன் உச்சாரக் கொம்பின் மீதிருந்து மாளிகை இருந்த பகுதிக்குள்ளிருந்த பெரு மரத்தின் மீது தாவிக்கொண்டார். பத்திர மாக தரையில் குதித்தார். மாளிகை வளவினுள்ளும் காவலர்களின் நட மாட்டம் இருந்தது. ஒரு புறத்தே பெண்களே காவலில் இருந்தனர். ஆகவே அம்மாளிகையின் அதே பகுதியில் சீதாப்பிராட்டியாரைக் காணலாம் என்று திட்டப்படுத்திக் கொண்டு அவ்விடத்தை அணுகினார்.

எவருடைய கண்களிலும் தென்படாமல் மாளிகைக்குள் நுழைந்து விட்டார். எங்கும் நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. யாழிலிருந்து மெல் லிய இன்னிசை பரவியது. அங்கிருந்த ஒரு சாளரத்தின் வழியாக ஒருபிரமாண்டமான அறையின் உட்புறம் கண்களை ஓட்டினார். அது ஓர் அந்தப்புரம். அரசமகளிர் பள்ளியறை. அப்படிப்பட்ட ஓரிடத்தில் தன்னைப் போன்ற ஒருத்தர் ஒரு கணநேரத்தையும் செலவிடுவது முடியாத காரியம் எனத்தெளிவாகத் தெரிந்திருந்த போதிலும், தான் மேற்கொண்ட கடமைக்காக அவ்விடத்தை நாடவேண்டியதாயிற்று.

மண்டோதரியின் மாளிகை

மிக அலங்காரமான படுக்கை அறை. பல தோழியர்கள் ஆங் காங்கே விழித்திருந்தனர். மிகவும் வசீகரமான வேலைப்பாடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மஞ்சத்தில் அழகுத் தேவதையாக ஒரு மங்கை படுத்திருந்தாள். தான் மேற் கொண்டிருந்த விரதத்தையும் மீறி அப்பெண் ணின் அவயவங்களை அவதானித்தார் ஆஞ்சநேயர். அம்மாதரசியின் முகத்தில் எத்தகைய கலக்கமோ களங்கமோ தென்படவில்லை. இராம பிரான் ஏற்கனவே அனுமனிடம் சீதாப்பிராட்டியாரின் அங்கலட்ச ணங்களை வர்ணித்திருந்தார். இலகுவில் கண்டு பிடிப்பதற்காகவே சீதாப்பிராட்டியாரிடம் காணக்கூடிய சிறப்பு அம்சங்களைக் கூறி யிருந்தார்.

படுத்துறங்கிய பெண்ணின் தலைமாட்டில் இருவரும் கால்மாட்டில் இருவரும் நின்ற வண்ணம் வெண்சாமரை வீசிக்கொண்டிருந்தனர். அனுமன் சாளரத்தினூடாகப் புகுந்து மேலுள்ள விதானத்தின் மீது தாவி அப்பெண்ணை நன்கு அவதானித்தார். இப்பெண் நிச்சயமாக சீதாப்பிராட்டியாராக இருக்க முடியாது என்பதை திட்டவட்டமாக நம்பினார். சீதையைப் பிரிந்த துயரில் பசி, தாகம், துக்கம் என்பவற்றை மறந்து இராமபிரான் படும் வேதனையை அனுமன் கண்டவர். இராமரே இவ்வளவு துயரத்துடன் துவண்டு கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவருடைய தர்ம பத்தினியாகிய ஜானகி இவ்வாறு நிம்மதியாக தூங்க முடியுமா?

மன்னிப்புக் கோரினார்

சீதாப்பிராட்டியாரின் அங்கலட்சணங்கள் எதுவும் இப்பெண்ணிடம் காணப்படவில்லை. இப்பெண்ணும் பேரழகியாக இருந்த போதிலும், சீதாப்பிராட்டியாரின் தோற்றம் பற்றி தான் உருவாக்கியிருந்த கற்பனை உருவை இங்கு காணமுடியவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் இராவணனால் வான்வழியே கடத்திச் செல்லப்படும் போது தனது ஆபரணங்களை உருசியமுகத்தின் அருகிலே இருந்த வனத்திலேயே சீதாப்பிராட்டியார் போட்டு விட்டுச் சென்றார். அவ்வாபரணங்களை சுக்கிரீவன் மூலம் ஏற்கனவே இராமரிடம் கையளித்தனர். இப்பெண் ணோ ஒரு அரசிக்கு வேண்டிய அத்தனை நகைகளையும் அணிந்திருக்கி றாள். ஆகவே இது நிச்சயமாகச் சீதையல்ல என்று ஆஞ்சநேயர் உறுதி கொண்டார். இப்பெண் இராவணனின் பட்டத்தரசி மண்டோதரியாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று அனுமன் துணிந்தார். இத்தகைய எண்ணம் தோன்றியதும் மண்டோதரியை இருகைகூப்பி வணங்கி, அவரு டைய அந்தப்புரத்துள் அத்துமீறி நுழைந்தமைக்காக மானசீகமாக மன்னிப் புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இராவணனிடம் எத்தனையோ கெட்ட குணங்கள் குடிகொண்டி ருந்த போதிலும் அவன் மனைவி உத்தமி, பத்தினி, பதிவிரதை என்பதை யெல்லாம் அனுமர் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார். ஆகவே, ஒரு பத்தினித் தெய்வத்தை பய பக்தியுடன் துதிப்பதுபோல் அனுமனுடைய பிரார்த் தனையும் அமைந்திருந்தது.

இலங்கேஸ்வரனின் உறக்கம்

உடனடியாக அவ்விடம் விட்டகன்ற ஆஞ்சநேயர்அதே மாளிகை யின் மற்றொரு புறத்தை அடைந்தார். அங்கு ஆண்களே காவல் கடமை யில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அங்கு செய்யப்பட்டிருந்த பாதுகாப்புக்களைக் கொண்டு அது இலங்கேஸ்வரனின் ஓய்வுகூடம் என்பதை தீர்மானித்துக் கொண்டார். அவருடைய உள்ளத்தில் அடக்க முடியாத கோபக்கனல் வீசியது. எவரும் கண்டு விடாத படி அந்தக்கூடத்தை அடைந்தார். மிக விசாலமான மஞ்சத்தில் இலங்கேஸ்வரன் படுத்திருந்தான். தான் உருவாக்கியிருந்ததை விட இராவணனின் தோற்றம் மனதில் மிகப் பொலிவாக இருந்தது கண்டு ஒருகணம் பிரமித்த நின்றார். இராம பிரானின் துயரங்களுக்கு எல்லாம் இவன் தானே காரணம்! என்று எண்ணியவராய், ஒரே அமுக்கில் அரக்கர்கோனைக் கொன்று விடலாமா, என்று எண்ணமிட்டார். உடனடியாக அந்த எண்ணத்தை விட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

பொழுது புலரும் வேளை நெருங்கிக் கொண்டுவந்தது. அனுமன் உள்ளத்தில் அப்போது இருள்கவ்வத் தொடங்கியது. தான் மேற்கொண்ட பணியினை வெற்றிகரமாக முடிக்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்று ஐயங்கொள்ளலானார். அவ்வாறான ஒரு நிலை ஏற்படுமானால் தான் மீண்டும் கிட்கிந்தை திரும்பவோ, உருசியமுக மலைக்குகையில் வாழும் இராமபிரானின் முகத்தில் விழிக்கவோ முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விடுமெனக் கலக்கமடையலானார். எதிரே தெரிந்த சோலைவனத் தினுள் பகுந்து சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடிப்பார்ப்பது, அம்முயற்சியிலும் வெற்றி காணாது போனால் தொடர்ந்து உயிர்வாழ்வதில் பயனில்லை என்று எண்ணினார். அவ்வாறு தான் உயிர் விடுவதானால் இலங்கை மாந கரின் ஒரு பெரும் பகுதியை அழித்தொழித்து விட்டே உயிரை விடுவ தென சங்கற்பம் பூண்டார். இவ்வாறான எண்ணங்களுடன் இராம பிரானை நினைத்து இராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு, வானுயர்ந்த மரங்களில் தாவிப்பாய்ந்து அச்சோலையை நோட்டமிட்டார். அசோகமர ச்சோலைகள் சூழ்ந்து அமைதியாகக் காணப்பட்டது AU பிரதேசம்.கிழக்கே கதிரவனின் வரவுக்கான ஆயத்தங்கள் தோன்றின. பறவையினங்கள் ஆனந்த கீதம் இசைத்தவண்ணம் வட்டமிட ஆரம் அந்தக்காட்சி அனுமனின் கண்களுக்குத் பித்தன. அப்போதுதான் தென்பட்டது.

🔞 திரிசடை - சீதைக்குக் கிடைத்த துணை

இராமபிரான் சீதாப்பிராட்டியாரின் நீனைவால் துயருற்றிருப்பது போல் சீதாப்பிராட்டியாரும் சொல்லொணாத் துயரச் சூழலில் சிக்கித் தவித்தார். சீதாப்பிராட்டியார் இருக்கும் இடத்தை எப்படியாவது கண்டு பிடித்தேயாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இலங்கை மாநகரத்து அரண்மனைகளையெல்லாம் அலசித் தேடிய ஆஞ்சநேயர், பிராட்டி யாரை அங்கெங்கும் காணவில்லை என்பதனால் மனம் தளர்ந்து போனார். சீதாப்பிராட்டியாரைக் காணாமல் இராமபிரானிடம் திரும் புவதில்லை. இலங்கையை அழித்து விட்டு தன் உயிரையும் விடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். இறுதியாக ஓர் அழகிய சோலையினுள் நுழைந்தார்.

பொழுது புலர்ந்தாலும் அச்சோலையினுள் கதிரவனின் ஒளி பரவவில்லை. அடர்த்தியாக அசோகமரங்கள் வான் முட்ட வளர்ந் திருந்தன. இராமநாமத்தை இடையறாது ஜெபித்தவண்ணம் சோலைக்குள் புகுந்த ஆஞ்சநேயர், சலசலத்தோடும் சிற்றருவியின் அருகே கூட்டம் கூட்டமாக அரக்கியர் சுற்றித் திரிவதைக் கண்டார். போர்ப் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களைப் போல் அவர்களில் பலர் காணப்பட்டனர். பெரிய வாள்களைத் தாங்கியவர்களாகவும் அவர்களில் சிலர் அங்குமிங்கும் திரிந்தனர். மற்றோரிடத்தில் ஆயுதப்பயிற்சி, மல்யுத்தம் போன்ற போர்ப் பயிற்சிகளிலும் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தமையையும் அனுமனால் அவதானிக்க முடிந்தது.

அரக்கியரின் மத்தியில்.....

இராவணனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட சீதை இலங்கை மாநகரை வந்தடைந்த பின்னர், இராவணனின் ஏவலாளர்களால் பல மாளிகைக ளுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். எப்படியாவது தான் இராமபிரா னிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவரிடம் வேர்விட்டிருந்தது. இராமபிரான் தான் இருக்குமிடத்தைக் கண்டறிந்து மீட்டுச்செல்ல எப்படியோ சிலகாலம் செல்லும். சிறை அக்காலம் வரும்வரை தான் வனவாசம் பூண்டு வாழவேண்டும் என்பதே அவர் கருத்து. தன் கணவனுடன் எவ்வாறு கானகத்தில் வாழ்ந்து வந்தாரோ, அதே வாழ்க்கையையே தானும் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும் என்ற திடமான முடிவுடனிருந்தமையால் மாளிகை வாசத்தை வெறுத்தார். தன்னைக் காவல் காப்பதுடன் தனக்குரிய பணிகளில் அமர்த்தப்பட்ட அரக்கியர்களுள் தனக்கு இசைவாக நடக்கக் சுடியவள் என்று

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

ஒருத்தியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்.

பாலை வனத்தினுள்ளே ஒரு சோலை வனம் போல, கரடுமுர டானகற்களுக்கு நடுவே ஒருபசும்புற்தரை போல், கொடிய குணம் படைத்த அரக்கியரின் மத்தியிலே திரிசடை என்ற ஒரு பெண்மணி இருந்தாள். நீதி நியாயங்களைத் தெரிந்தவள். நன்மை-தீமை, புண்ணியம்-பாவம் ஆகியவற்றை உணர்ந்தவளாக அவள் இருந்தாள். சீதாப் பிராட்டியார் அங்கு வந்து சேர்ந்த நாள் முதல் அவள் சீதாப்பிராட்டி யாருடன் ஒட்டிக்கொண்டாள். சீதாப்பிராட்டியாரின் துயரங்களை முழு மையாக உணர்ந்து அனுதாபப்பட்டு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். இராவணேசன் புரியும் கொடுமைகளையும் அக்கிர மங்களையும் அடியோடு வெறுத்தாள் திரிசடை.

அசோக வனத்தில் பர்ணசாலையைப் போன்ற ஒரு குடிசையை அமைத்து அதிலேயே சீதாப்பிராட்டியார் வாழ்ந்தார். சகல வசதிகளுடன் கூடிய ஏதாவது ஒரு மாளிகையில் இருக்கும்படி அரக்கியர் மூலம் இராவணன் பலதடவை தகவல் அனுப்பினான். அக்கோரிக்கை எவற்றையும் ஏற்காத சீதாப்பிராட்டியார், அரக்கியரைக் கொண்டே குடி சையை அமைத்துக் கொண்டார். இருப்பினும் குடிசைக்குள் தங்குவது மிகக்குறைவே. சோலையினுள் ஒரு மரத்தின் அடியிலேயே இராமபிரானை நினைத்தவண்ணம் இருப்பார்.

சீதாப்பிராட்டியாரின் நிலையினை கம்பர் பெருமான் பல பாடல் களில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இராமபிரானை நினைத்து அவர் பட்ட பாடுகளை வர்ணிக்கும் ஒருபாடலை இங்கு பார்க்கலாம்.

> விழுதல் விம்முதல் மெய்உற வெதும்புதல் வெருவல் எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை எண்ணித் தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் துயர்உழந்து உயிர்த்தல் அழுதல் அன்றி மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள். (சுந்தரகாண்டம் – 333)

பொருள்

இராமபிரானை நினைத்து அவர் இருக்கும் வடதிசை நோக்கித் தொழுவாள். நிலத்தில் விழுந்து எழுவாள். விம்மி விம்மி அழுவாள். அவளுடைய உள்ளம் வெதும்புவதால் உடல் வெப்பமடைந்து விடும். இதனால் அச்சமடைகிறாள். ஏக்கப்பெருமூச்சு விடுகிறாள். உடல் தளர்கிறது. கண்ணீர் பெருகுகிறது. கணவனை விட்டுப் பிரிந்த நாள் முதல் இத்தகைய செயல்களே காணப்படுவதைத் தவிர வேறு எச்செய லையும் காணக்கூடியதாக இல்லை.

நினைவலைகள்

அசோகவனத்தில் சீதை எப்போதும் சிந்தனை வயப்பட்டவரா மாயமான் மீது மையல் கொண்டமையினால் கவே காணப்பட்டார். தான் இத்தகைய கேடு வந்துற்றது என்றுணர்ந்தமையால் எப்போதும் நினைவுகள் சீதையை ஆட்டிப் படைத்தன. இரா அச்சம்பவத்தின் கேட்டதும், அவருக்கு உண்மையில் ஏதோ அபயக்குரல் மருடைய அபாயம் நேர்ந்து விட்டதோ என்று வேதனைப்பட்டு இலக்குமணனை அண்ணனிடம் போகுமாறு வற்புறுத்தினார். வந்தது உண்மையான மானல்ல, மாயமான் என்று இலக்குமணன் கூறியதையெல்லாம் சீதை பார்த்தார். 'இராமரும் இலக்குவனும் ஒருவரை எண்ணிப் ஒருவா சந்திக்காமல் அரக்க மாயாவிகள் தடுத்துவிட்டனர் போலும். அவ்வாறு இருவரும் சந்தித்திருந்தால் என்னைத் தேடி நிச்சயம் வந்திருப்பார்கள். அரக்கர்கள் கோன் இராவணன் விமானத்தில் எடுத்துவ என்னை ரும்போது தடுத்து – இராவணனால் தாக்குண்டு வீழ்ந்த சடாயுவும் சாவைத் தழுவிக் கொண்டார் போலும். இராமரும் இலக்குவனும் ஒரு வரை ஒருவர் சந்தித்து, என்னைத் தேடி வரும் வழியில் சடாயுவை -அவர் உயிர் பிரியாதிருந்தால் கண்டிருப்பார்கள். எனக்கு என்ன நேர்ந் தது என்ற தெரியாமல் இருவரும் என்னைத் தேடுவதை கைவிட்டிருப் பார்களோ? அவ்வாறானால் நான் இனிமேல் உயிருடன் இருந்து பயன் எதுவுமில்லை. உயிரை மாய்த்து விடுவதே மேல்!', என்றெல்லாம் எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்திய வண்ணம் கவலைக் கடலில் மூழ்கியிருந்தார் சீதாப்பிராட்டியார்.

சீதாப்பிராட்டியாரின் கவலைகளில் திரிசடையும் பங்கு கொள் வாள். திரிசடையின் துணை இல்லாவிட்டால், ஏனைய அரக்கியரின் கொடிய பார்வைகளுக்கு அஞ்சியே சீதாபிராட்டியார் உயிர் துறந்திருக்கக் அவ்வரக்கியர் சீதையை அணுகி எப்போதும் இராவணனின் Fr. A.D. புகழையே பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஈரேழு பதினான்கு உலகிலேயும் இராவணனைப் போல் ஆணழகனுமில்லை, வீரனுமில்லை न को ला கூறுவார்கள். அண்டசராசரத்தில் இராவணேஸ்வரனால் ஆகாதது எதுவுமில்லை என்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டே சீதையின் காதுகள் மரத்துப் போய்விட்டன. அன்னிய ஆடவனைப் பற்றிய வர்ணனைகளை எத்தனை நாளைக்குத் தான் ஒரு பத்தினிப் பெண்ணால் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும்? ஆகவேதான் அரக் கியரைக் காணும்போது சீதாபிராட்டியார் அஞ்சி நடுங்கினார்.

நந்நிமித்தம்

அன்று மதியம் அரக்கியர் அனைவரும் தூங்கிவிட்டனர். தூக்கத் தையே துறந்து விட்ட சீதாப்பிராட்டியார் ஒரு வகைப் புன்சிரிப்புடன் திரிசடையை அருகழைத்தார். தனது இடது தோளும் கண்ணும் அடிக் கடி துடிப்பதாகக் கூறி அதற்கான அர்த்தம் தெரியுமா என்று திரிசடையை வினவினார். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் மிதிலையில் தனது அந்தப்புரஉப்பரிகையில் நிற்கும் போது, முதன்முதலில் இராம பிரானைக் கண்டு மையல் கொண்ட கதையை திரிசடையிடம் கூறினார். அச்சம்பவம் நடைபெறுவதற்கு முன்னர் சில நாட்களாகவே தனது இடது கண்ணும் தோளும் துடித்ததையும், அந்தப்புரத்தில் இருந்த தனது செவிலித்தாய் பெண்களின் இடது கண்ணும் இடது தோளும் இன்பமான செய் திவரும் என்ற கூறியதையும் துடித்தால் "நேற்றுக் காலையில் சீதாபிராட்டியார் கூறினார். இருந்து எனது இடது கண்ணும் தோளும் துடிக்கின்றன. ஆகவே எனக்கு நல்ல செய்தி வரப்போகிறது" என்று சீதாபிராட் டியார் மகிழ்ச்சியாகக் கூறிய செய்தி திரிசடைக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. தானும் சில நற்சகுனங்களைக் கண்டதாகவும் அதன்படி பார்த்தால் விரைவில் நல்ல செய்தி வந்தே தீரும் என்று திரிசடையும் சொன்னாள்.

காகமாக வந்த காமுகன்

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இராமபிரானுக்கும் தனக்கும் மட்டுமே இடம் பெற்ற பல இனிய சம்பவங்களை திரிசடையிடம் விவரிக்கலானார். "இந்திரனின் மகனான சயந்தன் என்மீது கொண்ட காமத்தினால் காக்கை வடிவெடுத்து என்னருகே வந்து என் தலை – தோள் –மார்பு ஆகிய அவயவங்களில் கொத்தி சேட்டைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். எனக்கு இது பெரும் உபத்திரவமாகவே இருந்தது. இது ஏதோ அரக்க னின் சூதாக இருக்குமோ என்று எண்ணி என் கணவனிடம் முறை யிட்டேன். அவர் காக்கையைப் பார்த்தவுடன் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். தனது கோதண்டத்தைக் கையில் எடுத்ததும் காக்கை பறந்தோடியது. என்கணவர் ஒரு சிறு துரும்பை காகத்தின் பின்னே ஏவிவிட்டார். அக்காகம் எங்கெல்லாமோ பறந்து அபயம் தேடியும் பயன் கிட்டாமல் இறுதியில் என் கணவரின் கால்களில் சரணடைந்தது. இதனால் மனமிரங்கிய என்கணவர் அதனைக் கொல்லாமல், அதன் ஒரு கண்பார்வையை அம்பினால் அகற்றினார். இதன் காரணமாகத் தான் இன்று காக்கைகளின் பார்வை ஒரு தடவை ஒரே கண் மூலமாகவே சாத்தியமாகிறது." என்று கூறினார்.

சீதாப்பிராட்டியாரும் திரிசடையும் உரையாடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் காவலன் ஒருவன் அங்கு வந்துசேர்ந்தான். தூங்கிக் கொண் டும் வேறொரு புறம் அரட்டையடித்துக் கொண்டும் இருந்த அரக்கி "கைதியாக இருக்கும் ஒரு பெண்ணைக் யரை திட்டித் தீர்த்தான். காவல்காக்கும் இலட்சணம் இதுதானா?" என்று இரைந்தான். ஆங்காங்கே அமர்ந்தும் படுத்தும் கிடந்த அரக்கியர் அனைவரும் காவலன் குரல் கேட்டு உசாராயினர். சாதாரண வேளையில் அந்தக் காவலன் அங்கு வருவது அரிது. அவன் பிரதான அரண்மனையில் இருந்து முக்கியமான செய்திகளை, முக்கியமான இடங்களுக்கு கொண்டு செல்பவன். சீதாப் பிராட்டியாரின் பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அரக்கியர் கூறினான். இதனைத் தொடர்ந்து தலைவியை ஏதோ அழைத்து அரக்கியர் மத்தியில் பெரும் பரபரப்புக் காணப்பட்டது.

இத்தனை சம்பவங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இதேவேளையில் இராமதூதனான அனுமன் அந்தப் பகுதியில் சடைத்து வளர்ந்த ஒரு பெருமரத்தின் கிளையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

உருமாறி வந்த இராவணேசன்

இராமபிரான் அனுமனை தென்திசை நோக்கிச் செல்லுமாறு பணித்தது வீண்போகவில்லை. அனுமன் தனது பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கு முன்னதாக இராமபிரான் அவரைத் தனிமையில் அழைத்து, சீதாப்பிராட்டியரின் அங்க இலட்சணங்களையிட்டு விவர மாகக் கூறியிருந்தாரல்லவா? அசோக வனத்தில் சீதாப்பிராட்டியாரின் திருவுருவத்தை வெகு தொலைவில் இருந்த வண்ணம் பார்த்தவுடனே, அவர் சீதாபிராட்டியார்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். தன் இருகைகளையும் கூப்பி மரத்திலிருந்த வண்ணமே பிராட்டியா ரைப் பார்த்து வணங்கினார்.

எவ்வித ஐயமுமின்றி அவரே இராமபிரானின் துணைவியார் என்ற துணிவு ஏற்பட்டதும், பாற்கடல் பொங்கி அமுதினைச் சுரந்து தன்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டது போன்ற பேருவகை பொங்க ஆஞ்சநேயர் மெய்மறந்து காணப்பட்டார். இராமபிரான் தன்மீது வைத்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. "சீதையைக் கண்டு வருவேன்!" என்று தான் அண்ணலுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டமை யால், தான் இனி உயிர்துறக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று எண்ணினார்.

சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டதும் அனுமனுக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தக் களிப்பினை வர்ணிப்பதற்கு கவிச்சக்கரவர்த்தி தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தைகளின் அழகினைப் பார்ப்போம்.

> வீடினது அன்று அறன் யானும் வீகலேன் தேடினென் கண்டனென் தேவியே எனா ஆடினன் பாடினன் ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்ந்து ஓடினன் உலாவினன் உவகைத் தேன் உண்டான். (சுந்தரகாண்டம் – 393)

பொருள்

"நான் தேடியவரைக் கண்டு கொண்டேன். இவர் சீதாபிராட்டி யாரேதான்! அறம் இன்னும் அழிந்து விடவில்லை. நானும் மடிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை," என்ற முடிவுடன் மிக்க மகிழ்ச்சியால் மது உண்டு வெறிகொண்டவரைப் போல் ஆடுவதும் பாடுவதுமாக தானிருந்த மரத்திலேயே துள்ளிக் குதித்து அங்கும் இங்கும் பாய்ந்தார்.

அரக்கியரின் ஆயத்தங்கள்

அரண்மனைத்தூதுவன் வந்து காவலர்களான அரக்கியரைத் திட்டித்தீர்த்து விட்டுப் போனதும், அந்த அரக்கியர் கூட்டம் சீதாப் பிராட்டியாரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது. வேறு சில காவலர்கள் ஒடோடி வந்து அந்தப் பகுதியைக் கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தனர். வேறு சிலர் தங்கள் ஆடைகளைத் திருத்திக் கொண்டனர். காவல் காப்பதற்காகக் கைகளில் வைத்திருந்த வாள்களை ஆங்காங்கே விட்டு வைத்திருந்தனர். அவற்றையெல்லாம் ஓடிச்சென்று எடுத்து வந்து துடைத் துத் தயார் நிலையில் நின்றனர்.

இத்தனை பரபரப்புக்களைக் கண்ட சீதாப்பிராட்டியார் மனம் வருந்த ஆரம்பித்து விட்டார். 'இராவணன் வரப்போகிறான். தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கெஞ்சப்போகிறான்.அவனுடைய ஆசை வார்த் தைகள் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய செவிகளுக்குக் கொடிய விடமாக மாறி குத்திக் குடையப் போகின்றனவே! இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இந்தக் கொடுமைகளைச் சகித்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமோ தெரியவில்லையே!' என்று வேதனையில் கண்களை மூடியவண்ணம் இராமபிரானைத் துதிக்கலானார். அவர் கண்களை மட்டும் மூடிவிட வில்லை. தன் காதுகளின் கதவுகளையும் உட்புறமாக மூடிக் கொண்டார். இதனால் அரக்கியர் இராவணன் பற்றி கூறத் தலைப்பட்ட வார்த்தைகள் எதுவும் சீதையின் காதுகளுக்குள் புக முடியவில்லை.

மரத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த ஆஞ்சநேயருக்கு நிலமை புரிந்து விட்டது. சீதாப்பிராட்டியாரிடம் இராவணன் வரப் போகிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். 'இராமச்சந்திரப் பிரபுவின் துணைவியாரை வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து வந்த பாவி வரப்போகிறான். அவனை அவனு டைய படுக்கையில் வைத்தே நசுக்கிக் கொன்று விட்டாலென்ன என்ற எண்ணம் கடந்த இரவே எனக்குத் தோன்றியது. தூங்கிக் கொண்டிருப்ப வனை – நிராயுதபாணியைக் கொல்வது அறமாகாது என்று கருதி விட்டு விட்டேன். இதோ அவன் என் கண்ணெதிரே வரப்போகிறான். இப்பொழுதாவது அவன்மீது பாய்ந்து கொன்று விட்டால் என்ன?' என்று ஆஞ்சநேயர் சிந்திக்கலானார்.

உடனடியாக அவருடைய மனோநிலையில் மாற்றம் கண்டது. 'சீதாப்பிராட்டியார் எங்கிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டறிந்து, அவரைக் காணநேர்ந்தால், அவரைச் சிறைமீட்கும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை. அதுவரை பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டும்,' என்று கூறிவிட்டு வரும்படிதான் இராமபிரான் கட்டளையிட்டார். அதனை மீறுவது கூடாது என்பதை உணர்ந்தார். தன் மனதுக்கு பொறுமையுடன் இருக்கும் படி தானே ஆணையிட்டார். அரக்கர்கோன் மட்டுமல்லாமல் அவன் வம்சமே அழிந்தொழிய வேண்டியது! அதற்காகவே இராமபிரான் அவதாரம் எடுத்தார். அவ்வவதார மூர்த்தியை மீறி தான் எதுவும் செய்யமுடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார் ஆஞ்சநேயர். இராம மந்திரத் தையே தியானித்த வண்ணம் தன் எண்ணங்களை அவர் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்.

இராவணன் வருகை

ஓர் அரசன் தனது மாளிகையில் இருந்து பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்வதானால் அதற்கென சிறப்புமிக்க பவனியே நடைபெறும். படை பட்டாளங்கள், பிரதானிகள், அமைச்சர்கள் மற்றும் பரிவாரங்கள் வரிசை யாகச் செல்வார்கள். அரசர் பவனி வருகிறார் என்று முன்னால் கட்டியக்காரன் அறிவித்துக் கொண்டு செல்வான். அதனைத் தொடர் ந்தே பல அணியினரும் பலதரப்பட்டவர்களும் செல்வார்கள். பேரி கைகள் முழங்கும், குழல்களும் சங்குகளும் ஒசை எழுப்பும். பாணர்கள் இன்னிசை மீட்டிப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். ஆடற்கலையில் சிற ந்த அரம்பை நிகர் மங்கையர் நடனமிடுவர். கொடி, குடை, ஆலவட் டங்கள் இருமருங்கும் பிடித்த வண்ணம் பலர் செல்வர்.

அன்றைய அதிகாலைப் பொழுதில் மேற்கூறப்பட்ட வரிசைகளுடன் தன்னுடைய மாளிகையிலிருந்து இலங்கேஸ்வரன்-இராவணேசன் புறப் பட்டான். அசோகவனத்துள் பிரவேசித்ததும் சற்றுத் தயங்கினான். அமைச்சர்கள், பரிவாரங்கள், படைபட்டாளங்கள் அனைத்தையும் சைகைகாட்டி அவ்விடத்திலேயே நிறுத்தி விட்டு சோலைக்குள் நுழைந்தான். தன் மெய்க்காப்பாளர்கள் இருவரையும் குடை பிடிப்போர் இருவரையும் மட்டும் தன்னுடன் வருமாறு பணித்தான். வெண்சாமரை வீசும் மங்கை ஒருத்தியும் தன்னுடன் வரலாம் என்று பணித்தான்.

இராவணன் மகாவல்லமை பொருந்தியவன். மாவீரன்! மந்திர தந்திரங்களைக் கற்றறிந்தவன்! மாயாஜாலங்களையும் தெரிந்தவன்! மூவுலகிலும் எதனையும் வெற்றிகரமாகச் சாதிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன். நினைத்ததை நினைத்த நேரத்தில் செய்து முடிக்கும் திறமை மிக்கவன். சீதாப்பிராட்டியாரை அவன் அடைய விரும்பிய போதும், தட்டிக் கனிய வைக்காமல் தானாகவே கனிய வைக்க விரும்பினான். ஆகவே தன்னுடைய நடவடிக்கைகளில் சற்று நிதானமுடன் நடந்து கொள்ளவே நாட்டம் கொண்டான். சீதையைக் கவர்ந்து வரச் சென்ற போது முற்றும் துறந்த முனிவ னைப் போல் சென்றான். இலக்குமணன் பர்ணசாலையைச் சுற்றி வரைந்த கோட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வரமறுத்த சீதையைச் சிறை மீட்க வேண்டிய வேளையில் தனது சுயரூபத்தை – பத்துத் தலைகளையும் இருபது கரங்களையும் கொண்ட உருவத்தை எடுக்க வேண்டியதா யிற்று. ஏற்கனவே சீதையிடம் வந்து பல தடவைகள் காதல் பிச்சை கேட்டு இருந்திருக்கிறான். அப்போதெல்லாம் தனது சுய உருவத்தில் தான் வந்திருக்கிறான். ஆனால் இன்று சீதையின் முன் புதிய தோற் றத்தில் செல்லவே திட்டமிட்டான்.

உருவத்தில் ஒரு மாற்றம்

மாயாவி அல்லவா? தனது பத்துத் தலைகளுக்கும் பதிலாக ஒரு தலை மனிதன் போன்ற உருவினை எடுத்தான். தனக்குப் பத்துத் தலைகள் இருப்பதனால்தான் சீதை தன்னை விரும்பாதிருக்கிறாளோ என்ற ஐயம் அன்று அவனிடம் தோன்றியது.

'என்னை ஒருமுறையாவது அடைய வேண்டும் என்று எத்த னையோ மங்கையர் தவமிருக்கின்றனர். ஆனால் இப்பெண்ணோ ஏறெ டுத்தும் பார்க்கிறாளில்லை. இன்று அவள் முன்னே ஒரு தலையுடன் சாதாரண மனித உருவில் சென்று பார்ப்போம்' என்று இராவணன் நினைத்தான். அதற்கேற்றாற்போல் அழகான வீரத்திரு உருவில் தன் உடலமைப்பை மாற்றிக் கொண்டு. சீதாப்பிராட்டியார் இருந்த இடம் நோக்கிச் சென்றான்.

ஏற்கனவே அங்கு வந்து அரக்கியரை எச்சரித்து விட்டுப் போன அரண்மனைச் சேவகன் சீதை இருந்த இடத்துக்கு வந்தான். இலங்கேஸ் வரன் இராவணன் வந்து கொண்டிருப்பதாக கட்டியங் கூறினான். சுற்றி வளைத்து நின்ற அரக்கியர் அனைவரும் வழி விட்டு விலகினர். திரிசடை சீதையின் அருகே சென்று அவர் காதில் மட்டும் ஏறக்கூடி யதாக சில வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு ஒதுங்கினாள். அவளை, தன்னை தனியாக விட்டு விட்டு சென்றுவிட வேண்டாம் என்று சீதாபிராட்டியார் கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கிடையில் இராவணன் அடிமேல் அடிவைத்து சீதையின் அருகில் வந்து நின்றான்.

சீதையை தன்பால் அன்பு கொள்ள, பக்குவமாகத் தூண்டும்படி இராவணனால் ஏவப்பட்டவள் தான் திரிசடை. இதனால் திரிசடை அங்கு நிற்பதை இராவணன் ஆட்சேபிக்கப் போவதில்லை என்பதை சீதாப்பிராட்டியாரும் நன்கு அறிவார். இராவணன் தன்னை நாடி வருவதை தொலைவில் இருந்தே அறிந்து கொண்ட சீதாப்பிராட்டியார் தலைகுனிந்து கொண்டார். இரா வணனின் எந்தவொரு அங்கத்தையும் அவர் பார்க்க விரும்பவில்லை.

இக்காட்சியை ஆஞ்சநேயர் எட்டத்தில் இருந்த மரக்கிளையில் இருந்த வண்ணம் பார்த்துக் கோபக்கனலால் வெந்த வண்ணம் இருந் தார்.

சீதையைக் கண்ட இராமதூதன்

இராமநாமத்தை ஜெபித்த வண்ணம் தன்மனதைக் கட்டுப்படுத் திக் கொண்டிருந்த அனுமனுக்கு மேன்மேலும் சோதனை தொடர்ந்தது. சீதையை நோக்கி அடிமேல் அடியெடுத்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்த இராவணனை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தான். மரத்திலிருந்த வண்ணமே அரக்கர் தலைவன்மீது பாய்ந்து அவனது அங்கங்களைப் பிய்த்து எறிந்து விடலாமா என்று ஒரு கணம் எண்ணினார். அப்போது அனுமனின் உள்ளத்தினுள்ளே 'அமைதியாயிரு! அவசரப்படாதே!' என்று ஒரு குரல் கேட்பது போல் இருந்தது. அக்குரல் வேறு யாருடையதுமல்ல, சாட்சாத் இராமபிரானுடையதே என்பதை அனுமன் கண்டு கொண்டார்.

ஆகவே மீண்டும் இராம நாமத்தை ஜெபித்த வண்ணம் தானிருந்த மரக்கிளையிலிருந்து மற்றொரு மரத்துக்குத் தாவினார். மரக்கிளைகள் எதுவும் ஆடாமல் அசையாமல் அனுமனின் தாவல் இருந்தது.

இப்பொழுது சீதாப்பிராட்டியார் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு மிக

அருகிலேயே வந்து விட்டார் ஆஞ்சநேயர். இராவணன் சீதாப்பிராட் டியாரிடம் என்ன பேசுகிறான் என்பதை அவர் தெளிவாகக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. பிராட்டியாரின் அங்கங்கள் நடுங்குவதையும் அவர் அவதானித்தார். அவருடைய மனநிலை எத்தகையதாக இருக்கும் என்பதை அனுமனால் உணரக் கூடியதாக இருந்தது.

சீதாப்பிராட்டியாரை வாழ்த்துவதற்கு அந்த வேளையில் அனும னுக்குத் தோன்றியதாக புலவர் பெருமான் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

> வாழி சானகி வாழி இராகவன் வாழி நான்மறை வாழியர் அந்தணர் வாழி நல்லறம் என்று உற வாழ்த்தினான் ஊழி தோறும் புதிது உறும் கீர்த்தியான். (சுந்தரகாண்டம் – 428)

பொருள்

என்றும் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கின்ற பெரும் புகழை உடைய அனுமன், "சீதை வாழ்க! இராகவன் வாழ்க! அந்தணர்கள் வாழ்க! நல்லறங்கள் வாழ்க!" என்று வாழ்த்துகின்றார்.

மன்மதனுடன் போர்

பிராட்டியாரின் அருகே சென்ற இராவணன், காமத்தீயால் வெந்து கொண்டு இருந்தான். மூன்று உலகங்களிலும் தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தி தேவர்களையும் முனிவர்களையும் பூவுலகில் உள்ள மானிடர் களையும் ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமை பொருந்திய மாவீரன் இரா வணன், சீதாப்பிராட்டியாரின் முன் கூனிக்குறுகி நின்றான். சீதாப் பிராட்டியாரின் அங்க அழகினை வர்ணிக்கலானான்.

"மூன்று உலகங்களையும் ஆட்சி செய்வதனால் என்னிடம் திரண்ட பெரும் செல்வத்துக்கு அளவேயில்லை. திலகமே! உன்மீது நான் கொண் டுள்ள ஆசையின் காரணத்தால், இன்று அனங்கன் என்னும் மன்மதன் என்னைக் கலங்க வைத்துள்ளான். அவனுடன் போர் புரிவதை விட வேறு இழிவுதரக்கூடிய செயல் எனது அரசியலில் வேறு ஒன்றும் இல்லை," என்று தடுமாற்றத்துடன் காதல் பிச்சை கேட்டான்.

> உலகம் மூன்றும் ஒருங்குடன் ஓம்பும் என் அலகு இல் செல்வத்து அரசியல் ஆணையில் திலகமே! உன் திறத்த அனங்கன் தரு கலகம் அல்லது எளிமையும் காண்டியோ? (சுந்தரகாண்டம் – 432)

இராமாயணம்

"என்னை மணாளனாகப் பெற்றால் மூவுலகிற்கும் மகாராணி என்ற பெரும் புகழை அடைவாய்! இராமனையே நினைத்துக் கொண்டி ருந்தால் உன்னுடைய இளமையும் அழகும் வீணே அழிந்து விடும். அற்பத்தனமான எண்ணங்களை விட்டு உன்னை மூவுலகிலும் மேன்மை யுள்ளவளாக உயர்த்தி வைக்கும் என்னிடம் வந்து விடு. இராமன் என் நாட்டை அணுகவே முடியாது, என்னிடம் போர்தொடுத்து என்னை வென்று, உன்னை மீட்டுச் செல்வான் என்ற எண்ணத்தை விட்டு விடு".

இவ்வாறு தனது வீரபராக்கிரமங்களையெல்லாம் சீதாப் பிராட்டியாரிடம் எடுத்துக் கூறினான். பிராட்டியார் எவ்வளவுதான் முயன்றும் இவ்வார்த்தைகள் தன் காதுகளில் புகாவண்ணம் பார்த்துக் கொண்டாலும் இராவணனின் பலம்பலில் ஒருசில வார்த்தைகள் காதுகளில் புகத்தான் செய்தன. இதனால் பிராட்டியாரின் மனவேதனை பன்மடங்கானது. கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தினாலும், அவர் உள்ளத்தின் கொதிப்பினால் அக்கண்ணீரும் கடும் வெப்பமேறி கன்னங்களின் சூட்டினால் உடனடியாக வற்றிப்போனது. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தும் பொறுமையும் எல்லை கடந்து விட்டதால் கொடிய வார்த்தைகளால் இராவணனைத் திட்டித் தீர்த்தார்.

"மன்னிப்புக்கேள்!"

"அற்படுத்தி உள்ளவனே! நீ பெரிய வீரன் என்று கூறுகிறாயே! என்னை நீ ஏன் கபடமாக கவர முற்பட்டாய்? மாபெரும் வீரரான என் கணவரை நேரில் எதிர்கொள்ள முடியாமல் தானே, மாயமானை அனுப்பி என்னிடமிருந்து அவரையும் தம்பி இலக்குமணனையும் பிரித்தாய்? பசிக்கு உணவு தேடி வந்த சன்னியாசி போல் என்னை அணுகினாய்! உன்னால் என்னை ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. உன் குலத்தையே வேரறுப்பதே என் கணவரின் இலட்சியம். உன் அரக்க இனத்தையும் உன்னையும் அழிவில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்குமானால் என் கணவரிடம் என்னை உடன் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு அவரிடம் மன்னிப்புக்கேள்!"

இவ்வாறு சீதாப்பிராட்டியார் கூறியதும் இடி முழக்கம் போல் – அந்த அசோகவனமே அதிரும் வண்ணம் - இராவணன் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் அவனுடைய அடங்காத கோபம் தொனித்தது. "சிவனை அன்றி வேறு எவருக்குமே தலைவணங்காத என்னை இவ்வளவு இழிவாகப் பேசிவிட்டாயே!" என்று மிகவும் வருந்தினான். அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டதே என்று கருதினாலும் பிராட்டியார் மீது கொண்ட

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

காமவெறி தலைக்கேறியதனால் கோபத்தையும் அவமானத்தையும் உடன் மறந்தான். மீண்டும் இராவணன் சீதையிடம் பேசலானான். "சீதா! நான் உன்னை அடைய வேண்டும் என்று, என் தங்கை உன் அழகை என்னிடம் வந்து வர்ணித்த நாளில் இருந்து கருத்திற் கொண்டேன். உன் கணவனையோ அவன் தம்பி இலக்குமணனையோ நான் கண்டிருந் தால் என் வீரபராக்கிரமத்தால் அவர்களைக் கொன்றிருப்பேன். இராமன் இறந்திருந்தால் நீயும் உன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருப்பாய். உன்மீது உயிரையே வைத்துள்ள நான், நீ மாண்டதும் உயிரை விட்டிருப்பேன் அன்றோ? இக்காரணத்தினால்தான் நான் உன்னைக் கவர மாறுவேடத்தில் வந்தேன். என்னுடன் போராடி வெல்ல எவனால் முடியும்?" என்று இறுமாப்புடன் கூறினான். அத்துடன் தான் அடுத்து வரும் போது தன் இச்சைக்கு இணங்கா விட்டால் தன்னுடைய வாளுக்கு இரையாக வேண்டி வரும் என்று எச்சரித்து விட்டு அவ்விடம் விட்டகன் றான். போகும்போது சீதாப்பிராட்டியாருக்கு காவலாக வைக்கப்பட்டி ருந்த அரக்கியர்களில் பிரதானமானவர்களை ஒருபுறம் அழைத்து, எந்தவகையிலும் தன் இச்சைக்கு உகந்தவளாக சீதாப்பிராட்டியாரை மனம் மாற்றும் படியும் தவறினால் அவர்கள் அனைவருக்கும் மரண தண்டனை வழங்கப்படும் எனவும் எச்சரித்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

இக்காட்சிகளை மரக்கிளையில் இருந்த வண்ணம் ஆஞ்சநேயர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இராவணன் அப்பாற் சென்றதும் அரக் கியர் அனைவரும் சீதாப்பிராட்டியாரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். தங்கள் மாமன்னரை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் கடுஞ்சொற்களால் பேசியமைக்காக சீதாப் பிராட்டியாரை சுடு சொற்களால் வைதனர். அப்போது திரிசடை முன்வந்து அவர்களை விலக்கினாள். சீதாப்பி ராட்டியாரை மேலும் கோபமூட்டினால் நிலமை விபரீதமாகி எல்லோரும் இராவணனிடம் தண்டனை பெறவேண்டிய நிலை தான் ஏற்படும், என்று கூறி அவர்களை அப்புறப்படுத்தினாள்.

ஆஞ்சநேயர், இதுதான் தருணம் என்று சீதாப்பிராட்டியாரை நோக்கி மெதுவாக வந்தார். இராமமந்திரத்தை ஜெபித்த வண்ணம் அரக்கியர் அனைவரையும் மயக்கமடைய வைத்தார்.

ஐயமும் தெளிவும்

சீதாப்பிராட்டியாரிடம் தன்னை எவ்வாறு அறிமுகம் செய்வது என்று பலவாறு யோசித்த பின்னர், பிராட்டியாருக்கு மிக அருகில் இருந்த மரத்தின் கீழ்க்கொப்பில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு இராமரைப் பற்றிப் பாடலானார். அதுநாள் வரை இராமருக்கும் பிராட்டியாருக்கும்

இராமாயணம்

இடையில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் இப்பாடலில் விவரிக்கப்பட்டன. இதனால் பிராட்டியார் தடுமாறலானார். தன் அருகில் வேறு எந்த மனிதரோ அரக்கியரோ இருக்கவில்லை. ஒரு சிறு வானரம் மட்டுமே காணப்பட்டது. அதனுடைய வாயில் இருந்தே இராம சரிதம் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தார்.

ஆரம்பத்தில் இதுவும் அரக்கரின் சூழ்ச்சியாக இருக்கக் கூடுமோ? என்ற சந்தேகம் தோன்றியது. ஆனால் ஆஞ்சநேயர் கூறிய கருத்துக்கள் சில இராமபிரானுக்கும் தனக்கும் மட்டுமே தெரிந்த சம்பவங்களைக் கூறுவதாக இருந்தன. இதனால் ஐயம் நீங்கி, சின்னஞ்சிறு வானரம் போன்றிருந்த அனுமானை சைகை மூலம் தன்னருகே அழைத்தார். பிராட்டியாரிடம் நெடுநாட்களாக மறைந்து போன புன்னகை அக்கணம் அரும்பியது.

பிராட்டியாருக்கு மேலும் சந்தேகம் எழாமலிருக்க இராம பிரானின் தற்போதைய நிலையை எடுத்துரைத்ததுடன், அவர் தம் அடையாளமாகக் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்தையும் பிராட்டியாரிடம் கொடுத்தார். அதனைக் கண்டு கைகளில் பெற்றுக் கொண்டதும் மகிழ்ச்சியும் துயரும் ஒன்றிணைந்த உணர்ச்சியை பிராட்டியார் முகத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

சீதாப்பிராட்டியாரைப் பிரிந்தது முதல் இராமரும் இலக்குமணனும் படும் பாடுகளையும், வாலி வதை செய்யப்பட்டதையும் தற்போது அவர்கள் கிட்கிந்தைக்கு அருகில் சுக்கிரீவனின் துணையுடன் இருப் பதையும் கூறினார்.

வானரப்படை இலங்காபுரிமீது போர் தொடுத்து அரக்கரைக் கூண்டோடு அழித்து பிராட்டியாரை மீட்கும் காலம் வெகு தொலைவில் இல்லை என்று ஆஞ்சநேயர் ஆறுதல் கூறினார்.

அனுமனின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைத்த போதும் 'இச்சின் னஞ்சிறு உருவம் பெரும் சமுத்திரத்தை எவ்வாறு தாண்டமுடியும்' என்ற வினா பிராட்டியாரிடம் தோன்றியது. அதனை அனுமனிடம் கேட்டு விட்டார். அனுமன் தான் இராம மந்திரத்தை ஜெபித்தே விஸ்வ ருபம் எடுத்ததாகக் கூறினார். அந்த உருவத்தை தானும் பார்க்க வேண்டும் என்று பிராட்டியார் விரும்பியமையினால், அனுமன் "ஸ்ரீ இராம ஜெயம்" என்று பலமுறை உச்சரிக்க அவருடைய உருவம் வானளாவ வளரலாயிற்று.

"சிரஞ்சீவியாக வாழ்க!"

இராமநாமத்தை ஜெபித்த வண்ணம் விசுவரூபமெடுத்து வானுக் கும் பூமிக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாலம் போல் நின்ற அனுமானைக் கண்ட சீதாப்பிராட்டியார் உள மகிழ்ந்தார். இத்தகைய பேராற்றல் பெற்ற ஒரு தூதனை அனுப்பி வைத்தமைக்காக இராமபிரானை மனதா ரப் போற்றி வணங்கினார். தனக்கு விடுதலை கிடைக்கும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

ஆஞ்சநேயர் மீண்டும் தன து உருவத்தைக் குறுகியதாக்கிக் கொண்டு சீதாப்பிராட்டியாரைக் கைகூப்பி வணங்கியபடி நின்றார். பற்றியும் தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் பற்றியும் எடுத்துக் கன்னைப் கூறினார். விரைவில் இராம பிரானிடம் சென்று பிராட்டியாரைத் தான் கண்டதைக் கூறவிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். இருப்பினும் சீதாப்பிராட்டியார் மனதில் அடிக்கடி ஐயப்பாடுகள் தோன்றுவதையும் ஆஞ்சநேயர் அவதானித்தார். "தாயே! தாங்கள் இனிமேல் கவலை கொள்ள வேண்டிய அவசியமே இல்லை. எண்ணிறந்த வானரப்படைகள் அரக்கர்கோனையும், அரக்கர் வம்சத்தையும் அடியோடு அழித்தொழிக்க ஆகவே கங்கணம் கட்டிய வண்ணம் காத்துக் கொண்டு நிற்கின்றன. விசனம் தவிர்த்து சில காலம் பொறுமையுடன் காத்திருங்கள்!" என்றார் ஆஞ்சநேயர்.

இதனைச் செவியுற்ற பிராட்டியார், "அனுமனே! உம்மைக் கண்டதும் எனக்கு ஓரளவு நிம்மதி பிறந்திருக்கிறது. இருப்பினும் இரா வணனும் அவனுடைய ஆட்களும் அபரிமிதமான பலம் கொண்ட வர்கள். இவர்களுடன் போரிட்டு வென்று என்னை மீட்டெடுப்பது அவ்வளவு சுலபமானது என்று எண்ணிப் பார்ப்பது கடினமாக இருக் கிநது. போர் தொடுத்து என்பிரபு வருவதற்கு முன்னரே இராவணன் தரும் தொல்லைகளை என்னால் தாங்கிச் சகித்துக் கொள்ளும் வல்லமை இருக்கும் என்பது சந்தேகமாகவே இருக்கிறது" என்றார்.

தாமமாகாது

"அவ்வாறானால் அன்னையே! இன்றே இப்பொழுதே என்னுடன் புறப்படுங்கள்! தங்களை என் தோள்மீது தாங்கி, வான்மீது தாவிச் சென்று எமது அண்ணலிடம் சேர்த்து விடுகிறேன்!" என்று கூறிய அனுமன் – மேலும் தன் உடலை வளைத்து பிராட்டியாரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். அனுமனின் கோரிக்கைக்கு நன்றி கூறிய

இராமாயணம்

வீரபராக்கிரமத்தில் "ஆஞ்சநேயா! பிராட்டியார், உனது எனக்கு சந்தேகமில்லை. எள்ளளலும் அவ்வாறு திருட்டுத் நான் தனமாக இங்கிருந்து தப்பிச் செல்வது சத்திரிய குலத்தவளான எனக்கு ஏற்பு டையதல்ல. அரக்கர் அரசன் தந்திரமான முறையில் என்னைச் சிறைப்பிடித்தாலும் அதே முறையில் நான் வெளியேறுவது தர்மமாகாது. எனது கணவர்தான் வந்து, தனது வீரத்தால் எதிரியை வீழ்த்தி எனக்கு தரவேண்டும். ஆனால் இடையில் விடுதலை உள்ள அலைகடலைத தாண்டி, அரக்கர் கோட்டை அணிகளை தவிர்த்து, இலங்கேஸ்வ ரனை வெல்ல முடியுமா என்பதில் ஏனோ என்மனம் ஐய அலைகளை எழுப்பிய வண்ணமே உள்ளது" என்றார்.

ஆஞ்சநேயர் மெல்லிய புன்னகை உதிர்த்த வண்ணம் பிராட் டியாரிடம், "அன்னையே! தங்கள் கணவர் இராமச்சந்திரப் பிரபுவின் வீரதீரச் செயல்களை முவலகும் போற்றுகின்றன. விசுவாமித்திர முனிவ ரின் வேள்விகளை நாசம் செய்ய முற்பட்ட அரக்கர்களை அழித்தொழித்த கதைகளை தாங்கள் அறிவீர்கள். வில்லெடுத்து வீரச்ச்மர் புரிவதில் வல்லவர் என்பதனால் கோதண்ட இராமர் என்று பெயர் பெற்றவர். சத்திரியர்களைக் கொன்று பல்லாயிரக்கணக்கான குவித்த பரசுரா மரே, இராமபிரானிடத்தில் தலை கவிழ்ந்ததை தாங்கள் கண்ணாரக் கண்டவர்கள். எமது குலத்தில் மாபெரும் வீரனும் மூவுலகிலுமே ஈடிணை யில்லாத வாலியை தன் ஒரே பாணத்தால் சாய்த்தவர் எம்பெருமான். இந்த இராவணனைவிட பன்மடங்கு வலிமை பொருந்தியவன் வாலி. இராவணனை ஒருதடவை வாலி தன் வாலினால் சுருட்டிக் JLL9, இழுத்து வீதிகள் வழி சென்றிருக்கிறான். இதனால் வாலியின் பெயர் கேட்டால் இராவணன் நடுங்குவான். அந்த வாலியை வீழ்த்திய தங்கள் தலைவரின் வீரத்தில் தாங்கள் சந்தேகம் கொள்வது தகாது தாயே!

இளையபெருமாள் இலக்குவனும் இலேசானவர் அல்லவே! எங்கள் மன்னர் சுக்கிரீவனின் ஏவலாளன் யான். என்னைவிட ஆற்றல் மிக்க இலட்சக்கணக்கானோர் எங்கள் படையில் திரண்டு நிற்கின்றனர். ஆகவே, அரக்கர் இனமே அழியும் காலம் தூரத்திலில்லை என்பதனை உணர்ந்து, இன்னும் சில காலம் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்திருங்கள் அன்னையே!

வாலியை வதைத்த வீரா

அனுமன் தன்னுடைய வரலாற்றை சீதாபிராட்டியாருக்கு எடுத்துரைக்கும் போது, வாலியை இராமபிரான் வதம் செய்த கதையையும் கூறுவதாக கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடார் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். மற்று அவன் முன்னோன் வாலி இராவணன் வலிதன் வாலின் இற்று உகக் கட்டி எட்டுத் திசையிலும் எழுந்து பாய்ந்த வெற்றியன் தேவர் வேண்ட வேலையை விலங்கல் மத்தில் சுற்றிய நாகம் தேய அமுது எழக் கடைந்த தோளான். (சுந்தரகாண்டம் – 517)

(இப்பாடலுக்கு முன்வரும் பாடலில் சூரியன் மகனான சுக்கி ரீவனைப் பற்றிக்கூறியமையினால் அதன் தொடர்ச்சியாக "மற்று அவன் முன்னோன் வாலி" என்று இப்பாடல் தொடங்குகிறது) பொருள்

அவ்வாறான சுக்கிரீவனின் அண்ணனான வாலி, இராவணன் கர்வத்தை அடக்கும் நோக்குடன் இராவணனை தன் வாலினால் இறுகச் சுற்றிக் கொண்டு எட்டுத் திக்குகளிலும் இழுத்துச் சென்று தனது வலிமையை நிலை நிறுத்தினான். தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலில் இருந்து அமுதத்தைக் கடைந்தெடுப்பதற்காக மந்திர மலையை மத்தாக நட்டு வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாக கட்டி இழுத்துக் கடையும்போது அப்பாம்பு தேய்ந்து துன்பப்பட, மந்திரமலை கடலுள் அமிழ்ந்தது. தேவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று, தன் தோள்களைக் கொடுத்து மலையைத் தாங்கி, அமுதம் கிடைக்க வழி செய்தவன் வாலி.

> அன்னவன் தன்னை உம் கோன் அம்பு ஒன்றால் ஆவி வாங்கி பின்னவற்கு அரசு நல்கி துணையெனப் பிடித்தான் எங்கள் மன்னவன் தனக்கு நாயேன் மந்திரத்து உள்ளேன் வானின் நல்நெடுங்காலின் மைந்தன் நாமமும் அனுமன் என்பேன்

(சுந்தர காண்டம் 518)

பொருள்

"அப்பேற்பட்ட வீரம் பொருந்திய வாலியை தங்கள் கணவனான இராமபிரான் ஒரேயோரு கணையினால் வீழ்த்தி, அவனுடைய தம்பியா கிய சுக்கிரீவனுக்கு ஆட்சியைக் கையளித்தார். இதனால் இராமபிரா னும் சுக்கிரீவனும் நண்பர்களானார்கள். அந்தச் சுக்கிரீவனின் அமைச்சனான நாயை ஒத்தவனான யான் வாயு புத்திரனாவேன். என்பெயர் அனுமன்."

அனுமனின் கோரிக்கை

அனுமனின் கதைகளைக் கேட்டபின்னர் பிராட்டியாரின் முகத்தில் காணநேர்ந்தது. தனியானதொரு மகிழ்ச்சி ஒளியினை அனுமனால் இதனால் அவருடைய உள்ளத்திலும் உவகை பொங்கிற்று. "அன் னையே! நான் கூறிய கருத்துக்கள் தங்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தந்திருக் கின்றன என்பதனைக் கண்டு எனக்கு இப்பொழுது ஒரு புது வேகம் பிறந்திருக்கிறது. இனிமேல் எவ்வித தங்கு தடையுமின்றி நான ज ज பிரபுவைக் காண ஓடோடிச்செல்ல வேண்டும். ஆகவே தங்களை நான் கண்டேன் என்பதற்கு அடையாளமாக பல கருத்துக்களைக் 赤の வேண்டுமே!"

இராவணனால் தாங்கள் கவர்ந்து வான்வழியே கொண்டு செல்லப் துணியில் ·தங்கள் அணிகலன்களை படும் போது 空(历 முடிச்சாகக் கட்டி கீழே எறிந்தீர்கள். அந்நகைகளை நாங்களே கண்டெடுத்தோம். அவற்றை இராமபிரானிடம் காட்டியபோது, பின்னர் அவா மனம சொரிந்தார். வருந்திக் கண்ணீர் அதுமட்டுமல்லாமல் தங்களுக்கும் அவருக்கும் இடையிலான பல அந்தரங்கங்களை அவர் என்னிடம் சுறினார். ஆகவே அண்ணலிடம் நான் என்னென்ன விவரங்களைக் கூறவேண்டும் என்பதை என்னிடம் கூறுவீர்களாக!" என்று வினயமாகக் கோரினார்.

அனுமனின் ஆற்றல்களை அனுமானித்து உணர்ந்து கொண்ட பிராட்டியார், இராமபிரானுக்கும் தனக்கும் இடையில் இடம் பெற்ற பல சம்பவங்களைக் குறிப்பாகக் கூறினார். அனுமனைக் கண்டது முதல் தன்மன நிலையில் ஏற்பட்ட நல்ல மாறுதல்களைக் குறிப்பிட்டார். தனது துயரத்தை களைந்தமையினால் "மாருதி" என்ற பெயருடைய அனுமானை வாழ்த்தினார்.

"வலிமைமிக்க பருத்த தோள்களை உடைய வள்ளலே! ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களுக்கும் அழிகின்ற காலம் வந்தாலும் நீ என்றும் சிர ஞ்சீவியாக வாழ்வாயாக!"

இத்தகைய வாழ்த்தினைப் பெற்ற அனுமன் மேலும் பெருமகிழ்ச் சியுடன் சீதாப்பிராட்டியாரின் தாள் பணிந்தார்.

அடையாளச் சின்னம் - சூளாமணி

இராமபிரானுடைய வேண்டுகோளை ஏற்று தென்திசை ஏகி இலங்கை மாநகரில் சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டு கொண்ட இராம தூதன் அனுமனுக்கு மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. சீதாப்பி ராட்டியாரின் திருவாயால் 'சிரஞ்சீவி' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றமையி னால் மிக உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டார். தன்னுடைய சாதனையை உடனடியாக இராமபிரானிடம் சென்று கூறிவிடவேண்டுமென்று அவா அவரை உந்தித் தள்ளியது. இருப்பினும் ஆஞ்சநேயர் சற்றுத் தாமதித்தார்.

தான் இராமபிரானின் தூதுவன் என்பதை நீரூபிப்பதற்காக இராம பிரான் தன்னுடைய மோதிரத்தை சீதாப்பிராட்டியாரிடம் காண்பிக் கும்படி கூறிக் கொடுத்தனுப்பியிருந்தார். 'கண்டேன் சீதையை' என்று அண்ணலிடம் போய்க் கூறும் போது அதனை ஊர்ஜிதப்படுத்த ஏதாவது தடயப்பொருள் வேண்டாமா? இராமபிரானுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற சில மறக்க முடியாத சம்பவங்களையும் தம்மிடம் கூறி அவை நினைவிருக்கின்றனவா என்று கேட்கும்படி இராமபிரான் கூறியிருந்தார். அக்கதைகளைக் கூறி பிராட்டியாரின் நம்பிக்கையையும் பெற்றாகி விட்டது. இராமச்சந்திரப் பிரபுவிடம் பிராட்டியார் என்ன தகவலைச் சொல்லப் போகிறார் என்பதை அறிந்து கொள்ள ஆஞ்சநேயர் அவாலுற்றார். அதற்கேற்றவாறு சில கதைகளை அனுமனிடம் பிராட் டியார் கூறினார்.

பிராட்டியார் கூறிய கதைகள்

ஏற்கனவே திரிசடையிடம் கூறிய இந்திரன் மகன் சயந்தன் தன்மீது காமுற்று, காக்கை வடிவில் வந்து துன்புறுத்திய கதையையும் பிராட் டியார் அனுமனிடம் கூறினார். தான் வளர்ப்பதற்காக எடுத்து வந்த பெண் கிளிக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று பிராட்டியார் இரா மரிடம் கேட்டாராம். அப்போது அதற்கு, தன் தாயாரான கேகய நாட்டு மன்னன் மகள் கைகேயின் பெயரை வைக்குமாறு கூறினாராம். இக்கதையினையும் வேறு பல கதைகளையும் அனுமனிடம் கூறிய பிராட் டியார், தன் கணவன் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்துக்கு ஈடாக தன்னிடம் எந்த நகையும் இல்லையே என்று ஏங்கினார். இராவணனால் வான் மார்க்கமாக எடுத்துச் செல்லப்படும் போது தனது நகைகளை துணி ஒன்றில் மூட்டையாகக் கட்டி கீழே போட்டு விட்டு வந்து விட்டதை நினைத்து வருந்தினார். உடனே அவருக்கு ஒரு நினைவு வந்தது. தனது புடவைத் தலைப்பில் ஒரு முடிச்சு இருப்பதை உணர்ந்து அதனை

அவிழ்த்தெடுத்தார். தன் கணவனால் தன் தலையில் (JLULL சூளாமணி அதில் பத்திரமாக இருந்தது. அதனை எடுத்து தன் இரு கண்களிலும் ஒற்றிக் கொண்டார். தன்னுடைய அடையாளச் சின்னமாகக் கொடுத்தனுப்புவதற்கு இந்த ஒரே பொருள் மட்டும் இருக்கிறதே என்று பிராட்டியாரின் உள்ளம் உவகை பூத்தது. அப்போது அவருடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவி போல் பெருகிற்று. தன் கணவனுக்குத் தன் அடையாளச் சின்னமாகக் நினைவு: கொடுத்தனுப்புவதற்கு இச்சூளாமணியாவது கிடைத்து விட்டதே என்பதனால் ஏற்பட்ட ஆனந்தக் கண்ணீராகப் பெருகியிருக்கலாம். அல்லது அந்தச் சூளாமணி தன் தலையில் சூடப்பட்ட அந்தச் சம்ப வத்தை நினைவு கூர்ந்ததும் ஏற்பட்ட சோகத்தினால் ஊற்றெடுத்த கண்ணீராகவும் இருக்கலாம். இதனைப் பாகுபடுத்தி உணரக் கூடிய நிலையில் சீதாப்பிராட்டியார் அப்போது இல்லை.

சீதாப்பிராட்டியாரின் நிலைகண்டு ஆஞ்சநேயரும் தடுமாறினார். இதனால் கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

நம்பிக்கை ஊட்டிய நம்பி

பிராட்டியார் சூளாமணியை அனுமனிடம் கொடுத்தார். "உயிர் விடுவதே இனி ஒரே வழி என்று ஏங்கிய வண்ணம் இருந்த எனக்கு மீண்டும் வாழ வழி கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை ஊட்டிய நம்பியே! இந்தச் சூளாமணி என் கண்களுக்கு ஒப்பானது. இதனைப் பத்திர மாக என் பிரபுவிடம் கொடுத்து என் நிலையினை அவரிடம் எடுத்து விளக்கிக் கூறுவாயாக!" இவ்வாறு கூறிய பிராட்டியார், சூளாமணியை ஆஞ்சநேயரிடம் ஒப்படைத்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர் கண்களும் குளமாயின. பயபக்தியுடன் இருகைகளுக்குள்ளும் சூளாமணியை அடக்கி சிரமேல் கைகுவித்து பிராட்டியாரை மும்முறை வந்து தாள் பணிந்து எழுந்தார். பிராட்டியாரைத் வலம் தனித்து விட்டுச் செல்ல மனமின்றி மேலும் சில நேரம் அங்கே நின்றிருந்தார். பின்புறமாகச் சென்று மீண்டும் தொழுது விட்டு தன் நடைவேகத்தை அதிகரித்தார். மரக் கிளைகளில் தாவிப் பாய்ந்தார். சற்று நேரத்தின் பின்னர் ஒரு மரத்தின் உச்சியை அடைந்து இராமநாமத்தை உச்ச ரித்த வண்ணம் இருந்தார். தொடர்ந்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமிழ்ந்தார்.

'இராமருடைய தூதனாக அரக்கர் வாழும் இம்மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்த நான், இங்கு வாழும் அரக்கர் இனம் அழிந்தொழியும் காலம் அண்மித்து விட்டது என்பதை அறிவுறுத்த வேண்டாமா? நான்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வந்து சென்றதை அரக்கர் கோனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும் அறிய வேண்டாமா? எனது வீரப்பிரலாபங்களை அரக்கர்கோன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? இராமச்சந்திரமூர்த்தியின் தூதுவனாக வந்த இந்த வானரமே இத்தகைய பராக்கிரமம் உடையதானால், அந்த இராமபிரானுடைய ஆற்றல் எத்தகையதாக இருக்குமோ என்று இலங் கேஸ்வரனும் அவனுடைய படைபட்டாளங்களும் உணர்ந்து – பயந்து நடுங்க வேண்டும். சீதாப்பிராட்டியாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு , பிராட்டியாரை பத்திரமாகக் கொண்டு போய் இராமபிரானிடம் ஒப்ப டைக்க வேண்டும்! இதற்கான வழியைத்தேட வேண்டும்!'

ஆஞ்சநேயர் எடுத்த முடிவு

இவ்வாறு சிந்தித்து முடிவெடுத்த ஆஞ்சநேயர் முதலில் எழிற் சோலை யாகத் திகழ்ந்த அசோகவனத்தையே அழித்துவிட முடிவெ டுத்தார். அதற் கேற்றாற்போல் இராம மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்து, தன்னுடைய உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டார். முழுமையான விசுவ ரூபத்தை எடுக்காமல், அவ்வனத்தில் உள்ள உயரமான மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து விட்டு அளவுக்கேற்றாற் போல் உருவெ டுத்தார்.

சீதாபிராட்டியார் அமர்ந்திருந்த இருப்பிடத்தைத் தவிர ஏனைய பகுதிகளில் காணப்பட்ட மரம் செடி கொடிகள் அத்தனையையும் பிடுங்கி எறிந்தார். அழகிய சோலைவனமாகக் காட்சியளித்த அசோக வனம் சூறாவளியால் சிதைந்து போன பிரதேசமாகக் காட்சியளித்தது.

அசோகவனத்தை அனுமன் அழித்த காட்சியை கவிஞர் பெருமான் விவரிக்கும் அழகினைப் பார்ப்போம்.

> முடிந்தன பிளந்தன முரிந்தன நெரிந்த மடிந்தன பொடிந்தன மறிந்தன முறிந்த இடிந்தன தகர்ந்தன எரிந்தன கரிந்த ஒடிந்தன ஒசிந்தன உதிர்ந்தன பிதிர்ந்த...... (சுந்தர காண்டம் – 702.)

பொருள்

அனுமனுடைய ஆவேசக் கூத்தினால் அசோகவனத்தின் வாழ்வே முடிந்து விட்டது. மரங்கள் பிளந்து விட்டன; பொடிப் பொடியாகப் போய்விட்டன. எரிந்து கருகிவிட்டன. கிளைகளெல்லாம் ஒடிந்து விட்டன!. வளைந்து சாய்ந்து விட்டன. இலைகள் உதிர்வது போல் நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல் விழுந்து விட்டன. எல்லாமே சர்வநாசமாகி விட்டன.

் அனுமனை எதிர்த்த அரக்கர் படைகள்

இராமபிரானுடைய தூதுவன் தான் என்று இராவணனுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் அறிவித்தாக வேண்டும் என்ற வெறியினால் உந்தப் பட்ட ஆஞ்சநேயர் அசோகவனத்தை அழித்தொழித்தார். அவ்வனத் திலுள்ள மரம், செடி, கொடி அனைத்தையும் அடியோடு பெயர்த்தெறிந்த பின்னரும் அவருடைய ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. அவ்வனத்தின் அருகில் இருந்த மாடமாளிகைகளையும், கூடகோபுரங்களையும் தகர்த் தெறியத் தொடங்கினார். அங்கிருந்த குன்று ஒன்றைத் தகர்த்து வீசி எறிந்தார்.

சீதாப்பிராட்டியார் அமர்ந்திருந்த பகுதி மட்டும் அனுமனுடைய அழிப்பூச் செயலில் இருந்து தப்பியிருந்தது. பிராட்டியாரின் பாதுகாவலுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்த அரக்கியர் அனைவரும் அப்பொழுது தான் மயக்கநிலை நீங்கி விழித்தெழுந்தார்கள். அவாகள உணர்வு எதுவுமின்றி உறக்கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆஞ்சநேயர் ஆழ்த்தியிருந்தார். தான் அதுவரை அவர்களை மயக்க நிலையில் இப்பொழுது அவர்களை விழித்தெழ வைத்தார். கண்களைக் கசக்கிய வண்ணம், நடந்து முடிந்த அநர்த்தங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். முறையோ கூக்குரலிட்டார்கள். அந்தப்புரத்து என்று குய்யோ ЭJ சிளங் குமாரிகள் ஆடி ஓடி விளையாடுவதற்கென இராவணனால் திட்டமிடப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட அசோகவனம் அடியோடு அழிந்து விட்டதை இராவணன் கண்டால் தங்களின் ஆவிகளைப் பறித்தெடுத்து விடுவானே, என்று அரக்கியர்கள் வாய்விட்டு அலறினார்கள். கட்டடங்கள் தகர்ந்து விழுந்ததையடுத்து அரக்கர்கள் பலர் இடிபாடுகளுக்கிடையில் சிக்கி மாண்டனர். வேறுபலர் படுகாயமடைந்தனர். அல்லோல கல்லோ லப்பட்டு அநேகர் வீதிகளில் அங்கும் இங்கும் ஓடினர். பூகம்பம் ஏற் பட்டிருக்குமோ என்று கருதிய பலர் செய்வது அறியாமல் தரையில் விழுந்து கூக்குரலிட்டனர்.

அனுமனின் மகிழ்ச்சி

அசோகவனத்தைச் சுற்றி காவலுக்கு நின்ற அரக்க வீரர்களுக்கு என்னதான் நடக்கிறது என்பதனைக் கண்டறிய முடியாது இருந்தது. கைகால் உடைந்தவர்களும் படுகாயம் அடைந்தவர்களும் ஓலமிட்ட வண்ணம் ஆங்காங்கே கிடந்தனர். அரக்கப் பெண்களும் கூட்டம் கூட்ட மாக அவலக்குரல் எழுப்பிய வண்ணம் ஓடித்திரிந்தனர். அரக்க இனத்தவர் படும் வேதனைகளைக் கண்டு ஆஞ்சநேயர் பலமாகச் சிரித்தார். நடந்துகொண்டிருக்கும் பேரழிவு அவருக்கு பேருவ கையைத் தந்தது.

அசோகவனத்திலும் சுற்றுப் புறங்களிலும் இடம் பெற்ற களேப ரங்களின் ஓசை வான்முட்ட எழுந்தமையால் தொலைதூரங்களுக்கும் அவ்வோசை எட்டியது. ஓசை வந்த திசையை நோக்கி ஓடிவந்த அவர்கள் பேரழிவுகளைப் பார்த்து ஒரு கணம் திகைத்து நின்றனர். அப்போது தான் ஆஞ்சநேயரின் சிரிப்பொலி அவர்களின் காதுகளில் இடியோசை யாகக் கேட்டது; அவர்களால் ஆஞ்சநேயரின் உருவத்தைக் காண முடிந்தது. பெருமரங்கள் நிறைந்த அந்தப் பிரதேசம் பாலைவனம் போல் காட்சி தந்தது. அங்கே ஒரு தனி மலைபோல் அவர் நின்றிருந் தார். அசோகவனத்தைச் சீரழித்தது இந்த வானரம்தான் என்பது அவர்களுக்கு உடனடியாகப்புரிந்து விட்டது. அக்காவலர்களுள் துணிச்ச லான சில வீரர்கள் முன்னோக்கிச் சென்று அனுமனின் எதிர் நின்ற னர்.

"ஏ குரங்கே! இந்த நாசத்தை விளைவித்தவன் நீதானா? நீயார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எதற்காக இந்த நாசத்தை விளைவித்தாய்?" என்று ஒவ்வொருவராக வினாக்களைத் தொடுத்தனர். இக்கேள்விகளுக்கு பதில் ஏதும் கூறாத அனுமன், அரக்க வீரர்களில் ஒருவனை தன் கைகளை நீட்டி அப்படியே மேலே தூக்கி நிலத்தில் ஓங்கி அடித்தார். அவனுடைய உடல் சிதறிச் சின்னா பின்னமானது. இதனைக் கண்ட ஏனைய வீரர்கள் தலைதெறிக்க ஓட்டம் பிடித்தனர்.

சீதாப்பிராட்டியார் கண்களை மூடிய வண்ணம் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி அரக்கியர் சூழ்ந்திருந்தனர். ஒருத்தி பிராட்டியார் மீது பூக்களை எறிந்து அவருடைய தியானத்தைக் கலைத் தாள். மற்றொருத்தி சரமாரியாகக் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுத்தாள்.

"அதோ அங்கு ஒரு வானரம் நிற்கிறதே! அது உன்னிடம் வந்து ஏதாவது கேட்டதா? அதனை உனக்குத் தெரியமா? நீ அமர்ந்திருக்கும் இந்த இடத்தைத் தவிர இந்த அழகிய பிரம்மாண்டமான அசோக வனத்தை அந்தக் குரங்கு சீரழித்துவிட்டதே! இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தக் குரங்கை யார் ஏவினார்கள் என்பதாவது உனக்குத் தெரியுமா? இதனை அறிந்தால் எமது மாமன்னர் பெருமான் இராவணேசன் பெரும் கோபம் கொள்வார். அதன் விளைவு என்னவாகுமோ?" என்று கேட்கப் பட்ட கேள்விகள் எதற்கும் சீதாப்பிராட்டியார் பதில் எதுவும் கூறாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்.

மன்னனிடம் முறையீடு

இராவணேசன் அப்போது சபா மண்டபத்தில் அமைச்சர்களுடன் அமர்ந்திருந்தான். அசோகவனக் காவலர்கள் சிலர் ஒடோடிச் சென்று அசோக வனத்தில் நடந்த அநர்த்தங்களை இட்டு அழாக்குறையாகக் கூறினார்கள். "வானரம் ஒன்று அசோகவனத்தை அழித்துவிட்டது" என்று அவர்கள் கூறிய கூற்று இராவணனுக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டு சிரிப்பையே ஏற்படுத்தியது. ஏதோ பெரிய @(历 வதற்குப் பதிலாக சிரித்தான. போல் பலமாகச் கேட்டுச் சிரிப்பது நகைச்சுவையைக் காயங்களுடன் வீரர்கள் உடலில் மேலும் பல அரக்க அப்போது அவர்களும் அதே முறைப்பாட்டைச் செய்ததும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஓரளவு அடங்கியது. மூன்றாவதாக சீதாப் இராவணனின் சிரிப்பு பிராட்டியாருக்குக் காவலாக இருந்த அரக்கியர்களும் அங்கு ஓடோடி வந்து முறையிடலாயினர். அதன் பின்னரே ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக் கிறது என்று இராவணனுக்குப் பட்டது.

இராவணனின் பல வகைப் படைகளுள் கிங்கிரர் என்ற 'ஒரு படைப் பிரிவினரும் இருந்தனர். அப்படைப் பிரிவின் தளபதி அப்போது அந்தச் சபையில் அமர்ந்திருந்தான். அவனைத்தன் அருகே அழைத்து இராவணன், "கிங்கிர தளபதியே! ஒரு சிறுபடையுடன் சென்று அந்த வானரத்தைப் பிடித்திழுத்துவா!" என்று கட்டளையிட்டான். அரசரை இருகைகூப்பி வணங்கிய கிங்கிரர் படைத்தளபதி அவ்விடம் விட்டு அகன்றான்.

அசோகவனச் சூழலை சுற்றிச் சுற்றி வந்த ஆஞ்சநேயர், இலங்கா புரியின் நில வீதிகளில் சென்று ஆங்காங்கே இருந்த மாளிகைகளைத் தகர்த்தெறிந்து கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் கிங்கிரப்படை அனு மனை எதிர் கொண்டது. அவர்களில் பலர் பெரும் கயிறுகளை சுருக் காகக் கட்டி அனுமன் மீது வீசினர். அக்கயிறுகளை தன் கைகளால் பிடித்திழுத்து பிய்த்தெறிந்தார். பலவித ஆயுதங்களைக் கொண்டு தாக்கிய படை வீரர்களின் அணிகளை தன் கைகளினாலேயே அடித்து வதைத் தார் ஆஞ்சநேயர். ஒரு நாழிகைக்குள்ளாகவே கிங்கிரர் படை சின்னா பின்னமாகச் சிதறியது. தளபதியும் மாண்டு போனான். தப்பிப்பிழைத்த ஓரிருவர் அரண்மனைக்கு ஓடிச்சென்று நடந்தவற்றை இராவணேசனிடம் முறையிடலாயினர்.

சம்புமாலி என்பவன் இராவணன் படைப்பிரிவில் மற்றுமொரு தளபதி. போராற்றல் மிக்கவன். கிங்கிரர் படை அழிந்ததை அறிந்து வியப்பும் கொதிப்பும் அடைந்த இராவணேசன், சம்புமாலியை அழைத்து, வானரத்தைச் சிறைப்பிடித்து வருமாறு ஏவினான். கிங்கிரர் படையைத் தொடர்ந்து மற்றுமொரு அரக்கர் படை வந்து சேரும் என்று எதிர் பார்த்து நின்ற ஆஞ்சநேயர், சில நாழிகைவரை படைகள் எதுவும் வராதிருந்தமையால் அசோகவனத்தின் தோரணவாயிலின் மீதேறி இருந்த வண்ணம் காத்திருந்தார். அப்போது சம்புமாலி நால்வகைச் சைனியங்களும் அணிவகுத்துவர, இரதத்திலேறி வீர முழக்கமிட்ட வண் ணம் வந்து கொண்டிருந்தான்.

சம்புமாலியின் வீழ்ச்சி

எதிரே படைதிரண்டு வருவதைக்கண்ட ஆஞ்சநேயருக்கு தோள்கள் தினவெடுத்தன. இருக்கையை விட்டெழுந்து போருக்குத் தயாரானார். அப்பெரும் படையைக் கண்டதும் ஆஞ்சநேயருக்கு அளவிட முடியாத ஆனந்தம் ஏற்பட்டது. சம்புமாலியும் உடனடியாகப் போர் தொடுக் கணைகளை ஆஞ்சநேயர் மீது அடுக்கடுக்காக வீசினான். கலானான். வெறும் குச்சிகளை முறித்தெறிவது போல் அம்புகளை முறித்தெறிந்தார். வீரர்களை கைகளில் பிடித்து ஒருவரோடு ஒருவரை மோதிச் சாகடித்தார். யானைகள், குதிரைகள் ஆகியவற்றையும் மோதிக் கொன் தூக்கி ஒன்றோடு மற்றொன்றை மோதி உடைத் றார். தேர்களைத் தெறிந்தார். படைகள் முற்றாக அழிந்தன. சம்புமாலி மட்டும் தனித்து நின்றான். அவன் மீது இரக்கப்பட்ட அனுமன், சம்புமாலியை திரும்பிப் போகுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் அவன் தன்னுடைய பாணத் தை ஏவி அனுமனிடம் இருந்த இரும்பாலான எழுவை உடைத்தான். சினமுற்ற அனுமன், சம்புமாலியைத் தூக்கி அவனுடைய இதனால் வில்லின் நாணில் அவன் கழுத்தைக்கட்டி கொன்று வீழ்த்தினார். சம்புமாலி இறந்த தகவல் இராவணனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், தான் நினைத்தது போல், அந்த வானரம் சாதாரணமான குரங்காக இருக்க கருதிய இராவணன், தனது முடியாதெனக் மந்திரி பிரதானிகளை அழைத்து மந்திராலோசனை நடத்தினான். சேனைத் தலைவர்கள் ஐவருடனும் கலந்தாலோசித்த பின்னர் அவர்களைப் பெரும் படையுடன் வானரத்தைப் பிடித்துவரச் செல்லுமாறு பணித்தான். சேனைத் தலைவர்கள் பெரும்படை திரட்டிக் கொண்டு அனுமன் இருந்த இடத்தை அடைந்தனர். போர் மூண்டது. ஆஞ்சநேயர் தன்னந்தனியாக நின்று அப்பெரும் படையை செய்தார். நாசம் சேனாதிபதிகளும் ஐந்து மாண்டனர்.

இச்செய்தி இராவணனை எட்டியதும் பெரும் கலக்கமடைந்தான். வேறு எவரையும் அனுப்பிப் பிரயோசனமில்லை என்று கருதிய இரா வணன், தானே அனுமனுடன் போர் புரியப்போவதாக அறிவித்தான்.

போர்க்களம் புகுந்த இந்திரசித்தன்

இராமதூதனாகிய ஆஞ்சநேயர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடனும் உற்சாகத் துடனும் காணப்பட்டார். இராவணனுடைய சேனைத் தலைவர்கள் ஐவரையும் ஒவ்வொருவராகக் கொன்றதுடன் அவர்கள் திரட்டிவந்த நால்வகைப் படையினையும் அனுமன் அழித்தொழித்தார். இதனைச் செய்து முடித்த பின்னர் அசோகவனத்தின் தோரண வாயில் வளைவின் மீது ஏறிநின்று சுற்றிலும் கண்ணோட்டம் செலுத்தினார். எங்கும் இர த்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. வீரர்களின் சடலங்கள் அவ்வெள் ளத்தில் மிதந்து சென்றன. யானைகளும் குதிரைகளும் இரத்த வெள்ளத் தில் புரண்டன. ஆயிரக்கணக்கான தேர்களின் சிதைவுகளும் மிதந்தன.

இக்காட்சியைப் பார்த்த ஆஞ்சநேயருக்கு மேலும் பொருத வேண் டும் என்ற அவா உண்டாயிற்று; இராவணனே போரிட வருவானானால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்? என்று எண்ணினார். இந்த எண்ணம் தோன் றியதும் அவருடைய மார்பும் தோள்களும் பூரித்தன. கைகள் துடித்தன. கால்களின் தசைநார்கள் புடைத்தன.

போர் முனையில் இருந்து தப்பி ஓடிய அரக்க வீரர்கள் இரா வணனிடம் சென்று "மகாபிரபு! தங்கள் தானைத்தளபதிகளான துர்க்க தரன், விருபாட்சன், யூபாட்சன், பிரகசன் மற்றும் பாசகர்ணன் ஆகிய ஐவுரையும் அந்தக் குரங்கு கொன்று விட்டது. கடல் போன்ற சேனையை யும் கடுகதியில் அழித்து விட்டது," என்று முறையிட்டனர்.

அட்சகுமாரன்

இச்செய்தியைக் கேட்டதும் தானே சென்று அக்குரங்கின் கொட் டத்தை அடக்க வேண்டும் என்று இராவணன் கருதுகிறான். இதனை அறிந்த இராவணனின் மகனான அட்சகுமாரன், தந்தையை நெருங்கி, ஓர் அற்பவானரத்தின் கொட்டத்தை அடக்க அரசனே செல்வது முறை யாகாது என்று தடுக்கிறான்.

அட்சகுமாரனின் கூற்றை கம்பர் பெருமான் கூறும் முறையைப் பார்ப்போம்:

> முக்கணான் ஊர்தி அன்றேல் மூன்று உலகு அடியின் தாயோன் ஒக்க ஊர் பறவை அன்றேல் அவன் துயில் உரகம் அன்றேல்

திக்கயம் அல்லதேல் புன் குரங்கின் மேல் சேறி போலாம் இக்கடன் அடியேற்கு ஈதி இருத்தி ஈண்டு இனிதின் எந்தாய்! *(சுந்தர காண்டம் – 934)*

பொருள்

என்னுடைய தந்தையே! முக்கண்ணனான சிவபிரானுடைய வாக னமான எருதுடன் தாங்கள் போரிட முற்படவில்லை. முவுலகங்களையும் தனது அடிகளால் அளந்த திருமாலின் வாகனமான கருடனுடன் போரிடப்போக வில்லை. அந்தத் திருமால் படுத்துறங்கும் ஆதிசேடன் எனும் பாம்புடன் போரிடப்போகவில்லை. நீங்கள் போரிடத் துணிந்தது ஒரு சாதாரண குரங்கு. அத்தகைய அற்பப் பிராணியுடன் போரிடத் தாங்கள் முற்படுவது தங்கள் தகுதிக்கு உகந்ததல்ல. அப்பணியினை எனக்கு விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் இங்கேயே கவலையற்று இருங்கள்.

இவ்வாறு 'அட்சகுமாரன் கூறியதுடன், "முன்பு இந்திரனின் ஆண வத்தை நானே சென்று அடக்கிவிட நினைத்தேன். அப்பணியினை என் அண்ணன் இந்திரசித்திடம் ஒப்படைத்தீர்கள். அதனால் எனக்கு மனக்குறை ஏற்பட்டது. இப்பொழுது இந்தக் குரங்கைப் பிடித்து இழுத்து வரும் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்து என் மனக்குறையைப் போக்க இடம் கொடுங்கள்." என்று கோரினான்.

தன்மகனின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்த இராவணன், போதிய படைகளுடன் சென்று வானரத்தின் கொட்டத்தை அடக்கி வருமாறு பணித்தான். அட்சகுமாரனும் மாபெரும் சேனை புடைசூழ போருக்குப் புறப்பட்டான்.

அட்சகுமாரனைத் தொலைவிலிருந்து அவதானித்த ஆஞ்சநேயர், அவனுடைய எழிலும் வீரமும் பொருந்திய உருவத்தைக் கண்டதும், இவன் இராவணனாக இருக்கலாமோ என்று முதலில் ஐயுற்றார். பின் னர் இந்திரனை வென்ற இந்திரசித்தனாக இருக்குமோ என்று சந்தேகப் பட்டார். ஆஞ்சநேயர் இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே அட்சகுமாரன் தாமதமில்லாமல் தனது வில்லில் நாண்களைப் பூட்டி ஆஞ்சநேயர் மீது சரமாரியாகப் பொழிந்தான். அவற்றை யெல்லாம் தனது கைகளால் பிடித்து ஒடித்து எறிந்தார். இருப்பினும் அவருடைய திருமேனியில் சில பாணங்கள் பட்டுத் தெறித்தன. அதனால் அவருடைய அவயவங்களிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தது. இரத்தத்தைக் கண்டதும் அனுமனுடைய கோபம் அடங்காத் தீப்போல் உக்கிரமாக எழுந்தது.

அழிந்தன அசுரப்படைகள்

அட்சகுமாரனின் படையில் வந்த அனைத்து வீரர்களையும் வதம் செய்தார் ஆஞ்சநேயர். யானைகள், குதிரைகள் யாவும் உயிரற்று வீழ்ந்தன. இரதங்களும் சுக்கு நூறாக நொருங்கின. தன்னந்தனியனாக நின்ற அனுமன் விண் முட்டத் தன்உருவை வளர்த்து வீராவேசத்துடன் நின்றார்.

அட்சகுமாரனின் தேரை ஆஞ்சநேயர் உடைத்தெறிந்தார். தேர்ப் பாகன் மாண்டான். தேரை இழுத்துவந்த குதிரைகள் மாண்டன. இருப் பினும் அட்சகுமாரனும் சளைக்கவில்லை. உடைந்த தேரிலிருந்து குதித் தெழுந்து ஆஞ்சநேயருடன் மல்யுத்தத்தில் ஈடுபட்டான். கணநேரத்தில் அட்சனை ஆஞ்சநேயர் பிணமாக்கி நிலத்தில் வீசினார்.

இராவணனின் இளைய புதல்வன் மாண்டசேதி பேரிடிபோல் அரசவைக்கும் அரண்மனைகளுக்கும் அந்தப்புரத்துக்கும் எட்டியது. இராவணனுக்கு கடும் கோபத்துடன் கரைகடந்த துக்கமும் ஏற்பட்டது. கண்களில் இருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பிய கண்ணீரை அவனது முகத்தில் தோன்றிய கோபக் கனல் உடனடியாக உலர்த்திவிட்டது. அந்தப்புரத் தில் இருந்த இராவணனின் தர்ம பத்தினி மண்டோதரியும் ஏனைய பெண்டிரும் இராவணன் இருந்த இடம் தேடி வந்து அவன் தாள் பணிந்து அழுது புரண்டனர்.

இந்திரசித்து

இந்திரசித்து தன் தந்தையின் தாள் பணிந்து, தானே நேரடியாகச் சென்று வானரத்திற்கு நல்ல பாடம் டுகட்டப் போவதாகவும் விடை கொடுக்குமாறும் வேண்டினான். மகனை ஆரத்தழுவிய இராவணன், "உன் அருமைத் தம்பியையும் நமது அரக்கர் குலப் பெரும் படையையும் அழித்த அந்தக் குரங்கை நான் பார்த்தாக வேண்டும். ஆத்திர மேலீட் டால் அதனை அழித்து விடாதே. இத்தகைய வீரச் செயல்களை ஒரு சாதாரண வானரத்தால் டுரிய முடியாது. அவன் யார்? யாரால் ஏவப்பட்டவன்? இங்கே அவன் வரக் காரணம் தான் என்ன? என்பன வற்றுக்கெல்லாம் விடைகாண வேண்டும். அவனைக் கட்டி இழுத்துவா!" என்று கூறினான்.

இந்திரசித்து ஏற்கனவே அவன் தம்பி அட்சகுமாரன் திரட்டிச் சென்ற படைகளைப் போல் பிரம்மாண்டமான படைகளுடன் சென்றான். மாண்டு மடிந்துபோன படை வீரர்களின் மத்தியில் தனது தம்பி யான அட்சகுமாரனின் சடலத்தைக் கண்டெடுத்து ஆற்றொணாத் துயரத்துடன் அழுதான். "எனது தம்பியை வதைத்த குரங்கினை எப்படியாவது பழி வாங்கியே தீருவேன்!" என்று சபதமெடுத்தான்.

விரைந்து முன்னேறி வரும் படைகளை ஆஞ்சநேயர் பார்த்தார். 'இத்தனை வீரர்களும் யானை, குதிரை, தேர்கள் ஆகியனவும் அழிந்தும் அசுரர்களுக்கு புத்தி பிடிபடவில்லையே! உடனடியாகவே மற்றுமோர் அணி வருகிறதே! வரட்டும் வரட்டும்!' என்று தனக்குள்ளே கருவிக் கொண்டு படை அணிகளைக் கூர்மையாகக் கவனித்தார். அழகாக தேரின் மீது நடுநாயகமாக வரும் வீரனைக் கண்டதும், அவன் வேறு யாருமல்ல இந்திரசித்தனே! என்று கண்டு கொண்டார்.

இந்திரசித்தனின் இறுதித் தீர்மானம்

'இந்திரசித்தன் இணையற்ற வீரன்' என்பதை அனுமன் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார்.' அத்தகைய வீரனை வீழ்த்தினால், இராவணன் நிச்ச யமாக ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வந்தேயாக வேண்டியிருக்கும். பெரும் படையும் தன் புதல்வர்களும் அழிந்துபோன பின்னர் தான் மட்டும் இருந்து என்ன பயன் என்று எண்ணி தன் தீய செயல்களை விட்டொ ழித்து விடுவான். சீதாப் பிராட்டியாரை உடனடியாகவே விடுவித்து, இராமபிரானிடம் சரணடைந்து விடுவான்,' என்றவாறு அனுமன் சிந்திக்கலானார். அதற்கேற்றாற் போல் இந்திரசித்தனுடன் போர் தொடுக்கும் முறைகளை மானசீகமாக வகுத்துக் கொண்டார்.

அரக்க வீரர்கள் அணி அணியாக வந்து ஆஞ்சநேயரின் எதிர் நின்று பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களாலும் போரிட்டனர். ஆஞ்சநேயர் நின்ற நிலையிலிருந்து அசைந்து கொடுக்காமல் அனைத்து ஆயுதங்களையும் அழித்தொழித்தார். படைவீரர்களையும் பிடித்து நசித்துக் கொன்றார். ஏனைய படைகளையும் சிதைத்து இந்திரசித்தனைத் தனிமைப்படுத்தினார்.

தான் திரட்டிக் கொண்டு வந்த படைகள் அனைத்தும் மிகக் குறுகிய காலகட்டத்துள் சிதைந்து சின்னாபின்னமானதைக் கண்ட இந்திர சித்தனின் மனம் ஒருகணம் பேதலித்தது. 'ஒரு குரங்கு எம் நாட்டின் படைகள் அனைத்தையும் வதம் செய்து விட்டதே!' என்று எண்ணும் போது துக்கமும் கடும் கோபமும் ஒருங்கே கொண்டான். எப்படியாவது இந்த வானரத்தினைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் தன் தந்தையின் முன் நிறுத்தியே ஆகவேண்டும். அப்பணி முடிந்த பின்னர் மடிந்து போனாலும் பாதகமில்லை என்ற முடிவுடன் இந்திரசித்து தனது இறுதி ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தான்.

பிரம்மாஸ்திரத்தால் வீழ்த்தப்பட்ட இராமதூதன்

இராமதூதனாக இலங்காபுரியை அடைந்த அனுமன், தனக்கு இராமபிரானால் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளையில் பாதியை நிறைவேற்றி சீதாப்பிராட்டியார் எங்கிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டறிந்து விட்டார். வந்து சொல்லுவகே அவருக்குரிய பணி. பிராட்டியார் இலங்கை வேந்தன் இராவணனால் அசோக வனத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டிருக் கிறார் என்பதனைக் கண்டறிந்து விட்டார். தனக்குரிய கடமையில் முன்பாதியான பிராட்டியார் எங்கிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டறிதல் முடிந்து விட்டது. அடுத்து அத்தகவலை ஓடிச்சென்று இராம பிரானிடம் சொல்ல வேண்டியது. பிராட்டியாரைப் பிரிந்து தவிக்கும் தன் பிர புவிற்கு உரிய நல்ல சேதியை வேகமாக ஓடிச்சென்று சொல்லாமல், அரக்கர் படையினை வதம் செய்யும் பணியில் ஏன் காலத்தைச் செலவிட வேண்டும்?

அனுமன் தெய்வீகத் தன்மை கொண்டவர் என்பது உண்மைதான். இராமபிரான் மகாவிஷணுவின் அவதாரம் என்பது மறக்க முடியாத உண்மை. தெய்வம் மனிதனாக வந்து பிறந்தாலும் – தெய்வீகத் தன்மை யுடன் மனிதனுக்குரிய குணாம்சங்களும் கூடவே இணைந்துவிடும். அனும னும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவராக இருந்தபோதிலும், வானரமாகப் பிறந்தமையினால், அந்தப் பிறப்புக்குரிய சேட்டைகளும் அவரிடம் காணப்படவே செய்யும். இதனால்தான் ஆஞ்சநேயர் தனக்குரிய கடமை முடிந்தபின்னர், கடுகதியில் இராமபிரானிடம் ஓடிச்செல்லாமல், அரக் கர்களிடம் 'சேட்டை' விட்டுப் பார்க்க முற்பட்டார். அத்துடன் சீதாப் பிராட்டியாரை இராமபிரானிடமிருந்து பிரித்து, இருவரையும் துன்பக் மூழ்கடித்த இராவணனுக்கு, இராமபிரானின் மகிமையைக் கடலில் கொஞ்சம் காட்டவும் அவர் முற்பட்டார். 'இராமதூதனுக்கு இத்தகைய வீரம் இருக்குமானால் இராமபிரான் எத்தகைய பராக்கிரமம் உடைய வாக இருப்பார்!' என்று இராவணன் ஊகிக்கட்டும் என்ற எண்ணமும் ஆஞ்சநேயரிடம் இருந்திருக்கிறது. வானரத்துக்குரிய இயல்பான குணமும் இராவணனை எச்சரிக்கும் நோக்கமும் இணைந்தமையினால் அரக்கர் படையை அழித்தொழிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

பிரம்மாஸ்திரம்

மிகச் சாதாரணமாகவே அனுமனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வீர

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

விளையாட்டு அரக்கர் படைக்கு பெரும் வினையாகவே முடிந்தது. இராவணனின் இளையமகனே இந்த விளையாட்டில் பலியானார். இப் பொழுது அரக்கர்க்கரசன் இராவணேசனின் மற்றுமொரு மகன், வீராதி வீரன் இந்திரசித்தன் ஆஞ்சநேயருடன் போரிடப் பெரும் படையு டன் வந்து சேர்ந்தான். அத்தனை படைவீரர்களையும் பறிகொடுத்து விட்டு தனிமரமாக அனுமனின் முன்நின்றான். இந்திரசித்தை அவனு டைய இரதத்துடன் தூக்கி வானில் எறிந்தார் ஆஞ்சநேயர். வானில் மிக உயரம் வரை சென்று மீண்டும் அவன் பூமியை அடைந்தான். அப்போதுதான் சாதாரண குரங்காகக் கருதிய அனுமன், அதிபராக் கிரமம் உள்ள ஒரு ஜீவன் என்பதை மனதார ஒப்புக் கொண்டான்.

இத்தகைய சக்தி படைத்த வானரத்தை இலகுவில் வெல்ல முடியாது என்று தீர்மானித்த இந்திரசித்து, அனுமன் மீது தன்னிடமுள்ள தெய்வீக அஸ்திரமான பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவத் திட்டமிட்டான். அந்த அஸ்திரத்தை ஏவுவதானால் அதற்கெனத் தனிப்பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். மந்திரத்தை உச்சாடனம் பண்ணி சாட்சாத் பிரம்மதேவனின் ஆசியைப் பெறவேண்டும். அத்தனை கிரியைகளையும் தன்மனதாலேயே செய்து முடித்து விட்டு வில்லினை எடுத்து நாணைப் புட்டினான்.

இக் கட்டத்தினை கவிச்சக்கரவர்த்தி விவரிக்கும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்:

> பூவும் பூ நிற அயினியும் தீபமும் புகையும் தா இல் பாவனையால் கொடுத்து அருச்சனை சமைத்தான்; தேவு யாவையும் உலகமும் திருந்திய தெய்வக் கோவில் நான்முகன் படைக்கலம் தடக்கையில் கொண்டான்

> > (சுந்தர காண்டம் – 1036)

பொருள்:

போர்முனையிலே பிரார்த்தனைக்குரிய கிரியைகளை வெளிப் படையாகச் செய்ய முடியாதென்பதனால், இந்திரசித்து பிரம்மாஸ்திரத் திற்கான ஆராதனையை மானசீகமாகவே செய்கிறான் என்பது புலவ ரின் கூற்று.

பூக்களையும் வெண்ணிறப்பூக்கள் போன்ற அன்னத்தையும் படைத்து, நறுமணம் பொருந்திய தூபமும் தீபமும் – மாசற்ற மனதினால் சமர்ப்பித்து, சர்வ உலகங்களையும் தெய்வங்களையும் படைத்த பிரம்ம தேவனையும் துதித்து, அப்பிரம்மதேவனுடைய அஸ்திரத்தை தன் வலிமை மிக்க கரத்தில் ஏந்தினான்.

தரையில் சாய்ந்த ஆஞ்சநேயர்

பிரம்மாஸ்திரத்தை நாணில் ஏற்றி, மலைபோல் நின்றிருந்த ஆஞ்ச நேயரின் தோள்களைக் குறி வைத்து ஏவினான் இந்திரசித்து. அவ்வஸ் திரம் வில்லிலிருந்து புறப்படும் போது பூகம்பம் தோன்றியது போல் அத்தகைய அஸ்திரம் ஏனைய கணைகளைப் உலகமே நடுங்கியது. மிகவும் வலிமையும் சக்தியும் உடையது. போல் அல்லாது திரண்ட தாக்கியதும் தோள்களையுடைய அனுமனை அவ்வாயுதம் பருத்த அனுமன் தரையில் சாய்ந்தார். அவரை அவ்வாயுதம் தளர்வடையச் தன்னிலை இழக்கச செய்யவில்லை. **க**ன்னைக் செய்ததே அன்றி தாக்கியது பிரம்மாஸ்திரம்தான் என்பதை அனுமன் நொடிப்பொழுதில் உணர்ந்து கொண்டார். அத்தகைய அஸ்திரத்தின் தாக்குதலிலிருந்து விடுபட அவர் எத்தனிக்கவில்லை. அது தெய்வ நிந்தனையாகி விடலாம் என்று கருதி கண்களை இறுக மூடியவண்ணம் தரையில் கிடந்தார்.

அனுமன், பிரம்மதேவனிடம் பெற்ற ஒரு வரத்தின் படி, பிரம் மாஸ்திரம் ஒரு முகூர்த்த நேரம் மட்டுமே அவரைத் தாக்கிக் கட்டுப் முகூர்த்த நேரம் இன்றைய கணக்கின்படி படுத்தி இருக்கும். (@(T ஏறத்தாள ஒன்றரை மணி நேரம்) இந்த நினைவு வந்தபின்னரும் கூட அனுமன் பொறுமையுடன் இருந்தார். இந்திரசித்தனின் பாணத்தினால் ஆஞ்சநேயர் அடிபட்டு விழுந்து விட்டார் என்று அரக்கர் படையில் ஒருசில வீரர்கள் கருதினார்கள். அனுமனுக்கு எஞ்சியிருந்த அஞ்சி ஒடி ஒளிந்து கொண்ட வீரர்களும், அனுமன் வீழ்ந்த செய்தி அறிந்து ஒடோடி வந்தனர். அனைவரும் ஒன்று திரண்டு அனுமனைச் சுற்றி நின்று ஆரவாரம் செய்தனர். இந்திரசித்தை வாழ்த்தினார்கள்.

அமைதியே உருவானார்

பிரம்மாஸ்திரம் கொடிய சர்ப்ப வடிவில் சீறிப் பாய்ந்து சென்று ஆஞ்சநேயரைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டது. அரக்கருடைய கண்களுக்கு அது கயிறாகவே தென்பட்டது. அக்கயிற்றைப் பிடித்து நூற்றுக்கணக் கானோர் சேர்ந்து இழுத்து அனுமனைத் தூக்கி நிறுத்தினர். பின்னர் இலங்காபுரியின் வீதிகள் வழியாக அவரை இழுத்துச் சென்றனர். அவர்க ளுடைய ஆட்டத்துக்கெல்லாம் விட்டுக் கொடுத்தவராக ஆஞ்சநேயர் நடந்தார். அவர் கொண்டு செல்லப்பட்ட வீதிகளின் இருமருங்கிலும் மாடங்கள்மீதும் நின்றிருந்த அரக்க ஆடவரும் பெண்டிரும், ஆஞ்சநேயர் மீது வசை பாடினர். கிண்டலும் கேலியும் தொடர்ந்த போதும் எதனையும் பொருட்படுத்தாது ஆஞ்சநேயர் சாது போன்று இழுபட்டுச் சென்றார்.

இராவணனுடைய அரண்மனைக்கே தான் கொண்டு செல்லப்படக் கூடும் என்று கருதிய அனுமன், இராவணனை அங்கு நேருக்கு நேர் காணலாம் என்று எண்ணினார். அமைதியாக நடந்து சென்றார். மனத ளவில் இராம நாமத்தை ஜெபித்துக் கொண்டார். இதனால் அவரைப் பார்த்து கிண்டலும் கேலியும் செய்தவர்களின் வார்த்தைகள் எதுவும் அவர் காதில் விழவில்லை.

ஆஞ்சநேயருடன் போர்புரிந்து மாண்டு போனவர்களின் உற வினர்கள் பலர் தூஷணை வார்த்தைகளால் ஆஞ்சநேயரை வைதனர். அது மட்டுமல்லாமல் கற்களை எடுத்து அவர்மீது வீசி எறிந்தனர். வேறுசிலர் ஈட்டிகளினாலும் அவரைக் குத்திக் காயப்படுத்தினர். சவுக்குக ளினாலும் அடித்தனர். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்ட வண்ணம் சகல இம்சைகளையும் 'இராமார்ப்பணம்' என்று ஏற்றுக் கொண்டு நடந்தார்.

ஆஞ்சநேயர், இந்திரசித்து ஏவிய பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டு கைதியாகி விட்டார் என்ற செய்தியை காவலர் ஒருவன் ஓடிச்சென்று சிம்மாசனத்தில் கொலுவீற்றிருந்த இலங்கேஸ்வரனிடம் கூறினான். இதனைக் கேட்ட இராவணன் பெருமகிழ்வடைந்தான். தன்னுடைய அகன்ற மார்பினைத் தழுவிக்கிடந்த மாணிக்க மாலையினைக் கழற்றி அக்காவலனுக்குப் பரிசர்க அளித்தான். "அக்குரங்கைக் கொன்று விடாமல் உயிருடன் என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி இளவசர னிடம் சொல்!" என்று அக்காவலனிடம் இராவணன் கூறி அனுப்பினான்.

"நான் பிடிபட்டாலும் என் ஒருவனாலேயே அரக்கர் பெரும்படை அழிந்திருக்கிறது என்பதனால் அரக்கர் அரசன் இராவணன், என் தலைவனின் பெருமையையும் பேராற்றலையும் உணர்ந்தே இருப்பான். இராமபிரானிடம் பொருதி வெற்றி பெறமுடியாது என்பதை நான் நேரடியாக இராவணனிடம் எடுத்துச் சொன்னால் நிச்சயம் அவன் நம் வழிக்கு வருவான், பிராட்டியாரை விடுவித்து விடுவான்!" என்று ஆஞ்சநேயர் கருதினார். இராவணனிடமிருந்து வந்த காவலன், இந்திர சித்துக்குக் கொண்டுவந்த செய்தியை ஆஞ்சநேயரும் செவிமடுத்தார். இதனால் தான் நினைத்த காரியம் சுலபமாக ஈடேறப்போகிறது என்று ஆஞ்சநேயர் களிப்படைந்தார்.

'இராவணனை – அவன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தைப் பார்ப்பேன். அரசவையிலுள்ள அமைச்சர்களையும்

இராமாயணம்

தளபதிகளையும் அறிவுரை கூறும் அறவோரையும் அங்கே ஒரே இடத்தில் பார்ப்பேன். என்னுடைய வீரபராக்கிரமச் செயல்களைப் பற்றி அவர்கள் கூறும் விமர்சனங்களைக் கேட்பேன். தூதுவன் என்ற அந்தஸ்துடன் அந்த அரசவையில் என் எஜமானான இராமச்சந்திர மூர்த்தியின் ஆற்றல்களை எடுத்துரைப்பேன். சமாதானமான முறையில் சீதாப் பிராட்டியாரை விடுவித்து இராமபிரானிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும்படி இராவணனிடம் கோருவேன். என் கோரிக்கையை ஏற்காவிட்டால் அரக்கர் இனமே அடியோடு அழித்தொழிக்கப்படும் என்று எச்ச ரிக்கை விடுப்பேன்!' என்று ஆஞ்சநேயர் பலவாறாகச் சிந்தித்த வண்ணம் நடந்தார். இராவணனின் அரசவையின் நுழைவாயிலை அடைந்தார்.

0

அரக்கர்கோன் அரசவையில் ஆஞ்சநேயர்

இராமபிரானால் தான் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு வருவதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஆஞ்சநேயர் அரக்கவீரர்களிடம் பிடிபட்டார் என்ற செய்தி பேரிடிபோல் கேட்டது சீதாப்பிராட்டியாருக்கு. திரிசடைதான் இச்செய்தியை பிராட்டியாரிடம் கூறினாள். தான் சிறை வைக்கப் பட்டிருந்த அசோகவனத்தின் பெரும் பகுதியையும் அவ்வனத் துடன் இணைந்த வேறுபல பகுதிகளையும் அனுமன் அழித்தார் என்ற செய்தி கேட்டு சீதாப்பிராட்டியார் உள்ளூர மகிழ்வுற்றார். பல்லாயிரக் கணக்கில் அரக்க வீரர்களையும் படைக்கலங்களையும் அழித்தொழித்தார் என்ற தகவலும் அவருடைய காதுகளில் தேனாகப் பாய்ந்தது.

அவ்வாறு மகிழ்ச்சி அடைந்தவர், அனுமன் அரக்க வீரர்களால் கைதானார் என்ற செய்தி அறிந்ததும் மிகவும் வருந்தினார். இராம பிரானிடத்திலிருந்து நற்செய்தியைக் கொண்டு வந்து தனக்கு நம்பிக்கை ஊட்டிய மாருதி, மாற்றானின் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டதை அவரால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. வான்முட்ட வளர்ந்து விசுவரூபமெடுத்து, சேதுக் கடலைத் தாண்டி வந்த மாவீரன், எவ்வாறு அரக்கரிடம் அகப்பட்டார் என்பதை அவரால் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை.

தனக்கு விமோசனம் கிடைக்கப்போவதில்லை என்ற முடிவுடன் தன்னுயிரை மாய்ப்பதே ஒரே வழி என்று இறுதி முடிவெடுத்திருந்த வேளை, திடீரெனத் தோன்றி நல்வார்த்தைகள் கூறி, உயிரைப் போகவிடாமல் தடுத்த அந்த அறவீரனுக்கு "என்றும் அழிவே வராது" என்று சிரஞ்சீவி வரம் அளித்து சில நாழிகைகள் கூடச் சென்றிருக்காது. அதற்கிடையில் இத்தகைய செய்தி வந்து எட்டியதே, என்று எண்ணி சீதாப்பிராட்டியார் கலங்கினார்.

சீதாப்பிராட்டியாரின் நிலையினை வெளிப்படுத்தும் கம்பர் பெருமானின் வார்த்தை அலங்காரத்தைப் பார்ப்போம்:

> ஆழி காட்டி என் ஆர் உயிர் காட்டினாய்க்கு ஊழி காட்டிவென் என்று உரைத்தேன் அது வாழி காட்டுவது உண்டு; உன் வரைப் புயப் பாழிகாட்டி பழியையும் காட்டினாய்!

(சுந்தர காண்டம் – 1078)

பொருள்:

"இராமபிரானது மோதிரத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டினாய். இதன் மூலம் என் உயிர் பிரிந்து விடாமல் தடுத்தாய். இதன் பயனாக "என்றும் சிரஞ்சீவியாக அழிவற்று வாழக்கடவாய்" என்று வரமளித்தேன். அந்த வரம் பலிக்கும் என்பது உறுதி. எனினும் மலையைப் போன்ற உன் தோள்களால் அரக்கர்களிடம் உன் வலிமையைக் காட்டி, அவர்க ளால் கட்டுண்டு பழிப்புக்கிடம் தந்து விட்டாயே!"

இவ்வாறு பிராட்டியார் வருந்தியதாகப் புலவர் கூறுகிறார்.

அனுமன் அரக்கர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டமையினால், தான் இருக்குமிடத்தை தன் கணவன் இராமபிரானிடம் போய்ச் சொல்லி, அவர் படைகளுடன் வந்து இராவணனை வென்று தன்னைச் சிறை மீட்டுச் செல்ல இனிமேல் வாய்ப்புக் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று பிராட்டியார் மேலும் துயருற்றார்.

00

அரக்கர்கோன் இராவணேசன்

அனுமனை இராவணனின் அரசவைக்கு இழுத்துச்செல்லுமாறு அரக்க வீரர்களுக்கு கட்டளையிட்டான் இந்திரசித்து. அரக்கர்கள் முன்புறம் இருந்து இழுக்கவும் சிலர் பின்புறமிருந்து தள்ளவும் அடக்கமே உருவாக ஆஞ்சநேயர் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றார். அரக்கர் கோனின் அரண்மனையின் அமைப்பு அவரை மிகவும் கவர்ந்தது. பளிங்கினாலும் பலவகை இரத்தினங்களாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தப்பிரம்மாண்டமான மாளிகையின் நடுவே அழகிய பெரிய தூண்க ளால் தாங்கப்பட்ட அரசவை காணப்பட்டது. அவையின் நடுநாயகமாக பத்துத் தலைகளையும் கொண்ட இராவணனின் பருத்த கறுத்த – பராக்கிரமம் பொதிந்த உருவம் வீற்றிருந்தது. அரக்கர்கோனின் அணிமணிகள் அனுமனின் கண்களையே கூசச் செய்தன.

இன்னிசையில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற இராவணன் எப்போதும் குற்றமற்ற இசையையும் ஆடலையும் இரசிப்பவன். அனுமன் அரசவையை அடைந்த போது அங்கு தேவலோக மங்கையர் ஆடற்கலையால் அவை யோரை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆடலுக்கேற்ற இன்னிசைப் பாடல்கள் அதற்குரிய பக்கவாத்தியங்களோடு பாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. நரம்பு கண்ணகத்துள் உறை நறை நிறை பாண்டில் நிரம்பு சில்வரிப் பாணியும் அரம்பை மங்கையர் அமிழ்து அரம்பை மங்கையர் அமிழ்து உகுத்தாலன்ன பாடல் வரம்பை இல் இன்னிசை செவிதொறும் செவிதொறும் வழங்க.... *(சுந்தரகாண்டம் 1091)*

பொருள்:

தந்திகள் பூட்டப்பட்ட யாழ் போன்ற கருவிகளிலிருந்து எழுகின்ற இன்னிசை தேன்போன்று தித்திக்க, தாளத்துக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் சில்லரி, குறடு எனும் தோல்கருவி ஆகியவற்றிலிருந்து எழும் ஓசையும் சேர்ந்து பாடலுக்கு மெருகூட்ட, தேவலோகமங்கையர் கீதம் பாடினர். இவ்விசையானது தேவாமிர்தம் ∘போல் இராவணனின் செவிகள் இருபதிலும் சேர்ந்தது.

சிவசின்னங்கள்

இலங்கையர்கோனின் நெற்றிகளில் சிவசின்னமாகிய திருநீறு காணப்பட்டது. சந்தனம் குங்குமம் கலந்த திலகம் நெற்றிகளை அலங் கரித்தன. இக்காட்சியைக் கண்ட அனுமன் ஒரு கணம் திகைப்புற்றார். 'சிவபெருமானை தன் இசையால் மயக்கி இணைற்ற பெருவரங்களைப் பெற்று 'இராவணேசன்' (இராவண – ஈசன்) என்ற தகுதியைப் பெற்ற இவ்வேந்தன், ஏன் இழிவான காரியங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்தி, பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்றான பிறன் மனைகவரல் என்ற கேட்டுக்கு வழி தேடினான்?' என்று சிந்திக்கலானார்.

ஒருவன் தனக்கு மீறிய தகுதியை எட்டியதும், அவன் தலையில் 'கனம்' ஏறிவிடுவது இயல்பு. தனக்கு நிகர் வேறு எவரும் இல்லை என்று மமதை கொண்டு விடுகிறான். இதனால் நன்மை எது, தீமை எது என்று பகுத்துணர முடியாத நிலையை அடைகிறான். தான் நினைப்பது எல்லாமே சரி என்று கருதி விடுகிறான். தன்னை மறந்த நிலையில் தடுமாற்றம் தான் மிஞ்சுகிறது. எதைச் செய்தாலும் அதில் வேறு எவருடைய குறுக்கீடு, அறிவுறுத்தல், ஆலோசனை எதுவும் இருக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான். சுருக்கமாகச் சொல்வ தானால் "சர்வமும் நானே!" என்று துணிந்து விடுகிறான்.

மிக தெய்வீகவரங்களைப் பெற்று உயர்ந்த இராவணனும் நிலையினை எட்டி விட்டோம் என்ற கர்வம் தலைக்கேறிய நிலையில் அகங்காரம் கொண்டு விட்டான். இதன் காரணமாகவே நோய்வாய்ப் பட்ட தன் தாய் சிவபிரானைப் பிரார்த்திக்க, திருக்கைலாயம் செல்ல முடியவில்லையே என்பதால் அப்பிரான் உறைந்திருக்கும் திருக்கைலாய மலையையே பெயர்த்தெடுத்து, தன் தாயாரின் காலடியில் கொண்டு அதீதமான வந்து சேர்த்துவிடத் துணிந்தான். இத்தகைய செயற் பாட்டினால் சாகாவரம் பெற்ற அந்த சிவபக்தனின் ஆணவம் அடக்கப் பட வேண்டும் என்பதற்கான காலம் குறிக்கப்பட்டாயிற்று.

ஆஞ்சநேயரின் தீர்மானம்

இராவணேசன் அரசவையில் கொலுவீற்றிருந்த தோரணையைக் கண்ணுற்ற அனுமனும் முதலில் அவன் தோற்றம் கண்டு திகைப்புற்ற தில் தவறில்லை. ஏற்கனவே இராவணனை அவனது தூக்க வேளையில் கண்டதும் அப்படியே நசித்துக் கொன்று விடலாமா என்ற துடிப்பு அனுமனுக்கு ஏற்பட்டது. இப்பொழுது அரியாசனத்தில் அரக்கர்கோன் வீற்றிருந்த காட்சியைக் கண்டதும் முதலில் அதிர்ச்சியுற்றாலும் பின்னர் ஒரே பாய்ச்சலில் கடும் சினம் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். பாய்ந்து சென்று இராவணனைக் கூறுகூறாகக் கிழித்து எறிந்து விட்டால் என்ன,' என்று ஒரு தடவை சிந்தித்தார். இராவணன் பெற்ற தெய்வீக அனுமனின் சிந்தனைகளில் தட்டுப்பட்டன. இவனுடன் வரங்கள் போரிட்டு இலகுவில் வெல்ல முடியாது. அதுபோல் இவனால் என்னையும் வெல்ல முடியாது. மற்போருக்கு அழைத்தாலும் அப்போர் பல நாட்கள் தொடர வேண்டியதாகி விடும். அவ்வாறானால் சீதாப் பிராட்டியாருக்கு தான் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி விரைவில் சென்று இராமபிரானுக்குச் செய்தியைக் கூறி, ஒருமாதத்திற்குள் இராவணனுடன் போர்தொடுக்க, இராமபிரானை அழைத்து வருவதில் பெரும் தாமதம் ஏற்பட்டுவிடும்.' இவ்வாறு பலவாறாக அனுமன் சிந்திக்கலானார்.

சிந்தனையின் முடிவில் ஆஞ்சநேயர் ஒரு திட்டவட்டமான முடிவுக்கு வந்தார். ஏற்கனவே இராமபிரான் இராவணனையும் அரக்கர் குலத்தையும் பூண்டோடு அழித்து விடுவது தனது பொறுப்பு என்பதைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். "ஏழ் உயர் உலகங்கள் யாவும் இன்புற பாழி வன் புயங்களோடு அரக்கன் பல் தலை பூமியில் புரட்டல் என் பூணிப்பு ஆம்...." என்று இராமபிரானே கூறியிருக்கிறார். 'ஆகவே அவருக்கிருக்கும் உரிமையில் நாம் தலையிடுவது உகந்ததல்ல' என்று இராவணனுடன் பொருதும் எண்ணத்தை அடியோடு விட்டொழித்தார் ஆஞ்சநேயர். போதுமான அளவு புத்திமதிகளை இராவணனுக்குக் கூறி சமாதானமான

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

முறையில் நல்ல தீர்வினை எட்டுவதெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

'இராமபிரானின் தூதுவனாகவே நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு மன்னனின் தூதுவனாக இந்த இலங்கை நாட்டு மன்னன் முன் நான் வந்திருப்பதால் தூதுவனுக்குரிய மரியாதை தரப்பட வேண்டும். இல்லையேல் உரிய மரியாதை தானாகக்கிடைக்க நாமே வழிதேடிக் கொள்ள வேண்டும்!' என்ற முடிவுடன் அமைதியாகக் காத்திருந்தார்.

இராவணன் அனுமனை பாதம் முதல் உச்சி வரை நன்றாக உற்றுப்பார்த்தான். சில வினாடிகளில் – "யார் நீ? இலங்காபுரிக்கு ஏன் வந்தாய்? யார் உன்னை இங்கு அனுப்பினார்கள்?" என்று வினாக் களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அடுக்கிக் கொண்டே போனான். அனுமன் பன்முறுவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தனது வினாக்களுக்கு உரிய விடை கிடைக்கவில்லை என்பதனால் இராவணன் சினம் கொள் வதை உணர்ந்த ஆஞ்சநேயர், "ஒரு மன்னவனின் தூதுவனாக இந்நாட் டிற்கு வந்துள்ள எனக்கு உரிய மரியாதை தரப்படவில்லை. ஒரு ஆச னம் கூடத் தரப்படவில்லை. ஆகவே எனக்குரிய ஆசனத்தை நானே தேடிக்கொள்கிறேன்!" என்றார்.

இவ்வாறு கூறியதும் அவருடைய நீளமான வால் மேலும் வளரத் தொடங்கியது. ஒரு சிறு மலை போல் சுருண்டு சுருண்டு இராவணனின் அரியணைக்குச் சமமான உயரத்தை அடைந்ததும், அதன்மேல் தாவி ஏறிக் கொண்டு இராவணனை நேருக்கு நேர் பார்த்தார். இராவணன் மட்டுமல்லாமல் அவையிலிருந்த அனைவருமே அதிசயித்து நின்றனர்.

(இராவணனுடைய அரியாசனத்துக்குச் சமமாகத் தன்னுடைய வாலினால் ஆஞ்சநேயர் ஆசனம் அமைத்த கதை, இராமாயண காவியத் தில் சில பதிப்புக்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. சில பதிப்புக்களில் வாலியின் மகன் அங்கதனே இவ்வாறு வாலினால் ஆசனம் அமைத்தான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.)

இராமதூதன் வாலில் இராவணன் மூட்டிய தீ

இராமபிரானின் தூதுவன் தான் என்பதை இராவணனிடம் தெரிவித்து அவனை எவ்வாறாவது அறத்தின் வழியில் திருப்பி விடவேண்டும்! என்ற நல்லெண்ணத்துடன் அனுமன் அரக்கர்கோனின் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார். ஒரு தூதுவனுக்குரிய மரியாதை கிடைக் கும் என்று எதிர்பார்த்தார். அத்தகைய மரியாதை அந்த அரசவையில் கிடைக்கவில்லை. ஓர் ஆசனம் கூடத் தரப்படவில்லை. இதனால் இராவணனுடைய அரியாசனம் இருந்த அதே உயரத்தை விடச் சற்று கூடுதலான உயரத்தில் தன் வாலினால் ஆசனம் அமைத்து அதன்மீது தாவி ஏறிக்கொண்டார்.

இச்செய்கை இராவணனையே துணுக்குற வைத்து<mark>விட்டது. த</mark>ன் முன்னே இருக்கும் வானரம் சாதாரணமானதல்ல என்பதை இராவணன்

புரிந்து கொண்டான். இருப்பினும் அகிலம் புகழும் அந்தஸ்தை உடைய தன்முன்னாலேயே ஓர் அற்பப் பிராணி, தகாத முறையில் நடக்கலாமா என்று சினமடைந்தான். ஏற்கனவே வானர மன்னனான வாலியிடம் பட்ட துன்பத்தையும் நினைவு கூர்ந்தான். எது எவ்வாறானாலும் இந்த வானரத்துடன் சற்று எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்.

"உன்னைப் பார்த்தால் உன் வருகைக்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. சூலாயுதத்தை ஏந்தும் உருத்திரனோ? சக்கராயுததாரியான திருமாலோ? அல்லது தாமரை மலரில் உறை யும் பிரம்மதேவனோ? அன்றேல் தேவேந்திரனோ? அவ்வாறில்லாமல் இந்தப் பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேடனோ? இவர்களில் எவருமே இல்லா விட்டால், பாசக்கயிற்றை வீசி உயிர்களைப் பறிக்கும் எமதர்மனாக இருப்பாயோ? வேலாயுதம் ஏந்தும் முருகனோ? இவர்களில் ஒருவனோ -இல்லாவிட்டால் அழிவதற்காகவே என் முன்னே மாறு வேடம் பூண்டு வந்த ஒரு மாயாவியோ? உண்மையைக் கூறிவிடு!" இவ்வாறு வினாக் களைத் தொடுத்தான் இராவணேசன்.

இக் கேள்விகளுக்கு விடையை உரிய முறையில் அளிப்பதன் மூலம் இராவணனை நல்வழிப் படுத்திவிடலாம் என்று ஆஞ்சநேயர் தீர்மானித்தார். எனவே இவ்வாறு பதிலிறுக்கிறார்:

சொல்லிய அனைவரும் அல்லென் சொன்ன அப் புல்லிய வலியினோர் ஏவல் பூண்டிலென் அல்லி அம் கமலமே அனைய செங் கண் ஒர் வில்லிதன் தூதன் யான் இலங்கை மேயினேன்!

(சுந்தரகாண்டம் – 1118)

பொருள்:

"நான் உம்மால் குறிப்பிடப்பட்டவர்கள் எவருமல்ல; அத்தகை யோர் எவரினதும் கட்டளையை மேற்கொண்டு வந்தவனுமல்ல; இலங் கைக்கு வந்துள்ள யான், செந்தாமரையினை ஒத்த கண்களை உடைய இணையற்ற வில் வீரனுடைய தூதன், என் பெயர் அனுமன்.

அனுமன் இவ்வாறு கூறியதாக கம்பர் பெருமான் கூறுகிறார்.

ஆதிமூலத்தின் அவதாரம்

அனுமன் தொடர்ந்து கூறுகையில், "மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றுமுள்ளோரும் நினைக்கவே முடியாத அருஞ்செயல் ஒன்றினை நிகழ்த்துவதற்காக அவதரித்த ஒருவீரன். நீர் முற்காலத்தில் தவமியற்றிப் பெற்ற வரங்கள் உமது தேக பலம், உமது படைகள், சேர்த்து வைத்துள்ள பொருட்கள், உங்கள் புகழுடன் கூடிய சிறந்த வாழ்க்கை அத்தனையையும் தனது ஒரே கணையினால் நிர்மூலமாக்கும் வல்லமை படைத்தவன். அவன் மூவருமல்லன், தேவனுமல்லன், முனிவ னுமல்லன், இந்தப் பூவுலகின் ஒரு பெரும் பகுதியை தன் ஆட்சிக்குட் படுத்தி ஆட்சிபுரிந்த ஒரு மாமன்னரின் மைந்தன். மேலும் அந்த மாவீரனையிட்டுக் கூறுதவதானால், அவன் பரம்பொருளான ஆதிமூலத்தின் அவதாரம். அயோத்தியின் அதிபதியாக இருந்த தசர தச் சக்கரவர்த்தியின் தலை மகன். இராமன் அவன் பெயர். அந்த இராமச்சந்திரனுடைய தூதுவனாக இங்கு வந்துள்ளேன்.

இராமபிரானுடைய பேரன்புக்குப் பாத்திரமான அவரது பாரியார் சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடி, நான்கு திசைகளுக்கும் எனது மன்னர் சூரியனின் புதல்வரான சுக்கிரீவன், வானர வீரர்களை அனுப்பினார். தென் திசை நோக்கி வந்த படைக்கு வாலி மன்னனின் மகன் அங்கதன் தலைமை வகித்துவந்தான். அக்குழுவில் நானும் சேர்ந்து வந்தேன்.இந்த இலங்கை மாநகரில் அந்தக் கற்பின் கனலைக் கண்டேன்!"

இவ்வாறு அனுமன் கூறிமுடித்ததும் இராவணனின் முகங்களில் ஒருவகையான கிலேசம் படர்வதை ஆஞ்சநேயர் அவதானித்தார். தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்ட இராவணன், "அப்படியா? வாலியின் மகன் தலைமையில்தான் வந்தாயோ! வாலி தலைசிறந்த வீரனாயிற்றே! நலமாக இருக்கிறாரா? அவருடைய அரசாங்கம் எவ்வாறு நடைபெறுகிறது?" என்று வினவினான்.

வாலியைப் பற்றி விசாரிக்க இராவணன் முன்வந்ததும் ஆஞ்சநேயர் ஏளனமாகச் சிரித்தார். "அரக்கர்கோனான இராவணனே! வாலி இப்பொழுது இந்த உலகில் இல்லை. எமது தலைவரான இராமச்சந்திர மூர்த்தியின் கூர்மையான ஒரே பாணத்தில் வீழ்ந்து வீரசுவர்க்கம் சென்று விட்டார். வாலி மன்னன் இறந்த பின், அவர் தம்பியான சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தை அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அம்மன்னனின் அமைச்சனாகப் பணியாற்றுகிறவன் யான்!"

அனுமனின் கூற்றைக் கேட்டதும் இராவணன், "என்ன…! மாவீரன் வாலியை இராமன் கொன்று விட்டானா? இராமனுக்கும் வாலிக்கும் உண்டான விரோதம் தான் என்னவோ?" என்று வினவினான்.

அனுமனின் அறிவுரை

"பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்றான பிறன்மனை கவர்ந்தமைதான் முழுமுதற் குற்றமாகும்! தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவியை அண்ணன் வாலி கவர்ந்தான். அத்துடன் சுக்கிரீவனையும் கொடுமைப்படுத்தினான். சுக்கிரீவன் இராமபிரானின் உதவியை நாடினார். இருவரும் இணையற்ற நட்பின் சின்னமாயினர். வாலியை வீழ்த்தி தம்பிக்கு நாட்டையும் மணைவி யையும் மீட்டுக்கொடுத்தார் எமது தலைவரான இராமபிரான். அந்தப் பெருந்தகையின் துணைவியாரை நீதி நெறிகளை உணர்ந்தவனான நீர் கவர்ந்தது மிகக்கொடுஞ் செயலாகும். சிவபக்தனான உனக்கு இது அடுக்காத செயல். உனது தவவலிமையினால் பராக்கிரமத்தால் செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்து சிறப்புடன் வாழும் உனது மேலான வாழ்க்கைக்கு களங்கம் தேடிக்கொண்டு விட்டாய். உன்னை உன் அழிவுப் பாதையிலிருந்து காத்துக் கொள்ள ஒரேவழிதான் உண்டு. உன் தவறை உணர்ந்து உடனே சீதாப்பிராட்டியாரை விட்டுவிடு! இராம பிரானிடம் உன்தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்! இல்லையேல் உம்முடைய அழிவு மட்டுமல்ல, உமது இனமே அழிந்தொழிந்து போவது திண்ணம்!" என்று ஆஞ்சநேயர் இராவணனை எச்சரித்தார்.

சர்வசாதாரண தொனியுடன் ஆரம்பித்து படிப்படியாக உச்சஸ்தாயியில் தன் குரலை உயர்த்தி அனுமன் விடுத்த எச்சரிக்கை, இராவணனை சினமடையவைத்தது. அவனுடைய இருபது கண்களிலும் தீப்பொறி பறந்தது. பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். அவனுடைய மீசைகளும் துடித்தன.

"அற்ப வானரமே! எண்திசையும் போற்றும் என் முன்னே வந்து எனக்கே எச்சரிக்கை விடுக்கத் துணிந்துவிட்டாயா? தேவ்லோக வாசிகளே என்முன்னே கைகட்டி வாய்பொத்தி என் குற்றேவல்களைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றனர். நீயோ என் சிம்மாசன உயரத் திற்கு ஓர் இருக்கையை அமைத்து என்னையே ஏளனம் செய்யத் துணிந்து விட்டாய். உனக்கு இதற்கு உரிய தண்டனை தராவிட்டால்...." இவ்வாறு அனலாய்க் கொதித்த இராவணன் "யாரங்கே! இந்தக் குரங்கைக் கொண்டு போய் கொலைக்களத்தில் கொன்று விடுங்கள். இவன் உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி காக்கைக்கும் கழுகுகளுக்கும் இரை போடுங்கள்!" என்று கர்ஜித்தான்.

இதனைக் கேட்ட ஆஞ்சநேயர் இராவணனின் இரைச்சலுக்கு மேலாக இடியோசை போல் சிரிக்கலானார்.

தாதுவனைக் கொல்லலாகாது

இந்த நேரத்தில் இராவணனுக்கு தம்பியான விபீடணன் எழுந்து, "பெருமைக்குரிய அரசனே! என் அருமை அண்ணனே! அரசர்க்குரிய

அறங்கள் அத்தனையும் கற்றுணர்ந்தவனே! தூதுவனாக வந்த எவரை யும் கொல்லுவது கேவலமான செயலாகும். வேறு மன்னரிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்த தூதுவனிடம், வந்த காரியத்தை வினவி அறிந்து பின்னர் விடுவித்தால் தான், எமது கருத்தை அவனை தூதனுப்பியவர் களிடம் சென்று உரைப்பான். ஆகவே அனுமனை விட்டு விடுவதே அறத்தின் பாற்பட்டது. அவன் கூறியவற்றிற்கு நமது பதில் என்ன என்பதனைக் கூறி அனுப்பி விடுங்கள்!" என்றார்.

கோபத்தால் கருத்தழிந்த இராவணனுக்கு அப்போது உண்மை புலப்பட்டது. "இவனுடைய வாலினால் தானே என்னை அவமதிக்க முற்பட்டான். இவனுடைய வாலில் தீயினை மூட்டி தெருக்களில் இழுத்துச் சென்று நமது நகரின் எல்லைக்கப்பால் துரத்தி விடுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டபின், அனுமனைப் பார்த்து "ஏ வானரமே! உன்னைத் தூதனாக அனுப்பியவர்களை வாளோடும் வில்லோடும் அரக்க வீரர்கள் வரவேற்க ஆயத்தமாகக் காத்து நிற்கிறார்கள்!" என்று கூறி, "எம்முடன் போரிடத் துணிவிருந்தால் எத்தகைய படையுடனும் வரச்சொல்!" என்று வீராவேசத்தோடு முழங்கினான் அரக்கர்கோன்.

கம்பராமாயணத்தின் படி, இக்கட்டம் வரை அனுமன் மேகநாத னான இந்திரசித்து ஏவிய பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டிருந்தார். இதன் பின்னரே வேறு பல உறுதிவாய்ந்த கயிறுகளால் ஆஞ்சநேயர் கட்டப்பட்டார். வேறு கயிறுகளால் கட்டப்பட்டதும் பிரம்மாஸ்திரம் தானாக அவிழ்ந்து விடுகிறது.

இராவணன் கட்டளைப்படி அனுமன் அரண்மனைக்கு வெளியே கொண்டுவரப்பட்டார். அவருடைய வாலில் ஏராளமான துணிகள் சுற்றப்பட்டன. நெய் தோய்க்கப்பட்டது. தீயும் மூட்டப்பட்டு, அரக்க வீரர்கள் புடைசூழ இலங்காடுரியின் வீதிகளினூடாக அழைத்துச் செல்லப் பட்டார். நகரின் எல்லையைத் தாண்டியதும், அவரை விட்டு விட்டனர். அனுமன் தீப்பற்றிய தனது வாலுடன் ஒருபெரிய மாளிகையின் மீது தாவி ஏறினார். உடனே அந்த மாளிகையில் தீ பிடித்துக்கொண்டது. மற்றொரு மாளிகையின் மீதும் தாவினார். அங்கும் தீ பற்றிக் கொண்டது. இவ்வாறு பல கட்டடங்கள் நெருப்புக் கோளங்களாயின. அரக்க மக்கள் செய்வதறியாது திக்குத் திசை தெரியாமல் சிதறி ஓடத் தொடங்கினர்.

எரியுண்ட எழிலிலங்கை

இராமபிரானுடைய வேண்டுகோளைத் தனது மாபெரும் கடமையாக ஏற்று இலங்கை மாநகர் புகுந்த ஆஞ்சநேயர் பல கைங்கரி யங்களில் ஈடுபட்டார். சீதாப்பிராட்டியார் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்து விட்டார். பிராட்டியாருக்கு ஆறுதல் கூறினார். இராமபிரா னின் அடையாளமாகக் கொடுத்தனுப்பிய மோதிரத்தைப் பிராட்டியா ரிடம் கொடுத்தார். பிராட்டியாரின் மனதை அழுத்திய துயரத்தைப் போக்கியமையினால் அவரிடம் சிரஞ்சீவிப் பட்டம் பெற்றார். இரா மபிரானது தூதுவனாக அந்நாட்டுக்கு வந்தமையினால் தன்னுடைய அடையாளத்தைப் பதித்து விட்டுத் திரும்ப நினைத்த அனுமன், இலங் காபுரியின் வனப்புமிக்க அசோகவனத்தின் பெரும் பகுதியை அழித்தார். பல மாளிகைகளை உடைத்து நொறுக்கினார். அரக்க சைனியத்தில் பெரும் பகுதியை அழித்தொழித்தார். இராவணனின் இளைய மகனான அட்சகுமாரனையும் கொன்றார். மற்றொரு மகனான இந்திரசித்து ஏவிய பிரம்மாஸ்திரத்தினால் கட்டுண்டு இராவணன் முன் சென்றார். "இராம தூதன் நானே!" என்று அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அறிவுரைகளும் கூறுகிறார்.

கோபமடைந்த இராவணன் ஆஞ்சநேயரைக் கொன்று விடுமாறு கூற, அவன் தம்பி விபீடணரின் தலையீட்டால் விடுவிக்கப்படுகிறார். இருப்பினும் அவருடைய வாலில் தீ மூட்டப்படுகிறது. இதனை ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகக் கொண்டு இலங்காபுரியை ஆஞ்சநேயர் தீக்கிரை யாக்குகிறார்.

அனுமனின் வாலில் தீயினை மூட்டித் தெருத்தெருவாக அரக்க வீரர்கள் இழுத்துச் சென்றனர். இந்தக் காட்சியைக் காணப் பல்லாயிரக் கணக்கான அரக்கமக்கள் திரள் திரளாகக் கூடினர். இக்காட்சியைக் காணவருமாறு நகரெங்கும் தண்டோராப் போட்டு அறிவித்தனர். அசோகவனத்தை அழித்து, அரக்கப் படையை வதம் செய்து, இளவர சர் அட்சகுமாரனையும் கொன்ற வானரத்தின் செயல்களால் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள், அவ்வானரத்தினால் தமக்கு நேரவிருந்த அபாயம் நீங்கிவிட்டது என்பதனை அறிந்து பயம் நீங்கி வெளிவந்தனர். பிடித்த வானரத்துக்குத் தண்டனையும் வழங்கப்பட்டு விட்டது என்பதனை அறிந்தவர்கள் வாலில் தீயுடன் வீதிவலம் வரும் அந்த வானரத்தைக் காணத் திரண்டனர்.

சீதையின் தவிப்பு

அனுமன் வாலில் தீ மூட்டப்பட்ட தகவல் காட்டுத் தீ போல் எங்கும் பரவியது. அசோகவனத்திலிருந்த சீதாப்பிராட்டியாரின் காதுகளுக்கு அச்செய்தி எட்டியது. பிராட்டியார் துடிதுடித்துப் போனார். துயரம் மேலிடக் கண்ணீர் சொரிந்தார். கெட்ட குணங்களுக்கு உறை விடமான அரக்கர், தூய குணவானான ஆஞ்சநேயருக்கு அளித்த தண்டனையிலிருந்து அவனை மீட்டு விடமாட்டாயோ என்று பிராட் டியார் அக்கினி தேவனை வேண்டுகிறார்.

> "தாயே அனைய கருணையான் துணையை ஏதும் தகைவு இல்லா நாயே அனையவல் அரக்கர் நலியக் கண்டால் நல்காயோ? நீயே உலகுக்கு ஒருசான்று நீற்கே தேரியும் கற்பு அதனில் தூயேன் என்னின் தொழுகின்றேன் எரியே அவனைச் சுடல்!" என்றாள். (சுந்தர காண்டம் – 1171)

பொருள்:

"தாயைப் போன்ற கருணையுள்ள வாயுதேவனின் துணைவனான அக்கினி பகவானே! நாயைப்போன்ற குணம்படைத்த அரக்கர்கள் (உன் நண்பனான வாயுதேவனின் மகனான) அனுமனுக்குப் புரியும் தீமைகளைக் காண்பாயானால் அவனுக்கு உதவ முன்வரமாட்டாயா? உலகனைத்தையும் உணர்ந்தவன் நீயல்லவா? நான் கற்புடைய தூயவ ளானால் அனுமனைச் சுடாதே! உனைப் பணிந்து வேண்டுகிறேன்," என்றவாறு சீதாப்பிராட்டியார் வேண்டுகிறார்.

இவ்வாறு பிராட்டியார் அக்கினி தேவனை வேண்டியதும் அனுமனின் வாலில் மூட்டப்பட்ட தீ அவரைச் சுடவில்லை. தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டு தான் இருந்தது. எனினும் அவருக்கு அத்தீயினால் தீங்கேதும் ஏற்படவில்லை. மாறாகக் குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. வாலில் தீ மூட்டியபோது அவருக்கு ஓரளவு வேதனை தெரிந்தாலும், இராம மந்திரத்தை உச்சரித்தமையினால் வேதனை தெரியாமலே இருந்தது. ஆனால் சீதாப்பிராட்டியாரின் வேண்டுதலை அடுத்து தீப்பிடித்த வால் பனிக்கட்டி போல் குளிர்ந்தது. இதனை உணர்ந்த ஆஞ்சநேயருக்கு சீதாப்பிராட்டியாரின் அனுக்கிரகத்தினால்தான் இந்த அதிசயம் நேர்ந் திருக்கிறது என்று தெரிந்துவிட்டது.

அரக்காபட்ட பெருந்துன்பம்

ஆஞ்சநேயரின் வாலில் மூட்டப்பட்ட தீயினால் அரக்க மக்களுக்கு அளப்பரிய துன்பமே ஏற்பட்டது. பெரும்பாலான கட்டடங்கள் தீயினால் எரிந்தன. திக்கெட்டும் தீ பரவியது. பலர் தீயினால் எரியுண்டு இறந் தனர். தீயின் வேகம் தாளாமல் கடலிலும் சென்று பலர் குதித்தனர். அனுமனுடன் சென்ற காவலர்களும் பலர் மடிந்தனர். வேடிக்கை பார்க்க வந்தோரும் தாக்குண்டனர். வேடிக்கை வினையாகியமையினால் இலங்காபுரியே திகைத்துத் திணறியது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் தீச்சுவாலைகள் பரந்து பிடித்தன.

இறுதியாக இராவணனின் அரண்மனையிலும் தீ தாவியது. இராவ ணனிடும் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து ஏவல் புரியும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் செய்வதறியாது தவித்தனர். இராவணனுக்கு தீ பரவும் செய்தி கூறப்பட்டது. இலங்கையை ஊழிக் காலத் தீ சூழ்ந்துவிட்டதோ என்று எண்ணியவாறு, இராவணன் ஏவலாளர்களை அழைத்து தீ பர வுவதற்கான காரணம் என்ன என்று வினவின்ரன்.

அனுமன் இட்ட தீயினால் பாதிப்புக்குள்ளான அரக்க ஏவலாளர்கள் இராவணனை இருகைகூப்பி வணங்கி, "ஐயனே! தங்கள் உத்தரவுப்படி அனுமன் என்ற அந்த வானரத்தின் வாலில் தீயை மூட்டி விட்டோம். அதனுடைய வால் எரிந்து சாம்பலாகி விடும்; வாலில்லாத வானரம் ஆகிவிடும் என்றுதானே கருதினோம்! ஆனால் அதனுடைய வால் கடலின் எல்லையை விடமிகவும் நீண்டு நீண்டு வளர்ந்து கொண்டி ருக்கிது. ஓரிடத்திலிருந்த வண்ணம் வெகுதூரத்திற்கப்பாலுள்ள மாளிகை களையும் தீக்கிரையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. திடீரென வான் வெளியில் தாவிப் பறந்த வண்ணம் வேறு பலகட்டடங்களையும் தோப்புக்களையும் பூங்காக்களையும் தீக்கிரையாக்கி வருகிறது," என்று கூறினார்கள். இதனால் இராவணனின் உடலெல்லாம் பற்றி எரிவது போன்ற கோபம் உண்டாயிற்று. "ஓர் அற்பக் குரங்கை அடக்க முடியாத நீங்களெல்லாம் ஓடிப்போய் அந்தக் குரங்கை உயிருடனோ வீரர்களா? போங்கள்! உயிரற்ற சடலமாகவோ கொண்டு வாருங்கள். ஒடுங்கள்!" என்று இரா வணன் கட்டளையிட்டான். அவர்களும் ஓடிச் சென்று படைத் தளபதி களைக் கண்டு இராவணனின் கட்டளையைக் கூறி, படை அணிகள் பலவற்றை மேலும் அதிகமாகக் கூட்டிக் கொண்டு அனுமனைப் பிடிக்கச் சென்றனர்.

அனுமனோ ஆகாயத்தில் பறந்த வண்ணம் மேலும் தீயைப் பரப் பிக்கொண்டிருந்தார். வந்த வீரர்கள் எல்லோரும் தீயைக் கண்டு திக்குத் திசை தெரியாமல் பறந்தனர். பெரும்பாலானோர் தீயின் அகோரத்தால் வெந்து சாம்பலாயினர்.

ஆத்திரம் ஓரளவு தணிந்தது. வானில் பறந்த ஆஞ்சநேயரின் வண்ணம் சென்று கடலில் மூழ்கி தனது வாலில் இருந்த தீயை அணைத் துக் கொண்டார். அவருடைய வாலில் இருந்த தீயின் வெப்பத்தினால் கடல் நீரும் கடும் வெப்பமடைந்ததாக கம்பர் பெருமான் தன் காவியத் தில் கூறுகிறார். ஏற்கனவே நெருப்புக்குப் பயந்து கடலுக்குள் ஒடியவர்கள், கடல் நீரே வெப்பமடைந்தமையால் மேலும் பெருந்தொகையானோர் மாண்டனர். வேறு சிலர் பயந்து ஓடுவது ஈனமான செயல் என்று முன்னேறினர். அனுமனுடன் போரிட கருதி, அவர்களும் மாண டொழிந்தனர்.

> தோய்த்தனன் வால் அது தோயக் காய்ச்சின வேலைக் கலந்தார் போய்ச்சிலர் பொன்றினர் போனார் ஏச்சு என மைந்தர் எதிர்த்தார். (சுந்தரகாண்டம்–1241)

பொருள்:

தீ மூட்டப்பட்ட தனது வாலை ஆஞ்சநேயர் கடலிலே கொண்டு போய்த் தோய்த்தார். அதனால் கடல் நீரானது காய்ச்சிக் கொதிக்க வைக்கப்பட்ட நிலையினை அடைந்தது. தங்கள் உடம்பில் ஏறிய வெப்பத் தைத் தாங்க முடியாமல் அக்கடலுள் குதித்த் அரக்கர்கள் பலர் மாண்டனர். வேறு பலர் தம் உயிரைக் காக்க நினைப்பது இழுக்காகும் என்று கருதி ஆஞ்சநேயருடன் போரிடத் துணிந்தனர்.

அமிர்தகழி

தீயை வாலில் மூட்டப்பட்ட ஆஞ்சநேயர் அணைப்ப தமது தற்காகக் கடலில் மூழ்கி எழுந்தார் என்று இராமகாதையில் சொல்லப் படுகின்றது. மட்டக்களப்பு வாழ்மக்கள் மத்தியில் கர்ணபரம்பரைக் கதை ஒன்று கூறப் படுகின்றது. மட்டக்களப்பு மாநகரின் கிழக்குக் கட லோடு மட்டக்களப்பு வாவி கலக்குமிடத்துக்கு அணித்தாக அமிர்தகழி என்ற இடம் இருக்கிறது. இங்கு மாமாங்கேஸ்வரர் திருக்கோவில் உள்ளது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்று மூன்று சிறப்புக்களும் பொருந்திய இத்தலத்திலுள்ள குளம் 'அனுமார் தீர்த்தம்' என்றழைக்கப்படுகின்றது. இலங்கை மாநகரைச் சுட்டெரித்த பின்னர் தனது வாலில் இருநத தீயினை இத்தீர்த்தக் குளத்தில் தான் அமிழ்த்தி அணைத்துக் கொண் டாராம். பிரதி வருடமும் ஆடிஅமாவாசை தினத்தன்று இங்கு நடைபெறும் தீர்த்தோற்சவம் அனுமனின் வால் தீ அணைக்கப்பட்ட திதியை அனு சரித்தே நடைபெறுவதாக அக்கதை கூறுகின்றது. ஆடி அமாவாசையை யொட்டி இங்கு பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் கூடுவதால், இதனை "மாமாங்கம்" என்றும் கூறுகின்றனர். 12 வருடங்களுக்கொரு முறை இடம் பெறும் மகாமகத் தீர்த்தத்தின் போது (தமிழ்நாடு – கும்பகோணத் தில் நடைபெறுவது) பெரும்பாலான இந்துக்கள் கூடுவது போல் வருடாவ ருடம் அமிர்தகழி மாமாங்கேஸ்வரத்தில் மக்கள் கூடுவதால் இப்பெயர் பெற்றதாகவும் ஒரு கதை உண்டு. வேறு பல கதைகளும் கூறப்படு கின்றன.

'அரக்கர்கோனுக்கு அறிவுரை கூறியும் அவன் திருந்துவதற்கு வழியே இல்லை. இராமபிரானின் கணைகளால் அவன் அழிவது உறுதி. அதேபோல் அவனுடைய குலமும் அடியோடு அழிந்தொழிந்து போக வேண்டியதுதான்' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்த அனுமன், மேலும் தாமதியாமல் இராமபிரானிடம் செல்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அவ்வாறு திரும்புவதற்கு முன்னர் மற்றுமொரு கடமை உண்டென நினைத்து கடற்கரையை விட்டு நீங்கி மறுபடியும் இலங்கை நகருக்குள் புகுந்தார்.

வானரர்களிடம் வந்த வீர ஆஞ்சநேயர்

இராமபிரான் இட்ட கட்டளையை அவருடைய தூதனான அனு மன் நிறைவேற்றிவிட்டாா. இராமபிரானுக்குத் தீங்கு விளைவித்த அரக் கர்க்கரசன் இராவணனுக்கு பெரும் சவாலைவிட்ட நிலையில் தனது தலைவனான இராமபிரானிடம் திரும்ப ஆயத்தமான ஆஞ்சநேயர், மீண்டும் அசோகவனத்திற்குள் புகுந்தார். அவ்வனத்திலிருந்த நுழை வாயில் அழிந்து அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் தீயால் பொசுங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டார். சீதாப்பிராட்டியாருக்கு எத்த கைய ஆபத்தும், தான் மூட்டிய தீயினால் ஏற்பட்டிருக்க மாட்டாது, என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். இருப்பினும் மனத்தின் ஒரு மூலை யில் ஒருசிறு தயக்கமும் இல்லாமல் இல்லை.

வானிலே தாவி ஏறி ஆகாயவெளியில் மிதந்த வண்ணம் அசோக வனத்தை வட்டமிட்டார். அவ்வனமும் முற்றாகச் சாம்பலாகக்கிடந்த போதும் ஒருசிறு பகுதி மட்டும் பச்சைப் பசேலென்று பசுமை நிறைந்து காணப்பட்டது. 'பாலைவனத்துள் ஒரு சோலை வனம்' போல்காட்சி யளித்தது. அதனைக் கண்ட அனுமன் அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டார். அவ்விடத்தை வெகு வேகமாகப் பறந்து சென்றடைந்தார். தரையை நோக்கிவிரைந்தார். அங்கே எத்தகைய மாற்றமுமில்லாத நிலையில் சீதாப்பிராட்டியார் அமர்ந்திருந்தார். அவர் கண்களை மூடிய வண்ணம் இருந்தமையால் பிராட்டியார் அனுமனைக் காணவில்லை.

தரையில் இறங்கும் போதே "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தை இராக பாவத்துடன் இசைத்தார். இந்த நாதம் பிராட்டியாரின் காதுக ளில் அமுத ஊற்றாகப் பாய்ந்தது. அதேவேளை அசோகவனத்தில் பிராட்டியாருக்கு காவலுக்கு நின்ற அரக்கியர் அனைவரையும் இந்த இசை மயக்கமடைய வைத்தது. தொடர்ந்து பாடியவண்ணம் பிராட்டி யாரை அணுகிய ஆஞ்சநேயர், சாஷ்டாங்கமாக அவர் காலடியில் விழுந்து வணங்கினார்.

பிராட்டியார் அதுவரையில் அனுமனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று தெரியாத நிலையில் துயருற்றிருந்தார். அனுமனின் வாலில் தீ மூட்டப்பட்டது என்ற செய்தி அறிந்தது முதல் பிராட்டியார் அனலிடை அகப்பட்ட புழுப் போல் துடித்தார். அனுமனைக் கண்டதும் அவருடைய உடலும் உள்ளமும் குளிர்ந்தன. புன்னகையுடன் அனுமனை நோக்கினார். அவருடைய வாயிலிருந்து எந்த வார்த்தையும் உதிரவில்லை. வலது கரத்தினால் ஆஞ்சநேயரை வாழ்த்தினார். பார்த்தனள் சானகி பாரா வேர்த்து எரி மேனிகுளிர்ந்தாள் வார்த்தை என் வந்தனை என்னா போர்த் தொழில் மாருதி போனான் (சுந்தர காண்டம் – 1245)

பொருள்:

அனுமனை சீதாப்பிராட்டியார் பார்த்ததும், அனுமனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று தெரியமுடியாமையினால் வெந்த நிலையிலிருந்த, அவருடைய உள்ளம் குளிர்ந்தது. போரிலே ஈடிணையற்ற மாருதியாகிய அனுமன் "இன்னும் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது," என்று குறிப்பால் உணர்த்தி விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு கம்பநாட்டாழ்வார் இரத்தினச் சுருக்கமாக அக்கட்டத்தை சித்திரிக்கிறார்.

விண்ணிலே தாவிய மாருதி

சீதாப்பிராட்டியாரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர் விரைந்து சென்று ஒரு மலையின் சிகரத்தை அடைந்தார். இராமமந் திரத்தை உச்சரித்த வண்ணம் மீண்டும் வான் முட்ட தன்உடலை வளர வைத்தார். அம்மலையிலிருந்து உந்தி எழுந்து விண்ணிலே பறந் தார். ஆஞ்சநேயர் இலங்கை நகர் நோக்கிப் பறந்து வரும் போது அவரை மைந்நாக பர்வதம் என்ற மலை இடையில். நின்று தடுத்த தல்லவா? அம்மலையை அடைந்து கீழே இறங்கினார். அம்மலை செய்த உபசரணைகளை ஏற்றுக் கொண்டு, இலங்கையில் நடந்த சம்பவங்களை அம்மலையிடம் கூறினார். பின்னர் தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

மீண்டும் ஆகாயமார்க்கமாகப் பறந்து கடற்கரை மீது வட்டமிட்டார். ஆஞ்சநேயரின் வருகையை மகேந்திரமலையில் காத்திருந்த வானர வீரர்கள் கண்டு விட்டனர். வருவாரோ மாட்டாரோ என்ற ஐயத்துடன் ஒவ்வொரு நொடியையும் கடத்திக் கொண்டிருந்த வாலியின் மைந்தன் அங்கதனும் கரடிகளின் தலைவர் ஜாம்பவனும் ஏனைய வீரர்களும் குதூகலத்துடன் கூத்தாடினார்கள். அனுமன் தரை இறங்கியதும் அவருடைய முகத்தில் காணப்பட்ட தெளிவு அங்கிருந்த அனைவரை யும் ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தியது. அனுமன் தரையில் கால்பதித்ததும் முதலில் மண்மாதாவைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார். அடுத்து இளவரசர் தாள் பணிய முற்பட்டதும், அங்கதன் தன் அங்கதனின் வலிமை முழுவதையும் ஒன்று திரட்டி அனுமனின் தோள்களைப் பிடித்து உயர்த்திய வண்ணம் அனுமனின் தாள்களைத் தொட்டான். அங்கதனின்

கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் கரைபுரண்டோடியது. அடுத்து இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர்.

அடுத்ததாக ஜாம்பவனுடைய அடிகளை ஆஞ்சநேயர் தொழுதார். அவ்வண்ணம் வயதால் அனுமனை விட முதியவர்களின் தாள் பணிந்து ஆசி பெற்றார். ஏனைய வீரர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர். அனுமனை அணைத்து ஆலிங்கனம் செய்தனர். பெருவிழா போன்று அனைவரும் குதூகலித்தனர்.

இதற்கிடையில் அருகிலுள்ள வனத்துள் பகுந்த வானரவீரர்கள் பலவகையான காய்கனிகளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். தேனும் பாலும் கூடக் கொண்டு வந்து வைத்தனர். தன்னுடைய தோழர்களின் உபசரிப்பைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்த அனுமன் பெரிதும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். அங்கிருந்த எல்லோரும் வரிசையாக அமர்ந்து உண்ட னர். தன்னருகே அமர்ந்திருந்த அங்கதனிடம் அனுமன், "இளவரசே! நமது வீரர்கள் அனைவரும் இவ்வாறு மெலிந்து காய்ந்து போயிருக்கிறார் களே?" என்று வினவினார். அதற்கு அங்கதன், "மாமா! தாங்கள் தென்திசை நோக்கிச் சென்று சில மாதங்களாகி விட்டன. எமக்கு எமது மன்னர் ஒரேயொரு மாதம் மட்டுமே அவகாசம் தந்தனுப்பினார். அக்காலக்கெடு கடந்த பின்னர் தங்களைப்பற்றிய கவலை எல்லோரை யும் ஆட்கொண்டு விட்டது. எனக்குத் தங்களுடைய வீரபராக்கிரமங்கள் பற்றி நன்கு தெரியும். எப்படியும் தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்புவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் மிகவும் கவலைப்பட்டு, உணவு சரியாகக் கொள்ள மனமின்றி இருந்து விட்டனர். அதனால் தான் எல்லோரும் மெலிந்து வாடிவதங்கிப் போய்விட்டார்கள். இனித் தங்களுடைய கதைகளை உணவு உட்கொண்ட பின்னர் ஆறுதலாகக் கூறுங்கள்," என்றான்.

வயிறார உணவுண்ட பின்னர் சகலரும் மலையிலிருந்து கீழே இறங்கினார்கள். கடற்கரை ஒரமாக எல்லோரும் வளைவாக இருக்க அனுமன் தான் இலங்கையில் சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டது, இரா வணன் பிராட்டியாரை அணுகித் தன்னை ஏற்கும்படி கோரியது, பிராட்டியார் இராவணனை வெறுத்தது, பின்னர் தான் பிராட்டியாரைத் தரிசித்து இராமபிரான் கொடுத்தனுப்பிய அடையாளச்சின்னத்தைப் பிராட்டியாரிடம் கொடுத்தது, இராவணனை அவனுடைய அரசவையில் கண்டு எச்சரித்தது, இலங்கை நகரை எரித்தது ஆகிய எல்லாச் சம்பவங்களையும் விவரமாகக் கூறினார்.

"தென்திசை நோக்கி என்னுடன் எவரெவர் வந்துள்ளார்கள் என்று என்னிடம் வினவிய பிராட்டியார், நான் கூறியதைக் கேட்டு உங்கள் அனைவருக்கும் தனது நன்றியையும் வணக்கத்தையும் கூறினார்கள்," என்று அனுமன் கூறினார். இதனைக் கேட்ட அனைவரும் எழுந்து நின்று இலங்கை இருக்கும் தென்திசை நோக்கி பிராட்டியாரைத் தொழுதனர்.

கதை கூறிமுடித்த ஆஞ்சநேயர் பரபரப்புடன் எழுந்து நின்றார். அங்கதனைப் பார்த்து, "இளவரசே! இனி நாம் தாமதிக்கலாகாது. எமக்கு அளிக்கப்பட்ட காலக்கெடு எப்போதோ முடிந்தாயிற்று. இராம பிரான் மிகுந்த கவலையுடன் எமது செய்திக்காகக் காத்திருப்பார். இளைய பெருமாள் இலக்குமணன் பொறுமையிழந்து துடித்துக் கொண்டிருப்பார். எமது மன்னன் சுக்கிரீவன் எம்மைத் தேடிக்கண்டு பிடிப்பதற்காக மற்றுமொரு சேனையை இதுவரை அனுப்பி வைத்தி ருக்கக் கூடும். ஆகவே ஒரு நொடிப்பொழுதையேனும் வீணடிக்க முடியாது. தாங்கள் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு பின்னே வாருங் கள்; நான் கிட்கிந்தை நோக்கி ஓடிச்செல்லப் போகிறேன்!" என்றார். இதற்கு அங்கதன் ஒப்புக்கொண்டான். ஏனைய வானரவீரர்களும் சம்ம தித்தனர். வாயுபுத்திரனான அனுமன் உடனே, தன் தந்தையின் வேகத் தை விட பன்மடங்கு அதிக வேகத்துடன் விண்நோக்கிப் பாய்ந்தார். அப்போது வானர சேனையில் இருந்த அனைவரும், "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்... ஜெய் ஸ்ரீ அனுமன்....!" என்று வாழ்த்தொலி எழுப்பினார்கள்.

இராமபிரான் கிட்கிந்தை நகரை அடுத்த பிரசிரவணமலையில் அப்போது இருந்தார். சீதாப்பிராட்டியாரின் நினைவாகவே நாளையும் பொழுதையும் செலவிட்டு மிகவும் நொந்து போய் இருந்தார். கண்கள் இரண்டும் சிவந்து காணப்பட்டன. உதிர்ந்து காய்ந்து போன சருகு களையே ஒருவேளை உணவாகக் கொள்வார். புல்லினாலான படுக்கை துறந்து தனது கையையே தலைக்கு அணையாக வைத்து யையும் சிறிது நேரம்மட்டும் தரையில் படுத்திருப்பார். வயிறு பசியையும் தாகத் தையும் மறந்ததுபோல் அவருடைய கண்கள் தூக்கத்தை மறந்து போயின. அவரருகில் இலக்குவனும் சூரியன் மகன் சுக்கிரீவனும் வந்தமர்ந்தனர். அப்போது ஒருகரிய காகம் அவர்களுக்கு நிழலாக இருந்த மரத்தின் மீதிருந்து "காகா....காகா" என்று கரைந்தது. பறவைகளின் மொழியை அறிந்தவனான இலக்குமணன் எழுந்து, அக் காகத்தையும் வானில் தவழ்ந்த கதிரவனையும் சற்று நேரம் பார்த்தார். அவருடைய முகத்தில் திடீரெனப் பிரகாசம் தோன்றியதை இராமபிரானும் சுக்கிரீவனும் அவதானித்தனர்..

"கண்டு வந்தேன் சீதையை"

இராமபிரானுக்கு மகிழ்வூட்டும் செய்தியை இலக்குவன் கூறத் தொடங்கினான்.

சாதாரண பறவையான காகம் குறிகூறும் ஆற்றலுள்ளது என்பது பண்டு தொட்டு இன்றுவரை எம்மிடையே உள்ள ஒரு நம்பிக்கை. எமது மூதாதையர் தாம் கண்ட அனுபவங்களை தமது சந்ததியினருக்குக் கூறுவார்கள். வாழையடி வாழையாக சில கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் அழியாமல் இன்றும் நிலை பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் மூட நம்பிக்கை என்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாது.

மருத்துவம், வானசாஸ்திரம், சோதிடம், போன்ற அரிய நெறிகள். இற்றைக்கு எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முற்பட்ட எமது முன்னோர்கள் அனுபவ ரீதியாகக் கண்டு கடைப்பிடித்த உண்மை களாகும். காலத்தின் கோலத்தால் பல கருத்துக்கள் அழிந்தும், கலந்தும், திரிந்தும் போய்விட்டன. இத்தகைய நெறிகள் யாவும் இலக்கணவரம் புகளுக்குட்பட்ட செய்யுள்களாகவே காணப்படுகின்றன.

மருத்துவத்துறையை எடுத்துக் கொண்டால், இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்த முன்னோர்கள் பெரும் சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளனர். அறுவைச்சிகிச்சைகள் கூட பண்டைக் காலத்தில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்துள்ளன. கீழைத்தேயங்களில் கிடைத்த மருத் துவக் கருத்துக்கள் தான் இன்றைய மேல்நாட்டு 'அலோப்பதி' சிகிச்சை முறைக்கான ஆதாரம். இக்கருத்தினை மேலை நாட்டவர்களே ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர்.

இதேபோல் தான் நிமித்தங்கள், சகுனங்கள் பற்றிய நம்பிக்கையாகும். காகம் கரைவது, பல்லி சப்தமிடுவது, பூனை குறுக்கறுப்பது போன்ற நிமித்தங்களும் பண்டு தொட்டு எம்மிடையே நிலவி வரும் சகுனம் பற்றிய நம்பிக்கைகளாகும்.

நல்ல செய்தி

காகம் கரைந்த திசையையும் கதிரவனின் நிலையினையும் கணக்கிட்ட இலக்குவன், தென்திசையிலிருந்து நல்ல செய்தி வருவதாகக் கண்டு கொண்டான். இலக்குவனின் முகத்தில் அதுவரை இருந்த கலக்கம் மறைந்து பிரகாசம் கூடி வருவதை இராமபிரானும் சுக்கிரீ வனும் அவதானித்தனர். இலக்குவன் உடனடியாக இராமபிரானின் தாள் தொட்டு வணங்கி, "அண்ணா! மகிழ்ச்சியான செய்தி தென்தி சையிலிருந்து வருகிறது. பிராட்டியாரைத் தேடி தென்திசை நோக்கிச் சென்ற இளவரசர் அங்கதன், அமைச்சர் அனுமன், பெரியார் ஜாம்பவன் ஆகியோர் நல்ல செய்தியுடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். காகம் கரைந்த முறைதனைக் கொண்டு கணக்கிட்டு நான் கூறும்செய்தி இது – பொய்யாகாது," என்றான்.

இராமபிரானின் முகம், இச்செய்தியைக் கேட்டதும் கோடி சூரியப் பிரகாசம் பெற்றது. தம்பி இலக்குவனைத் தூக்கி அணைத்துக் கொண் டார். துயருற்றபோதும் பெருக்கெடுத்த கண்ணீர் – இப்பொழுது மகிழ்வு றும் போதும் வந்து வடிகிறதே! ஆனால் இரு கண்ணீருக்கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா?

சுக்கிரீவனுக்கும் இச்செய்தி பேரானந்தத்தைக் கொடுத்தது. மூவ ரும் ஒன்றாக அருகருகே நின்று தென்திசையையே பார்த்த வண்ணம் காத்து நின்றனர். தெற்கிலே சூரியோதயமோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் அனுமனின் தோற்றம் இராமபிரானுக்கும் ஏனைய இருவருக்கும் தெரிந் தது. மிக வேகமாக வான்மீது தவழ்ந்து வந்த அனுமன், மெல்லத் தரையிறங்கி கிட்கிந்தைப் பிரதேசத்திலிருந்த – உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களின் கிளைகளில் தாவித் தாவிப் பாய்ந்தோடி வந்து இராம பிரானின் காலடியைச் சேர்ந்து தொழுதார். இராமபிரான் அனுமனைத் தூக்கி நிறுத்தி அணைத்துக் கொண்டார். "ஐயனே! சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டு வந்தேன்!" என்று பலத்த தொனியில் கூறினார். இராமபிரான் வாயிலிருந்து எதுவித வர்ர்த்தையும் வெளிவரவில்லை.

வானர மன்னனான சுக்கிரீவன், அனுமனின் ஒரு தோளைத் தொட்டதும் ஏதோ சுயநினைவு பெற்றவர்போல் சுக்கிரீவன் பக்கம் திரும்பி அவருடைய தாள் தொட்டுக் கும்பிட்டார். சுக்கிரீவனும் அனும னும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். "அனுமனே! நீர் எந்தக் காரி யத்தில் ஈடுபட்டாலும் அக்காரியத்தில் வெற்றி காணாமல் திரும்பமாட்டீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் தென்திசைக்கு நீரே செல்ல வேண்டும் என்று நானே தீர்மானித்தேன். இராமபிரான் உம் வருகைக் காகவும், நீர்கொண்டு வரும் தகவலுக்காகவும் காத்துக் கிடக்கிறார். பிராட்டியாரின் நிலை பற்றிக் முதலில் அதன்பின் கூறு! ஏனைய விடயங்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கலாம்!" என்று மன்னன் சுக்கிரீவன் அனுமனிடம் கூறினார்.

அனுமன் கூறிய செய்தி

"எழில் சூழ்ந்த இலங்கை மாநகரின் அருகே அமைந்த அசோக

வனத்தில் சீதாப் பிராட்டியார், இலங்கை வேந்தன் இராவணனால் சிறைவைக்கப்பட்டுள்ளார். அல்லும் பகலும் அனவரதமும், அண்ணலே! தங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறார், அன்னை சீதை. அருவருப்பான தோற்றமுடைய அரக்கியர், அன்னைக்குக் காவலாயுள்ளனர். அரக் கர்கோன் இராவணனே பிராட்டியாரிடம் காதல்பிச்சை கோரி வந்ததை நான் கண்டேன். தீயினும் கொடிய வார்த்தைகளால் அன்னையார் அவனைச் சுட்டெரித்ததையும் கண்ணுற்றேன். பிராட்டியார் அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் அவருக்கு நரக வேதனைதான்!

தாங்கள் என்னிடம் தந்தனுப்பிய மோதிரத்தைப் பிராட்டியாரிடம் கொடுத்தேன். தங்களையே நேரடியாகக் கண்டு விட்டதைப் போன்ற உணர்வினைப் பெற்றார். தன்னைச் சிறைப்பிடித்த அரக்கர் தலைவனை வதம் செய்து அவனுடைய சேனை படைகளையும் துவம்சம் செய்து, ஒரு மாதகாலத்துள் தன்னை வந்து மீட்டுச் செல்லும்படி தங்களிடம் சுறும்படி சொன்னார். இதோ தாங்கள் அவருடைய தலையில் முன்பு சூடிய சூடாமணி. இதனையும் தங்களிடம் சேர்க்கும்படி கூறினார்," என்று அந்த அணியை இராமபிரானிடம் ஆஞ்சநேயர் கொடுத்தார்.

சூடாமணி கண்ட இராமபிரான்

சூடாமணியைக் கண்டதும் இராமபிரான் சிறிது நேரம் எதுவித உணர்வுமற்றவர் போல் காணப்பட்டார். அவருடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பிரவாகமாகச் சொரிந்தது.

இந்தக் காட்சியை கவிச்சக்கரவர்த்தி மிக அழகாக வர்ணிக் கிறார்.

> பொடித்தன உரோமம் போந்து பொழிந்தன கண்ணீர் பொங்கித் துடித்தன மார்பும் தோளும் தோன்றின வியர்வின் துள்ளி மடித்தது மணிவாய்ஆவி வருவது போவது ஆகித் தடித்தது மேனி என்னே யார் உளர் தன்மை தேர்வார்! (சுந்தர காண்டம் – 1294)

பொருள்

அனுமன் சீதாப்பிராட்டியாரிடமிருந்து கொண்டு வந்த சூடா

387

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

மணியை இராமபிரான் பெற்றுக் கொண்டதும் அவருடைய மேனியில் படர்ந்திருந்த உரோமங்கள் சிலிர்த்தன; கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெரு கியது; அவருடைய மார்பும் தோள்களும் துடித்துப் பருத்தன; உட லெங்கும் வியர்வை பெருகிற்று; வாய் துடித்தது; ஆவி உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போய், மீண்டும் திரும்புவது போலிருந்தது. மேனி எங்கும் துடித்தது. இத்தகைய விந்தையை அறிவது எவரால் முடியும்!

இலங்காபுரியில் இராவணன் மகன் அட்சகுமாரன் முதல் ஐந்து சேனைத் தளபதிகளையும் பல்லாயிரக்கணக்கான படை வீரர்களையும் கொன்றதும், எண்ணற்ற படைக்கலங்களையும் அழித்ததும், இந்திர சித்து ஏவிய பிரம்மாஸ்திரத்தினால் கட்டுண்டதும், இராவணன் தன்னைக் கொன்று விடும்படி கட்டளையிட்டது; அவன் தம்பி விபீடணனால் தான் காப்பர்ற்றப்பட்டது; தனது வாலில் தீ மூட்டப்பட்டது; இலங்கை நகரைத் தகனம் செய்ததும்; இராவணனைக் கண்டு சவால் விட்டது; போன்ற சகல சம்பவங்களையும் இராமபிரானுக்கும் ஏனையோருக்கும் ஏடுத்துச் சொன்னார் ஆஞ்சநேயர்.

இவையெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இராமபிரான், "அனுமனே! உமது வீரபராக்கிரமங்களை நான் மனதார மெச்சுகிறேன். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நீர் சீதையைக் கண்ணாரக்கண்டு வந்தீர்! அதனால் இத்தனை நாள் பிரிந்திருந்த ஜானகியை நானே கண்டுவிட்ட உணர்வினைப் பெற்று விட்டேன். அதனால் என் உள்ளம் ஆறுதலடைகிறது. நீர் என்றும் என் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுவிட்டீர்! நீடுழி வாழ்வாயாக!" என்று கூறிவிட்டு வானர மன்னன் சுக்கிரீவனைப் பார்த்து, "நண்பரே! சீதை இருக்குமிடத்தைக் கண்டு விட்டோம். இனி எதற்காகத் தாமதம் செய்ய வேண்டும்? உமது படைகளை இன்றே புறப்படக் கட்டளை இடலாமே?" என்றார்.

சுக்கிரீவன் உடனடியாக முரசு, பறை முதலிய கருவிகள் மூலம் செய்தி பரப்பும் வள்ளுவர்களை அழைத்து, கிட்கிந்தை நகர் மற்றும் சுக்கிரீவனின் ஆளுகைக்குட்பட்ட கானகம் முதலான இடங்களுக்கும் சென்று, அங்குள்ள வானர வீரர்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரண்டு வந்து சேருவதற்கு அழைப்பு விடுக்குமாறு கட்டளையிட்டார்.

முரசறைவோர் மூலம் தகவலறிந்ததும் நாலா புறத்திலுமிருந்து வானரவீரர்கள் புறப்பட்டு பாய்ந்தோடி வந்தனர். சில நாழிகைகளுக்குள் ளாக வானரப்படை கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் அணிவகுத்து நின்றது. வானரவேந்தன் சுக்கிரீவன் அனைவருக்கும் போருக்குரிய கட்டளைக ளைப் பிறப்பித்தார். பகுதி பகுதியாக வானர சேனைகள் பிரிக்கப்பட்டு

ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் தானைத் தலைவர்களையும் சேனாதிபதிகளையும் நியமித்தார். ஆனால் அதுவரை இளவரசர் அங்கதன் ஜாம்பவன் முதலா னோர் அங்கு வந்து சேரவில்லை. அக்கவலை சுக்கிரீவனிடத்தில் ஏற் பட்ட அதேவேளை – சுக்கிரீவனின் மாமனும் அரண்மனைக்குச் சொந்த மான பெரும் சோலைக்கு காவலனுமாக இருப்போனுமான ததிமுகம் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடோடிவந்து சுக்கிரீவனின் காலடியில் வீழ்ந்தார். ததிமுகனின் கோலம் கண்டு அனைவரும் திகைப்படைந்தனர்

தென்திசை நோக்கி திரண்டது படை

இராமபிரானும் இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவனும் சுக்கிரீ வனும் ஏனைய வானரதானைத் தலைவர்களும் அனுமன் கூறிய வார்த் தைகளால் மனம் மகிழ்ந்திருக்கும் அவ்வேளையில், அவ்விடம் வந்த ததிமுகன் பதற்றமடைந்தவனாகக் காணப்பட்டார். சுக்கிரீவனின் மாமன் ததிமுகன். வயதில் முதியவனாகி விட்டமையினால் கிட்கிந்தைக்குச் சொந்த மான ஒரு பெரும் சோலைக்கு ததிமுகனை சுக்கிரீவன் பாதுகாவலனாக நியமித்திருந்தார். சோலையின் பாதுகாப்புக்கு பொறுப்பேற்று இது கால வரை எக்காலத்திலும் எத்தகைய முறைப்பாடுமில்லாமல் பணியாற்றி வந்த தனது மாமன் இன்று அவசர அவசரமாகத் தன்முன் வந்து பதறுவதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் ததிமுகனிடம் விசாரித்தார்.

ததிமுகன் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தமைக்கான காரணத் தைக் கேட்டதும் ஆஞ்சநேயருக்குப் பொறுக்கவில்லை. தன்னையே மறந்து வாய்விட்டுச் சிரிக்கலானார். தனது மன்னர் முன்னாலும், தனது தெய்வத்துக்குச் சமமான இராமபிரான் முன்னிலையிலும் இவ்வாறு வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டோமே என்று ஒருகணம் தயங்கினார். பின்னர் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு மன்னிப்புக் கோரினார்.

ததிமுகன் கூறியது இதுதான்: சோலைக்குள் ஏராளமான வானரங் கள் புகுந்து, அங்கிருந்த செடி கொடிகள் எல்லாவற்றையும் பிய்த் தெறிந்து, பழுத்துப் பதமாக இருந்த பழங்களையெல்லாம் பறித்து உண்டும், எறிந்தும், சோலையையே – சூறாவளி புகுந்த இடமாக்கிவிட்டன. குடம் குடமாகச் சேகரித்துப் பதப்படுத்தி வைத்திருந்த தேனைக் குடித்து, அதனால் மேலும் வெறி ஏறி எல்லாவற்றையும் சீரழித்துவிட்டன. தடுக்க முயன்ற காவலர்களையும் அந்த வானரங்கள் அடித்து உதைத்து இம்சைப்படுத்திவிட்டன. இவ்வாறு ததிமுகன் சொன்னார்.

அந்தச் சோலைக்குள் புகுந்தவர்கள் அனுமன் மற்றும் அங்கதன் ஆகியோருடன் சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடித் தென்திசை சென்ற வானரவீரர்கள்தான். அனுமன் இலங்கை நகருக்கு வான்வழி சென்று திரும்பிவரும் வரை அவ்வீரர்கள் அனைவரும் விரதம் அனுஷ்டிப்பவர் களைப் போல் உண்ணாமல், உறங்காமல் மகேந்திரமலையில் இருந்தனர். அனுமன் அவர்களிடம் வந்து, தான் சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டு வந்து விட்டதாகக் கூறியதும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அனு மனை முன்செல்லவிட்டு, சற்றுத் தாமதித்து கிட்கிந்தை வந்த அந்த வீரர்கள் சோலைக்குள் புகுந்து பழங்களையெல்லாம் பறித்து உண்டனர். ஏராளமான தேனையும் குடித்தனர். தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த வேறு வழி அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. இடையில் அகப்பட்ட சோலைவனத்தைத் துவம்சம் செய்தனர்.

ததிமுகன் அருகே சென்ற அனுமன், அவனுடைய காதில் மட்டும் கேட்கக் கூடியவாறு நடந்தவற்றுக்குத் தானே மன்னிப்புக் கேட்டதுடன் அத்தகைய செயலில் ஈடுபட்டவர்கள், வேண்டுமென்றே, எவரையும் புண்படுத்தும் நிலையில் எதையும் செய்யவில்லை என்பதை எடுத்துரைத் தார். பின்னர் ஏனையோருக்கும் உண்மையை எடுத்துரைத்தார். சுக்கி ரீவன் ததிமுகனை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவைத்தான்.

பங்குனி உத்திரம்

அடுத்தநாள் பங்குனி உத்திர நட்சத்திரம் கூடுவதான முகூர்த்தத் திலேயே படை நகர்த்துவது என்று தீர்மானித்தனர். சற்றுநேரத்தில் அங்கதனும் ஜாம்பவனும் ஏனைய வானர வீரர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். உரிய முகூர்த்தம் வரும் வரை அனைத்து வீரர்களையும் ஒய்வாக இருக்கும்படி சுக்கிரீவன் கட்டளையிட்டார். அதன்பின்னர், இலங்கை நகரின் அமைப்பு ,அங்குள்ள பாதுகாப்பு, முதலிய சகல அம்சங்களையும் இராம இலட்சுமணர், சுக்கிரீவன் மற்றும்தளபதிகள் ஆகியோருக்கும் ஆஞ்சநேயர் விரிவாக எடுத்து விளக்கினார்.

இலங்காபரியின் சிறப்புகள்

இலங்கை வாழ் அசுர மக்கள் எக்குறையுமில்லாமல் சகல செல்வங் களையும் பெற்று வாழ்கின்றனர்.பகைவர்கள் எவரும் சுலபமாக நுழைந்துவிடாதபடி அந்நாடு முதலில் சமுத்திரத்தாலும், பிரதான நகரம் அகழிகளாலும், சூழப்பட்டுள்ளது. இயற்கை மலைகள் கோட்டை களைத் தொட்டு நிற்கின்றன. கோட்டைகளில் காவல்கள் பலமாக்கப்பட் டுள்ளன. அகழிகளின் மேல் நான்கு திக்குகளுக்கும் தூக்குப்பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பகைவர்கள் நெருங்கி வரும் போது இப்பாலங் கள் மேலே தூக்கப்பட்டு அவையே கோட்டைகளின் வாயிற்கதவுகளாக்கப் பட்டு விடுகின்றன. கோட்டை மதில்களின் மேல் கல்லெறி கவண்களும் வேறு இயந்திரப் பொறிகளும் காணப்படுகின்றன. அசுர வீரர்களும் நன்கு பயிற்சிபெற்று எத்தகைய டித்தத்தில் இறங்கவும் எந்நேரமும் ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றனர்.

இத்தகைய விவரங்களை அனுமன் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

யுத்த காண்டத்தின் தொடக்கத்தை கம்பர்பெருமான் கடவுள் வாழ்த்துப் பாவுடன் ஆரம்பிக்கிறார்:

> ஒன்றே என்னின் ஒன்றேயாம் பல என்று உரைக்கின் பலவேயாம் அன்றே என்னின் அன்றேயாம் ஆமே என்னின் ஆமேயாம் இன்றே என்னின் இன்றேயாம் உளது என்று உரைக்கின் உளதேயாம் நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை நமக்கு இங்கு என்னோ பிழைப்பு அம்மா!

இந்தச் செய்யுளுக்கு இதுதான் பொருள் என்று கூற வேண்டியி ருக்காது. அவ்வளவு அற்புதமான வார்த்தைகளைத் தொகுத்து, சிறு பிள்ளைகளும் சுலபமாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவாறு கவிச்சக்கரவர்த்தி பாமாலையாகத் தந்திருக்கிறார்.

பங்குனி உத்திரத்தின் மதிய வேளையில் வானரசேனை கிட்கிந் தையலிருந்து அணிவகுத்துப் புறப்பட்டது. ஏற்கனவே அந்தப் பகுதியில் நல்ல பரிச்சயமுடைய வானர வீரர்களான நீலன், குமுதன் ஆகியோர் முன்னால் வழிகாட்டிக் கொண்டு சென்றனர். படை அணிகளின் இடையே இராமர், இலட்சுமணன், சுக்கிரீவன் ஆகியோர் சென்றனர். இடையிடையே இராமரையும் இலக்குவனையும் உறுதிவாய்ந்த வானர வீரர்கள் தங்கள் தோள்களில் சுமந்து கொண்டு சென்றனர்.

வானர வீரர்கள் உணவாகக் கொள்ளும் காய், கனி, கிழங்கு வகைகள் வழியில் போதுமான அளவு கிடைத்தன. நல்ல நீர்நிலைகளை ஒட்டி விடுதிகளை அமைத்து இரவுப்பொழுதுகளைக் கழித்தனர். காலை யில் கதிரவன் தோன்றும் முன்னரே துயிலெழுந்து நடந்தார்கள்.

வானரர்கள் என்றால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது மிகக் கடினம். ஆனால் இராமபிரானுடைய கருத்தை அறிந்த சுக்கிரீவன் தனது படைகளுக்கு மிகக் கண்டிப்பான கட்டளைகள் பிறப்பித்திருந்தான். படைகள் மிக உற்சாகமாக ஆடிப்பாடி நடந்தனர். செல்லும் பாதையி லுள்ள எந்தக் கிராமத்திலும் மனிதர்களுக்கோ பிராணிகளுக்கோ எத்தீங் கும் செய்யக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருந்தமையால் நிதானம் தவ றாமல் அவர்கள் சென்றனர்.

ஆஞ்சநேயர், அங்கதன், மற்றும் ஜாம்பவன் ஆகியோர் தலைமையில் பிரதான அணிகள் சென்றன. காடு, மலை, வனாந்தரம் எல்லாவற்றை யும் கடந்து – புறப்பட்டு – பன்னிரண்டாவது நாள் பகலில் தென்கடற் கரையை வந்தடைந்தனர்.

கடற்கரையின் பரந்த மணற்பரப்பில் படை அணியினர் அமர்ந் திருக்க, மகேந்திர மலைஉச்சிக்கு இராமபிரான் இலக்குவன் மற்றும் சுக்கிரீவன் ஆகியோரை ஆஞ்சநேயர் அழைத்துச் சென்றார். தென்திரை யில் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் நீலக்கடல் பரந்து விரிந்து கிடப்பதை அனுமன் அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டினார். இலங்கை சரியாக எந்தக் கோணத்தில் இருக்கின்றது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

இராமபிரான் புலம்பல்

இராமபிரான் கடலரசனுக்கு வணக்கம் செலுத்திப் பிரார்த்தித்தார். பிரார்த்தனை முடிந்ததும் சீதாப்பிராட்டியாரின் நினைவலைகள் அவர் அகத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. 'ஜானகி இருக்குமிடத்தை மிக நெருக் சுமாக வந்தடைந்து விட்டோம். இதனை அறிந்தால் ஜானகி எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவாள்,' என்று எண்ணினார். தம்பி இலக்குமணனிடமும் இதனைக் கூறினார். மனதில் ஒருபுறம் ஆறுதல் ஏற்பட்டாலும், பிராட்டியாரின் எண்ணம் வந்ததும் உடனடியாகவே ஜானகியைக் காண மாட்டோமா என்ற ஏக்கமும் அவரைத் தொட்டது. இலக்குமணனை அணைத்த வண்ணம், "தம்பி! அன்போடும் ஆசையோடும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் பொருளை இழந்து விட்டால் கொஞ்சக் 。(历 காலம் அதனை நினை த் து வருந்துவார்கள். காலம் செல்லச் செல்ல அப்பொருளின் மீதான எண்ணம் மெல்ல மெல்ல மறைந்து விடும். ஆனால் சீதையின் மீதான எண்ணம் காலம் கடந்து செல்லும் போது மிக மிக வேகமாக அன்றோ என்னைக் கவ்வி, கடும் வேதனையில் ஆழ்த்துகிறது. ஜனகமாமன்னனின் மகளாகப் பிறந்து, தசரதச் சக்கர வர்த்தியின் மருமகளாக வாழ்க்கைப்பட்டு, அவள் என்ன சுகத்தைக் கண்டாள்? என்னைக் கைப்பிடித்த அவள், கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கரடு முரடான பாதையில் தான் நடந்தாள். அரச போகமும் அரண் மனை வாசமும் பெறவேண்டிய அவள் ஆரணியத்தில் அலைந்தாள். இறுதியில் கொடிய அரக்கர்களின் கையில் சிக்கி அல்லல்பட நேரிட் டதை எண்ணும்போது என் உடலெல்லாம் தீப்பற்றி எரிவது போல் இருக்கிறதே!" என்று புலம்பலானார்.

இதனைக் கேட்ட இலக்குவன், தன் அண்ணனின் பாதங்களைத் தடவிய வண்ணம், "அண்ணா மற்றவர்கள் துயரடையும் போது அத னைப் போக்க ஆறுதல் கூறுவோம். அந்நிலையிலுள்ள நாமே இவ்வாறு கலக்கமடையலாமா? நம்மிடம் சோர்வு கண்டால் நம்முடன் வந்துள்ள படைவீரர்கள் யாவரும் மனம் பேதலித்து விடுவார்கள். ஆகவே கவ லையை விட்டு இக்கடலைக் கடப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்ட றிவோம்!" என்று கூறித் தேற்றினான்.

மந்திராலோசனை

இராமபிரான் தன் குழுவினருடன் தென் கடற்கரையை வந்த டைந்தபோது இலங்கை நகரில் இலங்கையர்கோன் இராவணன் பெரும் துயரங் கொண்டவனாகக் காணப்பட்டான்.

ஆஞ்சநேயர் இலங்கை நகர் புகுந்து சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டது, மாடமாளிகைகளையும் கூட கோபுரங்களையும் அழித்தது,தன் மகன் அட்சகுமாரன், பிரதான தளபதிகள் ஐவர் உட்பட பெரும் தொகையான அசுரசைனியங்களைக் கொன்றது; இவை மட்டுமல்லாமல் அவருடைய வாலில் மூட்டப்பட்ட தீயினால் இலங்கை நகரில் பெரும் பகுதியை எரியூட்டியது போன்ற செயல்களினால் இலங்கேஸ்வரன் பெரும் குழப்பமடைந்திருந்தான்.

இலங்கை மாநசுரை – இந்திரனின் அமராவதி நகரைவிட பன் மடங்கு அழகும் வசதிகளும் நிரம்பிய பெருநகராக நிர்மாணிக்க வேண் டும் என்று கருதிய இராவணேசன், தேவ தச்சனான மயனிடம் நகர நிர்மாணப் பொறுப்பினை ஒப்படைத்திருந்தான். தங்கம், வெள்ளி போன்ற வற்றாலும் வைரம், வைடுரியம், மாணிக்கம் போன்ற நவமணிகளாலும் எண்ணற்ற மாளிகைகளை அமைத்துக் கொடுத்திருந்தான் மயன். அழகுக்கு அழகூட்டுவது போல் மாளிகைகளின் எழிலுக்கு ஈடாக அவற் றின் அருகிலேயே நந்தவனங்களும் நீர்நிலைகளும் பொய்கைகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

கதிகலங்கிய இலங்கை

இத்தகைய சிறப்புக்களை ஒரு வானரம் வந்து சிதைத்துச் சின்னா பின்னமாக்கி விட்டதே! வேற்று நாட்டிலிருந்து ஓர் ஈ, எறும்பு கூட உட்புகாதபடி மிக நேர்த்தியாக அரண் செய்யப்பட்டிருந்த இந்நகரத்துள் ஒரு குரங்கு புகுந்து எண்ணற்ற அழிவுகளை உண்டு பண்ணிவிட்டதே, என்பதனால் இராவணன் நிலை குலைந்து போனான். மூவுலகங்களிலும் தனக்கு நிகரான வீரன் எவருமில்லை என்று நிரூபித்தவன்; தேவேந்திர னையே, தன்மகன் இந்திரசித்துவை அனுப்பிச் சிறைபிடித்தவன்; சிவபிரா னையே தனது அமுத கானத்தால் மயக்கியவன்; படைத்தல் கடவுளாகிய பிரம்மதேவனிடமே அழியாவரம் பெற்றவன்; – இத்தகைய சிறப்புக்களைப் பெற்ற அரக்கர் கோனிடம் ஒரு குரங்கு வாலாட்டிச் சவால் விட்டுச் சென்று விட்டது. இதனால் இராவணன் மட்டுமல்ல, இலங்கைவாழ் அரக்கர் குலமே கதிகலங்கிப் போயிருந்தது.

சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த நாட்டில் எண்ணற்ற அநர்த்தங்களை விளைவித்து விட்டு உயிருடன் ஒரு வானரம் தப்பித்துப் போயிருப் பதனால் அனைவருமே அவமானத்தால் தலை குனிந்து போனார்கள். மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் சேனைத்தளபதிகளும் இராவணனிடம் எத்தகைய சமாதானத்தைக் கூறிச் சமாளிப்பது என்று தெரியாமல் தவித்தனர்.

இந்த வேளையில்தான் இராவணனிடமிருந்து அமைச்சர்களுக்கும் தானைத் தளபதிகளுக்கும் அழைப்பு வந்திருந்தது. உடனடியாக மந்திராலோசனை மண்டபத்திற்கு அனைவரையும் வந்து சேரும்படி கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய அழைப்புக்கள் முன்பு வரும்போதெல்லாம் அகமும் முகமும் மலர வருவோர் இன்று, 'என்னதான் நடக்கப்போகிறதோ? யார்தலை உருளப்போகிறதோ?' என்ற கவலையில் ஆழ்ந்தவர்களாக, சோகமே உருவாக மந்திரா லோசனை மண்டபத்தை அடைந்தனர். அம் மண்டபத்தின் சுற்றுப் புறமனைத்தும் மிகச் சிறந்த வீரர்களாகத் தெரிந்து, வேண்டாத எவரோ, விலங்கோ, பறவையோ, பிராணிகளோ புகவிடாதபடி காவலுக்கு நிறுத்தப் பட்டிருந்தனர். எவ்வளவோ சிறப்பான காவலுக்குட்பட்டிருந்த நகருக்குள் எவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு வானரம் புகுந்து செய்துவிட்டுச் சென்ற செயல்களின் காரணத்தினால், மந்திராலோசனையில் QLD பெறும் சம்பவங்கள் வெளியேறிவிடாமல் பாதுகாக்கவே இத்தகைய முன்னேற்பாடுகள்.

அழைக்கப்பட்ட அனைவரும் வந்து சேர்ந்ததும் சோகமும் கோபமும் ஓரளவு அச்சமும் வெட்கமும் இணைந்த பாவம் பத்து முகங்களிலும் படர்ந்த நிலையில் இராவணன் மண்டபத்துள் நுழைந்தான்.

கட்டியக்காரன் தனது உச்சக்குரலை உயர்த்தி, "ராஜாதிராஜ ராஜ கம்பீர...." என்று கூறத் தொடங்க, தனது வலது கரத்தை உயர்த்தி, கொடூரமான பார்வையை அவன்மீது செலுத்தி, மேற்கொண்டு எதையும் கூறவேண்டாம், என்ற தோரணையில் அவனுக்குச் சைகை காட்டினான் இராவணன். கட்டியக்காரனை தொடர்ந்து சபையில் உள்ளவர்கள் "வாழ்க! வாழ்க! என்று கூறுவது வழக்கம். ஆனால் இப்போது எவரும் எதுவும் கூறவில்லை. அனைவரும் தலை கவிழ்ந்த வண்ணம் நின்ற னர். அரசன் ஆசனத்தில் அமர்ந்ததும் மற்றவர்களும் தயங்கித் தயங்கி தத்தமது ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

இராவணன் உரை

இராவணன் எல்லோரையும் ஒருதடவை சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு தனது உரையைத் தொடங்கினான்.

"நமது நாடாகிய இலங்கையை ஒரு குரங்கு தீ வைத்துச் சீரழித்து விட்டது! வெற்றியைத் தவிர வேறு எதனையுமே கண்டிராத வெற்றிக் கொடியுடைய நகரம் அத்தீயிலே வெந்து சாம்பராகிவிட்டது. எனது மகனும் உறவினர்களும் நண்பர்களும் வீரர்கள் பல்லாயிரவரும் இறந்து போயினர். பெரும் அவமானத்தால் தலைக் குனிவு ஏற்பட்டு விட்டது. இவ்வளவெல்லாம் நடந்து முடிந்த பின்னரும் நான் சிம்மாசனத்தில் எப்போதும் போல் அமர்ந்துள்ளேன்!"

இக்கருத்துக்களோடு கவிச்சக்கரவர்த்தி தரும் பாடல் இது.

சுட்டது குரங்கு எரி சூறையாடிடக் கெட்டது கொடி நகர் கிளையும் நண்பரும் பட்டனர் பரிபவம் பரந்தது எங்கணும் இட்டதிவ் அரியணை இருந்தது என்னுடல். (யுத்தகாண்டம் – 23)

அனுமனிட்ட தீயினால் இலங்கை பட்ட துன்பத்தை விளக்கிய இராவணன், "இவ்வளவெல்லாம் நடந்து முடிந்த பின்னரும் நாம் எதுவுமே நடவாதது போல் உண்டு உடுத்து இன்பமாக இருக்கிறோம்," என்று கூறி அங்கிருந்த அனைவரையும் வார்த்தைகளால் சுட்டான். அத்துடன் "மேற் கொண்டு என்ன செய்யலாம்," என்று சபையோரைக் கேட்டான்.

படைத் தலைவர்கள் பகர்ந்த பதிலுரை

இராவணனுடைய கேள்விக்கு முதலில் பதிலளித்தவன் படைத்தலைவன். "வலிமை பொருந்திய அரக்கர் குலத்தைக் காக்கும் பொறுப்புள்ள மன்னன் இவ்வாறு கலங்கித் தடுமாறலாகாது. தங்கள் தங்கை சூர்ப்பணகையின் அங்கங்களைச் சிதைத்து, கரன் முதலான வீரர்களை வதம் செய்து, பின்னர் சாதாரண குரங்கை ஏவி பல கொடுமைகள் விளைவித்தவர்களை – அக் குரங்கைத் தொடர்ந்து சென்று கொன்றொழித்து விடலாம். இங்கு ஆலோசனை செய்து கொண்டிருப் பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை!" என்று கூறியதுடன் உடனடியாகப் படை நகர்த்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான்.

இதனைத் தொடர்ந்து மகோதரன், வச்சிரதந்தன், துர்முகன் ஆகியோர் தங்கள் கருத்துக்களை முன் வைத்தனர். துன்முகன் கூறியதாக கம்பநாட்டாழ்வார் தரும் செய்யுள் இதோ:

திக்கயம் வலி இல தேவர் மெல்லியர் முக்கணான் கயிலையும் முரண் இன்றாயது மக்களும் குரங்குமே வலியர் ஆம் எனின் அக்கட இராவணற்கு அமைந்த ஆற்றலே. (யுத்த காண்டம் – 43)

பொருள்:

"எட்டுத்திக்குகளையும் தாங்கி நிற்கின்ற யானைகளே உமது வலிமைக்கு முன்னால் நிற்க முடியாமல் பணிந்துபோயின. தேவர்களும் வலுவிழந்து போனார்கள். முக்கண்ணனான சிவபிரான் உறையும் திருக் கைலாய மலையும் உறுதி இழந்து போய்விட்டது. இத்தகைய வலிமைமிக்க நீர் சாதாரண மனிதருக்கும் குரங்கிற்கும் இத்தகைய மதிப்பளிப்பது விந்தையாக இருக்கிறது."

இவ்வாறு கூறிய துன்முகன், "நம் நாட்டின் எல்லைக்குள் அத்து மீறிப் புகுந்த ஒரு வானரத்தின் செயல் கண்டு இவ்வளவு தூரம் ஆலோசனை செய்வதில் எதுவித பலனுமில்லை. கேவலம் மனிதர்கள் நம் உணவிற்கு உரியவர்கள். வானரத்தைத் தப்பவிட்டு விட்டோம். இப்போது அந்த வானரமும் அதனை ஏவிய மனிதர்களும் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டறிந்து அவர்களை ஒழித்துக்கட்ட உடனடியாக நமது வீரர்களை அனுப்பி வைக்க வேண்டும். இதற்காக இங்கு ஆலோசனை நடத்துவது கேவலமாகும்!" என்று மேலும் சொன்னான்.

அடுத்து மாபெரும்பக்கன் என்றழைக்கப்படும் மகாபார்சுவன் என்பவன் எழுந்து இராவணனுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு "ஒரு சாதாரண குரங்கு வந்து நமது வீரஞ்செறிந்த பூமியில் விளைவித்த சில அடாவடித்தனங்களினால், எமது அரக்க இனத்தின் மேன்மையும் வீரமும் அழிந்து விட்டதெனக் கருதலாமா? ஒரு குரங்கின் செயலுக்காக மந்திராலோசனை நடத்தி முடிவெடுப்பது என்பது கேவலமானது. உடனடியாக அந்தக் குரங்கையும் அந்த மனிதர்களையும் ஒழித்துக்கட்ட முடிவெடுத்தாக வேண்டும்!" என்று கர்ஜனை செய்தான். மாபெரும் பக்கனைத் தொடர்ந்து எழுந்த பிசாசன், "ஒரு குரங்கின் செயலால் மானமிழந்த நாம் இனிமேல் உயிருடன் வாழ்வதில் பயனில்லை" என்று வெறுப்புடன் கூறினான். இதே கருத்தினை சூசிய சத்தூரி என்பவனும் அவன்பின் எழுந்த பகைஞன் என்பவனும் வலியுறுத்தினர். கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

கும்பகர்ணனின் கூற்று

இராமபிரான் வானரப் படைகளுடன் இலங்கையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற தகவலை இராவணன் அறிந்து கொண் டான். இராவணனால் ஏவப்பட்ட அசுர உளவாளிகள் கடலுக்கப்பால் சென்று தகவல்களைத் திரட்டிக் கொண்டு அன்று தான் வந்து சேர்ந் தனர். அன்று நடைபெற்ற மந்திராலோசனைக் கூட்டத்தில் தனது படைத்தளபதிகளும் பிரதானிகளும் கூறிய ஆலோசனைகளை இரா வணன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதுதான் அந்தரங்க ஒற்றன் வந்து, இராவணனைக் காண உளவுப் படைப் பிரிவின் தலைவன் வந்திருப் பதாகக் சைகை மூலம் தெரிவித்தான். உடனடியாக இராவணன் கூட் டத்தை அடுத்த நாள் வரை ஒத்திவைத்து விட்டு ஒற்றர் படைத் தலைவனை காணச் சென்றான்.

எண்ணற்ற வானரசேனையுடன் மகேந்திர மலை அருகே -கடற்கரையில் இராமபிரானும் இலக்குவனும் சுக்கிரீவன், மற்றும் வாலிமகன் அங்கதன் ஆகியோரும் வந்திருப்பதாக தனக்குக் கிடைத்த தகவல்களையெல்லாம் ஒற்றர் படைத்தலைவன் இராவணனிடம் விவரித் தான். ஒற்றர் படைத்தலைவன் தெரிவித்த விவரங்கள், எதற்கும் கலங்காத இராவணனை சற்று உலுப்பி விட்டன.

சாதாரண ஒரு வானரம், உச்சக்கட்டப் பாதுகாப்புடன் கூடிய தனது நகருள் புகுந்து நாசம் விளைவித்தது. கைதுசெய்யப்பட்டு வாலில் தீ மூட்டப் பட்டும், அத்தீயாலேயே நகரின் பெரும் பகுதியை எரியூட்டியது. படையினர் பல்லாயிரக்கணக்கானோரையும் தனது மகனையும் பிர தானிகள் ஐவரையும் கொன்றுவிட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வெளியார் எவரும் அறியாமல், அரக்கிய வீராங்கனைகளின் கடுங் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த சீதையையும் கண்டு பேசியிருக்கிறது. இத்தனையும் துணிகரமாகச் செய்து விட்டு, தனது அரியாசனத்தை விட உயரமான ஓர் இருக்கையை - தனது வாலினாலேயே அமைத்து அதில் ஏறியிருந்து சவாலும் விட்டுள்ளது. இவ்வளவு அடாவடித் தனங்களையும் செய்த அந்த வானரத்தை, தான் நினைத்ததைைப் போல் கொன்று விட்டிருக்கலாம். ஆனால் தம்பி விபீடணன் தடுத்து விட்டான். அது தப்பிச் சென்று விட்டது.

இராவணன் கலக்கம்

இவற்றையெல்லாம், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இராவணன் எண்ணிப் பார்த்தான். மூன்று உலகங்களிலும் தன்னோடு நேருக்கு நேர் நின்று

எதிர்வார்த்தை பேசுவதற்குக் கூட எவரும் துணிவதில்லை என்றே இராவணன் துணிந்திருந்தான். ஆனால் ஓர் அற்ப பிராணி எவ்வளவோ அநர்த்தங்களைச் செய்து விட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டது. இவற்றினால் இராவணன் உண்மையில் கலக்கமடைந்துதான் காணப்பட்டான்.

அடுத்த நாள் பொழுது புலர்ந்ததும் மந்திராலோசனை மண்டபம் சுறுசுறுப்படைந்தது. அழைக்கப்பட்ட அனைவரும் வந்துசேர்ந்து விட்டனர்.

ஒருவருடத்தில் ஆறு மாதங்களை தூங்கியே சுழிக்கும் இரா வணனின் மற்றுமொரு தம்பி கும்பகர்ணனையும் எப்படியாவது மந்திரா லோசனைக்கு அழைத்து வருமாறு இராவணன் பணித்திருந்தான். முதல்நாள் இரவில் இருந்தே கும்பகர்ணனை துயிலெழுப்பும் படலம் தொடங்கி விட்டது. தாரை, தப்பட்டைகள், சங்கு, சேகண்டி, பறை, குழல் அத்தனை வாத்தியங்களையும் கும்பகர்ணன் படுக்கையறையைச் சுற்றி நின்றவர்கள் முழங்கினர். அவ்வாறும் அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. நல்ல வாசனை பொருந்திய புலால் உணவினையும் வண்டிவண்டியாகக் கொண்டுவந்து குவித்தனர். அதன் பின்னர் தான் சிறிதளவு கண் விழித்தான்.

எப்படியோ அரைகுறைத்தூக்கத்தில் அங்கு வந்து சேர்ந்த கும்ப கர்ணனுக்கு நாட்டில் அப்பொழுது எழுந்திருந்த நிலைமைகளை அமைச்சர்கள் விளக்கிக் கூறினார்கள். உண்மையில், சீதாப்பிராட்டியார் இராவணனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு அசோகவனத்தில் வைக்கப்பட்ட தகவலும் கூட அப்போது தான் கும்பகர்ணன் காதுகளுக்கு எட்டியது. இருப்பினும் நிலமையை அவனால் பூரணமாக நிதானித்து அறிய முடியவில்லை.

இராவணன் மண்டபத்தை அடைந்து இருக்கையில் அமாநத வண்ணம், ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்திருந்த தகவல்களைத் தெரிவித்தான். இதனால் சபையோர் மத்தியில் சற்றுச்சலசலப்பு ஏற்பட்டது. வானரம் வந்துவிட்டுச் சென்றதைத் தொடர்ந்து யுத்தமே மூளக்கூடிய அபாயம் அண்மித்து விட்டதை இராவணன் உரை மூலம் அறிந்த அரக்கர் குழுவினர் திகைப்படைந்தனர். திக்கெங்கும் தன் புகழை நிலை நிறுத்திய நிகரில்லாத வீரனான தமது தலைவனை எதிர்த்து படை நடத்த எவருக்குத் துணிவு வரும், என்பதனாலேயே திகைப்புற்றனர். தவிர, அசுரர்கள் எவரும் போருக்கு அஞ்சியவர்களல்ல; அது மட்டுமல்லாமல், பெருவீரர்களான அவர்களில் பலர் போர்ப் பயிற்சிகள் பெற்றிருந்த போதிலும் போர்க்களம் காணாதவர்களே!

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

சபையிலிருந்தோரில் ஒருவனான தூமிராட்சன் என்ற பிரதானி தன் கருத்தைக் கூறத் தலைப்பட்டான்: "குரங்குப் படையுடன் சில மனிதர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டு வருகின்றனர் என்பதற்காக அவர் களை எதிர்கொள்ள எமது வீரர்கள் போகவேண்டியதில்லை. எமது வீரர்க்கு அது இழுக்காகும். ஆகவே அவர்கள் படையுடன் வரட்டும். அப்போது அவர்களை புறமுதுகிட்டோடச் செய்வோம்! அல்லது அவர் களனைவரையும் கூண்டோடு கைலாசத்துக்கு அனுப்பி வைப்போம்!" என்று கூறினான்.

கும்பகா்ணனும் மகனும்

கும்பகர்ணனின் மகன் நிகும்பன் எழுந்தான். வயதில் மிக இளைய வனானாலும் தந்தையைப் போன்று புஜபல பராக்கிரமம் உடையவனைப் போல் காணப்பட்டான். அங்கிருந்த அனைவரையும் வீரமே இல்லாத கோழைகள் என்று அவன் கருதினான் போலும்."நீங்கள் எல்லோரும் அற்ப மனிதர்களுக்கும் வானரங்களுக்கும் பயந்து நடுங்க ஆரம் பித்துவிட்டீர்கள்! எனக்கு அனுமதி தாருங்கள். நான் போய் தந்திரோ பாயங்களைக் கையாண்டு இராமனையும் அவன் படையினையும் வெற்றி கண்டு வருகிறேன்!" என்று கர்ஜித்தான்.

நிகும்பனின் வீராவேசப்பேச்சால் கவரப்பட்ட தனது மகன் கும்பகர்ணன் சற்று பெருமையுடன் மகனை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு, "மகனே நீ வயதில் சிறியவன்; இத்தகைய பெரியோர் பேசும் இடத்தில் நீ அதிகப்படி பேசுவது முறையல்ல" என்றான். தொடர்ந்து "அண்ணா! உன் தம்பியாகிய நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக" என்று கூறி விட்டு, "இராமபிரானிடமிருந்து சீதையைச் சிறைப்பிடித்த செயல், தரும நெறிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட செயலாகும். பிரம்மதேவனின் வழித்தோன்றல்களான அரக்கர் குலத்தில் வேதத்தை நன்குணர்ந்தவன் நீதி நெறிகளை முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவனும் நீயே! அவ்வாறி நீ! ருக்க மாற்றான் மனவையை விரும்புவது உன் நிலைக்கு ஏற்புடையதல்ல. நம் நாடு பல வளங்களைக் கொண்டது. அண்மையில் நம் நாட்டில் அநர்த்தங்கள் நடந்து விட்டதாக அறிந்தேன். அவை எனக்கு பல நல்ல சகுனமாகப் படவில்லை."

இவ்வாறு கும்பகர்ணன் கூற்றாக கம்பநாட்டாழ்வார் கூறும் செய்யுளைப் பார்ப்போம்;

> நீ அயன் முதல் குலம் இதற்கு ஒருவனாய் நின்றாய்! ஆயிரம் மறைப் பொருள்

உணர்ந்தறிவு அமைந்தாய்! தீயினை நயப்புறுதல் செய்தனை தெரிந்தாய்! ஏயின உறத்தகைய இத்துணை யவேயோ? (யுத்த காண்டம் – 59)

பொருள்:

பிரம்மதேவருடைய வழித்தோன்றல்களாகிய எமது அரக்கர் குலத்தில் ஒப்பற்றவனாக நீ மட்டுமே நிலைத்து நிற்கிறாய்! பற்பல வேதங்களின் பொருளை அறியும் தகுதி படைத்தவனாயும் திகழ்கிறாய்! தீயினை அணைத்துக் கொண்டால் அது சுட்டுவிடும் தன்மை உடையது என்பதனையும் தெரிந்து வைத்துள்ளாய்! அவ்வாறிருந்தும் அத்தீயின் செந்நிறத்தை மட்டுமே கண்டு அதன் மீது மோகம் கொண்டாய்! இது வினைப்பயனன்றி வேறு எதுவுமில்லை.

அறங்களைப் பற்றி அரக்கர் தலைவனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்த கும்ப கர்ணன், பொதுவாகச் சபையோரைத் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணம் தான் உரையாற்றினான். இடையில் தனது அண்ணனின் முகங்களைப் பார்த்தவன் அதிர்ச்சியுற்றான். இராவணனின் கண்கள் இருபதும் கொடும் தணலை அள்ளி வீசின. மீசைகள் துடித்தன. வாய்களில் உள்ள பற் கள் நறநறவென்று கடிக்கப் படுவதனால் ஏற்பட்ட சத்தத்தையும் கும்பகர்ணனால் கேட்க முடிந்தது. தான் கூறுவது தன் அண்ணனான இராவணனுக்கு ஏற்புடையதாகத் தெரியவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். அதே ஒரு கணத்தில் தன் நிலையை உணர்ந்து கொண்டான்!

இராவணனின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன் கும்பகர்ணன். அவனுடைய ஒரேவேளை உணவு நூறு பேருடைய ஒரு நாள் உணவு;க்குச் சமமானது. இராவணனைப் பகைத்துக் கொண்டால் ஒரு வேளை உணவு தானும் அவனுக்குக் கிடைக்கப்போவதில்லை. இதனை உணர்ந்ததும் உடனடியாகத் தன் பேச்சின் கருத்துக்களை திசை மாற்றி விட்டான்.

"இராமனிடமும் அவனுடன் வருவோரிடமும் வீரம் நிறைந் திருக்கலாம். எம்முடன் போர் புரிந்து வெல்லும் ஆற்றலை அவர்கள் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு முன்பாக, பெருங்கடலைப் போன்ற எமது வீரர்களைத் திரட்டிச் சென்று அவர்களைச் செயலிழக்கச் செய்வதே சரியெனப்படுகிறது!" என்றவாறு தனது உரையை முடித்தான்.

அப்போது இராவணனின் முகத்தில் சற்று முன்னதாகத் தோன் றிய கடுகடுப்பு நீங்கிவிட்டதைக் கண்டு தெளிவடைந்தான் கும்பகர்ணன்.

விபீடணன் அறிவு ரை

இராமபிரான் தென்கடற்கரையை வந்தடைந்த அடுத்தநாள் அமா வாசையுடன் ரேவதி நட்சத்திரமும் கூடிய நாளாகும். தம் தந்தையை நினைத்து இராமபிரானும் இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவனும் கடற் ரையை அடைந்து தர்ப்பணம் என்னும் கிரியையைச் செய்து முடித் தனர்.

அன்றிரவு இராமபிரான், இலக்குவன், அனுமன், சுக்கிரீவன், வாலிமகன் அங்கதன் மற்றும் கரடிகளுக்கரசன் ஜாம்பவன் ஆகியோ ருடன் வானரப் படையின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் சேர்ந்த தளபதிகள் ஆகியோர் மகேந்திரமலை உச்சியில் ஒன்று கூடினார்கள்.

தென்கடலைக் கடந்து இலங்கைக் கரையை, பெருந்தொகையான வானர சைனியங்களுடன் எவ்வாறு சென்று அடைவது என்பதைப் பற்றியே எல்லோரும் சிந்திக்கலானார்கள். அனுமன் தான் எவ்வாறு கடலைக்கடந்து சென்றார் என்பதனை விவரித்தார். அவருடைய ஆற்ற லினால் அவருடன் ஒரு தடவையில் மேலும் ஒரு சிலரை மட்டுமே தூக்கிக் கொண்டு பறந்து செல்ல முடியும். ஆனால் சமுத்திரம் போல் திரண்டிருந்த அனைவரையும் அக்கரைக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது முடியாத காரியம். அதுதவிர, எதிரியின் பிரதேசத்தில் சிறு சிறு குழுக்களாகப் போய்ச் சேர்வது அபாயம். இக்காரணத்தினால் சிறு சிறு குழுவாகச் செல்வது சரியல்ல என்றும் எல்லோரும் ஒன்றாகவே செல்ல வேண்டும் என்றும் முடிவெடுத்தனர். ஆகவே, கடலைக் கடப்ப தற்கு என்ன வழி என்பதையிட்டே அனைவரும் சிந்திக்கலானார்கள்.

கோபமும் தாபமும்

இராவணனின் மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் பல்வேறு அபிப் பிராயங்களும் ஒன்றன்பின் மற்றொன்றாக எழுந்தன. காரசாரமான விவாதங்களும் இடம் பெற்றன.

கும்பகர்ணன், தன் நிலைப்பாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத் தினைக் கூறிக் கொண்டு வந்தமையினால் கோபம் கொண்ட இலங்கை யர்கோன், கும்பகர்ணன் தன் கருத்தினை இராவணனுக்கு இசைவாக மாற்றிப் பேசியமையால் சீற்றம் தணிந்து காணப்பட்டான்.

சீதாப்பிராட்டியாரிடம் எப்போது தன்மனதைப் பறிகொடுத் தானோ, அப்போதே இராவணேசன் தன் இயல்பான குணங்களை

யெல்லாம் இழந்து விட்டான். சீதையைப் பற்றிய சிந்தனையில் புதைந்து கிடந்தமையால் தர்ம நியாயங்களை எல்லாம் மறந்து போய் விட்டான். தெளிவான சிந்தனையைக் கைவிட்டான். எனவே சீதை மீதுள்ள தனது ஆசையைக் கைவிடுமாறு எவர் கூறினாலும், அவர்கள் தனக்கு விரோ தமானவர்களே என்று கருதத் தலைப்பட்டான். இதனால்தான் கும்பகர்ணன் மீது முதலில் கோபமுற்றவன் – அவன் தன் சார்பாக பேசத்தலைப்பட்டதும் அவன் முன்கூறிய கருத்துக்களை முற்றாக மறந்து போய்விட்டான். கும்பகர்ணனை "குமரா" என்று அழைத்து "நல்லுரை கூறினாய்!" என்று பாராட்டினான்.

> நன்றுரை செய்தாய் குமர நான் அது நினைத்தேன்! ஒன்றும் இனி ஆய்தல் பழுது ஒன்னலரை எல்லாம் கொன்று பெயர்வோம் நாம் கொடிப்படையை எல்லாம் இன்று எழுக என்க என இராவணன் இசைத்தான் (யுத்த காண்டம் – 68)

பொருள்:

"குமரா!" என்று கும்பகர்ணனை அழைத்த இராவணன், "நீ கூறிய கருத்துக்களையே நானும் நினைத்தேன். இனிமேல் இங்கு கூடியி ருந்து எதையும் ஆராய்வதில் பயனில்லை. உடனடியாக எமது பகைவர் களை எல்லாம் அழித்துவிட்டுத் திரும்புவோம். உடனடியாக எமது படைகளைத் திரட்டுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான்.

இந்திரசித்து சீற்றம்

இவ்வாறு இராவணன் கூறியதும் அவன் இந்திரசித்து மகன எழுந்தான். அவன் முகத்தில் கடும் சினம் கொப்பளித்தது. "பேராற் றல் உள்ள பெருந்தகையே! உம்முடைய சபையில் எண்ணற்ற வீர ர்கள் நிறைந்திருக்கின்றனர். அவர்களில் மிகவும் வலுவிழந்தவர்களைக் கொண்டே எமது எதிரிகளை நிர்_{ட்}முலமாக்கிடலாம். இத்தகைய மிக எளிய பணிக்கு, முவலகங்களையும் வென்றவரும் மும்மூர்த்திகளின் அருளைப் பெற்றவருமான தாங்கள் படை நடத்திச் செல்வது இழுக்கு. என்னுடைய வீரத்தைப் பற்றி நானே எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை. இச்சபையோர் நன்கறிவார்கள். தாங்களும் அறிவீர்கள்.

எமது பகைவர்களிடம் நால்வகைப் படைகள் எவையுமில்லை. வளைந்த முதுகுகளை உடைய வானரங்களுடன் வரும் இரு மனிதர்க ளால் எமது வலிமை மிக்க பெரும் படையை என்ன செய்து விட முடியும்? எனக்கு விடை கொடுங்கள்! அந்தக் குரங்குகளின் தலைகள் அனைத்தையும் கொய்து இவ்வுலகத்தின் தரை அனைத்தும் பரப்பி விடுகிறேன்!" என்று கூறித் தன் தந்தையின் தாள் பணிந்து வேண்டி நின்றான்.

விபீடணன் கூற்று

இராவணனின் தம்பிமார்களுள் விபீடணனும் ஒருவன். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவன். தர்ம நீதிகளை உணர்ந்தவன். தெய்வ பக்தியில் அதிக ஈடுபாடு உடையவன். நல்லது கெட்டது தெரிந்தமையால் தானா கச் சென்று எந்தச்சிக்கலிலும் தலையிடாதவன்.

சீதாப்பிராட்டியாரை இராமபிரானிடமிருந்து இராவணன் சிறைப் பிடித்து வந்த காலத்திலிருந்தே தன் நாடான இலங்கைக்கு கெட்ட காலம் பிடித்து விட்டது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். கன் அண்ணனை அணுகி தனது கருத்துக்களைக் கூறத் தயங்கியவனாகவே விபீடணன் காணப்பட்டான். காமவெறி தலைக்கேறி, தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருந்த தன் தமயனுக்கு, நிலையில் எதைச் சொன்னாலும் ஏறப்போவதில்லை இன்றுள்ள என்பதைத் தெரிந்து, இதுவரை அமைதியாகவே தன் கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். மந்திராலோசனையில் கலந்து கொள்ளும்படி இராவணன் கேட்டுக் கொண்டமையினால் அங்கு சமூகமளித்தான். அச்சபையில் பேசப்பட்ட கருத்துக்கள் யாவும் இராவணனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவே கூறப்பட்டவை என்பதையும் உணர்ந்தான். சற்று முன் தனது சகோதரன் கும்பகர்ணன் கூறிய கருத்துக்களைக் கேட்ட இராவணனின் முகங்கள் தெரிவித்த அதிருப்தியைக் கண்டு பயந்த கும்பகர்ணன், நொடிப்பொழுதில் முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்துக் களைக் கூறத் தலைப் பட்டதையும் அவதானித்திருந்தான். இருப்பினும், எத்தகைய பின்விளைவுகளையும் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தனது நேர்மை யான கருத்துக்களைக் கூறத் தலைப்பட்டான்.

தனக்கு முன் பேசிய தன் அண்ணன் மகன் இந்திரசித்து தெரிவித்த கருத்துக்கள் விபீடணனைச் சினங்கொள்ள வைத்து விட்டது. எதிர்கால விளைவுகளை சீர்தூக்கிச் சிந்தித்துப்பேச முடியாத இளமைப்பருவத்தவன் இத்தகைய கருத்துக்களைக் கூறுவது தகாது என்பதனை முதலில் சுட்டிக் காட்டினார் விபீடணன். "தேவலோகம் வரை படையெடுத்துச் சென்று

செய்து விட்டமையால் மமதை கொண்டு தேவேந்திரனையே கைது தவமிருந்து, அவர்கள் தேவர்களை அளித்த நோக்கித் விட்டாய். வரத்தின் மகிமையினால் தான் அத்தகைய அநீதியான செயல்களில் அது உனது பலத்தினாலோ அல்லது உனது நீ ஈடுபடலானாய்! திறமையினாலோ ஏற்பட்ட வெற்றியல்ல! வீண் சொந்த ஆற்றல் வார்த்தைகளை விடுத்து ஒதுங்கி நில்!" என்று கூறி இந்திரசித்தை அடக்கினார்.

பின்னர் இலங்கேஸ்வரனைப் பார்த்து, "எல்லையற்ற வலிமை பொருந்திய தலைவனே! நீ தர்மநெறிகளைக் கைவிட்டு தகாத செயல் புரியத் தலைப்பட்டு விட்டாய்! கற்புக்கு உறைவிடமான சீதையை சிறைப் பிடித்தமையினால் இன்று வரை நிகழ்ந்தவை, உனக்கு முன்பு கிடைத்த காலம் நெருங்கி வருகிறதோ என்ற ஐயத்தைத் சாபம் நிறைவேறும் தருகின்றது. சிவபிரான் உறையும் திருக்கைலாய மலையை நீ பெயர்த் தெடுக்க முனைந்தபோது, நந்திதேவர் உனக்கிட்ட சாபத்தை நீ மறந்து குரங்கினால் கோள்...." குறுகும் விட்டாய் போலும். "கூலவான் அதன்படி வாலி என்னும் ஒரு என்பதுதான் நந்திதேவனின் சாபம். குரங்கின் வலிமையினால் நீ அவனிடம் தோல்வி கண்டாய். அத்துடன் முடிவுறாமல் இந்நகர் புகுந்த மற்றுமொரு குரங்கு பல அநர்த்தங்களைப் புரிந்து விட்டுச் சென்றது. அதேபோன்று எண்ணற்ற வானரங்கள் இராமரின் சேனையில் சேர்ந்து உன்னுடன் போராட வருகின்றன. உன்னை வென்ற வாலியையே தன் ஒரே அம்பினால் வீழ்த்தியவன் இராமன். ஆகவே போரை விடுத்து சமாதானம் நிலைபெற உரிய வழி முறைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்!" என்றவாறு விபீடணன் கூறினார்.

இரணியன் வதை

இராமபிரானுடைய கோபத்துக்காளானதால் ஏற்படப்போகும் தீங்குகளையெல்லாம் இராவணனிடம் எடுத்துரைத்து அவனை மனம் மாறச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடன் விபீடணன் பல கருத்துக் களைக் கூறினார். இக்கருத்துக்களைக் கேட்கக் கேட்க இராவணனின் கோபம் எல்லை கடந்தது.

முன்பொரு சமயத்தில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதவதி என்பவளை இராவணன் துன்புறுத்தினான். கோபங்கொண்ட அவள் தீயுனுட் புகுந்து தன்னை மாய்த்துக் கொண்டாள். அவள் இறுதியாக இராவணனுக்கு ஒரு சாபமிட்டாள், "உனக்கு நான் துன்பத்தை விளைவிப் பேன்" என்று கூறி மறைந்தாள். அவள் தான் இன்று சீதையாக அவதார மெடுத்திருக்கிறாள். இக்கதையையும் விபீடணன் அசுரர்க்கரசனிடம் கூறினார்.

விபீணடன் தொடர்ந்து கூறுகையில்:

"ஒப்புவமை கூறமுடியாத தலைவனே! இராமரும் இலக்குவனும் சாதாரண மானிடர்கள் அல்ல. தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்கள். அவர்க ளின் தந்தையாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தி, தேவேந்திரனை – சம்பரன் என்ற அசுர வீரனிடமிருந்து காப்பாற்றியவர். தேவேந்திரனுடன் போரிட சம்பரன் தேவர் உலகம் சென்றான். இந்திரன் தசரதனிடம் உதவி கோர, அவர் தனது வில்லுடன் தேவலோகம் சென்று சம்பரனை சம்கரித்து தேவேந்திரனின் துன்பம் தீர்த்தவர்.

தசரதனின் முன்னோர்

அதுமட்டுமல்ல, அவுணர்களை வென்ற காகுத்தன், பூமியில் எல்லா வளங்களும் உண்டாக அருள் புரிந்த பிறகு, ஏழ் கடல்களையும் உண்டாக் கிய சகரர் மற்றும் தேவலோகத்திலிருந்து – பூமியை வளம் நிறைந்ததாக்க – கங்கையை வரவழைத்த பகீரதன் ஆகியோரெல்லோரும் தசரதனின் முன்னோர்கள். அவர்கள் அனைவரும் தேவாம்சம் பொருந்தியவர்கள். அத்தகைய தசரதனின் மைந்தர்களைப் பகைத்துக் கொண்டாய். பாற் கடலைக் கடைவதற்கு தன் தோளையே கொடுத்து உதவிய வாலியை ஒரே பாணத்தால் வதைத்தவர் இராமர்; பெரு மராமரங்கள் பலவற்றை ஒரே அம்பினால் சாய்த்தவர். எமது அரக்கர் குலத் தோன்றல்களான கரன், விராதன், திரிகரன், நமது மாமன் மாரீசன், ஆகியோரையும் அழித்தவன். ஆகவே எமது குலத்தின் பண்புகளும் கீர்த்தியும் செல்வமும் அழிந்து விடாமலிருக்க, கற்பின் இருப்பிடமான சீதையை விடுவித்து இராமரிடம் சமாதானம் செய்து கொள்வதே ஒரே வழி!

இராமன் திருமாலின் அவதாரம்; முனிவர்களும் ஞானிகளும் செய்யும் யாகங்களுக்கு அசுரர்கள் இடையூறு செய்து, துன்புறுத்தி வருவத னால் இராமாவதாரம் எடுத்து வந்துள்ளார்!" என்று விபீடணன் கூறினார்.

இவற்றையேல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இராவணன் கடும் கோபங் கொண்டான். அவனுடைய இருபது கண்களும் விபீடணனைச் சுட்டு சாம்பராக்கி விடுவது போன்று தீ கக்கிக் கொண்டிருந்தன.

"திருமாலைப் பற்றியும் அவருடைய அவதாரமான இராமனைப் பற்றியும் பெரிதாகப் பேசுகிறாயே! தேவர்களை அடிபணிய வைத்து, இந்திரனைச் சிறைப்பிடித்த போதோ, வேறு பலசந்தர்ப்பங்களிலோ அந்த அவதாரம் என்ன செய்தது? வாலியிடம் நான் தோல்வி கண்டது உண்மை தான். அவன் முன் நின்று எவர் போரிட்டாலும் போரிடு வோரின் ஆற்றலில் பாதி வாலியிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடும் என்ற உண்மை தெரியாமையினாலே நேருக்கு நேர் நின்று அவனுடன் பொருதி னேன். எனது வலிமையில் பாதி உடனடியாக அவனிடம் சென்ற மையினால்தான் தோல்வி காண நேர்ந்தது.

இராமனும் வாலியை எதற்காக மறைந்திருந்து தாக்கினான்? தன் னுடைய பலத்தில் பாதியை வாலிக்குத் தாரைவார்க்க அவன் விரும்பா ததால்தான்! ஆகவே வாலியை வதைத்ததை எந்த வகையிலும் பாராட்ட முடியாது. வீண் கதைகளைக் கூறி மென்மேலும் என் கோபத்தைக் கிளறாதே!"

இராவணன் இவ்வாறு எச்சரித்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் விபீடணன் தன் கருத்துக்களை மீண்டும் கூறலானான். அரக்கர்குலத் திலே தோன்றிய மாபெரும் வீரனான இரணியன், மும்மூர்த்திகளிடம் சகல ஆற்றல்கயைம் பெற்ற ஐம்பூதங்களின் ஆதிக்கத்தையும் தன்னகத்தே அடக்கியதுடன் சூரிய சந்திரர்களின் போக்கினையும் தன் விருப்பப்படி மாற்றி அமைத்து, தானே கடவுள் என்று மமதை கொண்டு அழிந்தொழிந்த கதையை எடுத்துக் கூறலானார் விபீடணர்.

> வேதம் கண்ணிய பொருள் எலாம் விரிஞனே ஈந்தான்; போதம் கண்ணிய வரம் எலாம் தரக் கொண்டு போந்தான்; காதும் கண்ணுதல் மலர் அயன் கடைமுறை காணாப்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

பூதம் கண்ணியவலி யெலாம் ஒரு தனிப்பொறுத்தான்! (யுத்த காண்டம் – 130)

பொருள்:

இரணியனுக்கு வேதங்களின் உட்பொருளையெல்லாம் பிரம்ம தேவனே சுற்பித்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் பிரம்மதேவனிடமே வேண் டிய வரங்களை யெல்லாம் பெற்றுக் கொண்டான். சகலவற்றையும் அழிக்கும் வல்லமைபெற்ற சிவபிரான், காக்கும் கடவுளான திருமால், படைக்கும் பணிக்குரிய பிரம்மதேவன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளின் செயல்கள் அனைத்தையும் தானே எடுத்துக் கொண்டான். பஞ்ச பூதங்களான நிலம், நீர், நெருப்டி, ஆகாயம், காற்று ஆகியவற்றின் வலிமைமிக்க செயற்பாடுகளையும் தானே கைக்கொண்டு விட்டான்.

இரணியனைப் பற்றிய வரலாற்றை இராவணனுக்கு கூற முற்பட்ட விபீடணன், மேற்கண்டவாறு தான் கதையினை ஆரம்பித்ததாக கம்பர் பெருமான் கூறுகின்றார்.

இரணியாய நம

மகாபராக்கிரமசாலியான இரணியன் மும்மூர்த்திகளிடம் எல்லா வற்றையும் கற்றுணர்ந்து எண்ணற்ற வரங்களை அவர்களிடமே பெற்று, அவர்களை அடக்கிவிட்டு அவர்களுடைய கடமைகளையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டான். அண்டங்கள் அனைத்தையும் அடக்கியாளும் வல்லமை யைப் பெற்ற அவன், தானே கடவுள் என்றும் சகல சீவராசிகளும் தன்னையே வணங்க வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டான்.

"சிவாயநம" என்று பிரார்த்திப்போரைச் சிறையிலிட்டு சித்திர வதை செய்தான். "ஓம் நமோ நாராயணா" என்று நாமாவளி பாடுவோரை நையப் புடைத்து நசித்துக் கொன்றான்.

"சகலமும் நானே!" என்ற மமதையினால் தேவருக்கும் முனிவர்க ளுக்கும் மானிடர்களுக்கும் இன்னும் பாதாள லோகவாசிகளுக்கும் எண்ணற்ற கொடுமைகளைப் புரிந்தான்.

பிரகலாதன்

இப்பேற்பட்ட இரணியனுக்கு ஒருமகன் பிறந்தான். பிரகலாதன் அவன் பெயர். குருகுலத்தில் சிறு பிள்ளையாகப் படிக்கும்போதே நாராயண மூர்த்தியையே நமஸ்கரித்து வந்தான். அவனுக்கு அறிவூட்டிய ஆசான்கள் "ஓம் இரணியாய நம" என்று ஒதும்படி சொன்னால் "ஓம்

நமோ நாராயணயா நம" என்று துதிக்கலானான். இதனால் இரணிய னின் கோபத்துக்கு அஞ்சிய ஆசான்கள் பிரகலாதனின் கூற்றை இர ணியனிடம் போய் முறையிட்டார்கள். மகனை அழைத்து, குழந்தை தானே என்று பக்குவமாக தனது பெயரைக் கூறும்படி சொல்லிப் பார்த்தான். எத்தனையோ தரம் முயன்றும் முடியவில்லை. பிரகலா தனை தன்வசப்படுத்த முடியாமல் தண்டனைகளையும் கொடுத்தான் இரணியன். ஆனால் பிரகலாதனின் பிடிவாதத்தைத் தளர்த்த முடிய வில்லை.

ஒருமண்டபத்திற்கு பிரகலாதனை அழைத்துச் சென்று, எவ்வளவோ ஆசை வார்த்தைகளை எல்லாம் சொல்லி, வகைவகையான தின்பண்டங்களை எல்லாம் கொடுத்து, ஒருதடவையாவது "இரணியாய நம" என்று கூறும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுப் பார்த்தான். ஆனால் பிர கலாதனோ "நாராயணாய நம" என்றே கூறினான்.

இதனால் வெகுண்ட இரணியன், பிரகலாதனை ஒரு தூணருகில் நிறுத்தி னவத்துக்கொண்டு, "உன் நாராயணன் எங்கேயடா இருக்கிறான்?" என்று கேட்டான். பிரகலாதன் "என் தெய்வம் தூணிலும் இருப்பான்! துரும்பிலும் இருப்பான்!," என்றான் மழலை மொழியில். ஒரு பெரும் தூணைச் சுட்டிக் காட்டிய இரணியன், "இந்தத் தூணிலுமாடா இருப்பான்?" என்று எரிச்சலுடன் கேட்டான். பிரகலாதன் "ஆமாம் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் இங்கேயும் தான் இருப்பான்!" என்றான்.

தனது கதாயுதத்தை ஓங்கி அத்தூணின் மீது இரணியன் அடித் தான். அப்போது அத்தூண் பிளந்து நரசிம்மமாக வெளிவந்த நாரா யணன், இரணியனை வதம் செய்தார். இரணியனை ஒழித்துக் கட்டவே அவ்வாறு திருமால் நரசிம்மாவதாரம் எடுத்தார்.

இக்கதையை இராவணனிடம் விபீடணன் எடுத்துக் கூறினான்.

"விபீடணா! நீ எம்பகைவர்களைப் புகழ்ந்து பேசுகிறாய். உன் குலத்தையே இழிவு படுத்துகிறாய். உன் அண்ணன் அரக்கர் குலத் தலைவனாகிய என்னைக் கேவலப் படுத்திவிட்டாய். என் எதிரிகளுடன் சேர்ந்து என்னை வீழ்த்தி விட்டு இந்த அரியணையில் ஏறி அமர்ந்து கொள்ள நீ கருதுகிறாய். உன்னால் இதனை அடைய முடியுமா? துரோகி!"

இவ்வாறு இராவணன் சிங்கம் போல் கர்ஜித்தான்.

அயோத்தி இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த விபீடணன்

இராமபிரான் சாட்சாத் திருமாலின் அவதாரம் என்றும் அற நெறி பிறழ்ந்து கொடுமைகள் தலையெடுக்கும் காலங்களில் திருமால் அவதாரம் எடுத்து அறத்தை நிலைநிறுத்துவார் என்றும் பலவாறான கதைகளை விபீடணன் இராவணனிடத்தில் எடுத்துரைத்தான். அரக் கர் குலத்து முன்னோனான இரணியனின் கொடுமைகளை ஒழித்துக்கட்ட நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்து அவனை வதம் செய்தார் மகாவிஷ்ணு என்றும் கூறினான். இக்கூற்றுகளில் புதைந்து கிடந்த உண்மைகள் எவற் றையும் இராவணனால் டுரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அகங்காரம் இலங்காதிபதியின் அறிவை மறைத்து விட்டது. ஆணவம்தான் தலைக் கேறியது. இதனால் தன் தம்பியே தனக்கு விரோதியாகி விட்டான் என்று கருதத் தலைப்பட்டான்.

"ஒடிப்போய்விடு!"

"நீ என் கூடப் பிறந்தவன்; ஆனால் என் முன்னாலேயே எனது எதிரியைப் புகழ்ந்து, அவனிடம் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கோரும்படி துணிந்து கூறிவிட்டாய் "தம்பியைக் கொன்றவன்" என்ற பழிச் சொல் எனக்கு ஏற்படலாகாது என்பதற்காக உன்னை உயிருடன் விட்டு விட் டேன். என் கண்முன் நில்லாதே! எங்காவது ஓடிப்போய்விடு!" என்று விபீடணனை விரட்டியடித்தான் இராவணன்.

அண்ணன் இராவணனுக்கு எந்த அறநெறியும் இப்போது ஏறப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட விபீடணன் மந்திரா லோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார். விபீடணனுடன் வேறுபலரும் வெளியேறினர். அவர்கள் அனைவரும் அறவழி நடப்பவர்களேயாவர். இவர்களில் அனலன், அனிலன், அரன் மற்றும் சம்பாதி என்ற நான்கு அறவழி நாடும் அரக்கர்களும் அடங்குவர். இவர்கள் நால்வரும் விபீடணரின் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பல நாழிகைகள், அடுத்து எவ்வாறு நடந்துகொள்வது என்பதை ஒட்டி விவாதித்தனர்.

இராவணன் இன்றுள்ள நிலையில் எத்தகைய தார்மீக மார்க்கத் திலும் நாட்டம் கொள்ளப் போவதில்லை. நாட்டுக்கும் நாட்டு மக்களின் கேட்டுக்குமே இராவணன் வழி அமைத்து விட்டான் என்பதனால் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதே உசிதம் என்று முடிவெடுத்தனர்.

இராமாயணம்

அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை தழைத்தோங்கச் செய்யும் பணிக்காக அவதரித்த திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுவதே மேலானசெயல் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். உடனடியாகவே அவர்கள் அனைவரும் இலங்கையின் வடமேற்குக் கடற்கரை சென்று வான்வழி விமானத்தில் தாவி இராமபிரானும் வானரப்படைகளும் தங்கியிருந்த பாரதத்தின் தென்கரையை அடைந்தனர்.

இராமபிரான், இலக்குவன், சுக்கிரீவன், அனுமன், அங்கதன், ஜாம்பவன் மற்றும் சுக்கிரீவனின் அமைச்சரவையைச் சேர்ந்தோர், பிர தானிகள் ஆகியோர் மலையடிவாரத்தில் ஆலோசனை கலந்திருந்தனர். ஏனைய வானரப் படை வீரர்கள் அனைவரும் கடற்கரை மணற் பரப்பிலும் அண்டையிலுள்ள மரங்களிலும் பரந்திருந்தனர். சற்றுத் இலங்கையிலிருந்து வான் மார்க்கமாக வந் திறங் கிய தூரத்தில் விபீடணனும் அவனுடன் வந்த நால்வரும் தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்ட வானரர்கள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. வந்தவர்கள் அரக்கர்கள் தான் என்பதை வானரவீரர்கள் உறுதிசெய்து கொண்டனர். இராம பிரான், சுக்கிரீவன் முதலானோரிடம் தகவல் சொல்ல சிலவீரர் பலவீரர்கள் வந்தவர்களைச் கள் விரைந்தனர். ஏனைய சூழந்து கொண்டனர்.

விபீடணர் கிரீடம் கரித்து அரசனைப் போல் தென்பட்ட மையினால் இராவணனே தனது சுயரூபமான பத்துத் தலைகளைத் தவிர்த்து – ஒரு தலையுடன் வருகிறானோ என்று சந்தேகித்தனர். உட பிடித்துக் கட்டிவிட வேண்டும் என்றும் னடியாகவே அவர்களைப் தயவுதாட்சணியமின்றி அவர்களைக் கொன்று விட வேண்டுமென்றும் சிலர் திட்டமிட்டனர். இவ்வாறு பலரும் பலவிதமாகக் குசுகுசுக்க ஆரம் பித்ததும், விபீடணன் தனது இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்தி விட்டு, "இராமபிரானின் உத்தம பணிக்காக அவருடன் இணைந்து திரண்டு வானர வீரர்களாகிய உங்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் வந்துள்ள வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். நாங்கள் இங்கு எந்தக் கெட்ட நோக்கத்துடனும் வந்தவர்களல்ல. நான் இலங்காதிபதி இரா வணனின் சொந்தத் தம்பி. விபீடணன் என் பெயர். எனது அண்ணனின் நோக்கம் தவறு என்று சுட்டிக் காட்டியமையினால் நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டியதாயிற்று. இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகவே வந்தோம்!" என்று கூறினார்.

சந்தேகம் தீரவில்லை

அப்போதும் வானரப்படையினர் மத்தியில் நம்பிக்கை ஏற்பட்ட

தாகத் தெரியவில்லை. இதனால் விபீடணரையும் அவர் குழுவினரை யும் மேலும் நகரவிடாமல் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நின்றனர். இராமபிரானிடம் தகவல் தெரிவிக்கச் சென்றவர்கள் திரும்பி வரும்வரை விபீடணரையும் தோழர்களையும் அதே நிலையில் நிறுத்தி வைத்திருந்தனர்.

இதேவேளையில் விபீடணர் வருகைபற்றிய தகவல் கிடைத்ததும் இராமபிரானுடன் இருந்தவர்களும் சற்றுப் பதற்றமடைந்தனர். இராமபிரானும் ஆஞ்சநேயரும் எதுவித பதற்றமும் இன்றிக் காணப்பட் டனர். இராமபிரானைப் பார்த்து ஆஞ்சநேயர் பொருள் பொதிந்த புன்னகையை உதிர்த்தார்.

கடற்கரையிலிருந்து மற்றுமொரு குழுவினர் புறப்பட்டுவந்து, வந்திருப்பவர்கள் இராவணனின் தம்பி விபீடணர் என்பதைக் கூறினர். விபீடணர் என்ன நோக்கத்துடன் வந்திருக்கிறார் என்பதையும் அவர்கள் கூறினார்கள். இராமபிரான் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ளவர்களைப் பார்த்து, "நமது எதிரியான் இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் சொந்தத் தம்பி விபீடணன் எம்மிடம் அடைக்கலம் கோரி வந்திருக்கும் இத்தருணத்தில், நாம் எவ்வகையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உங்கள் கருத் துக்களைக் கூறுங்கள்!" என்று கேட்டார்.

இராமபிரானுடைய வினாவுக்கு முதலில் விடையிறுத்தவன் வானரர் வேந்தனான சுக்கிரீவனே. "அரக்கர்களில் நேர்மையானவன் என்று எவரையும் குறிப்பிட முடியாது. அவர்கள் அனைவருமே முர்க்க குணமுடையவரே! விபீடணன் தன் தமையனைப் பகைத்துக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கிறான் என்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியா திருக்கிறது. ஒர் இக்கட்டான நிலையில் தனது அண்ணன் சிக்கப் போகிறான் என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்து அவனைவிட்டு நீங்கி பகைவரிடத்தில் அடைக்கலம் புகுவதானது ஒரு வீரனுக்குரிய செயலல்ல. தன் அண்ணனோ ஆசிரியனோ அல்லது அன்னை தந்தையரோ அற வழி தவறினால் அவர்களை விட்டுப் பிரிய எண்ணும் ஒருவன் தவ வாழ்க்கையை மேற்கொள்வானேயல்லாமல், எதிரியின் பக்கம் செல்ல என்றுமே நினைக்க மாட்டான். அப்பேற்பட்ட ஒருவன் உண்மையிலேயே அடைக்கலம் தேடிவந்தாலும், அவ்வாறு அடைக்கலம் தங்களிடம் சகல அறங்களையும் தெளிவாக தங்களுக்கு அறிந்த த(நவத) ஏற டடையதாகாது!" இவ்வாறு சூரியன் மகனான சுக்கிரீவன் இராமபிரா னிடத்தில் அறநெறிகளையிட்டு விவரமாக எடுத்துரைத்தான். இக்கருத்துக்கமைவாகவே ஏனையோரும் கருத்துரை வழங்கினர். இராமபிரான் அனுமனின் கருத்தை அறிவதற்காக அவருடைய முகத்

தைப் பார்த்தார். தன் தலைவனின் பார்வைக் குறிப்பின் உட்பொருளை உணர்ந்த அனுமன் உடனடியாக இராம பிரானைத் தொழுத வண்ணம் தன் கருத்தினைக் கூறலானார்:

"விபீடணன் ஒரு மாமேதை!"

"ஐயனே! வஞ்சனைக்குணமுடைய ஒருவரின் முகத்தையும் அங்க லட்சணங்களையும் பார்த்தவுடனே அவர்களை அறிந்து விடலாம். விபீட ணரை இராவணனின் கொலுமண்டபத்திலேயே நான் பார்த்தேன். நல்லறங்களனைத்தையும் தெரிந்து வைத்திருக்கும் ஒரு மாமேதை விபீடணன். தூதுவனாக இலங்கை சென்றிருந்த என்னைக் கொன்று விடுமாறு இராவணன் கட்டளையிட்டபோது, "தூதுவனைக் கொல்வது அரச நீதிக்குகந்ததல்ல" என்று தடுத்த ஒரேஒரு அறநெறியாளர் அவர் தான். அரக்கர்கள் எல்லோருமே அறத்தை மறந்தவர்கள் என்று கணக் கிட்டு விடலாகாது. இலங்கையில் பிராட்டியாரைத் தேடி இரவு வேளை யில் மாளிகைகளைச் சுற்றி வந்த போது விபீடணன் மாளிகையையும் பார்க்க நேர்ந்தது.

அரக்கர்கள் பெரும்பாலும் மது அருந்தும் பழக்கமுடையவர்கள். மாமிச உணவு புசிப்பவர்கள். ஆனால் விபீடணன் இல்லத்தில் இத்தீய பழக்கங்கள் எவற்றுக்கும் இடமில்லை என்பதை உறுதியாக்கிக் கொண் டேன். தெய்வீகக் களையுடன் ஒரு அந்தணரின் இல்லம் போல்காட்சி தந்தது அந்த மாளிகை. எனவே என்னிடம் தாங்கள் கேட்ட வினாவுக் குரிய பதிலைஅளித்து விட்டேன். மேற்கொண்டு தேவரீர் எத்தகைய முடிவை எடுக்கிறீர்களோ, அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கச் சித்தமா யிருக்கிறேன்!" என பயபக்தியுடன், மாருதியான ஆஞ்சநேயர் தமது கருத்துக்களை கூறி இராமபிரானின் தாள் தொட்டு வணங்கினார்.

அனுமன் கூற்றை கம்பர் பெருமான் இவ்வாறு தருகிறார்;

நிந்தனை நறவமும் நெறியில் ஊன்களும் தந்தன கண்டிலேன்; தரும தானமும் வந்தனை நீதியும் பிறவும் மாண்பு அமைந்து அந்தணர்மனை எனப் பொலிந்ததாம் அரோ (யுத்தகாண்டம் – 402)

பொருள்:

கேடு விளைவிக்கின்ற சுரபானமான மதுவும், நல்ல நெறியில் செல்ல வொட்டாமல் தடுக்கும் மாமிச உணவும் விபீடணனுடைய மாளி கையில் காணப்படவில்லை. தான தருமங்கள் தழைத்தோங்கும் இடமா கவும், தெய்வத்தை பயபக்தியுடன் பூசனை செய்தல் போன்ற நீதி நெறிகளும் ஏனைய நன்மைகளும் நிறைந்த அந்தணருடைய இல்லம் போலவும் அம்மாளிகை இருந்ததைக் கண்டேன்.

அனுமன் கூறிய கருத்துக்களே விபீடணனின் உண்மையான தோற் றத்தை இராமபிரானுக்குக் காட்டியது. அங்கு குழுமியிருந்த சுக்கி ரீவன் முதலானோருக்கு தன் கருத்துக்களை இராமபிரான் எடுத்துக் கூறினார். "விபீடணன் மாபெரும் தவசிருந்து பல வரங்களைப் பெற்ற வன். ஐயிரண்டு திசை முகத்தும் தன்புகழை வைத்தோனான இரா வணேசனிடம் குற்றங்கண்டு எம்மிடம் நாடிவந்ததிலிருந்தே விபீடணனின் நல்ல குணம் தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டது. அத்தகைய மேலோனை அணைப்பதனால் தீங்குற்றாலும் கவலையில்லை. அவனை எம்முடன் அணைப்பதனால் நன்மையே விளையும் என்றே எனக்குப் படுகிறது!" என்று வேறு பல கருத்துக்களையும் கூறினார்.

வேந்தரானார் விபீடணர்

இராமபிரான், இராவணன் தம்பியாகிய விபீடணனுக்கு அடைக் கலம் தருவதே சிறப்பானது என்று, அதற்கான பல காரணங்களையும் அனைவரிடமும் கூறினார். அபயம் என்று வந்து சேரும் எவருக்கும் அடைக்கலம் தருவதே சிறந்த பண்பு என்பதைப் பல கதைகளைக் கூறி விளக்கினார். அடைக்கலம் கோருபவர் எத்தகைய தீய எண்ணத் துடன் வந்தாலும், அதனால் பெரும் தீமையே நேரிட்டாலும், அதற் காகக் கவலைகொள்வது அழகல்ல என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

பாற்கடலைக் கடையும் போது ஆலகால விஷம் தோன்றியது. இதனால் அஞ்சிய தேவர்கள் சிவபிரானிடம் அபயம் கோரியபோது, பரம்பொருளே ஆலகால விஷத்தின் கொடுமையை உணர்ந்தவராயினும் தானே – அவ்விஷத்தை அள்ளித் தன் வாயில் இட்டார். இராம பிரானின் முன்னோரான சிபிச்சக்கரவர்த்தியிடம், வேடுவனுக்குப் பயந்த புறாவொன்று பறந்தோடிச் சென்று அடைக்கலம் கோரியது. சிபிச்சக்கர வர்த்தி புறாவின் எடைக்கு எடை இறைச்சியைத் தன்னுடலிலிருந்தே வெட்டி எடுக்குமாறு வேடனிடம் வாக்களித்து, துலாபாரத்தில் ஏறிய கதையையும் இராமபிரான் கூறினார்.

கஜேந்திரன் எனும் யானையை ஒரு முதலை பிடித்திழுத்து நீரில் அமிழ்த்திக் கொல்ல முயன்றபோது, "ஆதிமூலமே! அடியேன் உனக்கு அடைக்கலம்!" என்று அலறியதும் , திருமாலே வந்து கஜேந்திரனைக் காத்த கதையையும் இராமபிரான் கூறினார்.

இத்தகைய கதைகளைக் கூறி வானரப்படைகளிடத்தில் ஏற்பட்ட அச்சத்தை இராமபிரான் தீர்த்து வைத்ததும், அவர்கள் அனைவரும் ஐயம் தெளிந்தவர்களானார்கள். விபீடணனைப்பற்றி ஆஞ்சநேயர் கூறிய கருத்துக்களும் மேலும் தெளிவினை ஊட்டியது. விபீடணனை தன் னிடம் அழைத்து வருமாறு வானரர் தலைவன் சுக்கிரீவனையே இராம பிரான் கேட்டுக் கொண்டார்.

அண்ணனுக்கே நன்றி

கடற்கரையில் வானரவீரர்களின் பாதுகாப்பு அரண் பலமுடன் விளங்க நடுவில் விபீடணனும் அவருடன் இலங்கையை விட்டு வந்தவர் களும் நின்றிருந்தனர். அவர்களை அணுகிய சுக்கிரீவன், விபீடணனிடம் சென்று இன்முகம் காட்டி, இருகைகளாலும் அன்புடன் தழுவிக் கொண்டார். இராம பிரான் அடைக்கலம் அளித்து விட்டதாகவும் தன்னு டன் வந்து இராமபிரானைக் காணுமாறும் விபீடணனை சுக்கிரீவன் அழைத்தார். உளம் மகிழ்ந்த விபீடணனும் அவர் தம்தோழரும் இராம பிரானிடம் சென்றனர். சாட்சாத் திருமாலாகவே விபீடணன் கண்க ளுக்கு இராமபிரான் காட்சி அளித்தார். இப்பேற்பட்ட தெய்வாம்சம் பொருந்திய மூர்த்தியைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பைத் தனக்களித்தமைக்காக தனது தமையனான இராவணனுக்கு மனதார நன்றி கூறிக் கொண்டார் விபீடணன்.

தன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிய விபீடணனை தன் இருகை களாலும் தொட்டு எழுப்பிய இராமபிரான், அவரைத் தன் மார்புறத் தழுவி தன் அன்பைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

"எழுவர் ஆனோம்"

விபீடணரையும் இராமபிரான் தனது சகோதரர்களுள் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொண்டதாக கவிச்சக்கரவர்த்தி செய்யுளில் இவ்வாற காண் பிக்கிறார்.

> குகனொடும் ஐவர் ஆனேம் முன்பு பின் குன்று சூழ்வான் மகனொடும் அறுவரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த அகன்அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவர்ஆனேம் புகல் அருங் கானம்தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை. (யுத்தகாண்டம் – 448)

பொருள்:

ஏற்கனவே நாங்கள் சகோதரர்கள் நால்வராக இருந்தோம். (கங்கைக்கரையில் ஓடம் செலுத்துபவனாக இருந்த) குகனோடு ஐவரா னோம். கிட்கிந்தையில் சூரியனின் மகனான சுக்கிரீவனுடன் ஆறு பேரானோம். எம்முடன் நட்புக் கொள்வதற்காக எம்மிடம் வந்த உம்முடன் எழுபேர்களாகி விட்டோம். கானகத்தில் வாழும் பாக்கியத்தை எமக்கு அளித்த எம்தந்தையாகிய தசரதன் பெருமைக்குரிய புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற்றவரானார்".

இராமபிரானின் அன்புக்குப்பாத்திரமான சகோதரர்களுள் ஒரு வன் என்ற அந்தஸ்தினைப் பெற்ற விபீடணன், தான் தன் பிறவிப்பயனை அடைந்து விட்டதாகக் கருதினார். கண்கள் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர்

இராமாயணம்

சொரிந்தன. தன்னைப் பற்றிய உண்மையான நிலையினை ஆஞ்சநேயரே இராமபிரானுக்கு எடுத்துக் கூறியிருக்க வேண்டும் என்று அவருடைய உள்ளுணர்வில் உதித்தது. இதனால் வாயுபுத்திரன் நின்ற திசையைப் பார்த்து தனது கண்களினாலேயே நன்றி தெரிவித்தார்.

இராமபிரான், விபீடணனை தன் சகோதரர்களுள் ஒருவராக ஏற்றுக் கொண்டதுடன் மட்டுமல்லாமல் இலங்காபுரியின் மாமன்னன் என்ற தகுதியையும் அளித்தார். இலக்குவனை அழைத்து, அதே பொழு தில் உள்ள சுபமுகூர்த்தத்தில் விபீடணனை இலங்கையின் வேந்தனாகப் பிரகடனப்படுத்தி, அதற்கான முடியினையும் சூடுமாறு பணித்தார். விபீடணன் சற்றும் எதிர்பாராத இப் பெருமை தன்னை வந்து சேர்ந்த மையினால் சற்றுத் திகைத்துத் தடுமாறிப் போனார். தனக்கு எம் முடியும் வேண்டாம். தனக்கு அபயமளித்த அயோத்தி மாநகரின் வேந்தன் இராமனின் திருப்பாதணிகளே தன் தலைமீது சூடப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார் விபீடணர். ஏற்கனவே தம்பி பரதனுக்குத்தன் பாதுகைகளை அளித்ததைப்போன்று விபீடணனுக்கும் அளித்தார்.

இலங்கை வேந்தன்

"இலங்கைவேந்தனான விபீடணனை வானரமன்னன் சுக்கிரீவனும் தம்பி இலக்குவனும், எமது வானரப்படைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு வாருங்கள்!" என்று இராமபிரான் கூறினார். உடனடியாக சந்தன மரத்தாலான ஓர் அழகிய சிவிகையில் ஏற்றி, வானர வீரர்கள் சுமந்து வர, வானரசேனை – படைகள் முகாமிட்டிருக்கும் பாசறைகளுக்கு விபீடணரை அழைத்துச் சென்றனர். வானர வீரர்கள் அளவிலா மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து தமது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தனர்.

விபீடணர் மட்டிலா மகிழ்ச்சியுடன் மீண்டும் வந்து இராமபிரானின் அடி தொழுதார். விபீடணருக்குரிய இருக்கையில் அமரச் செய்த இராம பிரானிடம் விபீடணர் ஒரு கோரிக்கையை விடுவித்தார். அரக்கர் குலமா னாலும் அறம் பிறழாது வாழ்ந்த பரம்பரையில் மாபெரும் அதர்மங் களும் அக்கிரமங்களும் குடிகொள்ள இரணியன், இராவணன் போன் றோரே காரணகர்த்தாக்களாக இருந்தனர். அக்குலத்துக்கேற்பட்ட களங்கம் தன்னையும் வந்தடையாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பி யமையினால், "இராவணனுடன் பிறந்த தோஷத்தை நீக்கியருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்!", என்று கேட்டுக் கொண்டார் விபீடணர். இராமரும் புன்முறுவல் பூத்தவராக அக் கோரிக்கைக்கு இணக்கம் தெரிவித்தார்.

ஆழ்கடலைத் தாண்ட...

அன்றிரவு இராமபிரான் இளைய பெருமாளான இலக்குவன், சுக்கிரீவன், ஆஞ்சநேயர் போன்றோருடன் விபீடணரும் தோழர்களும் அமர்ந்து பல தரப்பட்ட பிரச்சனைகளையும் ஆராய்ந்தனர். இலங்கையின் பாதுகாப்பு நிலைகளையும் அரண்களையும் பற்றி விபீடணரே எடுத்து ரைத்தார். இலங்கை முக்கியமாக எல்லாத்திசைகளிலும் ஆழ்கடலே சூழ்ந்து அரண் செய்திருப்பதை விபீடணர் எடுத்துக்காட்டினார். இலங்கை நாட்டின் நான்கு திசைகளிலும் மாபெரும் வீரர்களடங்கிய படைகள் காவல்காத்து நிற்பதாகவும் அவற்றின் எண்ணிக்கைகளையும் விரிவாகக் கூறினார்.

படைகளின் எண்ணிக்கையையிட்டு விவரிக்கும் கவிஞர் பெருமான், கோடிக்கணக்காகவே காட்டுகிறார். கம்பர் காலத்தில் கோடி என்பதற் கான அர்த்தம் எத்தகையதாக இருந்ததோ தெரியவில்லை. இலங்கை யின் வடதிசைக்கான காவலரண்கள் மட்டும் எண்ணிருகோடி என் கிறார். இதேபோல் ஏனைய திசைகளிலும் பலப்பல கோடி வீரர்கள் உள்ளனர் என்கிறார்.

பல இலட்சம் வானர வீரர்களை கடலரணைக் கடந்து எவ்வாறு இலங்கை கொண்டு சேர்ப்பது என்பதைப்பற்றிய சர்ச்சை தொடங்கியது. வாயு குமாரனான ஆஞ்சநேயர் கடலைக் கடக்க விஸ்வருபமெடுத்து விண்தாவிச் சென்றார். அவ்வாறு செல்ல வல்லமை உடைய சிலர் இருக்கிறார்கள். எனினும் ஒரேதடவையில் அனைவரும் இலங்கைக் கரையினைச் சென்றடைய வேண்டும். இதற்கான வழி என்ன என்று இராமபிரான் விபீடணரை வினவினார்.

விபீடணர், இராமபிரானை வியப்புடன் பார்த்தார். "தாங்களா இந்தச் சிறு விடயத்துக்கு என்னிடம் யோசனை கேட்கிறீர்கள்?" என்ற தோரணையில் அப்பார்வை இருந்தது. இருப்பினும் தனது கருத்தைக் கூறினார்.

"பிரபு! சாகரம் தோன்றக் காரணமாக இருந்த சகர மாமன்னர் வழி தோன்றியவர் தாங்கள். தாங்கள் கோரிக்கை விடுத்தால் வர்ண தேவனே விரைந்து வந்து தங்கள் படையுடன் தாங்கள் செல்ல, கடலி லேயே ஒரு வழியை ஏற்படுத்தித் தரமாட்டாரா?!"

இவ்வாறு விபீடணர் கூறியதும், இலக்குவனை அழைத்த இராம பிரான், வர்ண பகவானை வேண்டி விரதமிருப்பதற்கான ஆயத்தங் களைச் செய்யுமாறு பணித்தார். வானர வீரர்களின் உதவியுடன் விரைந்து இராமபிரானின் நோன்புக்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. இராமபிரான் பூசைகளைச் செய்து உரிய முறையில் வர்ண பகவானை வந்திக்கும் மந்திரங்களை ஜெபிக்கலானார்.

நாட்கள்பல சென்றும் வர்ணபகவான் தோன்றவில்லை. இராம பிரான் அமைதி குலைந்தவராய், கோபம்பொங்க தன் வில்லை எடுத்து நாணேற்றி, கணையினை எய்ய ஆயத்தமானார்.

சேது பந்தனம்

இராமபிரான் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து கடும் விரதமிருந்து வருணபகவானைத் துதித்து எதுவித பலனும் கிடைக்கவில்லை. வரு ணன் தோன்றவில்லை. தன்னை வருணன் உதாசீனம் செய்து விட்ட தாகக் கருதிய இராமபிரான், தம்பி இலக்குவனிடம் தனது வில்லையும் அம்பறாத் துணியையும் கொண்டு வருமாறு பணித்தார். இலக்குவனும் உடனடியாக அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். கோதண்டத்தில் நாணை ஏற்றி, அதனை ஒருதடவை சுண்டி இழுத்ததுமே, அண்ட சராசரமெங்கும் பேரொலியாக நாணொலி கேட்டது.

கடலை நோக்கி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கணைகளை இராம பிரான் ஏவினார். கடலில் தீச்சுவாலை எழுந்தது. இரு கூறாகக்கடல் பிரிந்தது. கடல் பிராணிகள் யாவும் நிலைகுலைந்து உயிர் துறந்தன. ஐம் பெரும் பூதங்கள் – நீர் உட்பட – யாவும் இயல்பு நிலை தளர்ந்தன. தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் ஏனைய உலகத்தவர்களும் அஞ்சி நடுங்கிய வர்களாக ஒடோடி வந்து தென்கடலில் என்ன நடைபெறுகின்றது என் பதை ஆவலுடன் அவதானித்தனர்.

வருணபகவான் அப்போது தான் ஓடோடி வந்து இராமபிரா னிடம் சரண் புகுந்தார். "ஐயனே என்னை மன்னித்தருள்வீர்களாக. தாங்கள் என்னை அழைக்கும் போது நான் வெகுதூரத்திற்கப்பால் இருந்தேன். ஏழாம்கடலில் சுறாமீன்களுக்கிடையில் பெரும் சண்டை மூண்டிருந்தது. அச்சண்டையை விலக்கி சமாதானம் ஏற்படுத்துவ தற்காகச் சென்றிருந்தேன். இதனால் தான் தாமதம் ஏற்பட்டதே தவிர, நான் வேண்டுமென்று தங்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை!"

இவ்வாறு வேதனையுடன் வருணன் கூறியதை மிக அழகாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி பல செய்யுள்களில் தருகிறார். அவர் தொடர்ந்து இராமபிரானைத் துதிக்கும் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

> ஆழி நீ அனலும் நீயே அல்லவை எல்லாம் நீயே! ஊழி நீ உலகும் நீயே அவற்றுறை உயிரும் நீயே வாழியாய் அடியேன் நின்னை மறப்பெனோ வயங்கு செந்தீச் சூழற உலைந்து போனேன் காத்தருள் சுருதி மூர்த்தி! (யுத்தகாண்டம் – 597)

பொருள்:

"கடலும் நீ இதனைச் சுட்டெரிக்கும் தீயும் நீயே! இவற்றுடன் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய பொருட்களும் நீயே. இவை அனைத்தினது இறுதியும் நீயே! அவற்றின் உயிராக உள்ளவனும் நீயே! என்றென் றும் நிலைத்து நிற்கிறவனாகிய உன்னை நான் மறந்து விடுவேனோ? செந்தீச்சுடர் எங்கும் பரந்து என்னையும் தீய்க்கிறது. இந்நிலையில் என்னைக் காத்தருள வேண்டுகிறேன் ஆதி மூர்த்தியே!"

கோபம் மறைந்தது

வருண பகவான், மிகப்பணிவாக இராமபிரானை வேண்டியதும் அவருடைய கோபம் மறைந்தது. சாந்த மூர்த்தியானார். ஆனால் அவரு டைய கோதண்டத்திலேறிய அம்பு ஒன்று விடுபடாமல் இருந்தது. நாணில் பூட்டப்பட்ட கணையிணை திரும்ப எடுக்க முடியாது என்பத னால் அதனை எங்காவது செலுத்தியாக வேண்டியதே நியதி. இராம பிரான் சமுத்திர அதிபதியான வருண பகவானிடமே ஆலோசனை கேட்டார். அப்போது வருணன், "ஐயனே! மருகாந்தாரம் எனும் தீவிலே வாழும் அவுணர்களால் உலகில் பேரழிவு ஏற்படும் அபாயம் ஏறபட் டிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களை நோக்கி தங்கள் பாணத்தை ஏவுங் கள்!" என்று கூறினார். இராமபிரானும் அவ்வாறே பாணத்தை ஏவுவ் அவுணர்கள் அத்தனை பேரும் மாண்டனர்.

வருணனின் ஆலோசனை

வருணன் தொடரலானார்:

"இக்கடலானது ஆழம்மிக்கது. இது இரு கூறாகப் பிரிந்து கிடப்ப தனால் மேலும் பல இயற்கை உபாதைகள் ஏற்படும். மேலும் இங்குள்ள வானரப்படைகள் இதனூடாக நடந்து சென்று இலங்கைக் கரை சேர் வதற்கு மிகக் கூடுதலான காலம் தேவைப்படும். இக்கரையிலிருந்து நேரே பாதாளம் வரை இறங்கி அதன் பின்னர் மேலே ஏறி அக்கரை சேரவேண்டும். இதனால் படையிலுள்ள வானரங்கள் மிகவும் துன்பப்பட வேண்டி வரும். ஆகவே பிரிந்து கிடக்கும் கடலை ஒன்று சேர வைத்து விடுங்கள்.

மலைகளைப் பிளந்து பெரும்கற்களைக் கொண்டு வந்து குவித்து ஓர் அணையினை அமையுங்கள். அதன்மீது நடந்தே அக்கரைசேர்ந்து விடலாம். இதுவே எனது ஆலோசனை!"

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வருணபகவான் கூறிய ஆலோசனையை இராமபிரானும் ஏற்றுக் கொண்டார். வருணன் மற்றுமொரு ஆலோசனையையும் கூறினார். தேவலோகத்திலுள்ள விஸ்வகர்மாவுக்கு நளன் எனும் வானரகுல மகன் இருக்கிறான். அவனைத் தருவித்தே அணையைக் கட்டுமாறு கூறினார். அவ்வாறே நளன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். சேதுக்கடலை ஊடறுத்து பாலம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை நளன் திட்டமிட்டான். வானரர்க்கரசனான சுக்கிரீவன், இராவணன் தம்பியான விபீடணன், ஆஞ்சநேயர் ஆகியோர் நளனுடன் சேர்ந்து திட்டத்தைப் பரிசீலித்தனர். இறுதியாக இராமபிரான் மற்றும் இளைய பெருமாள் இலக்குவன் ஆகியோரின் அங்கீகாரமும் பெறப்பட்டது.

அணை எழுந்தது

அணையை எழுப்புவதற்கேற்ற கற்களை எங்கிருந்து எவ்வாறு கொண்டு வந்து சேர்ப்பது என்பதனை ஆராய்ந்தறிய ஒருகுழு அமைக்கப் பட்டது. கரடிகளுக்கு அரசனான ஜாம்பவன் இக்குழுவின் தலைமையை ஏற்றார். உடனடியாக அவர்தன் குழுவினருடன் கிளம்பி கழுகரசன் சம்பாதி இருக்கும் இடம் சென்றார். சம்பாதி தன்னுடைய ஏவலாளர் களை ஏவினார். அவர்கள் வானில் பறந்து சென்றே அணைக்கேற்ற கற்களைச் சுலபமாகப் பெறும் இடங்களைக் கண்டு வந்து சொன்னார்கள்.

சம்பாதி மூலமாக அறியப்பட்ட இடங்களை ஜாம்பவனும் வானரங் களும் சென்றுபார்த்து வந்து கடற்கரையிலுள்ளவர்களிடம் கூறியதும், பெரும் படை புறப்பட்டது. கால தாமதமின்றி பெரும் கற்களை அதிவேக மாகக் கொண்டு வந்து வானர வீரர்கள் குவித்தார்கள். கற்கள் மட்டு மல்லாமல் பெரிய மரங்களையும் வேரோடு பெயர்த்து வந்து சேர்த்தார் கள். இலட்சக்கணக்கான வானர வீரர்கள் பல திக்குகளுக்கும் பாய்ந்து சென்றனர். பலதரப்பட்ட அளவுகளில் மலைகளிலிருந்து கற்கள் பெயர்த் தெடுக்கப்பட்டன. வரிசையாக நின்ற வானரங்கள் அவற்றை ஒருவரி டமிருந்து மற்றவருக்குக் கைமாற்றி அணைகட்டுமிடத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தன.

நளன் கற்களை ஒன்றன்மீறு ஒன்றாக அடுக்கினான். இடைவெளி ஏற்பட்டால் அவற்றிடையே மரத்துண்டுகளையும் மணலையும் சேர்த்துச் சீர்ப்படுத்தினான். இரவுபகல் என்று பாராமல் வானரங்களும் நளனும் இணைந்து மூன்றே நாட்களில் சேதுபந்தனம் என்ற அணையினை அமைத்தனர். தென் கரையிலுள்ள மகேந்திர மலையில் இருந்து இலங்கை யிலுள்ள திரிகூட மலைவரை, வளைந்து நெளிந்து அணை சென்று முடிந்தது.

அணையின் தோற்றம்

இந்தச் சேதுபந்தனத்தின் தோற்றத்தை கம்ப நாட்டாழ்வார் வர்ணிக்கும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்:

> நாடுகின்ற தென்வேறு ஒன்று நாயகன் தோடு சேர் குழலாள்துயர் நீக்குவான் ஒடும் என் முதுகிட்டு என ஒங்கிய சேடன் என்னப் பொலிந்தது சேதுவே! (யுத்தகாண்டம் – 681)

பொருள்:

தலைவன் "சகல சீவராசிகளும் தங்களுக்குத் என்று நாடுகிற பணிபுரியும் இராமபிரானின் தேவைகளை உணர்ந்து நாயகனான ஆதிசேடனான என்னை விடுத்து,வேறொரு துணையினை ஏன் நாட அழகிய மலர்களை சூடுகின்ற கூந்தலை உடைய சீதாப் வேண்டும்? பிராட்டியாரின் துயரினைக் களைய என் மீது நடந்து செல்லலாமே!" என்று ஆதிசேடனே கூறுவது போல் அந்த அணை அமைந்திருந்தது.

அணை கட்டி முடிக்கப்பட்டு விட்டதை சுக்கிரீவன் முதலில் சென்று பார்த்தான். அவனுடன் விபீடணன், அனுமன் மற்றுமுண்டான வானரப்படைத் தளபதிகளும் பார்வையிட்டு திருப்தியைத் தெரிவித்தனர். அங்கிருந்து இராமபிரான் இலக்குவன் ஆகியோர் தங்கியிருந்த இடம் சென்று, அணைகட்டி முடிந்து விட்டதையும், மிகத் திருப்திகரமாக அவ்வணை கட்டப்பட்டுள்ளதையும் அறிவித்தனர். இதனைக் கேள்வி யுற்ற இராமபிரான் பரவசமானார். சுக்கிரீவனை ஆரத் தழுவி நன் றியைத் தெரிவித்தார். அணையை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட நள னையும் அவனுக்கு அருந்துணை புரிந்த அனைவரையும் நன்றியுடன் பாராட்டினார்.

சீதாப்பிராட்டியாரைக் கண்டுகளிக்கும் நாள் வெகுதூரத்தில் இல்லை என்பதை இராமபிரான் உணர்ந்ததும், அவருடைய துன்பங்கள் அனைத்துமே மறைந்து விட்டன போன்ற நிலையினை அடைந்தார். அவருடைய முகம் கோடி சூரியர் போன்று பிரகாசித்தது.

இலங்கைக் கரையில் இராமபிரான்

இராமபிரானின் உள்ளத்தில் பலதரப்பட்ட உணர்வுகள் எழுந்தன. சீதாப்பிராட்டியாரை விரைந்தோடிச் சென்று காணும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்பதனால் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் அவர் உள்ளத்தில் பெருக்கெடுத்தது. இத்தனை காலம் பிரிந்திருந்தமையினால் பிரிவுத்துயர் தாங்காமல் ஜானகி எத்தகைய மாற்றமடைந்திருப்பாளோ, என்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது துயரக்கடல் பெருகியது.

இத்தகைய – ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட நிலையில் அவர் படும் பாட்டை அப்போது அவருடனிருந்த இருவரே நன்குணர்ந்திருந்தனர். ஒன்று சின்னஞ் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை எக்காலத்திலும் பிரியாது – 'ஈருடல் ஒருயிர்' என்று கூறக்கூடிய நிலையில் நிழல்போல் தொடரும் இளையபெருமாள் இலக்குவன்.

மற்றுமொருவர் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே இராமபிரானுடன் பழக நேர்ந்தாலும், தன் "உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் இராம பிரானுக்கே" என்று தன்னையே ஒப்படைத்த இராமதாசனான மாருதி என்ற ஆஞ்சநேயர். இலக்குவன் இராமபிரானின் இடது புறம் வந்து நின்றார். ஆஞ்சநேயர் வலது புறம்வந்து நின்றார். இருவரையும் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்தபடி தன்னுடைய உணர்ஷ்களை அவ்விருவருடனும் பகிர்ந்து கொண்டதில் ஒரளவு சமநிலை எய்திய வராக இராமபிரான் காணப்பட்டார்.

படைகள் பறப்பட்டன

விபீடணர், இராமபிரானின் முன்வந்து வணங்கிவிட்டு, "அணை தயாராகி விட்டது; காலதாமதமின்றிப் புறப்படலாம்," என்றார். வலது புறம் திரும்பி மாருதியின் முகத்தைப் பார்த்தார். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவரான ஆஞ்சநேயர், அப்போது உசிதமான சுபசகுனம் என்பதனால், படை நடத்தலாம் என்று சைகையாலேயே தெரிவித்தார். இடது புறம் நின்ற இலக்குவனும் தனது ஒப்புதலை அளித்தார்.

சுக்கிரீவன் படைகளை ஒழுங்காக அணிவகுப்பதற்கான ஏற்பாடு களைச் செய்து விட்டு வேகமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். புன்னகை பூத்த முகத்துடன் இராமபிரான் தனது வலது கையை மேலுயர்த்தி, புறப்படுவதற்கான சமிக்ஞையைக் கொடுத்தார். அனுமன் அப்போது தன் வைரம் பாய்ந்த குரலை ஓங்கி யெழுப்பியவராக, "ஓம் ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்றார். சமுத்திரத்தின் ஓசையைவிடப் பன்மடங்கு பெரிதாக ஒலித்தஅந்த ஜெயகோஷத்துக்கு வானரப்படைகள் அத்தனையும் "இராம ஜெயம்… இராம ஜெயம்… இராம ஜெயம்…" என்று ஒலியெழுப்பினர்.

> நெற்றியின் அரக்கர் பதி செல்ல, நிறை நல்நூல் கற்றுணரும் மாருதி கடைக்குழை வர, தன் வெற்றி புனை தம்பி ஒரு பின்பு செல, வீரப் பொன் திரள் புயக் கரு நிறக் களிறு போனான்.

> > (யுத்தகாண்டம் – 691)

பொருள்

படை அணிகளின் முன்னே அரக்கர் குலத்தோன்றலான விபீட ணன் செல்ல, நிறைவான பொருள் பொதிந்த நல்லநூல்களைக் கற்று ணர்ந்தவரான ஆஞ்சநேயர் படைகளின்பின்னே வர, வெற்றிக் குரியவரான தம்பி இலக்குவன் தன் பின்புறமாக வர, வீரம் பொருந்திய பொன்போன்ற புயங்களை உடைய கரிய நிறத்து யானையைப் போன்ற வனான இராமபிரான் சென்றார்.

இராமா் அணை

இலங்கையை இந்தியாவுடன் இணைத்து வானர வீரர்கள் கட்டிய அணை 'இராமரணை' என்ற பெயரினைப் பெற்றது. 'சேது பந்தனம்' என்றும் மற்றொரு பெயருண்டு. பாக்கு நீரிணைக்கு மேலாக தலை மன்னாரிலிருந்து இந்தியக் கரையிலுள்ள தனுஷ்கோடி வரை உள்ள கடலை விமானத்தில் அல்லது ஹெலியில் பறக்கும்போது கடலில் ஒரே வரிசை யாகத் திட்டுத்திட்டாக பாறைகள் இருப்பதை இன்றும் காணலாம். இப்பகுதியில் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் மீனவர்களும் இக்காட்சியைக் காணலாம்.

இந்தியக்கரையில் இராமநாதபுரம் நகரிலிருந்து தென் கடலை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில், பரமக்குடி நகரைத்தாண்டி சில கிலோ மீட்டர் தொலைவில் திருப்டுள்ளாணி என்றொரு சிறு கிராமம் இருக் கிறது. இங்கு திருமாலின் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோவிலின் கற்பக்கிரகத்தின் பின்புறம் தருப்பைப் புல் காடுபோல் அடர்ந்து வளர்ந் துள்ளது. தசரதச் சக்கரவர்த்தி புத்திர பாக்கியம் வேண்டி தலயாத்திரை மேற்கொண்டு தென்நாட்டுக்கு வந்தாராம். அப்போது இத்திருத்தலத்தில்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தருப்பைப்புல்லால் தொட்டில் ஒன்று செய்து ஆலயத்தில் கட்டி பூசை செய்ததாக இவ்வாலய பூசகர் கூறுகிறார். அது மட்டுமல்லாமல், இராம பிரானும் இலங்கை செல்லும் வழியில் இவ்விடம் வந்து தங்கியதாகவும், தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பி அதன் மீதே படுத்திருந்ததாகவும் கூறப் படுகின்றது. 'திருப்புல்லணை' என்ற பெயர் மருவி இப்பொழுது 'திருப்புல் ளாணி' என்று கூறப்படுவதாகவும் தெரிகின்றது.

குழந்தைச் செல்வம் இல்லாதவர்கள் இவ்வாலயம் வந்து பிள்ளைச் செல்வம் வேண்டி தருப்பைப் புல்லால் தொட்டில் செய்து, கட்டி வைக்கின்றனர். இவ்வாறு பல்லாயிரக் கணக்கில் சிறுசிறு தொட்டில்கள் அங்கு தொங்குவதை இன்றும் காணலாம்.

திருப்புள்ளாணியில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில்தான் 'சேதுக்கரை', என்ற கிராமம் இருக்கிறது. இவ்வூருக்கு அருகே தான் வைகைநதி கடலில் கலக்கிறது.

இன்றுள்ள நிலையில் வைகைநதி பெயருக்கு மட்டுமே நதி என்றழைக்கப்படுகிறது. மதுரை நகரை ஒட்டி இந்நதி செல்லும் தடம் தான் இருக்கிறது. ஆனால் வருடத்தில் பெரும்பாலான காலங்களில் இந்நதியில் நீரே கிடையாது. எப்போதாவது தண்ணீர் வருமாம். இவ்வாறு வரும் நீரும் இராமநாதபுர நகரத்தை அடுத்த ஓர் ஏரியில் கலந்து அங்கேயே தரித்து விடும். பல வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை மட்டும் வைகை பெருகி சேதுக்கரையில் கடலுக்குள் சங்கமிக்கும். அன்றைய தினம் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள மக்களுக்கெல்லாம் பெரும் கொண்டாட்டம்தான்.

இராமபிரான் அணையைக் கடந்து செல்லும் போது, அவர் மீது கதிரவனின் தாக்குதல் ஏற்படாதிருப்பதற்காக வானர வீரர்கள் ஏற்கனவே பல மரக்கிளைகளைப் பெயர்த்தெடுத்து தம்முடன் கொண்டு வந்து நிழல் தந்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் இராமபிரானையும் இலக் குவனையும் வானர வீரர்கள் தங்கள் தோள்கள் மீது தூக்கிச் சுமந்த வண்ணம் சென்றனர்.

பாடிவீடுகள்

வேகமாகச் சென்ற படை அணிகள் இலங்கைக் கரையை அடைந் தன. ஒரு குன்றின் மீது இராமபிரான், இலக்குவன் போன்றோர் தங்கு வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இராமபிரான், நீலனை அழைத்தார். படைகள் தங்குவதற்கு ஏற்ற பாடிவீடுகளை அமைக்க உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு பணித்தார். சேது பந்தனத்தை அமைத்த விஸ் வகர்மாவின் மகனான நளனிடம் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது.

வானரப்படைகள் நாலாபக்கமும் பாய்ந்தோடிச் சென்றன. மலை களில் இருந்து வேண்டிய கற்களையும் காடுகளில் உள்ள தோதான மரங்களையும் திரட்டிக்கொண்டு வந்துசேர்த்தன. கனவேகத்தில் பாடிவீடுகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டு விட்டன. மரங்களாலும் முங்கிலாலும் அமைக்கப்பட்ட அழகான பர்ண சாலை ஒன்றினை நளன் அமைத்தான். தரையில் நன்கு சமன் செய்யப்பட்ட கற்களைப் பதித்தான். தருப்பைப் புல்லால் தரைவிரிப்புக்களையும் தயாரித்து வைத்தான். தன் தந்தை விஸ்வகர்மாவே பார்த்து வியக்கும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்ட அந்தப் பர்ண சாலையில் இராமபிரானும் இலக்குவனும் தங்கினர். அப்பர்ண சாலையின் முன்புறத்தில் ஆஞ்சநேயர் தனது ஒதுங்கிடத்தை அமைத்துக் கொண்டார்.

பாடிவீடுகளில் படையினர் – தங்களுக்குரிய இடங்களில் குடிபுகுந்தனர். அனைவருக்கும் வேண்டிய காய், கனி, கீழங்கு மற்றும் தானிய வகைகளை வானர வீரர்கள் அயலிலுள்ள காடுகளில் புகுந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தனர்.

விபீடணர் பாடிவீடுகளைச் சுற்றி வலம் வந்தார். ஏற்கனவே இலங்கையின் வேந்தன் என்று அவரை இராமபிரான் பிரகடனப்படுத்தி விட்டமையினால், தன்னுடன் வந்த விருந்தாளிகளை எக்குறையும் இல்லாமல் கண்காணிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவரையே சார்ந் திருந்தது. ஆகவே அந்நோக்குடன் சுற்றி வந்த விபீடணர் சில வானர வீரர்களைக் கண்டதும் துணுக்குற்றார்.

உளவறிய வந்த அரக்க ஒற்றர்கள்

இராமபிரான் இலங்கைக்கரையை வந்தடைந்து விட்டார் என்ற செய்தி இராவணன் காதுகளுக்கு எட்டி விட்டது. தென்கரையில் இராமபிரானும் வானரப்படைகளும் வந்து சேர்ந்த போதே, தனது ஒற்றர்கள் மூலம் இலங்கை வேந்தன், அவர்களின் நடமாட்டங்களை அறிந்து கொண்டான். முவுலகங்களையும் ஆட்டிப்படைக்கும் வல்லமை பெற்ற அந்த அரசனால், அக்கரையில் நடைபெறும் சம்பவங்களை அறியமுடியாமல் போய்விடுமா? மாய வித்தைகள், மந்திர தந்திரங்கள் தேரிந்த – நினைத்தவுடன் நினைத்த உருவத்தை எடுக்கும் ஆற்றல் மிக்க – பல்லாயிரக்கணக்கான ஒற்றர்களும் உளவாளிகளும் இலங்கையர் கோனின் ஆட்சிக்குத் துணை நிற்பவர்கள். அவர்களில் பலர் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று உளவறிந்து வருபவர்கள். இவர்களில் சிலரே ஏற்கனவே, கிட்கிந்தைக்கு இராமபிரானும் இளைய பெருமாளும் வந்து விட்டனர் என்ற தகவலையும் இராவணனிடம் கூறிவிட்டனர்.

விபீடணரிடம் அகப்பட்ட ஒற்றாகள்

விபீடணர், வானரப்படைகள் பாடி விட்டிருந்த இடங்களைப் பார்வையிட்டு, வீரர்களிடம் உரையாடினார். அவரவர் தேவைகளைக் கேட்டறிந்து உரிய நிவர்த்திகளுக்கு வகை செய்தார். இவ்வாறு அவர் வலம் வந்து கொண்டிருந்த போது, இரு வானர வீரர்களின் வித்தியாசமான நடமாட்டம் அவருடைய கருத்தை ஈர்த்தது. அவர்கள் இருவரும் தன்னைப் பார்க்காமல் தங்கள் முகங்களை வேறு புறம் திருப்பியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். கண்டும் காணாதது போலிருந்த அவர்களை நெருங்கிய விபீடணரின் சந்தேகம் வலுப்பெற்றது. அவர்கள் இருவரும் அவ்விடத்தை விட்டு மெல்ல நழுவி விட முயற்சித்தனர்.

விபீடணரும் இலங்கையிலிருந்து வந்த இரு துணைவர்களும் இருந்தமையால் குறிப்பாலுணர்ந்து ஓடிச்சென்று அவ்விரு வானரங்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்து வந்து, விபீடணர் முன் நிறுத்தினார்கள். சுற்றியிருந்த ஏனைய வானர வீரர்கள் பலரும் "இவர்கள் இருவரும் எம்மவர்கள் அல்ல!" என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். சிலர் ஓடிச்சென்று, சில கொடிகளை எடுத்து வந்து, அவர்கள் திமிறி ஓடிவிடாதபடி கட்டினார்கள்.

அவ்விருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு இராமபிரானின் முன் நிறுத்தினார்கள். விபீடணர் இராமபிரானை அணுகி, அவ்விருவரும் போலியான வானர வேடம் போட்டு உளவறிய வந்த இராவணனின் ஒற்றர்கள் என்று கூறினார்.

இராமபிரானைப் பொறுத்தவரை அவர்களுக்கும் ஏனைய வானர வீரர்களுக்குமிடையில் வித்தியாசம் எதுவும் தெரியவில்லை. ஆனால் இராமபிரானும் ஆஞ்சநேயரும் அவர்களுடைய கண்களைப் பார்த்தே அவர்கள் வேடதாரிகள் என்று தீர்மானித்து விட்டனர். இராமபிரான் தன் கருணை பூத்த கண்களால் பார்த்து, அவர்கள் நிரபராதிகளாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று மேலோட்டமாகக் கருதினார்.

இராமபிரான் எத்தகைய வேடதாரிகளையும் கண்டு பிடிக்கும் வல்லமை இல்லாதவரல்ல; ஆனால் எவரையும் குற்றவாளியாகக் கண்டு, உடனே முடிவெடுக்கும் குணம் கொண்டவரல்லர். பொறுமையுடன் எதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பார். இத்தன்மை அவரிடமிருந்தமையினால் தான், மாரீசன் பொன்மான் வேடமிட்டு ஜானகியை ஏமாற்றிய போதும், சந்தேகிக்க முன்வரவில்லை. அதனை மாயமான் என்று இலக்குமணன் தீர்மானித்த போதும் இராமனால் அத்தகைய முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. கைகேயி, தன்மகன் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காகத் தன்னைக் காட்டுக்கு ஏகும்படி சூழ்ச்சி செய்ததையும் அவர் பொருட்படுத்தாதவராக இருந்தார். கள்ளமில்லாத வெள்ளை மனம் கொண்ட அவருக்குத்தான் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சோதனை அலைகள் எழுந்து தாக்கின.

விபீடணன், அவ்விருவரையும் இராவணனால் ஏவப்பட்ட ஒற்றர்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டியபோதும், அவர்களை உரிய முறை யில் விசாரித்தறியாமல், அவர்களை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

வீரர்கள், அவ்விருவரையும் கட்டியிருந்த கயிறுகளை அகற்றி விட்டு விட்டனர். ஆனால் அந்தத்தெய்வீக சக்தி பெற்ற திருவுருவத்தின் முன் உண்மை வெளிப்படாமல் போக முடியுமா?

> பாம்பிழைப் பள்ளி வள்ளல் பகைஞர் என்று உணரான் பல்லோர் நோம் பிழை செய்தகொல்லோ குரங்கு என இரங்கி நோக்கி தாம் பிழை செய்தாரேனும் தஞ்சம் என்று அடைந்தோர் தம்மை நாம் பிழை செய்யலாமோ நலயலீர் விடுதிர் என்றான்.

Star of

பொருள்:

ஆதிசேடன் எனும் பாம்புப் படுக்கையில் உறங்கும் வள்ளலான (திருமாலின் அவதாரமான) இராமபிரான், எதிரிகள் என்று சுட்டிக் காட்டிய வானர வேடமிட்டு வந்த அவ்வரக்கர்களை பகைவர் என்று கருதாமல், "இக்குரங்குகளா வெறுப்பூட்டும் காரியங்களைச் செய்தன?" என்று இரக்கத்துடன் வினவி, "இவர்கள் தவறுகள் செய்திருப்பினும், நம்மிடம் தஞ்சமென்று வந்தவர்கள் போல் தென்படுகின்றனர். ஆகவே இவர்களுக்கு நாம் துன்பம் தரலாகாது. இவர்களை துன்புறுத்தாமல் விட்டு விடுங்கள்!" என்று கூறினார்.

இராமபிரான் இவ்வாறு இராவணனின் ஒற்றர்களை விட்டு விடு மாறு கூறியதைக் கேட்டு விபீடணர் அதிர்ச்சியடைந்தார். அவ்விரு வரையும் அவருக்கு நன்றாகவே தெரியும். இராமபிரானை நோக்கிய விபீடணர், "இவர்கள் எம்முடைய வானரப்படையைச் சேர்ந்தவர்களல்ல. என் அண்ணன் இராவணனால் ஏவப்பட்ட உளவாளிகள். இவன் பெயர் சுகன், அவனுடைய பெயர் சாரன்," என்று விளக்கிக்கூறினார். இக் குற்றச் சாட்டுக்குப் பதில் ஒரு புன்முறுவல்தான் இராமபிரான் முகத்தில் அரும்பியது.

இராமபிரான் தங்களுக்குச் சார்பாகவே இருக்கிறார் என்பதனைக் கண்ட ஒற்றர்கள் இருவரும் சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்தத் திட்டமிட்டனர். "வலிமை பொருந்திய வில்லேந்திய வீரனே! இவன் எங்கள் வானர குலத்தை வேரோடு அழித்து தனது அண்ணனாகிய இராவணனுக்கு வெற்றியீட்டித் தரும் குறுக்கு வழியைப் பின்பற்றி, போலியாக தஞ்சம் புகுந்துள்ளான். இவன் கூற்றை நம்பி ஏமாந்து விடாதீர்கள்!" என்று ஒற்றர்களில் ஒருவன் கூறிக்கொண்டு இராமபிரான் அருகில்வந்து நின்றான். அதனைக் கண்ணுற்ற ஆஞ்சநேயர் அளவு மீறிய கோபத்துடன் அந்தப் போலி வேடதாரியான வானரத்தை ஒடிச் சென்று பிடித்துக் கொண்டார். அடுத்தவனை சுக்கிரீவன் எட்டிப் பிடித்தான்.

உடனடியாக விபீடணர், "இவ்விருவரும் வானரங்களே அல்ல; இவர்களுடைய போலி வேடத்தை இப்போதே களைகிறேன் பாருங்கள்!" என்று கூறிக்கொண்டு தன் கண்ணை மூடியபடி ஒரு மந்திரத்தை ஜெபித்தார். மந்திர உச்சாடனம் தொடங்கியதுமே வானரங்களைப் போல் நின்ற ஒற்றர்கள் உடல்கள் நடுங்கத் தொடங்கின. அடுத்த கணம் கோர அரக்கர் தோற்றத்துடன் அவ்விருவரும் காட்சியளித்தனர். அப்போதும் பன்முறுவல் மாறாதவராக இராமபிரான், "அஞ்ச வேண்டாம். நீங்கள் ஒற்றர்கள் என்று அறிந்தும் உங்களுக்கு தண்டனை தரும் எண்ணம் எமக்கில்லை. இருப்பினும நீங்கள் இங்கு வந்த கார ணத்தை ஒன்று விடாமல் கூறிவிடுங்கள்!" என்றார்.

உண்மை வெளிப்பட்டது

உத்தம புருடனான இராமபிரான் முன்னிலையில் இனிமேல் பொய் கூறுவது பொருந்தாது என்று கருதிய அரக்க ஒற்றர்கள் இரு வரும் கைகளை சிரசின் மீது உயர்த்தியவராக, "பகையை வேரோ டழிக்கும் வீரம் நிறைந்தவரே! உண்மையில் இராவணனால் ஏவப்பட்ட ஒற்றர்கள் தாம் நாம். கற்பின் உறைவிடமான சீதாப்பிராட்டியாரை சிறைவைத்திருக்கும் இராவணன் உண்மையில் அழிவுக்கு வழி தேடிவிட்டான் என்ற உண்மையினை நாம் அறிவோம். இருப்பினும் தங்களையும் தங்கள் படையின் தன்மையினையும் அறிந்து வரும்படி இலங்கை வேந்தன் ஏவினான். அதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளோம்," என்றனர்.

"வீரர்களே! நீங்கள் உங்களுடைய மன்னனின் கட்டளையை நிறை வேற்ற வந்தவர்கள். நீங்கள் இங்கு கண்ட சகலவற்றையும், உங்களை இப்பணிக்கு ஏவி விட்டவர்களிடம் போய்ச்சொல்ல வேண்டும். அது தான் உங்கள் முக்கிய கடமை. நீங்கள் இங்கு அறிய முடியாமல் போன தகவல்களையும் நான் கூறுகின்றேன். இராவணனுடைய திரண்ட செல்வத்தை உடைய அரசியல் உரிமைகள் அனைத்தையும் நாம் விபீடணருக்கு அளித்துவிட்டோம். இனிமேல் இலங்கை நாட்டை ஆளும் அருகதை உடையவர் அந்த இராவணனின் தம்பியான விபீடணரே!

இலங்கைக்கு நாங்கள் படை நடத்திவரப் பெரும்தடையாக நின்ற கடலின் மீது கல்லால் அணையினை எழுப்பி, எமது படையுடன் இங்கு வந்துவிட்டோம். விரைவில் போர்முரசம் ஒலிக்கும்! போரில் அறநெறி பிறழ்ந்த இராவணனின் பத்துத் தலைகளும் உருளும். எம்மை எதிர்த்துப் போரிடும் அனைவரும் மாண்டு மடிவார்கள்.

எமது படையிலுள்ள வீரர்களின் அணிகளைப் பார்வையிட்டிருப் பீர்கள்; அவர்கள் செய்யும் பயிற்சிகளையும் பார்த்திருப்பீர்கள்; ஆகவே, இனிமேல் எங்களால் உங்களுக்கு எத்தீங்கும் நேரப்போவதில்லை. இனி நீங்கள் தாராளமாகச் செல்லலாம்!"

இவ்வாறு கூறினார் இராமபிரான். விபீடணரை அழைத்து, "இவ்விருவருக்கும் எம்மவர் எவரும் எத்தீங்கும் செய்யலாகாது. அவர்கள் போகட்டும்" என்று இராமபிரான் கூறினார்.

"பெரியதொரு கண்டத்திலிருந்து தப்பி விட்டோம்!" என்று பெருமூச்சு விட்ட அரக்க ஒற்றர்களான சுகனும் சாரனும் ஒடோடிச் சென்று மறைந்தனர்.

6 கிரீடங்களைப் பறிகொடுத்த இராவணன்

இராமபிரானுடன் இலங்கைக்கு வந்து முகாமிட்டிருந்த படைக ளையும் அவர்களின் கட்டுப்பாடான நடவடிக்கைகளையும் பயிற்சிகளையும் பார்த்து அறிந்து கொண்ட இராவணனின் ஒற்றர்கள், இராவணனைக் காண்பதற்காகக் காத்து நின்றனர். மேற்கொண்டு எத்தகைய நடவடிக் கைகளை எடுப்பது என்பதனை தனது அமைச்சர்களுடனும் தளபதி களுடனும் கலந்தாலோசிக்க மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் இரா வணன் இருந்தான். ஆலோசனையில் கலந்து கொள்வதற்காக அழைக்கப் பட்டவர்கள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்ததும் அம்மண்டபத்தின் கதவுகள் அனைத்தும் மூடப்பட்டு விட்டன.

காற்றுக்கூட நுழைய முடியாதபடி கட்டுக்காவல்கள் பலப்படுத்தப் பட்டிருந்தன. காது கேளாத, வாய்பேசமுடியாத, புத்தி குறைந்தாலும் இட்ட கட்டளையை .ஏன் என்று கேட்காமல் உடனடியாகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற அலிகள், காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

தன்னுடைய சொந்தத் தம்பியான விபீடணனே தன்னை விட்டுப் பிரிந்து எதிரியின் பக்கம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருந்தமையால், இராவ ணன் ஓரளவு தளர்வுற்றிருந்தான். இதனால், அடுத்து,தான் எடுக்கப் போகும் நடவடிக்கை பற்றிய தகவல்கள் வெளியேறி விடாமல் எச்ச ரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆகவே விபீடண னுக்கு ஓரளவு சார்பாக இருக்கக் கூடியவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப் படக்கூடிய நிலையிலிருந்தோரையும் ஆலோசனைக் கூட்டத்துக்கு இராவணன் அழைக்கவில்லை.

மாலியவான் கூற்று

இராவணனின் தாயாரின் தந்தையான மாலியவான் எனும் முதியவர் தன் கருத்தைக் கூற முன்வந்தார். அனுபவமும் அறிவும் பெற்ற அப்பெரியவர், "மகனே இராவணா! சீதையை நீ சிறைப்பிடித்து வந்த அன்றே நமது நாட்டுக்கு தீவினை நெருங்கிவிட்டதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். இரு நாடுகளுக்கிடையிலான பெருங்கடலை கற்களைக் கொண்டே அடைத்து அணைகட்டி அதன் மீது படை நடத்தி நம் நாட்டுக்குள்ளேயே புகுந்து விட்டார்கள். இராமனோ சாதாரண மானவனாகத் தென்படவில்லை. தனது பகைவர்களையெல்லாம் அழித்து விட்டான்.

அவனுடைய தூதுவனான அனுமனே உன் மகன் ஒருவனைக்

இராமாயணம்

கொன்றான். எண்ணற்ற நம் வீரர்களையும் அழித்து விட்டான். அழகுடன் விளங்கிய இலங்கா புரியை தீயிட்டுக் கொளுத்தி விட்டுத் தப்பிச் சென்று விட்டான். நம் கண் முன் நடைபெறும் பல சம்பவங்கள் பெரும்பாலும் கெட்ட சகுனங்களாகவே தென்படுகின்றன. நம் அரக்கர் இனம் வாழ் வதும் செத்து மண்ணோடு மண்ணாவதும் உன் கைகளில் தான் உள்ளது. உன்னுடைய ஆட்சியில் இதுவரை காணாத அபத்தங்களே காணத்தொடங்கிவிட்டன. ஆகவே சமாதானமான முறையை நாடுவதே நல்லது!" என்று கூறினார்.

இதனைக்கேட்ட இராவணன் தன் இருக்கையை விட்டுக் குதித் தெழுந்தான். கோபக்கனல் தெறிக்க அந்த முதியவரைச்சுட்டெரிப்பது போல்பார்த்தான். தரையில் தன் காலால் ஒங்கி உதைத்தான்.

"வயதில் முதிர்ந்தவராயிற்றே என்று உம்மைச் சும்மா விட்டு விட்டேன். நல்ல புத்திமதி சொல்ல வந்து விட்டீர்! என் கண் முன் நிற்க வேண்டாம். அன்றே குலத்துரோகியாகிய விபீடணனுடன் நீரும் போயிருக் கலாமே! இப்போதாவது போய்விடும்!" இவ்வாறு சிங்கம் போல் கர்ஜித்தான். மாலியவான் உண்மையில் பயந்தே போய்விட்டார். இராவணன் தன் மகளின் மைந்தன் என்பதால் ஓரளவு மதிப்புத் தரு வான் என்றே கருதி தன் கருத்தை வெளிப்படையாகக் கூறத் தலைப் பட்டார். அவர் அம்மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறப் புறப்பட்ட சமயம், படைத்தளபதியான பிரகத்தன் எழுந்தான்.

பிரகத்தன் கூறியதாக கவிச்சக்கரவர்த்தி தரும் செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

> கண்மை இந்நகர் வேலை கடந்த வத் திண்மை ஒன்றும் அலால் திசை காவலர் எண்மரும் இவற்கு ஏவல் செய்கின்ற அவ் உண்மை ஒன்றும் உணர்ந்திலை போல் என்றான். (யுத்தகாண்டம் – 736)

பொருள்:

"இரு நாடுகளுக்குமிடையேயுள்ள கடலைக் கடப்பதற்கு அணை ஒன்று அமைத்தார்கள். நமது பகைவர்களாகிய அவர்களிடம் வேறு என்ன ஆற்றல் இருக்கிறது? இவ்வுலகத்தில் எட்டுத்திக்குகளிலுமுள்ள எட்டுத் தலைவர்களும் இவனுக்கு (இராவணனுக்கு) குற்றேவல் புரியக் காத்துக் கிடக்கின்றனர் என்பதை நேரடியாகவே கண்டிருக்கும் நீரும் இவனின் பெருமையை அறியவில்லையோ?" என்றான்.

பிரகத்தன் மேலும் பலவாறாக இராவணனின் பெருமைகளைக்

கூறலானான். "வானரங்கள் மலைகளிலிருந்து கற்களைக் கொண்டு அணை கட்டியதைப் பெருமையாகப் பேசுகிறீர்! அப்பேற்பட்ட பகைவர் களுக்கு நீர் பயப்படுகிறீர்! எமது தலைவனான இராவணன் சிவ பிரான் வீற்றிருக்கும் திருக்கைலாய மலை யினையே அதன் ஆணிவே ரோடு பெயர்த்தெடுத்த செயலை மறந்து விட்டீரோ? எமது தலைவனின் வீரத்தை அறியாத மானிடர்கள் தங்களை அழித்துக் கொள்வதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளனர். இது அவர்களுடைய விதி" என்றான்.

ஒற்றன் கூற்று

_ மந்திராலோசனை மண்டப வாயிலில் கட்டியிருந்த மணி அடித்தது. ஏதாவது முக்கிய காரணங்கள் இருந்தால் மட்டுமே அம்மணி அடிக்கப்பட வேண்டும். இராவணன் இருக்கையை விட்டெழுந்து வாயில் வரை நடந்து போனான். சபையில் இருந்த அனைவரும் எழுந்து நின் றனர். கதவு திறந்தது. வாயிற்காவலர்கள் இராவணனின் தாள் தொட்டு வணங்கி எழுந்து, ஒற்றர்கள் சுகன் ம்ற்றும் சாரன் ஆகிய இருவரும் வந்திருப்பதாகக் கூறினான். அவர்கள் இருவரும் ஒடிச்சென்று இராவ ணனின் தாள் தொட்டு வணங்கினர். அவர்களைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி பொங்கப் புன்னகை பூத்த வண்ணம் அருகேயிருந்த மற்றுமொரு மண்டபத்துக்கு அவர்களை இராவணன்அழைத்துச் சென்றான்.

ஒற்றர்கள் நல்ல செய்தியுடன் வந்திருப்பார்கள் என்று கருதியே இராவணன் ஓரளவு திருப்தி கொண்டவனாகக் காணப்பட்டான்.

ஒற்றர்கள் இருவரும் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தாங்கள் கூறப்போகும் செய்தி நிச்சயமாக இராவணனை திருப்திப்படுத்தப் போவதில்லை. இதனால் எத்தகைய தண்டனை தரப்போகிறானோ என்று பதறியபடி நின்றனர்.

வேடத்தைக் களைந்தனர்

இராவணன் தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஒற்றர்கள் இருவரையும் அருகில் வருமாறு சைகை செய்தான். இருவரும் மீண்டும் இராவணனின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி எழுந்ததும் சுகன் தனது அடித் தொண்டையில் நீர் வற்றிய நிலையில் "ஐயனே! நாங்கள் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தும் வந்த உண்மைகளைக் கூறுகிறோம். நாம் வானில் தாவிக் கடந்து பறந்து சென்ற கடலைவிடப் பன் மடங்கு பெரிதாக வானர சேனைகள் குவிந்துள்ளன. அவர்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் பல தரப்பட்ட போர்ப்பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்டோம். வான

இராமாயணம்

ரர்களுடன் கலந்து கொள்ளும் நோக்குடன் நாங்களும் வானர உரு வெடுத்தே சென்றோம். ஆனால் தங்கள் தம்பி விபீடணர், எங்களை எளிதில் அடையாளம் கண்டு கொண்டார். இராமரிடம் எங்களை அழைத்துச் சென்று எங்கள் வேடத்தைக் களைந்து விட்டார். ஆனால் அந்த இராமர் எங்கள் மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. எல்லா இடங் களையும் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு தங்களிடம் எதையும் ஒளிவு மறை வின்றிக் கூறிவிடுமாறு சொன்னார். எங்களை எவரும் துன்புறுத் தாமல் பத்திரமாக அனுப்பி வைக்குமாறு அனைவரையும் கேட்டுக் கொண்டார்." என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே பொறுமை இழந்த இராவணன், "எதிரியின் பலத்தையும் அவர்களின் நடமாட்டத்தின் தன்மையையும் அறிந்து வந்து கூறுமாறு அனுப்பினால், அவர்களுடைய பெருமையை அல்லவா வர்ணித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? ஏய் சாரனே! நீ என்ன கண்டாய்? சொல் உடனே!" என்று ஆணையிட்டான்.

சாரன் பயந்து நடுங்கியபடி, "அவர்கள் செய்திருக்கும் ஆயத்தங் களைப் பார்த்தால் எமது படைகள் தாக்குப்பிடிப்பது கடினமாகும் என்றுதான் எனக்குப் படுகிறது...!" என்றதும் தனது கண்களில் கோபக் கனல் தெறிக்க ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்த இராவணன்,"கபோதிகளான உங்களை அனுப்பி வைத்தேன்! ஒடுங்கள் என் கண் முன் நிற்காதீர்கள்! பிடுங்கிப் உங்கள் கண்களைப் பந்தாடுவதற்கு முன் இங்கிருந்து ஒடிவிடுங்கள்!" என்று பயங்கரமாகக் கத்தினான். தொடர்ந்து, 'இனி இந்த மடையன்களை வேலு பார்க்க அனுப்புவதில் அர்த்தமே இல்லை. நானே சென்று அவர்களுடைய பாசறையை நோட்டமிட வேண்டும்!' என்று கூறிக் கொண்டு மந்திராலோசனை மண்டபத்தை அடைந்தான். ஆலோசனைக்காக வந்திருந்தவர்கள் அனைவரையும் கலைந்து செல்லு மாறு ஆணையிட்டான். சற்று நேரம் தனிமையிலிருந்து சிந்திக்கலானான்.

நேரம் மாலையாகிக் கொண்டிருந்தது. இராவணன் எழுந்து நக ரைச் சூழவுள்ள கோட்டைகளின் மீது தனிமையில் நடக்கலானான். வடமேற்குத் திசையில் அமையப்பெற்ற மலை போன்ற கோட்டையின் மேற்தளத்தை அடைந்தான். அங்கிருந்து பார்க்கும்போது, இராம பிரானும் வானரப்படைகளும் பாடிவீடுகள் அமைத்துத் தங்கியிருந்த பகுதி நன்றாகத் தெரிந்தது. அங்கு நின்றவாறே நோட்டமிட்டான். சமுத்திரம்போல் வானரப்படை அணிகள் பலதரப்பட்ட பணிகளிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தான்.

இராவணன் கோட்டையின் மீது தனித்து நின்றிருப்பதை வானரப் படை வீரர்கள் சிலர் கண்டு கொண்டனர். இராமபிரானிடமும் சுக்கிரீ வனிடமும் ஓடிச்சென்று தகவல் தெரிவித்தனர். சுக்கிரீவன் இராவ

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

ணனைத் தொலைவில் கண்டதும் கோபத்தில் குதித்தான். இராமபிரா னிடம் கூட ஒரு வார்த்தை கூறாமல் வானில் தாவிப் பறந்தான். அதே வேகத்தில் இராவணனை அணுகிய சுக்கிரீவன், சற்றும் எதிர் பாராத விதமாக அவன் தலைகளின் மீதிருந்த கிரீடங்களைப் பிடித் திழுத்து தரைமீது தூக்கி எறிந்தான். மிக வேகமாகவும் எதிர்பாராத நிலையிலும் நடைபெற்ற இச்சம்பவத்தால் அதிர்ச்சியடைந்த இராவணன் சுதாகரிப்பதற்குள், சுக்கிரீவன் அதே வேகத்தில் பறந்து சென்று விட்டான்.

செயற்கரிய செயல்புரிந்த சுக்கிரீவன்

இராமபிரான் தன் அருகே நின்றிருந்த சுக்கிரீவன் திடீரென்று வானத்திலே கிளம்பிச் சென்றதைப் பார்த்தார். இராவணன் தன் கோட்டை மதில்மீது ஏறி நின்று தங்களை அவதானித்ததைக் கண்ட சுக்கிரீவன், கடும் சினம் கொண்டவனாகக் காணப்பட்டதை இராம பிரான் கண்ணுற்றார். எனினும் தன்னிடம் கூட எதுவுமே கூறாமல் சுக்கிரீவன் இராவணன் நின்றிருந்த பக்கம் வானில் தாவிச் சென்ற மை அவ ருக்குப் பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

வானில் தாவிச்சென்ற சுக்கிரீவன் இராவணனை அணுகி, அவனுடைய பத்துச் சிரசுகளையும் அலங்கரித்த கிரீடங்களைப் பறித்து கீழே வீசி எறிந்தான். என்னதான் நடந்தது என்று இராவணன் அனுமானிக்க முன்னே ஓடி மறைந்தான்; எனினும் அவ்விடத்தை விட்டு உடனடியாக இராமபிரானிடம் செல்லவில்லை. கோட்டையின் சிகரங் களில் ஏறி நின்று, அக்கோட்டை அரண் செய்யப்பட்டிருந்த முறை களைக் கண்ணுற்றான். மீண்டும் ஒரு முறை இராவணனின் முன் தோன்றி, இராவணனின் மலை போல் திரண்ட மார்பில் தன் இரு கைகளாலும் ஓங்கிக் குத்தினான். அத்தாக்குதல் இராவணனைச் சற்றுத் தடுமாற வைத்து விட்டது. அடுத்த தடவை சுக்கிரீவன் பாய்ந்து வந்து தனது வலது காலால் இராவணனின் மார்பில் உதைத்தான். ஆனால் அந்த உதை அவன் மார்பில் படவில்லை. தன து இருகைகளாலும் இராவணன் சுக்கிரீவனின் இரு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டான். அப்படியே மூன்று முறை சுற்றிச் சுழற்றிவிட்டு சுக்கிரீ வனை கோட்டையின் கீழ்ப்புறத்தே இருந்த அகழியில் வீசினான். அகழியில் நீர் நிறைந்திருந்தது. அதனால் சுக்கிரீவனுக்கு எவ்வித காயமும் ஏற்படவில்லை. மீண்டும் தாவிக்குதித்து கோட்டை மீது ஏறிக் கொண் டான். இருவருக்கும் சிறிது நேரம் மல்யுத்தம் நடைபெற்றது. இருவருமே ஒருவரைஒருவர் கட்டிப் புரண்டு ஒன்றாகவே அகழிக்குள் விழுந்தனர்.

இராவணனுடன் சுக்கிரீவன் மோதியகாட்சியை இராமபிரானும் அவருடனிருந்த ஏனையோரும் தொலைவிலிருந்தே பார்த்துக் கொண்டி ருந்தனர். இருவரும் அகழிக்குள் வீழ்ந்ததை எவரும் காண முடிய வில்லை. இதனால் தன் நண்பனான சுக்கிரீவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று தெரியாமல் இராமபிரான் மனம் கலங்கினார்.

இராவணன் மாபெரும் வீரன்; மாயவிளையாட்டுக்கள், மந்திர தந்திரோபாயங்கள் தெரிந்தவன். சுக்கிரீவனுக்கு எத்தகைய கொடுமை யைச் செய்து விட்டானோ என்று பெரிதும் விசனப்பட்டார்.

இராம்பிரானின் பெரும் துயர்

சீதையைப் பிரிந்த துயரத்தால் துடித்த இராமபிரான், சுக்கிரீ வனைக் கண்டு அவனை நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டது முதல் ஓரளவு மன அமைதி கண்டவராகக் காணப்பட்டார். சுக்கிரீவனின் துணையுடன், சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனுடன் போர் தொடுக்க வானர சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு இலங்கைக் கரை வந்து சேர்ந்தார். இதே காலகட்டத்தில் சுக்கிரீவன், அதே இராவணனால் சற்றும் எதிர்பா ராத நிலையில் கொல்லப்பட்டு விட்டான் என்ற நிலை ஏற்பட்டால் எப்படியிருக்கும்! அவ்வாறு சுக்கிரீவன் இராவணனால் கொல்லப்பட்டு இருந்தால், தான் உயிருடன் இருந்தும் எதுவித பலனும் இல்லை என்று இராமபிரான் வேதனைப்பட்டார். தனது தம்பி இலக்குவனை அருகழைத்து வேதனையுடன் கண்ணீர் விட்டார். இலக்குவன் தேறுதல் சொன்னான். "சுக்கிரீவனும் இணையில்லாத வீரன். கதிரவனின் மகன். இராவணனுக்குச் சமமான பலம் படைத்தவன். அவனுடைய உயிரைப் போக்க இராவணனால் முடியாது" என்று இலக்குவன் ஆறுதல்கூறி அண்ணனைத் தேற்றலானார்.

அப்போது தான் சுக்கிரீவன் தெற்கு வானில் மிதந்து வருவது தெரிந்தது. தனது உற்ற நண்பன் சுக்கிரீவன் உயிருடன் திரும்பி வரு வதை அண்ணன் இராமனிடம் தம்பி இலக்குவன் சுட்டிக் காட்டினான். அக்காட்சியைக் கண்டதும் இராமபிரானின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் மலர்ச் சியும் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டன.

சுக்கிரீவனைக் கண்டதும் இராமபிரான் தன்னுடைய உணர்வினை வெளிக்காட்டும் முறையில் கம்பர் பெருமானின் கூற்று இது:

> இன்நிலை விரைவில் எய்தாது இத்துணை தாழ்த்தி ஆயின் நல் நுதல் சீதையால் என் ஞாலத்தால்பயன் என் நம்பீ உன்னை யான் தொடர்வல் என்னைத் தொடரும் இவ்வுலகம் என்றால் பின்னை என் இதனைக் கொண்டு விளையாடிப் பிழைப்ப செய்தாய்? (யுத்தகாண்டம் – 873)

பொருள்:

"இந்த நேரத்தில் விரைவாக நீ இங்கு வந்து சேராமல் காலம் தாழ்த்தியிருந்தால் உனக்குத் தீங்கு ஏற்பட்டுவிட்டது என்றே நான் எண்ணியிருப்பேன். அவ்வாறு உனக்கு தீமை ஏற்பட்டிருக்குமானால், நல்ல அழகான நெற்றியை உடைய சீதையை மீட்டும் எதுவித பலனும் ஏற்படப்போவதில்லை. இந்த உலகத்தால் தான் எத்தகைய பலன் ஏற்படப் போகிறது! உன்னைப் பின் தொடர்ந்து நானும் என்உயிரை விட்டி ருப்பேன். என்னைப் பின்பற்றி உலகத்தவரும் உயிர் துறப்பர். இத்தகைய விவரீதமானவிளையாட்டில் ஏன் நீ ஈடுபட்டாய்?"

இராமபிரானிடம் கூறி விடைபெற்றுச் செல்லாமல், இராவணனைக் கண்டதும் ஏற்பட்ட கோபத்தால் திடீரென்று வானில் தாவி இராவண னுடன் பொருதச்சென்ற தனது மடமையை உணர்ந்து சுக்கிரீவன் வேதனைப்பட்டான். தான்இவ்வாறு நடந்துகொண்டமை தவறானது தான் என்று இராமபிரானிடம் மன்னிப்புக் கோரினான். அவசரப் பட்டு எக்காரியத்திலும் திடீரென்று இறங்குவது, தான்சார்ந்த வானர குலத்துக்குரிய குணமெனக் கூறினான்.

கைமாறு செய்யக் கடமைப்பட்டவன்

கிட்கிந்தை இராச்சியத்தையும் தனது அன்பு மனைவியையும் தனக்கு மீட்டுத் தந்து பெருமைப்படுத்தியமைக்குக் கைமாறாக எதையாவது உடன் செய்ய வேண்டும் என்ற துடிப்பினால் முன்யோசனைக்கு இடம் தராமல் நடந்து கொண்ட பேதமைக்காக உளமார மனம் வருந்தினான் சுக்கிரீவன்.

"சீதாப்பிராட்டியாரை வான வீதியில் இராவணன் கவர்ந்து சென்ற போது அவனை எதிர்த்துப் போராடி இறந்த சடாயு பெருமானைப்போல் நான் எதையும் செய்யவில்லை. கங்கையைக் கடப்பதற்குத் துணை டரிந்து, தக்கபடி உபசரித்த குகனைப்போல என்னால் எதையும் செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது. சீதாப்பிராட்டியாரை மீட்டுக் கொண்டு வந்து தங்களிடம் ஒப்படைக்கும் வலிமை இல்லாதவனாகிவிட்டேன். தங்களுக்கு கொடுமைபுரிந்த தீயவனான இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் கிள்ளிக்கொண்டு வந்து தங்கள் பாதங்களில் சமர்ப் பிக்கவும் முடியாதவனாகிவிட்டேன். வீர ஆஞ்சநேயர் விண் தாவிச் சென்று ஜானகி தேவியைக் கண்டு, அரக்கர்படையை வதம்செய்து இலங்கை நகரைத் தீக்கிரையாக்கி விட்டு வந்தார். அந்தளவு ஆற்றல் என்னிடம் இருக்கவில்லை. அரக்கர்தலைவனையும் அரக்கர் குலக் கொடியவர்களையும் அழித்தொழிக்கும் கடமையை ஏற்றுள்ள தங்களுக்கு முன்னால் நான் பாய்ந்து சென்று பகைமுடிக்க நினைத்தது தவறு என்பதை கொண்டேன். இருப்பினும் உணர்ந்து அந்த இலங்கையர்கோனின் மணி முடிகளில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ഖിலை மதிப்பற்ற மாணிக்கப்பரல்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

அவற்றை நான் கவர்ந்து வரவில்லை. அந்தத் தசகண்ட இராவணனின் தலைகளில் இனி முடி ஏறாது என்பதனையும், இனிமேல் அவன் தங்கள் தாள்களில் வீழவேண்டியவன் என்பதனையும் விளக்கவே இவற்றைத் தங்கள் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்!"

இவ்வாறு சுக்கிரீவன் கூறி இராமபிரானின் தாள்தொட்டு வணங் கினான். இராமபிரான் உளம் நெகிழ்ந்தவராக சுக்கிரீவனை மெல்லத் தோள் தொட்டுத் தூக்கி நிறுத்தி இறுகத் தழுவிக் கொண்டார். அரிய தொரு காட்சியைக் கண்டதால் சுற்றியிருந்த அனைவரது கண்களும் குளமாயின.

விபீடணன் பாராட்டு

தனது அண்ணனாகிய இராவணனின் கிரீடங்களிலிருந்து சுக்கிரீ வன் பெயர்த்து வந்த மணிகளைப் பார்த்து விபீடணன் வியப்புக்குள் ளானார். வலிமை மிக்கவனான இராவணனின் கிரீடங்களைப் பறித் தமை வீர தீர மிக்க செயலாகும் என்று பாராட்டினார். எவர்க்கும் எளிதில் கிடைக்க முடியாத அம் மணிகளைப் பெயர்த்தெடுத்தமையினால், இராவணன் தன் உயிருக்கும் மேலான மானத்தையே இழந்தவனாகி விட்டான் என்று சுக்கிரீவனைப் புகழ்ந்தார்.

சுக்கிரீவனின் திடீர்த்தாக்குதலால் இலங்கையர்கோன் இடி விழுந்தவன் போலாகிவிட்டான். சோர்ந்து, சோபை இழந்து தன் அரண் மனையை அடைந்தான். பெறற்கரிய வரங்களை எல்லாம் பெரும் தவமிருந்து பெற்று, பத்துத்திக்குகளும் தன் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பியும் ஈரேழு பதின்னான்கு உலகும் போற்றிப்புகழும் பெருமையை அடைந்தும் எக்குறையும் இல்லாமல் தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்த தனக்கு இத்தகைய இகழ்ச்சி ஏற்படக் காரணம் என்ன என்று சிந்திக்கலானான். எவ்வாறு சிந்தனையை மோதவிட்டாலும், பிராட்டியாரைத் தன்வசப்படுத்துவதற் காக தான் மேற்கொண்ட காரியமே பெரும் தீமையான செயல் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க அவன் மனம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஜானகிமேல் கொண்ட பெரும் காமவெறியும் மமதையும் உண்மையை மறைத்து விட்டன. சீதாப்பிராட்டியாரை தான் எவ்வகையிலும் அடைந்தே தீர வேண்டும் என்ற எண்ணமே தலை தூக்கியது.

அரண்மனையில் இருள் சூழ்ந்தது. விளக்கேற்றி வைப்பதற்கு வந்த தாதியரும் உள்ளே செல்ல முடியாது வெளியில் காத்து நிற்க – பூட்டிய கதவுகளைத் திறக்காமல் அந்த இருளிலேயே இராவணன் அமிழ்ந்திருந்தான்.

படைகளின்அணிவகுப்பு

இராமபிரான் இளையபெருமாளாகிய இலக்குவனைத் தன் அருகே அழைத்து, வானரப் படைத்தளபதிகளை ஒன்று கூடுமாறு அழைக்கும்படி கூறினார். பெரும் சமுத்திரம் போல் கண்ணுக்கு எண்டிய தூரம் வரை பரந்திருந்த வானர சேனையில் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் சென்று அவ்வப்பகுதித் தானைத் தலைவர்களை அழைத்து வர இலக்குவன் உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

ஆஞ்சநேயர் அப்போது இராமபிரானின் நிழலைப் போல் நின்றி ருந்தார். அவரிடம் "மாருதியே! இலங்காபுரிக் கோட்டையின் மேற்குத் திசை வாயிலை ஒட்டிய பகுதியை நீர் பொறுப்பேற்க வேண்டும், இப் பணிக்கு வேண்டியபடை வீரர்களைத் தெரிவு செய்ய வேண்டியது உமது பொறுப்பு. மேற்குக் கடலே அவ்வாயிலின் அரணாக உள்ளது," என்றார். ஆஞ்சநேயரும் இராமபிரானின் தாளினைத் தொட்டு வணங்கி அப்பணியினை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அப்போது சுக்கிரீவன், அங்கதன், விபீடணர், ஜாம்பவன் போன்ற அனைவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஏனைய தானைத் தலைவர்களும் இராமபிரானின் கட்டளையை எதிர்பார்த்து அங்கு வந்து குழுமிவிட்டனர். கருணை பொங்கும் விழிகளால் அனைவரையும் தன்னுடைய நோட்டமிட்டவாறு "தானைத் தலைவர்களே! இலங்கை வளநாட்டை ஆக்கிரமிக்க வந்தவர்கள் அல்ல நாம். அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டவே நாம் இங்கு வந்திருக்கிறோம். ஆகவே அக்கிரமம் செய்யும் எழவே கூடாது. அரக்கப் படைகள் ஆயுத நோக்கம் வலிமை கொண்டவர்கள். வில், வேல், வாள், ஈட்டி போன்ற கொடிய ஆடிதங்கைளக் கொண்டு அவர்கள் நம் மீது தாக்குதல் தொடுக்கக்கூடும். அத்தகைய ஆயுதங்கள் எம்மிடம் மிகவும் சொற்பமாகவே உள்ளன. கற்களையும் மரம் தடிகளையும் கொண்டுதான் நமது வீரர்கள் போர் டுரிந்தாக வேண்டும். வைராக்கியத்துடன் நேர்மையான நிலைப் பாடுகளைக் கொண்ட நாம் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம் என்பது திண்ணம். எமதுவீரர்கள் தைரியத்தை இழக்காமல், வேண்டிய உற்சாகம் தந்து வழிநடத்த வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு!"

இவ்வாறு இராமபிரான் சிற்றுரை கூறி முடித்த பின்னர் சுக்கிரீ வனை அழைத்து, "நண்பனே! உமது படைகளுடன் நீர் எப்போதும் என் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும்!" என்றார். தென்திசை வாயிலுக்குத் தன்படையுடன் செல்லுமாறு வாலி மகன் அங்கதனைக் கேட்டுக் கொண்டார். நீலன் என்ற வீரனை தனக்குரிய பெரும்படையுடன் கிழக்கு வாயிலை நோக்கிச் செல்லுமாறு பணித்தார்.

இவ்வாறு படையணிகளை பல்வேறு திக்குகளுக்கும் செல்லுமாறு கூறி விட்டு, விபீடணரை அழைத்து பல்வேறு திசைகளுக்கும் செல்லும் வீரர்களை அவ்வப்போதுசென்று பார்வையிட்டு, அவர்களுடைய தேவைகளைக் கவனிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டுமொரு ஆலோசனை

தனது அரண்மனையில் இருளில் பெரும் மனப் போராட்டத்துடன் இருந்த இராவணன், இரவு இரண்டாம் சாமத்தின் போது கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். அப்போது அங்கிருந்த காவலன் ஒருவன் இராவணன் முன்பு வந்து வணங்கி, சார்த்தூலன் என்ற ஒற்றன் வந்திருப்பதாகத் தகவல் தெரிவித்தான். அவனைத் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்குமாறு கூறிய இராவணன், அதே அரண்மனைக்குத் திரும்பிச் சென்றான். அப்போது அவ்வரண்மனை விளக்குகளை சேடிமார் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தனர். பாதி விளக்குகளே ஏற்றப் பட்டிருந்தன. அதுவே போதும் என்ற தோரணையில் சேடியரைச் சைகை மூலம் வெளியே செல்லுமாறு பணித்தான். அவர்களும் அங்கிருந்து ஓடிச் சென்றனர். சார்த்தூலன் இராவணனின் தாள் பணிந்து எழுந்தான். அவன் வானரப் படைகள் அணிவகுத்து, இலங்கைக் கோட்டையின் சகல பகுதிகளையும் முற்றுகையிடச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளை இலங்கை வேந்தனிடம் ஒன்றும் ஒளியாமல் கூறினான்.

சார்த்தூலன் கூறியவற்றைக் கேட்டதும் இலங்கை வேந்தனுக்கு மேலும் பன்மடங்கு கோபம் பொங்கி எழுந்தது. ஏனைய விவரங்களைப் பற்றிய தகவலைவிட தன்தம்பி விபீடணனைப் பற்றிக் கூறியவற்றால் தான் அவன் சினம் பன்மடங்கு அதிகரித்தது. தன் பற்களை நறநற வென்று கடித்தான். அதனால் எழுந்த ஒலி அம்மாளிகையின் தூண்களில் பட்டு எதிரொலித்தது.

உடனடியாக அமைச்சர்களையும் தானைத்தலைவர்களையும் அம்மாளிகையில் வந்து கூடுமாறு அழைத்தான் இராவணன். அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் பேசும் போது இராவணன், "நீங்களெல்லாம் பெரும் வீரர்கள்! எத்தனையோ போர்களில் வெற்றி யீட்டிச் சாதனை படைத்தவர்கள்! தேவேந்திரனையும் அவனுடன் வந்த தெய்வீக சக்தி படைத்த வீரர்களையும் வென்று அசுர இனத்துக்கே பெரும் புகழீட்டித் தந்தவர்கள்! இவ்வாறு வீரவரலாறு படைத்த உங்கள் இனத்தை வேரோடு அழிக்கவென – கேவலம் – இரு மானிடப்பதர்கள்

இராமாயணம்

இலட்சக் கணக்கான வானரப் படைகளுடன் வந்திருக்கின்றனர். வான ரங்கள் நமது கோட்டை மதில்களைச்சுற்றி வளைத்து நம்மைத் தாக்கும் நோக்குடன் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். ஆனால் நமது பெரும் வீராதி வீரர்கள் – சூராதி சூரர்கள் இன்னும் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருக் கிறார்கள். நம் மனத்தில், நம் எதிரிகளை தெய்வீக சக்தி படைத்தவர்கள் என்றும் கடவுளரின் அவதாரம் என்றும்போற்றிப் புகழ்ந்த வண்ணம் பலர் இருக்கவே செய்கின்றனர். குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக் காம்பினைப்போல் என் கூடப் பிறந்தவனே அந்த எதிரிகளுடன் கைகோர்த்து நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்து நிற்கின்றான்!

துரோகிகள் வெளியேறட்டும்!

உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்! நம் எதிரியைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துப் பாடிக்கொண்டு இங்கு எம்மத்தியில் எவரும் இருக்க வேண்டாம்! அவர்களுக்கு நான் தண்டனை தருவதற்கு முன் அவர்களாகவே வெளியேறி விடட்டும்! ஏனையோர் இங்கிருந்து, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று ஆலோசனைகள் கூறுங்கள்!"

இவ்வாறு ஆக்கிரோஷத்துடன் இராவணன் கூறியதும் மாபெரும் வீரனான நிகும்பன் எழுந்தான். "அர்ப்ப குரங்குப் படைகளைக் கண்டு பல போர்க்களங்களில் வெற்றியீட்டிய நமதுபெரும் படை, கோழைகளைப் போல் அச்சங்கொள்ளலாமா? நம் இனத்துக்கே அவமானம். அந்தக் குரங்குகள் எந்த ஆயுதங்களையும் கனவில் கூடக் கண்டிருக்க மாட்டா. எமது படைகளுக்கு இருக்கும் பயிற்சி முறைகளையும் அவை கற்பனையில் கூடக் கண்டிருக்கப் போவதில்லை. ஆகவே வானரப்படையுடன் வந்து எம்படையினைத் துச்சமாக மதித்துப் போரிடவந்த அந்த நரர்களுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டி அனுப்புவதே ஒரேவழி!" என்று நிகும்பன் கூறினான்.

இராவணனின் தாய்மாமனான மாலியவான், அப்போது அந்த மண்டபத் தின் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தான். இராவணனின் எச்சரிக் கையை செவி மடுத்தும் அம்மண்டபத்தை விட்டகலாமலிருந்த அந்த முதியவர் மீண்டும் எழுந்து, "சிறந்த பாதுகாப்பு அரண் செய்யப்பட்ட இலங்கை மாநகருக்குள் ஏற்கனவே தன்னந்தனியாக ஒரு குரங்கு வந்து விளைவித்த தீங்குகளை எம்மில் எவரும் எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லை! எமது அசுரப் படைகளில் பல்லாயிரம் பேரை அந்தக் குரங்கு தனியே நின்று கொன்று குவித்தது. இராவணா! உன் மகனையே அந்த வானரம் கொன்று விட்டது. பிரதான தளபதிகள் ஐவரை மாய்த்துவிட்டது. அழகு சிந்தும் இலங்காபுரியின் பெரும் பகுதியைத் தீ மூட்டி எரித்து, எழிலைக் குலைத்தது. ஒரேயோரு குரங்கே இத்தகைய தீங்குகளையும் செய்திருக்கிறது என்றால் இலட்சோப இலட்சம் குரங்குகளைக் கொண்ட அந்தப் படை எத்தகைய தீங்குகளைச் செய்யப்போகின்றதோ தெரியாது.

"இனத்தைக் காப்பாற்று!"

இராவணா! உன் மீதும் நம் இனத்தின் மீதும் கொண்ட மாறாத வாஞ்சையினால் மீண்டும் உன்னை வேண்டிக் கேட்கிறேன்! எனக்கு நீ எத்தகைய தண்டனையைக் கொடுத்தாலும் அதற்காக நான் அஞ்சப்போவதில்லை. கற்பின் இருப்பிடமான அந்தச் சீதையை இரா மனிடம் ஒப்படைத்துவிடு, இதனால் நீ மட்டுமல்ல – நம் இனமே அழிவிலிருந்து காப்பாற்றப்படும். இதைவிட வேறு எதுவும் எமைக் காக்கப் போவதில்லை!"

இவ்வாறு மாலியவான் கூறிமுடித்ததும் இராவணன் கன் இருக்கையிலிருந்து இறங்கி வேகமாக மாலியவானை நெருங்கி, "இன்னும் என் முன்னே நிற்கும் துணிவு உனக்கு எப்படி வந்தது? என் தாய்த் தெய்வத்துக்காகவே உன்னை இன்னும் உயிரோடு விட்டு வைத்திருந் தேன்!" என்று கூறிய இராவணன் உறையிலிருந்த தன் வாளினை உருவி எடுத்தான். மாலியவானின் தலை அவனுடைய உடலிலிருந்து ஒரே வீச்சில் வெட்டி வீழ்த்தப்படப் போகிறது என்று தான் எல்லோரும் எதிர்பார்த்தனர். மாலியவானும் அதனையே எதிர்பார்த்து தன் இருகண் களையும் மூடியபடி நின்றிருந்தான். ஆனால் உருவிய வாளை அருகே இருந்த ஒரு பாரிய தூணின் மீதே இராவணன் வீசினான், அத்தூண் இரண்டு துண்டுகளாக நிலத்தில் வீழ்ந்தது. அம்மண்டபமே பூகம்பத்தில் பட்டுக் கொண்டது போல் நடுங்கியது. அவையிலுள்ளோர் அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்தவர்களாக இருக்க, இராவணன், "ஏய் யாரங்கே? இந்தக் கிழவனை இழுத்துச் சென்று பாதாளச் சிறையில் தள்ளுங்கள்!" என்று கத்தினான். வெளியே காவலுக்கு நின்ற இரு வீரர்கள் ஒடோடி வந்து மாலியவானை இழுத்துச் சென்றனர்.

ூ "போரே ஒரேவழி" – இலக்குவன் சூளுரை

இராமபிரான் தன்னுடைய அணிக்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட படைகளுடன் வடதிசை வாயிலை நோக்கிப் புறப்பட ஆயத்தமானார். அந்த இறுதிக் கட்டத்திலும் சுக்கிரீவன், அனுமன், விபீடணன் முதலா னோரை மீண்டும் தன்னிடம் அழைத்துவரும்படி இலக்குவனிடம் கூறினார். அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை நோக்கி "போர் தொடங்குவதற்கான சகல ஆயத்தங்களையும் நாம்செய்து விட்ட இந்த வேளையில், மீண்டும் இராவணனிடம் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பிப் பார்க்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. உங்களுடைய கருத்தையும் அறிவதற்காகவே உங்களை இங்கு அழைத்தேன்!" என்றார்.

இக்கருத்தினை இராமபிரான் கூறியதும், இலக்குவன் கண்களில் கனல் தெறித்தது. தனது அதிருப்தியைத் தெரிவிக்கும் முகமாக, வேறு புறமாகத்தன் பார்வையைச் செலுத்தினான். இதனை தனது ஊகத்தால் உணர்ந்த இராமபிரான், "இலக்குமணா! எதுவாக இருந்தாலும் உனது கருத்தை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறிவிடு!" என்றார்.

மீண்டுமொரு தாதா?

"இரக்கமற்ற இலங்கைக்கதிபனான இராவணனிடம் மீண்டும் ஏற்படப் போகிறது அண்ணா? பயன் தூதனுப்புவதால் என்ன கற்புக்கரசியான சீதாப்பிராட்டியாரை, வஞ்சகமாக, எம்மிருவரையும் ஏமாற்றி விட்டு, எவரும் இல்லாத நேரம் பார்த்து, தந்திரமாக அப தடுத்து நிறுத்திய தந்தைக்கு நிகரான நம் கரித்துச் சென்றான். ஜடாயுவைக் கொலை செய்தான். அத்தகைய செயல்களைப் புரிந்த ஒருவன் 'பிராட்டியாரை விட்டு விடுகிறேன்' என்றால் மன்னிப்பு வழங்கி விட முடியுமா? கானகத்தில் வேள்வி நடத்தவிடாமல் தடுக்கும் அரக்கரை வேரோடு அழிப்பேன் என்று தண்டகாரணியத்தில் வாக்களித்தீர்களே! தரப்போகிறீர்கள்? அரக்கர்கோனின் அவர்களுக்கு என்ன பதில் தம்பியான விபீடணரை ஏற்கனவே, "இலங்கைக்கு நீயே அதிபன்!" என்று மகுடாபிஷேகமும் செய்து முடித்து விட்டீர்கள்! அவ்வாறு கொடுத்த வாக்கு என்னாவது? எடுத்த பணியை இடையில் நிறுத்துவதும், கொடுத்த வாக்கை காற்றில் பறக்க விடுவதும் சத்திரியருக்கு அழகாகுமா?

இத்தனை இலட்சம் வீரர்களையும் திரட்டி, அவர்களுக்குப் போர்ப் பயிற்சி கொடுத்து, போர்க்களத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டு, "இராவணன் எனது மனைவியை என்னிடம் கொண்டு வந்து ஒப்ப

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

டைத்து விட்டான்; அவனை மன்னித்து விட்டேன்!" என்று கூறினால் முறை தவறிய செயலாகுமல்லவா? வில்லில் நாணேற்றி விட்டோம். இனிப்பாணங்களைப் பொழிந்து எதிரியை வீழ்த்த வேண்டியது தான் ஒரேவழி! அதைவிடுத்து, எத்தகைய சமாதானத்துக்கும் இனி இடம் கிடையாது. போர் தான் ஒரே முடிவு!"

இவ்வாறு இலக்குவன் பெருமழை போல் பொழிந்தான். இதனைக் கேட்டிருந்த அனைவரும் திகைப்படைந்தனர். பரமசாதுவான அண்ண னுக்கு கனல் தெறிக்கும் வீராவேச வார்த்தைகளைக் கொட்டிய வீரன் தம்பியாக வாய்த்திருப்பதைப் பார்த்து வியந்தனர்.

> அன்னவன் தனக்கு மாதை விடில் உயிர்அருளுவாயேல் என்னுடை நாமம் நிற்கும் அளவெலாம் இலங்கை மூதூர் மன்னவன் நீயே என்று, வந்து அடைந்தவற்கு வாயால் சொன்ன சொல் என் ஆம் முன்னம் சூளுறவு என் ஆம் தோன்றால்? (யுத்தகாண்டம் – 920)

பொருள்:

உன் மனைவியை உன்னிடம் இருந்து அபகரித்துச் சென்றான்: அப்போது அதனைத் தடுக்க முயன்ற நம் தந்தை போன்றவரையும் கொன்றான். இவை போன்ற கொடுமைகளைப் புரிந்த அத்தகையவன், உன் மனைவியான சீதையை மீண்டும் ஒப்படைத்து விட்டால் அவனு டைய உயிரைப் பறிக்காமல் விட்டு விட்டாயானால், "என்னுடைய பெயர் நிலைத்திருக்கும் வரை இலங்கை எனும் மூதூருக்கு நீயே மன் னன்!" என்று உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த விபீடணனுக்கு நீ அளித்த வாக்குறுதி என்னாகும்? அதற்கு முன்னர் தண்டகாரணியத்தில் முனிவர் களுக்குக் கொடுத்த வாக்கு என்னாகும்?"

இவ்வாறு இலக்குவன் – அண்ணன் இராமபிரானிடம் வினவியதாக கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்பெருமான் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

இலக்குவன் தொடர்ந்தும் அண்ணனிடம், "ஏதாவதொரு அறத் தின் பொருட்டு போரை நிறுத்திக் கொள்ள நீங்கள் நாட்டம் கொள் ளலாம்; அல்லது இலங்கையின் எழில் தங்கள் மனதில் சஞ்சலப்புயலை கிளப்பி விட்டிருக்கலாம். இத்தகைய பேரெழில் படைத்த இப்பூலோக சொர்க்கத்தை அழித்து விடலாகாது என்று கூடக்கருதலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை போர் என்ற ஒரேவழிதான் முடிவான வழியாகும்!" என்று சபதம் கூறுவது போலத் தன் கருத்தைத் தெரிவித்து ஒய்ந்தான்.

தம்பியின் கனல் தெறிக்கும் வார்த்தைகளைச் செவிமடுத்த இராம பிரான் புன்முறுவல் பூத்தவராக தன் தம்பியை அருகழைத்து, தனது வலது புறத்தில் அணைத்து அவனுடைய முதுகை வாஞ்சையோடு தடவிவிட்டார்.

வாக்குறுதியை மறக்கவில்லை!

உன்னுடைய கோபம் நியாயமானதே! எனக்குரிய "தம்பி கடமைகளை நான் என்றும் மறந்து விடவில்லை. தமது வேள்விகளுக்கு இடையூறு விளைவித்த கொடிய அரக்கர்களை வதைப்பேன் என்று தண்டகாரணிய வனத்து முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்கினை நான் விடவில்லை. அரக்கர்களுக்குரிய அறவழிகளை நனகுணாந மறந்து தவனாயினும் அத்தகைய முறைகளைத் தனது அகந் கையினாலும மமதையினாலும் மறந்து விட்டவனான இராவணன் தன முடிவை மாற்றிக்கொள்ளப் போவதில்லை என்பது திண்ணம். அவன் அழிவு எம்கையினால் நிறைவேறப்போவது தான் உண்மை. ஆனால் சத்திரிய மரபுப்படி, எப்போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரும் பல தூதாகளை அனுப்பி சமாதானத்துக்குண்டான வழிமுறைகளையும் ஆராயந்து பார்ப்பது தான்அறவழி. தேவர்களின் குருவான பிரகஸ்பதியும் அசுர் வ ழிமுறைகளை குருவான சுக்கிராச் சாரியாரும் கூட இதே களின் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

ஆகவே நாமும் மற்றோரு தூதுவனை அனுப்பி, இராவணனின் இறுதி முடிவு அறிவதுடன் – அவனுடைய அழிவு அண்மித்து விட்டது என்பதையும் அறிவுறுத்தி விடுவோம்!"

இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியதனை முதலில் ஆதரித்தவர் விபீட ணர் தான். தனது அண்ணனாகிய இராவணன் சிறு பிராயத்திலிருந்தே எதற்கும் எப்போதும் விட்டுக்கொடுக்காத தன்மையுடையவன் என்றார். நினை த்ததைச் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்காமல், தான் எவருடைய சாதிப்பதில் தீவிரங் காட்டுபவன் என்றும் கூறினார். சீதாப்பிராட்டியார் தொடர்பாக இராவணனை பல பெரியவர்களும் தானும் கண்டு எவ்வ ளவோ அறிவுரைகளைக் கூறியதாகவும் சொன்னார். எவருடைய மதிப்பும் அளிக்கவேயில்லை எதுவித இராவணன் வார்த்தைக்கும் காரணத்தினால் சுட்டிக்காட்டினார். இதே எழுந்த என்பதனையும் வாதப்பிரதிவாதங்களின் முடிவில் தான் இலங்கை மாநகரை விட்டு வெளியேறியதாகவும் கூறினார்.

சுக்கிரீவனும் இராமபிரானின் கருத்தை ஆமோதித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து இலங்கை வேந்தனிடம் யாரைத் தூதனுப்புவது என்பதையும் இராமபிரானே தீர்மானித்தார்.

"அங்கதனை அனுப்புவோம்!"

"ஏற்கனவே இலங்கை வேந்தனிடம் எமது தூதுவனான ஆஞ்ச நேயர் சென்றிருந்தார். அவர் தூதுவராக மட்டுமல்லாமல், எமது வானர சேனை எத்தகையது என்பதனையும் அறிவுறுத்திவிட்டு வந்துவிட்டார். மீண்டும் அவரை அனுப்புவது உசிதமல்ல; தொடர்ந்து அவரைத் துன்புறுத்த வேண்டியிருக்குமே என்று நாம் கருதவில்லை. மாருதி என் கருத்தினை நன்குணர்ந்தவர். அவரையே மீண்டும் அனுப்பி வைத் தால், வேறு ஆற்றலுடைய வீரர்கள் எவரும் எம் மத்தியில் இல்லையோ என்று அவர்கள் கருதி விடுவார்கள். ஆகவே, வேந்தன் வாலியினுடைய மகன் அங்கதனே தூதனாகச் செல்லத் தகுதி உடையவன் என்று கருதுகிறேன். வீரதீரனான அங்கதன் அரக்கர் மத்தியில் தன் அறிவாற்ற லினால் எமது கருத்தை வலியுறுத்திவிட்டு வர வல்லமை உடையவன்!"

இவ்வாறு இராமபிரான் தெரிவித்த கருத்தினை ஏனையோர் ஆமோதித்தனர். அங்கதனும் இராமபிரான் முன் வந்து, அவர் தாள் பணிந்து ஆணைக்காகக் காத்துநின்றான். "ஐயனே! இராவணனிடம் நான் என்ன கூறவேண்டும் என்பதனை விவரமாகக் கூறுவீர்களாக!" என்று கேட்டான்.

"நற்குணமும், நல்லறிவும் பழுதுபடா வீரமும் கொண்ட இளைஞனே! இராவணனிடம் நீ சென்று இரண்டில் எது அவனுடைய விருப்பம் என்பதனைக் கேட்டு அறிந்து வருவாயாக! சீதாப்பிராட் டியாரை எம்மிடம் சேர்ப்பித்து உயிர் பிழைக்கச் சொல்! இதற்குச் சம்மதமில்லையெனில், பதுங்கியிராமல் எம்முடன் நேருக்கு நேர் வந்து நின்று போர் புரியட்டும். கோழைகள் போல் ஒதுங்குவது சுத்த வீர னுக்கு அழகல்ல – அறமுமாகாது என்று கூறு. அவன் ஏதாவது ஒரு வழியினைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தேயாக வேண்டும். அவன் பதில் என்ன என்பதை அறிந்து வருவாயா?"

அங்கதனிடம் இராமபிரான் இதனைக் கூறியதும் மீண்டும் அவர் தாள் பணிந்து எழுந்தான். தன் சிற்றப்பாவான சுக்கிரீவனையும் ஆஞ்சநேயரையும் தொழுது, அனைவரிடமும் விடை பெற்றபின் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டான் அங்கதன்.

அங்கதன் தூது

இராமபிரான் வாலி மகன் அங்கதனை வாழ்த்தி வழி அனுப்பி விட்டு, அவன் சென்ற திக்கினையே பார்த்த படி இருந்தார். மீண்டும் சீதாப்பிராட்டியாரின் நினைவில் மனவேதனைப்பட ஆரம்பித்து விட்டார் அண்ணன், என்று ஊகித்துக்கொண்ட தம்பி இலக்குமணன், தன் அண்ணனின் மனத்துயரைப் போக்கும் நோக்குடன், "அண்ணா! புதிய அம்புகள் பலவற்றைச் செய்து வைத்திருக்கிறேன். முறையாகப் புஜை செய்து, அவற்றுக்குரிய மந்திர உச்சாடனங்களையும் செய்தாக வேண்டும். காலதாமதம் செய்யாமல் ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டும். தயவு செய்து எழுந்திருங்கள். பூஜைக்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டுள்ளன," என்று இராமபிரானிடம் கூறினார்.

இராமபிரானுக்கு அவர் தம்பியின் தன்மை நன்கு தெரியும். தன்னுடைய புலன்களை வேறு புறம் திருப்புவதற்காகவே இப்பொழுது தன்னை தம்பி அழைக்கிறான் என்பதைக் கண்டு கொண்டார். ஒரு புன்முறுவலை உதிர்த்து விட்டு, இலக்குவன் முன் செல்ல, அவர் பின்னே பர்ணசாலையை நோக்கி நடக்கலானார். அங்கு ஆயுத பூஜைக்காகவே தென்கரையிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டிருந்த வேதியர்கள் ஓமகுண்டங்களில் தீ வளர்த்து மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து கொண்டிருந்தனர். புனிதமான ஓமப் புகை பரந்து பரவி எங்கும் தெய்வீகமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அரண்களை வலம் வந்த அங்கதன்

அங்கதன் கடற்கரையை அடைந்து சமுத்திர தீர்த்தத்தில் மூழ்கி எழுந்து, தற்காப்பு மந்திரங்களை ஓதிய வண்ணம் கரையோரமாகவே நடந்து இலங்காபுரிக் கோட்டையின் வடவாயிலருகில் போய் நின் றான். வாயிலில் காவல் பலமாக இருந்தது. காற்றுக்கூட நுழையாதபடி அசுர வீரர்கள் கொடிய ஆயுதங்களை ஏந்தியவர்களாக அங்கு உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏற்கனவே வட வாயிலைக் காக்கும் பொறுப்பினை இராவணனே ஏற்றிருந்தான். அவனுடைய நேரடிப்பார்வையின் கீழ் பயிற்சி பெற்ற பல இலட்சம் வீரர்கள் வடதிசையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, மற்றும் காலாட்படை எனும் நான்குவகைப் படைகளும் அங்கு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தன.

இலங்காபுரிக் கோட்டை அமைப்பு எவ்வாறானது என்பதனை – ஏற்கனவே இராமதூதனாகச் சென்று பார்வையிட்ட ஆஞ்சனேயர் – வானரப்படை முக்கியஸ்தர்களுக்கு விளக்கிக் கூறியிருந்தார். ஆகவே, வடவாயில் எவ்வாறான தோற்றமுடையது என்பதனை அங்கதன் மனக் கண்ணால் கண்டு மனத் திரையில் படம் வரைந்திருந்தான். அனுமன் வர்ணித்த அத்தனை அம்சங்களும் ஆங்கே பொருந்தியிருப்பதை அங்க தன் அவதானித்தான். ஏனைய திசைகளுக்கும் சென்று ஒவ்வொரு வாயிலிலும் எத்தகைய பாதுகாப்பு அமைப்புக்கள் இருக்கின்றன என்ப தையும் பார்வையிடுவதென அங்கதன் தீர்மனித்தான்.

வடதிசையிலிருந்த பெருமரம் ஒன்றில் தாவி ஏறி கிழக்குத் திசை வாயிலை அடைந்தான். அங்கு அரக்கர் படையின் பிரதான தளபதி தலைமையில் கடல்போல் அரக்க வீரர்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கான அறிவுரைகளை தளபதி விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். இக் காட்சியை நோட்டமிட்ட வண்ணம் தெற்கு நோக்கி அங்கதன் சென்றான். அங்கு அரக்கர் படையைச் சேர்ந்த இரு டெரும் வீரர் ளான மகோதரனும் மாபெரும்பக்கனும் தங்கள் படை அணிகளைப் பார்வையிட்ட வண்ணம் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தபடி நின்றனர்.

அடுத்ததாக அங்கதன் மேற்குத் திசை சென்றான். இராவணன் மகனும் இந்திரனை அடிமைப்படுத்தியவனுமான இந்திரசித்தன் நின்றி ருந்தான். அவனுடய தேக அமைப்பைக் கண்டு அங்கதன் வியப்ப டைந்தான். இருவருக்கும் ஏறத்தாழ ஒரே வயதுதான் இருக்கும் என்று அங்கதன் கணித்தான். போர் பொருத நேர்ந்தால் இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு வீரனுடன் தான் நேரடியாக மோத வேண்டும் என்று அங்கலாய்த் தான். அவ்வாறு நினைக்கும் போதே அங்கதனுடைய தோள்கள் தினவெடுத்தன. உடனே பாய்ந்து சென்று இளவரசன் இந்திரசித்தனைத் தாக்கி விடலாமா என்று கூட ஆசைப்பட்டான். ஆனால் தன்னைத்தானே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

அரக்க மாந்தரின் அச்சம்

நான்கு திசைகளிலுமுள்ள கோட்டை வாயில்களினூடாகக் கோட்டைக்குள் செல்வதைத் தவிர்த்து, வானில் தாவி கோட்டைக்குள் குதித்து விடுவதே நலமென அங்கதனுக்குப் பட்டது. இதே நோக்குடன் வடபுற வாயிலின் அருகேயிருந்த நெடிதுயர்ந்த மரம்ஒன்றின் மீது தாவி ஏறினான். உச்சியை அடைந்து, எவரும் காணாமல் கோட்டை மதிலின் மீது குதித்தான். பின்னர் சந்தடி குறைவாக இருந்த ஒரு சாலையில் பாய்ந்தான்.

இராமாயணம்

சாலையில்வந்து குதித்த வானரத்தைக் கண்டனர் சில அரக்க மாந்தர்கள். சில தினங்களுக்கு முன்னர் அங்கு வந்து அநர்த்தங்கள் பல புரிந்த அனுமனே மீண்டும் வந்துவிட்டாரோ என்று அச்சமடைந்த வர்களாக ஒட்டம் பிடித்தனர். சிறிது நேரத்தில் எங்கும் பதற்ற நிலை எழுந்தது. காட்டுத்தீபோல், வானரம் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட்ட கதை எங்கும் பரவியது. மீண்டும் நகரம் தீப் பிடித்து எரியப்போகிறது என்றும் கோட்டை கொத்தளங்கள் எல்லாம் இடிந்து தகரப் போகின்றன என்றும் திகிலுடன் அரக்கர் குடி மக்கள் திக்குமுக்காடித் திணறினர்.

காவலர்களின் காதுக்கு இத்தகவல் எட்டியதும் நூற்றுக்கணக்கில் அவர்கள் திரண்டு, பலவித ஆயுதங்களுடன் அங்கதனை அணுகினர். பயந்தவண்ணமே அவர்கள் அங்கதனை நோக்கிச் சென்றனர். எந்த விதமான எதிர்ப்பும் காட்டாமல் பரமசாது போல்நின்ற அங்கதனை தொலைவில் இருந்தே சுருக்கு வீசிக் கட்டினார்கள். ஆடாமல் அசை யாமல் நின்ற வானரத்தை – பெரும்சாதனை படைத்தவர்கள் போல் – வீதிவழியே ஆர்ப்பரித்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி இழுத்துச் சென்றனர்.

இதற்கிடையில் இராவணனுக்கும் தகவல் எட்டிவிட்டது. குரங்கைப் பிடித்து நேரடியாக தன்னிடமே கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி இரா வணன் கட்டளையிட்டிருந்தான். அதற்கேற்ப அங்கதனை இராவணன் முன்னால் கொண்டு போய் விட்டனர்.

அங்கதனைக் கண்டதும் – ஆஞ்சநேயர் தானோ என்று ஆரம் பத்தில் நினைத்தான். ஆனால் இளமைத் தோற்றத்தைக். கண்டதும் சந்தேகம் நீங்கியவனாக "யார் நீ? எதற்காக நீ இங்கே வந்தாய்?" என்ற வினாக்களைத் தொடுத்தான்.

"வாலியின் புதல்வன் நான்!"

"இலங்காபுரியை ஆட்சிபுரியும் இராவணேசனே! உம்மை முன்பு ஒருமுறை தன் வாலினால் கட்டி இழுத்து ஊர்வலம் சென்ற வானரர் கோன் வாலியின் புதல்வன் நான்!" என்று கூறியதும் இடை மறித்த இராவணன் , "என்ன என் நண்பன் வாலியின் மைந்தனா? அதாவது இளவரசன் அங்கதனா? வா வா வா...! அதோ அந்த ஆசனத்தில் அமர்வாயாக! என்று உபசரிக்கலானான். அங்கதனும் அமர்ந்து கொண்டான்.

"நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு வந்திருக்கிறாய்! உன் தந்தையை நயவஞ்சக மாகக் கொன்ற அந்த இராமன் என்னுடன் போர் புரிய பெரும் படை திரட்டி வந்து இந்நகரைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

என் நண்பனான உன் தந்தையைக் கொன்ற அந்த நரனை நான் நிச்சயம் பழிதீர்க்கப் போகிறேன்! இந்த வேளையில் நீயும் இங்கு வந்து சேர்ந்தது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

மகனே அங்கதா! எனது காவலர்களுக்கு உன்னை யார் என்று தெரியாமல் உன்னை அவமதித்து விட்டிருப்பார்கள். ஏற்கனவே இராமன் அனுப்பிய தூதுவன் ஒருவன் இங்கு வந்து பெரும் அநர்த் தங்களைச் செய்து விட்டுப்போய் விட்டான். அதனால்தான் அவனுடைய தோற்றத்தில் உன்னைக் கண்டதும் அவ்வாறு காவலர்கள் நடந்திருக் கிறார்கள். ஆகவே எதையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதே!"

இராவணன் மிகக் கனிவாக இவ்வாறு கூறினான். ஆனால் அங்கதன் அதனைப்பொருட்படுத்தவில்லை. "இலங்காதிபதியே! நான் உம்முடன் சேர்ந்து எவரையும் பகைமையுடன் பழி தீர்த்துக் கொள்ள இங்கு வந்தவனல்ல. நீர் எதிரியாகக் கருதும் உத்தமோத்தமர் – சாட்சாத் இராமபிரானின் தூதுவனாகவே இங்கு வந்துள்ளேன்!" என்று அங்கதன் துடிப்புடன் பதிலளித்தமை இராவணனுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத் ததுடன் கோபத்தையுடம் ஊட்டியது.

அங்கதன் தொடர்ந்தான்: "இராமபிரானுடைய தர்ம பத்தினி சீதாப் பிராட்டியாரை உடனடியாக விடுவித்து அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்! தவறினால் யுத்தமுனைக்கு வந்து போர் புரியத் தயாராக இரு! போரில் நீ மட்டுமல்ல, உம்முடைய வம்சமும், தொடர்ந்து அரக்கர் இனமுமே முற்றாக அழித்தொழிக்கப்படும்! இதுதான் இராம பிரானின் அறிவித்தலாகும். இதில் எதை விரும்புகிறீர் என்று உம்மிடம் கேட்டு அறிந்து வரும்படி என்னை தூதுவனாக அனுப்பிவைத்தார்!" என்று அங்கதன் கூறினான்.

அடக்க முடியாத சினம் கொண்டவனாக சிங்காசனத்தில் இருந்து குதித்தெழுந்த இராவணன், "என்ன சொன்னாயடா? மன்னிப்புக் கேட்பதா? மூவுலகங்களையும் ஆட்டிப்படைக்கும் இந்த இலங்கேஸ்வரன் - கேவலம் நாட்டை விட்டுத் துரத்தி அடிக்கப்பட்ட ஒரு நரனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதா?" இவ்வாறு கொக்கரித்த இராவணன் சற்றுக் குரலைத் தாழ்த்தி, "மகனே அங்கதா! உன் தந்தையிடம் நான் ஒருகால் தோற்றுப்போனவன்தான். இருப்பினும் உன் தந்தையைக் கொன்று உனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கிட்கிந்தை இராச்சிய பரிபாலனத்தை – அந்தத் துரோகி சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தவன் அந்த இராமன். அவனுடன் உனக்கென்ன உறவு? நான் சொல்வதைக் கேள்! கிட்கிந் தைக்கு உன்னையே அரசனாக்குகிறேன். என் பேச்சைத் தட்டாதே!" என்று மிகவும் குழைவுடன் கேட்டான் இராவணன்.

முதற் போர் முழக்கம்

இராமபிரான் பர்ணசாலையில் இடம்பெற்ற ஆயுத பூசையில் கலந்து கொண்டார்.

புதிய ஆயுதங்கள் அனைத்திற்கும் மந்திர உச்சாடனங்கள் மூலம் உரிய சக்தி ஊட்டப்பட்டது. படை அணிகளைச் சேர்ந்த தளபதிகள் அனைவரும் வெளிப்புறத்தே இருந்த பரந்த வெளியில் அணிவகுத்து நின்றிருந்தனர்.

சடங்குகள் முடிவடைந்ததும் இராமபிரான் வெளியே வந்து தளபதிகளின் அணிகளைப் பார்வையிட்டார். சமுத்திரம் போல் பரந்து செறிந்து காணப்பட்ட தளபதிகள் அனைவரும் இராமபிரானுக்கு தமது மரியாதையுடன் கூடிய வணக்கத்தைத் தெரிவித்தனர். "இராமஜெயம்! இராமஜெயம்! இராமஜெயம்!" என்ற வாழ்த்தொலி வானை முட்டி எதிரொலித்தது.

இலக்குமணன், சுக்கிரீவன், விபீடணர் மற்றும் ஆஞ்சநேயர் ஆகி யோர் பயபக்தியுடன் ஆயுதங்களைக் கொண்டு வந்து இராமபிரான் முன்னிலையில் குவித்தனர். அவற்றிலிருந்து ஒவ்வோரு ஆயுதமாகப் பொறுக்கி எடுத்த இராமபிரான், தானைத் தளபதிகள் ஒவ்வோருவ ருக்கும் கொடுத்தார். அவர்களும் பயபக்தியுடன் முன்வந்து இராம பிரானின் தாள்தொட்டு வணங்கி ஆயுதங்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். வைபவரீதியாக ஆயுதம் வழங்குவது முடிவடைந்ததும் இராமபிரான் சில விளக்கங்களை எடுத்துரைத்தார்.

"ஏற்கனவே கூறியிருப்பதுபோல் அதர்மத்தை ஒழித்து தர்ம நெறியைத் தளைக்க வைக்கும் நோக்குடன் போரிடவே நாம் முன்வந் துள்ளோம். போர் என்று முடிவான பின்னரும்கூட தர்ம விதிப்படி இராவணனிடம் இளவரசன் அங்கதனைத் தூதனுப்பியுள்ளோம். எத்த கைய சமாதானமான நிலைப் பாட்டையும் இலங்கை வேந்தன் ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை என்பது திண்ணம். ஆகவே போர் நிச்சயமாகி விட்டது. தூது சென்ற அங்கதன் எத்தகைய முடிலுடன் வருவான் என்பதனை எதிர்பார்த்தே போர் முரசறையப்படும். ஆகவே உங்கள் அணிகளைத் தயார் நிலையில் வைத்திருங்கள்!"

பாறைகளும் மரங்களும்

இவ்வாறு இராமபிரான் கூறியதும் அணித்தளபதிகள் தத்தமது

அணிகளை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அணித்தளபதிகளிடம் மட்டுமே வேல் போன்ற ஆயுதங்கள் இருந்தன. வானரப் படையின் ஏனைய வீரர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லை. மலைகளிலிருந்து பெயர்த் தெடுக்கப்பட்ட பெரும் பாறைகளும் வேரோடு பிடுங்கப்பட்ட பெரு மரங்களும் மலைகளாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. படைமுகத்துக்குச் செல்லும் வீரர்கள் ஒருபுறமிருக்க, மற்றுமோர் அணி பிறிதோர் பணியி னைத் தொடங்கச் சித்தமாயிருந்தது. அவர்களும் பெருவிருட்சங்களையும் பெருங்கற்பாறைகளையும் தம்மருகில் குவித்துவைத்துக் கொண்டு, கட்டளைகளுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

இலங்கை மாநகரின் அரியணையிலிருந்து படிகளின் வழியே கீழிறங்கி வந்த இராவணன், அங்கதன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தருகே நின்றான். அங்கதனும் மரியாதைக்காக தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நின்றான்.

அங்கதனைப் பார்த்து இராவணன் சொன்னவற்றை கவிஞர் பெருமான் இவ்வாறு கூறுகிறார்!

> உந்தை என் துணைவன் அன்றே ஒங்கறச் சான்றும் உண்டால் நிந்தனை இதன்மேல் உண்டோ நீ அவன் தூதன் ஆதல் தந்தனன் நினக்கு யானே வானரத்தலைமை தாழா வந்தனை நன்று செய்தாய் என்னுடை மைந்த! என்றான். (யுத்தகாண்டம் – 939)

பொருள்:

"உன்னுடைய தந்தை எனது நண்பன். இதற்குத் தக்க சான்றுகளும் இருக்கின்றன. அவ்வாறு இருக்கும் போது நீ அந்த நரனுக்குத் தூதனாக வருவது கேவலம் அல்லவா? அது பெரும்பழியும் ஆகும். அப்பணியை விட்டு விடு. தக்க தருணத்தில் வந்திருக்கிறாய். என் மகனே! வானர இனத்துக்கு உன்னைத் தலைவனாக்கி விட்டேன்!" என்று அங்கதனிடம் இராவணன் கூறினான்.

அங்கதன் கூற்று

"வானர இனத்துக்கு உன்னைத் தலைவானக ஆக்குகிறேன்!" என்று இலங்கேஸ்வரன் கூறியதும் தன் இரு கைகளையும் தட்டி, அந்த அரசவையே அதிரும் வண்ணம் பலமாகச் சிரித்தான் அங்கதன். தொடர்ந்து இராவணனைப் பார்த்து,

"என் தந்தைக்கு நிகரான இலங்கை மாநகரின் அதிபதியே! நீர் இதுவரை புரிந்துள்ள அக்கிரமங்கள் அனைத்துக்கும் மொத்தமாக உம் அரக்கர் இனத்தையும் உம்மையும் சேர்த்து வேரோடு அழித்தொழிக்கவே எமது தலைவன் இராமச்சந்திரப் பிரபு அவதாரம் எடுத்து வந்திருக் இனத்தைச் சேர்ந்த பராக்கிரமசாலிகளான கிறார். உம் பலரை தன்கணைகளால் வீழ்த்தியவர் எம் தலைவன். நீர் உமது இனத்தையே பேரழிவுக்கு இட்டுச் செல்ல வழி வகுத்து விட்டதைக் கண்டு உம்மைவிட்டு அன்புத் தம்பியான விபீடணரே எமது உமது அணி நாடி வந்து விட்டார்! இதுவரை நடந்து முடிந்துவிட்ட சம்பவங்களையாவது நினைத்துப் பார்த்து, சீதாப்பிராட்டியாரை இராமபிரானிடம் சேர்ப்பித்து அன்னா ருடைய மன்னிப்பைப் பெறுவாயாக! இல்லையேல் உடனே போருக்குப் புறப்படுவீராக! இதற்குமேல் என்னிடம் சொல்வதற்கு வேறு எதுவு மில்லை!" என்று கூறி முடித்தான் அங்கதன்.

இராவணன் முன்னிலையில் இத்தகைய வார்த்தைகளை– ஆஞ்சநேயர் தவிர – வேறு எவரும் துணிந்து கூறியதில்லை. ஆஞ்ச நேயரைத் தொடர்ந்து வந்த இந்தச் சின்னஞ்சிறு குரங்கு கூறிய வார்த் தைகளால் இராவணன் அவமானத்தால் கூனிக் குறுகிப் போனான். உடனடியாக அங்கதனைப் பிடித்து நிலத்தில் ஓங்கி அடித்துவிடலாமா என்று அவன் கைகள் துடித்தன. ஆனால் இந்தச் சின்னஞ்சிறு பிரா னியைத் தானே கொல்வது தனது பெருமைக்கே இழுக்காகிவிடும் என்று கருதி கனவேகமாகச் சென்று அரியணையில் ஏறுவதற்கு முதலா வது படியில் நின்றவாறே அங்கதனை முறைத்துப் பார்த்தான். கோபக் கனலால் அவனுடைய இருபது கண்களும் சிவந்து தீச்சுவாலையைக் கக்கின.

தன் இரு கைகளையும் இருமுறை தட்டி ஒலி எழுப்பியதும் இரு காவலர்கள் ஈட்டிகளை ஏந்தியவண்ணம் வந்து நின்றனர். தனது வாயால் எந்தவார்த்தையும் பேசாமல், அங்கதனை இழுத்துச் சென்று கொன்று விடும்படி சைகை மூலம் உத்தரவிட்டான். காவலர்கள் அங்க தனை இரு புஜங்களிலும் பிடித்தவாறு வெளியேறினர்.

மூவரும் அரண்மனையை விட்டு வெளி வாயிலுக்கு வந்ததும் அங்கதன் இருகாவலர்களையும் தன் இருகைகளாலும் இறுக்கமாகப் பிடித்த வண்ணம் ஆகாயவெளியில் பாய்ந்தான். அடுத்த கணம் அந்த இரு காவலர்கள் தலைகள் வேறாகவும் முண்டங்கள் வேறாகவும் நிலத்தில் வீழ்ந்தன. இக்காட்சியைக் கண்ட வெளிப்புறக் காவலர்கள் நடுநடுங்கினர். சிலர் ஓடிச் சென்று இராவணனிடம் முறையிட்டனர். இராவணன் கற்சிலை போல் தன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவன் சிந்தனையில் பலதரப்பட்ட எண்ணங்களும் சிறகடித்தன. பெரும் பாலும் அவனுடைய எண்ணங்கள் சீதையிடமே மையங்கொண்டு இருந்தன. எப்படியாவது சீதையை அடைந்தே தீருவது என்ற முடிவு தான் மேலோங்கியது.

அமைதிக்கு வழியில்லை

விண்ணிலே தாவிய அங்கதன் நேராக இராமபிரான் இருந்த பாசறையின் அருகே சென்று தரை இறங்கினான். ஓடிச்சென்று அன்னாரின் முன்னிலையில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தாள்தொட்டு வணங்கினான். இராமபிரான் அங்கதனின் தோள் தொட்டு தூக்கி நிறுத்தினார்.

இலங்கையர்கோன் அரசவையில் இடம் பெற்ற சம்பவங்களை இராமபிரானிடமும் ஏனையோரிடமும் விவரமாக எடுத்துக் கூறியதும் சகலரும் போர்புரியும் கோலம் பூண்டனர்.

முதற் கட்டமாக இலங்கை மாநகரைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த அகழியினைத் தூர்ப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருந்த வானர வீரர்கள் தம் பணியினைத் தொடங்கினர். பெரு மரங்களையும் குவித்து வைக்கப் பட்டிருந்த பாறாங்கற்களையும் கொண்டு அகழிக்குள் போட ஆரம் பித்தனர்.

பெருவாய் திறந்த வண்ணம் அகழிக்குள் கிடந்த முதலைகளும் மீனினங்களும் அகழிக்குள் அமிழ்ந்தன. நீரில் நிறைந்திருந்த நீலோற்பலச் செடிகளும் தாமரை, அல்லி போன்ற தாவரங்களும் அப்படியே மறைந் தன. பல்லாயிரக்கணக்கான வானர வீரர்கள் ஒரேகாலத்தில் தொடங் கிய அகழிதூர்க்கும் பணி ஒருசில நாளிகைகளுக்குள் முடிவுற்றது. வானர வீரர்கள், முடிக்கிடந்த கோட்டை வாயிற் கதவுகளையும் கோட்டை மதில்களையும் பெருமரங்களால் முட்டி மோதி உடைக்கத் தொடங்கினர்.

வானரப்படைகள் முரசு, கொம்பு, குழல் முதலானவற்றை ஒலியெழுப்பி போர் தொடங்கி விட்டதை தெரிவித்தன. இதேவேளை இலங்கைமாநகரக் கோட்டையின் வடபுறத்தே இருந்த வாயிலை ஒட்டிய மதில் இடிந்து விழுந்தது. வானர வீரர்களால் இடித்துத் தகர்க்கப்பட்ட மதில் சாய்ந்ததும் கோட்டையினுள்ளிருந்த வானரப்படைகள் புற் றீசல்போல் பறந்து வெளிவந்தன. திடீரென வெளிவந்த அரக்கர் சேனை யில் யானை, குதிரை, தேர் முதலானவற்றுடன் ஆயுதங்களை ஏந்திய காலாட்படையும் வருவதைக் கண்ட –அகழியைத் தூர்க்கவும் மதிலை இடிக்கவும் முன்னின்ற – வானரப் படைகள் அச்சங் கொண்டு பின் வாங்கின.

வானரப் படைகளின் தளர்வு நிலைகண்ட சூரியன் மகன் சுக்கி ரீவன், ஏற்கனவே வேருடன் பிடுங்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வெண்கடம்ப மரத்தினை இரு கைகளிலும் தூக்கிப் பிடித்தவண்ணம் அரக்கர்படை நடுவே புகுந்தனன். பம்பரம் போல் சுழன்ற வண்ணம் சுக்கிரீவன் அங்குமிங்கும் பாய்ந்து தாக்கியமையினால், அவன் எங்கே நின்று போரிடு கிறான் என்று தெரியாமல் அரக்கர் வீரர்கள் தடுமாறினர்.

சிதறி ஒடிய அரக்கர் படை

இராமபிரான் போர் முனைக்குச் செல்வதற்கு ஆயத்தமானார். இலக்குவன் தன் அண்ணனுக்குரிய ஆடை அணிகளை அணிவித்து, கோதண்டம் என்னும் வில்லையும் தன் அண்ணனிடம் பயபக்தியுடன் தந்தான். முதற்போர் இலங்கைக் கோட்டையின் வடபுற வாயிலை ஒட் டியே நடைபெற்றது. அங்கு இடம்பெற்ற பெரும் போரினால் எழுந்த ஓசை எங்கும் பரந்து ஒலித்தவண்ணமிருந்தது.

போருக்குச் செல்லும் வானர சைனியம் விரைந்து வந்து இராம பிரானுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டுச் சென்றவண்ணம் இருந்தது. வீரர்களின் முகத்தில் காணப்பட்ட வீரக்களை இராமபிரானை மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. தாரை தப்பட்டைகள், முரசம் ஆகியவற்றை முழங்கிய வண்ணம் வீரர்கள் முன் செல்ல, பின்னே அணிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அணிவகுத்துச் சென்றன.

சுக்கிரீவனின் போராற்றலை விபரிக்கும் கவிச்சக்கரவர்த்தி, அவனை ஒரு சுழலும் சக்கரத்துக்கு நிகராகச் சொல்கிறார்.

> வாரணத்து எதிர் வாசியின் நேர் வயத் தேர் முகத்தினில் சேவகர்மேல் செறுத்து ஓர் ஒருத்தர்க் கொருவரின் உற்று உயர் தோரணத்து ஒருவன் எனத் தோன்றினான். (யுத்த காண்டம் – 1001)

பொருள்:

யானைப் படையின் எதிரிலும் குதிரைப் படையின் எதிரிலும் தேர்ப்படையின் எதிரிலும், இவற்றின் பின்வந்த காலாட் படையின் எதிரிலும் ஒரே சமயத்தில் சுக்கிரீவன் தோற்றமளித்தான். அத்தனை வேகத்தில் சுக்கிரீவன் சுற்றிச் சுழன்று வந்தான். இவ்வாறு சுக்கிரீவன் போர் புரிந்தமை, ஏற்கனவே இலங்கை மாநகரின் அருகே அமைந்திருந்த தோரணவாயிலில் ஏறி நின்று ஆஞ்சநேயர்போர் புரிந் ததைப்போலத் தென்பட்டது.

சுக்கிரீவனின் போராற்றல்

சூரியன் மகன் சுக்கிரீவன் முன்னணியில் நின்று போரிட்ட முறை யினை அவதானித்த வானரப் படைகளுக்கு உற்சாகம் மேலோங்கியது. சுக்கிரீவன் வெண்கடம்பம் எனும் மராமரத்தை மட்டுமே தன் ஆயுத மாகக் கொண்டு போரிட்டான். அம்மரத்தைக் கொண்டு யானைகள் பலவற்றை வீழ்த்தினான். குதிரைகள் பல நூற்றுக்கணக்கில் வீழ்ந்தன. அதேபோன்று பல தேர்களும் சரிந்தன. காலாட்படையினர் எய்த அம்புகளோ, எறிந்த வேல்களோ சுக்கிரீவனின் உடலைத் தீண்டாத வண்ணம், மராமரத்தை பம்பரம்போல் சுழற்றியபடி தானும் சுழன்று சுழன்று போரிட்டான்.

வானரப் படையினரும் கற்களாலும் மரங்களாலும் தாக்கி அரக்கர் படையைத் துவம்சம் செய்தனர். அரக்கர் படையைச் சேர்ந்த நால்வகை அணிகளும் பெரும் தாக்குதல்களுக்குள்ளாகின. அரக்கர் படையினரின் தாக்குதல்களினால் ஏராளமான வானரர்களும் சாய்ந்தனர். இரத்த வெள்ளம் நதியாகப் பெருக்கெடுத்தோடி கடலில் சங்கமமாகியது.

அரக்கர் படையின் மிக பராக்கிரமசாலியான வச்சிரமுட்டி என்பவன், பல குதிரைகள் பூட்டிய தனது இரதத்திலேறி வடபுற வாயிலில் லிருந்து வெளியே வந்தான். சுக்கிரீவன் தனி ஒருத்தனாக மராமரத்தை மட்டும் ஆயுதமாகக் கொண்டு போரிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவனுடைய தாக்குதலின் வேகத்தைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அசுரர் படை பின்வாங்கி ஒடும் கட்டத்தை அடைந்து விட்டிருப்பதை அவதானித் தான். சுக்கிரீவனை முதலில் வீழ்த்த வேண்டும் என்ற நோக்குடன், இரதத்தை அவன் பால் செலுத்துமாறு தேர்ப்பாகனுக்குப் பணித்தான். தேர் வேகமாகச் செல்லும் போது அத்தேரின் சில்லுகளுக்குள், காயம் பட்டுக் குற்றுயிராய்க்கிடந்த வானரவீரர்களும், அசுரவீரர்களும் நசுங்குண்டு உயிர் துறந்தனர்.

வச்சிரமுட்டி தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்னுற்ற சுக்கிரீவன், வச்சிரமுட்டியை நோக்கிச் சீறிப் பாய்ந்தான். தன்னுடைய மராமரா யுத்தத்தினால் தாக்கி வச்சிரமுட்டியின் இரதத் தில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் அனைத்தையும் சாய்த்தான். வச்சிர முட்டியும் தனது வில்லின் மூலம் பல பாணங்களை சுக்கிரீவன் மீது ஏவினான். ஆனால் சுக்கிரீவனை அப்பாணங்களால் எதுவும் செய்து விட முடிய வில்லை. வச்சிரமுட்டியின் இரதத்தைப் பொடிப்பொடியாக சுக்கிரீவன் உடைத்தெறிந்தான். இறுதியாக வச்சிரமுட்டியைத் தாக்கி அவ னுடைய உயிரைப் போக்கி, அவன் உடலை தரையில் விட்டெறிந்தான்.

வானரப்படையின் பெருமகிழ்ச்சி

இக்காட்சியைக் கண்ட வானரப்படைகள் பெருமகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தன. அதேவேளை தங்கள் தளபதி வச்சிரமுட்டி, சிறிதளவு நேரம் கூட நின்று பிடிக்க முடியாமல், நிலைதளர்ந்து உயிர் விட்டதைக் கண்டு அசுரப்படைகள் பெருங் கூச்சலிட்ட வண்ணம் இலங்கை மாந கருட் சென்று மறைந்து கொண்டன.

இச்சம்பவத்தை நேரடியாகக் கண்ட கும்பானு என்ற அசுர சேனைத்தளபதி, தனது பெரும் படையுடன் களம் புகுந்தான். வானர சேனையுடன் ஒரு பிரிவாகக் கரடிப்படையும் நின்றது. இக்கரடிப்ப டையினை இடும்பன் என்பவன் தலைமை தாங்கிச் சென்று, கும்பானுவின் படையுடன் மோத விட்டான். அசுரப்படைகள் வில், வேல் போன்ற ஆயுதங்களைத் தாங்கி வந்து கரடிப்படையுடன் மோதின. கரடிகளோ சிறு சிறு குன்றுகளைச் சுமந்து வந்து அசுரர்கள் மீது வீசின. இதனால் இருதரப்பினருக்கும் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இரும்பன் தாக்கி எறிந்த ஒரே குன்றினால் கும்பானுவின் இரதம் பொடிப்பொடியானது. குதிரைகள் நசிந்தன. கும்பானு தரையில் குதித்து இடும்பனை நோக்கி ஓடி வந்தான். இடும்பன் தன்னுடைய கைகளினால் கும்பானுவின் மார்பில் ஒங்கிக் குத்தினான். பின்னர் அவனுடைய இடையை கால்களால் தாக்கி, தோள்களைப் பிடித்துத் தூக்கி, அவன் தலையில் தன் தலையால் முட்டினான். கும்பானுவின் தலை வெடித்து மூளை வெளியேறி செத்து வீழ்ந்தான். படையின் தலைவனாக வந்த கும்பானு மாண்டதைக் கண்ட அசுரப்படையினர் திணறினர். அப்படையின் மற்றுமோர் பிரிவின் அணித்தலைவனாக இருந்த பிரகத்தன் என்பவன் வீராவேசத்துடன் முன்பாய்ந்து, பின்நோக்கி ஒட நினைத்த அசுரப்படைகளுக்கு புத்துணர்ச்சி ஊட்டத் தலைப்பட்டான். தன்னுடைய வில்லினை எடுத்து சரமாரியாகப் பாணங்களைத் தொடுத்தான். இதனால் பல வானர வீரர்கள் சாய்ந்தனர்.

நீலனும் பிரகத்தனும்

நீலன் என்ற வானர வீரனும் பெரும் படையுடன் ஆயத்தமாக நின்றிருந்தான். இடும்பனுக்கு உதவியாக தனது படைகளையும் களத்தில் இறக்கினான். கடும்போர் மூண்டது. நீலன் தூக்கி வந்த ஒரு பெரிய குன்று, பிரகத்தன் செலுத்திய கணையால் தாக்குண்டு சிதறியது. உடனடியாக ஒரு பெரிய மராமரத்தை நீலன் தூக்கிக்கொண்டு தாக்க ஆரம்பித்தான். பிரகத்தனுடைய தேர் உடைந்து நொருங்கியது. குதிரை கள் செத்து வீழ்ந்தன. பிரகத்தன் தன்னுடைய தண்டு எனும் ஆயுதத்தைத் தாங்கிய வண்ணம் நீலனை எதிர்கொண்டான்.

இராமாயணம்

தேர் இழந்து சிலையும் இழந்திட கார் இழிந்த உருமெனக் காந்துவான் பார் இழிந்து புரு வலித் தண்டொடும் ஊர் இழந்த கதிர் என ஒடினான். (யுத்தகாண்டம் – 1030)

பொருள்:

தன்னுடைய தேரை இழந்தான்: வில்லையும் இழந்தான். இடியா னது தனது உறைவிடமான மேகத்தை விட்டு கீழிறங்கியதைப் போல் தரையிலே குதித்து தனது தண்டாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து- தனக்ரிய இடத்தை இழந்து விட்ட கதிரவனைப்போல் எதிரியை நோக்கி ஒட லானான் – பிரகத்தன்.

இருவருக்குமிடையில் பலத்த சண்டை மூண்டது. நீலன் பிரகத் தனை அவனுடைய தண்டுடன் தூக்கி வானத்தில் வீசி எறிந்தான். சிறிது தூரம் வரை வானில் மிதந்த பிரகத்தன் மீண்டும் பூமியை நோக்கி வந்தான். வந்த வேகத்தில் தனது தண்டாயுதத்தால் நீலனைத் தாக்கினான். நீலனுக்குப் பலத்த அடி விழுந்தது. அவன் வாயிலிருந்து இரத்தம் வெளியேறியது. இருப்பினும் தன் வலியினைப் பொருட்படுத் தாமல், நீலன் தன் வாலினால் பிரகத்தனைச் சுற்றி இழுத்து வெகு தூரத்துக்கப்பால் போய் விழுமாறு எறிந்தான். வாயிலிருந்தும் மூக்கிலி ருந்தும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோட பிரகத்தன் மடிந்தான்.

பிரகத்தன் எனும் மாபெரும் வீரன் வீழ்ந்ததும் அரக்கர் படைக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது. மேற்கொண்டும் போர்க்களத்தில் தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியாமல் அசுரர்படை இலங்கை மாநகருக்குள் சென்று மறைந்தது.

போர்க்கோலம் பூண்ட மன்னர்கள்

இராமபிரானுடைய உள்ளத்தில் அதுவரை குடிகொண்டிருந்த கவலையில் ஒரு பெரும்பகுதி விலகியது. இலங்கை மாநகரில் முதல் நாளன்று இடம்பெற்ற போரில் அரக்கர்படைக்குப் பெரும் பேரிழப்புக்கள் ஏற்பட்டதால் இலங்கை வேந்தன் இராவணன், தானே போர்க்களம் புகுவதற்கு ஆயத்தமாகி விட்டான் என்ற செய்தி இராமபிரானுக்கு எட்டியது. இராவணனுடைய அக்கிரமங்களுக்கு முடிவு அண்மித்து விட்டது; தனது இதயக் கமலத்தில் குடிகொண்டிருந்த போதும் உடலால் எட்டத்தில் இருந்த சீதாப்பிராட்டியார் மீண்டும் தன்னிடம் வந்து சேரும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்பதை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே இராமபிரானுடைய ஏக்கம் விலகியது. இலங்காதிபதியை வீழ்த்த வேண்டும் என்ற நோக்கம் பெருகியது. மலைகள் போன்ற அவருடைய தோள்களில் தோன்றிய வீக்கம் விசாலமடைந்தது.

அண்ணன் இராமபிரானிடம் ஏற்பட்ட மாற்றம் கண்டு தம்பி இலக்குவனின் உள்ளமும் உடலும் புத்துணர்வு பெற்றன. தினவெடுத்த அவன் தோள்களும் பூரித்தன. போர்முகம் புகுவதற்கு அவரும் தயாராகிவிட்டார்.

இராமபிரான் போர்க்கோலம் பூண்ட காட்சியை கவிஞர்பெருமான் கம்பநாட்டாழ்வார் விவரிக்கும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்.

> அங்கு அவன்அமர்த் தொழிற்கு அணுகினான் என வாங்கினென் சீதையை என்னும் வன்மையால் தீங்குறு பிரிவினால் தேய்ந்த தேய்வு அற வீங்கின இராகவன் வீரத்தோள்களே! (யுத்தகாண்டம் – 1065)

பொருள்:

இராவணன் போர்க்களம் புகுவதற்குப் புறப்பட்டு விட்டான் என்று செய்தி அறிந்ததும், "சீதையை நான் மீட்டுக் கொண்டு விட்டேன்!" என்ற எண்ணம் மேலெழ அன்றுவரை பிராட்டியாரைப் பிரிந்து விட்டி ருந்தமை யினால் ஏற்பட்ட துன்பமும் நீங்கி இராமபிரானின் வீரத் தோள்கள் பூரித்தன.

கலக்கமுற்ற இலங்கை வேந்தன்

பிரகத்தன் என்பவன் அரக்கர்படையில் மாபெரும் வீரன். இந்திர லோகத்தையும் தேவர்களையும் அடிமைப்படுத்தும் பொருட்டு மேகநாதன்

இராமாயணம்

எனப்படும் இந்திரசித்தனுடன் அரக்கர்படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றவன். இந்திரனை வீழ்த்தி வெற்றியீட்டிய பெருமைக்குரியவன். அத்தகைய பராக்கிரமசாலியான பிரகத்தன் வீழ்ந்தான் என்ற செய்தி இலங்கையர்கோனுக்கு பேரிடிபோல் ஆயிற்று. அதுவும் ஒரு சாதாரண குரங்கு அப்பெரு வீரனை வீழ்த்தியது என்பது கேட்டு அவமானத்தால் குறுகிப்போனான். அது மட்டுமல்லாமல் முதல்நாள் போரில் இலங்கைக் கோட்டையின் நான்கு திக்குகளிலும் நடைபெற்ற பெரும் மோதல்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான அரக்க படைவீரர்கள் வீழ்ந்தனர்; யானைப்படை, குதிரைப்படை, மற்றும் தேர்ப்படை ஆகியனவும் சிதைந்து சின்னாபின்னமாகி விட்டன என்பதையும் அறிந்து இராவணன் கலக்க முற்றான். இத்தனைக்கும், முழுமையாகப் பயிற்சி பெற்ற போர் வீரர்கள் -போதுமான படைக்கலங்களைக் கொண்டு போரிட்டவர்கள் - அரக்க வீரர்கள். அத்தனை பேரும் நிரந்தரமாக போர் புரிவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்.

ஆற்றல் மிக்க – பாரம்பரியப் பெருமை பொருந்திய வீரர்களை எதிர்த்து நின்று வீழ்த்தியவர்கள் – கானகத்தில் மரக்கிளைகளில் தொங்கித் திரியும் வானரங்கள் – ஆயுதம் தரித்துப் போர் புரியும் ஆற்றல் அற்ற வர்கள். கல்லையும் மரத்தையும் கைகளிலேந்தி வந்தவர்கள்.

போர்க்களத்தில் நடந்தேறிய சம்பவங்களை தூதர்கள் சொல்லக் கேட்ட இராவணன் சினம் மேலீட்டால் சிவந்த மேனியனானான்.

படைகளின் கைகலப்பு

வடபுறத்தே அரக்கர் படைத்தலைவனாக நின்றவன் வச்சிரமுட்டி எனும் வீரன். இவனை மன்னன் சுக்கிரீவன் வீழ்த்தினான். கும்பானு என்பவனை கழுகரசனான இடும்பன் கொன்றான். நீலன் எனும் வானர வீரனே பிரகத்தன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானான். பிரகத்தனுடன் சென்ற பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களில் போர் நிலவரங்களை இராவணனுக்கு எடுத்துரைக்க வந்த ஒருசில வீரர்கள் மட்டுமே மிஞ்சினர். ஏனையோர் களத்தில் மாண்டு போயினர்: அல்லது காணாமற் போயினர் என்று தப்பி வந்தோர் சொன்னார்கள்.

தெற்கு வாயிலில் போர் முழக்கமிட்டவன் வாலியின் மகனான அங்கதன். அரக்கர் படைக்குத் தலைமை தாங்கியவன் சுபாரீசன் என்பவன். இவனும் அங்கதன் கையால் மடிந்தான். மேற்கு வாயிலை அண்டி தனது வானரப் படைகளுகடன் ஆஞ்சநேயர் காத்திருந்தார். கோட்டையினுள்ளிருந்து மற்றொரு அரக்கர் வீரனான தளபதி துன்முகன் ஆரவாரத்துடன் படை நடத்தி வந்தான். அப்படை அணிகள் அனைத் தும் சிதறி அழிந்தொழியவும் எஞ்சியவர்களை புறமுதுகிட்டு ஓடவும் செய்தனர் வானரப் படையினர். துன்முகன் நேரடியாக ஆஞ்சநேயர் முன்னின்று வீரகர்ஜனை செய்தான். ஆஞ்சநேயரோ எதுவித ஆயுதமும் ஏந்தாமல் நிராயுதபாணியாக நின்றிருந்தார். துன்முகனும் ஆயுதங்களை ஏந்தாமல் இரதத்தினின்று குதித்து முன்னேறினான். இருவருக்கும் மல் யுத்தம் நடந்தது. சிலநொடிகளில் துன்முகன் துடிதுடித்து தரையில் வீழ்ந்து உயிர்விட்டான். இக்காட்சியைக் கண்டு வானரப்படைகள் ஆனந்த மேலீட் டால் ஆர்ப்பரித்துக் கூத்தாட அரக்கர்படை மாயமாக மறைந்தது.

இராவணனுடைய தூதர்களும் தப்பிப் பிழைத்த அரக்க வீரர் களும் இக்காட்சிகளைக் கண்டுவந்து கூறியதும், கடும் துயருடன் சினம் ஒருங்கே கொண்டவனாக இராவணன், தானே போர்க்களம் புகுவ துஎன்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான்.

நம்பிக்கை சிதைந்தது

தளபதி பிரகத்தன் மீது இராவணனுக்கு அளப்பரிய நம்பிக்கை இருந்தது. இந்திரலோகத்தையே ஆட்டிப்படைத்து தேவர்படையை வென்று பல்லாயிரம் வீரர்களை சிறையிலிட்டவன். அப்பேர்ப்பட்ட வீரன் மாண்டதால் இராவணன் துயரடைந்து கண்ணீர் விட்டான். அக்கணத்தில் ஆஞ்சநேயரும் அங்கதனும் தூதர்களாக வந்து தன்னிடத்தில் கூறிச்சென்ற தகவல்கள் அவனுள்ளத்தில் நிழலாட்ட மிட்டன. சற்று நேரம் அவனுடைய மனச்சாட்சி அவனுக்கு அறிவுரை கூறத் தொடங்கியது.

'இன்னும் காலதாமதமாகி விடவில்லை. சீதையை இப்போதாவது விடுதலை செய்து இராமபிரானிடம் அனுப்பி விடலாம்!' என்றது அவன் மனம். ஆனால் சற்று சில நொடிகளில் 'என்னை வெல்வதற்கு எவனால் முடியும்? முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களையும் அடிமைப் படுத்தியவன் நான்! அந்த மும்மூர்த்திகளும் என்னை மீறி எதுவும் செய்து விட முடியாது. சர்வலோகங்களும் எனக்கு அடக்கம். இவ்வா றிருக்கையில், கேவலம் ஒரு நரனுக்கும் அவனுடன் வந்துள்ள வானரங் களுக்கும் பயந்து பின்வாங்கி விடுவேனா?' என்ற ஆணவம் தலைக் கேறியது. உடனே தனது எண்ணத்துக்குத் தடை போட்டு, 'போரிட்டே அவர்களை அழிப்பேன்!' என்று திடமானான்.

பல்லாயிரக்கணக்கான தேர்கள் அணிவகுத்து நின்றன. அவற்றால் தனக்கேற்றதான ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்குரிய குதிரைகளைப் பூட்டுமாறு பணித்தான் இராவணன்.

தேவேந்திரன் அசுரர்படையிடம் தோற்றபோது, இராவணனுக்கு அத்தேரை இந்திரனே தந்தான்.

அரண்மனையோடு அமைந்திருந்த சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று சிவபிரானை வழிபட்டான். பூசையினைச் செய்த பூசகர் கொடுத்த பிரசாதம் இராவணனின் விரித்த இருகரங்களிலும் வைக்கப்பட்டபோது, அதிலிருந்து ஒரு செம்மலர் தரையில் விழுந்தது. சுற்றி நின்ற பிர தானிகள் பலர் இந்தத் துர்சகுனத்தைக் கண்டு துணுக்குற்றனர். ஆனால் இதனை இராவணனிடம் எடுத்துக் கூற எவருக்கும் துணிச்சல் இருக்க வில்லை.

பிரசாதத்துடன் இருந்த தும்பைப் பூ மாலையை எடுத்து கழுத்தில் சூடிக்கொண்ட இராவணன், தன்னுடன் போர்முனை புகக் காத்திருந்த படைகளை பார்வையிட்டான். இராவணனின் போர்க் கோலம் கண்டு அதுவரை திகிலடைந்திருந்து, சோர்ந்து போயிருந்த அசுரப்படைகளுக்குப் பெரும் உற்சாகம் மேலிட்டது. எல்லோரும் ஜெயகோசமிட்டனர்.

இராவணன் தன் தேரில் ஏறினான். வீணைக்கொடி அத்தேரின் உச்சியில் பட்டொளி வீசிப் பறந்துகொண்டிருந்தது. தன்னுடைய வில்லை வலது கையால் தொட்டெடுத்து இடது கையில் தூக்கி நிறுத்தினான். வலது கையினால் நாணை ஏற்றி இறுக்கிக் கட்டியதும் தனது சுட்டு விரலால் நாணை ஒரு தட்டுத். தட்டினான். பெரியதோர் இடிமுழக்கம் எழுந்தது போல் அப்பிரதேசமெங்கும் அந்த நாணொலி எதிரொலித்தது.

இராவணனின் வில்லிலிருந்து பிறந்த நாணொலி கேட்ட வானர சேனைகளில் பெரும் பகுதியினர் பதறினர். அவர்கள் இத்தகைய பேரொலியை இதற்கு முன்னர் எப்போதும் கேட்டதேயில்லை. அந்த ஒலி இலங்கை மாநகரெங்கும் பரந்தொலித்தது. வானரப் படையினர் மட்டுமல்ல, அசுரப்படைகளுக்கும் அந்த ஒலியால் குலை நடுக்கம் உண்டாயிற்று.

94 இராவணனுடன் பொருதிய இராமதூதன்

இராமபிரான் தென்திசையை நோக்கியவாறு நின்றிருந்தார். இலங்கைக் கோட்டையின் வடவாயிலை ஒட்டி நடைபெற்றுக் கொண் டிருந்த போர்க் காட்சிகள் அவர் கண்களில் பட்ட வண்ணம் இருந்தன. சற்று முன் பின்வாங்கி ஓடி, கோட்டை வாயிலினுள் அரக்கர்படை நுழைவதையும் இராமபிரான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அரக்கர்படை பின்வாங்கி ஒடும் போதே வானரசைனியம் பெரும் ஆரவாரத்துடன் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடியது. ஆனால் கோட்டையின் உள் இருந்த இராவண னின் வில்லில் இருந்து பிறந்த இடியோசை போன்ற நாணொலி கேட்ட தும் வானரசேனையின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் அத்தனையும் அடங்கி ஒரு வகைப் பீதி நிலை தோன்றியது.

இராமபிரானருகில் இலக்குவனும் நின்றிருந்தார். எப்போது போர்க்களம் புகுவது என்று இலக்குவனின் தோள்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. இதனை அறிந்த இராமபிரான் தம்பியின் வலது தோளை தன் இடது கையால் தட்டி, பதற்றப்படாமல் இருக்கும் படி சைகை செய்தார்.

இலங்கை மாநகர் கோட்டைக்குள்ளிருந்து பெரிதாக முரசுகளின் முழக்கம் எழுந்தது. கூடவே குழல், சங்கு போன்றவற்றின் ஓசைகளும் விண்முட்ட எழுந்தன. இதுவரை கோட்டைக்குள்ளிருந்து புறப்பட்டு வந்த ஆரவாரங்களை விட பன்மடங்கு அதிகமான ஓசைகள் கேட்டன. இதனால் வருபவர் – இதுவரைபோர்முழக்கமிட்டு வந்தவர்களை விட மிகமுக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது.

களத்தில் குதித்த இலங்கையர்கோன்

இலங்கை வேந்தன் இராவணனே போர்க்கோலம் பூண்டு புறப் பட்டு வருகிறான் என்பதை உடனே அங்கிருந்த படையினர் அனைவரும் அறிந்து கொண்டனர். பல குதிரைகள் பூட்டிய மிகப் பெரியதேரில், கிரீடங்கள் புனைந்த தன் பத்துத் தலைகளுடன் இராவணன் வந்து கொண்டிருந்தான். படை அணிகளின் முன்புறமும் பின்புறமும் இரா வணனின் வீரதீர பராக்கிரமச்செயல்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்துபாடி வரும்பாணர்களும் வந்து கொண்டிருந்தனர். யாழ், தவில், சமனிக்கை, முழவு, உடுக்கை போன்ற இசைக்கருவிகள் பாணர்களின் பாடல்களுக்கு ஏற்ப ஒத்திசை வழங்கின.

இராமாயணம்

வடவாயிலில் இருந்து சிறிது துரம் வந்ததும் இசைவல்லுனர்கள் நின்று விட்டனர். அரக்கர் வீரர்கள் "இலங்காதிபதி இராவணேசன் வாழ்க! திக்கெட்டும் தன்புகழை நாட்டி இந்திரனை அடிமைகொண்ட இலங்கையர்கோன் வாழ்க!" என்ற முழக்கங்கள் கடல் அலை போல் எழுந்து தணிந்த வண்ணம் தொடர்ந்தன.

கோட்டைக் குள்ளிருந்த வண்ணமே வில்லில் நாணேற்றி, அதன்னச் கட்டு விரலால் தட்டியபோது எழுந்த ஓசை அந்தப் பிரதேசமெங்கணும் எதிரொலித்தமையினால் வானரச் சேனையில் ஒரு பதற்ற நிலை ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது கோட்டைக்குள்ளிருந்து படைகள் ஆரவாரித்து வருவதைப் பார்த்ததும் அவர்களின் கிலி பன்மடங்காகியது. இதனைக் கவனித்த வானர வேந்தன் சுக்கிரீவன் கொதித்தெழுந்தான். வீராவேசத்துடன் விண்ணில் தாவிக் குதித்து வானர அணிகளை வலம் வந்தான். வாயினால் எவ்வார்த்தையும் கூறாமல் தன் முழுச் சைகைகளின் மூலமும் கண் சைகைகளின் வாயிலாகவும் படைகளுக்குத் தைரியமூட்டினான். தொடர்ந்து இராமபிரானிடம் வந்து அவர்தாள் தொட்டு வணங்கி, இராவணனுடன் போரிட தன்னை அனுப்பி வைக்குமாறு வேண்டினான். இராமபிரான் சுக்கிரீவனின் தோள்தொட்டு, பின்னர் சிரசையும் தொட்டு வாழ்த்தி வழி அனுப்ப வத்தார்.

சுக்கிரீவன் போர்க்கோலம்

சுக்கிரீவன் இராவணனுடன் பொருதப் புறப்படுவதைக் கண்ட வானரசேனை அணிகள் குதூகல மேலீட்டால் துள்ளிக் குதித்தன. பெரும்பாறைகளையும் பெருவிருட்சங்களையும் தாங்கிய படையினர் இராவணனின் சேனையை நோக்கி முன்னேறினர். படைகளைப் பின் தொடர விட்டு சுக்கிரீவன் முன்னால் சென்றான். அவனுடைய சிரசின் மேல் ஒரு மலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்து எடுத்து இரு கைகளாலும் தாங்கிய வண்ணம் காணப்பட்டான்.

சுக்கிரீவன் பெரும் வானரப்படையுடன் வருவதைக் கண்ட இரா வணன் கோபத்தால் கொதிப்படைந்தான். தன்னுடைய பத்துச் சிர சுகளையும் அலங்கரித்த கிரீடங்களைப் பறித்துத் தரையில் வீசி எறிந்து அவமானப் படுத்தியவன் தன் முன்னே வருவதைக் கண்டதும், அவனுக்குத் தக்க பாடம் புகட்ட வேண்டும் என்று கருதினான்.

முழுமையான படைக்கலங்களைக் கொண்ட நால்வகைச் சைனியத் துடன் செல்லும் தான், வெறும் மரங்களையும் கற்பாறைகளையும்

கொண்டு எதிரேவரும் வானரப் படையுடன் போரிடுவது தன் கௌர வத்துக்குப் பேரிழுக்காகுமே என்று ஒரு கணம் சிந்திக்கலானான் இரா வணன். இதற்கிடையில், "ஏய் துன்மார்க்கனே – இராவணா! இதற்குப் பதில் சொல்!" என்று சுக்கிரீவன் குரல் எழுந்தது. தொடர்ந்து கண் மூடி விழிப்பதற்குள், அவன் கையிலிருந்த மலைச் சிகரம் இரா வணனை நோக்கி வாயு வேகத்தில் விரைந்து வந்தது பேரபாயத்தை உணர்ந்த இராவணன், துரித கதியில் தன் வில்லில் ஒரு கணையைப் பூட்டி எய்தான். சுக்கிரீவன் வீசிய அப்பெரும் சிகரம் பொடிப்பொடியாகி தரையில் விழுந்தது. அந்தக் கற்துண்டுகளால் தாக்குண்ட பல வான ரங்கள் மட்டுமல்லாமல் அசுரப்படை வீரர்களும் யானைகள் குதிரை களும் மடிந்தன. எண்ணற்ற இரதங்களும் சிதைந்தன.

தான் வீசி எறிந்த மலைச்சிகரம் உடைந்து சிதறியதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் மேலும் சினமடைந்தவனாக மாபெரும் மராமரத்தை வேரோடு பிடுங்கி இராவணன் மீது வீசி எறிந்தான். இராவணனின் பாணங்கள் பட்டு அம்மரம் துண்டு, துண்டாகப் பெயர்ந்து விழுந்தது. சுக்கிரீவன் முன்னர் பெயர்த்தெறிந்த மலையை விட மற்றுமொரு பெருமலையைப் பெயர்த்து வந்து வீசி எறிந்தான். அதனையும் இராவணன் துண்டு துண்டுகளாகச் சிதைத்து விட்டான். அத்துடன் தன்னுடைய வில்லில் சக்தி மிக்க கணை ஒன்றைப் பொருத்தி சுக்கிரீவன் மீது வீசினான். அந்த அம்பைத் தடுக்கும் ஆற்றலற்றவனாக நின்றிருந்த சுக்கிரீவனின் மார்பின் மீது பாய்ந்த அந்த அம்பு, அவன் மார்பினுள் புகுந்து அவனைத் தடுமாறச் செய்தது.

சுக்கிரிவன் இராவணனை எதிர்த்துப் போரிடச் சென்றபோது ஆஞ்சநேயர், அடுத்ததாகப் போர்க்களம் செல்ல வேண்டும் என்று இராமபிரானை வேண்டிக் கொண்டார். இராமபிரானும் அவ்வேண்டு கோளைத் தட்டாமல் ஏற்றுக் கொண்டார். சுக்கிரீவன் இராவணனின் அம்படிபட்டு மயக்கமுற்ற வேளையில், அதே இடத்தில் ஆஞ்சநேயர் தோன்றினார். அவருடைய போர்க்கோலம் பூண்ட திருவுருவம் கண்டு இராவணன் சற்றுத்துணுக்குற்றான். 'இலங்காபுரிக்குள் ஏற்கனவே புகுந்து, எவருக்கும் தெரியாமல் அசோகவனத்தில் சிறைவைக்கப் பட்டிருந்த சீதையைக் கண்டவன் இவன்தான்! எமது படையின் பெரும் பகுதி யையும் வீரத் தளபதிகள் ஐவரையும்கூட அழித்தவன் இவன்தான்! எனது அருமை மகனையும் கொன்றவன் இவன். இலங்கை மாநகரெங்கும் சிதையும் வண்ணம் தீ மூட்டி விட்டு தப்பிச் சென்றவனும் இவனேதான். ஆகவே இவனை இன்றே தீர்த்துக் கட்டி விட வேண்டியது தான்!' என்றவாறு இராவணன் சிந்திக்கலானான். சினம் மேலிட்டதனால் கண்கள் இருபதிலிருந்தும் தீச்சுவாலைகள் வெளிப்பட்டன. அவனுடைய மூக்குகளிலிருந்து வெளியேறிய சுவாசமும் கொடூரமான நெருப்பையே கக்கியது.

ஆஞ்சநேயர் களம் பகுந்தார்

ஆஞ்சநேயர் இராவணனைப்பார்த்து, "மாவீரனான அரக்கர் தலைவனே! சூரியன்மகனான சுக்கிரீவன் மயக்கமுற்றிருக்கிறார். அவர் மயக்கம் நீங்கி எழுமுன் என்னிடம் வீரத்தைக் காட்டு பார்க்கலாம்!" என்றார்.

இராவணனும், "நீ என்னுடன் பொருத வருவாய் என்று எனக்கு நன்கு தெரியும். வரும்போதே பெருமலை ஒன்றைப் பெயர்த்து வந்திருக் கிறாய்! எங்கே உன் கைவரிசையைக் காட்டு பார்க்கலாம்!" என்றான், தன் வில்லில் அம்பொன்றைத் தொடுத்த வண்ணம்.

அனுமன் தன் தோள்களில் முழுப் பலத்தையும் செலுத்தி இரா வணன் மீது மலையினை வீசினான். மாபெரும் ஓசையுடன் அந்த மலை சுழன்ற வண்ணம் சீறிச்சென்றது. இதற்கிடையில் இராவணன் எய்த அம்பு பாய்ந்து வந்து மலையினில் மோதியது. பெரும் நெருப்புக் கோளம் போன்று அந்தமலை தீப்பற்றிய வண்ணம் கீழே விழுந்தது. தரையில் போரிட்டவண்ணமிருந்த இரு தரப்புப் படையினரில் ஆயிரக் கணக்கில் இத்தீக் கோளத்தில் சிக்கி மாண்டனர்.

ஆஞ்சநேயர் வீசிய மலை தன்னுடைய கணையினால் தீப்பற்றி எரிந்து வீழ்ந்ததனையே இராவணன் சற்றுநேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தமை யினால், ஆஞ்சநேயர் அடுத்ததாக மாபெரும் மலையினைப் பெயர்த்தெடுத்து வீசியதைக் காணவில்லை. அம்மலை நேராக இராவணனுடைய மாமேரு மலை போன்ற தோழில் மோதிச் சிதறியது. தோளில் அணியப்படட்டிருந்த நவமணிகள் பொதிந்த தங்கப் பட்டயத்தை உடைத்து வீழ்த்தியது. இதனால் இராவணனின் கோபம் அளவிட முடியாததாக அதிகரித்தது. தன் அம்புறாத் தூணியிலிருந்து ஒரே தரத்தில் செலுத்தக்கூடிய பத்துக் கணைகளை எடுத்து நாணிலேற்றி ஆஞ்சநேயர் மீது செலுத்தினான். அந்தக் கணைகள் எல்லாம் இலக்கு தவறாமல் ஆஞ்சநேயரின் மார்பிலும் தோள்களிலும் தைத்தன. இத்தாக் கத்தினால் ஆஞ்சநேயருக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

இக்காட்சியைக் கண்ட வானரப் படைகள் – ஆஞ்சநேயருக்கு என்ன நேருமோ என்று அஞ்சினர். அரக்கர் படைத் தளபதிகளும், தங்கள் அணிக்கு வெற்றி கிடைத்து விட்டதென ஜெயகோஷம் எழுப்பினர். ஆனால் ஆஞ்சநேயரோ தன் அங்கமெல்லாம் நிறைந்து மூச்சிலும் வியாபித்திருந்த தெய்வமான இராம பிரானைத் துதித்து "ஸ்ரீ இராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தைப் பலத்த தொனியில் பல தடவைகள் உச்சரித்தார். உடனடியாக அவருடைய முகம்பிரகாசமடைந்தது. மீண் டும் பெரும் புன்னகையை உதிர்த்த வண்ணம், வானுயர வளர்ந்திருந்த வெண்கடம்ப மரம் ஒன்றினைப் பிடுங்கி இராவணன் பால் வீசி எறிந்தார். அம்மரம் பேரிரைச்சலை எழுப்பிய வண்ணம் இராவணனின் தேரின் முன்பாகப் போய் மோதியது. இரதம் ஒரு பக்கமாகச் சரிந் தது. தேர்ப்பாகன்மீதும் அம்மரத்தின் கிளை ஒன்று பட்டு அவனைக் கீழே உருட்டித் தள்ளியது. அவன் உயிரும் பிரிந்தது.

த நேரடி மோதலில் இலக்குவனும் இராவணனும்

இராமபிரான் அருகிலேயே நின்றிருந்த இலக்குவன் போர்க்களத தில் அப்போது நடந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்களை அவதானித்த வண்ணமிருந்தார். சுக்கிரீவனைத் தொடர்ந்து அனுமன் இராவணனுடன் மோதியபோது, அங்கெழுந்த வீரசாகசச் செயல்களை இராமபிரானுடன் இலக்குவனும் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இராவணனுடைய தேர்ப்பாகன் ஆஞ்சநேயரின் தாக்குதலால் தரை யில் வீழ்ந்ததும் உடனடியாகவே மற்றுமொரு தேர்ப்பாகன் ஓடிச் சென்று தேரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். மற்றும்பல அரக்க வீரர்கள் ஓடிவந்து தேரின் பழுது பட்ட முன்பகுதியைத் திருத்தி அமைத் தனர்.

ஆஞ்சநேயர் ஒரு மரத்தை வீசி இத்தனை சிதைவுகளை ஏற்ப டுத்த் தனது தேர்ப்பாகனையும் கொன்று விட்டமையால் இராவணனின் சினம் தீக்கன லெனச் சீறிப்பாய்ந்தது. அதுவரை ஆஞ்சநேயரை 'சாதா ரண வானரம் தானே!," என்று இழிவாகக் கருதிய இராவணன், தெய்வாம்சம் பொருந்திய பலநூறு சரங்களை எடுத்து அவற்றுக்குரிய மந்திர உச்சாடனங்களையும் செய்து அனுமன் மீது செலுத்தினான். அவை அத்தனையும் அவருடைய உடல் முழுவதும் பரந்து பாய்ந்தன. குருதி கடலெனப் பாய்ந்தோடியது. இராவணன் தொடுத்த சரங்கள் ஏராளமான வானர வீரர்களையும் வீழ்த்தின. அசுரப்படை வீரர்கள் குதூகலத்தால் கூத்தாடினர்.

தன்னுடலில் பாய்ந்த அம்புகள் ஏற்படுத்திய காயங்களினால் ஆஞ்சநேயர் ஓரளவு தளர்ச்சி அடைந்தாரெனினும் உடல் சரியவில்லை. கண்களை மூடி இராம ஜெபம் பண்ணியவண்ணம் நின்றிருந்தார்.

இலக்குவன் போர்க்கோலம்

அனுமன் செயலிழந்து நிற்பதைக் கண்ட இராவணன், தனக்கு போரில் வெற்றி நிச்சயம் என்று இறுமாப்படையலானான். தான் – வில், வாள், கதாயுதம் போன்ற ஆயுதங்களுடன் தேரில் ஆரோகணித்து குதிரை, யானை, தேர் மற்றும் காலாட் படைகளுடன் போர் புரியப் புறப்பட்டு வந்திருக்கும் போது, தன்னை எதிர்த்துப்போர்புரிய வான ரங்களே வந்து எதிர்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு மீண்டும் மனம் வருந்தினான். தன்னுடன் போர் புரிய தன்னை நிகர்த்த எவரும் – உரிய ஆயுதங்களுடன் வரவில்லையே என்று அவனுக்குச் சங்கடமாக

இருந்தது. இருப்பினும் கற்கள், காட்டு மரங்கள் போன்றவற்றையும் தங்கள் கூரிய பற்களைக் கொண்டும் வானரர்கள் சளைக்காமல் போர் புரிவதில் காட்டிய வீரமும் ஆற்றலும் போற்றிப் பாராட்டுதற்குரியதே என்றும் இராவணன் கருதினான். தன் முன்னால் கடலைப் போல் பொங்கிய வண்ணம் நின்ற வானர சேனையைப் பார்த்து

"கல் கொண்டும் மரங்கள் கொண்டும் கை கொண்டும் களித்து நும் வாய்ச் சொல் கொண்டும் மயிரின் புன் தோல் தோள் கொண்டும் தள்ளி வெள்ளிப் பல் கொண்டும் மலைகின்றாரின் பழிகொண்டு பயந்தது யானோர் வில் கொண்டு நின்ற போது விறல் கொண்டு மீள்திர் போலாம். (யுத்தகாண்டம் – 1096)

பொருள்:

"கற்களையும் மரங்களையும் கைகளையும் கொண்டும் வீரப்பேச சுக்களைப் பேசுகின்ற உங்கள் வாயிலிருந்து எழுகின்ற வெறும் வார்த் தைகளைக் கொண்டும், அடர்த்தியான முடிகள் நிறைந்த தோள்களைக் கொண்டும், வெண்மையான பற்களைக் கொண்டும் போரிட வந்திருக்கும் உங்களை வில் கொண்டு தாக்குவது தகாது என்று எண்ணி இருந்து விட்டேன். நான் உங்களை வில் போன்ற ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தித் தாக்கினால் உங்களால் வெற்றியீட்ட. முடியுமா?" என்று இராவணன் ஏளனமாகக் கேட்டான்.

ஆஞ்சநேயரின் நிலையை சற்றுத் தொலைவிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இலக்குமணன், அண்ணன் இராமபிரானின் தாள்தொட்டு வணங்கினார். இராமபிரானும் இலக்குவனின் சிரசைத் தொட்டு வருடி புன்முறுவல் பூத்தவராக போர்க்களம் செல்ல விடை கொடுத்தார். தன்னுடைய வில்லிலிருந்து கணையானது எத்தகைய வேகத்தில் சீறிப் பாய்ந்து செல்லுமோ, அதைவிடப் பன்மடங்கு வேகத்துடன் இலக்குவன் வேங்கை போலப் பாய்ந்து சென்றான். தடுமாறிக்கொண்டு நின்ற வானரப்படைகளின் நடுவே நின்றவாறு தனது வில் நாணை ஒரு முறை தட்டி விட்டான். அந்த நாணொலி விண்ணுலகையும் அதிர வைத்தது. அரக்கர் படை கதிகலங்க, சிதறி நின்ற வானரப்படைகள் ஓடோடி வந்து தத்தமது அணிகளில் இணைந்து கொண்டன.

இராவணன் திருப்தி

இப்போதாவது தன்னுடன் போர்புரிய ஆயுதபாணியான ஒரு மனிதன் வருகிறானே... அதுவும் வில், அம்பு போன்ற போர்க் கருவிகளுடன் வருகிறானே என்று இராவணனும் சற்றுத் தென்படைந்தான். போர்க்கருவிகளற்ற வெறும் குரங்குப்படையுடன் போரி டுவதால் தன் ஆற்றல் பற்றி மிகக் கேவலமான கண்ணோட்டம் ஏற்பட்டு, அவமானம் மேலிடுமே! என்று இராவணன் அதுவரை அங்கலாய்த் திருந்தான். தற்போது தனக்கு நிகரான ஒரு வீரன் களத்தில் இறங்கி யிருந்தமையினால், தனக்கு ஏற்படவிருந்த அபகீர்த்தி இனிமேல் இல்லை என்பதனையும் இலங்காதிபதி உணர்ந்து கொண்டான்.

இராவணனின் கணைகளால் வானரப்படைகள் பட்ட பாட்டைக் கண்டறிந்த இளைய பெருமாள் இலக்குவன், இராவணனுக்கு நல்லதோர் பாடம் புகட்டவேண்டியது தன் கடமை என உண்ந்தவனாக – தன் வில்லிருந்து சரங்களை அரக்கர் படை மீதும் இராவணன் மீதும் தொடுத்து எய்து கொண்டிருந்தூர். வகை தொகையற்று அரக்கர் படையினர் வீழ்ந்தனர். யானை, குதிரைகள் – பாணங்கள் உடலில் பாய்ந்மையினால் பயங்கர ஒசையை எழுப்பிய வண்ணம் தரையில் சாய்ந்தன. தேர்களும் சிதைந்து போயின. மழைத்துளிகள் இடை விடாமல் பொழிவது போன்று இலக்குவனின் சரங்கள் எங்கும் பாய்ந்து அரக்கர் படைக்குப் பெரும் அநர்த்தத்தை விளைவித்தன.

> கட்டு அமை தேரின் மேலும் களி நெடுங்களிற்றின் மேலும் விட்டெழு புரவி மேலும் வெள் எயிற்று அரக்கர் மேலும் முட்டிய மழையின் துள்ளி முறையின்றி மொய்க்குமாப் போல் பட்டன பகழி எங்கும் பரந்தன குருதிப் பவ்வம் (யுத்த காண்டம் – 1101)

இலக்குவன் எய்த கணைகள் எண்ணற்ற தீங்கினை அரக்கர் படைக்கு ஏற்படுத்திய போதும், தயக்கமின்றி முன் வரிசையில் வந்தவர்கள் வீழ்ந்ததும் அடுத்தடுத்த வரிசைகளில் வருபவர்கள் முன் அணிக்குத் தாவி வந்து வானரப் படையுடன் பொருதவே செய்தனர். இலக்குவன் எய்த பாணங்களுக்கு முன்னால் அவர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியா மல் வீழ்ந்தனர். அரக்கர் படை வீரர்களின் சடலங்கள் மலைகள் போல் குவிந்தன. அம்மலைகளிலிருந்து ஆறு பெருக்கெடுப்பது போல் குருதி வெள்ளம்பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது.

"வீழ்த்தாமல் விடமாட்டேன்!"

"கானகத்தில் சீதாப்பிராட்டியாரைப் பாதுகாத்து நின்ற என்னை உன் மாய விளையாட்டால் தடுமாற வைத்து, பிராட்டியாரை வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து போன உன்னை என் பாணத்தால் வீழ்த்தாமல் விடமாட்டேன்!" என்று கூவிய வண்ணம் சக்தி வாய்ந்த கணைகளை தன் அம்புறாத்தூணி யிலிருந்து எடுத்து இராவணன் மீது வீசினான். இவ்வாறு சீறி வந்த கணைகளைத் தன் மீது படாதவாறு மாற்றுக் கணைகளைத் தொடுத்து இராவணன் தடுத்தான். இராவணன் வீசிய பாணங்களை அவ்வாறே இலக்குவன் தடுத்தான். இதனால் இருவருக்குமிடையில் நின்று போரிட்ட இருதரப்புப் படையினரும் பெரும் தாக்குதலுக்குள்ளாயினர்.

அதிசக்தி வாய்ந்த அம்புகளை இலக்குவன் சரமாரியாக எடுத்து வீசுவதை எப்படியாவது தடுத்தாக வேண்டும் என்று எண்ணிய இரா வணன், இலக்குவன் மீது கொடிய பாணங்களை வீசிக் கொல்ல நினைத்தான். அவ்வாறு எய்யப்பட்ட கணைகளை இலக்குவன் சுலபமாக எதிர்க்கணைகளால் செயலிழக்கச் செய்தான். இதனால் இரா தன் வணன் தந்திரமாக ஒரு கணையினை இலக்குவனின் அம்புறாத் வீசினான். இக்கணை பட்டதும் தூணியை நோக்கி அம்புறாத் தூணியில் இருந்து அம்புகளை எடுக்க முடியாத நிலை இலக்குவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இதே சமயத்தில் ஆஞ்சநேயர் அயர்வு நீங்கியவராக ஒரே பாய்ச்சலில் இராவணன் தேர்முன் போய் நின்றார். அனுமனை அங்கு கண்டதும் முன்னணியில் நின்ற அரக்க வீரர்கள் சிதறி ஒடலாயினர். "இலங்காதிபதியே! நீ இப்பொழுது செய்யும் போரை உடன் நிறுத்து. நான் நிராயுதபாணியாக இதோ வந்திருக்கிறேன். என்னிடம் கற்களோ மரங்களோ கிடையாது. நீயோ மூன்று உலகங் களையும் வென்றவன்; தேவேந்திரனையும் அடிமை கொண்டவன். எட்டுத்திக்குகளையும் தாங்கி நிற்கும் யானைகளையும் வென்றவன். உன் ஆயுதங்களை விடுத்து என்னுடன் நேரடியாக மோத வா!" என்று இராவணன் முன்பாக நின்று ஆஞ்சநேயர் கர்ஜித்தார்.

ஆஞ்சநேயர், தன் முன்னே வந்து நின்று வீரகர்ஜனை செய்ததைக்கண்ட இராவணனுக்குப் பெருவியப்பாக இருந்தது. என்னுடன் நேரடியாக மற்போர் புரியும் ஆற்றல் இந்த வானரத்துக்கு இருக்க முடியுமா? என்னுடைய இருபது கரங்களில் ஒன்றின் குத்தைக் கூடத் தாங்கும் சக்தி இவனுக்கு இருக்க முடியுமா? என்று பலத்த சிந்தனையுடன், "நல்லதொரு கருத்தினை இங்கு தெரிவித்தாய்! இதோ வந்து விட்டேன்!" என்று கூறியவாறு இரதத்திலிருந்து தரையில் குதித்தான் இராவணன்.

இராமதூதனும் இலங்கை வேந்தனும்

இராமபிரான் தனது பர்ணசாலை அமைக்கப்பட்டிருந்த குன் றின் மீது நின்ற வண்ணம் இலங்கை மாநகர்க் கோட்டையின் வட வாயிலை ஒட்டிய பிரதேசத்தில் நடைபெறும் யுத்தக்காட்சிகளை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவன் இராவணனுடன் போரிடும் போது காட்டிய வீரதீரபராக்கிரமச் செயல்களைப் பார்த்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இலக்குவனின் கணைகளால் பல்லா யிரக்கணக்கில் அரக்கர் படையினர் மாண்டு மடிந்ததையும், யானை குதிரைப்படைகள் அடியோடு நாசமடைந்ததையும், தேர்கள் சுக்கு நூறாகச் சிதறித் தெறித்ததையும்கூட அவர் கண்டார். இலக்குவனின் அம்புறாத்தூணியிலிருந்து மேற்கொண்டு அம்புகளை எடுக்க முடியாத வாறு இராவணன் தன் பாணத்தினால் அம்புறாத்தூணியை அறுத்தெ றிந்தமையினால் இலக்குமணன் செயலிழந்து நின்றதையும் பார்த்துக் கொண்டேதானிருந்தார்.

இலக்குவன் நிலை குலைந்த தன்மையினை கண்மூடி விழிப்பதற்குள் அவதானித்த ஆஞ்சநேயர் இராவணன் முன் <mark>பாய்</mark>ந்து சென்று நின்ற தையும் இராமபிரான் காணவே செய்தார்.

ஆஞ்சநேயரின் நிபந்தனை

இராவணனும் ஆஞ்சநேயரும் நேருக்குநேர் நிற்பதைக் கண்ட அரக்கர் படையும் வானரப்படையும் தாங்கள் அதுவரை புரிந்த போரை நிறுத்தியவர் களாக, அடுத்து என்ன தான் நடக்கப்போகிறதோ என்று ஆங்காங்கே நின்ற வண்ணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"இராவணா! நீ நிகரில்லாத வீரன்; மூன்று உலகங்களையும் வென்றவன்; தேவர்களையே அடிமை செய்தவன்; உன் புகழ் ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களுக்கும் பரந்தது. சிவபிரான் உறையும் கைலையங்கிரியையே உன் தோள்களால் பெயர்த்தவன். அப்பேற்பட்ட சாதாரண குரங்காகிய நான் நேராகப் உன்னுடன் போரிடக் காத்திருக்கிறேன். உன் தோள் வலிமை எனக்கு நன்கு தெரியும். என் வலிமையையும் உன்னிடம் காட்ட நாட்டம் கொண்டுள்ளேன். வேறு எந்த ஆயுதமும் ஏந்தாமல் இருவரும் போர்புரிவோம். உன்னுடைய மாமேருபோன்ற மார்பிலே எனது கையால் ஒரே குத்துக் கொடுக்கிறேன். அதனை நீ தாங்கி மீழ்வாயானால், என் மார்பிலே நீ ஒரு குத்துக்

கொடுக்கலாம். அக்குத்தை நான் தாங்கி, பிழைத்துக் கொள்வேன். அதற்கு மேல் உன்னுடன் நான் போர்புரிய வரமாட்டேன். இது தான் நிபந்தனை!"

இவ்வாறு ஆஞ்சநேயர் கூறியமையால் இலங்காதிபன் சிந்தனை வயப்பட்டான். ஆஞ்சநேயர் தன்னை மிகக் கேவலமாக மதித்து ஏளனம் செய்கிறாரா? என்று கூட எண்ணலானான். எத்தனையோ போர்முனை களைக் கண்ட தனது பராக்கிரமத்தை இந்த வானரம் எடை போடத் துணிந்து விட்டதே என்ற எண்ணம் ஒருபுறம் மனவேதனையை அளித் தது. அதே வேளையில் தனது பேராற்றலும் பெருமையும் தெரிந்திருந்தும் துணிவுடன் பொருத வந்திருக்கும் ஆஞ்சநேயரின் வீரத்தையும் குறை கூற முடியவில்லை.

ஆஞ்சநேயர் இராவணனைப்பார்த்துக் கூறி<mark>யதாக கம்ப</mark>ர்பெருமான் காட்டும் காட்சி இது;

> என் தோள் வலி அதனால் எடுத்து யான் ஏற்றவும் இறவா நின்றாய் எனின் நீ பின் எனை நின் கைத்தல நிரையால் குன்றே புரைதோளாய் மிடல் கொடு குத்துதி குத்தப் பொன்றேன் எனின் நின்னொடு எதிர் பொருகின்றிலென் என்றான் (யுத்தகாண்டம் – 1123)

பொருள்:

"என்னுடைய தோளின் வலிமையினால் உன்னுடைய மலையைப் போன்ற மார்பிலே நான் குத்தியபின் நீ சாகாதிருப்பாயானால் நீ என்னுடைய மார்பிலே குத்த வேண்டும். உன்னுடைய குத்திலே நான் சாகமாட்டேன். எனினும் மீண்டும் உன்னை எதிர்த்துப் போரிட மாட் டேன்," என்று அனுமன் கூறினார்.

அனுமனைப் பாராட்டிய இலங்காதிபன்

ஆஞ்சநேயர் இவ்வாறு கூறியதைக்கேட்ட இராவணன் உண்மையில் அதிர்ந்து போனான். இவ்வாறான – தெளிவான வீர உரையினை இதுகாலவரை எவருமே இராவணன் முன்னின்று கூறியதில்லை. இந்த உரை கேட்டு மகிழ்ந்த இராவணன் மனதார அனுமனைப் பாராட் டினான்.

இராமாயணம்

"உண்மையில் நீ ஒரு வீரன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஒருசுத்த வீரனுக்குரிய வார்த்தைகளையே நீ பகன்றாய். இவ்வுலகம் உள்ளளவும் உனது புகழ் நீடித்திருக்கும்! நால்வகைப் படைகளுடன் வந்திருக்கும் என் முன், எந்த வகை ஆயுதமுமின்றி வந்த உன் துணிச் சலைப் பாராட்டுகிறேன். இதோ என்மார்பிலே உன்கையால் ஓங்கிக் குத்துவாயாக!" என்று தன் மார்பிலே அணியப் பெற்றிருந்த கவசத்தை விலக்கி திறந்தமார்புடன் இராவணன் நின்றான்.

ஆஞ்சநேயர் காலம் தாழ்த்தாமல் இராமநாமத்தை தியானித்த வண்ணம் தனது இரு கைகளுக்கும் போதிய வலுவைத் திரட்டி ஓங்கி இராவணனின் மலை போன்ற மார்பில் ஒரு குத்துக் கொடுத்தார்.

ஆஞ்சநேயர் இராவணனின் மார்பிலே தான் குத்தினார். ஆனால் அந்தக் குத்தின் அதிர்ச்சியால் அண்டசராசரமே அதிர்ந்தது. பல மலைகள் இடிந்து விழுந்தன. அரக்கர் படையிலும் வானரப்படையிலும் உள்ள பல வீரர்கள் அதிர்ச்சி தாங்காது தரையில் வீழ்ந்தனர். பல யானைகள் மற்றும் வன விலங்குகள் ஆகியவையும் நிதானமிழந்து தடு மாறின.

இராவணனின் மார்பில் மாபெரும் தீப்பிழம்பு மோதியது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அவனுடைய ஆபரணங்களில் ஒளி விசிக் கொண் டிருந்த நவமணிகள் எல்லாம் கழன்று விழுந்தன. பத்துத்தலைகளும் ஒருதடவை தடுமாறிச்சுற்றிச் சுழன்றன. மாமேரு மலையானது இடம் பெயர்ந்து அதிர்ந்தது போன்று அவனுடைய உடல் ஆட்டம் கண்டது. ஒரு கணநேரம் அவன் மயங்கவே செய்தான். இருப்பினும் உடனடியாக தெளிவடைந்தான். தன்னைக் குத்திய ஆஞ்சநேயர் ஆடாமல் அசையாமல் நிற்பதைக் கண்டான். "வீரனே என் முன்னே பிரம்ம தேவனே வந்து நின்று, 'நீ தளர்ச்சியடையக் கடவது' என்று சாபமிட்டாலும் அதற்காகத் தயங்க மாட்டேன். இதோ நீ கொடுத்த ஒரேகுத்திலே நான் நிலை குலைந்தவனாகி விட்டேன். நீ கூறியது போல் நீ என்னைக் குத்திவிட்டாய். அடுத்து நான் உன்னைக் குத்தப் போகிறேன். என்னு டைய ஒரே குத்தினைத் தாங்கி நீ தொடர்த்தும் உயிர் வாழ முடியாது. அவ்வாறு நீ உயிர் தப்பிப்பிழைத்துக் கொண்டால் உனக்கு உலகில் எவருமே எதிரியாக முடியாது. என்றென்றும் அழியாப் புகழுடன் வாழ்வாய்!"

இவ்வாறு ஆஞ்சநேயரைப் பார்த்துக் கூறினான். ஆஞ்சநேயர் தன் மனத்தால் இராமபிரானைத் தொழுது நன்றி கூறியவராக "என்னுடைய குத்தினால் நீ சாகவில்லை. என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். இதோ இப்போதே உன்கடனைப் பெற்றுக்கொள்!"

என்று கூறி தன்னுடைய பெரும் கடல்போன்ற பரந்து விரிந்த மார்பைக் காட்டினார்.

நிலை தளர்ந்த ஆஞ்சநேயர்

இராவணன் தனது முழுப் பலத்தையும் தனது வலக்கரம் ஒன்றில் திரட்டி, ஆஞ்சநேயரின் மார்பில் குத்தினான் இந்தக் குத்தினால் அஞ்சா நெஞ்சங் கொண்ட மாவீரனான ஆஞ்சநேயர் தள்ளாடினார். கைலையங்கிரியே ஆட்டங் கண்டது போலிருந்தது. பூவுலகில் இரா வணன் நகரான இலங்காபுரியில் நடைபெறும் யுத்தத்தினை காண வான வீதியில் தேவர்கள் சூழ்ந்திருந்தனர். தங்களையே முறியடித்த இராவணனின் தாக்குலை அனுமனால் தாங்க முடியாதெனவே முடிவெடுத்தனர். இராவணனின் குத்தை ஏற்றதும் ஆஞ்சநேயர் சற்றுத் தடுமாறியபோது, தாங்கள் கருதிய படியே அவர் வீழ்ந்து விடுவாரோ என்று மனம் பேதலித்தனர். அவர்கள் அனைவரும் இனி என்ன தான் நடக்குமோ என்று துயருற்றனர். அரக்கர் படையினர், தங்களை வருத்திய வானரம் இத்தோடு ஒழிந்து விட்டது, என்ற மகிழ்ச்சி ஆர வாரமிட்டனர். வானர சைனியமும் பெரும் பதைபதைப்புடன், அடுத்து நடைபெறப்போகும் சம்பவத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆஞ்சநேயர் இராமநாமத்தை ஜெபித்த வண்ணம் கண்களை மூடி நின்றார். அவருடைய அங்கமெல்லாம் ஒரு தரம் நடுங்கி ஒய்ந்தது.

இதற்கிடையில் தங்கள் தலைவர்களுள் ஒருவரான ஆஞ்சநேயருக்கு நேர்ந்த கதி கண்டு கலங்கிய வானர வீரர்கள் ஒடோடிச்சென்று அயலிலுள்ள மலைகளைப் பெயர்த்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடி வந்தனர். அந்தக் காட்சி ஊழிக்காலத்தில் பிரபஞ்சத்தையே அழிக்கும் மேகங்களால் இருள் சூழ்ந்து வருவது போல் இருந்தது. எண்ணற்ற மலைகள் ஒன்றோடொன்று தொடுத்தாற் போல் நெருக்கமாகக் கொண்டு வரப்பட்டு அத்தனையும் ஒரே வேளையில் இராவணன் பால் வீசப் பட்டன. இம்மலைகள் வீசப்பட்ட போது ஒன்றோடொன்று மோதியது. இதனால் பெரும் தீப்பிழம்புகள் தோன்றின. அப்போதெழுந்த ஒலி பெரும் இடி ஓசை போல் கேட்டது.

"உலகம் அழியப்போகிறது!" என்று கூச்சலிட்ட வண்ணம் அரக்கர் படை நிலை குலைந்து பரந்து ஓடியது.

இந்தப் பேரொலிகள் எழுந்தபோது தான் இராவணனும் தன்நிலை உணர்ந்தான். ஆஞ்சநேயரைக் குத்தியபோது, குத்தினை ஏற்ற ஆஞ்ச

இராமாயணம்

அதிர் ச் சி தோன்றியதோ அதே அளவ எத்தகைய நேயருக்கு அதிர்ச்சியினை குத்தியவனான இராவணனும் பெற்றான். அதே அதிர்ச் சியான நிலையில் அவன் நிலை தளர்ந்து, ஒருவகை மயக்க நிலையில் இருக்கும்போது திடீரென எழுந்த பெரும் ஆரவாரத்தினால் துணுக்குற்று சூழ்ந்து காணப்பட்டது. ஆனால் இருள் எங்கும் கண் திறந்தான். கதிரவனின் மறைவினால் ஏற்பட்டதல்ல என்பதை அவ்விருளானது கணப்பொழுதில் கண்டுகொண்டான். வானமே இடிந்து தன் மீது விழுந்ததைப் போன்றிருந்தது. பெருமலைகள் தன்னை நோக்கி இறங்கி வருவதைக் கண்டான். மின்னல் வேகத்தில் தன் பத்துக் கைகளிலும் அம்புகளை பலநூற்றுக்கணக்கான அம் விரல்களை ஏந்தி பத்து மலைகளை நோக்கி எய்தான்.

"இன்றுபோய் நாளை வாராய்!"

இராமபிரான் போர்க்களத்தில் தன் தம்பியான இலக்குவன் செயலற்று நின்றதைக் கண்டு சற்று அதிர்ச்சியடைந்தார். தானே நேர டியாகச் சென்று இராவணனுடன் பொருத வேண்டிய வேளை வந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்தார். தன் இரு கண்களையும் முடியவாறு சில நொடிகள் தியானித்தார். அந்தச் சில நொடிகளில் ஆஞ்சநேயர் இராவணன் முன்னால், திடீரென எழுந்து நின்ற மாமலைபோல் தோன்றி யதைக் கண்டார்.

இராவணனுடன் ஆஞ்சநேயர் உரையாடியதையும் கண்டார். அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசினார்கள் என்பதைப் புரியாவிட்டாலும் இராவணன் ஆயுதங்கள் எதையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் நிராயுத பாணியாக இரதத்தை விட்டுக் கீழே குதித்ததைக் கண்டார். இருவரை யும் சூழ்ந்து நின்ற இரு தரப்புப் படையினரும் தத்தமது ஆயுதங்களை நழுவ விட்டவர்களாக நின்றதையும் கண்டார். இத்தகைய தோற்றத்தைக் கண்ட இராமபிரான், இராவணனும் ஆஞ்ச நேயரும் மல்யுத்தம் புரியப்போகிறார்கள் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார்.

இராவணனுடைய மார்பில் ஆஞ்சநேயர் தனது கைகளால் குத்தியபோது இராவணன் தடுமாறியதையும் இராமபிரானால் அவ தானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதேபோல் இராவணன் ஆஞ்சநேயர் மார்பில் குத்தியபோது அவர் சற்று நேரம் நிலைகுலைந்ததனையும் கண்டார். இருவரும் சமபலமுடையவர் களே என்பதை – இராமபிரா னுக்கும், இக்குத்துச் சண்டை – பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனை வருக்குமே உணர்த்தியது.

ஆஞ்சநேயர் செயலற்று நின்றதையும் அதனால் வெகுண்டெழுந்த வானர வீரர்கள் பெரும் மலைகளைப் பெயர்த்து வந்து இராவணன் மீது வீசியதையும் அவற்றை இராவணன் பல நூறு பாணங்களை ஏவிப் பொடிப் பொடியாக் கியதையும் இராமபிரான் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

மலைமழை பொழிந்தது

வானர சேனை வீசிய பல்லாயிரம் மலைகளும் இராவணன் ஏவிய கணைகள் பட்டு ஒவ்வொன்றும் பல்லாயிரம் துண்டுகளாக வானிலிருந்து மலை மழை பொழிவது போல் பொழிந்தன. இம்மலைத் துகள்கள் வீழ்ந்தமையினால் ஆயிரக்கணக்கில் அரக்கர் படையினரே அழிந்தனர்

வானரங்கள் வீசிய மலைகளைத் தானே கணைகளை ஏவி அழிக்க நேர்ந்தமையினாலும் தன்னைச் சார்ந்த அரக்கர் படை பேரழிவினைக் கண்டமை யினாலும் இராவணனின் சினம் பன்மடங்காகியது. 'இந்த வானரப்படையினை முதலில் முற்றாக அழித்து விட்டு அந்த அயோத்தி நகர் நரனை பின்னர் ஒழித்துக் கட்டுவேன்!' என்று சினம் கொண் டெழுந்த இராவணன் சரமாரியாக வானரப்படைகள் மீது அம்புகளைத் தொடுத்தான். கொடிய சூறாவளி போல் எண்ணற்ற அம்புகள் சுழன்று வந்து வானரப் படைகளைத் தாக்கின. வானர வீரர்களின் உடல்கள் மீது அம்புகள் பட்டு பல காயங்கள் ஏற்படுத்தின. தமதணியினர் வேரற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து மடிவதைக் கண்ட ஏனைய வானரங்களும் ஒடத் தலைப்பட்டன.

இலக்குவன் அப்போது தான் தனது களைப்பு நீங்கி எழுந்தான். அறுந்து வீழ்ந்து கிடந்த அம்புறாத்தூணியைச் சீர் செய்து அம்புகளையும் வரிசைப்படி அடுக்கி எடுத்து அணிந்து கொண்டார். பயந்து ஓடிக் கொண்டிருந்த வானரப் படைகளை சைகை செய்து ஒன்று கூட்டினார். அதுவரை செயலற்றிருந்த தமது தலைவர் மீண்டும் போராடுவதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டதைக் கண்டு மகிழ்ச்சிப் பேரார்வம் கொண்டனர். "இராமஜெயம், இராமஜெயம்" என்று கோஷம் எழுப்பிய வண்ணம், இராவணன் இரதம் நின்ற பக்கம் அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

இலக்குவன் ஒரு நொடிப்பொழுதைத் தானும் வீணாக்காமல் நூற்றுக்கணக்கில் பாணங்களைச் செலுத்தலானார். அரக்கர் படையினர் எவரும் ஆயுதங்களை எடுக்க முடியாமல் இலக்குவனின் அம்புகள் அவர்களைச் சாடின. இலக்குவனின் கணைகளுக்கு இணையாக இலங்காதிபனும் அம்புகளைத் தொடுத்தான். இராவணனின் வில் களிலிருந்து அம்பு புறப்படுவதற்கு முன்பு இலக்குவனின் பாணங்கள் அவற்றை அழித்து விட்டன. தொடர்ந்து வந்த அம்புகள் இராவணனின் கைகளிலிருந்த பத்து வில்களையும் உடைத்து எறிந்தன.

"நன்று நின் போராற்றல்!"

902

இலக்குவனின் விற்போர் இராவணனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. எத்தனையோ போர்க்களங்களில் விற்போர் புரிந்த மாபெரும் வீரர்களை இராவணன் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் இராமன் தம்பி இலக்குவனுக்கு நிகரானதொரு வில்வீரனை இதுவரை கண்டதில்லை என தன் மனதாரப் பாராட்டினான்.

எத்தகைய எதிரியாக இருந்த போதிலும், அவர்களிடத்தில் காணப் படும் திறமையைப் பாராட்ட அவர்கள் தவறியதே இல்லை, அக்காலப் போர்ப் பண்பு அத்தகைய உயர் நிலையினை உடையதாக இருக்கின் றது என்பதற்கு கவிச்சக்கரவர்த்தி தரும் சான்று இது:

நன்று போர் வலி நன்று போர் ஆள் வலி வீரம் நன்று நோக்கமும் நன்று கைக் கடுமையும் நன்று நன்று கல்வியும் நன்று நின் திண்மையும் நலனும் என்று கைம்மறித்து இராவணன் ஒருவன் நீ என்றான். யுத்த காண்டம் – 1160)

பொருள்:

"உன்னுடைய போர்புரியும் ஆற்றலும், போரைக் கையாளும் தன்மையும், வீரம் பொருந்திய உனது பார்வையும், பாணங்களைத் தொடுத்து ஏவும் முறைமையும், வேகமும் நன்றாகவே உள்ளன. விற்போர்ப் பயிற்சியையும் நன்றாகவே பெற்றிருக்கிறாய். உன்ஆண்மையும் சிறப்பும் பொருந்தியதே! நீ ஈடிணையற்றவன்!" என்று இலக்குவனை நோக்கி கூறியவாறு தன் கையை அசைத்து இராவணன் சொன்னான்.

இவ்வாறு மனதார இலக்குவனை இராவணன் பாராட்டினான். இருப்பினும் இலக்குவனை எவ்வகையிலும் வீழ்த்த வேண்டும் என்று கங்கணம் பூண்டவனான இராவணன், 'வில்லால் இவனை வீழ்த்துவது முடியாத காரியம்; இவனை வீழ்த்துவதானால், நான்முகன் எனக்களித்த வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை,' என்று கருதினான். உடனே அவ்வேலை எடுத்து உரிய மந்திரத்தை உச்சாடனம் பண்ணி இலக்குவனை நோக்கி வீசினான்.

பிரம்மதேவனால் வழங்கப்பட்ட அந்த வேல் மகத்தான சக்தி படைத்தது. அது விரைந்து சென்றது. இலக்குவன் அதுவரை வீசிய பாணங்களனைத்தையும் வெட்டிச் சாய்த்தவண்ணம் அவ்வேல்சென்று இலக்குவனின் மார்பில் பாய்ந்தது. அதன் சக்தியைத் தாங்காது இலக்கு வன் மயங்கித் தரையில் சாய்ந்தான். தன்னை வந்து தாக்கியது பிரம் மாஸ்திரமே என்பதை உணர்ந்தராகையால் தன் பிராணன் போகா தவாறு மயக்க நிலையில் இருந்தார்.

தான் வீசிய வேல் பட்டு இலக்குவன் சாய்ந்தாலும் அவர் உயிர் பிரியவில்லை என்பதனை இராவணனும் உணர்வான். மயங்கிக் கிடக்கும் வேளையிலேயே இலக்குவனைச் சிறைப்பிடிக்கலாம் என்று கருதியவனாக இராவணன் விரைந்தான். தனது கைகளால் இலக்குவனைத் தூக்க முயன்றான். கைலாய பர்வதத்தையே பெயர்த்தெடுக்க முயன்றவனான இலங்கையர் கோனால் அப்போது இலக்குவனைத் தூக்க முடியாமல் போய்விட்டது. தனது முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து முயன்றும் முடியாமல் போயிற்று.

கோதண்டராமா் களம் பகுந்தாா்

இலக்குவனைத் தூக்கிச்செல்ல இராவணன் முயன்றதை அவதா னித்த ஆஞ்சநேயர் தனது சோர்வினை அகற்றியவராக ஓடிவந்து, ஒரு தாய்க்குரங்கு தனது குட்டியை சுலபமாகத் தூக்கிச் செல்வதைப் போன்று தூக்கிக் கொண்டு பர்ணசாலையை அடைந்தார். அப்போது அவருடைய மயக்கமும் தெளிந்தது. இன்னும் கொஞ்சநேரம் இலக்குவன் ஓய்வாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கேற்ற சைகை செய்த ஆஞ்சநேயர், இராமபிரான் அருகில் போய் நின்றார். இராமபிரான் போர் முகம் செல்லப் புறப்பட்டு விட்டதைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர் தன்தலைவனின் தாள் தொட்டு வணங்கியவாறு, "ஐயனே தாங்கள் போர்முனை செல்ல வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. இந்நிலையில் எனது தாழ்மையான வேண்டுகோளை ஏற்றருள வேண்டும்," என்று வினயமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். இராமபிரானும் அவ்வேண்டுகோளைச் செவிமடுக்கலானார்.

"ஐயனே! இலங்கையர்கோன் நால்வகைச் சேனைகளுடன் வந்திருக்கிறான். அவன் ஏறிவரும் இரதம் பல வெண்புரவிகளால் இழுத்து வரப்படுகின்றது. தாங்கள் தர்மம் தளைக்க நடாத்தும் இப்போர் நிச்சயம் எமக்கே வெற்றியைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை, இருப்பினும் செல்வது போரிடச் அரசகுமாரராகிய கால்நடையாகப் தாங்கள் இகழ்ச்சிக்குரியது. தங்களைச் சுமந்து செல்தும் பாக்கியத்தை அடியே ஆஞ்சநேயர் வேண்டுகிறேன்!" என்றவாறு இரு தந்தருள னுக்குத் கைகளையும் சிரமேல் குவித்து வணங்கி நின்றார்.

ஆஞ்சநேயர் அன்பும் பக்தியும் ஒருசேர வேண்டி நின்ற தன்மையால் இராமபிரான் நெகிழ்ந்து போனார். மறுத்தாலும் ஆஞ்சநேயர் விடப் போவதில்லை; தானாகவே தூக்கித் தோள் மீது வைத்துவிடக் கூடும் என்று இராமபிரான் கருதியமையால் அனுமனின் கோரிக்கையை ஏற்று அவருடைய தோள் மீது ஏறிக்கொண்டார்.

இராமபிரானைச் சுமந்த வண்ணம் ஆஞ்சநேயர் அங்கும் இங்குமாகத் தாவிப்பாய்ந்து எதிரிகளின் பாணங்கள் எவையும் இராம பிரான் மீதும் தன் மீதும் படாமல் நடமாடினார். இராவணன் எய்த அம்புகள் எல்லாவற்றையும் இராமபிரான் தனது கணைகளால் உடைத்தெறிந்தார். ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இராவணன் கைகளில் வந்து எறிய விற்கள் எல்லாம் அவ்வப்போதே முறிந்தழிந்தன. வேறு எந்த ஆயுதத்தை இராவணன் கையிலெடுத்தாலும் அவை உடனடியாகவே உடைந்து போகும் அளவுக்கு இராமபிரான் கோதண்டத்தி லிருந்து கிளம்பிய கணைகள் செயற்பட்டன. இராவணனின் தேர்களும் உடைந் தன. குதிரைகள் உடலறுந்து வீழ்ந்தன. அரக்கர் படையிலும் பேரழிவு ஏற்பட்டு தலையற்ற முண்டங்கள் மலைகள் போல் குவிந்தன.

இராமபிரான் எய்த கூரிய கணைகளில் ஒன்று இராவணனின் தேரின் மேலிருந்த வெண் கொற்றைக்குடையை வீழ்த்தியது. மற்றுமொரு பாணம் அவனுடைய வீணைக் கொடியையும் வீழ்த்தியது. அடுத்தகணை இராவணனின் பத்துச் சிரங்களையும் அணி செய்த பொன் மணி முடிகளையும் தட்டி உருட்டியது. எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில் தரையில் கண்களைப் பரப்பி வெட்கி நின்ற இராவணனை இராம பிரான், "மூவுலகங்களையும் வென்ற மா வீரனே! இன்று எல்லாவற்றை யும் இழந்து நிற்கிறாய்! ஆகவே இன்று போய், உன் ஆயுதங்களுடனும் படைகளுடனும் நாளை வாராய்!" என்ற[்]கூறினார்.

வெறுங்கையோடு மீண்டு போனான்

இராமபிரானுடைய கோதண்டத்திலிருந்து கிளம்பி தன் அங்கங்க ளில் தைத்த கணைகள் கொடுத்த வேதனையைப் பார்க்கிலும் அவரு டைய வாயிலிருந்து பிறந்து வந்து உள்ளத்தை ஊடுருவிய கணைகள் இராவணனை மிகவும் வேதனைப்படுத்தின. இந்தப் பூமியில் பிறந்து வளர்ந்து, உரிய கல்வி கேள்விகளைப் பெற்று, இலங்காபுரியின் இணையிலா மன்னனாகி, போர்க்களங்கள் பல கண்டு, அத்தனையிலும் அமோக வெற்றி கொண்டு, மூவுலகங்களையும் வென்று, ஐயிரண்டு திசை முகத்தும் தன் புகழை வைத்தோனான இலங்கேஸ்வன் இதுவரை எவரிடமும் இத்தகைய சொல்லைக் கேட்டவனில்லை. வாலியிடம் மட்டுமே – அவனுடைய தெய்வீக பலம் தெரியாமல்– ஒரேயொரு தடவை தோல்வி கண்டான்.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் உறையும் திருக்கைலாய மலையைப் பெயர்த்த போதும் சிவபிரான் கூட இராவணனை சினக்காமல், அதனை யும் ஒரு விளையாட்டாகவே கருதினார். பிரம்மதேவனும் மகாவிஷ்ணுவும் கூட – இராவணன் பல அக்கிரமங்களைச் செய்த போதும் – அவனைத் தண்டிக்காமல் விட்டு விட்டனர். ஆனால் இன்று இராவணன் மாபெரும் தண்டனைக்குள் – அதுவும் அரக்கர்களால் – 'கேவலம் நரர்' என்று வர்ணிக்கப்படும் மனிதனிடம் அகப்பட்டுத் திண்டாட நேர்ந்து விட்டது.

தர்ம நெறிகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் தான்தோன்றித்தனமாக நடக்கும் எவரும் தக்க தண்டனை பெற்றேயாக வேண்டும். இதனைச் சாதாரண பாமரமக்களே அறிவார்கள். இராவணனோ அரக்கப் பேரினத்தின் தலைவன்; நீதி நெறி முறைகளை, தர்மம், அதர்மம் ஆகியவற்றை நன்கு தெரிந்தவன்; அறவழி நின்று தன் குடிமக்களைக் காக்கும் பண்பியல்புகளை நன்கறிந்தவன்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சிவபிரானின் அன்பைப் பெற்றவன்.

இணையிலா வீரனாக இருந்தமையினால் தனது வீரத்தை விவரீத விளையாட்டில் வீணடித்தான். தன்னிகரில்லாத் தலைவன் என்ற பெயரைப் பெற்றமையினால் தலைக்கனம் அதிகரித்தது. அபரிமிதமான அறிவாற்றலைப் பெற்றமையினால் அவ்வறிவை அதர்ம சிந்தனையில் செலவிட்டு அழிவுப் பாதைக்கு வழிவகுத்தான். அன்பு செலுத்தி தன் மக்களை அரவணைப்பதை விடுத்து துன்பவியல் வழிகளில் அவர்களைச் செல்லத்தூண்டி விட்டான்.

தட்டிக் கேட்க எவருமில்லை

இணையில்லாப் பக்தியாலும் தவ வலிமையினாலும் இறைவனிடம் பெற்ற வரங்களால் மமதை கொண்டான். தான் எத்தகைய துன்மார்க் கத்தைக் கடைப்பிடித்தாலும் அதனைத் தட்டிக்கேட்க, அத்தெய்வத்துக்கே தகுதி இல்லை என்று கருதிவிட்டான். சாகாவரம் பெற்றமையினால் தான் எவ்வளவு தூரம் தரம் கெட்டு நடந்தாலும் தடுத்து நிறுத்த எவருக்கும் தகைமை இல்லை என்று கணக்குப் பண்ணிக் கொண்டான்.

இராவணனைப் போன்று அதே அரக்க இனத் தோன்றல்கள் பலர் தெய்வீக வரங்களை– இறவாவரங்களைப் பெற்றிருந்தும், தானென்ற அகந்தையும் மதையும் கொண்டு அதர்மங்களையும் அக்கிரமங்களையும் புரிந்து அழிவைத் தேடிக் கொண்டார்கள். இதனால்தான் அரக்கர் என்றால் கொடுமையின் –அதர்மத்தின் உறைவிடம் என்ற அவப்பெயரை அழியா வரமாக அவ்வினம் பெற்று விட்டது.

இன்றும் எம் சமுதாயத்தில் இத்தகைய மனிதர்களை நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. சமூகத்தில் ஏதோ ஒரு வகையில் உயர்ச்சி கண்டவர்கள், அதன் மூலம் பேரும் புகழும் பொருளும் பெற்று, வாழ்க்கை வசதிகளை அடைந்ததும், தம்மை மீறிய எவருமே இல்லை என்ற நிலையில் தலைகீழாக நடக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். எவ்வாறு உயர்ந்தார்களோ அதைவிட படு வேகாக மண்ணில் வீழ்ந்து – தேடு வாரற்ற நிலையினை அடைந்து விடுகின்றனர்.

கொற்றத்தைச் சீரழிக்கும் கூற்று

பிறன் மனை நினைத்தல் பஞ்சமா பாதங்களில் ஒன்று என்ற உண்மையினை நன்கு தெரிந்திருந்த இராவணன், சீதாப்பிராட்டியாரைக் கவர்ந்து சென்று சிறை வைத்தான். அவரை எவ்வகையிலும் அடைந்து விடவேண்டும் என்ற துர் எண்ணம் அவனைத் துன்புறுத்தியது. எத்த னையோ நல்ல காரியங்களை அவன் தன் வாழ்நாளில் செய்தி ருப்பினும் பிராட்டியாரைக் கவர்ந்த குற்றம் அவனுடைய கொற்றத்தையே சீரழிக்கும் கூற்றாகிவிட்டது.

போர்க்களத்தில் சகலவற்றையும் இழந்த நிலையில், கண்களை தரையில் புகுத்தி கூனிக்குறுகி நின்ற இராவணனை அதே கணத்தில் – ஒரே பாணத்தால் இராமபிரானால் வீழ்த்தியிருக்க முடியும். ஆனால் நல்லறமுணர்ந்த பெருமான் அப்போர்க்களத்திலும் – தன் எதிரியிடமும் – பண்பு நெறி கோணா மல், "இன்று போய் நாளை வாராய்!" என்றியம்பு கிறார். "நரன் என்று அரக்கர் கோனால் பலமுறை இகழ்ந்துரைக்

இராமாயணம்

கப்பட்ட ஒரு மனிதரிடம் இத்தகைய மனிதா பிமானமா?" என்று எண்ணியதும் இராவணன் வெட்கித் தலை குனிந்தான்; எனினும் தான் கொண்ட வக்கிரத்தனமான பிடிவாதத்தை விட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அந்நிலையிலும் இராவணனைப் பார்த்து இராமபிரான், "நீசிறை வைத்திருக்கும் சீதையை விடுவித்து விடு! நல்லறங்களினதும் ஒழுக்கங் களினதும் உறைவிடமான உன் தம்பி விபீடணனிடம் அரசை ஒப்ப டைத்து விட்டு அவனுக்கு ஏவல் செய்து வாழ விரும்பினால் நீ தப்பித்துக் கொள்ளலாம். இல்லையேல் மீண்டும்போரிட வா! ஆனால் அதர்மங்கள் பலவற்றைப் புரிந்தவனான உன்னால் போரில் வெற்றி பெறவே முடியாது," என்றார்.

> ஆள் ஐயா உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை யாயின கண்டனை; இன்று போய் போர்க்கு நாளை வா என நல்கினன் நாகு இளங்கமுகின் வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல். (யுத்த காண்டம் – 1212)

பொருள்:

பாக்கு மரத்தின் மீது, அருகேயுள்ள நீர் நிலையில் துள்ளிப்பாயும் தன்மை வாய்ந்த வாளை மீன்கள் நிறைந்திருக்கும் அத்தகைய நீர்வளம் பொருந்திய கோசல நாட்டுக்குரிய வள்ளலான இராமபிரான், இரா வணனைப் பார்த்து, "மூவுலகங்களையும் ஆள்கின்றவனே! உன்னுடன் வந்த படைகள் அனைத்தும் பெருங்காற்றால் சீரழிக்கப்பட்ட புண்டுகளைப் போலாகியதைக் காண்டாய். உன்னால் இந்நிலையில் ஆகவே புரிய இப்பொழுது உனது போர் முடியாது. என்னுடன் அரண்மனை சென்று உனது படைகளையும் படைக் கலங்களையும் திரட்டிக் கொண்டு மீண்டும் நாளை போர்முனைக்கு வருவாயாக!" என்றார்.

கம்பர் கவி நயம்

கம்பர்பெருமான் வடித்துத் தந்துள்ள செய்யுள்களில் சொற்கட்டும் பொருட் செறிவும் பொலிந்தும் மலிந்தும் காணப்படுகின்றன. கவிச்சக்கர வர்த்தியின் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறப்புப் பெற்றிலங்குகின்றன. ஒவ்வோரு பாவிலும் ஏதோ ஒருசுவை தனித்து நின்று துலங்குவதைக் காண்கிறோம். யுத்த காண்டத்தில் காணப்படும் சில பாடல்கள் உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்து நிற்கின்றன.

இராவணன் எல்லாவற்றையும் இழந்தவனாக இலங்கை புகுந்த

காட்சியை கம்பர் பெருமான் தத்ருபமாக வரைந்து காட்டுகிறார்.

வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும் நாரத முனிவர்க்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும் தார் அணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும் வீரமும் களத்தே போக்கி வெறுங்கையோடு மீண்டு போனான் (யுத்த காண்டம் – 1213)

இப்பாடலின் இறுதிவரி சில பதிப்புக்களில் 'வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்கான்' என்று காணப்படுகின்றது.) பொருள்:

எட்டுத் திக்குகளையும் தாங்கி நிற்கின்ற யானைகளுடன் பொரு தியமை யினால் ஏற்பட்ட பல காயங்களைக் கொண்ட மார்பு, திருக்கை லாய மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த தோள்கள், இசையில் வல்லுனரான நாரத முனிவரால் புகழப் பட்ட இசை ஞானம் பொருந்திய நாவு, மாலைகளை அணிந்த பத்துத் தலைகள், சங்கரனான சிவபிரான் கொடுத்த வாள் ஆகிய அத்தனை சிறப்புக்களையும் போர்க்களத்திலே போட்டு விட்டு வெறும் கையோடு தனியனாக தனது அரண்மனையை அடைந்தான்.

அது மட்டுமல்லாமல், எப்போரிலும் தோல்வி கண்டிராத தேவர்களை வென்று, மூன்று உலகங்களையும் தன்னடிமைப்படுத்தி ஆட்சி செய்யும் வல்வமை பொருந்தியவன் இராவணன்.

இப்பொழுது பெரும் பழியானது தொடர்ந்து வர, கைகளைத் தொங்க விட்டபடி கால் நடையாக நடந்து இலங்கை மாநகருள் புகுந் தான். தோல்வியால் தொங்கிய தலையை நிமிர்த்தி எத்திக்குகளையும் பார்க்கவில்லை அவன்.

தன்னுடைய புதல்வர்களையோ பெருங் கடல்போல் – கட்டளைக் காகக் காத்து நின்ற படைகளையோ ஏறெடுத்தும் அவன் பார்க்கவிலை. தன் வாழ்க்கைத் துணையான மண்டோதரியையோ ஏனைய மங்கைய ரையோ நிமிர்ந்து பாராமல், நில மடந்தையை மட்டுமே பார்த்த வண்ணம் தன் அரண்மனைக்குள் சென்றான்.

கும்பகர்ணன் துயிலெழுதல்

இராமபிரான், இராவணனுடைய ஆயுதங்களை உடைத்தும் தேர் களை செயலிழக்கச் செய்தும் அவனுடைய நால்வகைச் சேனைகளை அழித்தும், அவனை நிராயுதபாணியாக்கியமையினால் வானர சேனை யில் பெரு மகிழ்ச்சி அலைபோல் பொங்கி எழுந்தது. 'இதோ அடுத்த ்பாணத்தால் இராவண னுடைய பத்துத் தலைகளும் அறுபட்டு 空(历 அவன்புமியில் சரியப்போகிறான்,'என்று எண்ணிக் குதாகல மடைந்திருந்தனர். ஆனால் இராமபிரான், செயலற்று புவிமீது கண் பதைத்து வெட்கி நின்ற இராவணனை, "இன்று போய் நாளை வாராய்!" அனுப்பியமை அவர்களுக்குப் என்று கூறித் திருப்பி பெரும தந்தது. ஏமாற்றத்தையே

இராவணனின் கொடுமைகள் இன்றே அழிந்து விடும் என்றும் சமாதானம் ஏற்பட்டு விடும் என்றும் கருதியிருந்த வானரவீரர்கள் பலருக்குச் சலிப்பேற்பட்டது உண்மையே! இராவணன் போர்க்களத் திலிருந்து மீண்டதும் வானரவீரர்கள் தமக்குள் வாதப் பிரதி வாதங் களை நடத்தலாயினர். இராம பிரான் செய்தது சரியே என்று ஒருகுழு வினரும், அவ்வாறு அவனைத் தப்பிச் செல்லவிட்டது தகாது என்று மற்றொரு குழுவினருமாகச் சேர்ந்து அன்றிரவு முழுவதும் விவாதித்தனர்.

ஆஞ்சநேயரின் அறிவரை

இருதரப்பினருக்கும் இடையில் மத்தியஸ்தம் செய்து வைக்கும் பொறுப்பினை ஆஞ்சநேயர் ஏற்றார். அரசியல் தெளிவும் தர்மசிந்தனையும் சத்தியமும் நீதியுமே இராமபிரானுடைய ஆயுதங்கள் என்றும் எடுத் துரைத்தார். போர்க்களத்தில் நிராயுதபாணியாகி விட்ட ஒருவனைத் தாக்குவது தர்மமாகாது என்று கூறினார். பல நீதி நெறி முறைகளை வானர வீரர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி தர்மமே வெல்லும் என்று உறுதி அளித்து விவாதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்தார்.

வானரப் படைகள் மட்டுமல்லாமல் வானில் நின்ற வண்ணம் இலங்கைப் போர்க்களத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்களும் திகைப்படைந்து காணப்பட்டனர். "இராவணனின் கொட்டம் அடங்கி விட்டது. அவன் இன்றோடு அழிந்தொழிந்தான்" என்று உணர்ச்சி பொங்கக் காணப்பட்டனர். நிராயுத பாணியான இராவணனை "இன்று போய் நாளை வாராய்!" என்று இராம பிரான் கூறி அனுப்பியது தேவர்களுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. அரக்கர்க்கரசனைக் கொன்று போட இருந்த ஓர் அருமையான சந்தர்ப்பம் நழுவிவிட்டதே என்ற வேதனை அவர்களை வாட்டியது.

இராவணனுடைய உள்ளம் கொந்தளிக்கும் கடலைப்போலவும் கொடிய சூறாவளியைப் போலவும் செந்தீ கக்கும் எரிமலையைப் போல வும் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. தனது தனி மாளிகைக்குள் சென்று ஒர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். மன அமைதி கிட்டவில்லை. அருகிருந்த மஞ்சத்தில் படுத்திருந்தான். பஞ்சணை முள்ளாய்க் குத்தியது. எழுந்து முன்னும் பின்னும் உலாவினான். இப்படி பல நாளிகைகள் கழிந்தன. மீண்டும் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கையொலி எழுப்பி சேவகனை அழைத் தான். எட்டுத் திக்கும் விரைந்து செல்லத்தக்க தூதுவர்களை அழைத்து வருமாறு பணித்தான்.

சேவகன் காற்றைவிட வேகமாகச் சென்று எட்டுத் தூதுவர்களை கையோடு அழைத்து வந்தான். அவர்களும் தங்கள் தலைவன்முன் வந்து தாள் தொட்டு வணங்கி, ஆணைக்காக் காத்திருந்தனர்.

வந்த தூதர்களில் மனகதி, வாயுவேகன் மற்றும் மருத்தன் மா மேகன் ஆகிய மிகத் திறமைசாலிகளானோரும் வேறு பலரும் இருந்தனர். இவர்களைப் பார்த்த இராவணன்,

> ஏழ் பெருங் கடலும் சூழ்ந்த ஏழ்பெரும் தீவும் எண் இல் பாழி அம் பொருப்பும் கீழ்பால் அடுத்த பாதாளத் துள்ளும் ஆழி அம்கிரியின் மேலும் அரக்கர் ஆனவரை எல்லாம் தாழ்வு இலிர் கொணர்திர் என்றான் அவர் அது தலை மேல் கொண்டார். (யுத்தகாண்டம் – 1220)

பொருள்:

"ஏழு பெருங் கடல்களால் சூழப்பெற்ற ஏழு பெரும் தீவுகளிலும் எண்ணு தற்கரிய மாபெரும் மலைகளின்மீதும் கீழே இருக்கின்ற பாதாள உலதங்களிலும் சக்கரவாள மலையின் மேலும் இருக்கின்ற அரக்க வீரர்கள் அனைவரையும் உடனடியாக இங்கே அழைத்து வருவீர்களாக!" என்று இராவணன் அவர்களுக்கு கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையை தூதுர்கள் தலைமேல் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

மாலியவான் வருகை

தூதர்கள் சென்றதும் மாளிகையிலுள்ள மஞ்சத்தில் இராவணன் தனது உடலைக் கிடத்தினான். அவனுடைய பெரிய பாட்டனாரான மாலியவான் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வயோதிபப்பருவத்தினரான அவர் இராவணனிடம் வரும் போதெல்லாம் நல்லறங்களையே போதிப்பார். நாம் செய்யும் காரியங்களில் நல்லது கெட்டது எது என்பவற்றை யெல்லம் எடுத்துக் கூறுவது அவருடைய வழக்கம். எப்போதும், சீதாப் பிராட்டியார் மீது தன் உள்ளத்தைப் பதித்து விட்டுத் தடுமாறிய இராவ ணனிடம், பிராட்டியாரை மீண்டும் இராமபிரானிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டால் எந்தவிதத் தொல்லையும் இல்லாமல் நிம்மதியாக இருக்கலாம், என்று தான் மாலியவான் இராவணனிடம் கூறுவார். இது இராவணனின் காதுகளில் விஷம் பாய்ச்சும். இதனால் மாலியவான் வருகையை இராவணன் வெறுத்தான். பல தடவைகள் அவர் மது முன்னோர்களில் சீறிப்பாய்ந்து சினத்ததுமுண்டு. இருப்பினும் தன் இன்றும் உயிருடன் இருக்கும் ஒருவர் என்பதால் தன்னை அடக்கிக் இராவணன். இப்பொழுதும் மாலியவானின் வருகை கொள்வான் கண்களை இறுக இராவணனுக்கு வெறுப்பையே தந்தது. REP 19-11 வண்ணம் படுத் திருந்தான்.

இராவணனை குழந்தையாக இருக்கும் போதே தூக்கிவளர்த்தவ ரான அப்பெரியாருக்கு இராவணனின் சுபாவம் நன்கு தெரியும். அவனு டைய மஞ்சத்தின் அருகிலிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். குறிப்பறிந்து இராவணனுடைய ஆற்றலையெல்லாம் விரிவாக வர்ணித்து விட்டு, போர்க் களத்தில் என்ன நடந்தது என்று இராவணனிடமே மாலியவான் கேட்டார். இராவணன் அன்று போர்க்களத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஒன்றும் விடாமல் கூறலானான். சுக்கிரீவன், ஆஞ்சநேயர், இலக்குவன் மற்றும் இராம பிரான் ஆகியோருடன் தான் பொருத நேர்ந்ததைக் கூறினான். ஒவ்வொருவரிட மும் போர்க்களத்தில் தான் பட்டு அனுபவித்த துன்பங்களை விவரித்தான். அவரவர்களிடம் தனிப்பட்ட வகையில் காணக்கிடைத்த வீரச் செயல்களையும் ஒளிவு மறைவின்றி எடுத்துரைத்தான்.

இத்தனையையும் ஆறுதலாகக் கெட்டுக் கொண்டிருந்த மாலியவான், "இராமபிரானுடைய வலிமையை முன்னரே நான் உன்னிடத்தில் பல தடவைகள் எடுத்துரைத்தேன், தேவாம்சம் பொருந்திய அவ்வீரனுடன் நீ விளையாட நினைத்து விட்டாய். அவன் மனையாளைக் கவர்ந்து வந்து சிறை வைக்கத் துணிந்து விட்டாய். தர்மம் அவர்கள் பாலுள்ளது. ஆகவே அவர்கள்பால்தான் வெற்றித் தேவதை சார்ந்து நிற்பாள். ஆகவே, முரட்டுத் தனமான உன் பிடிவாதத்தை விடுத்து உடனடியாக சீதாப்பிராட்டியாரை இராமபிரானிடம் அனுப்பி வைத்து சமாதானம் தேட முயல்வாயாக!" என்று கூறினார்.

இராவணன் கோபத்தால் துடித்தான். அவன் வாய் திறப்பதற்கு முன்னர் – மாலியவான் தன் கருத்துக்களைக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே – அம்மண்டபத்தினுள் நுழைந்த மாயாஜால வித்தைகள் தெரிந்த அரக்கர் படைத் தளபதிகளில் ஒருவனான மகோதரன், மாலியவான் மீது சீறிப் பாய்ந்தான். "எப்படியோ போர் தொடங்கி விட்டது. எண்ணற்ற படைகளைப் பலி கொடுத்து விட்டோம். எக்காரணம் அரக்கர் கொண்டும் பின்வாங்குவது நடவாத காரியம்! போரில் வெற்றியும் தோல்வியும் சகஜம். ஆகவே இந்த வயதான பெரியவரின் வார்த்தைகளை விடுத்து நாளை பேர்க்களத்துக்கு மன்னரின் தம்பியான மாவீரர் கும்பகர்ணனைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பி வைப்போம். கும்ப கர்ணன் மூச்சு விட்டாலே ஒரே தடவையில் பல்லாயிரம் வானரங்கள் வீசப்படும். ஆகவே கும்பகர்ணனை துயிலெழுப்புவதற்கு வானில் ஆணை பிறப்பிக்குமாறு தாழ்மையாகக் உடனடியாக கேட்டுக் கொள்கிறேன்!" என்று ஆவேசம் கொண்டவனைப்போல் பேசி முடித்தான்.

"கும்பகாணனை எழுப்பங்கள்!"

அடுத்த நாள் போர்க்களத்துக்கு கும்பகர்ணனை அனுப்புவது என்ற யோசனை இராவணனுக்கு ஏற்புடையதாகவே இருந்தது. தூதர் களை அனுப்பி கும்பகர்ணணை துயிலெழுப்பி வருமாறு இராவணன் கட்டளையிட்டான்.

நூறு வீரர்கள் சேர்ந்து, நிறை தூக்கத்தில் கிடந்த மாமிசமலையான கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்கு முயற்சி எடுத்தனர். அவன் விடும் மூச்சினால் இழுபட்டும் தூரத் தள்ளப்பட்டும் அவர்கள் விழுந்து உடலெங் கும் காயங்களைப் பெற்றது தான்மிச்சம்.

சங்கு, சேகண்டி, பறை, குழல், தாரை, தப்பட்டை ஆகிய வாத்தியங் களை கும்பகர்ணனின் காதுகளின் ஓரத்தில் வைத்து பேரொலி எழுப்பினர். எதுவித பலனும் கிடைக்கவில்லை. ஈற்றில் யானைகள், குதிரைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு வந்து அவனை அங்குமிங்கும் உருட்டியும் பயனற்றுப்போய் விட்டது. அன்றிரவு முழுவதும் இம் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. இறுதியில் பலவகை புலால் உணவுகளை சமைத்து அவற்றின் மணம் அவன் மூக்கினுள் நுழையச் செய்த போது தான் கும்பகர்ணன் கண்விழித்தான்.

போர்க்களத்தில் கும்பகர்ணன்

இராமபிரான் விபீடணரை தம்மிடம் அழைத்து வருமாறு ஆஞ்ச நேயரை அனுப்பியிருந்தார். அதன்படி விபீடணரும் இராமபிரானின் பாசறையை வந்தடைந்தார். தனது படைகளையும் படைக்கலங்களையும் இழந்து இலங்கை திரும்பியதைஅடுத்து மேற்கொண்டு இராவணன் எத்தகைய நடவடிக்கையில் இறங்குவான் என்பதைப் பற்றி விபீடண ரிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்ளவே இராமபிரான் விரும்பினார்.

விபீடணர், தனக்கு முன்பிறந்த தனதுஅண்ணன் கும்பகர்ணன் பற்றிய விபரங்களை இராமபிரானிடம் எடுத்துக் கூறினார். மிகப் பெரிய மாமிச மலையான தனது அண்ணன் மிகப் பெரும் பலசாலி என்றும், தொடர்ந்து ஆறு மாதங்கள் தூங்குவார் என்றும், உணவு உட்கொள்வ தானாலும் மலைபோல் அன்னத்தைக் குவித்து · பல மிருகங்களின் இறைச்சியைப் பக்குவமாய்ச் சமைத்து வைத்தால், அவற்றை உண்டும் பசி அடங்காமல்வேறு பல உணவுவகைகளையும் உட்கொள்ளக் கூடியவர் எனவும் கும்பகர்ணனைப் பற்றி விரிவாக விபீடணர் எடுத்துரைத்தார்.

உடல் வலிமையும் முரட்டு சுபாவமும் கொண்டவரான கும்ப கர்ணன் தோன்றினாலும் – எப்பொழுதும் நித்திரை செய்து கொண்டிருந் தாலும் – இராவணனைப் போலல்லாது நீதி நியாயங்களுக்கு முன்னு ரிமை வழங்கும் நேர்மையாளன் என்றும் விபீடணர் கூறினார்.

இராவணன் அடுத்தநாள் தானே நேரடியாகப் போர்முனைக்கு வராமல் கும்பகர்ணனை பெரும் அரக்கர் படையுடன் அனுப்பி வைக்க லாம். அல்லது தன் மகனான இந்திரசித்தை போர் முனைக்கு அனுப்பி வைக்கக்கூடும் என்றும் சொன்னார். இராமபிரானும், இலக்குவன், சுக்கிரீவன், ஆஞ்ச நேயர், அங்கதன் ஆகியோரும் இருந்து விபீடணன் கூற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கும்பகர்ணன் பயங்கரத் தோற்ற முடையவராக இருப்பதனால் வானரப்படையினர் அவரைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கி ஓடக்கூடுமென்று படைத் தளபதிகளுக்கு அறிவுறுத்தி, அஞ்சாமல் நின்று போரிடும் துணிவினை அவர்களுக்கு ஊட்டுமாறு சுக்கிரீவன், அங்கதனிடமும் ஆஞ்சநேயரிடமும் கூறினார்.

துயிலெழுப்பிய காரணம்

கும்பகர்ணன் கண்விழித்ததும் வண்டி வண்டியாக கொண்டு வந்து குவிக்கப்பட்டிருந்த உணவினை உண்டான். குடங்குடமாக கள்ளைப் பருகினான். அப்படியும் அவன் பசி அடங்கவில்லை. மண்டபத்தை

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

விட்டு வெளியே வந்ததும் கண்களில் பட்ட மாடுகளைப் பிடித்து, கைகளால் அவற்றை அடித்துப் பிய்த்து, இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட பச்சையாகவே இறைச்சியைப் புசித்தான். அவனுடைய உடலிலும் வாயிலும் மாட்டு இரத்தம் பட்டு வழிந்தது.

அப்போது தான் சுற்றி நின்றவர்களை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த தான். தானாகவே நித்திரை விட்டு எழும்பாமல் – எழுப்பப்பட்டுள்ளதை உணர்ந்தான். இதனால் கடும்சினம் கொண்டவனாகச் சீறினான். "யாரடா என்னை எழுப்பியவன்?" என்று கர்ஜித்தான். இடியோசை போன்ற ஒலி கேட்டு மண்டபத்தின் உள்ளேயும் வெளியேயும் நின்றிருந்த வீரர்கள் நடுங்கினர். பதில் கூறுவதற்கு எவருக்கும் நா எழவில்லை. தன்னுடைய அதட்டலால் காவலர்கள் கதிகலங்கிப் போய் நிற்கின்றனர் என்பதைத் தானாகவே உணர்ந்த கும்பகர்ணனுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது. தனது குரலைத் தணித்தவனாக ஓர் ஓரத்தில் நின்றிருந்த ஓர் அரக்க வீரனை சைகையால் – தன்னிடம் வருமாறு அழைத்தான். சற்று இன் முகம் காட்டி அழைத்தமையினால் அந்த வீரனும் தைரியமாக கும்பகர்ணனை அணுகினான்.

"பயப்படாதே! என்னை எதற்காக எழுப்பினீர்கள்? ஏதாவது விசேஷ முண்டா? என்று கும்பகர்ணன் கேட்டான். அந்த வீரனுக்கு அப்போது நாட்டில் நடை பெறும் யுத்தம் பற்றிய விவரங்கள் தெரியாது என்பதனால், பிடி கொடாமல், "மாமன்னன் இராவணேசன் தங்களை உடனடியாகத் தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி உத்தரவிட்டுள்ளார்! அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும் இளவரசரே!" என்றுரைத்தான்.

"யார் அண்ணாவா என்னை அழைத்தார்? அப்படியானால் ஏதோ முக்கிய காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும்!" என்று கூறிக்கொண்டே "எங்கே நான் அரண்மனை புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான். கும்பகர்ணன் குளிப்பதற்கென்றே கடல் போன்ற ஒரு தடாகம் இருந்தது. அதில் போய் நீராடினான். வேகமாக தன் அலங்காரங்களை முடித்துக் கொண்டு, உடலால் பருத்த தான் தன் அண்ணனிடம் கலந்துரையாடுவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த பிரத்தியேக மண்டபத்துக்கு கும்பகர்ணன் சென்றான். தன்தம்பி தன்னிடம் வரப்போவதை காவலர் மூலம் முன்னதாகவே அறிந்து கொண்ட இராவணன், ஏற்கனவே அந்த மண்டபத்தில் வந்து காத்திருந்தான்.

தன் தம்பி தன்னைத் தேடி வருவதைக் கண்டதும் இராவணன் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒடோடி வந்து தம்பியைத் தழுவிக் கொண்டான். இருபெரு மலைகள் ஒன்றை ஒன்று தழுவுவதைப் போலி ருந்தது அந்தக் காட்சி. இராவணனுடைய பிடி தளர்ந்ததும் தனது பெரும் உடம்பினைக் கீழே கிடத்தி, அண்ணன் தாள் தொட்டு வணங்கி னான். இராவணனும் தன் முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து கும்பகர் ணனைத் தூக்கி நிறுத்தி மீண்டும் அணைத்து உச்சி மோந்தான். பின்னர் இருவரும் ஒரே இருக்கையில் அமர்ந்தனர்

அண்ணன் காட்டிய பரிவு

பலவிதமான பட்டுப் பீதாம்பரங்கள், மாலைகள், அணி, மணிகள், வாசனைத் தைலங்கள் எல்லாம் இருக்கையின் அருகே பரவலாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து கும்பகர்ணனை இராவணன் அலங்கரித்தான். பெரிய குடங்களில் கள் கொண்டு வரச்சொல்லி கும்பகர்ணனின் வாயில் ஊட்டிவிட்டான். பலவகையான புலால் உணவுகளையும் கூட இராவணன் தன்தம்பிக்கு ஊட்டிவிட்டான். நறுமணம் வீசும் செஞ்சந்தனக் குழம்பை கும்பகர் ணனின் உடல் முழுவதும் பூசினான்.

தேவேந்திரனுடன் அரக்கர் படை இந்திரசித்து தலைமையில் சென்றபோது தனது ஐராவதம் எனும் யானையுடன் இந்திரன் தப்பியோ டினான். அப்போது அந்த யானையின் நெற்றியிலணியப்பட்டிருந்த விலை மதிப்பிற்கரிய மணிகளால் புனையப்பட்ட பட்டயம் அறுந்து விழுந்தது. அதனை வெற்றியின் அடையாளமாக இராவணனிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தனர். அதனை எடுத்து கும்பகர்ணனின் நெற்றியில் இராவணன் கட்டி விட்டான். அத்துடன் இராவணனுக்கு சிவபிரானால் கொடுக்கப்பட்டிருந்த மார்புக் கவசத்தையும் எடுத்து வந்து கும்பகர்ணன் மார்பிலே சுற்றிக்கட்டினான்.

வெற்றிப்பட்டையத்தையும் மார்புக் கவசத்தையும் இராவணன் கும்பகர்ணனுக்கு அணிவித்ததும் கும்பகர்ணனுக்கு சந்தேக அலைகள் எழலாயின. அண்ணனிடமே கேட்டுவிட்டான்: "அண்ணா போருக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களுக்கான அலங்காரங்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்கேன் இப்போது செய்கிறீர்கள்? யாராவது பகைவர்கள் எமது நாட்டை அபகரிக்கப் படைகளுடன் வந்து விட்டனரா?" இவ்வாறு கும்பகர்ணன் கோபத்தில் கத்தினான்.

இலங்கையர்கோன் கும்பகர்ணனின் குணம் அறிந்தவன். ஆகவே முன்னதாக, 'போருக்குக் கிளம்பு' என்று சொல்லாமல் அதற்குரிய அலங்காரங்களை நிறைவாகச் செய்துவிட்டான். கும்பகர்ணன் தானாகவே வினவியதையடுத்தே, யாருடன் போரிட வேண்டும் என்பதைக் கூறலானான். வானரப் பெரும் தனையர் மானிடர் கோ நகர்ப் புறம் சுற்றினர் கொற்றமும் ஏனை உற்றனர் நீ அவர் இன் உயிர் போனகத் தொழில் முற்றுதி போய் என்றான். (யுத்தகாண்டம் –1290)

பொருள்:

"பெரும் வானரப் படையுடன் இரு மனிதர்கள் வந்து சிறப்புமிக்க எமது இலங்கை மாநகரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். அவர்களே வெற்றியும் பெற்று வருகின்றனர். அவர்களுடன் போரிட்டு அவர்களின் உயிரைப் பறித்துவிட்டு வருவாயாக!" என்றான்.

தம்பியின் அறிவரை

இராவணன் இவ்வாறு கூறியதும் கும்பகர்ணனுக்கு நிலமை புரிந்து விட்டது. "போர் தொடங்கிவிட்டதா? இராம இலக்குமணருடனா போர்? அண்ணா! கற்பின் உறைவிடமான சீதாப்பிராட்டியாரை இராமபிரா னிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமாறு அன்றே தங்களிடம் கூறினேனே! அதனால் தான் இப்போது போர் தொடங்கியிருக்கிறதா? அவர்கள் பக்கம் தர்மமும் நீதியும் நிலைபெற்றிருக்கும் போது வீரத்தால் அவர்களை வெல்லவே முடியாது. இதனை நீ நன்கு அறிவாய். நாம் வெற்றி பெறப்போவதேயில்லை. நமது அரக்கர் இனமும் நாமும் நிச்சயமாக அழியப் போகிறோம். எப்படியாவது சீதையை விடுவித்து சமாதான மாகப் போக வழிபார் அண்ணா!" என்று கண்ணீர் மல்கிய வண்ணம் அண்ணனை இரந்தான்.

கும்பகர்ணனின் அறிவுரைகளைக் கேட்கும் நிலையில் இராவணன் இல்லை. "உன் அண்ணனாகிய நான் இடும் கட்டளைக்கேற்ப அந்த மானிடரையும், வளைந்த முதுகுடைய வானரங்களையும் அழித்து விட்டுவா! இல்லையேல் கள்ளைக் குடித்து விட்டு புலாலை உண்டு விட்டு போய் படுத்துறங்கு!" என்று கடிந்துரைத்தான். அத்துடன் எனக்கு எவருடைய உதவியுமே தேவையில்லை! நானே போர்முனைக்குச் செல்கிறேன் என்று புறப்பட ஆயத்தமானான்.

கும்பகர்ணன் ஒரு கணம் தான் யோசித்தான். போரின் முடிவு எவ்வாறிருக்கும் என்பதை அவன் நன்கு அறிந்தவனாக, "அண்ணா! எனக்கு இன்று எல்லாம் நீயே! நீ போர்முனை செல்ல வேண்டாம். என்னைப் போன்றவன் உயிருடன் இருக்கும் வரை நீ போரிடப் போக வேண்டியதில்லை. நானே போகிறேன். விடைகொடுங்கள் அண்ணா!" என்றான்.

இராமாயணம்

இராவணன் முகம் மலர்ந்தது. தம்பியை வாரி அணைத்து உச்சியில் முத்தமிட்டான். இராவணன் தாள் தொட்டெழுந்த கும்பகர்ணன் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி அவனுக்காகக் காத்திருந்த தேரில் முன்னும் பின்னும் கடல்போல் அரக்கர் படை ஏறினான். அணி அணியாகச் சென்றது. இராவணன், தம்பி கும்பகர்ணன் யுத்தமுனை நாடிச்செல்வதை அரண்மனை உப்பரிகையிலே நின்ற வண்ணம் கண் களிலிரு ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கண்ணீர் பெருகியது.

போர்க்களத்தில் கும்பகர்ணன் வருவதை இராமபிரானும் விபீடணரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஏற்கனவே கும்பகர்ணன் குண நலங்களை யெல்லாம் விபீடணரிடம் கேட்டு இராமபிரான் அறிந் திருந்தார். ஆகவே போரை விடுத்து தமது அணியில் வந்து சேர்ந்து விடுமாறு கும்பகர்ணனை கேட்கும்படி விபீடணரை தூதனுப்பினார் இராமபிரான். தன்னிடம் தன் தம்பி விபீடணன் வந்ததைக்கண்டு கும்பகர்ணன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். ஆனால் இராவணனின் அணியை விட்டு தன்னால் வரமுடியாது என்று கும்பகர்ணன் அறுதியாகக் கூறி விட்டான். இதனால் விபீடணருக்கு பெரும் ஏமாற றமாகி விட்டது. மன வேதனையுடன் இராமபிரானிடம் வந்து சேர்ந்தார்.

விபீடணன் இராமபிரானிடம் சென்றடைந்ததைப் பார்த்திருந்த கும்பகர்ணன், தன்னை இராமபிரான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டான். இருகைகளையும் கூப்பி இராமபிரானை வணங் கினான். இராமபிரான் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. தனது வலது கரத்தை உயர்த்தி கும்பகர்ணனை ஆசீர்வதித்தார்.

உடனே போர்ச் சங்கொலி எழுந்ததும் இருதரப்பினரும் வில்களை வளைத்துப் பாணங்களைப் பொழிய ஆரம்பித்தனர். கும்பகர்ணன் எடுத்த எடுப்பிலேயே வானரப்படைகளைத் துவசம் செய்யலானான். இராமபிரான் தனது கோதண்டத்துடன் எழுந்து கும்பகர்ணனை நோக்கிக் கணைகளை வீசலானார். வானரவீரர்கள் மரங்களையும் கற்களையும் வீசி கும்பகர்ணனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தனர்.

கும்பகர்ணன் வதை

இராமபிரான் விபீடணரிடம், கும்பகர்ணனைப் பற்றிய விபரங் களையெல்லாம் கேட்டறிந்து கொண்டு, விபீடணரை கும்பகர்ணனிடம் அனுப்பிவைத்த சம்பவங்களை அறிந்து கொண்டோம். விபீடணரை போலவே அவர் அண்ணன் கும்பகர்ணனும் நீதி – நியாயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தருபவன் என்பதையும் இராமபிரான் அறிந்து கொண்டார். இராவணனைப் போன்ற அதர்மங்களை முன் நின்று செய்பவனல்ல கும்பகர்ணன் என்று அறிந்து கொண்டமையினால் அவனையும் அழிவிலிருந்து காப்பாற்றி விட வேண்டும் என்று இராமபிரான் கருதி னார். இதற்காகவே, போர்க் கோலம் பூண்டுவந்த கும்பகர்ணனிடம் விபீடணரைத் தூதனுப்பினார்.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் தனது அன்புத் தம்பியைக் கண்டதும் கும்பகர்ணன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டான். தன்னை நாடி தன் தம்பி வந்த காரணத்தைக் கும்பகர்ணன் ஆரம்பத்திலிருந்தே தவறாகப் புரிந்து கொண்டான். இராவணனின் பாதை நேர்மையானதல்ல என்று கருதியே விட்டு விலகிச் சென்றவன், அதே அணிக்கே அவ்வணியை மீண்டும்திரும்பி வந்து விட்டானோ என்று கவலைப்பட்டான். இராவணன் எத்தகைய வீரனாக இருந்த போதிலும், அழியாவரங்களைப் பெற்ற அதர்ம வழி சென்றமையினால் அழிவது நிச்சயம் போதிலும் – என்பதனை நன்குணர்ந்தவன் கும்பகர்ணன். அவ்வாறு அழிய வேண்டிய நியதி தனக்கும் உண்டு என்பதைத் தெரிந்தே வைத்திருந்தான். ஆகவேதான் தன்னை நாடி வந்த தன் தம்பியிடம், "எனது அண்ணனின் அடாத செயலால் நமது அரக்கர் இனமே அழியப்போகிறது. அத்துடன் நானும் அழிந்தே ஆகவேண்டும். திருமாலின் அவதாரமான இராமனிடம் அடைக்கலம் பகுந்த நீயாவது உயிருடன் வாழவேண்டும். எம்மினத்தில் உள்ள இழிந்தோர் எல்லாம் அழிந்த பின்னர் இராமபிரானுடன் இலங்கை நகர் வரவேண்டும். புலத்திய மாமுனிவரின் வழி வழி வந்த எமது சந்ததியில் எஞ்சியுள்ள நல்லவர்களை வழிநடத்தும் தலைவனாக நீ வரவேண்டும். ஆகவே நீ மீண்டும் அந்த இராமபிரானிடமே திரும்பிச் சென்று விடு!" என்றான்.

இலங்கைக்கு அதிபன்

இதனைக் கேட்ட விபீடணன், "அண்ணா! இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் பெற்ற நான் இனிமேல் எக்காரணம் கொண்டும் அண்ணன் இராவணனின் அதிகார வரம்புக்குட்படமாட்டேன். எனக்குக் கிடைத்த அரும்பேறு தங்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும்; இராமபிரான் அணியில் என்னைப்போல் இணைந்து விட தாங்களும் வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கத்தான் தங்களிடம் ஓடோடி வந்தேன். நான தாங்கள் வந்து சேர்ந்தால், இராமபிரான் எனக்களித்த இலங்கைக்கு அதிபதி என்ற பதவியைத் தாங்களே ஏற்கலாம். தங்கள் கட்டளையைச் சிரமேற்தாங்கி பணிபுரிய நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். அண்ணா! இராமபிரானும் இதற்குத் தன் சம்மதத்தை நிச்சயம் அளிப்பார்!" என்று கும்பகர்ணனின் தாள் தொட்டு வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

தனது தம்பியின் பெருந்தன்மையை மெச்சிய கும்பகர்ணனின் கண்களில் கடல் போல் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து விபீடணரின் உடலை நனைத்தது. தம்பியைத் தூக்கி மீண்டும் அணைத்தபடி, கூறிய கருத்தை கவியரசர் இவ்வாறு தருகிறார்:

> நீர்க் கோல வாழ்வை நச்சி நெடிது நாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு உயிர் கொடாது அங்கு போகேன்! தார்க் கோல மேனி மைந்த என் துயர் தவிர்த்து ஆயின் கார்க்கோல மேனியானைக் கூடுது கடுதின் ஏகி....!

> > (யுத்தகாண்டம் – 1367)

பொருள்:

"மாலை சூடியமையினால் அழகு பெற்ற மேனியை உடைய மைந்தனே! சிறு பராயத்திலிருந்தே என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி இன்று போர்க்கோலம் பூண வைத்துப் போர்க்களம் அனுப்பி வைத்த அண்ணன் இராவணனுக்காக உயிர் விடாமல், நீரின்மேல்கோலம்போடுவது போன்ற நிலையில்லாத வாழ்க்கைக்காக இராமபிரானிடம் நான் வந்து சேரப் போவதில்லை. எனது துயரத்தைத் தீர்க்க விரும்புவாயானால் கருமையான மேகத்தைப்போன்ற வர்ணமுடைய அந்த இராமபிரானை வேகமாகப் போய்ச் சேர்வாயாக!"

இராமபிரான் கும்பகர்ணனுடன் போர் புரிய வருமுன்னர் வானர வீரன் நீலன் கும்பகர்ணனுடன் போரிட்டான். வாலிமகன் அங்கதனும் கும்ப கர்ணனிடம் தோற்றபின் மாவீரன் அனுமனும் மோதினார். அனுமன் மாபெரும் மலை ஒன்றைப் பிடுங்கி கும்பகர்ணன் மீது வீசினார். அதனைத்தகர்த்தெறிந்தான் கும்பகர்ணன். தொடர்ந்து அதைவிடப் பன்மடங்கு பெருத்த மலையினை கும்பகர்ணனை நோக்கி எறியும் போது, "இதனையும் நீ தாங்கக் கூடிய சக்தி பெற்றிருப்பாயானால் மீண்டும் நான் உன்னுடன் பொருத மாட்டேன்!" என்று கூறிவிட்டு அவனைக் குறி பார்த்து வீசினார். ஆனால் அதனையும் கும்பகர்ணன் கரங்களால் பிடித்து உடைத்தெறிந்து விட்டான். இதனால் ஆஞ்சநேயர் போர்க்களத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

ஆஞ்சநேயரைத் தொடர்ந்து இலக்குவன் கும்பகர்ணனை எதிர்த்து மிகக் கடுமையாகச் சண்டையிட்டார். இலக்குவனைக் கண்ட கும்பகர்ணன், "இராம பிரானின் தம்பி நீ! அதே போல் இராவணனின் தம்பி நான்! ஆகவே இருவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் பொருதப் பொருத்த மானவர்களே!"என்று கூறிக்கொண்டு போரிடத் தொடங்கினான். இருவரும் பலநாளிகைகள் பேரிட்டனர். வானர வீரர்களும் அசுரப் படைகளை நிர்மூலமாக்கின. அதேவேளை இலக்குவனுடன் போரிட்ட வண்ணும் வானரப்படைகளையும் கும்பகர்ணன் பெருவாரியாக அழித்தான்.

இராமர் போட்ட தடை வேலி

இதற்கிடையில் சுக்கிரீவன் கும்பகர்ணன் மீது மிகப் பெரிய மலையைப் பெயர்த்து எறிந்தான். அதனை ஒரு சிறு கல்லைப்போல் பிடித்து பொடியாக் கினான். சுக்கிரீவன் எப்படியோ கும்பகர்ணனின் மூக்கையும் காதையும் அரிந்தான். வெகுண்டெழு்ந்த கும்பகர்ணன், தனது ஆயுதம் ஒன்றை சுக்கிரீவன் பால் வீசினான். இதனால் சுக்கிரீவன் மயக்கமடைந்தான். அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு இலங்கை நகரத்துக்குள் செல்ல கும்பகர்ணன் முயற்சித்தபோது, இராமபிரான் தனது அம்புகளை வீசி ஒரு தடுப்புவேலி போன்று அமைத்து, பாதையை மறித்துவிட்டார். இதனைத் தொடர்ந்து இராமபிரானுக்கும் கும்பகர்ணனுக்கும் கடும்சமர் தொடங்கியது.

ஏற்கனவே பலதடவைகள் அழிந்து போன அரக்கர் படைகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய படைகள் வந்து சேர்ந்தன. அவற்றையும் இராம பிரான் முழுமையாக அழித்தொழித்தார். தனிமையாக நின்ற கும்பகர் ணனிடம் இராம பிரான், "நீ எல்லாம் இழந்து விட்ட நிலையிலுள்ளாய். உன்னை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. உன் தம்பி விபீடணன், உன்னைப்பற்றி விளக்கம் தந்தபோதே உன்னையும் என்னுடன் வந்து சேரும்படி கேட்டேன். ஆனால் உன்பாவம் தொலையாதமையினால் நீ உடன்படவில்லை. உன் கொள்கையை மெச்சுகிறேன். எல்லாம் விதிப்படி தான் நடக்கும். உன்னுடைய விருப்பம் என்ன? உன் நாடு திரும்புகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

அங்கங்கள் அறுந்தன

"ஓர் ஒப்பற்ற வீரன் மற்றோரு விரனைப் பார்த்துக் கேட்கும் கேள்வியல்ல இது!" என்று கூறிய கும்பகர்ணன் தனது வலக்கையிலிருந்த சூலாயுதத்தை இடக்கையில் எடுத்து ஏந்தினான். வலது கையால் ஒரு பெருமலையினைப் பெயர்த்துக் கொண்டு இராமபிரான் அருகில் ஓடிவந்து அவர் மீது இரண்டையும் வீசினான். ஆனால் இராம பிரான் அவற்றைத் தன் கணைகளால் அழித்தார். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரு கைகளையும் பின்னர் இரு கால்களையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். கும்பகர்ணன் நிலத்தில் சாய்ந்தான். அந்நிலையிலும் கூட தனது நாக்கை வெளியே நீட்டி மேகம் முட்ட நின்ற ஒரு மலையை மூச்சின் உதவியால் வளைத்தெடுத்து அதே மூச்சினை வேகமாக வெளியேற்றி அம்மலை யானது பல துண்டுகளாகி வானரப்படைகளில் மோத வைத்தான். இதனால் பல வானர வீரர்கள் உயிரிழந்தனர். இவ்வீரச் செயலைக் கண்ணுற்ற இராமபிரான் கும்ப கர்ணனை வாழ்த்தினார்.

அப்போது கும்பகர்ணன், "மன்னனாக மண்ணில் வடிவெடுத்து வந்த தேவாதி தேவனே! அண்ணன் சீதாப்பிராட்டியாரை எப்போது கவர்ந்தானோ அப்போதே எம் குலத்தின் அழிவு நிச்சயமாகி விட்டது. எம் அண்ணன் மீது கொண்ட கோபத்தால் எக்காலத்திலும் எம் தம்பி விபீடணனை விலக்கி வைத்து விடாதீர்கள். தங்கள் தம்பிமாரில் ஒருவனாக அவனையும் சேர்த்து ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன். மற்றுமோர் வேண்டுகோள்!: மூக்கு கை கால் மற்றும் காதுகளை இழந்த இந்தக்கோர உருவத்தின் முகத்தை எவரும் காணவேண்டாம். தங்கள் காண்டீபத்தில் கணை தொடுத்து என் தலையை அறுத்து பெருங்கடலுள் அமிழ்த்தி விடுங்கள்." என்று கூறி பக்தி நிறைந்த கண்களோடு இராமபிரானைப் பார்த்தான்.

இராமபிரான் தனது வலது கரத்தை உயர்த்தி கும்பகர்ணனை மீண்டும் ஆசீர்வதித்தார். பின்னர் அவனுடைய வேண்டுகோள்படி தன் கணையால் அவன் தலையைக் கொய்து கடலின் நடுவே அடித்தளத்தில் அமிழ்த்தினார்.

கும்பகர்ணன் மாண்ட சேதியை அறிந்த இராவணன் வாய் விட்டழுதே விட்டான். பெரும் மனப்போராட்டத்தில் சிக்கித் தவித்தான். சீதாப்பிராட்டியார் மீதான பொருந்தாத பேராசையால்தான் இத்தனையும் விளைந்துள்ளன என்று ஒரு புறம் எண்ணுவான்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

மறுபுறம், எப்படியாவது அவளை அடைந்து விடவேண்டும் என்ற பேராசையால் உந்தப்படுவான். சீதை மீதான ஆசை மேலெழுந் தமையினால் தனது அன்புத் தம்பி கும்பகர்ணன் பலியான கார ணத்தால் ஏறபட்ட துயரம் ஓடி மறைந்தது.

இராம – இலக்குமணருடன் போர் புரிய ஒருவர் பின் ஒரு வராக பல அரக்க வீரர்களை இராவணன் போர்முனைக்கு அனுப்பி வைத்தான். அதிகாயன் என்பவன், இராவணனுக்கும் தானியமா லினி என்பவளுக்கும் பிறந்த மகன்; முதலாவதாகப் போர்முனை சென்றான். மாபெரும் வீரனான அதிகாயனுடன் அங்கதனின் தோள் மீது ஏறி வந்த இலக்குவன், பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவி வீழ்த்தினான். தொடர்ந்து தாருகன், தேவாந்தகன், திரிசிரன் (மூன்று தலைகளை உடையவன்) நாரந்தகன், போர்மத்தன், வயமத்தன், கும்பன், நிகும்பன் ஆகியோர் போர்க்களம் சென்று, அனைவரும் மாண்டனர்.

இலங்கை நகரெங்கும் அழுகுரல் எழுந்து வானை முட்டியது. இதனால் இராவணன் மகனான மேகநாதனெனும் இந்திரசித்து வெகுண்டெழுந்து தன் தந்தையிடம் சென்றான். இத்தகைய அநர்த்தங்கள் நேர்ந்தும் தனக்கு அறிவிக்காமல் போனதன் காரணம் என்ன என்று வினவினான். அப்போது அவனுடைய சிற்றன்னையான தானியமாலினி இராவணனின் காலடியில் கிடந்து அழுது புரண்டு கொண்டிருந்தாள். இராவணன் தன் கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு, "மகனே இந்திரசித்து! உன் தம்பி மாரும் உன் சித்தப்பா கும்பகர்ணனும் வேறு பல மாவீரர்களும் மாண்டு போய்விட்டனர். ந போர்க்களம் புறப்படு! அந்த இராமனின் தம்பியாம் உடனே இலக்குமணனை நாகாஸ்திரத்தால் வீழ்த்துவாயானால், அந்த இரா மனால் எதுவும் செய்ய முடியாமற் போய்விடும்!" என்று கூறியதும் புயல்வேகத்தில் இந்திரசித்து புறப்பட்டான்.

இந்திரசித்துவுடன் இராமபிரானின் அணியிலுள்ள பலரும் போரிட் டனர். இலக்குவனுக்கும் இந்திரசித்துவுக்கும் இடையில் பெரும் போர் மூண்டது. மாயாஜால வித்தைகள் தெரிந்தவனான இந்திரசித்து, தன் உடலை மேக மண்டலத்துள் மறைத்து நின்று நாகாஸ்திரத்தை இலக்குவன் மீது ஏவினான். அப்பாணம் பட்டதும் இலக்குவன் உடல் மண்ணில் சாய்ந்தது. அரக்க வீரர்கள் ஆர்ப்பரிக்க, வானரவீரர்களும் இராமபிரான் முதலானோரும் கவலைக் கடலுள் மூழ்கினர். இதேவேளை வானில் இருள் மேகம் மூடுவது போன்ற தோற்றம் தெரிந் தது. சற்று நேரத்தில் இலக்குவன் கிடத்தப்பட்டிருந்த இடத்தின்அருகே ஒரு பெரும் கருடப்பட்சி வந்து நின்றது.

இந்திரசித்துவின் தந்திரோபாயம்

இராமபிரான் தனது தம்பி இலக்குமணன், இந்திரசித்து ஏவிய நாகாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டு தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு கவலைப் பெருங்கடலில் மூழ்கினார். தன் அன்புக்குரிய தந்தை தசர தச் சக்கரவர்த்தியை இழந்து கானகம் ஏகிய நாளிலிருந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்துற்ற கேடுகளை நினைத்து வருந்தினார். தனது உயிருக்குயிரான தர்மபத்தினியை அன்னியன் கவர்ந்து சென்றமை; தந்தைக்கு நிகரான ஜடாயு ஐயாவின் உயிர் தன் மடியிலேயே பிரிந்தமை, இன்று தனது அருமைத் தம்பி இலக்குமணன் பேச்சு மூச்சற்று தரை யில் கிடப்பது போன்ற சம்பவங்கள் அவருடைய உள்ளத்தை உடைத்து சுக்கு நூறாக்கிவிட்டிருந்தன.

விபீடணன் தன் அருகில் நிற்பதைக் கண்டு தனது வேதனையைச் சற்றுக் கடினமாக்கினார். தனது அண்ணன் கும்பகர்ணனின் ஆற்றல் களையும் குணத்தையும் விவரித்த விபீடணன், இராவணனின் மகனான இந்திரசித்தைப்⁹¹பற்றி தன்னிடம் எதுவும் கூறாமல் விட்டமைக்காக அவரைக் கடிந்து கொண்டார். கும்பகர்ணன் மாண்டமையால் இரா வணனே இராமபிரானுடன் பொருதவரக் கூடும் என்று கருதியிருந் தாகக் கூறி, தன் குற்றமற்ற தன்மையை விளக்கினார் விபீடணர். அத்துடன் இராமபிரானின் கோபத்துக்கு ஆளாகிவிட நேர்ந்ததை எண்ணி விபீடணர் பெரிதும் வருந்தினார். இலக்குவனைத் தாக்கியிருப்பது நாகாஸ் திரம் எனும் அரவக்கணையே என்றும், சிவபிரானால் இவ்வாயுதம் இந்திரசித்துக்கு வழங்கப்பட்டது என்றும் விபீடணர் மேலும் விளக்கினார்.

கருடாழ்வார்

அரவக்கணையினால் தான் ஏற்கனவே இலங்கை மாநகரில் ஆஞ்சநேயரை மயக்கமுற வைத்து இந்திரசித்து இராவணன் முன் நிறுத்தினான். இக்கணையினால் தாக்கப்பட்ட பெரும்பாலானோர் உயிர்தப்புவது அரிது. இருப்பினும் சிலரை ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் மட்டும் தனது பிடியில் வைத்திருந்துவிட்டு தானாகவே செயலிழந்து விடவும்கூடும். இலக்குமணனுக்கு என்ன நேருமோ தெரியாது, என்று இராமபிரானே கவலையில் ஆழ்ந்திருந்த நேரம் பெரியதொரு கருடப்பட்சி இலக்குவனின் காலடியில் வந்து அமர்ந்த வண்ணம் தனது சிரம் தாழ்த்தி இராமபிரானை வணங்கியது. "மும்மூர்த்திகளில் உயிரினங்களைக் காத்து இரட்சிக்கும் பிர தான பொறுப்பினை ஏற்றுள்ள முழுமுதற்கடவுளான விஷ்ணு பர மாத்மாவே! உண்மையான உனது திருச்சொரூபத்தை மறைத்து இன்று இப்பூவுலகில் மாநிட வேடம் தாங்கி நிற்கின்றாய்! சாதாரண மனிதரைப் போலவே பிரிவு எனும் துயரை அனுபவிக்கின்றாய். இது நீயே உனக்கு வகுத்துக் கொண்ட மாயை. இத்தகைய மாயையின் உட்பொ ருளை எவரால் தான் கண்டு கொள்ள முடியும்?" என்று கருடன் இராம பிரானைப் பலவாறாகக் கூறி அர்ச்சித்தார்.

கருடாழ்வார் இராமபிரானைத் துதிப்பதாக கவிஞர் பெருமான் பக்திச் சிறப்புடன் தரும் செய்யுள்களில் ஒன்றைப் பார்ப்போம்:

> பேர் ஆயிரங்கள் உடையாய், பிறந்த பொருள் தோறும் நிற்றி பிரியாய் தீராய் பிரிந்து திரிவாய் திறம் தெளியாய் அவை தேறும் என்று தெளியாய் கூர் ஆழி அம் கை உடையாய் திரண்டு ஓர் உரு ஆதி கோடல் உரி போல் ஆராயின் ஏதும் இலையாதி ஆர்இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்?

> > (யுத்த காண்டம் 2204)

பொருள்:

"ஆயிரம் திருநாமங்களை உடைய நீ உலகில் காணப்படும் சகல பொருள்களிடத்திலும் செறிந்திருக்கிறாய். உனது இயல்பு எந்த வகை யிலும் மாறுபடாதிருக்கும் அதே வேளையில் சகல உயிர்களிடத்திலும் பிறந்து, அவை உய்யும் வழியாகவும் இருக்கிறாய். அவ்வுயிர்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் நீ கூர்மையான சக்கரப் படையையும் வைத்திருக்கிறாய். உன் லீலைகளை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் எதுவுமே இல்லாத நிலையில் இருக்கும் உன்னுடைய மாயையை எவரால்தான் அறிய முடியும்?"

கருடாழ்வார் மகாவிஷ்ணுவின் வாகனம். ஆகவே திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானின் துன்பத்தை நீக்க ஒடோடி வந்தார். கருடனுக்கும் பாம்புக்கும் எப்போதும் பகை. பாம்பைக் கண்டால் அதனைக் கருடன் கொன்றுவிடும். இப்பொழுது இலக்குவனின் காலடி யில் கருடன் வந்தமர்ந்த உடனேயே இலக்குவனைப் பிணைத்திருந்த அரவக் கணையின் வேகம் அகன்று போனது. சாதாரணமாகத் தூக்கத்

இராமாயணம்

திலிருந்து எழுவது போல் இலக்குவன் கண் விழித்து எழுந்தமர்ந்தார். இராமபிரானுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. இருவரை யும் வணங்கிவிட்டு புறப்பட ஆயத்தமான கருடப்பட்சிக்கு நன்றி கூறிய துடன் இராமபிரான் அதனை ஆசீர்வதித்தார்.

கருடனின் வருகையால் இலக்குவன் மட்டும் எழுந்திருக்கவில்லை. அன்றையப் போரில் உயிரிழந்தும், குற்றுயிராகவும் கிடந்த வானரப் படையினர் அனைவரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். அவர்கள் மேனியில் இருந்த காயங்களும் மறைந்தன. டிதுப்பொலிவும் டித்துக்கமும் பெற்றவர்களாக அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

ஆஞ்சநேயரின் கோரிக்கை

இக்காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஆஞ்சநேயர், இராமபிரானின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கியவாறு, "ஐயனே! தங்கள் தம்பியும் வானரசேனையின் பெரும்பகுதியும் இந்திரசித்துவின் வீரத்தால் மாண்டு போயினர் என்ற செய்தி இலங்காபுரி எங்கும் பரவி, அங்கு பெரும் வெற்றி விழாக் கோஷங்கள் எழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதனைக் கேட்கும் பிராட்டியாரின் மனம் உண்மை தெரியாது ஏங்கித் தவிக்கும், ஆகவே அரக்கர் எழுப்பும் கோஷங்களை விட நம் படையினர் மிகப் பெரிய கோஷங்களை எழுப்புதல் வேண்டும்!" என்று கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட இராமபிரான் ஆஞ்சநேயரின் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராக, சுக்கிரீவனுக்கு சைகை மூலம் தன் கருத்தை வெளியிட்டார். நொடிப் பொழுதில் வானமே இடிந்த விழுவது போன்ற பேரொலியினை வானரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து எழுப்பினர்.

"ஸ்ரீ இராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு ஜே....! இளையபெருமாள் இலக்குமணனுக்கு ஜே...! என்றும் "ஸ்ரீராம ஜெயம், ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்றும் மாறி மாறி அவர்களுடைய கோஷங்கள் எங்கும் எதிரொலித்தன.

இராவணன் தனது அரண்மனையில் சப்ரகூட மஞ்சத்தில் படுத்திருந்தான். அன்று நடைபெற்ற போரில் தனது மகன் இந்நிர சித்து மாபெரும் வெற்றியை ஈட்டியிருந்தான். தம்பி கும்பகர்ணன் மாண்டதால் துயரடைந்திருந்த இராவணன், மகன் இந்திரசித்து இலக் குமணனை நாகாஸ்திரத்தால் வீழ்த்திவிட்டான்; ஏராளமான வானரப் படைகளைக் கொன்றொழித்துவிட்டான் என்ற தகவலை அறிந்து ஒர ளவு திருப்தியடைந்திருந்தான். இதனால் சிறிதளவாவது ஒய்வெடுக்கலாம் என்ற நோக்குடன் சயனித்திருந்தான். கண்களை அப்போது தான்மூடி உறக்கத்தை அரவணைத்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்தப் பேரொலி எழுந்தது.

இலக்குவன் வீழ்ந்தமையினால் வானரப்படைகள் ஒலமிடுகின்ற னவோ என்ற சந்தேகம் தான் முதலில் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. உன்னிப்பாகக் கேட்டதில் அது ஜெய கோஷம் என்று தோன்றியது. "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற வார்த்தைகளும் இராவணனைத் திகைப்படைய வைத்தன. படுக்கையில் இருந்து எழுந்ததும் அருகே இருந்த காவலனை அழைக்கும் சாதனத்தை அறைந்தான். கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு பல பக்கங்களிலிருந்தும் காவலர்கள் ஓடோடி வந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றனர். கோட்டைக்கு வெளியே கேட்கும் ஆரவாரங் களுக்கான காரணத்தை அவர்களிடம் கேட்டான். அப்போது உள்ளே நுழைந்த காரியாதிகாரி, கோட்டைக்கு அப்பால் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அனைத்தையும் விவரித்தான்.

"என்ன...! கருடப்பட்சி வந்து நாகாஸ்திரத்தின் சக்தியை இழக்கப் பண்ணிவிட்டதா? நம்பமுடியாதிருக்கிறதே!" என்று கூறிய இராவணன் எழுந்து தனது மகன் இந்திரசித்துவின் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அங்கே இலக்குவன் எய்த பாணங்களால் ஏற்பட்ட ரணங்கள் படுத்திய வேதனை தாங்காமல் இந்திரசித்து அழுது புலம்பிய வண்ணம் கிடந்தான். தன்னை நாடிவரும் தந்தைக்கு எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தக் கூட வலுவற்ற நிலையில் கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் செலுத்தினான்.

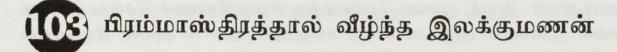
மகனுக்கு ஒரு புறம் ஆறுதல்கூறிக் கொண்டே கோட்டைக்கு வெளியே இடம்பெற்ற சம்பவத்தையும் இந்திரசித்துவிடம் இராவணன் கூறினான். அவனுக்கும் இத்தகவல் நம்பமுடியாததொன்றாகவே இருந்தது. இருப்பினும், பொழுது புலர்ந்ததும் மீண்டும் தான் போர் முனைக்குச் செல்வதாக இந்திரசித்து தந்தையிடம் கூறினான்.

போர் முனையில் சீதாப்பிராட்டியார்

அரக்கர்களில் பெரும்பாலானோர் மாய வித்தைகள் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள். இராவணன் மகன் இந்திரசித்துவும் மாயாஜாலங்கள் தெரிந்தவன். இராம – இலக்குமணன் ஆகியோரை வெற்றிபெற வேண்டுமானால் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவியாக வேண்டும். அந்த அஸ்திரத்தை பாவிப்பதற்கு முன் அதற்குரிய யாக பூசை ஒன்றைச் செய்தாக வேண்டும். இதற்கான ஒருநேரத்தை ஒதுக குவது போருக்குப் புறப்படும் வேளையில் மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. ஓர் இடைவெளியை ஏற்படுத்துவற்காக இந்திரசித்து மாயையின் உதவியை நாடினான். போர் முனை செல்வதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து சேனை களை முன்னால் அனுப்பி விட்டு சற்றுத்தாமதமாகி, அவன் இரதத்தில் ஏறினான். பின்னர் கன வேகத்தில் முன்சென்று படை அணிகளின் முன் சென்று நின்றான்.

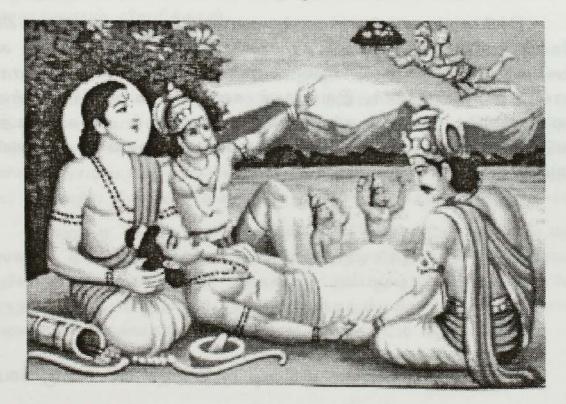
வானரசேனைகளும் போர் முனையில் முன்னணியில் நின்றன. இந்திரசித்துவின் இரதத்தின் ஒரு மூலையில் தலைவிரிகோலமாக சீதாப்பிராட்டியாரின் உருவம் தலைகுனிந்த வண்ணம் இருந்ததைக் கண்டு சுக்கிரீவன், அங்கதன், முதலானோர் பெரிதும் கலங்கினர். வானர சேனைகளும் தளபதிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே இந்திரசித்து சீதாப்பிராட்டியாரின் தலை முடியைத் தன் இடது கரத்தால் பற்றி வலது கையிலிருந்த வாளால் தலையைச் சீவினான். பிராட்டியாரின் சிரமற்ற உடல் தரையில் உருண்டது.

இக்கோரக் காட்சியைக் கண்ட வானரப் படைகள் கதிகலங்கின. இராம – இலக்குமணரிடம் இத்துயரம் தோய்ந்த சம்பவத்தைக் கூற பல தளபதிகள் ஓடிச் சென்றனர். தகவலைக் கேட்ட இராமபிரான் ஓரளவு நினைவிழந்தார். இலக்குவன் கண்களில் கண்ணீர் வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. சுற்றி நின்ற அனைவரும் திகைப்படைந்து அடுத்து என்ன செய்வது என்று அறியாத நிலையில் கவலையில் மூழ்கினர்.

இராமபிரான் நினைவிழந்து ஒருகற்பாறையில் சாய்ந்திருந்தார். அவருடைய திருப்பாதங்களைப் பிடித்தபடி இலக்குவன் தரையில் புர ண்டார். ஆஞ்சநேயர் சோர்வடையவில்லை. அவருடைய அங்கங்கள் அனைத்தும் அடக்க முடியாத சினத்தால் துடித்தன. கண்களை மூடியவண்ணம் ஸ்ரீ இராம மந்தி ரத்தையே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். சுக்கிரீவன் முதலான ஏனைய வானரவீரர்களும் தாங்கொணாத் துயரத்தால் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

'சீதாப்பிராட்டியாரைச் சிறை மீட்பதற்காகவே இலங்காபுரி நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தோம்! எண்ணற்ற அரக்கர் படையினைக் கொன்று குவித்தோம். அதே போன்று எம் வீரர்கள் பல இலட்சம்

பேரைப் பறி கொடுத்தோம். இனி என்ன செய்வது? போரிட்டும் என்ன பயன்? சீதாப் பிராட்டியார் இல்லையேல் இராமபிரானும் இல்லை. இளைய பெருமாள் இலக்குவனும் இல்லை. இந்நிலையில் நாம் தான் உயிருடனிருந்து என்ன இலாபம்?' என்று வானர விரர்கள் அனைவரும் கருதினர். கடலிலே சென்று விழுவதா, மலைச் சிகரங்களில் இருந்து குதித்து, பாறைகளில் மண்டைகளை மோதவிட்டுச் சாவதா? என்று ஒவ்வொருவரும் எண்ணி வருந்திக் கொண்டிருந்தனர்.

அசோசவனத்தில் சீதாப்பிராட்டியாருடனிருந்த திரிசடை தன்

தந்தையாரான விபீடணரைச் சற்று முன்னர்தான் காண வந்திருந்தார். தந்தையும் மகளும் பிரிந்து பல நாட்களாகியிருந்தமையினால் பல விடயங்களையும் பரிமாறிக் கொள்வதற்காக இருவரும் வேறோர் புறத் திரிருந்தனர். மகளுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு விபீடணர் இராமபிரானை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். சீதாப் பிராட்டியார் அசோகவனத்தில் எவ்வாறு இருக்கிறார் என்பதையும் மகளிடமிருந்து அறிந்தமையினால் அத்தகவலையும் இராமபிரானிடம் கூறும் நோக்குடன் வந்த விபீடணர், அங்கு கண்ட காட்சி அவரைக் கலக்கமுறவைத்து விட்டது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை சமுத்திரம்போல் பரவியிருந்த வானரவீரர் அனைவரும் துயரம் தோய்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

சந்தேகமும் தெளிவும்

இராமபிரானும் இலக்குவனும் நினைவிழந்த நிலையில் கிடப்பதைக்கண்ட விபீடணர், ஒருகணம் பெருங்குழப்பமடைந்தார். சுக்கிரீவன் ஒடோடி வந்து விக்கி விக்கி அழுது, "சீதாப்பிராட்டி யாரின் சிரசை இந்திரசித்து துண்டித்து விட்டான். இரத்த வெள்ளத்தில் உடல் வேறு தலைவேறாக பிராட்டியாரின் சடலம் போர்க்களத்தில் கிடக்கிறது என்று பலமாக அழுதபடி கூறினான்.

விபீடணருக்கு இத்தகவல் எத்தகைய பாதிப்பையும் தரவில்லை. அவருடைய முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. இதனைக்கண்ட சுக்கிரீவனுக்கு மட்டுமல்ல, அங்கு நின்றிருந்த ஏனையோருக்கும் விபீடணர் மீது சந்தேகப் புயலைக் கிளப்பி விட்டது. 'இராவணனுக்குத் தம்பி அல்லவா? இவரும் துரோக எண்ணங்களுடன்தான் இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்ததாக நாடகமாடியிருக்கிறார் போலும்!' என்றே அங்கிருந்த பலரும் ஐயப்பட்டனர்.

விபீடணர் நேராகச் சென்று இராமபிரானின் தாளினைப் பற்றி ஆஞ்சநேயர் கண்களை அப்போது திறந்திருந்தர். னார். அவரை அருகில் அழைத்த விபீடணர், "ஐயா மாருதி! சகல ஞானமும் கைவர ப்பெற்ற தாங்களுமா இந்திரசித்துவின் மாயவிளையாட்டுக்களை உண்மை என்று கருதிவிட்டீர்கள்? அன்னை ஜானகிக்கு எதுவும் நேரவில்லை. மாயாஜாலவித்தையில் விண்ணனான் இந்திரசித்து பிராட்டியாரைப் போன்ற மாயத் தோற்றத்தை உங்கள் முன்னிலையில் காட்டி, அதன் தலையைச் சீவியிருக்கினறான். உண்மையாகவே சீதாப் பிராட்டியாரின் தலையைச் சீவியிருந்தால், அத்தலை எங்கே? அந்த உடல் எங்கே? சிந்தப்பட்ட இரத்தம்தான் எங்கே? பிராட்டியார் மீது மோகம் கொண்டு கடத்தி வந்த அண்ணன் இராவணன்தான் பிராட்டியாரைக் கொன்று விட அனுமதிப்பானா?" என்று சற்றுப் பலத்த தொனியில் கூறினார். முற்றிருந்த இராமபிரான் மற்றும் இலக்குமணன் மயக்க ஆகிய

அனைவருக்கும் விபீடணரின் குரல் கேட்டது. தூக்கத்திலிருந்த எழுபவர் போல் அனைவரும் எழுந்திருந்தனர். இராமபிரான் இவ்வாறு மோசம்போய் விட்டதையிட்டுத் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டார்.

பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்குரிய கிரியைகளைச் செய்வதற்கு இந்திரசித்துவுக்கு, அவன்செய்த மாயலீலையின் மூலம் அவகாசம் கிடைத்தது. அதில் தன் முழுக்கவனத்தையும் செலுத் தலானான்.

இத்தனை தூரம் தம்மை ஏமாற்றிவிட்டவனை இனிமேல் விட்டு வைக்கக் கூடாதென வெகுண்டேழுந்தார் இலக்குவன். இதற்கிடையில் அரக்கர் படைகள் மென்மேலும் போர்க்களத்தில் வந்து மொய்த்தன. வானரவீரர்களும் அணி அணியாகச் சென்ற அரக்கர் படைகளுடன் மோதினர். இரு தரப்பினரும் ஏராளமாக மாண்டு வீழ்ந்தனர். ஆஞ்சநேயர், இலக்குவன், சுக்கிரீவன், அங்கதன் போன்றோர் மிக மூர்க்கத்தனமாக மோதி அரக்கர் படைத் தளபதிகள் பலரையும் கொன்று குவித்தனர்.

மகோதரனின் மாயாஜாலம்

இதற்கிடையில் அரக்கர் படையைச் சேர்ந்த மகோதரன், இந்திர னைப் போல் வடிவெடுத்துப் போர்க்களம் புகுந்தான். இந்திரனின் வாகனம் ஐராவதம் போன்ற யானையின்மீது அவன் வர, அரக்க வீரர்களுடைய தோற்றங்களையும் தேவர்கள், முனிவர்கள் போல்மாற றிக் கொண்டான். 'தேவர்களும் முனிவர்களும் இராவணன் படையில் இணைந்து எம்முடன் பொருத வருகின்றனரே' என்ற வானரவீரர்களும் தளபதிகளும் அஞ்சி அஞ்சி நடுங்கலாயினர். இக்காட்சி இலக்குவனையும் கலக்கி விட்டது. ஆஞ்சநேயரை தன் அருகே அழைத்து, "தேவேந்திரன் தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும் கொண்ட பெரும் படையுடன் எம்மை எதிர்த்துப் போரிட வருகின்றாரே! இத்தனைக்கும் நாம் என்ன பிழை செய்தோம்?" என்று வினவினார்.

> அனுமன் வாள் முகம் நோக்கினன் ஆழியை அகற்றித் தனுவலம் கொண்ட தாமரைக் கண்ணவன் தம்பி முனிவர் வானவர் முனிந்து வந்து எய்த யாம் முயன்ற துனி இது என்கொலோ சொல்லுதி விரைந்து எனச் சொன்னான்.

> > (யுத்த காண்டம் 2551)

பொருள்:

தாமரை போன்ற கண்களை உடைய இராமபிரான், தனது சக்க ராயுதத்தை விட்டு விட்டு வில்லினை ஏந்தியிருக்கிறார். அவருடைய தம்பியாகிய இலக்குமணன், ஒளிபொருந்திய முகம் கொண்ட

இராமாயணம்

அனுமனைப்பார்த்து, "தேவர் களும் முனிவர்களும் இணைந்து நம்முடன் போரிட வந்திருக்கின்றார்களே! இவ்வாறு இவர்களுக்குக் கோபம் தர க்கூடிய பாவங்கள் எவற்றையாவது நாம் செய்திருக்கிறோமா? இதனை அறிந்து விரைவாகச் சொல்ல வேண்டும்!" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்திரசித்து வேண்டுமென்றே இத்தகையதொரு சூழச்சியைச் செய்தான். வானரப்படை அணிகளையும் தளபதிகளையும் இவ்வாறு திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டு, மேகமண்டலத்துள் தாவி மறைந்து கொண்டான். அங்கிருந்தவாறே பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்து உரிய மந்திரங்களை ஜெபித்த வண்ணம் இலக்கு வனையும் ஏனைய படைவீர ர்களையும் நோக்கிச் செலுத்தினான். அந்தக்கொடிய பாணம் பல இலட்சத்து கொடிய கணைகளுக்கு மேலாக சக்தி வாய்ந்தது. இக்கணை பட்டதும் இலக்குவனின் உடலெங்கணும் ரணங்கள் ஏற்பட்டன. குருதி வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. அடியற்ற மரம்போல் சாய்ந்தார்.

இலக்குவன் வீழ்ந்ததைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர் திகைத்தார். "இந்திர னே இந்தக் கணையைத் தொடுத்து, இந்த இணையில்லா வீரனைச் சாய்த்திருக்கிறான். அவனை இனி நான் சும்மா விட்டுவிடப் போவதில்லை!" என்று சங்கற்பம் செய்வதற்கு முன்னரே அவர் மீது ஏதோவொரு இனந் தெரியாத அலை வீசியது. அவரும் தரையில் வீழ்ந்தார். சுக்கிரீவன் அங்கதன் போன்றோரும் தரையில் வீழ்ந்தனர். வானரப்படைகளின் சைனியமும் சூறாவளியில் அகப்பட்ட மரங்கள் போல் சாய்ந்தது.

இராமர் அடைந்த பெரும் துயர்

19021

இராமபிரான் தேவர்களுக்கு முறைப்படி பூசைகளை முடித்துக் கொண்டிருந்தமையால் போர்க்களத்தில் நடைபெற்ற அநர்த்தங்களை அறிந்திருக்கவில்லை. பூசைகள் முடிவடைந்ததும் எழுந்து வந்து போர்க்களத்தைப் பார்த்தார். பல வகையான ஒலிகளால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கும் அவ்விடத்தில் பேரமைதி நிலவுவதை அவதானித்தார். அதே நேரத்தில் இலங்காபுரி கோட்டைக்குள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரங்கள் எழுந்த வண்ணம் இருப்பதையும் கண்டார். ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தவராக வேகமாக நடக்கலானார்.

இராமபிரானுடைய கண்களில் சுக்கிரீவன்தான் முதன் முதலில் தென் பட்டான். அவருடைய உடல் முழுவதும் சிறு சிறு காயங்கள் காணப்பட்டன. குருதி முழுவதும் வெளியேறி, காய்ந்து போய்க் கிடந்தார். சுக்கிரீவன் நிலைகண்டு இராமபிரான் பெருந்துயரடைந்தார். அருகருகே அங்கதன் மற்றும் தானைத் தளபதிகளின் உடல்கள் வீழ்ந்து கிடப்பதையும் கண்டார். அவருடைய கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர்வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. அவருடைய பார்வையில் ஆஞ்சநேயர் தென்பட்டார். அவரருகில் ஜாம்பவனும் கிடந்தார்.

மருந்துமலை கொணர்ந்த மாருதி

இராமபிரான் தனது அருமைத்தம்பி இலக்குவன் தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக்கண்டு நிலை குலைந்தார். அவர் துயரம் ஏழ்கட லையும் மிஞ்சியதாகப் பெருகியது.

தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தி இறந்ததாகப் பரதன் சொன்னபோது பெரும் துயரடைந்தார். அப்போது சீதாப்பிராட்டியாரும் தம்பி இலக் குவனும் அருகிலிருந்து துயர் துடைத்தனர். தந்தைக்கு நிகரான ஜடாயு இறந்தபோது தம்பி இலக்குவன் துணை நின்று துயரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். இப்போது இராமபிரான் தனக்கு எல்லாமாக நின்று துணை டுரிந்த தன்தம்பி இலக்குமணனையும் இழந்தமையினால், தான் உயிருடன் இருந்துதான் என்ன பயன், என்று வேதனைப்படலானார்.

இலக்குவன் நிலைகண்டு வருந்திய இராமபிரான் உள்ளக் குமுற லாக கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார் தரும் செய்யுள் இது:

> எந்தை இறந்தான் என்றும் இருந்தேன் உலகு எல்லாம் தந்தெனன் என்னும் கொள்கை தவிர்ந்தேன் தனி அல்லேன் உய்ந்தும் இருந்தாய் நீ என நின்றேன் உரைகாணேன் வந்தனென் ஐயா வந்தனென் ஐயா இனி உயிர்வாழேன்! (யுத்தகாண்டம் – 2587)

பொருள்:

"தந்தை இறந்ததைக் கேள்வியுற்றபோதும் நான் துயரடைந்தேன், எனினும் உயிரைவிட்டு விடவில்லை. அரசபாரத்தை பரதனிடம் கொடுத் தேன். ஆனால் அதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. நீ உயிருடன் இருக்கிறாய் என்ற துணிவுடன் துயரங்களையெல்லாம் மறந்திருந்தேன். இப்பொழுது நீ பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கிறாய். இனிமேல் நான் உயிர் வாழமாட்டேன். நீ சென்ற இடத்துக்கே நானும் வந்து விட்டேன்; வந்துவிட்டேன்!"

இவ்வாறு புலம்பி அழுத இராமபிரான் தன் தம்பியைத் தழுவிய வாறு தரையில் கிடந்தார். இராமபிரான் தம்பியின் நிலைகண்டு வருந்திய போது அவர் உதிர்த்த வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து அவர் சாய்ந்து விட்டதைக் கண்ட சுற்றி நின்ற அனைவரும், இராமபிரான் உயிர்பி ரிந்து விட்டது என்று கருதலாயினர். எங்கும் துயரம் சூழ்ந்தது. தேவர்களும் கலக்கமடைந்தனர்.

வெற்றிப்பெருமிதம்

இப்பகுதியில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை இலங்காடுரிக் கோட்டையின் மேற்புறத்திலும் போர்க்களத்திலுமிருந்து பார்த்தவர்கள் ஒடோடிச்சென்று இந்திரசித்துவிடமும் சம்பவங் களை விவரித்தனர். இராமபிரானும் இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவனும் உயிர்துறந்து விட்டனர். இந்திரசித்து கோட்டை மதில்மேல் நின்றவாறு அவதானித்தான்.

"இலக்குவனுக்கு வீசிய பாணம் அவரை மட்டுமல்லாமல், அவர் அண்ணனையும் வீழ்த்திவிட்டது. ஆக ஒரே கல்லில் இருமாங்கனிகளைப் பறித்துவிட்டேன்!" என்று கருதிப் பெருமைப்பட்டான். சற்றும் தாம திக்காமல் இராவணன் இருக்குமிடம் தேடி ஓடோடிச் சென்றான்.

இந்திரசித்து இராவணனிடம் போவதற்கிடையில் தூதுவர்கள் இராவணனிடம் போய், இராமபிரானும் இறந்து விட்டதாகக் கூறி விட்டனர். இராவணன் மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப்போனான். போர்க்களத்தில் ஏராளமான அரக்கர்களின் சடலங்கள் கிடந்தமையினால் அவ்வுடல் களைக் கொண்டு போய்க் கடலில் வீசி விடுமாறு கட்டளையிட்டான். இத்தனைபேர் இறந்து போனார்களோ? என்று போர்முனைப்பக்கம் வரும் சாதாரண குடி அரக்கர்கள் பார்த்து ஏக்கமடையவும், தன்மீது பழி சுமத்தவும் வாய்ப்பளிக்காமலிருக்கவே முதற் கடமையாக அரக்க வீரர்களின் சடலங்களை அப்புறப்படுத்த இராவணன் நினைத்தான்.

அடுத்ததாக பறை அறைவோரை அனுப்பி இலங்காபுரி எங்கும் வெற்றி விழாக்களை ஏற்பாடு செய்யுமாறு பணித்தான். இனிமேல் தன் நாட்டுக்கும் தன் இனத்துக் குடிகளுக்கும் தனக்கும் எதிரிகளே இல்லை என்று குதூகலித்தான். அரக்கர் குடிகள் சகலரும் எண்ணெய் வைத்து நீராடி களிப்படையுமாறு கட்டளையிட்டான்.

இதேவேளையில் அவனுடைய குறுக்குப் புத்தி ஒரு குறும்புத் தனத்தையும் செய்யத் தூண்டிற்று. சீதாப்பிராட்டியாரை ஒரு விமானத்திலேற்றி போர்க் களத்தில் இராமரும் இலக்குவனும் இறந்து கிடப்பதைக் காணும்படி ஏற்பாடு செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டான். 'இராமன் ஒழிந்து விட்டான்' என்பதை நேரடியாகவே பிராட்டியார் கண்டு விட்டாலாவது தன்னுடைய இச்சையை அவள் பூர்த்தி செய்ய அனுமதிப்பாள்! என்று மிகஅர்ப்பத்தனமான ஆசை அவனுக்கு ஏற் பட்டது.

அரக்கியர் காவலுக்குக் கூட வர சீதாப்பிராட்டியாரை விமானம் ஒன்றில் ஏற்றி போர்க்களம்கொண்டு சென்றார்கள். இராமபிரானும் இலக்குவனும் தரையில் கிடப்பதையும் ஏனையோர் சோகமே உருவாக அவர்களை வளைத்து நிற்பதையும் சீதாப்பிராட்டியாருக்குக் காட்டி கணவனையும் இலக்குவனையும் அந்தக் கோலத்தில் னார்கள். தன் மூர்ச்சித்து விழுந்தார். அருகே இ(厉厉马 பிராட்டியார் கண்டதும் திரிசடை விபீடணன் தாங்கிப் பிடித்து பிராட்டியாரைத் மகளான மடியில் கிடத்திக் கொண்டாள். சில அரக்கியர் நீரை எடுத்து தன் சீதாப்பிராட்டியாரின் முகத்தில் தெளித்ததும் மயக்கம் தெளிந்து கண் பார்த்தார். ஆடாமல் அசையாமல் இராமபிரானும் திறந்து களை இளையபெருமாளும் கிடந்தார்கள். பிராட்டியார் பலமாக அழலானார். தன் மார்பிலும் வயிற்றிலும் அறைந்து கொண்டு பதைத்தார். சீதாப் பிராட்டியார் பட்டதுயரம் இரக்கமற்ற அரக்கியரையும் இரங்க வைத்தது.

ஆறுதலளித்த திரிசடை

சந்தர்ப்பம் பார்த்து விமானத்திலிருந்து அரக்கியர்களை வேறொரு பக்கம் ஒதுக்கிவிட்ட திரிசடை, பிராட்டியாரின் காதுக்கு மட்டுமே கேட்கக்கூடியதாக, "தாயே! தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தங்கள் கணவர் உயிரிழந்து விட்டார் என்று எவ்வாறு தங்களால் கருத முடிகிறது? ஐயனின் உடலில் ஒருசிறு காயமும் இல்லை என்பதைப் பாருங்கள். தம்பி இலக்குமணர் வீழ்ந்தமையால் துயரம் தாங்காமல் அண்ணன் மயக்கமுற்றிருக்கிறார். ஆகவே மயக்கத்தைத் தவிர்த்து விடுங்கள்! எமது இனத்தவர் மாயாஜாலங்கள் கற்றறிந்தவர்கள், மாயமானாக வந்து தங்களையும் ஏமாற்றி, தங்கள் கணவரையும் அவர் தம்பியையும் ஏமாற்றி தங்களை இக்கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டனர் அல்லவா?

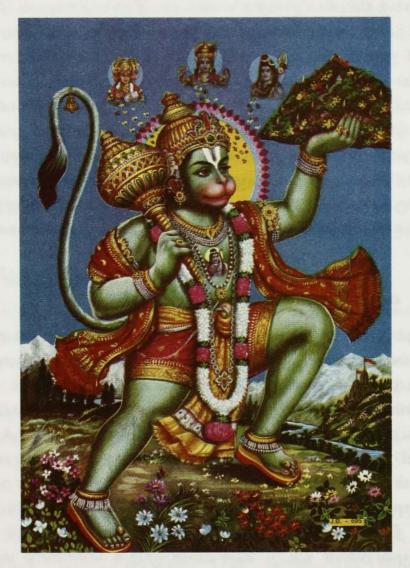
அன்றும் அப்படித்தானே என் பெரியப்பா இராவணேசன், தங்களிடம் தங்கள் தந்தையான ஜனகமகாராஜா போன்றதோர் மாயத் தோற்றத்தைக் காட்டி தங்களை தன் வசம்திருப்ப முயன்றார். அதே போல்தான், தங்கள் கணவரையும் அவர் தம்பியையும் இப்பொழுது கொன்று விட்டதாக மாயாஜாலம் புரிகின்றார்கள். கவலையை விடுங்கள். மாருதி தங்களுக்கு அளித்த வாக்குப் பொய்யாகாது. எப்படியும் தங்கள் எண்ணம் கைகூடி, தங்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கும்!" என்றாள். இவ்வாறு திரிசடை கூறியவற்றால் பிராட்டியார் ஆறுதலடைந்தார். இருப்பினும் சந்தேகம் ஏற்படாமலிருக்க, கணவனின் உருவத்தை மீண்டும் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார். திரிசடை, விமானத்தைத் திருப்பி அசோகவனம் கொண்டு செல்லுமாறு கூறியதும் விமானம் கிளம்பியது.

வானரப்படையினருக்கு உணவுக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து விட்டுத் திரும்பிய விபீடணர், தனது அணியினர் முன்பு போல் மீண்டும் பெரும் சோகத்தில் கிடப்பதைக் கண்டார். இராமபிரானும் இலக்குவனும் கிடந்த இடத்தை அணுகினார். இருவரும் இறந்து விட்டதாகவே தனது அணியினர் கருதிவிட்டனர் என்பதை உணர்ந்த விபீடணர், இராம பிரானுடைய அங்கங்கள் எவற்றிலும் எவ்வித காயமும் இல்லாதிருப்பதை அவதானித்தார். இந்திரசித்து பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க முயற்சி எடுத்தான் என்ற தகவலையும் அவர் தனது ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து வைத்திருந்தார். இலக்குவனுடைய உடலை அருகில் சென்று பார்த்தார். உக்கிரத்தையும் இலக்குவன் மது பிரம்மாஸ்திரம் (H)(H) தன து செலுத்தியிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தார். சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்து, ஆஞ்சநேயரை அழைத்து அங்கு நடந்த சம்பவங்களைக் கேட்ட றிந்தார்.

ஜாம்பவன் கூறிய யோசனை

ஆஞ்சநேயர் மிகவும் சோர்வடைந்தவராகக் காணப்பட்டார். இலக்குவனைப் பாணம் தாக்கியபோது இராமபிரான் தனது குடிலில் பூசையிலீடுபட்டிருந்ததாகவும், இலக்குமணன் மீது வீசப்பட்ட பாணத்தின் தன் போன்றவர்களையும் நிலை குலைய வைத்து விட்டது வேகம் என்றும் கூறினார். இந்த வேளையில் அங்கு முனகல்சத்தம்கேட்டது. ஜாம்பவான் தரையில் சுருண்டு கிடந்து ஏதோ கூறிக்கொண்டிருந்தார். விபீடணரும் ஆஞ்சநேயர் கையைப்பிடித்துக் கொண்டவாறு ஜாம்பவன் மிகவும் தழுதழுத்த குரலில் ஒருபாத்திரத்தில் நீர்கொண்டு வருமாறு கேட்டார். நீர்கொண்டு வந்ததும் அப்பாத்திரத்துள் தன் வலது கை விரல்கள் மூன்றினை விட்டு கண்களை மூடிக் கொண்டு மந்திரங்களை ஓதினர். அப்பாத்திரத்தினை அனுமனிடம் கொடுத்து நீரை இராம பிரானின் உடலில் தெளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஆஞ்சநேயர் அதனைப்பக்தியுடன் பெற்றுக் கொண்டு, "இராமஜெயம்... இராமஜெயம்" என்று மிகப் பலமாக உச்சரிக்க, சுற்றி நின்ற அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டு ஸ்ரீ ராம மந்திரத்தைக் கோஷமிட ஆரம்பித்தனர். அந்த ஒலி அப்பிரதேசம் எங்கணும் எதிரொலித்தது. ஆஞ்சநேயர் மந்திரித்த நீரை இராமபிரான் மீது தெளித்ததும் நீண்ட உறக்கத்திலிருந்து விழிப்படைந்தவரைப்போன்று இராமபிரான் எழுந்தார்.

ஜாம்பவனும் எழுந்து நடக்க முடியாதவராக தவழ்ந்தவண்ணம் இராமபிரான் அருகே வந்துசேர்ந்தார். அவரை இராமபிரான் ஆதர வுடன் தழுவிக் கொண்டு தன் மடிமீது அவருடைய தலையை வைத்துக் கொண்டார். அப்பொழுது ஜாம்பவன் மீண்டும் ஆஞ்சநேயரைஅழைத்து மிகமென்மையான நாலில். "மாநரிட்டுர் நட்டர் நிலையில்

உம்மால்தான் உதவி செய்ய முடியும்! காலதாமதமின்றி இமய மலையைத் தாண்டிச் அங்கிருந்து மேருமலைக்குச் சென்றால் அங்குள்ள சஞ்சீவி மலையில் நான்கு மூலிகைச் செடிகள் உள்ளன. மாண்டவர்களை மீண்டும் உயிர்பெறச் செய்யவும் பிளவுபட்ட சடலங்களை ஒன்று சேர்த்து உயிரூட்டவும், உடலில் பாய்ந்துள்ள அம்புகளை தானாகவே நீக்கி, காயங்களைக் குணப்படுத்தவும், தாக்குதலுக்குள்ளாகு முன்னர் இருந்த அதே உருவத்தை மீண்டும் பெறவும் இம்மூலிகைகள் நான்கும் உதவக்கூடியன. இவற்றை உடனே சென்று கொண்டு வந்துசேர்ப்பீ ரானால் இலக்குவன் உயிர்பெற்றெழுவார். போரில் இதுவரை உயிர்விட்ட எமது வீரர்களும் உயிருடன் எழுந்து விடுவார்கள்!" என்று கூறினார்.

அனுமன் உடனடியாக இராமபிரானின் தாள்தொட்டு வணங்கி, ஸ்ரீ இராம மந்திரத்தை ஜபித்தவண்ணம் எழுந்தார். அங்கிருந்தபடியே விசுவரூபத்தை எடுத்து வானிலே புகுந்து மறைந்தார். அந்தரத்திலே அதிவேகமாகப் பறந்து சென்ற மாருதி, சில நாளிகைகளிலேயே சஞ்சீவி மலையை அடைந்தார். ஆனால் ஜாம்பவன் குறிப்பிட்ட மூலிகைகளை அடையாளம் காண அவரால் முடியவில்லை. ஆகவே சஞ்சீவி மலை யையே அடியோடு பெயர்த்தெடுத்து தன் தோள்மீது சுமந்த வண்ணம் இலங்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

5 மரணித்தவர்களுக்கு உயிரளித்த சஞ்சீவி மாமலை

இராமபிரான், ஆஞ்சநேயர் விசுவரூபமெடுத்து விண்ணில் தாவி வடக்கு நோக்கிச் செல்வதைப் பார்த்தார். அவருடைய வலது கை உயர்ந்து ஆஞ்ச நேயரை வாழ்த்திய வண்ணம் இருந்தது. மற்றொரு கை இலக்குமணனுடைய உடலை அணைத்தபடி இருந்தது. தனது மடியிலிருந்து ஜாம்பவனுடைய தலை மெல்ல எழுந்தது.

சுயநினைவு பெற்றிருந்த போதிலும் இராமபிரான் சோகம் முற்றாக நீங்கியவராகத் தென்படவில்லை. இலக்குமணனின் உடலை இறுக அணைத்த வண்ணம் மீண்டும் கோவெனக் கதறலானார். ஜாம்பவன் இராமபிரான் திருவடிகளை மீண்டும் தொழுதவனாக அன்னாரின் துயரத்தை மாற்றுவதற்கு பலதரப்பட்ட ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் கூறலானார்.

"தேவர்களும் அசுரர்களும் திருப்பாற்கடலிலிருந்து அமுதத்தைக் கடைந்தெடுக்க மந்தர மலையை மத்தாகவும் ஆதிசேஷனைக் கயிறாகவும் பூட்டிக் கடைந்தபோது, அமுதத்துடன் அற்புதமான மருந்துகளும் எழுந்தன. அம்மருந்துகள் மேருமலையின் வடக்கேயுள்ள குருநாட்டிற்கும் அப்பால் ஒரு மலையில் இருக்கின்றன. அம்மருந்து மூலிகைகள் சக்கரப் படையால் காக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆஞ்சநேயர் ஒருவரால் தான் அம்மூலிகைகளை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்க்க முடியும். இன்னும் சில நொடிகளில் அனுமன் அம்மருந்து மூலிகைகளை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுவார். அம்மருந்தினால் தங்கள் தம்பி இலக்குவன் மட்டுமல்லாமல், போர் முனையில் மாண்ட எமது வானர வீரர்கள னைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்து விடுவார்கள். ஆகவே கவலையை விட்டு களிப்புடன் இருங்கள்."

இவ்வாறு ஜாம்பவன் கூறியவற்றைக் கேட்ட இராமபிரான் ஒரளவு கவலை நீங்கிக் காணப்பட்டார். சுற்றி நின்ற ஏனையோரும் சோகம் நீங்கப் பெற்றனர்.

ஆஞ்சநேயர் பேராற்றலை இராமபிரான் நன்கு அறிந்தவர். எடுத்த எந்தக்காரியத்தையும் முடிக்காமல் விடமாட்டார். ஆகவே மருந்து மூலிகைகளைக் கொண்டு வந்துசேர்த்து விடுவார் என்று திடமாக நம்பினார். சுற்றி நின்றவர்களுக்கும், ஆஞ்சநேயர்மீது தான் வைத்துள்ள நம்பிக்கையை எடுத்துக்கூறி அனுமனின் பெருமைகளையும் எடுத் துரைத்தார்.

அயோத்தியில் இறங்கிய ஆஞ்சநேயா

ஆஞ்சநேயர் தனது மேருமலை போன்ற பருத்த தோளின்மீது மருந்து மலையாகிய சஞ்சீவி பர்வதத்தைச் சுமந்த வண்ணம் விண்ணிலே பறந்து கொண்டிருந்தார். அயோத்தி மாநகரின் மீதும் அவருடைய பாதை அமைந்தமை யினால், தனது அண்ணலின் நாடான அந்நாட்டைத் தொழுத வண்ணம் சென்றுகொண்டிருந்தார். பக்திப்பெருக்குடன் இராம ஜெபித்த வண்ணம் சென்று கொண்டிருந்த அவருடைய நாமத்தை மேனியில் திடீரென ஒரு வேதனை உண்டாயிற்று. அவருடைய அம்பு பாய்ந்து, குருதி பெருகிக் கொண்டிருந்தது. மார்பிலே ୍ରେ(୮୮ அத்துடன் அவரையும் மீறிய ஒரு சக்தி அவரைத் தரையை நோக்கி இழுத்த வண்ணம் இருந்தது. கண நேரத்தில் மலையுடன் தரையில் தரையில் தன் கால்களைப் பதிப்பதற்கு முன்னரே ஒரு அமாந்தார். கையால் அம்மண்ணைத் தொட்டு பக்தியுடன் முத்தமிட்டார். இராமமந்தி ரத்தையும் பலமாக ஓதலானார்.

தன்னை நோக்கி தவக்கோலம் பூண்ட ஒருமுனிவர் கையில் வில்லும் அம்பும் கொண்டு ஓடிவருவதையும் கண்டார்.

இராமபிரானைப் போன்ற சாயலுடன்அந்த முனிவர் தன்னை நோக்கி ஓடிவருவதைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர், 'இராமபிரானின் மறு அவதாரமோ?' என்றும் ஐயமுற்றார்.

இராம ஜெயம் எனும் மந்திரம் தன் காதில் விழுந்ததும் அந்த உருவம் தயங்கித் தயங்கி வந்து சேர்ந்தது.

"ஐயா! இராம மந்திரத்தை ஜபித்தவண்ணம் உள்ள தாங்கள் யார்? தாங்கள் வானில் பறந்து கொண்டிருந்தபோது, அரக்கன் ஒருவன்தான் வட்டமிடுகிறானோ என்று தவறுதலாக எண்ணித் தங்கள் மீது கணை தொடுத்துவிட்டேன் தயவு கூர்ந்து மன்னியுங்கள். தாங்கள் யாரோ? யான் அந்த இராமபிரானின் தம்பியாகிய பரதன்."

இவ்வாறு தன்னை அறிமுகப்படுத்திய பரதனை மனதால் வணங்கிய ஆஞ்சநேயர் கண்களில் நீர்பெருக, "காணக்கிடைக்காத காட்சி இன்று தங்கள் தரிசனம் கிடைத்தமை என் பெரும் கண்டேன். பேறு! "என்று இலங்கையில் நடைபெற்ற அனைத்துச் சம்பவங்களையும் விவரமாகக் கூறினார். மேலும் ஒரு கணமும் தாமதிக்கலாகாது எனக் ஆயத்தமானார். பரதன் ஓடிச்சென்று சுறிப் அனுமனை புறப்பட அணைத்து, தான் அவசரபுத்தியால் அவரைத் தாக்கி விட்டதை எண்ணி தனது கையினாலேயே ஆஞ்சநேயரின் மார்பில் வருந்தினான். செருகியிருந்த அம்பினை உருவி எடுத்தார். அவருடைய கைபட்டதும் காயமும் காணாமல்போய், அனுமனின் வேதனையும் தீர்ந்து போயிற்று. ஆஞ்சநேயருக்கு உபசரணை செய்து, உணவு மற்றும் தாகசாந்திக்கு ஏதாவது பானவகைகளை அளிப்பதற்காக பரதன் ஏவலர்களை ஏவினார். ஆனால் ஆஞ்சநேயரோ அத்தகைய ஆயத்தங்களைத் தடுத்து, தான் கடுகளவு நேரமும் தாமதிக்கலாகாது என்று கூறி தனது பயணத்தைத் தொடங்கினார். தனது கடமையை முடிக்காமல் தண்ணீர் தானும் பருகப் போவதில்லை என்று மறுத்து, வானில் தாவினார். அயோத்தி மண்ணில் காலடி வைக்கும் பேறு கிடைத்ததையும் இராமபிரானின் அருமைத் தம்பியான பரதனைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையும் தனது அரும்பேறாகக் கருதிமகிழ்ந்தார் ஆஞ்சநேயர். இந்த மனநிறைவே அவரை மேலும் உற்சாகப்படுத்தியது. சில வினாடிகள் தரையில் செலவிட நேர்ந்தமை யினால் ஏற்பட்ட தாமதத்தையும் ஈடு செய்யத் தக்கதாக அவருடைய விண் பயணம் வேகமடைந்தது.

உயிர்பெற்றெழுந்த இலக்குவன்

சஞ்சீவி மலையுடன் ஆஞ்சநேயர் இலங்கை மாநகரின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்ததும் இராமபிரானுக்கு, ஆஞ்சநேயரின் வாயிலிருந்து எழுந்த இராம மந்திரத்தின் ஒலி கேட்டது. அதே வேளை தனது அருகே முச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்த இலக்குவனின் முகத்தில் புத்தொளி தோன்றுவதையும் உயிர்க்களை தென்படுவதையும் அவர் அவதானித்தார். போர்க்களத்தில் உயிர்பிரிந்து கிடந்த வானர வீரர்களின் உடல்களிலும் அசைவுகள் காணப்பட்டன. ஜாம்பவனும் புதுத் தெம்புடன் எழுந்தார். அப்போது ஆஞ்சநேயர் வடதிசையில் சூரியன் உதித்து வருவதைப்போன்று பிரகாசத்துடன் மலையைத் தாங்கிய வண்ணம் வந்து தரையிறங்கினார். அம்மலையின் கண்ணே வளர்ந்திருந்த மூலிகைகளைப் பறித்து அவற்றை மருந்தாகத் தயாரிக்க வேண்டிய சிரமம் எதுவுமின்றி, இலக்குவன் உட்பட பல்லாயிரக்கணக்கான வானர வீரர்களும் கொண்டனர். எல்லோருமாகச் எழுந்து சேர்ந்து ஆஞ்சநேயரைப் பின்பற்றி "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்று இடையறாது பயபக்தியுடன் ஜெபிக்கலாயினர்.

ஜாம்பவனை முதலில் இராமபிரான் ஆரத்தழுவினார். ஆஞ்சநேயரை தன் அருகே அழைத்தார். அவர் முதலில் இராமச்சந்திர மூர்த்தியின் அடிக்கமலங்களை, சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தொழுதெழுந்தார். அவரையும் வாரி அணைத்து வாஞ்சையுடன் முது கினைத் தடவிக் கொடுத்தார். இதே வேளை, எதுவும் அறியாதவரா கத் தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தவாறு இலக்குவன் தரை யிலிருந்து எழுந்தார். "ஏதோஒரு பெருங்காரியம் நடந்து முடிந்திருக் கிறது என்று எண்ணியவராக இராமபிரான் பாதங்களில் ஆஞ்சநேயர் விழுந்து தொழுததைப்போன்று அவரும் தொழுது எழுந்தார். பின்னர் அரசிளங்குமாரர்களான தசரத புதல்வர்கள், 'இருவரல்ல ஒருவர்' என்று உணர்த்துவது போல் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர்.

நன்றிக் கடனைத் தன் நயனங்களில் பொழிந்த வண்ணம் இராமபிரான் மீண்டும் ஆஞ்சநேயரை அருகழைத்து இவ்வாறு கூறுகி றார்.

> முன்னின் தோன்றினோர் முறையின் நீங்கலாது என்னின் தோன்றிய துயரின் ஈறு சேர் முன்னின் தோன்றினோம் முன்னம் மாண்டுளோம் நின்னின் தோன்றினோம் நெறியின் தோன்றினாய்!

> > (யுத்தகாண்டம் –2754)

பொருள்:

"எமது மூதாதையர் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய சத்திய மார்க்கத்திலிருந்து வழுவாது வாழ்ந்த எம் தந்தையாரான தசரதச்சக்கர வர்த்தி, என்னைப்பிரிய நேர்ந்தமையினால் ஏற்பட்ட துயரம் தாங்காமல் உயிர் துறந்தார். அன்னாருடைய புதல்வர்களாகிய நாங்கள் பிரம் மாஸ்திரத்தினால் மாண்டோம். நல்ல நெறியில் வாழ்ந்தவனாகிய உமது செயலினால் இப்பொழுது மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுந்தோம்!"

இலங்காபுரியில் உள்ளவர்களுக்கு போர்க்களத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் எதுவும் தெரியாது. இலக்குமணனை குறிவைத்து வீசிய பிரம்மாஸ்திரம் இராமபிரானையும் கொன்று விட்டதாகக் கருதிய அரக் கர்கள் வெற்றிக் களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். குடித்து வெறித்து கூத்தாடி மகிழ்ந்தனர்; ஆடலும் பாடலும் எங்கும் நிகழ்ந்தமையினால் வெளியே "ஸ்ரீ இராம ஜெயம்" என்று ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள் ஒன்று சேர்ந்து எழுப்பிய ஓசை அவர்கள் காதுகளுக்கு எட்டவில்லை.

சீற்றங்கொண்ட இராவணேசன்

இராமபிரான் நன்றிப்பெருக்கோடு ஆஞ்சநேயரை அருகழைத்து ஆரத் தழுவினார். இக்காட்சி அங்கிருந்த அனைவரையும் நெகிழ வைத் தது. ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றிருந்த ஜாம்பவனையும் அழைத்து மறுபுறத்தில் அணைத்துக் கொண்டார்.

இலக்குவன் உயிர் பெற்றெழுந்திருந்தபோதிலும், அங்கு என்ன தான் நடந்தது என்பதை அறியாதிருந்தார். அங்கதனை அருகழைத்து வினவினார். இந்திரசித்து பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவியமையால் நேரடியான பாதிப்புக்குள் இலக்குவன் சிக்கி உயிரிழந்ததையும் ஏனைய பலரும் உயிரற்று விழுந்ததையும் அங்கதன் கூறினான். இலக்குவனுக்கு நேர்ந்த கதி கண்டு கலங்கிய இராமபிரான் மூர்ச்சித்து விழுந்ததையும் சொன் னான். ஜாம்பவனின் அறிவுரையின்படி ஆஞ்சநேயர் விண் தாவி வடதிசை சென்று சஞ்சீவி பர்வதத்தையே கொண்டு வந்து சேர்த்தமை யினால் அனைவரும் உயிர்த்தெழுந்ததையும் தெரிவித்தான்.

இத்தகவல்களை அறிந்த இலக்குவன், ஜாம்பவனின் தாளினைத் தொட்டு வணங்கினார். இதனை எதிர்பார்க்காத ஜாம்பவன் துணுக்குற்று பின் வாங்கினார். தொடர்ந்து அனுமனின்பாதங்களைத் தொட்டு வணங்குவதற்கு இலக்குவன் முயற்சிப்பதற்கு முன்னரே அவர் இலக்கு வனைத் தடுத்து, இராம பிரானின் தாளினைச் சுட்டிக்காட்டி, "எங்களால் எதுவும் நடைபெறவில்லை. எல்லாம் "ஸ்ரீ இராம ஜெயம்" மந்திரத் தின் மகிமையே" என்றார்.

மீண்டும் மீண்டும் "ஸ்ரீ இராம ஜெயம்" மந்திர உச்சாடனம் வான் முட்டிய கோஷமாக எழுந்தது. வானரவீரர்கள் அனைவரும் கைகளை சிரமேற் குவித்து ஸ்ரீ ராம ஜெயம் என்று கோஷித்த வண்ணம் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். அப்போது இராம பிரான் தன்கைகளை உயர்த்தி எல்லோரையும் அமைதியாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். எங்கும் நிசப்தம் குடிகொண்டது.

"அதர்மத்தை அழித்து தர்மநெறியை நிலைநாட்டும் நோக்குடன் நடைபெறும் போரில் எம்முடன் இணைந்து நிற்கும் வீரர்களே! இப்போரின் இறுதிக்கட்டத்துக்கு வந்து விட்டோம். பலசோதனைகளை எதிர்நோக்கி அனைத்திலும் வெற்றி கண்டோம். இருப்பினும் இனிமேல்தான் எமது எதிரிகள் மூர்க்கத்தனமாக எம்மை எதிர்க்க வருவார்கள். மிகவும் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்! தர்ம தேவதை எம்முடனிருப்பதால் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம்! அடுத்த கட்டப் போருக்கான ஆயத்தங்களை உடன் கவனியுங்கள்!" இவ்வாறு இராமபிரான் கூறியதும் வானரசேனை பலத்த ஜெய கோஷ மிட்ட வண்ணம் போருக்கான முன்னேற்பாடுகளில் இறங்கியது.

தாது ஒதிய வண்டுகள்

இராவணன் தனக்கு இனி எதிரிகள் எவரும் இல்லை என்று மமதை கொண்டான். சுரபானத்தை அருந்தி, ஆடற்கரசிகள் ஆடிய ஆட்டங்களிலும் பாவாணர்களின் இன்னிசையிலும் மெய்மறந்திருந்தான். சற்று நேரத்துக்குப்பின் இராவணன் தன் கழுத்துகளில் அணிந்து தோள்களில் துவண்ட அழகிய மலர் மாலையிலிருந்த தேனீக்கள் சில, தன்காதுகளில் எதையோ கூறுவதைப் போன்ற உணர்வினைப் பெற றான். முதலில் அதனை அசட்டை செய்த இராவணன், தொடர்ந்தும் அவ்வொலிகள் வந்தமையினால் சற்றுக் காது கொடுத்துக் கேட்டான்.

அவனுடைய கண்கள் மேலும் இரத்தக்குண்டுகள் போலாயின. பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். அந்த ஓசை பேரொலியாக எழுந் தமையினால் ஆடற் கலைஞர்கள் ஆட்டத்தை நிறுத்தினர். பாட்டிசைக்கும் பாவாணர்கள் பாடலை நிறுத்தினர். அத்துடன் அங்கி ருந்த அனைவரும் இராவணனின் முகத்தில் பொங்கியெழுந்த கோபாக்கினியின் வெப்பம் தாங்காமல் எழுந்தோடினார்கள்.

இசைப்பிரியன் இராவணன்

இராவணன் தனது பிரத்தியேக அரண்மனைக்குள் எப்போதாவது தான் நுழைவான். இன்னிசையில் நாட்டம்கொண்டவனான இலங்கேசன், தனது ஆயிரம் தந்திகளை உடைய யாழினை மீட்டிப் பாடுவான். வேறு சில இசைக்கலைஞர்களையும் ஆடற்கணிகையரையும் மட்டுமே அவ்வரண்மனைக்குள் அனுமதிப்பான். அங்கிருக்கும்போது அவனை வேறு எவரும் நெருங்கிக் குழப்பமுடியாது. இதனால்தான், இராம பிரானும் இலக்குவனும், போர்க்களத்தில் மாண்டதாக கருதப்பட்ட வானர வீரர்களும் உயிருடன் தான் இருக்கிறார்கள்" என்ற செய்தியை அறிந்த உளவுப்படையினர் நேரடியாக இராவணனை அணுகிச் சென்று, தாமறிந்த உண்மைகளைச் சொல்ல முடியாமற்போயிற்று.

உண்மை நிலைமையை உடனடியாகக் கூறாவிட்டாலும் உளவுப்படையினரின் உயிரை வாங்கிவிடுவான். இதனால்தான் அவர்கள் தேனீக்கள் போல் மாய உருவெடுத்து அம்மண்டபத்தினுள்ளே நுழைந்து மலர்மாலைகளில் இருந்த வண்ணம் இராவணன் காதுகளுக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடிய வகையில் போர்க்கள நிலமை பற்றிக் கூறினர். 'யாரங்கே...!' என்று இராவணேசன் கர்ஜித்தான். முன் வாயிலில் காப்போராக நின்றிருந்த இருகாவலர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். அதேவேளையில் தான், தேனீக்களாக உருவெடுத்து வந்திருந்த உளவுப் பிரிவினரும் சுயரூபமெடுத்தனர். இந்த உருமாற்றக் காட்சியைக் கண்ட இராவணனுக்கு சற்றுச் சிரிப்பு ஏற்படத்தான் செய்தது. காவலர்கள் கூடச்சிரித்தனர். ஒரு நொடிப்பொழுது தான்; அதற்குள் இராவணனின் முகம் மீண்டும் கடுகடுப்பானது.

"உடனடியாக மந்திராலோசனைக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்! சபைக்கு வரவேண்டியவர்கள் அனைவரையும் உடன்வரச் செய்யுங்கள் இந்திரசித்து எங்கிருந்தாலும் அவன் உடனடியாக இங்கு வந்து சேரவேண்டும்!"

இவ்வாறு இடியோசை போன்று கட்டளையிட்டான். காவலர்கள் அப்பால் சென்றதும் உளவுப் படையினரை அருகழைத்து முழு விபரங்களையும் கேட்டறிந்தான்.

மாலியவான் ஆவேசம்

இராவணன் முன்னிலையில் நீதி நியாயங்களை எடுத்துரைத்து, அறிவுரை கூற பெரும்பாலும் எல்லோருக்கும் பயம். ஆனால் முதியவரான மாலியவான் தெட்டத் தெளிவாகத் தன் கருத்துக்களை அச்சமுமின்றி எடுத்துரைப்பான். இப்பொழுதும் இரா எத்தகைய வணனின் ஆலோசனைக் கூடத்தில் முதலில் தன் கருத்தை மாலியவானே எடுத்தியம்பினான். போர்க்களத்தில் மாண்டு மடிந்து போன அரக்க வீரர்களின் சடலங்களையெல்லாம் கடலில் வீசிவிடுமாறு ஏற்கனவே இராவணன் இட்ட கட்டளைப்படி எல்லாச் சடலங்களையும் சமுத்திரத்தில் வீசிவிட்டிருந்தனர். இச்செயலைச் சுட்டிக்காட்டிய மாலிய வான், ஆவேசம் வந்தவன் போல் கடும் வார்த்தைகளை வீசிக் கண்டித்தான். "அவ்வாறு அச்சடலங்கள் அகற்றப்படாதிருந்தால் ஆஞ்சநேயர் கொண்டு வந்துசேர்த்த சஞ்சீவி பர்வதத்தின் மகிமையினால் வானரவீரர்கள் உயிர்த்தெழுந்ததைப் போன்று அரக்க வீரர்களும் உயிர்பெற்று எழுந்திருப்பார்களே!" என்று கூறினான்.

தொடர்ந்து பேசும்போது ஆஞ்சநேயரின் ஆற்றலையிட்டு இவ்வாறு தெரிவித்தான். முறை கெட வென்று வேண்டின் நினைந்ததே முடிப்பன் முன்னின் குறை இலை குணங்கட்கு என்னோ கோள் இலா வேதம் கூறும் இறைவர்கள் மூவர் என்பது எண் இலார் எண்ணமே தான்; அறை கழல் அனுமனோடும் நால்வரே முதல்வர்அம்மா! (யுத்தகாண்டம் 2786)

பொருள்:

"உலக நியதிகளின் முறைகளை மாற்ற வேண்டும் என்று நினைத் ததனால் தான் நினைத்ததையே செய்து முடிக்க வல்லவன் ஆஞ்சநேயர். அவனிடம் நற்குணங்களுக்குக் குறைவில்லை என்பதனால் முறை தவறி எதையும் செய்ய மாட்டான். குற்றமற்ற மதங்கள் பிரம்மா, உருத்திரன், விஷ்ணு ஆகிய மூவருமே கடவுளர் என்று கூறுவதாக ஆய்ந்தறியாதவர்கள் கூறுவர். ஆனால் ஒலி செய்கின்ற வீரக் கழல்களை அணிந்த அனுமனோடு கடவுள்கள் நால்வர் ஆவர்."

இவ்வாறு மாரியவான் ஆஞ்சநேயரின் ஆற்றல்கள் இறைவனின் சக்திகளுக்கு ஏற்புடையதாக இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டினார்.

வெந்த புண்ணிலே வேல் பாய்ச்சுவது போல் மாலியவானின் பேச்சு இராவணனுக்கு கோபத்தையும் வேதனையையும் ஒருங்கே ஏற் படுத்தியது. இவ்வுரை கேட்டு இந்திரசித்தும் கொதித்தெழுந்தான். தனது தந்தையின் தாளினைத் தொழுதெழுந்தான். "சர்வ வல்லமை பொருந்திய பிரம்மாஸ்திரத்தால் அழிக்க முடியாதவர்கள் நிச்சயமாக மானிடர்களல்ல. இராமபிரான் நிச்சயமாக இறைசக்தி பெற்றவன் என்பது தான் உண்மை. எவ்வாறிருப்பினும் நாம் எவர்க்கும் அஞ்சிப் பின்வாங்கப் போவதில்லை. இவர்களை அழிக்க வேண்டுமானால் நிகும்பலை ஆலயம் சென்று அங்கு முறைப்படி வேள்வி செய்து நிச்சயம் இவர்களை அழிப்பேன். இந்த யாகத்தினைத் தொடங்க உத்தரவு தருமாறு வேண்டுகிறேன்!" என்று தந்தையிடம் வேண்டினான். இராவணனும் இந்திரசித்தின் கோரிக் கையினை ஏற்று உடனடியாக யாகத்தைத் தொடங்குமாறு பணித்தான்.

சிதைந்தது நிகும்பலை யாகம்

இராமபிரான் தன் கண்களை மூடிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந் திருந்தார். அவ்வேளை விபீடணர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். விபீடணின் பாதங்களின் ஒலி கேட்டதும் கண்களைத் திறந்து கொண்ட இராமபிரான் தன் அருகில் அவரை அழைத்தார். ஏதோ ஒரு தகவலைச் சொல்லத் தான் விபீடணர் அப்போது வந்திருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்த இராம பிரான், அத்தகவலை அறிய ஆயத்தமானார். இலக்குவன், ஆஞ்சநேயர் முதலானோரும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர்.

"இந்திரசித்து நிகும்பலை யாகம் செய்யப் புறப்பட்டுச் செல் கிறான். இந்த யாகம் மிகக் கடுமையானது. இந்த யாகம் எக்குறை யுமின்றி பூரணமாக நிறைவேறுமானால், அரக்கர்படையணியினர் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவதை எவராலும் தடுக்க முடியாது. ஆகவே, ஐயனே! நிகும்பலை யாகம் நடைபெறாமல் உடன் தடுத்தாக வேண்டும். இந்த யாகம் நடைபெறாமல் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களுடன் இளைய பெருமாள் இலக்குவனை உடன் அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்!"

விபீடணர் இவ்வாறு கூறியதும் இருக்கையிலிருந்து எழுந்த இராம பிரான் விபீடணரை ஆரத்தழுவிக் கொண்டார். உரிய வேளையில் ஒப்பற்ற தகவலைத் தந்தமைக்காக நன்றியறிதலுடன் விபீடணரைப் பாராட்டினார்.

இலக்குவனை அருகழைத்து, நிகும்பலை யாகத்தின் தன்மையை இராம பிரான் விளக்கினார். அந்த யாகம் முற்றுப்பெறாமல் அழித் தொழிக்கும் முறைகளையும் எடுத்துக் கூறினார். "இந்திரசித்துவிடம் சிவபிரா னும், விஷ்ணுவும் பிரம்மாவும் கொடுத்த பல கொடிய அஸ் திரங்கள் உள்ளன. இவற்றைப் பிரயோகிக்கவே நிகும்பலை யாகத்தை அவன் செய்ய முற்பட்டுள்ளான். யாகம் பூரணத்துவம் பெறாமல் தடுப்பாயாக ஆஞ்சநேயர், விபீடணர் முதலானோரையும் உடன் அழைத்துச் செல்க" என்று இலக்குவனிடம் இராமபிரான் கூறினார்.

இலக்குவன் போர்க்கோலம்

இந்திரஜித்து ஒரு சுத்த வீரன் மட்டுமல்ல, பல மாய விளையாட் டுக்களிலும் வல்லவன் என்பதை இராமபிரான் அறிவார். தேவேந்திர னையே அடிமை கொண்டமையினால், மேகநாதன் என்ற பெயரை யுடைய அவன் இந்திரசித்து என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவன்.

இராமாயணம்

பல அரிய தவங்களைப் புரிந்து தெய்வீக அஸ்திரங்களைப் பெற்ற வன். ஆகவே, தனது தம்பியாகிய இலக்குவனுக்கு பல அரிய யோசனை களைத் தெரிவித்தார். அத்துடன் பிரம்ம தேவன் யாகம் செய்து திருமாலிடமிருந்து பெற்ற வில்லினையும் இலக்குவனிடம் கொடுத்தார். தனது கவசத்தையும் அம்புறாத் தூணியையும் தன் தம்பியிடம் தந்தார். பயபக்தியுடன் இவற்றைப் பெற்ற இலக்குவன், இராமபிரானின் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினார். பெரும் வானரப் படை பெரும்புயல் போல் நிகும்பலை நோக்கி அணியணியாகப் புறப் பட்டது.

நிகும்பலை யாகம் நடைபெறும் இடத்தை அரக்கர்பெரும் சைனியத்தின் யானைப்படை, தேர்ப்படை, குதிரைப்படையுடன் காலாட் படையும் சக்கர வியூகம் அமைத்துக் காத்து நின்றன. அப்படைகளை நோக்கி பெருமழை போல் அம்புகளைப் பொழிந்தார் இலக்குமணன். ஒரு பெரும் தாக்குதலை இந்திரசித்து எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தான்; எனினும் இவ்வளவு சீக்கிரம் தாக்குதல் நடைபெறும் என்று கருதவில்லை. வானரப்படை அணியினர் எழுப்பிய பேரொலியினால், நிகும்பலை யாகத்துக்கான ஓமகுண்டத்தை வளைத்திருந்த அரக்க வேதியர்கள் ஓதிய மந்திரங்கள் ஒலி மங்கி மழுங்கிவிட்டன. வேதியர் களால் ஐம்புல னையும் அடக்கி, கவனத்துடன் கிரியைகளைச் செய்ய முடியாமற் இந்திரசித்துவினாலும் தன் சிந்தையை ஒருநிலைப்படுத்தி போயிற்று. புலன்களைச் செலுத்த முடியவில்லை. இதனால் கோப யாகத்தில் உணர்ச்சியால் பொங்கி எழுந்தான். தன் கண்முன்னே இலக்குவனின் சரமாரியான அம்பு வீச்சாலும் வானர வீரர்கள் பாறைகள், மரங்கள் வீசுவதனாலும் பெருவாரியான போன்றவற்றை அரக்க படை யாககுண்டங்கள் அமைந்திருந்த புனிதப் பிரதேசமெங்கும் சரிந்தது. ஆறு பெருக்கெடுத்தோடியது. யானைகள், குதிரைகள் இரத்த முதலானவற்றின் சடலங்களும் அரக்க வீரர்களின் சின்னாபின்ன மாக்கப்பட்ட உடல்களும் இரத்த வெள்ளத்தில் உருட்டிச் செல்லப்பட்டன.

இலக்குவனின் போராற்றலை கம்பர் பெருமான் இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்;

> மா வாளிகள் மா மழைபோல் வரலால் மா ஆளிகள் போர் தெறு மா மறவோர் மாஆளிகள் வன் தலையின் தலை வாம் மா ஆளிகளோடு மறிந்தனரால்.

> > (யுத்தகாண்டம் 2915)

பொருள்:

இலக்குவன் கையிலிருந்து வில் பெரு மழையைப் போன்று கணைகளைச் சொரிந்தது. இதனால் சிங்கங்ளையே கொன்று விடக்கூடிய ஆற்றலுள்ள அரக்க வீரர்கள் மாண்டனர். குதிரைகளில் ஏறி வந்த வீரர்கள் மற்றும் யானைகளில் அமர்ந்து போர் புரிந்த வீரர்கள் ஆகியோரும் இறந்தனர். காலாட் படையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் மலர் மாலைகளை அணிந்திருந்தனர். அம்மாலைகளில் வண்டுகள் மொய்த்துக் கிடந்தன. அந்த வீரர்களும் இலக்குவன் எய்த அம்புகளால் வீழ்ந்து மாண்டனர்.

அரக்கா் படை பலம்

நிகும்பலை யாகம் எதுவித இடையூறுமின்றி வெற்றிகரமாக நடைபெற்று முடிய வேண்டும் என்பதற்காக அரக்கர்படை மிகப் பெரிய அளவில் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படையினை எதிர்த்து இலக்குவன் தாக்கி அழித்தது போக ஆக ஈர் ஐந்து (அதாவது பத்து) அக்குரோ ணிகளே மிஞ்சியதாம். அதுவும் அழியும் நிலையினை அடைந்து விட்ட மையினால் யாகத்தைக் கைவிட்டு போரில் இந்திரசித்து குதித்தான்.

முன்னாளில் தமிழ் நாட்டில் இருந்த படைகளின் கணக்குப்படி ஓர் அக்குரோணியில் பின்வரும் கணக்கில் நால்வகைக் படைகளும் இருந்தன.

தேர்	21870
யானை	21870
குதிரை	65610
காலான்	109350

நிகும்பலைப் போரில் இவ்வாறு 10 அக்குரோணிகள் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தன என்றால், மொத்த எண்ணிக்கை எத்தனை என்பதைக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

இந்திரசித்து யாகத்துக்காக அணிந்திருந்த உடைகளைக் களைந்து விட்டு போர்க்கோலம் பூண்டான். ஏமாற்றத்தால் அவன் உள்ளம் எரி மலை போலாயிற்று. தேரிலேறி போர் முனைக்கு வந்தபோது, அவன் முன் ஆஞ்சநேயரே நின்றார். அவர்மீது இந்திரசித்து சரமாரியாகக் கணைகளை எய்தான். அவற்றைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்து சாதாரண குச்சிகளை முறித்தெறிவது போல் ஆஞ்சநேயர் முறித் தெறிந்தார். இருப்பினும் நஞ்சு தோய்ந்த பல கணைகளைப் பொறுக்கி அவற்றை ஆஞ்சநேயரின் மார்பு, கழுத்து, தொடைகள் போன்ற

இராமாயணம்

இடங்களில் தைக்குமாறு இந்திரசித்து எய்தான். இதனால் ஆஞ்சநேயர் சற்றுத் தளர்ச்சியடைந்தார். ஆஞ்சநேயரின் நிலைகண்டு அங்கதனும் ஏனைய வானரப்படைத் தளபதிகளும் இந்திரசித்துடன் பொருத முன்னேறினர். ஆனால் அவர்களுடன் போரிடுவது தனது நிலைக்கு ஏற்புடையதல்ல என்று மறுத்து விட்டான். "சிங்கம், யானையுடன் போரிடு மேயன்றி குரங்குகளுடன் போரிட வேண்டியதில்லை. நீங்கள் தப்பிச் செல்லுங்கள். இலக்குவன் எங்கோடி ஒளிந்து கொண்டான்? அவனை என்னுடன் போரிட அழைத்து வாருங்கள். அவன் தான் என்னுடன் போரிடத் தகுதி பெற்றவன்!" என்று அறைகூவினான்.

விபீடணர் இலக்குவனை அணுகி, "இந்திரசித்து தொடங்கிய யாகம் சீர்குலைந்து போய்விட்டமையினால் இனிமேல் அவனால் எதுவும் செய்ய முடியாது. அவனை வீழ்த்த இதுதான் தக்க தருணம். ஆகவே உடன டியாகப் புறப்படுங்கள்!" என்று கூறினார்.

சோர்வு நீங்கிய ஆஞ்சநேயர், இலக்குவனை அணுகி, "ஐயனே! இந்திரஜித்து மாபெரும் இரதத்தின் மேலேறிப் போர்முரசறைந்து கொண்டிருக்கும் போது தாங்கள் நடந்து சென்று போரிடுவது பொருந் தாது. ஆகவே என் தோள் மீது ஏறிக்கொள்ளுங்கள்!" என்றார். இலக்குவனும் அவ்வாறே ஏறிக் கொண்டதும் வானரப் படை ஆர வாரித்து எழுந்து முன்னேறியது.

இந்திரசித்து வதை

இராமபிரானை எப்போதும் நிழல்போல் தொடர்பவர் இலக்குமணன். சிறுவயது முதற் கொண்டே இவர்கள் இருவருக்குமிடை யில் மிக நெருங்கிய பந்தம். இலக்குவனை இந்திரசித்துவுடன் பொருதுவ தற்கு அனுப்பி வைத்தபோது, தம்பியை இறுக அணைத்து தனது வாஞ்சையினை வெளிப்படுத்தினார். இருவரும் இவ்வாறு ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த விபீடணர், இருவருக்குமிடையி லிருந்த பாசத்தை வியந்தர். தனக்கும் தன் தமயனான இராவணனுக்கு மிடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை சற்று எண்ணிப் பார்த்தார். தந்தை ஒருவராக இருந்த போதிலும் இராமபிரானுக்கும் இளைய பெருமாளுக்கும் தாய்மார்கள் இருவர்.

தசரத மாமன்னரின் முதல் மனைவியான கோசலை தேவியாரின் வயிற்றில் இராமச்சந்திரன் உதித்தார். கைகேயி பரதனைப் பெற்றெ டுத்தார். சுமத்திரை இலக்குவன், சத்துருக்கன் ஆகிய இரட்டையர்களை பெற்றெடுத்தார். ஆனால் இராமருக்கும் இலக்குவனுக்குமிடையிலிருந்த பந்தபாசம் ஏனையோருடைய உறவை விடப் பன்மடங்கு அதிகரித்தே காணப்பட்டது.

போர்முனையில் இந்திரசித்துவை எதிர்கொள்ள ஆஞ்சநேயர் தோளில் ஏறிக் கொண்டதும் இராமபிரான் நின்றிருந்த திசையை நோக்கி ஆஞ்சநேயர் திரும்பினார். அப்போது இராமபிரானை இருவருமே ஒரே வேளையில் மான சீகமாக நினைத்து அன்னாருடைய ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஆஞ்ச நேயர், இராமபிரானின் ஆசியைப் பெற்று விட்டதாக உணர்ந்ததும் புதுப்பலம் பெற்றவரானார். அது மட்டுமல்லாமல், இளைய பெருமாளைத் தன் தோள்மீது தூக்கிக் கொண்டமையினாலும் அவருடைய உற்சாகம் மேலும் அதிகரித்தது.

இந்திரசித்து பூரிப்பு

இந்திரசித்து பல வசதிகள் கொண்ட தேரில் ஏறி நின்று, இலக்குவன் ஆஞ்சநேயரின் தோள்மீதேறி வருவதைக் கண்டு, தன்னுடன் போரிடுவதற்கு பொருத்தமான வீரன் மீண்டும் வருகிறான் என்று பூரிப்படைந்தான். முதல் பாணத்தை இந்திரசித்து ஆஞ்சநேயர் மீது செலுத்தினான். அதற்கு எதிர்க் கணையினை இலக்குவன் தொடுக்க முற்பட்ட போது ஆஞ்சநேயர் தடுத்தார். தன்னை நோக்கி விரைந்து வந்த பாணம் தன்னில் படாதவாறு ஒருபுறம் பாய்ந்தார். அம்பானது உரிய இலக்கினைத் தீண்ட முடியாமல், வந்த வேகத்தில் திரும்பியது. தன் பாதையில் நின்றிருந்த பல வானர வீரர்களையும் அரக்க வீரர் களையும் தாக்கிச் சரித்து விட்டு இந்திரசித்துவின் காலடியில் போய் விழுந்தது.

சரமாரியாக இலக்குவன் இந்திரசித்தை நோக்கி கணைகளைத் தொடுத்தார். அவற்றுக்கு எதிர்க்கணைகளைத்தொடுத்து இந்திரசித்து அழித்தான். இவ்வாறு பல நாளிகைகள் விற்போர் தொடர்ந்தது. இதனால் இடையில் அகப்பட்ட இருதரப்பு வீரர்களும் மாண்டனர். அரக்கர் படையைச் சேர்ந்த யானை, குதிரைகளும் அழிந்தன. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சிவிடாமல் சமமான வலிமையுடன் போரிட்டனர்.

இந்திரசித்துவிடம் பல தெய்வீக சக்தி வாய்ந்த அஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன என்பதை ஏற்கனவே அறிந்திருந்தோம். அதேபோன்று இலக்குவனிடமும் சிறப்பான கணைகள் குவிந்து கிடந்தன. எனவே தேவர்களே வியக்கும் வண்ணம் உக்கிரமான போர் நடந்து கொண் டிருந்தது.

ஏற்கனவே பிரம்மாஸ்திரத்தால் இலக்குமணனை வீழ்த்தியவனான இந்திரசித்து மற்றுமொரு பயங்கர அஸ்திரத்தை இலக்குவனுக்கு குறி பார்த்து ஏவுவதற்கு திட்டமிட்டான். அதுதான் நாராயாணாஸ்திரம். அந்த அஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்து, "இதோ இந்தக் கணையிலிருந்து உன்னால் தப்ப முடியாது. இதனைத் தடுக்கும் சக்தி உன்னிடம் இல்லை!" என்று கொக்கரித்த வண்ணம் அந்த அஸ்திரத்துக்குரிய மந்திரத்தை ஜெபித்து வில்லில் பூட்டி எய்தான்.. அக்கணை அண்டமெலாம் நடுங்கும் படியான அதிர்வினை ஏற்படுத்திய வண்ணம் விரைந்தது.

202

தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த நாராயணாஸ்திரத்தைக் கண்ட இலக்குவன், ஆஞ்சநேயரிடம், "இதனைக் கண்டு விலத்திக் கொள்ள வேண்டாம். அப்படியே நில்லுங்கள்" என்றார். ஆஞ்சநேயர் இராம மந்திரத்தை உச்சரித்த வண்ணம் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றார். வேகமாக வந்த அந்தக் கணை இலக்குவனையம் ஆஞ்சநேயரையும் எதுவும் செய்யாமல் இருவரையும் வலம் வந்துவிட்டு விண்நோக்கி விரைந்து சென்ற விட்டது.

தன்னை நோக்கி வந்த நாராயணாஸ்திரம், மகாவிஷ்ணுவின் கரத்தில் சுழலும் சக்கரப்படையின் அம்சமாகும். இலக்குவனே அந்த நாராயணமூர்த்தியின் அம்சமாக இருப்பதனால் அவரை அச்சக்கரப் படை எதுவும் செய்யாமல் சுற்றி வந்து வணங்கிவிட்டு அகன்றது.

இக்காட்சியைக் கண்ட இந்திரசித்து துணுக்குற்றான். தான் இது வரை நினைத்திருந்ததைப் போல் இராமரோ, இலக்குமணனோ சாதாரண

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

மனிதர்களாக இருக்க முடியாது என்று கருதினான். இருப்பினும் "முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கலாகாது" என்ற துணிவுடன் மீண்டும் கணைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஏவினான்.

குலத்துரோகி!

இக்காலகட்டத்தில் தனது சிறிய தந்தையான விபீடணர் இலக் குவனுடன் அருகில் வந்து நின்று சில ஆலோசனைகளை வழங்கியதையும் இந்திரசித்து அவதானித் தான். இதனால் விபீடணரின் மீது தன் ஆத்திரத்தைத் திருப்பினான். பல வகை வார்த்தைகளால் விபீடணரை வைதான். "குலத்துரோகி! சொந்தச் சகோதரனையே காட்டிக்கொடுத்த கோடரி," என்றேல்லாம் வசைபாடினான். இறுதியில் விபீடணரையும் ஒழித்துக் கட்டப்போவதாகக் கூறி ஒரு கணையினை அவரை நோக்கி வீசினான். இக்கணை விபீடணரை வந்து தாக்குவதற்கு முன்னர் இலக்குவன் எதிர்க்கணை ஒன்றை வீசி அதனை அழித்தார். உடனடியாக ஒரு வேற்படையினையும் விபீடணர் மீது இந்திரசித்து வீச அதனையும் இலக்குவன் துண்டித்தார்.

தன்மீது வேற்படையை வீசியதால் வெகுண்டெழுந்த விபீடணர் இந்திரசித்தை நாடி ஓடினார். தன்னுடைய கையிலிருந்த தண்டாயு தத்தால் இந்திரசித்தின் தேர்ப்பாகனையும் தேரில் பூட்டியிருந்த குதிரை களையும் அடித்துக் கொன்றான். தேரினையும் அடித்துச் சிதைத்தான். இதனால் மற்றுமொரு தேரினை எடுத்துக் கொண்டு வரும் நோக்குடன் வான்மீது தாவி மறைந்து, கோட்டைக்குள் புகுந்தான். நேராக தந்தை இராவணன் முன்போய் நின்றான். தன் முன்வந்து நின்ற தன் மகன் இந்திரசித்துவின் நிலை கண்டு இராவணனே கலக்கமடைந்தான்.

"நிகும்பலை யாகம் செய்யச் சென்ற உன்கோலம் இவ்வாறு இருப்பதானால் அந்த யாகம் பூர்த்தி அடையவில்லை என்று கண்டு கொண்டேன். என்ன நடந்தது என்று விளக்கமாகக் கூறுவாயாக!"

இவ்வாறு இராவணன் கூறியதும் இந்திரஜித்து கூறியதாவது;

நிலம் செய்து விசும்பும் செய்து நெடியாமல் படை நின்றானை வலம் செய்து போயிற்று என்றால் மற்று இனி வலியது உண்டோ? குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும்பகை தேடிக் கொண்டாய் சலம் செயின் உலகம் மூன்றும் இலக்குவன் முடிப்பன் தானே!

(யுத்தகாண்டம் 3060)

பொருள்:

"பூவுலகத்தையும் வானுலகத்தையும் படைத்தவனான திருமாலின் சக்கரப் படையை ஏவினேன். அந்த அஸ்திரம் இலக்குவனை வலம் வந்து விட்டு மறைந்து விட்டது. இவ்வாறானால் இதைவிட வேறு வலியுள்ள ஆயுதம் ஏதும் இருக்கிறதா? எமது அரக்கர் குலம் செய்த பாவத்தால் கொடிய பகையைத் தேடிக் கொண்டாய். இந்நிலையில் இலக்குவன் மூன்று உலகங்களையுமே அழித்தொழித்து விடுவானே!"

இராவணனின் சீற்றம்

இந்திரசித்து முழுவதையும் கூறுவதற்கு முன்னரே சிங்கம் போலச் சீறி எழுந்தான் இராவணன். தன் மகனின் மேனியில் குருதி கொட்டும் எண்ணற்ற காயங்களைக் கண்டு வேதனைப்பட்ட தந்தை,மகன் கூறிய வார்த்தைகளால் சினம் கொண்டு கொடும் வார்த்தைகளால் மகனைச் சுட்டெரித்தான். "ஒரு சுத்த வீரன் என் மகன் என்று பெருமையோடி ருந்தேன். ஆனால் நீயோ கோழை போல் புறமுதுகு காட்டித் தப்பி வந்து விட்டாயே!" என்று ஏளனமாகப் பேசினான்.

தானே நேரடியாக போர் முனைக்குச் செல்லத் துணிந்தவனாக, "எனது இரதம் ஆயத்தமாகட்டும்" என்று கர்ஜித்தான். இந்திரசித்து தன் தந்தையின் காலினை கெட்டியாக பிடித்த வண்ணம் தன்னை மன்னித்து விடுமாறு தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

தான் மீண்டும் போர்க்களம் சென்று இலக்குவனை வெற்றி கண்டு வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டான். இறுதியில் தன் தந்தையைப் பார்த்து "தந்தையே! இலக்குவன் வீழ்ந்தான் என்ற செய்தியுடன் நானே வருவேன்; இல்லையேல் இந்திரசித்து வீரசொர்க்கமடைந்தான் என்ற செய்தி வரும்!" என்று கூறிய வண்ணம் மிகப் பிரம்மாண்டமான தேரில் ஏறிப்போர்க் களம் புறப்பட்டான்.

மீண்டும் போர் மும்முரமடைந்தது. இந்திரசித்து வில்லில் அம்பு களைத் தொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டு வேல், சுதாயுதம் போன்றவற் றாலும் போரிடத் தலைப்பட்டான்.

இலக்குவன், தன்னிடமிருந்த மிகவலிமை பொருந்திய கணை ஒன் றினை எடுத்து நாணிலேற்றி எய்தான். பிறை போன்று வளைந்த கூரான நுனியினை உடைய அந்த அம்பு நேராக இந்திரசித்துவின் கழுத்தை தாக்கியது.

தலை உடம்பிலிருந்த தனியாகப் பிரிந்து மேலே எழுந்து பின் பூமியில் விழுந்தது. தலையற்ற அவனுடல் தரையில் சாய்ந்தது.

9 இலங்காபுரியெங்கும் எழுந்தது பெரும் ஒலம்

இராமபிரான் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். தம்பி இலக்குவன் இந்திரசித்துவுடன் போராடப் புறப்பட்டுச் சென்றபோது அவருடைய உள்ளத்தில் பெரும் வேதனை அலை மோதியது. இலக்குவன் இந்திர சித்தை நிச்சயமாக வென்று திரும்புவார் என்று திடமாக நம்பியிருந்த போதிலும், இந்திரசித்து சிறந்த வீரன் மட்டுமல்லாமல் மாயாஜால வித்தைகள் தெரிந்தவன் என்பதால் தன் தம்பிக்கு மிகுந்த உடல் வேதனையைக் கொடுப்பான் என்று தான் அவர் கவலைப்பட்டார். "இந்திரசித்தின் கணைகள் இலக்குவன் உடலைச் சல்லடையாகத் துளைத்து குருதியைக் கொட்டவைக்கும். தம்பி துடிதுடிப்பானே!" என்றெல்லாம் அவர் துடித்தார். இவ்வாறு தனது மனதை வீணாக அலையவிடலாகாது என்று கருதியமையினால் தன் புலன்களை அடக்கி தியானத்திலமர்ந்தார்.

இத்தனை நாட்கள் நடைபெற்ற யுத்தம் இலங்காபுரி நகரின் வடவாயிற் கோட்டை அருகே நடைபெற்றமையினால் தான் இருந்த இடத்திலிருந்த வண்ணம் சற்றுத் தொலைவில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை இராமபிரான் ஒரளவாவது காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இந்திர சித்துவுக்கும் இலக்குவனுக்கும் நடைபெற்ற போரோ சற்றுத் தொலை விலுள்ள நிகும்பலை தேவதையின் ஆலயத்தின் அருகே நடைபெற்றது. போர்முனைக்கு ஆஞ்சநேயர் தோள்மீது ஏறிப் புறப்பட்ட போது இருவ ருமே மானசீகமாக இராமபிரானை துதித்ததை அவர் உணர்ந்து ஆசியையும் வழங்கினார்.

இந்திரசித்து மாண்டதும் வானரவீரர்களின் ஜயகோஷம் வானைப் பிளந்தது. வாலியின் மகன் அங்கதன், இந்திரசித்தின் தலையைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கூத்தாடிய வண்ணம் முன்சென்றான். தொடர்ந்து வானர சைனியம் அலையலையாகச் சென்றது. இடையில் இலக்குவனைச் சுமந்த வண்ணம் ஆஞ்சநேயர் சென்றார். இவ்வாறு மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் இராமபிரான் பர்ணசாலையை வீரர்கள் அடைந்த அதே வேளையில் அவரும் தியானம் கலைந்து கண் விழித்திருந்தார். அன்னாரின் காலடியில் இந்திரசித்தின் தலையை வைத்து சாஷ்டாங்கமாக அங்கதன் விழுந்து வணங்கினான். அவனை வாரி எடுத்து அணைத்து ஆசி வழங்கினார் இராமபிரான். ஆஞ்சநேயர் அடுத்து, இலக்குவனைத் தாங்கிய வண்ணம் ஓடி வந்து இராமபிரான் முன் தரை இறக்கிவிட்டு, அண்ணலின் தாள்தொட்டு வணங்கினார். அங்கதனை அணைத்ததைப் போன்று ஆஞ்சநேயரை யும் இறுக அணைத்து தனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

காயங்கள் மறைந்தன

இலக்குவனைக் கண்டதும் இராமபிரான் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. அவருடைய பாதங்களைப் பற்றிய வண்ணம் இலக்குவன் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இராமபிரான் தம்பியைத் தூக்கி நிறுத்தி மார்புறத் தழுவினார். இலக்குவனின் உடலெங்கும், இந்திரசித்து எய்த பாணங்களால் எண்ணற்ற ரணங்கள் காணப்பட்டன. அத்தனையும் குருதியைப் பெருக்கிய வண்ணம் இருந்தன. இராமபிரானின் மார்பிலும் இலக்குவனின் உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி தோய்ந்தது.

> காளமேகத்தைச் செக்கர் கலந்தௌக் கரிய குன்றில் நாள்வெயில் பரந்தது என்ன நம்பிகள் தம்பி மார்பில் தோளின் மேல் உதிரச் செங்கேழ்ச் சுவடு தன் உருவில் தோன்ற தாளின் மேல் வணங்கினானைத் தழுவினன் தணித்து ஒன்று இல்லான். (யுத்தகாண்டம் 3123)

பொருள்:

கருமை நிறைந்த முகில் கூட்டமானது சிவந்த வானத்தை அணைத்துக் கொண்டது போலவும், கருமையான மலையின்மீது பகலவன் ஒளி பட்டது போலவும் இலக்குவனின் மார்பிலும் தோள்மீதும் இருந்த காயங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி தனது மேனியில் படியும் படி, தன் தம்பியைத் தவிர வேறு எவருமற்றவரான இராமபிரான், தனது தாளினைத் தொட்டு வணங்கியவனைத் எடுத்து தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

இலக்குவனின் மேனி முழுவதும் இருந்த காயங்கள் அதுவரை பெரும் வேதனையை அளித்தது. இராமனின் அரவணைப்புடன் வேதனை இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று. காயம்பட்ட வடுக்கள் கூட மறைந்து போயின. இலக்குவனைப் பார்த்த இராமபிரான் புன்முறுவலுடன், இலக்குமணா! இந்திரசித்து உண்மையில் ஒரு

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

மாபெரும் வீரன்: அவனை வெல்வது என்பது சாதாரணமான ஒரு விடயமல்ல. உன்னுடைய திறமைகளினாலோ ஆஞ்ச நேயரின் ஆற்ற லினாலோ மட்டும் இந்திரசித்து வீழ்த்தப்படவில்லை. அவனுடைய பலவீனம் எது என்று தக்க தருணத்தில் உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, அவனைக் கொல்வதற்கு வழிகாட்டியவர் விபீடணர் அவர்களே!" என்று கூறினார். அந்த உண்மையை அனைவரும் ஏற்றனர். விபீடணர் இதனைக் கேட்டதும் கண்ணீர் மல்க இராமபிரானின் தாளினைத் தொட்டுத் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். கண்கள் ஊற்றெனக் கண்ணீரை உகுத்தன.

இந்திரசித்து பிறந்து வளர்ந்த காலத்தில் தன் சித்தப்பாவான விபீடணரின் தோள் மேலும் மார்மேலும் மடிமீதும் ஏறித் துள்ளி விளை யாடியவன்.

அவன்மீது அளவற்ற அன்பு சொரிந்தவர் விபீடணர். ஆகவே அவர் இப்போது சொரிந்த கண்ணீர் அவன் மீது வைத்திருந்த பெரும் பாசத்தின் அடிப்படையாகவும் எழுந்திருக்கலாம் என்பதை இராமபிரான் முதலாக அங்கு நின்றிருந்த அனைவரும் உணர்ந்திருந்தனர்.

இராவணன் கலக்கம்

வானர வீரர்கள் நிகும்பலையிலிருந்து இராமபிரான் இருந்த இடம்வரை வெற்றிக் களிப்புடன் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து. ஊர்வலமாகச் சென்றபேர்து எழுப்பிய கோஷங்கள் இலங்கை மாநகரக் கோட்டையிலும் எதிரொலித்தன. அங்கிருந்த அரண்மனைகள் அந்தப்புரங்கள் எங்கும் போர்முனையிலிருந்து தப்பி ஓடிய அசுர வீரர்கள் பலர் கேட்டன. கோட்டைக்குள் ஓடிச் சென்றனர். இராவணன் இருந்த இடத்தை அணுகிய தகவலாளர்கள், அவனுடைய அருமை மகன் இந்திரசித்து மறைந்த செய்தியை எப்படிக் கூறுவது என்று தெரியாமல் தவித்தனர். தனது மாளிகையில் ஒரு புறத்தே சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்த இராவ ணனுக்கு வானரவீரர்களின் வெற்றிமுழக்கம் கேட்டவண்ணம் இருந்தமை யால் மனம் கலங்கிய நிலையிலிருந்தான். சோகமே உருவாக சேவகர்கள் நின்றதைக் கண்டு, அவர்களை அருகே வருமாறு சைகை மூலம் அதுவரை பல நல்ல செய்திகளைக் கூறி பல பரிசில் பணித்தான். துன்பம் தோய்ந்த இத்தகவலைக் கூறத்துணி களைப் பெற்றவர்கள், வற்ற நிலையில் நின்றனர்.

"என்ன நடந்தது? உண்மையை உள்ளபடி கூறுங்கள்!" என்ற இராவணனின் குரலில் எப்போதும் இருக்கும் கடுமை காணப்படவில்லை. இதனால் சேவகர்கள் இந்திரசித்து மாண்ட செய்தியைக் கூறினார்கள்.

-2

"மகனே! இந்திரசித்தா! உன்னை நானே கொலைக்களம் அனுப்பி விட்டேனா? என்னைப்போல் மூன்றுலகையும் உன்னடிமைப்படுத்தி, ஒப்புயர்வற்ற மாமன்னனாக இலங்காபுரியின் சிம்மாசனத்தில் வீற்ற ிருப்பாய் என்று கனவு கண்டேன்! அத்தனையும் பொய்யாகிவிட்டதேடா!" என்று அந்த அரண்மனையே அதிரும் வண்ணம் பெரும் சப்தத்துடன் அழுதான். அதனைத் தொடர்ந்து தன் கண்களை மூடியவண்ணம் அருகே இருந்த இருக்கையில் சாய்ந்தான். சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தவன் எழுந்து துன்பம் தாங்காமல் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் அரற்றலானான். அவனுடைய வாய்கள் பத்தும் இந்திரஜித்தின் பலதரப் பட்ட பெருமைகளையும் தனித்தனியாக வர்ணித்துப் புலம்பின.

சோக வெள்ளத்தில் இலங்காபரி

கொலைக்களம் சென்று தனது மகனுடைய சடலத்தைக் கண்டு, அதனைத் தானே சுமந்துவர நோக்கம் கொண்டவனாக இராவணன் புறப்பட்டான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனை வேதனையின் உச்சத்துக்கே இழுத்துச் சென்றது. தலையற்ற வெறும் முண்டமாகவே அவனுடல் காணப்பட்டது. துயரத்துடன் அடக்க முடியாத கோபமும் தலைக்கேறியது. அழுது புலம்பிய வண்ணம் இந்திரசித்துவின் உடலைத் தன் தோளில் சுமந்த வண்ணம் நகருக்குள் புகுந்தான்.

இதற்கிடையில் காட்டுத் தீ போல் இலங்காபுரியெங்கணும் இளவர சன் இந்திரசித்து மாண்ட செய்தி பரவியிருந்தது. நகர மக்கள் அனை வரும் சோக வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். இராவணன் கால் நடை யாக நகரை விட்டு வெளியேறியதைக் கண்ட மக்கள் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றனர். சடலத்துடன் திரும்பிய இராவணனுடன் மக்களும் ஓவெனக் கதறிக்கொண்டு திரும்பினர்.

இராவணனின் பத்தினி மண்டோதரி, தன் மகன் இறந்த செய்தி யால் பெரும் துயரடைந்தாள். பெரும் சப்தமிட்டு அழுது புலம்பிய வண்ணம் இராவணன் இருந்த இடம் சென்றான். அவன் மண்டோத ரியை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. பார்ப்பதற்கேற்ற தைரியமும் இராவணனிடம் அப்போது இருக்கவில்லை.

அரக்க இனப் பெண்களின் அவலக்குரலும் வான்முட்ட எழுந்தது. அவற்றையெல்லாம் தன் காதுகளில் வாங்கிய இராவணனின் கோபம் கொலை வெறியாக மாறியது. இத்தனை துன்பங்களுக்கும் காரணம் சீதை தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தவன், பிராட்டியாரை தன் உடை வாளால் ஒரே வெட்டாக வெட்டிக் கொன்று விடவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். உடைவாளை உருவிய வண்ணம் புறப்பட்டான்.

10 இலங்கேஸ்வரனின் இணையற்ற படை அணிகள்

இராமபிரான் விபீடணரை தன் அருகே அழைத்தார். அவருடைய கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடிய கண்ணீரைத் தன் வலது கையால் துடைத்தார். வாஞ்சையுடன் இறுக அணைத்து விபீடணரின் முதுகைத் தடவி விட்டார்.

"அன்புச் சகோதரா! உம்முடைய உடன் பிறப்பின் அருமைக்கு ரிய மகன் இந்திரசித்து உமக்கும் ஒரு மகன்தான் என்பதை நானும் உணர்வேன். உமது அன்புக்குப் பாத்திரமான அந்த இளைஞன், மாண்டு போனது உமக்கு ஆற்றொணாத் துயரம்தான். அப்பேற்பட்ட ஒரு வீரன் கொலை செய்யப்பட்டதனால் நாமும் துயரடைகிறோம். இந்திரசித்துவை வெற்றி கண்டுவிட்டோம் என்பதற்காக பலர் மகிழ்ச்சி அடைந் தாலும் இத்தகைய கொலைகள் விரும்பத்தக்கது அல்ல.

உமது அண்ணன் இராவணன் அதர்மத்திற்கு அடிமையாகி அனர்த்தங்களை விளைவித்தமையால் உண்டான பயன் இது. அதர்மம் எந்த உருவத்தில் தோன்றினாலும் அது அழிக்கப்பட்டே ஆகவேண்டும்! இந்திரசித்துவும் அதர்மத்துக்குத் துணை போனவன். அதனால்தான் இந்த இளம் பிராயத்திலே அவன் மரணமானான். அவனுடைய தலை விதி இது. ஆகவே கவலையை விடுத்து நமக்குரிய கடமையைச் செய்ய ஆயத்தமாவோம்."

இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியதும் விபீடணர் அவருடைய கால் களில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்.

இராமபிரானை நோக்கிய விபீடணர், "அண்ணலே! உண்மையில் பந்த பாசம் என்பது பெரும் மாயைதான். இந்திரசித்து எனது அண்ணன் மகன்தான்! இருப்பினும் அவன் எமது எதிரி! அவன் இறந்தமையினால் முதலில் துயரம் தாக்கியது. ஆனால் அதனை என்கண்ணீரைத் துடைத்தே களைந்து விட்டீர்கள். உணர்வுகளை அடக்க முடியாமற் போய்விட்டமைக்காக என்னை மன்னியுங்கள்!" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

"பழிதேட வேண்டாம்"

இராவணன், சீதையைக் கொன்று விட வேண்டும் என்று வெங் கோபங் கொண்டு புறப்பட்டதும் சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் அச்சம்

ormana preservan www.gointer area of

இராமாயணம்

கொண்டு நடுநடுங்கினர். செய்வதறியாது தவித்து நின்ற பலருள் மகோதரன் ஒடி வந்து முன்பாய்ந்து, இராவணனை அசையவிடாமல் அவன் கால்களை கட்டிக் கொண்டான். இராவணன் மகோதரனிடமிருந்து விலக முடியாமல் தடுமாறினான்.

"ஐயனே! தாங்கள் பெரும் பழியினைத் தேடக்கூடாது! ஈரேழு பதின்நான்கு உலகிலும் தங்களை ஓர் ஒப்பற்ற மாவீரன் என்று போற்று கின்றனர். அப்பேற்பட்ட பெருமைக்குரிய தாங்கள் ஒரு பெண்ணைக் கொல்வதால் தங்கள் வீரத்துக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்வது தகுமா? சீதைமீது தங்கள் சினத்தைக் காட்டுவதை விடுத்து, இராம இலக்குமணரைப் போர்க்களத்தில் வெற்றி கொள்வதே உகந்த செயல். கொலை வாளினை அதன் உறையுள் செருகிவிட்டு தங்கள் வில்லினை எடுத்துக் கொண்டு போர்க்களம் புறப்படுங்கள்!"

மகோதரன் இவ்வாறு கூறியதும் இராவணன் சிந்திக்கலானான். தனது சினத்தைச் சீதைமீது பிரயோகிப்பதைவிடுத்து போர்க்களத்தில் தனது எதிரிகள் மீது காட்டுவதென முடிவெடுத்தான். அப்போது மகன் இந்திரசித்துவின் நினைவு மேலெழுந்து ஓவெனக் கதறிக் கொண்டு மகனைக் கிடத்தியிருந்த இடத்தில்போய் உடலைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினான். "மகனே! உன்னுடைய தலையைக் கொய்தவர்களின் தலைகளை நான் கொய்யாமல் விடமாமட்டேனடா!" என்று பலமாகச் சப்தமிட்டான். அருகில் நின்றவர்களிடம் இந்திரசித்துவின் சடலத்தை, பழைய மரபுப்படி தைலக் கொப்பரையிலிட்டுப் பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

தாமதிக்காமல் தானே நேரில் சென்று போர்க்களத்தில் நிற்கும் இராம இலக்குவனையும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்துள்ள வானரப் படைகளையும் வதம் செய்தே தீருவதெனக் கறுவிய இராவணன் படைத் தளபதிகளை ஒன்று கூடுமாறு பணித்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்ததும், அரக்கர் படையினர் எங்கிருந்தாலும் அவர்களை உடன டியாக இலங்காபுரிக்கு வந்து சேர ஏற்பாடு செய்யுமாறு சொன்னான்.

இராவணனுடைய அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பல்வேறு நாடுகளிலும் அரக்கர்சேனைகள் இருந்தன. அவை தவிர, மிக்க வல்லமை பொருந்திய மூலப்பலப் படையினையும் உடனடியாகப் புறப்பட்டு வருவதற்கு ஏற் பாடுகள் செய்யுமாறு இலங்கேஸ்வரன் பணித்தான்.

மூலப்பலப் படை

திக்கெட்டும் முரசறைந்து தகவல் அறிவிக்கும் தகவலாளர்கள்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

யானைகள் மீது ஏறிச் சென்று படைகளைத் திரளுமாறு அறிவித்தார்கள். தகவல் கிடைத்ததும் தாமதமின்றிப் படைகள் திரண்டன.

மூலபல சேனையைப் பற்றி கவிஞர் பெருமான் இவ்வாறு கூறுகி றார்.

> அறத்தைத் தின்று அருங் கருணையைப் பருகி வேறு அமைந்த மறத்தைப் பூண்டு வெம் பாவத்தை மணம் புணர் மணாளர் நிறத்துக் கார் அன்ன நெஞ்சினர் நெருப்புக்கு நெருப்பாய் புறத்தும் பொங்கிய பங்கியர் காலனும் புகழ்வார்.

(யுத்தகாண்டம் 3243)

பொருள்:

அறத்தை உணவாக உட்கொண்டு, கருணையை நீராகப் பருகி, அறத்துக்கு மாறாக விளங்கும் கொடிய செயல்களை ஆடை அணியாகப் பூண்டு, கொடிய பாவத்தைத் தன் மனைவியாகக் கொண்ட மூலபலப் படைவீரர்கள், நிறத்திலே கரிய மேகங்களை ஒத்தவர்கள். அதேபோன்று அவர்களுடைய நெஞ்சமும் கருமை சூழ்ந்தது. நெருப்புக்கு நெருப்புப் போன்ற கடும் கோபக்காரர்கள். உள்ளத்திலே உள்ள அனலின் தன்மை யினால் வெளிப்புறத்தே காணப்படும் மயிரும் வெப்பத்தால் செம்மை தோய்ந்து காணப்படுபவர்கள். இவர்கள் எக்கொடிய செயலுக்கும் அஞ்சாதவர்கள் என்பதால், எமனாலும் புகழப்படுபவர்களாவர்.

இத்தகைய வீரர்கள் பெரும் சமுத்திரம் போன்று இலங்காபுரியில் வந்து குவிந்து விட்டனர். தனக்கு உதவியாக நின்று போரிட இத்தனை பெரும் படை வந்து சேர்ந்து விட்டதைக் கண்ட இலங்கையர் கோனின் தோள்கள் இருபதும் பூரிப்படைந்தன. தனது முகங்களிலுள்ள மீசைகளைத்தடவி முறுக்கி விட்ட வண்ணம் கோட்டை மதிலின் மீது இருந்த உயர்ந்த கோபுரம் மீது தாவி ஏறினான். நாலாபுறமும் திரண்டு நின்ற அரக்கர் படை வீரர்களைப் பார்த்துப் பூரிப்படைந்தான். அங்கிருந்து வடதிசை வாயிலுக்கு அப்பால் அணிதிரண்டு நின்ற வானர சைனியத்தையும் அவனால் பார்க்க முடிந்தது. சமுத்திரத்தைவிடப் பரந்து நின்ற தனது படைகளையும், ஒருசிறு குளம் போல் தெரிந்த வானர வீரர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே பொருந்தாது என்று கருதினவனாய், "வெற்றி என்னை நாடி வருவது உறுதியாகி விட்டது"

இராமாயணம்

என்று கருதிக் களிப்படைந்தவனாக ஏனைய கருமங்களைக் கவனிப்பதற் காக அரண்மனையை அடைந்தான். மூர்க்கத்தனம் மிக்க மூலபலப் திரண்டதைக் கண்ட தேவர்கள் இத்தகைய நடுநடுங்கினர். படை சேனையால் அளவிலுள்ள வானர கொடியவர்களை, மிகச்சிறிய எப்படிவெல்ல முடியும்? என்று அவர்கள் அஞ்சினர். திருக்கைலையில் உறையும் சிவபிரானிடம் சென்று முறையிட்டனர். "រៀបប! இராம பிரான் திருமாலின் அவதாரம்; அரக்கர்களை வதம்செய்யவே அவத ரித்தவர் என்று இதுவரை கருதியிருந்தோம். ஆனால் திரண்டு நிற்கும் அரக்கர் படையைப் பார்த்தால் இராமபிரான் வெற்றியீட்டுவார்; தேவர்க ளாகிய எங்களுக்கெல்லாம் விடிவு கிட்டும் என்று கருத முடியாதிருக் கிறதே!" என்று கலக்கமுடன் கூறினர்.

"அஞ்சவேண்டாம்! பன் முறுவல் புர்த்தவராக, சிவபிரான் அவர்கள் இருப்பது, பேரும் ஒன்று In 19 இத்தனை அரக்கர் இராமனால் அழித்தொழிக்கப்படுவதற்காகவே! ஆகவே ஒன்றாகவே பூவுலகில் நடைபெறவிருக்கும் புதுமைகளைக் இருந்து தைரியமாக கவனியங்கள்!" என்றுரைத்தார்.

சிவபிரானின் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் தேவர்கள் அமைதிய டைந்தனர்: எனினும் போர்க்களத்தில் திரண்டு நின்ற வானர வீரர்க ளால் அரக்கர் படையின் எண்ணிக்கையையும் மூலபலப்படை அணியி னரின் கோலத்தையும் பார்த்த மாத்திரத்தில் அச்சங் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. அணி அணியாகப் பின்நோக்கி ஓடத் தொடங் கினர். இத்தனைக்கும் போர் தொடங்க வில்லை. அலையலையாக அரக்கர் படை எங்கும் பரந்து அணி வகுக்க ஆரம்பித்தனர்.

இராமபிரானின் படைக்கலங்கள்

அரக்கர் படை அணிதிரள்வதையும், அதனைக் கண்ட வானர வீரர்கள் பயந்து ஒடுவதையும் கண்ட விபீடணர் இராமபிரானை அணுகி னார். அவரும் போர்க்களம் புகுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார். இலக்குவனும் ஆஞ்சநேயரும் இராமபிரானுக்கு அருகிலிருந்து உதவிக் கொண்டிருந்தனர். விபீடணர் இராமபிரானைப் பார்த்து "பிரபு! இரா வணன் ஒப்பற்ற வீரன். ஆனால் அதர்மத்தின் ஓர் அம்சம். அவன் அழிவது தங்கள் கையால் என்பது உறுதி. இருப்பினும் நால்வகைப் படையுடன் வேகமும் விவேகமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற தேர்மீது ஏறி அவன் போர்முனை வருகிறான். இவ்வாறிருக்கையில் தாங்கள் தேரேதுமின்றி, மார்பில் கவசமுமில்லாமல் போர்முனை செல்வது

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

நல்லதல்லவே!" என்று வேதனையுடன் கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட இராமபிரான் புன்சிரிப்போடு இவ்வாறு கூறினார் .

"விபீடணா! தன்னம்பிக்கையே எனது இரதம்; எனது தைரியமும் அமைதியும் தேரின் சக்கரங்கள்; உண்மையும் நேர்மையும் பண்பும் எனது கொடியாகும்; எனது பலம், அறிவாற்றல் தன்னடக்கம் மற்றும் நல்லெண்ணம் ஆகிய நான்கும் எனது தேரின் குதிரைகளாகும்; மன்னிப்பும் சீரான நடத்தையுமே குதிரைகளின் கடிவாளம்; ஆண்டவன் மீதுள்ள பக்தியே எனது தேர்ப்பாகன்; மனத் திருப்தியும் தர்மமும் எனது வாளும் கோடரியுமாகும்; எனது இலட்சியங்களே எனது கணைகள். இவ்வாறிருக்கும் எனக்கு வேறு என்ன தேவை இருக்கிறது?"

இராமபிரான் கூறியவற்றின் உட்பொருளை விபீடணர் மட்டு மல்லாமல் அங்கு நின்றிருந்த அனைவருமே உணர்ந்து கொண்டனர்.

போர்க்கோலம் பூண்டார் இராமபிரான்

இராமபிரான் அருகில் ஆஞ்சநேயர் நின்றிருந்தார். விபீடணரும் அங்கதனும் எதிர்ப்புறத்தே நின்றனர். இலக்குவன் இராமபிரானின் அம்பறாத்தூணியை எடுத்துக் கொடுக்க ஆஞ்சநேயரும் விபீடணரும் அதனை அண்ணலின் இடது புறத்தின் பின்புறமாகச் சேர்த்துக் கட்டி அதனுள் ஒவ்வோரு கணையாக மிகப் பக்குவமாக அடுக்கி விட்டனர். பயபக்தியோடு பணிந்து பிரார்த்தித்த கோதண்டத்தை விட்டனர். வண்ணம் இராமபிரான் தனது வலது கையிலேந்தியதும், ஆஞ்சநேயர், தொனியில் உச்சரிக்க எதிரே ராம ஜெயம்!" என்று உரத்த "ஸ்ரீ நின்ற வானரவீரர்கள் அனைவரும் ஒரேகுரலில் அம்மந்திரத்தை ஜெபித் அந்த ஒலி இலங்காபுரி எங்கும் எதிரொலித்தது. தனர்.

அசோக வனத்திலிருந்த சீதாப்பிராட்டியாரின் செவிகளிலும் அவ்வோசை புகுந்தது. அதனால் அவருள்ளம் பரவசமடைந்தது. போர்க் களத்தில் அசுரப்படை ஆர்ப்பரித்த வண்ணம், அணியணியாக வந்து திரள்வதையும் இடையிடையே இராவணனின் மூலபலப்படை நெருங்கி வருவதையும் கண்ட வானரப்படை நடுநடுங்கி புறமுதுகிட்டோடத் தொடங்கியதையும் கண்ட வாலி மகன் அங்கதன் கடும் சினம் கொண்ட வனாக அப்படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அப்படைகளுடன், முதியவரான ஜாம்பவனும் தயங்கித் தயங்கிச் செல்வதைக் கண்ட அங்கதன் துணுக்குற்றான்.

"ஐயா ஜாம்பவரே! சூரிய தேவனிடம் வேதம் கற்றவரான ஆஞ்ச நேயருக்கு நிகரான வல்லவரல்வா தாங்கள்? திருமாலின் அவதாரமே இராமபிரான் என்ற உண்மையை எங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியவரா யிற்றே! சஞ்சீவி பர்வதம் இருக்கும் இடத்தை மாருதிக்கு எடுத்துக் கூறி அம்மலையைத் தருவித்து, இளையபெருமாளாகிய இலக்குவனையும், எப்போதோ மாண்டு மடிந்த எண்ணற்ற வானரப்படைகளையும் உயிர் பெற மீட்டுத் தந்தவரல்லவா? அற்ப அசுரப்படை கண்டு தாங்களும் அஞ்சி ஓடத் துணியலாமா? இராமபிரானது ஆற்றலும் இளையபெரு மாளது திறமையும், ஆஞ்சநேயர், மாமன்னன் சுக்கிரீவன் ஆகியோரது வீரமும் எம்மனைவரையும் காப்பாற்ற மாட்டா என்று துணிந்து விட்டீர்களா...?

"சாதல் நன்றே!"

அங்கதன் வேதனையும் வெஞ்சினமும் கொண்டு கூறிய வார்த்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

தைகள் ஜாம்பவனின் உள்ளத்தைத் தைத்தன. அங்கதன் மேலும் கூறிய தாக கம்பர் பெருமான் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

> அஞ்சினாம் பழியும் பூண்டாம் அம் புவி ஆண்டும் ஆவி துஞ்சுமாறு அன்றி வாழ ஒண்ணுமோ நாள் மேல் தோன்றின் நஞ்சுவாய் விட்டாலன்ன அழுது அன்றோ நம்மை அம்மா தஞ்சம் என்று அணைந்த வீரர் தனிமையில் சாதல் நன்றே! (யுத்தகாண்டம் 3284)

பொருள்:

"அச்சமுற்றதால் இவ்வுலகத்தில் பெரும் பழியினையும் தேடிக் கொண்டோம். நாம் எங்குதான் ஓடிச்சென்று ஒளித்துக் கொண்டாலும் சாவிலிருந்து நாம் தப்பி விடமுடியுமா? எமது வாழ்நாள் நீடிக்க வேண் டும் என்ற விதி இருந்தால் நஞ்சினை எமது வாயில் கொண்டு வந்து ஊட்டினாலும் அது அமுதமாகிவிடாதோ? எம்முடன் ஒன்று சேர்ந்த வர்களை விட்டு நாம் தனியாகத் தப்பிச் செல்லப் பார்ப்பதிலும் இறந்து விடுவதே மேலாகும்!"

அங்கதன் இவ்வாறு கூறியதும் ஜாம்பவன் தன்செயலை எண்ணி வெட்கப்பட்டான். புறமுதுகிட்டோட முனைந்த வானர வீரர்கள் முன்னி லையில் ஓடிச் சென்று அனைவரையும் தடுத்தான். அவர்களுக்கு தைரிய மூட்டும் வார்த்தைகளைக் கூறிப் போர்க்களம் நோக்கி திருப்பி விட்டான்.

இராமபிரான் போர் வீரனுக்குரிய சகல அணிகளையும் அணிந்த வராக முன்வர, அவர் பின்னே நிழல்போல் இளைய பெருமாள் இலக் குவனும் நடந்தார். ஆஞ்சநேயர் இராமபிரான் முன்னால் ஓடி வந்து தாள் பணிந்து, "ஐயனே! என்னுடைய ஒரேயோரு கோரிக்கையை கருணை கூர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறேன். இந்திரஜித்துவுடன் போரிட இளையபெருமாளை என் தோள் மீது சுமந்து சென்றேன். அதேபோல் இராவணனுடன் பொருதப் புறப்பட்டுள்ள தங்களையும் இவ்வடியேனின் தோளில் சுமந்து செல்லத் தயவுகூர்ந்து அருள்புரிய வேண்டுகிறேன்!" என்று விண்ணப்பித்தார்.

"கோதண்டமே துணை!"

இராமபிரான் புன்முறுவல் காட்டிய வண்ணம் கூறியதாவது:

இராமாயணம்

"அருமைக்குரிய ஆஞ்சநேயா! மாபெரும் ஆற்றலுள்ள உம்மை என் வாகனமாக்க நான் விரும்பாமலில்லை. ஆனால் எனக்கு எவ்வித வாகனமும் தற்போது வேண்டாம். இந்திரசித்துவை இலக்குவன் வெல்ல உதவியவன் நீ! ஆகவே இளையபெருமாளுடன் சென்று அவனுக்குத் துணையாக நிற்க வேண்டும்!"

விபீடணரைப் பார்த்து, "விபீடணரே! உமது தம்பியாகிய இலக்கு வனுடன் சென்று துணை புரிக! அரக்கர் படையினர் புரியும் மாயலீலை களை அறியும் ஆற்றல் தங்களிடம் உண்டு. அவற்றை அவ்வப்போது அறிந்து இலக்குவனுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும். சூரியன் மகனான சுக்கிரீவன், வாலி மகனான அங்கதன் ஆகியோரும் இலக்குவனுடன் செல்லட்டும், நான் தனித்து நின்றே என் கோதண்டத்தின் துணையுடன் அரக்கர் படையை வதம் செய்வேன்!"

இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியதும் இலக்குவன் தன் அண்ணன் தாள் தொட்டெழுந்தான். இருவரும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். விபீடணர் சுக்கிரீவன், ஆஞ்சநேயர் ஆகியோரும் அவ்வாறே இரர்ம பிரானைத் தொழுதெழுந்து புறப்பட்டனர். புயலெனப் புறப்பட்ட இலக்குவனைத் தொடர்ந்து ஏனையோரும் வானரப்படைகளின் அணிகளுடன் இணைந்தனர்.

இலங்காபுரியிலிருந்து போர் முழக்கம் எழுந்தது. போர் முரசுகள் இடிபோல் எழுந்தன. அணி அணியாக அசுரர் படை முன்புறமும் இருமருங்கும் சூழ்ந்து வர இலங்கையர்கோன் இராவணன் தகதக வென ஒளிவீசும் தேரிலேறி முன் வந்தான்.

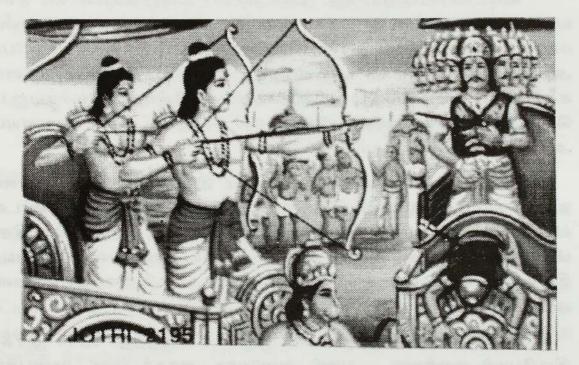
இராமபிரான் தனக்கெனத் தனியானதோர் இடத்தினைத் தேர்ந்தெடுத்து நின்ற வண்ணம் தன் கோதண்டத்தில் நாணேற்றினார். புயல் போன்ற அம்புகளைத் தொடுத்து அரக்கர் படையினரைத் திணற டித்தார். இராவணனுக்கு வெற்றியை ஈட்டித்தரும் வல்லமை படைத்த படை என்று கருதப்பட்ட மூலபலப் படை சின்னாபின்னப்பட்டுச் சிதறி யது. இராமபிரானின் ஒவ்வொரு கணையும் ஓராயிரம் கிளைகள் போன்று தீயினைக் கக்கிக் கொண்டு அரக்கர் சேனையைத் தாக்கியமை யினால் மாண்டு மடிந்தவர்கள் போக, எஞ்சியவர்கள் சிதறி ஓடினர்.

மோகக் கணை

ஒப்புவமையற்ற தனது பெரும்படை இராமபிரானின் பாணங் களால் ஒருபுறமும் சரிந்து விழுதல் கண்ட இராவணன், இனிப் பொறுத் துப் பயன் இல்லை என்று கருதியவனாக இலக்குவனை முதலில் எதிர்க்கத் திட்டமிட்டான்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

இளைஞனான இலக்குவனை வீழ்த்துவதற்கு மோகக் கணையைப் பயன்படுத்தலாம் என்பது தான் இராவணனின் எண்ணம். இக்கணை சிவபெருமானையே திக்குமுக்காடச்செய்ய வல்லது; உருவமற்றது. உரியமந்திரங்களை பயபக்தியோடு ஜெபித்தால் மோகக்கணை தானாகவே வந்து நாணில் ஏறிக் கொள்ளும். இந்தக் கணைக்கான மந்திரத்தை இராவணன் ஜெபிக்கத் தொடங்கியதும் இலக்குவன் அருகில்

.நின்ற விபீடணர் தனது அண்ணனின் நோக்கத்தை அறிந்து கொண்டார். மோகக் கணையை முறியடிக்க, திருமாலின் பெயர் கொண்ட பாணத்தை விடுவதே நல்லது என்று இலக்குவனிடம் விபீடணர் உரைத்தார். இரா வணனின் வில்லிலிருந்து மோகக்கணை புறப்பட்ட அதே வினாடியில், இலக்குவனின் வில்லிலிருந்து திருமாலின் கணை சீறிப் பாய்ந்தது. இருகணைகளும் இடைவெளியில் ஒன்றையொன்று தழுவிக் கொண்டு மறைந்தன.

செயலிழந்து போனமையினால் ஏமாற்ற வீசிய தான் கணை மடைந்த இராவணன், தனது தம்பியான விபீடணரால் தான் தனது சிறப்பான பாணம் சிதைந்துபோனது என்று கடும் சீற்றம் கொண்டான். தனது மனைவியான மண்டோதரியை மணம் முடிக்கும்போது, அவளுடைய பரிசாக இராவணனுக்கு ஒரு தந்தை மயன் வேலாயுதத்தை அளித்திருந்தான். இந்த ஆயுதம் தாக்கினால் படைப்புக்கடவுளான பிரம் மாவினால் கூட உயிருடன் தப்பமுடியாது. இவ்வாயுதம் பிரம்மதேவ ரினாலேயே உருவாக்கப்பட்டது. அந்த ஆயுதத்தை விபீடணர் மீது இராவணன் ஏவினான். அவ்வேலும் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த

போது, விபீடணர் இலக்குவனிடம், "தம்பி இலக்குமணா! என் உயிரைப் பறிக்க அதோ வருகிறது வேலாயுதம். இதிலிருந்து என்னால் தப்பவே முடியாது!" என்று வணங்கினார்.

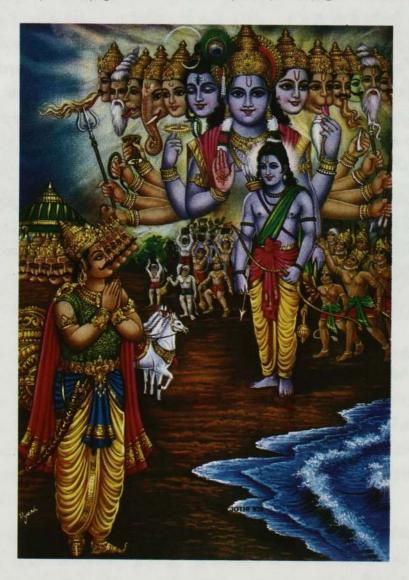
இலக்குவன், "தஞ்சமென்று வந்த தங்களை என் உயிர் கொடுத்துக் காப்பேன். அஞ்சவேண்டாம்!" என்று விபீடணரைப் பின்னே தள்ளி வேலாயுதத்தை தன் மார்பிலே வாங்க முன்பாய்ந்தான். இலக்குவனைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும்! அவர் வேலால் மடிந்தால் இராமபிரா ும் உயிர் வைத்திருக்க மாட்டார் என்ற கரு திய அங்கதன் இலக்குவனுக்கு முன்னால் ஓடிச்சென்று நின்றான்.அங்கதனை விலக்கி விட்டு சுக்கிரீவன் முன் பாய்ந்தான். இவர்களனைவரையும் முந்திக் கொண்டு ஆஞ்சநேயர் பாய்ந்து சென்று, வேலினைத் தன் மார்பில் வாங்க ஆயத்தமானார். இலக்குவனோ இவர்கள் அனைவரையும் ஒரே வீச்சில் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு முன்னோடி வரவும் அவர் மார்பில் வேல் பாயவும் சரியாகவிருந்தது.

இலக்குவனின் மார்பில் பாய்ந்த வேல் அவருடைய முதுகுப்புறத் தால் வெளியேறிச் சென்று விட்டது. இலக்குவன் அடியற்ற மரம்போல் தரையில் சாய்ந்தபோது, ஆஞ்சநேயர் ஓடிச்சென்று தாங்கி இலக்குவனின் உயிரற்ற உடலை மடிமீது கிடத்தினார்.

இராவணன் இறந்தான்

இராமபிரான், இலங்கை வேந்தன் வீசிய வேலை இலக்குவன் தன் மார்பிலே தாங்கி உயிர்நீர்த்த தகவலை அறியமாட்டார். அரக்க வீரர்களின் படைபலத்தை முழுமையாக அழித்துவிட வேண்டும் என்ற துணிவுடன் தொடர்ந்து கணைகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இராவணன் வேலாயுதத்தை வீசியதும் விபீடணருக்குப் பதிலாக இலக்குவன் பலியானதைக் கண்டு பெரும் ஆனந்தமடைந்தான். தன் அருமைத்தம்பி இலக்குவன் மாண்டபின்னர் இராமபிரான் உயிருடன் இருக்கப்போவதில்லை என்று துணிந்தான். இதற்கு மேல் விபீடணரை கொன்றும் பயனில்லை. தம்பி விபீடணன் தனித்து விட்டான். அவனால் தனித்து வாழமுடியாது. அவன் ஒன்றில் மீண்டும் என்னுடன் வந்து இணைவான், இல்லையேல் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவான்!" என்ற எண்ணத்துடன், இலங்கைக் கோட்டைக்குள் இராவணன் பகுந்தான்.

இலக்குவன், தனக்கு எதிராக வீசப்பட்ட வேலினை தன் மார்பிலே ஏந்தி வீழ்ந்ததை உணர்ந்த விபீடணர், மிகவும் வேதனைப்படலானார். "என் உயிரைக் காப்பதற்காக இலக்குவன் தன் உயிரை மாய்க்க நேர்ந்து விட்டதே!" என்று விபரிக்க முடியாத விசனத்திலாழ்ந்தார். இந்நிலையில் இராமபிரானிடம் எவ்வாறு முகம் கொடுக்க முடியும்? எனது உயிரை யும் மாய்த்து விடுவதே ஒரே வழியாகும் என்று தனது உடைவாளை உருவி, தனது மார்பிலே பாய்ச்சுவதற்கு எத்தனித்தபோது ஜாம்பவன் முன்னோடி வந்து தடுத்து நிறுத்தினார். "என்ன காரியம் செய்யத் மன்னவரே! முன்பொருமுறை துணிந்துவிட்டீர்கள் ஆஞ்சநேயரின் உதவியால் இளைய பெருமாள் இழந்து விட்ட உயிரினை மீட்கவில்லையா? ஆஞ்சநேயர் உடனடியாக வடக்கே சென்று மீண்டும் சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டுவந்தால் உடனடியாக இலக்குவன் மட்டுமல்லாமல், மாண்டு மடிந்த எமது வானரவீரர்களும் உயிர் பெற்று எழுந்து விடுவார்கள். ஆகவே சற்று பொறுமையாக இருங்கள்! என்றுகூறியவாறு ஆஞ்ச நேயரைப் பார்த்தார். சோகமே உருவாக இலக்குவனை தன் மடிமீது கிடத்தி யிருந்த ஆஞ்சநேயர் முகம் பிரகாசமடைந்தது. அங்கதன் ஓடிச்சென்று இலக்குவனின் உடலை தன் மடியில் தாங்க, ஆஞ்சநேயர் எழுந்து "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்று உரக்க உச்சரித்த வண்ணம் விண்மீது தாவி வடதிசை ஏகினார்.

மீண்டும் சஞ்சீவிமலை

சில நாழிகைகள் கடந்து போயின. ஆஞ்சநேயர் வானில் சஞ்சீவி மலையுடன் பறந்து வருவது அனைவரின் கண்களிலும் தென்பட்டது. வெகு தொலைவில் அவர் வரும்போதே இலக்குவனின் உடல் துடித்தது. உறக்கம் கலைந்து எழுபவர் போல் எழுந்து நின்றார், "ஸ்ரீ ராமஜெயம்" மந்திரம் வான் முட்டி மோதியது.

சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வந்து சேர்த்ததனால் இலக்குவன் உயிர் பெற்று எழுந்து விட்ட செய்தியை இராவணனிடம் தூதுவர்கள் போய் தெரிவித்தனர். இச்செய்தி இராவணனுக்கு நம்ப முடியாத ஒன்றா கவே இருந்தது. சற்றுநேரத்தில் போர்க்களத்தில் கேட்கத்தொடங்கிய ஜயகோஷங்கள் அவனுடைய சந்தேகத்தைத் தெளிவுபடுத்தின.

ஈட்ட அரும் உவகை யீட்டி

இருந்தவன் இசைத்த மாற்றம் கேட்டலும் வெகுளியோடு துணுக்கமும் இழவும் கிட்டி ஊட்டு அரக்கு அனைய செங்கண் நெருப்பு உக உயிர்பு வீங்க தீட்டிய படிவம் என்னத் தோன்றினன் திகைத்த நெஞ்சன்! (யுத்தகாண்டம்)

பொருள்:

மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்த இராவணன், அவனுடைய தூதர்கள் வந்து சொன்ன செய்தியைக் கேட்டதும் சினம் கொண்டெழுந்தான். ஒருவகை அச்சமும், துன்பமும் சேர்ந்து கொண்டது. சிவந்த மெழு கினைப் போல அவனுடைய கண்கள் சிவந்து தீயைக்கக்கின. பெரிய தொரு பெருமூச்சினை விட்டான். திகைப்புக் கொண்ட நெஞ்சத்தை உடையவனாய் வரைந்த ஓவியம் போல் காணப்பட்டான்.

சினங்கொண்ட இராவணன்

இலக்குவன் உயிர் பெற்று எழுந்து விட்டான் என்பது மட்டு மல்லாமல் தன்னுடைய மிக்க வலிமை பொருந்திய மூலபலப் படையும் முற்றாக அழிந்தொழிந்து விட்டதைக் கேட்டதும் அவனுடைய கோபம் பன்மடங்காகியது. எஞ்சியிருக்கும் தனது அசுரப்படைகளை ஒன்று சேர்க்குமாறு பணித்தான். போர்க்களம் செல்வதற்கு ஆயத்தமானான். தன்னுடைய தேரினைக் கொண்டுவருமாறு கட்டளை யிட்டான். தேருக்கு வேண்டிய பூஜைகளை செய்து வழிபட்டு, போர்க்கோலம் பூண்டு, தேரினில் ஏறி போர்க்களம் புகுந்தான்.

இராவணன் மீண்டும் போர்க்கோலம் பூண்டு வருவதை முன்னதாகவே அறிந்து கொண்ட விபீடணன், இராமபிரானிடம் சென்று நிலைமையை விளக்கினார். அரக்கர் படையினைக் கண்டு மீண்டும் வானரப்படையினர் அஞ்சி நடுங்கினர். உடனடியாக அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கி, உற்சாக மூட்டுமாறு இராமபிரானை அவர் வேண் டிக் கொண்டார்.

இராவணனின் போர்க்கோலம் கண்ட தேவர்கள், "இராவணன் இம்முறை மிகவும் மூர்க்கத்தனமாக இராமபிரானின் அணியினைத் தாக்கப் போகிறான்" என்று அஞ்சினர். சிவபிரானிடம் ஒடோடிச் சென்று நிலைமையை விளக்கி, இராமபிரானுக்கு ஒர் இரதத்தினை வழங்கி அருளுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். சிவபெருமான் இந்திரனை அழைத்து, உடனடியாக ஒருதேரினைக் கொண்டு வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். மாலி என்னும் தேர்ப்பாகன் ஒப்பற்ற ஒரு மகத்தான தேரைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இந்திரன் அனுப்பிய இரதம்

வானுலகில் இருந்து மிகச் சிறப்பானதோர் இரதம் இறங்கி வருவதைக் கண்டு, வானரவீரர்கள் அச்சம் நீங்கியவர்களாக, மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு ஆரவாரம் செய்தனர். இராமபிரான் முறைப்படி தேருக் குரிய பூஜைகளைச் செய்து முடித்தார். தம்பி இலக்குமணனை அழைத்து ஆரத் தழுவினார். அதே போன்று விபீடணர் ஆஞ்சநேயர், சுக்கிரீவன் ஆகியோரையும் ஆலிங்கனம் செய்த பின்னர் தேரில் ஏறிக்கொண்டார். ஜெயம்" என்ற "பலீ ராம மந்திரம் எல்லோருடைய வாய்களிலும் தவழ்ந்தது. வான்முட்ட எழுந்து எதிரொலித்த அந்த ஓசை கேட்டு, அரக்க வீரர்கள் அரண்டனர். பலர், "இனிமேல் நாம் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது" என்று கருதியவர்களாக போர்க்களத்தில் நின்று பின்வாங்கி ஒடலாயினர்.

இராமபிரான் இராவணனுடன் நேரடியாகவே பொருதுவதற்குப் புறப்பட்டார். இதைக் கண்ட இராவணன் தன் அருகில் நின்ற மகோதரன் என்னும் தளபதியை அழைத்து, "நான் இராமனுடன் போரிட்டு அவனை வதம் செய்வேன். நீ இலக்குவனை இலக்கு வைத்துப் போரிட்டு அவனை இராமனின் துணைக்கு வராமல் தடுப்பாயாக" என்று ஏவினான். மகோதரன் வருவதைக் கண்ட் இராமபிரான் பல கணைகளை ஒன்ற ாகச் சேர்த்து அவன் மீது வீசினார். மகோதரனுடைய அங்கங்கள் அனைத்தும் துண்டாடப்பட்டு வீழ்ந்ததும் அவன் இறந்தான். இதனைக் கண்ட இராவணன் அதிர்ந்து போனான். இதனைத் தொடர்ந்து இர ாமபிரானுக்கும், இராவணனுக்கும் நேரடியான யுத்தம் தொடங்கியது.

இராவணன் எய்த ஓர் அம்பானது இராமபிரான் ஏறிவந்த தேரின் மீது பறந்து கொண்டிருந்த இடி அடையாளமிடப்பட்ட கொடியைத் தாக்கிவீழ்த்தியது. மற்றுமொரு கணை தேர்ச்சாரதியான மாலியின் மார்பைத் துளைத்தது.

இராமபிரானும் இராவணனும் தொடர்ந்து வீசிய கணைகளால் இருதரப்புப் படையினரும் தாக்குண்டு தரையில் வீழ்ந்தனர். தன்னைப் போன்ற ஒரு வீரன் மூவுலகிலும் கிடையாது என்று மமதை கொண்டி ருந்த இராவணன், இராமபிரானது போராற்றலைக் கண்டு வியந்தான். அவனும் சளைக்காமல் தெய்வீகக் கணைகளைப் புயல் போல் வீசினான்.

சாகா வரம் பெற்ற இராவணன், அவ்வரத்தைப் பெற்றபோது,

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

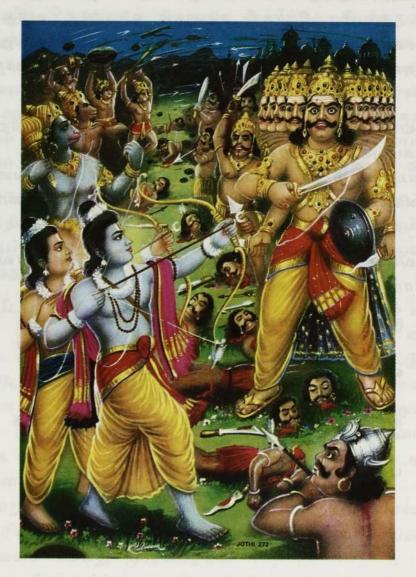
முனிவர்களாலும் மற்றும் ஏனை தேவர்களாலும் மூவர்களாலும் யோராலும் தனக்கு அழிவு ஏற்படக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் மனிதர்களாய்ப் பிறந்த எவராலும் அழிவு ஏற்படக்கூடாது என்ற வரத்தினைப் பெற ஏனோ மறந்து விட்டான். இதுவே அவனுடைய அம்சமாகப் போய்விட்டது. இராமபிரான் இறுதியை நிர்ணயிக்கும் கருதப்பட்டாலும், அவர் ஒருதாயின் அவதாரமாகக் திருமாலின் வயிற்றில் பிறந்தவர் ஆவர். தான்விட்ட தவறினை இராவணனால் அப்போது உணரமுடியவில்லை. இதனால் தான் எவராலும் தன்னை அழிக்க முடியாது என்று ஆணவம் கொண்டவனாகப் போரிட்டான். பொருந்திய தெய்வீகக் கணைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக പலிமை இராமபிரானை நோக்கி ஏவிய வண்ணம் இருந்தான். அவை எதுவுமே இராம பிரானை அணுக முடியவில்லை. பல கணைகள் இராமபிரான் அருகில் பாய்ந்து வந்து அவருடைய தாளினைத்தொட்டு வணங்கிய பின்னர் மறைந்து விட்டன.

வேறு கணைகள் விரைந்து வரும்போது அவற்றை முறியடிக்கும் சக்தியுடைய மாற்றுக் கணைகளை இராமபிரான் வீசி, அவற்றை செயலி ழக்கச் செய்தார்.

இராமபிரான் தக்க மந்திரங்களை மனத்தில் உச்சாடனம் செய்து ஒரு கணையை ஏவினார். அது இராவணனின் தலை ஒன்றினை அவனு டைய உடலிருந்து பெயர்த்து வெகு தொலைவில் வீசியது. ஆனால் அடுத்த கணமே புதியதொரு தலைமுளைத்துக் கொண்டது. இவ்வாறு பலதடவைகள் தலைகள் கொய்யப்பட்டு புதிய புதிய தலைகள் முளைத்துக் கொண்டிருந்தன. இதனால் கடும் கோபம் உற்ற இராமபிரான் பல்லாயிர க்கணக்கான அம்புகளை எய்து இராவணன் உடல் அனைத்தும் பாய்வதற்கேற்ற படி ஏவினர். இராவணன் உடலெங்கும் குருதி கொட்ட பெருமலை சரிந்தது போல் வீழ்ந்தான்.

மாண்டான் எனக் கேட்ட மண்டோதரி மாண்டாள்!

இராமபிரான் வீசிய கணையானது அரக்கர்கோன் இலங் காதிபதி–இராவணேசனின் உடலில் எண்ணற்ற ரணங்களை ஏற்படுத்தி, குருதிக்கடல் பெருக்கெடுத்தோட அவனைத் தரையில் சாய்த்தது. இத்தகையதோர் சந்தர்ப்பத்தை எண்ணித் தவமிருந்த தேவர்களின் உள்ளத்தில் பெருமகிழ்ச்சிப் புயலை உருவாக்கியது. இராவணனின் கொடுமைகளால் பல்லாண்டுகள் துன்புற்றுத் தவித்த தவசிகளின்

சிந்தையை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தால் குளிப்பாட்டியது. மூவுலகிலும் இராவ ணனுடைய ஆணை இல்லாமல் இது காலவரைகாலமும் மூச்சு விடக்கூட முடியாது தவித்த மாந்தர் அனைவரும், இராவணன் வீழ்ந்த தகவல் அறிந்து துள்ளிக்கூத்தாடினர்.

இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவன் ஆஞ்சநேயரின் தோளில் இருந்து துள்ளிக்குதித்தார். வானரர்க்கு அரசனான சுக்கிரீவன் வான் முட்டப் பாய்ந்து, மேகத்தைத் தாவி மீண்டும் தரையில் குதித்தான். வாலி மகன் அங்கதன் ஆடிப்பாடி ஆகாயத்தில் தாவிப் பாய்ந்தான். ஆஞ்சநேயர் அடக்க ஒடுக்கமாக இராமமந்திரத்தை ஜெபித்த வண்ணம் இராமபிரானைநோக்கி நடக்கலானார். விபீடணர் ஆஞ்சநேயரை பின்தொடர ஏனையோரும் இராமபிரானை நோக்கி நடந்தனர். தேவர்கள் வானிலிருந்நு பொழிந்த பூ மழையில் மிதந்தவராக இராம பிரான் இருகைகளையும் கூப்பிய வண்ணம் கதிரவனை நோக்கிப் பிரார்த்தித்து நின்றிந்தார். அவரை நோக்கி சகலரும் விரைந்து வந்து பணிந்து நின்றின். கண்களைத் திறந்த இராமபிரான் தனது வலது கரத்தை உயர்த்தி அனைவரையும் அமைதியைக் கடைப்பிடிக்குமாறு சைகை செய்தார்.

இராவணன் தன்னை எவரும் அழிக்கக்கூடாது என்ற வரத்தை படைத்தற் கடவுளாகிய பிரம்மதேவரிடம் பெற்றிருந்தான். அதன்படி மூன்று கோடி வாழ் நாட்களை மகிழ்ச்சியுடனே கழித்தவன், ஆனால் இன்று மானிடனாக அவதரித்த இராமபிரானின் வாளியினால் வீழ்ந்து மடிந்தான்.

இராவணன் வீழ்ந்து மடிந்த தன்மையை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்ப நாட்டாழ்வார் இவ்வாறு காட்டுகிறார்;

> முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய பெருந் தவமும் முதல்வன் முன் நாள் எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக் கொடுத்த வரமும் ஏனைத் திக்கோடும் உலகு அனைத்தும் செருக்கடந்த புய வலியும் தின்று மார்பில் புக்கு ஓடி உயிர் பருகிப்புறம் போயிற்று இராகவன் தன் புனித வாளி. (யுத்தகாண்டம்)

பொருள்:

இராமபிரான் எய்த புனிதத் தன்மை வாய்ந்த அம்பானது இராவ ணனுடைய உடலில் புகுந்து அவனுடைய உயிரைப் பறித்து சென்றது. இதனால் இராவணன் செய்த பெருமை மிக்க தவத்தினால், "தேவர்களில் எத்தகைய புகழ் பூத்தவர்களாலும் உன்னை வெல்ல முடியாது," என்று பிரம்மதேவன் முன்னாளில் கொடுத்த வரத்தையும் மூன்று கோடிநாட்கள் வாழ்ந்த பெருமை பொருந்திய வாழ்க்கையையும், திசைகளைத் தாங்கும் யானைகளுடன் பொருதி வென்ற பெருமை மிக்க தோள்களையும் ஒன்றாகவே சிதைத்தொழிக்கும் தன்மையினதான இராமபிரானின் கணையானது இராவணனுடைய உடலில் புகுந்து உயிரைக் குடித்தது.

விபீடணரின் துயரம்

இராமபிரான் இராவணன் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்தை நெருங்கி வந்தார். மேருமலையானது செங்கடலில் வீழ்ந்து கிடப்பது போல் குருதிக்கடலில் இராவணனுடைய உடல் வீழ்ந்து கிடந்தது. ஒரு கண நேரம் அச்சடலத்தின் அருகில் நின்று தன்கண்களை CLP LQ இரா வணனுக்காக மௌனாஞ்சலி செலுத்தினார். எத்தகைய நிலையிலும் தன் பிடிவாதத்தை விட்டுக்கொடுக்காத மாவீரன் இவன்; தனக்குப் பேரழிவு வரப்போகிறது என்பதை நன்றாக உணர்ந்திருந்தும் பின் வாங்காமல் நின்று போரிட்டு மார்பிலே விழுப்புண் தாங்கி வீழ்ந்து கிடக்கிறான், என்று வியந்து பாராட்டியது அவருடைய உள்ளம்.

அப்போதுதான் அவர் அருகில் விம்மல் சத்தம் கேட்டது. தனது வலப்புரத்தில் விபீடணர் சிறுகுழந்தைபோல் நின்று தேம்பித் தேம்பி அழுவதைப் பார்த்தார். அவரை அரவணைத்து முதுகைத் தடவி ஆறுதலஷித்தார் இராமபிரான்.

"விபீடணா! மண்ணில் பிறந்தவர் எவரும் ஒருநாள் மண்ணுக்கே இரையாக வேண்டியவர்; இதில் உமக்கோ எமக்கோ விதிவிலக்குக் கிடையாது. சாகாவரம் என்பது ஒருவர் சாகும் வரை மட்டுமே நிலைத் திருப்பது போலாகும். வீழ்ந்து விட்ட இந்த வீரன் மீது நாம் வைத்திருந்த வெறுப்புணர்வு விடைபெற்று விட்டது. உமது அண்ணனுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்வதற்கு அவருடைய உதிரத் தில் பிறந்த எவருமே உயிருடன் இல்லை. இராவணனுடைய சகஉதிரச் செல்வமான உமக்கே அந்த உரிமை இன்று இருக்கிறது. கவலையை மறந்து வெறுப்புணர்ச்சியை நீக்கி வீழ்ந்து விட்ட இந்த வீரனின் உடலை இலங்காபுரிக்கு எடுத்துச் சென்று வேதமுறைப்படி செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து முடிப்பீராக!"

மண்டோதரி

இராவணன், தனது குலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப "அரக்க குணம்" படைத்தவனாக இருந்தபோதிலும் அவனுடைய தர்மபத்தினியான –

மயன் மகள் மண்டோதரி ஒரு பதிவிரதை. கணவனையே கண்கண்ட தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டவள். தன் கணவனைக் கைப்பிடித்த நாள் முதல் கணவனின் சொல்லுக்கு மறுவார்த்தை எதுவும் பேசி அறியா தவள். துன்மார்க்க சீலனாக தன் கணவன் அலைந்த போதும் அதனை யிட்டு தன்கணவனை வினவுவதற்கு எண்ணாதவள். சீதாப்பிர ாட்டியாரை சிறைப்பிடித்து வந்தபோதும் கூட அது தவறு என்று தும் தன் கணவனிடம் அதனையொட்டி மனதாரத் தெரிந் P(历 வார்த்தையும் கேளாதவள். அவள் முகத்தில் சினமோ சந்தேகக் குற தன்மையோ, பிரதிபலிப்பதை இராவணன் ЭСШП, சலிப்புத் எக்காலத்திலும் கண்டிருக்க மாட்டான்.

இராமபிரானுடன் போரிடுவதற்கு இறுதியாக இராவணன் புற ப் பட்டபோது, அவனுக்கு வீரத்திலகமிட்டு வழியனுப்பி வைத்தவள்; ஆனால் அப்போதே அவளுக்கு, "இதுவே தன் கணவனை உயிருடன் காணும் இறுதி நாள்" என்று உளமாரத் தெரிந்து விட்டது. போர்க் கோலமுடன் புறப்பட்டுப் போகும் தன் கணவனுக்கு தன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்வது அழகல்ல என்பதால் அடங்கி நடந்தாள். அந்தப்புரம் சென்று அங்கிருந்த சிவன் கோயில் வாயிலில் நின்று கண்களை மூடிய வண்ணம் தியானத்தில் ஆழ்ந்தாள். அன்ன ஆகாரம் எதுவும் அன்று அவள் அருந்தவில்லை.

போர்க்களத்தில் இராவணன் உயிர்நீத்த அதே கணமே மண்டோ தரியின் ஆவி துடித்தது. அவள் மணாளன் இறந்து விட்டான் என்ற செய்தி வருமுன்னே அந்தப் பத்தினியின் உணர்வில் உண்மை புகுந்து விட்டது.

அவளது உள்ளுணர்வு தன் கணவன் உயிர் பிரிந்து விட்டது என்று அறிவுறுத்தியது. ஆலயத்தில் இருந்து வாயுவேகத்தில் அவள் உடல் கணவன் சடலம் கிடந்த இடத்திற்கு மிதந்து சென்று. கணவனுக்கு முன் தம் உயிர் பிரிய வேண்டும். விதவை வசனத்தைத் தாங்கிய வண்ணம் பூவுலகில் வாழக்கூடாது என்று தான் எந்தப் பெண்ணும் விரும்புவாள். ஆனால் தனக்கு முன்னே துணைபோய் விட்டதே என்ற எண்ணம் மேலோங்க, கண்களில் கண்ணீர் கடலாகக் கொட்ட கணவ னின் உயிரற்ற உடல் மீது வீழ்ந்தாள். அக்கணமே அப்பத்தினியின் உயிர் பிரிந்து கணவனுடைய உயிருடன் சங்கமமாகியது.

இலங்கை மாநகரின்கண்ணிருந்த அரக்க மாந்தர் அனைவருக்கும் தங்கள் தலைவன் வீழ்ந்து மடிந்த செய்தி எட்டியதும் அத்தனை பேரும் ஒலமிட்ட வண்ணம் ஒடோடி வந்து இராவணனின் உடலை மொய்த்தனர். காவலர்கள் பெரும்பாடுபட்டு மாந்தர்களை அப்புறப் படுத்திவிட்டு இருவருடைய சடலங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நகருக்குள் புகுந்தனர்.

இறுதிச் சடங்கு

விபீடணர் தனது அண்ணனுக்கும் அவருடன் உடன் கட்டை ஏறாமலே உயிர் நீத்த அண்ணிக்கும் ஒரு பெரும் சிதையை அமைக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார் அரக்கவேதியர்கள் பலர் வந்து உரிய முறைப் படி இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். ஆற்றொணாத் துயருடன் விபீடணர் சிதைக்குத் தீமூட்டினார். இருவருடைய சடலங்க ளையும் அக்கினிதேவன் தன்னோடு அணைத்து வான்மண்டலத்தில் பரவச் செய்தான்.

இறுதிக் கடன்கள் யாவற்றையும் பழுதற முறைப்படி முடித்துவிட்ட விபீடணர் ஆஞ்சநேயர், சுக்கிரீவன், அங்கதன், ஜாம்பவன், முதலானோர் தொடர்ந்து வர இராமபிரானை வந்து வணங்கினர்.

இராமபிரான் விபீடணரை அணைத்தவராக அறிவுரைகள் பலவற றை ஆய்ந்து கூறினார். இலக்குமணனை அழைத்து, விபீடணரை ஏனையோருடன் இலங்கை மாநகருக்கு அழைத்துச் சென்று இலங்கை வேந்தனாக மகுடம் சூட்டி விட்டு வருமாறு பணித்தார்.

நகரில் சூழ்ந்திருந்த சோக மேகம் மெல்ல விலகியது. அடுத்த நாள் பொழுது அனைவருக்கும் பரவசமூட்டும் நாளாக மலர்ந்தது. இலங்காபுரி மாமன்னனாக விபீடணர் அரியணையில் ஏறி அமர்ந்தார். வேதியர்கள் வேதம் முழங்க இளைய பெருமாளாகிய இலக்குவன் விபீடணரது தலையிலே கிரீடத்தைச் சூட்டினார்.

எதிர்பார்ப்பு ம் ஏமாற்றமும்

இராமபிரானின் ஆணைப்படி, விபீடணரை இலக்குவன் இலங்கா புரியின் அரியணையில் வீற்றிருக்க வைத்து, அவருடைய சிரசில் நவரத் தினங்கள் அளவுப் பரிமாணத்துடன் பதித்த தங்க முடியினைச் சூட்டினார். இராவணனின் மறைவினாலும் அவன் தர்ம பத்தினி மண்டோதரியின் இறப்பினாலும் துயரடைந்த அரக்க மக்கள், தங்கள் கவலையை மறந்தனர். துன்பத்தின் சுவடே தெரியாமல் அனைவரும் இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கினர்.

முடிசூட்டு விழா முடிவடைந்ததும் தனது அரியணையிலிருந்து இறங்கிய விபீடணர், இளைய பெருமாள் இலக்குவனின் தாளினைத் தொட்டு வணங்கினார். இலக்குவன் அவரைத் தூக்கி நிறுத்தி அணைத் துக் கொண்டார். இலக்குவனை இருகைகளாலும் பிடித்து இழுத்துச் சென்ற விபீடணர் அவரைத் தனது சிம்மாசனத்தில் அமரச் செய்தார். "பெருமதிப்புக்குரிய இளைய பெருமாளே! யான் அண்ணன் இராமச் சந்திர மூர்த்தியின் தாள் பணிந்து எனது நன்றிக் கடனைத் தீர்த்து வரவேண்டும். அதுவரை தாங்களே இந்நாட்டின் அரச பரிபாலனத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!"

இவ்வாறு விபீடணர் கூறியதும் சபையிலிருந்த அரக்கப் பிர முகர்கள் அனைவரும் பெரு வியப்புடன், பெரு மகிழ்வினை வெளிக் காட்டினர்.

> விலங்கன் நாண மிடைதரு தோளினாய் இலங்கை மா நகர் யான் வரும் எல்லை நீ கலங்கா நெடுங்காவல் இயற்று எனா அலங்கல் வீரன் அடி இணை எய்தினான். யுத்த காண்டம் 432)

பொருள்:

"பெருமலையும் நானும் வண்ணம் மாபெரும் அளவுடையதும் வலிமையுடையதுமான தோள்களை யுடையவனே! யான் இராம பிரானிடம் சென்று என் நன்றிக் கடனைத் தீர்த்துவிட்டு இங்கு வந்து சேரும் வரை இந்த இலங்கை வள நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை எத்தகைய கலக்கமுமில்லாமல் ஏற்று நடத்த வேண்டுகிறேன்." என்று கூறிய வண்ணம் இளவலிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஒப்படைத்துவிட்டு வெற்றிவாகை சூடிய இராமபிரானிடம் சென்று அவர்தம் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார்.

மாமன்னனுக்குரிய மரியாதை

முடிபுனைந்து கொண்ட மறுகணமே தன் இருப்பிடத்தை நாடி ஓடோடி வந்த விபீடணரைக் கண்ட இராமபிரான் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். அவரும் வேகமாக நடந்து முன்னேறி வரலானார். தன்னைக் கண்டு இராமபிரான் எழுந்து வருவதைக் கண்ட விபீடணர் துணுக்குற்றார். அவருடைய கால்கள் மனோ வேகத்திலும் வேகமாக ஓடி வந்தன. அண்ணலை நெருங்கியதும் விபீடணர் சாஷ்டாங்கமாக இராமபிரானின் பாதங்களில் வீழ்ந்து கதறினார்.

"அண்ணலே! அற்பத்தனமான செயல்களுக்கே உரித்துடைய அர க்கர் குலத்தவனான என்னைக் கண்டு தாங்கள் தங்கள் இருக்கையை விட்டு எழுந்து ஒடிவரலாமா? தங்கள் பூப்போன்ற புனிதப் பொற் பாதம் இம்மண்ணிலே எனக்காகப் படலாமா?" என்று விம்மி விம்மி அழுதவாறு விபீடணர் கேட்டார். புன்முறுவல் பூத்த முகத்தினரான இராமபிரான் இவ்வாறு பதிலளித்தார்;

"விபீடண மாமன்னரே!நீர் எமது தம்பி தான்! ஆனால் பல்வளமும் பல்கிப் பெருகி வாழும் இலங்கை வளநாட்டின் இணையற்ற தலைவன். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு சாமானியன். என்றோ ஒரு நாள் நான் இளவரசுப் பட்டம் புனைவதற்குரிய ஆயத்தங்கள் மட்டுமே நடைபெற்றன. ஆனால் அப்பதவிக்கே இலாயக்கற்றவனாகிவிட்டேன். ஒரு மாமன்னவனுக்கு முன்னே இந்தச் சாமானியன் அமர்ந்திருப்பது நியாயமில்லை அல்லவா...? என்று கூறி முடிப்பதற்கு முன்னரே இராமபிரானுடைய வாயிலிருந்து வேறு வார்த்தைகள் உதிர்வதற்கு முன்னரே அவருடைய வாயினைத் தன் கையினால் பொத்திக் கொண்டார் விபீடணர்.

இந்த நிலையில் விபீடணரின் கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பும் நோக்குடன் இராமபிரான், அங்கு அப்போது தான் வந்து சேர்ந்த ஆஞ்சநேயரை தன்னருகில் வருமாறு அழைத்தார். அவரும் ஓடோடி அருகில் வந்து வாய்புதைத்து நின்றார்.

"மாருதி! உமக்கும் ஒரு பணி உண்டு! ஜானகியிடம் போய், இராவணன் ஆட்சி முடிந்து விட்டது. இந்த நாட்டின் நீதியும் தர்மமும் நிலைபெற்று விளங்குவதற்குரிய ஆட்சி மலர்ந்து விட்டது. ஆகவே என்னி டம் வருவதற்கு ஆயத்தமாகும்படி கூறவேண்டும்," என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

மாதாவிடம் வந்த மாருதி

அசோக வனத்தில் சீதாப்பிராட்டியார் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டார். விபீடணர் மகள் திரிசடை மூலம் போர்க்களப் புதினங் களைக் கேள்விப்பட்டு, தன் கணவரிடமிருந்து எப்போது அழைப்பு வரும் என்று காத்திருந்த பிராட்டியார் காதில் "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரம் கேட்டது. தான் நினைத்தபடி தனக்கு அழைப்பு வருகி றது என்று அவருடைய மகிழ்ச்சி பன்மடங்காகப் பெருகியது.

சற்று நேரத்தில் ஆஞ்சநேயர், ஒடோடி வந்து பிராட்டியாரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தார். "அன்னையே! அன்றுநான் கூறியபடி அண்ணல் இராமச்சந்திரப் பிரபு அரக்கர் தலைவனை சங்காரம் செய்து விட்டார். ஞானக்கடலாம் அந்தப் பரம் பொருளைத்தாங்கள் சென்று அடையக் காலம் வந்து விட்டது. தாங்கள் அங்கு செல்வதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும்படி கூறுமாறு அண்ணல் எனக்கு ஆணையிட்டார்!" என்று பக்தி ததும்பக் கூறினார்.

பிராட்டியார் அனுமனை வாழ்த்தி விட்டு, "மாருதி! அன்று நான் என்னுயிரை மாய்த்து விடத் துணிந்து நின்றபோது என்னை ஒடோடி வந்து தடுத்தீர்! நீர் அன்று கூறியபடி ஒரு மாத காலத்துள் எனக்கு விமோசனம் அளித்து விட்டீர்! ஆனால் நீரே என்னை அண்ண லிடம் அழைத்துச் செல்லலாகாது? என்னை அழைத்து வருமாறு அவர் ஏன் உம்மிடம் கூறவில்லை?" என்று வினவினார்.

இவ்வினாவுக்கு விடை அளிக்க மாருதியால் முடியவில்லை! "அன்னையே! அண்ணல் எனக்கிட்ட கட்டளைப்படிதான் நான் தங்க ளிடம் வந்தேன். தங்களை நான் அழைத்து வரவேண்டும் என்று அவர் என்னிடம் கூறவில்லை!" என்றார்.

ஆஞ்சநேயரின் பார்வை, அசோகவனத்தின் மூலை முடுக்கெங்கும் சோகமே உருவாக நின்றிருந்த அரக்கியர்களின் மீது திரும்பியது. அவருடைய முகத்தில் கோபக்கனல் வீசியது. பிராட்டியாரை நோக்கி அவர், அன்னையே! இக்கொடிய அரக்கியர்கள் தானே தங்களை மிகக் கொடுமையாக வதைத்தவர்கள்? இவர்களை இப்போதே நசுக்கி அழித்து விடவேண்டும். ஆணையிடுங்கள்! துன்மார்க்க நெறியில் நின்றுழலும் இக் கொடியவர்களை இந்த நொடியிலேயே நொறுக்கி விடுகிறேன்!" என்று கூறினார்.

தண்டிக்கலாகாது

இதைக்கேட்ட பிராட்டியார், "ஆஞ்சநேயா! இவர்கள் எதுவுமே

இராமாயணம்

அறியாத அப்பாவிகள். தங்கள் தலைவன் இட்ட கட்டளை எத்தகைய அதர்மம் கொண்டதாக இருந்தாலும் அதனை உடனடியாக நிறை வேற்றுபவர்கள். அவர்கள் கடமையுணர்வு கொண்டவர்கள். ஆகவே அவர்களைத் தண்டிக்க நினைப்பது தர்மமாகாது. அவர்கள் ஒரு வகையில் போற்றுதற்குரியவர்கள்" என்றார். அனுமனும் சினம் நீங்கி அமைதியானார். சீதாப்பிராட்டியார் தங்களைப் பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அரக்கியரும் அன்னையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து, தங்களை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

இராமபிரான் விபீடணரை அழைத்து அவருக்கு ஒரு ஆணை பிறப்பித்தார். "மாமன்னரே! தாங்கள் இந்நாட்டின் மன்னர் என்ற தகுதியைப் பெற்றுள்ளமையினால் தாங்களே சென்று இராவணன் என்னும் மாமன்னனால் சிறை வைக்கப்பட்ட சீதாப்பிராட்டியாரை உரிய அலங்காரங்களுடன் அழைத்து வருக!" என்றார்.

இவ்வாறு இராமபிரான் கூறும்போது அவருடைய முகத்தில் அதுவரை காணப்படாத சோகம் படர்ந்தது. அத்துடன் அவர் சற்றுக் கடுகடுப்பாகவும் காணப்பட்டார். அன்னவரின் திடீர் மாற்றம் விபீடணரையும் அங்கு நின்றிருந்த ஏனையோரையும் சற்றுக் கலக்கியது.

B

Ó

ð

விபீடணர் விரைவாகச் சென்று பிராட்டியாரை வணங்கி நின்றனர். இராமபிரான் தனக்கிட்ட கட்டளையையும் கூறினார். ஆனால் அலங்காரம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை. தான் அப்போதிருந்த நிலையிலேயே புறப்படச் சித்தமானார். ஆனால் தேவலோக கன்னியர்களான திலோத்தமை, அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை ஆகியோர் சகலவித அலங்காரப் பொருட்களுடனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அலங்காரங்கள் எதையும் பூண மறுத்த பிராட்டியாரை அந்தத் தேவ மகளிர் நீராட்டி விட்டனர்.

பிராட்டியார் மெல்ல நடந்து இராமபிரானை நெருங்கினார். பெருமகிழ்வோடு தன்னை ஆவலுடன் வரவேற்பார் என்று எண்ணினார். ஆனால் இராமபிரானின் முகத்தில் தோன்றிய விசித்திரமான உணர்வு பிராட்டியாரைத் திக்கு முக்காட வைத்து விட்டது. விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்து விட்டார்.

சோதியாய்த் திகழ்ந்த சீதை

இராமபிரானின் முகம், அவர்தம் அகத்தின் கொந்தளிப்பினைத் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டியது. தன்னைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் வரவேற்பார் அண்ணல், என்றுதான் பிராட்டியார் பெரிதும் எதிர்பார்த்தார். அவருடைய மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கப் போவதாக அன்னை அப்போது அகமகிழ்வுடன் இருந்தார். ஆனால் அண்ணலின் முகத்தில் அப்போது கண்ட கடுமைத் தன்மையை பிராட்டியார் முன்னெப்பொழுதும் கண்டதேயில்லை. எப்போதும் சாந்த சொரூபியாகவே அவர் காணப்படுவார்.

பிராட்டியார் மட்டுமல்ல, அங்கு அப்போது திரண்டு நின்ற அனைவருக்குமே இராமபிரானின் அப்போதைய தோற்றம் பெருவியப்பைத் தந்தது. வானரர், விபீடணருடன் வந்திருந்த அசுரர் ஆகியோரை விட வானவர்களும் முனிவர்களும் கூட இராமபிரானைக் காண அங்கு வந்து குழுமியிருந்தனர். தங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக இராமபிரான், சினம் கொண்டவராகவும் அதே நேரத்தில் விவரிக்க முடியாத சோகத்தில் திளைத்தவராகவும் காணப்பட்டமையினால் எல்லோரும் திகைப்புற்றிருந்தனர்.

சீதாப்பிராட்டியார் தனது கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடிய தண்ணீர்க் கடலை தனது முந்தானையால் துடைத்து விட்டு இராம பிரானின் தாள்களில் வீழ்ந்தார். ஆனால் இராமபிரானோ தன் பாதங்களை பிராட்டியார் தீண்டி விடாதவாறு அப்பால் விலகிக் கொண்டார்.

பிராட்டியாரின் பரிதவிப்பு

இச்செயல் பிராட்டியாரை மேலும் துயர சாகரத்தில் அமிழ்த்தியது. வேதனை தாங்காது தவித்தார்.

பிராட்டியாரைப் பார்க்காமலே வேறு புறம் திரும்பியவாறு இராம பிரான், "இவ்வாளவு காலமும் காமுகனான அரக்கர் தலைவனான இராவணனின் ஆதரவில் வாழ்ந்தவள் நீ! ஆகவே உன்னை உத்தமி, பத்தினி, பதிவிரதை, என்று ஏற்றுக் கொள்ள என் மனம் ஒப்பவில்லை. பிறன் மனையில் ஒரு நாள் தானும் வாழ்ந்த எந்த ஸ்திரியையும் எந்த ஆடவனும் ஏற்க மாட்டான். நீயோ பல நாட்கள் உன்மீது காமுற்று அழைத்துச் சென்றவனின் அனுசரணையுடன் வாழ்ந்திருக்கிறாய்! மனைவியை அபகரித்துச் சென்றவனை பழிவாங்கும் பொருட்டே இங்கு படை நடத்தி வந்தேன்! மனையாளை அபகரித்துச் சென்றவனை அழித்தேன். அத்துடன் என் கடமை முடிந்தது. உண்மையில் நீ கற்பு நெறி தவறாதவளாக இருந்தால், உன்மீது ஆசை வைத்தவன் உன்னை அழைத்துச் சென்ற அன்றே உயிர் மாய்த்திருக்க வேண்டும்! ஆனால் இத்தனை காலம் நீ சுகமாகவே வாழ்ந்திருக்கிறாய். ஆகவே உனக்கு உகந்த இடம் தேடிச் சென்றுவிடு!" என்று தீயாகச் சுட்டுவிடும் சொற் களால் சீதாப்பிராட்டியாரைச் சுட்டுத் தீய்த்தார்.

பிராட்டியார் இச் சொற்களால் செயலற்று நின்றார். சற்று நேரம் சுயநினைவை இழந்தார். தான் காண்பது கனவா நனவா என்பதை நிர்ணயித்துக் கொள்ள முடியாமல் தவிர்த்தார். தழுதழுத்த குரலில் பின்வருமாறு கூறினார்.

"பிரபு! நான் எப்பாவமும் அறியாதவள். மனதால் கூட மாற் றானை நினைத்தவளல்ல. கற்பறத்தினின்றும் நான் பிறழவில்லை. என் தன்மையை முற்றுமுழுதாக அறிந்த தாங்களே என்மீது சந்தேகப் படலாமா?

அன்று மாருதி, என்னிடம் வரும்போது, நான் என் உயிரைப் எனக்களித்த அவர் தானிருந்தேன். நோக்கத்துடன் போக்கும் வாக்குறுதிக்கு அமைய ஒரு மாதத்துக்குள் தாங்கள் வந்து என்னைச் வைத்திருக்கப் போவதில்லை நான் உயிர் சிறை மீட்காவிட்டால், என்று தங்களிடம் கூறிவிடுமாறு தெரிவித்தேன். இவ்வேண்டுகோளை தூதனான மாருதி தங்களுக்குக் கூறியிருப்பார். தங்கள் நிச்சயம் அவ்வாறிருந்தும் என் கற்பறத்தின் மீது தாங்கள் ஐயப்பட்டு விட்டீர்கள்! ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்ட இந்த நிலையில் தாங்கள் என்னை எனக்கு புகலிடம் வேறில்லை. எனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!" என்று கூறும்போது பிராட்டியாரின் சோக நிலை நீங்கி ஒரு வைராக்கியம் கொண்ட நிலைதான் அவர் குரலில் தொனித்தது.

இலக்குவனின் நிலை

இராமபிரானின் திடீர் மாற்றம் இளைய பெருமாள் இலக்குவனை வெகுவாகப் பாதித்தது. தனது அண்ணனின் கூற்றை இடைமறித்து மறுத்துரைக்க அவர் தொண்டைவரை வந்த வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து வெளிவர மறுத்துவிட்டன. இத்தகைய கொடிய வார்த்தைகள், தான் தெய்வமாகப் போற்றும் அண்ணனின் வாயிலிருந்து தான் உதிர்ந்தனவா, என்ற சந்தேகம் அவரை வாட்டியது. அவருடைய கண்கள் சிவந்து

அவற்றிலிருந்து செந்நீர் தான் சொரிந்தது. தனது முகத்தை வேறு புறம் திருப்பிக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழலானார். அவரைத் தேற்றும் பொருட்டு அவரருகில் வந்து சேர்ந்த அங்கதனின் தோளைப் பற்றிக் கொண்டு தேம்பினார்.

அனைத்தும் அறிந்த ஆஞ்சநேயர்

ஆஞ்சநேயரும் அண்ணலின் சுடுவார்த்தைகளால் ஆரம்பத்தில் சுட்டெரிக்கப்பட்டாராயினும் இராமபிரானின் இத்தகைய கூற்றில் ஏதோ ஒரு பொருள் தொக்கி நிற்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். தெய்வத்திற்கு மேலாக தன்னால் போற்றி வணங்கப்படும் அப்பரம் பொருள், எப்பொருளுமில்லாமல் இப்படியான வார்த்தைகளைப் புகன் றிருக்க முடியாது என்று திடமாக நம்பினார். ஆனால் அங்கு சூழ்ந்திருந்த ஏனையோர் சிந்திக்கவே திராணியற்றவராகக் காணப்பட்டனர்.

இந்நிலையில் சீதாப்பிராட்டியாரின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது. "தம்பி இலக்குமணா! என் கணவரால் சந்தேகிக்கப்படும் இந்த அபலை இனிமேலும் உயிருடன் வாழ்வதில் பொருளில்லை. உடனடியாகத் தீயினை மூட்டும்! தீயுடன் இந்தத் தீய உடலைச் சங்கமித்து விடுகிறேன்! என்று ஆணையே பிறப்பித்தார்.

இலக்குவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக தனது அன்னைக்கு நிகரான பிராட்டியாரின் முகத்தை அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் பார்த்தார். அதே கண்களால் தனது அண்ணனின் முகத்தையும் அப்போது தான் முதன் முதலில் நேருக்கு நேராகப் பார்த்தார். இராம பிரான் தனது கண்களினாலே பிராட்டியார் கேட்டுக் கொண்டபடி தீயினை மூட்டுமாறு இலக்குவனைப் பணித்தார்.

தீக்குளிப்புக்குரிய முறைப்படி விறகுகளை அடுக்கிய இலக்குவன் தீயை மூட்டினார். பிராட்டியாரின் முன் சென்று சைகையினாலேயே அவர் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிவித்தார்.

பிராட்டியார் இரு கைகளையும் கூப்பியவண்ணம் தனது தெய்வமாகிய இராமபிரானை மும்முறை வலம் வந்தார். அதே போல் சுவாலை விட்டெரிந்த தீயினையும் மும்முறை வலம் வந்து பின்னர் தீயினுள் இறங்கினார். இந்தக் காட்சியை இராமபிரானோ இலக்குவனோ நேரடியாகப் பார்க்காமல் வேறு புறம் தம் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டனர். ஆனால் ஒரே ஒருவர் மட்டும் இக்காட்சியை புன்முறுவலுடனும் பயபக்தியுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்தான் இராமபிரானின் உள்ளக் கிடக்கையை பூரணமாக உணர்ந்த ஆஞ்சநேயர்! கொழுந்துவிட்டெரிந்த தீ, சீதாப்பிராட்டியார் அதனுள் இற ங்கியதும் மேலும் உயர்ந்து பெரும் சுவாலையாக விரிந்தது. வானில் இடிபோன்ற பேரொலி எழுந்து எங்கும் எதிரொலித்தது. பூமியும் ஒருகணம் நடுங்கியது. காற்றும் பயல் போல் பயங்கரமாக வீசியது. அப்போது தான் இராமபிரான் உட்பட அனைவரும் தீயை ஊடுருவிப் பார்த்தனர். தீச்சுவாலையினுள் கூப்பிய கரங்களுடன் சோதி வடிவமாகவே சீதாப்பிராட்டியாரின் திருவருவம் தென்பட்டது, மெல்ல மெல்ல தீச்சுவாலை தணிந்தது, எந்தவிதமான குறையுமின்றி பிராட்டியார் காணப்பட்டார். அதேவேளை அங்கு அக்கினி தேவனும் தோன்றி னார்.

அங்கி யாள் என்னை இவ் வன்னை கற்பு எனும் பொங்கு வெந் தீச்சுடப் பொறுக்கிலாமையால் இங்கு அணைந்தேன் உறும் இயற்கை நோக்கியும் சங்கியா நிற்றியோ எவர்க்கும் சான்றுளாய்! (யுத்த காண்டம் 513)

பொருள்:

"எல்லார்க்கும் சான்றாக நிற்பவனே! தாய் போன்றவளான சீதாப்பிராட்டியாரின் கற்பு நெறியானது தீயாகிய என்னையே சுட்டெரித் தது. அத்துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் நான் தங்களிடம் ஒடி வந்தேன். எல்லாவற்றையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும் எனக்கு நேர்ந்த கதியினைப் பார்த்த பின்னரும் இந்தக் கற்புக்ரசி மீது ஐயம் கொள்ளலாமா?"

அக்கினி பகவான் இராமபிரானிடம் இவ்வாறு எடுத்துரைத்ததும், சீதாப்பிராட்டியாரை வழமையான கருணை மிகுந்த தனது கண்களால் ஏறிட்டு நோக்கினார் இராமபிரான். அப்பார்வையின் பொருளுணர்ந்த பிராட்டியார் அண்ணல் அருகில் வந்தார். அவர் தம் தாள்களைப் பற்றினார். அண்ணலும் அன்னையைத் தூக்கி நிறுத்தி தனது இடப்பாகத்தில் அணைத்துக் கொண்டார். அதுவரை என்ன நடக்குமோ என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அனைவரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந் தனர்.

ஆஞ்சநேயர் தனது இருகைகளையும் மேலே உயர்த்திக் கூப்பிய வண்ணம், "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்த படி இராமபிரான், சீதாப்பிராட்டியார் மற்றும் இளையபெருமாள் ஆகியோரை வலம் வந்தார். ஆஞ்சநேயரைத் தொடர்ந்து, விபீடணர், சுக்கிரீவன், அங்கதன், ஜாம்பவன் ஆகியோரும் மந்திரத்தை ஜெபித்த வண்ணம் ஆஞ்சநேயரைப் பின்தொடர்ந்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் இராமபிரானை வாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றனர். எல்லாரும் கலைந்து சென்ற பின்னர் இலங்காதிபதியான விபீடணர், அண்ணலை வணங்கினார். அத்துடன் வினயமாக ஒரு வேண்டுகோளையும் விடுத்தார். பல நாட்கள் போரில் ஈடுபட்டுக் களைப்புற்றிருந்தமையால் சில நாட்கள் தன்னுடன் இலங்கை மாநகரில் வந்து தங்கி, சிரமபரிகாரம் செய்து தனது விருந்துபசாரத்தினை ஏற்றருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் அவ்வேண்டுகோளினை இராமபிரான் முற்றாக மறுத்துவிட்டார்.

அயோத்தி மாநகரின் அரச பரிபாலனத்தைத் துறவியாகவே மேற்கொண்டுவரும் தனது தம்பி பரதனுக்குத் தான் கொடுத்த காலக் கெடு அன்றைய மாலைப்பொழுதுடன் காலாவதியாகி விடுகிறது. அன்றைய தினம் தான் அயோத்தி மாநகரைச் சென்றடையாவிட்டால் பரதன் தன் உயிரை மாய்த்து விடுவான். ஆகவே அன்றே அயோத்தி மாநகர் சென்றாக வேண்டும் என்றும் கடுவேகத்தில் செல்வதற்கேற்ற தோர் விமானத்தைத் தந்துதவினால் அதுவே பெரும் உதவியாகவிருக்கும் என்றும் விபீடணரிடம் தன்நிலையை இராமபிரான் வெளிப்படுத்தினார்.

பரதனின் பரிதாப நிலை

இராமபிரான் அரக்கர்க்கரசனான விபீடணரிடம் கோரியபடி கண நேரத்தில் புட்பக விமானம் என்ற வானூர்தியை இராமபிரான் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார் விபீடணர். வாயுவேகம் மனோவேகத்திலும் செல்லக்கூடியது அவ்விமானம்.

குலத்தலைவனான குபேரன் நான்முகனான இயக்கர் பிரம்ம தேவனை நோக்கித் தவமியற்றினான். அவனுடைய தவத்தை மெச்சிய பிரம்மதேவன் புட்பகவிமானத்தை குபேரனுக்கு வரமாக அளித்தார். குபேரனிடத்திலிருந்து அவ்விமானத்தை இராவணன் அபகரிக்குக் கொண்டான். தேவர்களும் பார்த்து வியக்கத்தக்க புட்பகவிமானம் மிகப் பிரம்மாண்டமானது. இந்த விமானத்தைக் கண்டதும் உடனடியாக அயோத்திமாநகரை நோக்கிப் புறப்பட இராமபிரான் ஆயத்தமானார். அப்பொழுது அவரைச் சுற்றி நின்ற அரக்கர் கோன் விபீடணர், வானரர் தலைவனான சுக்கிரீவன், வாலிமகன் அங்கதன், கழுகுவேந்தன் சாம்பவான் ஆகியோரை நோக்கி பல அறிவுரைகளைக் கூறினார். அவரவர் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குத் திரும்பி, தத்தமது கடமைகளை செவ்வனே செய்யுமாறு பணித்தார். அரக்கர்களின் அநீதியைக் கடைப்பிடித்து, தர்மநெறி பிறழ்ந்தவர்களை வதம் செய்யத் தனக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தமைக்காக தனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் இராமபிரான்.

சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரினதும் கண்களிலிருந்தும் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடியது. இராமபிரானை விட்டுப் பிரிவது அவர்கள் அனைவருக்கும் பெரும் வேதனையை அளித்தது.

விபீடணர் இராமபிரானுடைய தாளினைப் பற்றினார். அவருடைய கண்களும் பனித்திருந்தன.

"ஐயனே! தங்களை விட்டுப்பிரிதல் எங்களுடைய உயிரையே பிரித்தெடுப்பதற்கு ஒப்பானதாகும். கூடியவர்கள் எப்போதாவது ஒருநாள் பிரியத்தான் வேண்டும் என்பது நியதிதான்! இருப்பினும் தங்களுடன் நாங்களும் அயோத்தி மாநகர் வந்து, தங்களுடைய பட்டாபிஷேகப் பெருவிழாவைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஆகவே கருணை கூர்ந்து தங்களுடன் எங்களையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று இங்குள்ள அனைவரின் சார்பிலும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்!"

விபீடணரின் கோரிக்கையை புன்னகையாலேயே இராமர்

ஏற்றுக் கொண்டதும் ஆஞ்சநேயர் "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்று ஜெபிக் கலானார். திரண்டு நின்ற அனைவரும் இதே மந்திரத்தை உரத்து உச்சரிக்க, அவ்வொலி இலங்கை மாநகரெங்கும் எதிரொலித்தது.

புட்பக விமானம் புறப்பட்டது

புட்பகவிமானம் அளவில் மிகப் பிரமாண்டமானது. அதன் முன்பகு தியில் இராமச்சந்திரமூர்த்தி, சீதாப்பிராட்டியார் மற்றும் இலக்குவன் ஆகியோர் அமர்ந்து கொண்டனர். ஏனையோர் அந்த விமானத்தின் பின்பகுதியில் ஏறிக் கொண்டனர். அவ்விமானத்தைச் செலுத்தும் ஆற்ற லுள்ள ஒருவரும் அவ்விரதத்தில் வந்திருந்தார். அவரே விமானத்தை இயக்க ஆரம்பித்ததும் கனவேகத்தில் அது விண்ணில் தவழ்ந்தது.

இலங்கை மாநகரின் எழிலைக் கண்டு இரசிப்பதற்கு பிராட்டியார் விரும்பியமையினால் அவ்வண்ணம் நகரைச் சுற்றி விமானம் வலம் வந்தது. கோட்டையின் நான்கு வாயில்களிலும் நடைபெற்ற போரின் தன்மையையும் இராமபிரான் எடுத்துக் கூறினார். இலங்கையை விட்டு நீங்கி சேதுக்கடல் மீது விமானம் சென்றபோது வானரவீரர்களின் உதவியோடு அக்கடலைக் கடப்பதற்காகக் கட்டப்பட்ட அணையினையும் இராமபிரான் காட்டினார். அமரபட்ச அட்டமித்திதியன்று சுவேல மலையில் வானர சேனையுடன் வந்திறங்கி இலங்கை மாநகர்க் கோட்டையை வளைத்துப் போர் தொடங்கி, ஏழாவது நாளான அமாவாசை திதியன்று இராமபிரான் இராவணனை வீழ்த்தினார். அர்க்கர் படையுடன் நடைபெற்ற போர் பற்றிய விபரங்களையும் பிராட் டியாருக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

தமிழ் முனிவா் அகத்தியா்

தமிழ் முனிவரான அகத்திய மாமுனிவர் வாழும் மலையினை அண்மித்து விமானம் சென்றபோது இராமபிரான் எழுந்து நின்று அம்மலையை வணங்கினார். அவர் எழுந்து நின்றதும் இலக்குவனும் பிராட்டியாருமே எழுந்து நின்றனர். அருகிலே ஸ்ரீ வெங்கடஜலபதியின் உறைவிடமான திருவேங்கட மலையையும் கண்டு தொழுதனர். தானும் இலக்குவனும் பிராட்டியாரைத் தேடி வரும்போது அகத்தியமாமுனிவர் அளித்த உபசாரத்தைப் பற்றியெல்லாம் இராமபிரான் கூறினார்.

அனுமனைக் கண்ட இடத்தைத் காட்டினார். வாலியை வதைத்து சுக்கிரீவனை கிட்கிந்தைக்கு மன்னனாக்கிய கதையினையும் இராம பிரான் கூறினார். கிட்கிந்தையை சீதாப்பிராட்டியார் காண விரும்

இராமாயணம்

பியமையால் புட்பக விமானத்தை அங்கு இறக்கினார்கள். அங்கிருந்த பல வானர வனிதையரையும் தன்னுடன் அயோத்திக்கு வருமாறு பிராட்டியார் அழைத்தார். அவ் வண்ணமே பல வானரப் பெண்கள் விமானத்தில் ஏறிக் கொண்டனர்.

கடுந்தவமியற்றி பெருநிலை அடைந்தவரான பரத்துவாச மன்னன் வாழ்ந்த தபோவனத்தை விமானம் அணுகியதும், விமானத்தைத் தரை யில் இறக்குமாறு இராமபிரான் கேட்டுக் கொண்டார். ஏற்கனவே, வனவாசம் புகுந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்லும்போது இலங்கையிலிருந்து திரும்புகையில் பரத்துவாச மாமுனிவரின் தபோவனத்துக்கு மீண்டும் வருவதாக இராமபிரான் வாக்களித்திருந்தார். கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றும் நோக்குடன் இராமபிரான் அவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

பரத்துவாசர், இராமபிரானும் குழுவினரும் வந்து கொண்டிருக் கிறார்கள் என்பதை தன் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து கொண்ட அம்முனிவர் விமானத்தில் வரும் அனைவருக்கும் அறுசுவை விருந்து படைக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். விமானம் தரையிறங்கியதும், அதிலிருந்து இறங்கிய இராமபிரான், காத்திருந்த முனிவரை அணுகி அவருடைய தாளில் விழுந்து வணங்கினார். எல்லோரையும் ஆசீர்வதித்து உணவளித்து உபசரித்தார் முனிவர்.

தபோவனத்தில் தீஞ்சுவைக் கனிகள் நிறைந்த எண்ணற்ற மரங் கள் பெருஞ்சோலையாகக் காட்சியளித்தன. விமானத்தில் வந்து சேர்ந்த வானர வீரர்கள் அனைவரையும், வேண்டிய பழங்களை விருப்புடன் உண்டு களிக்குமாறு முனிவர் கேட்டுக் கொண்டார். தனது படையில் சேர்ந்து, அறம் பிறழ்ந்த அரக்கர்களை வதம் செய்ய உதவிய வானரர் களுக்கு, அவர்கள் வாழும் இடங்களிலெல்லாம் குறைவிலாது பழங்களைக் கொடுக்கும் மரங்கள் பல்கிப் பெருக வரமளிக்க வேண்டும் என்று முனிவரை இராமபிரான் கேட்டுக் கொண்டார். அவ்வாறே "பழவளங்கள் என்றும் குறையாத சோலைகள் எங்கும் பரந்து செழித்து வளரக கடவது" என்று முனிவர் வரமளித்தார். இராமபிரான் ஆஞ்சநேயரைத் தன் அருகே அழைத்து உடனடியாக அயோத்தி மாநகர் தம்பி பரதனைக் கண்டு, தாங்கள் வந்துகொண்டிருப்பது சென்று, பற்றிய தகவலைக் கூறிவிடுமாறு பணித்தார். பரதனிடம் அடையாளமாகக் காட்டுவதற்கு தனது கணையாளியையும் கொடுத்தார். இராமபிரானின் ஆணை எப்போது பிறக்கும்; எப்போது பறக்கலாம் என்ற கருத்துடனே காத்துக்கிடக்கும் இராமதூதனான அனுமன், ஐயனின் தாள் பணிந்து உடன் புறப்பட்டார். கண் இமைப்பதற்குள்ளாகவே அவர் உருவம் விண்ணில் தாவியது.

பரதன் நிலை

பரத்துவாச முனிவரின் ஆசிரமத்தில் சிறிது நேரம் தங்கியிருந்த போதிலும் இராமனுடைய எண்ணங்களெல்லாம் அயோத்தியிலேயே நிலை கொண்டிருந்தன. அங்கு தன் வருகைக்காக ஏங்கிக் காத்துக் கிடக்கும் அன்புத் தம்பி பரதன் அவருடைய உள்ளத்தை ஆக்கிர மித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரதனிடம் கங்கைக் கரையில் வைத்து, "பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் முடிந்ததும் ஒரு நாழிகைதானும் தாமதியாமல் அயோத்தி மாநகர எல்லையில் காலடி வைத்துவிடுவேன்!" என்று அளித்த வாக்குறுதிப்படி அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்று அவருள்ளம் துடித்தது.

இராமபிரான் மனவேதனையை நன்கு புரிந்து கொண்ட பரத் துவாச முனிவர் பரதனின் நிலையினை இராமபிரானிடம் கூறினார்.

வெயர்த்த மேனியன் விழிபொழி மழையன் மூவினையைச் செயிர்த்த சிந்தையன் தெருமரல்உழந்து உழந்து அழிவான் அயிர்த்து நோக்கினும் தென்திசை அன்றி வேறு அறியான் பயத்த துன்பமே உருவு கொண்டென்னலாம் படியான்

பொருள்:

பரதனுடைய மேனி வியர்த்தபடியே உள்ளது. அவனுடைய கண் களில் கண்ணீரே பொழிகிறது. முன்செய்த வினைகளையெல்லாம் போக்கிய புனிதனாகிய பரதன், மனம் குழம்பியவனாக வருந்தி அழுத வண்ணம் இருக்கிறான். அவனுடைய பார்வை, நீ சென்ற தென் திசையினையே பார்க்கின்றதே அன்றி வேறு எங்குமே செல்லவில்லை. அச்சத்துடன் துயரமே உருவாகக் கொண்டவன் போல் காணப்படுகிறான்.

கங்கை நதிக்கரையில் இராமபிரானுடைய பாதணிகளைப் பெற்ற அயோத்தி மாநகர் திரும்பிய பரதன், நகரின் உள்ளே புகாமல் புற நகரான நந்திக்கரையிலே குடிசையமைத்து அதில் தங்கியிருந்தான். அயோத்தி மாநகரின் அரியணை அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மீது இராமபிரானின் பாதுகைகள், மலர்மாலைகளால் அலங்கரிக் கப்பட்டிருந்தன.

இராமாயணம்

பரதனின் கணக்குப்படி அடுத்த நாள் மாலையுடன் இராமபிரா னின் பதினான்கு ஆண்டு கால வனவாசம் முடிவடைகிறது. தனது உயிரினும் மேலான தெய்வமான அண்ணன் இராமபிரான் தனக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி அயோத்தியை வந்தடைய மாட்டார் என்றே பரதனுக்குப்பட்டது. கொடுத்த வாக்கு நிறைவேறாவிட்டால் தனது அண்ணனுக்கு ஏதோ விபரீதம் நேர்ந்து விட்டிருக்கும் என்றே பரதன் கருதினான்.

கானகத்தில் பழ மரங்களில் தானாகவே கனிந்து நிலத்தில் விமும் பழங்களையும், காய்ந்து உதிரும் இலைகளையுமே ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவை மட்டுமே உண்டு மிகவும் களைப்படைந்த நிலையில் இருந்த அண்ணன் மீது போதிலும் கொண்ட பக்தியும், வைராக்கியமும், மனோதிட மும் பரதனை அன்றுவரை திடகாத் திரமாகவே வைத்திருந்தன. கடந்த சில நாட்களாக பரதன் மிகவும் வேதனையுடன் காணப்பட்டான். இதனால் முனிவர்களும் அயோத்திமாநகரின் அறிஞர் களும் பரதனைச் சூழ்ந்திருந்து அறிவுரை கூறி வந்தனர். இராம பிரான் கொடுத்த வாக்கைக்காப்பாற்றுவார் எல்லோரும் என்ற ஏகோபித்துக் கூறியும் பரதன் மனம் ஏனோ ஒப்பவில்லை. ஏவலர்களை அழைத்து தம்பி சத்துருக்கனை உடன் அழைத்துவருமாறு கூறினான்.

அயோத்தியை அடைந்த இராமபிரான்

இராமபிரானின் ஆணையை ஏற்று வானில் தாவிய ஆஞ்சநேயர், கணப்பொழுதில் கங்கைக்கரையை அடைந்தார். கங்கைக் கரையிரண் டையும் உள்ளடக்கிய பெரும் பிரதேசத்திற்கு அதிபனான குகனைப் பற்றி இராமபிரான் ஆஞ்சநேயருக்குக் கூறியிருந்தார். தன்மீது அளவற்ற பக்தியும் அன்பும் கொண்டவனான குகனை தனது சகோதரர்களுள் ஒருவனாக தான் ஏற்றுக் கொண்டதையும் கூறியிருந்தார். இராம பிரான் அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியை குகனிடமும் தெரிவிப்பதற்காக ஆஞ்சநேயர் கங்கைக் கரை யில் இறங்கினார்.

தரையிறங்கும் போதே தன்னை மாற்றான் எனக்கருதி குகனின் படைவீரர்கள் தவறுதலாக எண்ணிவிடக் கூடும் என்பதனால் "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தைப் பலமாக உச்சரிக்கலானார். அந்த மந்திரம், தனது அரண்மனையிலிருந்த குகனுக்கும் கேட்டதும், மெய்ம்மற ந்தவனாக எழுந்தோடி வந்தான். வானிலிருந்து வானர உருவத்தில் தரையில் குதித்த அனுமன் தனது கைகள் இரண்டையும் சிரசின் மீது குவித்த வண்ணம் குதித்துக் குதித்து ஆடலானார். இச்செயல் குகனை மட்டுமல்ல அவனுடைய அமைச்சர்கள், பிரதானிகள், மற்றும் வேடுவ மக்கள் அனைவரையும் பரவசத்திலாழ்த்தியது. ஆஞ்சநேயருடன் சேர்ந்து அனைவரும் பாடி ஆடினர்.

அனுமன் குகனிடம் வந்து தன் இருகைகளாலும் குகனை அணைத்துக் கொண்டார். காரணம் தெரியாமல், இராமமந்திரத்தின் இலயத்திலேயே ஊறிப் போயிருந்த குகன் அப்போது தான் கண்களை திறந்து அனுமனைப் பார்த்தான்.

"ஸ்ரீ இராமச்சந்திரப் பிரபுவின் அன்புக்குப் பாத்திரமான சிருங்கபேர நகரின் அதிபனான குகனே! உமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியூட்டும் செய்தியைக் கூற வந்தேன். நான் இராமபிரானின் தூதுவன். அஞ் சனைக்கும் வாயுதேவனுக்கும் பிறந்தவன்; ஆஞ்சநேயன், அனுமன், மாருதி என்பன எனது பெயர்கள். அண்ணல் இராமபிரான் இலங்கையின் மன்னனான இராவணனை வதம் செய்துவிட்டு, இராவணனின் தம்பி யான விபீடணருக்கு பட்டம் சூட்டியபின் சீதாப்பிராட்டியாருடனும் இளைய பெருமாளான இலக்குவனுடனும் புட்பக விமானத்திலேறி, தற்போது பரத்துவாச மாமுனிவருடைய தபோவனத்தில் தங்கியிருக்கின்ற னர். இன்னும் சிலநாழிகையில் அவர் அயோத்தி நோக்கிப் பறப்படவிருக்கிறார். நீர் உடனடியாக அங்கு சென்றால் ஐயனைக் காண்பாய்! நான் அவருடைய தம்பியை அயோத்தியில் கண்டு அண்ணலின் வருகையை அறிவிக்கச் செல்கிறேன்!" என்று கூறிவிட்டு, குகன் இத்தகைய மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைக் கூறிய அனுமனை உபசரிக்க எத்தனிக்கு முன்னமே, வானில் தாவிச் சென்று மறைந்து விட்டார்.

குகனின் குதாகலம்

இராமபிரான் பற்றிய செய்தி காதில் விழுந்ததுமே தன்னிலை மறந்தவனான குகன் படகில் ஏறிக் கங்கையைக் கடந்து அக்கரை சென்றான். குகனுடைய பரிவாரங்களும் தங்கள் தலைவனைப் பின் பற்றி, ஓட்டமும் நடையுமாக பரத்துவாச முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

இராமபிரான், பிராட்டியார், இலக்குமணன் மற்றும் அவர்களுடன் வந்த அனைவருக்கும் பரத்துவாச முனிவரும் சீடர்களும் அறுசுவை உணவினை வழங்கினர். வானரர்கள் பசுஞ்சோலைகளில் கிடைத்த தீஞ்சுவைப் பழங்கள் கிழங்குகள் ஆகியவற்றை உண்டு தேனைப் பருகினர். விபீடணரும் வந்திருந்த அரக்கர்களுக்கும் அவரவர்க்கு வேண்டிய உணவு படைக்கப்பட்டது.

இராமபிரான் உணவினை உண்டு முடித்த போது வடதிசை யிலிருந்து பெரும் பேரொலி கிளம்பியது. யாராவது எஞ்சியுள்ள துஷ்டர்கள் போர் முழக்கமிட்டு வருகின்றார்களோ? என்ற சுக்கி வானர வீரர்களை, உயர்ந்து நின்ற ரீவன் ஐயுற்றான். மரங்களின் மீது ஏறி உண்மையை அறியுமாறு பணித்தான். அவர்கள் நொடிப் பொழுதில் மரங்களின் உச்சிக்குத் தாவிச் சென்றனர். அதே வேகத்தில் கீழே குதித்து வந்து அவர்கள் கண்ட காட்சியை விபரித்தனர்.

தங்கள் கைகளைச் சிரமேற் குவித்த வண்ணம் பல்லாயிரம்பேர் "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தை ஒதிய வண்ணம் வந்துகொண் டிருப்பதைக் கூறினார்கள். குகன் தன் பரிவாரங்களுடன் தன்னை நாடி வருவதை இராமபிரான் உணர்ந்து கொண்டார். குகனையும் பரிவாரத்தையும் வரவேற்க அவர் முன்னேறிச் சென்றார். இராமபிரா னைப் பின்தொடர்ந்து அவருடன் இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களும் சென்றனர். சமுத்திரமும் சமுத்திரமும் சங்கமமாவது போல் இரு தரப்பினரும் ஒன்று கலந்த காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. இராமபிரான் குகனை நெருங்கியதும் குகன் அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து விம்மி விம்மி அழலானான். குகனைத் தூக்கி நிறுத்திய இராமபிரான், அவனுடைய கண்களிலிருந்து பெருக்கேடுத் தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்தார். சற்றுநேரம் இருவரும் எதுவித வார்த்தையும் பேசவில்லை. இராமபிரானே குகனிடம் சுகநலன்களை விசாரித்தார். "என் அன்புக்குரிய தம்பி குகனே! நான் உடனடியாக அயோத்தி மாநகர் செல்கிறேன். தம்பி பரதனுக்குக் கொடுத்த வாக்கின் படி நான் உடனடியாகச் செல்லாவிட்டால் விபரீதமான விளைவுகள் ஏற்படக்கூடும். ஆகவே எனக்கு விடை கொடு தம்பி....!" என்றார்.

குகன் இராமபிரானின் அடிகளை மீண்டும் தொழுதெழுந்தான். சீதாப் பிராட்டியாரினதும் இலக்குவனதும் அடிகளைத் தொழுது விடை கொடுத்தான். இராமபிரான், பரத்துவாச முனிவரிடம் விடைபெற்ற தும் விமானம் புறப்பட்டது.

பரதனும் சத்துருக்கனும்

பரதனிட்ட கட்டளைப்படி சத்துருக்கன் தனது அண்ணனைக் காண ஓடோடி வந்தான். சோகமே உருவாக, தன் வரவை எதிர் பார்த்துக் காத்துநின்ற பரதனை அணுகி பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங் கினான். தம்பியை தனது இருகைகளாலும் தூக்கியெடுத்த பரதன் "தம்பி! நமது அண்ணன் இராமச்சந்திரப் பிரபு எனக்கு வாக்களித்தபடி உரிய நேரத்தில் வருவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. அவர் குறித்த காலக்கெடு முடிவடையப் போகிறது. நான் எடுத்துக் கொண்ட பிர மாணத்தின் படி நான் தீக்குளித்து உயிரைவிடத் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகவே நாளை அயோத்தியின் அரியணையிலேறி, முடிசூடி பரிபாலனம் செய்வாயாக!" என்றான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட சத்துருக்கன் அடியற்ற மரம்போல் சாய்ந்தான். அழுது புரண்டவனாக, "அண்ணா நான் தங்களுக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன்? அண்ணன் இராமர் அரசாளும் உரிமை பெற்றி ருந்தும் தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காக கானகம் சென்றார். அண்ணனைப் பின்தொடர்ந்து அண்ணன் இலக்குவன் சென்றான். எனக்கு மூத்தவனான நீ துறவு பூண்ட நிலையில் அரச பரிபாலனம் செய்தாய். அண்ணன் இராமச்சந்திரப் பிரபு கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி வராமையினால் நீயும் உயிரை விடப் பார்க்கிறாய்! உங்கள் அனைவரின் தம்பியான நான் மட்டும் அரியாசனம் ஏறிவிடுவேனா? நானும் தங்களைப் பின்பற்றி உயிர் மாய்ப்பேன்!" என்று கூறினான். இதற்கு பரதன், "நான் அரச பரிபாலனத்தைத் தொடர்ந்து புரிவேன் என்ற கருத்தில் அண்ணன் இராமபிரான் தாமதிக்கிறார் போலும். நான் உயிர் துறப்பேனேயானால் நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் காக்கும் பொருட்டு அண்ணன் விரைவிலேயே வரக்கூடும். ஆகவே மூத்தவனான நான் இட்ட கட்டளைப்படி நான் தீயில் புகுவதற்கு உடனடியாகத் தீ மூட்டுவாயாக!" என்றான். அண்ணன் வாக்குக்கு மறுவார்த்தை கூறமுடியாது வாயடைத்துப் போன சத்துருக்கன், முறைப் படி தீயை வளர்க்க ஆயத்தமானான்.

பரதன் தீக்குளிக்கப் போகிறான் என்ற செய்தி அயோத்தி மாநகரெங்கும் பரவலாயிற்று. இதனைக் கேள்வியுற்ற இராமபிரானின் தாயார் கோசலை அழுது புரண்ட வண்ணம் பரதனிடம் ஓடிவந்தார். அமைச்சர்களும் நாட்டின் பிரமுகர்களும் முனிவர்களும் நந்திக் கிராமம் வந்தனர். கோசலைத் தாயார் எவ்வளவோ ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறியும், ஏனையோர் நல்வார்த்தைகளை எடுத்து ஓதியும் பரதனின் பிடிவாதத்தைத் தகர்க்க முடியவில்லை.

ஆஞ்சநேயரின் வருகை

சத்துருக்கன், பரதன் ஆணைப்படி தீயை மூட்டினான். தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. பரதன் நீராடிவிட்டு தீக்கடவுளுக்குரிய வழிபாடுகளைச் செய்த பின்னர் தீக்குண்டத்தை வலம் வந்து கொண்டி ருந்தான். அப்போது வர்ன மண்டலத்திலிருந்து வாயுடுதல்வனான ஆஞ்சநேயர் பலத்த ஒலியுடன் "ஸ்ரீ ராம ஜெயம்" என்ற மந்திரத்தை ஜெபித்தவண்ணம் தரையிறங்கினார். தரையைத் தொட்டதும் முதலில் அயோத்தியின் மண்ணைத் தொட்டு வணங்கினார். ஓடோடிச் சென்று பரதனின் கால்களில் விழுந்து, கால்களை அசையவொட்டாமல் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"பண்பில் சிறந்த பரதப் பெருமானே! நமது தெய்வம் ஸ்ரீ இராமச் சந்திரப்பிரபு வந்து கொண்டிருக்கிறார். பரத்துவாச மாமுனிவரின் தபோவனத்தில் அம்முனிவர் அளித்த உணவினை ஏற்று, உடன் விமானத்தில் வருகிறார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தாங்கள் தீயில் மாண்டால், அந்தப் பெருந்தகை நிச்சயமாக உயிர் துறக்க நேரிடும். அண்ணல் தங்களுக்கு அளித்த காலக்கெடு முடிவதற்கு இன்னும் சில நாழிகைகள் இருக்கின்றன. அதற்குள் பிராட்டியாரும் இளைய பெருமாளும் ஏனையோரும் தொடர்ந்து வர இங்கு எழுந்தருளுவார்!"

இவ்வாறு கூறிய ஆஞ்சநேயர், தன்னிடமிருந்த இராமபிரானின்

மோதிரத்தை எடுத்து பரதனிடம் கொடுத்தார். மோதிரத்தைக் கண்டதும் பரதனின் முகம் கோடி சூரியப்பிரகாசம் போல் ஜொலித்தது. கோசலைத் தாயார் பெருமகிழ்ச்சிக் கடலில் குதித்தார். சத்துருக்கன் முதலானோரும் துயரம் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, தென்திசையையே நோக்கினர்.

கதிரவன் தெற்கிலே தோன்றிவருவதைப் போல் புட்பகவிமானம் ஜொலித்தது. அது வந்து தரை தொட்டதும் அனைவரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். பரதன் ஒடோடிச் சென்று அண்ணன் இராமச்சந்திரப் பிரபுவின் தாளினைக் கட்டிக் கொண்டார்.

பிரிந்தவர் கூடினர்!

இராமபிரான், சீதாப்பிராட்டியார், இளையபெருமாளாகிய இலக்குவன், இலங்கை வேந்தன் விபீடணர், கிட்கிந்தைக்கு அதிபதி வானரரின் தலைவன் சுக்கிரீவன், வாலிமகன் அங்கதன், கரடி குலத் தரசன் ஜாம்பவன் மற்றும் வானர சேனைத் தளபதிகள் ஆகியோருடனும் புட்பக விமானத்தில் வந்து நந்திக்கிராமத்தில் தரையிறங்கினார்.

விமானம் தரையிறங்கும் அத்தருணத்தில் பரதன், தனக்கு இரா மபிரான் வருகையை அறிவித்தமைக்காகவும் அண்ணலின் கணையா ழியை அடையாளமாகத் தந்தமைக்காகவும் நன்றி பாராட்டும் பொருட்டு ஆஞ்சநேயரின் இரு கைகளையும் தன் கைகளால் இறுகப் பற்றியிருந்தார். பதினான்கு ஆண்டுகள் தன்னைப்பற்றியிருந்த பெரும் கவலையானது, கதிரவனைக் கண்ட பனிபோல் உருகிவிட்டதைப் போன்று, தென்திசை யிலிருந்து வந்திறங்கிய விமானத்தைப் பார்த்ததும் பரதன் மகிழ்ச்சி யெனும் பெரும் கடலில் குதித்தான். அனுமனைப் பற்றியிருந்த கைகளை நெகிழ விட்டு தன் இரு கைகளையும் சிரசின்மீது குவித்தான்.

அந்தக் கணத்தில் பரதனின் நிலை எவ்வாறிருந்தது என்பதனை புலவரேறு கம்ப நாட்டாழ்வார் இவ்வாறு சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

> கெட்ட வாள் பொருள் வந்து கிடைப்ப முன்பு தாம் பட்ட வான் படர் ஒழிந்தவனின் பையுள் நோய் சுட்டவன் மாமனவன் தொழுத லுன்னியே விட்டனன் மாருதி கரத்தை மேன்மையான். (யுத்தகாண்டம்)

பொருள்:

எப்போதோ இழந்த ஒரு அருமையான பொருளானது மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்றால் பெரும் இன்பம் ஏற்படும். இழந்த பொருளுக்காகப் பட்ட துயரம் அத்தனையும் நீங்கிவிடும். பெரும் பண்பாளனான பர தன், இதுகால வரை தனது அன்புக்குரிய அண்ணனைப் பிரிந்தமை யினால் பட்ட துன்பங்களனைத்தும் இராமபிரான் வருகையினால் நீங்கப் பெற்றான். இராமபிரானை வணங்குதற்பொருட்டு அதுவரை பிடித்திருந்த ஆஞ்சநேயரின் கைகளை நழுவவிட்டான்.

அநர்த்தங்கள் தளர்ந்தன

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தனது தாயார் கைகேயியின்

சூழ்ச்சியால் இராமபிரான் கானகம் ஏகியதைக் கண்டு உயிர் நீத்த தனது தந்தையாரான தசரதச் சக்கரவர்த்தியே மீண்டும் உயிர் பெற்று வந்தால் எத்தகைய மகிழ்ச்சியடையக் கூடுமோ அத்தனை பெருமகிழ்ச் பரதன். அனுமனும் இராமபிரானை அணுகி,"அண் சியடைந்தான் ணலே! சரியான நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தீர்கள். தாங்கள் பணித்தபின் வந்து சேர்ந்தபோது பெரும் தீ முட்டப்பட்டிருந்தது. நான் இங்கு விநாடிகள் தாமதித்திருந்தாலும் பரதன் தீக்கு இரையாகி நான் சில இருப்பார். தாங்கள் வந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறிய போதும் என் கரு த்தை தம்பி கேட்கச் சித்தமாயில்லை. தங்களுடைய தங்கள் அடையாளமான மோதிரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும் ஓரளவு சாந்திய டைந்தார்.

இருப்பினும் பரதனுடைய சந்தேகம் முற்றுமுழுதாக நீங்கவில்லை. தங்களுடன் வானரப் படைவீரர்களும் அசுரப் பிரமுகர்களும் வருவ தாகக் கூறினேன். அவ்வாறு வானரப் படைவீரர்கள் பெருந்தொகையாக வருவார்களாயின், அவர்கள் அலைகடல் போல் பேரொலி. எழுப்பு வார்களே என்று வினா எழுப்பினார். சோலைவனங்களில் ஏராளமாகக் காய்த்துக் குலுங்கும் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்து உண்டு மகிழ்வதில் மூழ்கிக் கிடப்பார்கள் என்பதனால் அவர்கள் ஒலி எழுப்பமுடியவில்லை" என்று கூறி வைத்தேன். மேலும் மேலும் பரதனின் சந்தேகம் வலு வடைந்த வண்ணமே இருந்தது. எனது கைகளாலேயே எரியும் நெருப் பைக் கசக்கி அணைத்தேன். இத்தனைக்கும் பின்னரே புட்பகவிமானம் வரும் ஒலியும் வாழ்த்தொலிகளும் கேட்கத் தொடங்கின. தங்களுடைய ஒளிபொருந்திய முகத்திலிருந்து வீசிய கதிரொளி காணப்பெற்றதுமே, பரதன் என் கூற்றிலுள்ள உண்மையை ஒப்புக் கொண்டார். தங்கள் தாமதமாகியிருந்தால் தீயிடம் பரதன் சரணடைந்திருப்பார். வரவு தொடர்ந்து சத்துருக்கனும் தீயில் குதித்திருப்பார்.

தங்களுடைய ஆணையை நிறைவேற்றும் ஆற்றலிழந்தவனாகிய நானும்கூட இந்தத் தீக்குண்டத்தில் பொசுங்கியிருப்பேன்! தாங்கள் வந்து, தங்கள் தம்பிமாரையும் என்னையும் தருணத்தில் சரியான காத்தீர்கள். இல்லாவிட்டால் இவ்வனர்த்தங்களைக் கண்ணுறும் அயோத்தி பெரும்பாலானோரும் நிமிடத் திலேயே உயிர் மாநகரின் அந்த இராமபிரானின் என்று கூறிய ஆஞ்சநேயர் நீாத்திருப்பர்!" முன அட்டாங்கமாக விழுந்து தாள் தொட்டு வணங்கி நின்றார்.

இராமபிரான், அனுமனைத் தூக்கி அணைத்து மார்புறத் தழுவிக் கொண்டார். அனுமன் சிறு குழந்தையைப் போல் தேம்பித் தேம்பி அழலானார். அவருடைய கண்களிலிருந்து பிரவகித்தோடிய கண்ணீ ரைத் தன் கைகளாலேயே துடைத்தெடுத்தார் இராமபிரான்.

பரதனும், அவனைத் தொடர்ந்து ஆஞ்சநேயரும், அயோத்தி அர சின் மந்திரிப் பிரதானிகளும் இராமபிரான், சீதாப்பிராட்டியார், இலக் குவன் ஆகியோரை பயபக்தியுடன் வலம் வந்தனர். திரண்டு நின்ற பெரு வெள்ளம் போன்ற அயோத்தி மக்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னேறி வந்து இராமபிரானைத் தொழுதெழ ஆர்வப்பட்டமையினால், பெரும் பிரளய காலத்தில் கடல் கொந்தளிப்பது போன்ற நிலை ஏற பட்டது. இராமபிரான் தனது இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்தி அமைதி காக்கும்படி சைகையால் கேட்டுக் கொண்டார். அனை வரும் ஒரே நொடியில் அவரவர் நின்றிருந்த இடங்களில் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றனர்.

தாயைக் கண்ட தனயன்

இராமபிரான் தனது கண்களைச் சுழல விட்டார். அப்போது அயோத்தியின் பிரதம அமைச்சரான சுமந்திரனைக் கண்டார். அவர் அருகே, ஈன்றெடுத்த அன்னை கோசலாதேவியார் நிற்பதைக் கண்டு கொண்டார். பசியோடு தன் தாய்ப்பசுவிடம் தாவியோடும் கன்னறப் போல், இராமபிரான் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு முன்னோடினார். ஆஞ்சநேயர் இராமபிரானுக்கு முன்னால் சென்று அலைமோதிய மக்கள் கடலிடையே இடம்பிடித்துக் கொடுத்தார். அன்னையை அணுகிச் சென்று அவரடி தொழுதார். பல்லாண்டு காலம் பிரிந்திருந்த தன் செல்வப் புதல்வனை தாய் கோசலாதேவி வாரி எடுத்து அணைத்த வண்ணம் முத்தமாரி பொழிந்தார்.

கோசலைத் தாயின் அருகை நாடி இலக்குமணன் மற்றும் சத்து ருக்கன் ஆகியோரின் தாயாரான சுமத்திரை வந்து கொண்டிருந்தார். இராமபிரான் சுமத்திராதேவியிடம் ஒடிச்சென்று அடி தொழுதெழுந்தார். இராமபிரானைத் தொடர்ந்து சீதாப்பிராட்டியார் தனது மாமியார் இருவரையும் அடி தொழுதெழுந்தார். இலக்குவனும் தனது அண்ணனையும் அண்ணியையும் பின்பற்றி அன்னையரைத் தொழுதார்.

தயங்கி நின்ற தாயொருத்தி

இரு தாய்மார்களையும் வணங்கிய இராமபிரானின் கண்கள் மேலும் ஒருவரை ஆவலுடன் தேடி அலைந்தன. தனது தனயனின் நோக்கை குறிப்பால் அறிந்த கோசலாதேவியார், கூட்டத்தை விலக்கிச் சென்று, தன் முகத்தை யாரிடமும் வெளிக்காட்டத் தயங்கி நின்றிருந்த ஒரு பெண்ணைத் தன் இரு கைகளாலும் கட்டி அணைத்தவாறு இழுத்து வந்தார். அவரைக் கண்டதும் இராமபிரான், அதுவரை இருந்த நிலையினையும் விட உணர்ச்சி வசப்பட்டார். என்ன நடைபெறப் போகிறதோ என்று அங்கு சூழ்ந்து நின்றவர்கள் ஆவலுடன் பார்த் திருந்தனர். இராமபிரான் மிக வேகமாக ஓடிச்சென்று அந்த மாதின் தாளில் வீழ்ந்து, "தாயே!...தாயே!" என்று தேம்பித் தேம்பி அழலானார். அவருடைய வாயிலிருந்து வேறு வார்த்தைகள் வரமறுத்தன. தன்னை மறைத்திருந்த முக்காடு தானாகவே நீங்க, கைகேயி கதறி அழுதார். இதனைக் கண்ட பரதனின் முகம் கடுகடுப்பானது. அந்த இடத்துக்கு ஓடிச்சென்று தனது தாயாரையும் தமையனையும் பிரிக்க முயன்றார். அப்போது இராமபிரான், "தம்பி பரதா! இந்த அன்னையாரால் தான் பெறற்கரிய பெரும் பேறுகளைப் பெற்றேன். நான் மனிதனாகப் பிறந் ததற்காக பெரும் பயனை இந்தத் தெய்வத்தின் அனுக்கிரகத்தால் தான் பெற்றேன். பரதா இந்தத் தாயாரால் தான் இன்று உலகம் உன்னைப் போற்றுகிறது. இந்த உலகம் உள்ளவரை உன புகழ நிலைத்திருக்க இந்த அன்னையே காரணகர்த்தா என்பதை மறந்து விடாதே!" என்று கடிந்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல் பரதனைத் தன் தாயின் அடிபணிந்து வணங்குமாறு பணித்தார். கைகேயி இராம பிரானைத் தன் வலது புறமும் பரதனைத் தன் பறமும் இடது அணைத்துக் கொண்டார். இதே இடத்தை வந்தடைந்த சீதாப்பிராட்டி யாரும் இலக்குவனும் கைகேயியின் தாள் தொட்டு வணங்கினர். சீதாப் பிராட்டியாரைக் கண்டதும் கைகேயியின் உடலெல்லாம் நடுங்கத் தொடங்கியது. பீறிட்டு வந்த அழுகையை அவரால் அடக்க முடியவில்லை. சீதாப்பிராட்டியார் கைகேயியின் கண்ணீரைத் தனது சேலைத்தலைப்பால் துடைத்து விட்டார்.

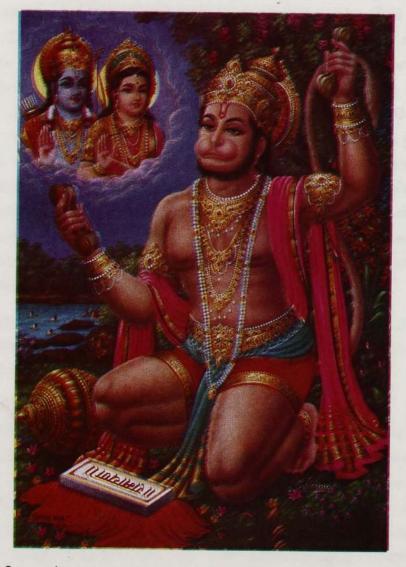
"பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ!" என்ற மூதுரைக் கேற்ப, இதுவரை பிரிவுத் துயரால் துன்புற்றிருந்த அனைவரும் பெரு மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தத்தளித்தனர்.

இதற்கிடையில் வசிட்டமாமுனிவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் இராமபிரான் ஒடிச்சென்று முனிபுங்கவரின் பாதங் களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். முனிவரும் இராமபிரானைத் தூக்கி நிறுத்தினார். இராம பிரான் தன்னுடன் வந்திருந்த இலங்கை வளநாட் டதிபன் விபீடணர் முதல் ஏனையோரையும் அங்குநின்ற சகலருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஆஞ்சநேயரை அயோத்தி வாசிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஆஞ்சநேயரை அயோத்தி வாசிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த போது "பேரறிவாளனும், பண்பில் சிறந் தவனும், மாபெரும் வீரனும், எடுத்த கடமையை எவ்வாறாயினும் பிழையற முடிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவனுமான வாயுபுத்திரன் அனுமன்- ஆஞ்சநேயன் ஆகிய மாருதி என்றென்றும் என் உள்ளத்தில் நிறைந்து சிரஞ்சீவியானான்!" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு கூறினார்.

ஆஞ்சநேயரின் கதை

இராமபிரான் அயோத்தி நகரப் பெரியார்களுக்கு, தன்னுடன் தெற்கிலிருந்து வந்தவர்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அப்போது ஆஞ்ச நேயரை வாஞ்சையோடு அணைத்துக் கொண்டார். எப்போதும் தன் உள்ளத்தில் நிறைந்து சிரஞ்சீவியாக இருப்பார் என்று கூறினார். இத்தகைய அரும்பேறு அனுமனுக்கு மட்டும் கிடைப்பதற்கான காரணம் தான் என்ன என்பதை இக்கட்டத்தில் அறிவது பொருந்தும்.

இராமகாதையின் தோற்றுவாய்க்கு வித்திட்டவன் இராவணேசன். படைத்தற் கடவுளான பிரம்மதேவரிடம் அரிய வரங்களைப் பெற்ற இராவணன், தனக்கு தேவர்கள். யட்சர், கந்தர்வர் மற்றும் இராட்சதர்

களால் அழிவு ஏற்படக்கூடாது என்று வரம் கேட்டான். பிரம்மதேவனும் நீண்ட நெடுங்காலம் த<mark>ன்</mark>னை நோக்கி கடுந்தவம் புரிந்த இராவணன்

இராமாயணம்

மீது இரக்கம் கொண்டு, அவ்வரத்தினைக் கொடுத்தார். தனக்கு அழி வில்லை என்ற அகங்காரம் மேலிட்ட அரக்கர் தலைவன், பல அக்கிர மங்களையும் செய்யத் தலைப்பட்டான். அவற்றில் முக்கியமானது, முனி வர்கள் இயற்றிய யாகங்களுக்கு இடையூறு விளைவித்தமை. தான் மட்டுமல்லாமல், தனது ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட வேறு பல அரக்கர்களையும், முனிவர்கள் முதலானோரின் யாகங்களை அழிப்பதற்கு ஏவிவிட்டான்.

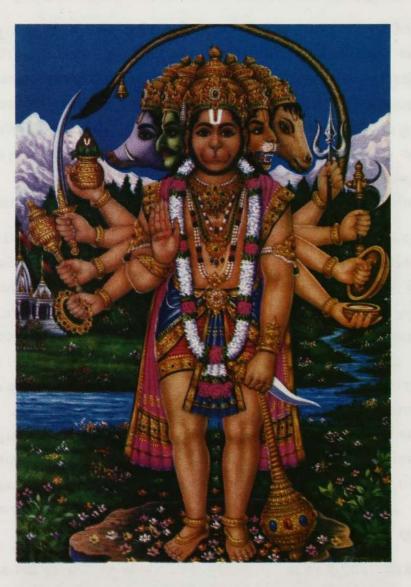
தவசிரேட்டர்கள், கடும் தவம் மேற்கொள்வதன் மூலமும் யாகங்கள் செய்வதன் மூலமும் தேவர்களை மகிழ்வித்து தன்னைப்போல் வரங் களைப் பெற்று விடக்கூடும் என்று கருதியமையினால் அவ்வாறு எதுவும் நடைபெறாமல் தடுக்க இராவணன் நினைத்திருக்க வேண்டும். தன்னை மீறி எவரும் மேலான வரங்களைப் பெற்று விட்டால் தனக்கு ஆபத்து வந்துவிடக் கூடும் என்று இராவணன் அச்சம் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதைத் தவிர இராவணன் முனிவர்கள் மீது கோபம் கொள்வதற்கு வேறு எவ்வித காரணமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அரக்கர்கோன் பிரம்மதேவனிடம் வரம் கோரும்போது, தனக்கு மானிடர்களால் அழிவு ஏற்படலாகாது என்று கோரவில்லை. இரா வணனின் கொடுமைகளைப்பற்றி முனிவர்கள் பிரம்மதேவனிடம் முறை யிட்டதைத் தொடர்ந்து அவர்கள் அனைவரும் திருமாலிடம் செல்கின்ற னர். இதனால் தான் இராவண சங்காரத்துக்காக தானே மானிட உருவில் அவதரிக்க முற்பட்டார். அவர் தன்னுடைய அம்சமாகவே இராமபிரான் என்ற குழந்தை தசரத மாமன்னனுக்குப் பிறப்பதற்கு அருளினார். அதேபோன்று பரதன், இலக்குமணன், சத்துருக்கன் ஆகியோரையும் தனது அம்சங்களாக அவதரிக்க வைத்தார். தனது திருமகளை சீதாப்பிராட்டியாராக அவதாரம் எடுக்கப் ஓரங்கமான பணித்தார். இராமவதாரம் எடுத்ததைத் தொடர்ந்து தேவர்கள் பலரும், தத்தமது அம்சங்களாக பூமியில் பிறப்பித்து இராமபிரானின் கடமை நிறைவேற ஒத்துழைக்குமாறு செய்தனர்.

இதன் பிரகாரம் வாயுதேவன் தனது அம்சமாக ஆஞ்சநேயர் அவதரிக்க அருளினார். கதிரவன் சுக்கிரீவனையும் இந்திரன் வாலியையும் படைத்தருளினர். இவர்கள் தெய்வீக அருளினால் அவதாரம் எடுத்த போதும் பூமியில் மானிடராகப் பிறந்தமையால், உலக வழக்குப்படி தமது முன் நிலைமைகளை முற்றும் மறந்து விட்டனர். சாதாரண பூலோக வாசிகள் போன்றே நடமாடினர். மனிதர்கள், மிருகங்கள், பறவை கள் பூவுலகில் படும் இன்ப துன்பங்கள் ஆகியவற்றை அனுபவிக்க நேர்ந்ததும் பூமியில் பிறந்த காரணத்தினாலாகும்.

இராமபிரானின் இணையிலாத் தூதனாகவும் தாசனாகவும் மாற்றி விட்ட மாருதியின் பிறப்பைப் பற்றிய கதையினை இத்தருணத்தில் அறிவோம்.

தேவலோகத்தில் பேரழகியாகத் திகழ்ந்த கன்னி பஞ்சிகஸ்தலா என்பவள் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரின் தவத்தைக் குழப்பி விட்டாள் இதனால் கோபம் கொண்ட அம்முனிவர்,

பஞ்சிகஸ்தலாவை பெண்ணுருவம் கொண்ட குரங்காக பூமியில் பிறக் கும்படி சாபமிட்டார். பயந்து நடுங்கிய பஞ்சிகஸ்தலா, தான் அறியாமல் செய்த பிழையை மன்னித்து சாபவிமோசனம் அளிக்குமாறு வேண்டினாள். இரக்கம் கொண்ட முனிவர் "உன் விருப்பப்படி உரிய காலத்தில் விரும்பிய உருவம் பெறுவாய்!" என்று விமோ சனமளித்தார்.

பஞ்சிகஸ்தலா கஞ்சர் என்ற வானர இனத்தலைவனின் மகளாகப் பிறந்தாள். அஞ்சனாதேவி என்று பெயர் சூட்டப்பட்டு, சர்வ இலட்சணங் களும் பொருந்திய கன்னியாக வளர்ந்தாள். கேசரி என்ற பெயருடைய மற்றுமொரு வானரவீரனுக்கு அஞ்சனாதேவி மணம் முடித்து வைக்கப்பட்டாள்.

திருமணமாகி பல வருடங்களான பின்னரும் அஞ்சனாதேவிக்கு குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டவில்லை. சிவபிரானை நோக்கி தம்பதியர் இருவரும் தவமியற்றினர். சிவபெருமான், வாயுதேவனின் அம்சமாக ஓர் ஆண்மகவு பிறக்கும் என்று வரமளித்தார். இதன் பிரகாரம் அஞ்சனாதேவி அழகான புத்திரனை ஈன்றெடுத்தாள்.

குழந்தை தங்க விக்கிரகம் போன்றிருந்தது. பிறக்கும் போதே தலையில் பெறுமதி மிக்க மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பெற்ற முடியும் காதணிகளும் குழந்தைக்கு அணி செய்தன. குழந்தையுடன் கூடவே தங்கக்கதாயுதம் ஒன்றும் காணப்பட்டது.

மாருதி, அனுமன், ஆஞ்சநேயன் என்ற பெயர்களால் பின்பு அழைக்கப்பட்ட அக்கு்ழந்தை சிவபிரானின் மற்றுமொரு அம்சமான உருத்திரனின் பதினோராவது அவதாரம் என்றும் சில நூல்களில் காணப்படுகின்றது. இதனால் ஆஞ்சநேயரை எவரும் வெல்ல முடியாது என்றும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

சூரியனைப் பிடிக்க....

ஒரு நாள் குழந்தை ஆஞ்சநேயரை தொட்டிலில் கிடத்திவிட்டு வேறு ஓர் அலுவலுக்காகச் சென்றுவிட்டாள் தாய் அஞ்சனாதேவி. கண்விழித்ததும் தாயாரைக் காணாமல் குழந்தை அழுதது. அப்போது வானில் சூரியன் பவனி வருவதைக் கண்டு அதனை ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகக் கருதி, சூரியனைப் பிடிப்பதற்கு குழந்தை வானில் தாவிச் சென்றது. அன்று அமாவாசை சூரியனை ராகு எனும் கிரகம் பற்றும் கிரகணம் நிகழவேண்டிய காலம். ராகு சூரியனைத் துரத்திக் கொண்டு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. தனக்கு முன்னே ஒரு குழந்தை சூரியனை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்டான்.

வாயுதேவனின் அம்சமான ஆஞ்சநேயனை சூரியனின் வெப்பத்திலிருந்து பாதுகாக்க வாயுபகவானும் துணை புரிந்தார். தனக்கு முன்னே சூரியனைத் தாவிப்பிடிக்க மற்றுமொருவன் செல்வதைக் கண்ட ராகு, ஓடிச்சென்று ஆஞ்சநேயரைத் தாக்க முற்பட்டான். ஆனால் குழந்தையான ஆஞ்சநேயரை ராகுவால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆஞ்சநேயர் ராகுவின் தலைமுடியைப் பிடித்து கீழே உருட்டினார். செய்வதறியாது தவித்த ராகு தேவேந்திரனிடம் ஓடிச்சென்று முறை

யிட்டான். தனது ஆணைப்படி, சூரியனை மறைக்கும் பணியை மேற் கொள்ளச் சென்ற ராகுவுக்கு இடையூறு செய்தவனைத் தண்டிக்க, தனது ஐராவதம் என்னும் யானைமீதேறிச் சென்றார் இந்திரன். தனது வச்சிராயுதத்தை வீசினார். அந்த ஆயுதம் ஆஞ்சநேயரின் நாடியில்பட்டு அவரைத் தரையில் வீழ்த்தியது.

தனது புத்திரரான ஆஞ்சநேயரை இந்திரன் தாக்கியமையினால் சினம் கொண்ட வாயு, ஆஞ்சநேயரைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒருபுறம் சென்று விட்டார்.

வாயு தனது பணியைச் செய்யாமல் ஒதுங்கி விட்டமையினால் சகல சீவராசிகளும் சுவாசிக்க முடியாமல் தவித்தன. நிலைமையை அறிந்த பிரம்மதேவன் வாயுவிடம் சென்று, ஆஞ்சநேயரின் காயத்தைத் தடவி விட்டார். அவர் சுகமடைந்து எழுந்ததைக் கண்ட வாயு பகவான் தனது கோபத்தை நீக்கி காற்றாக வீச ஆரம்பித்ததும் சகல சீவராசிக ளும் சுவாசிக்க ஆரம்பித்தன. பிரம்மதேவன் ஆஞ்சநேயருக்கு, எந்த ஆயுதத்தாலும் கர்யம் ஏற்பட மாட்டாது என்று வரமளித்ததுடன் ஏனைய தேவர்களையும் ஆஞ்சநேயருக்கு ஆசி வழங்கி வாழ்த்துமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

சூரியன், ஆஞ்சநேயருக்கு வேதம் முதலான சகல கல்வி அறிவை யும் புகட்ட முன்வந்தார். இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதம் எந்தக் காலத்திலும் ஆஞ்ச நேயனுக்கு எந்தத் தீங்கும் விளைவிக்காது என்று வரமருளினார். நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த உருவத்தினைப் பெறும் வல்லமையை பிரம்மதேவன் வழங்கினார்.

நாடியில் வெட்டுக் காயம் ஏற்பட்டமையினால் அனுமன் (ஹனுமன்) என்ற காரணப் பெயரையும் ஆஞ்சநேயர் பெற்றார். சகல தேவர்களும் ஆஞ்சநேயருக்கு வரங்களை அள்ளி வழங்கியமையினால் அனுமன் எல்லாம் வல்ல பராக்கிரமசாலியாக வளர்ந்தார்.

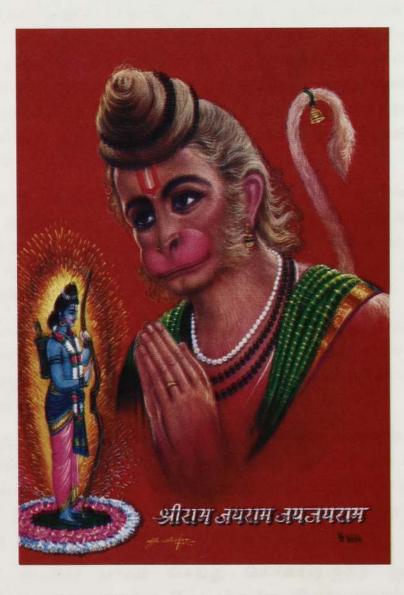
வயதுக்கும் அளவுக்கும் மீறிய உடல் வலிமையையும் ஆற்றலையும் பெற்றமையினால், அனுமன் தனக்கு வேண்டப்படாத பல காரியங்களில் தலையிடலானார். யானை, சிங்கம், புலி ஆகியவற்றோடு சண்டையிட்டு அவற்றை இம்சிக்கலானார். வலுச்சண்டைக்கு பலரையும் இழுத்து வம்புகளை விலைக்கு வாங்குபவரானார்.

ஒரு தடவை யாகம் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர்களிடம் குறும்பு செய்து அவர்களின் கோபத்துக்கு இலக்கானார். சிறுபிள்ளை தானே என்று சினம் அடங்கிய முனிவர்களில் ஒருவர், "நீ இத்தனை பராக்கிரமசாலியாகவும் அறிவாளியாகவும் இருந்தும் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துகிறாய், ஆகவே நீ உன் ஆற்றலை உணராமல் இருப்பாய். ஆனாலும் முக்கியமான தேவை ஏற்படும்போது மட்டும் உன் ஆற்றல் வெளிப்படும்" என்று சபித்தார். இதன்பின்னர் அனுமன் அமைதியாக நாட்களைக் கடத்தலானார்.

துடுக்குத்தனமாக நடந்த தன் குழந்தையை அதுவரை அடக்க முடியாதிருந்த அஞ்சனாதேவி, அனுமனை சூரியனை நோக்கித் தவமிருந்து, அவர் கொடுத்த வாக்கின்படி, வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்று விடுமாறு கூறி அனுப்பினாள். அதன்படி அனுமன் சூரியனை நோக்கித் தவம் செய்ய, அவர் அனுமனுக்கு வேண்டிய கலைகளைக் கற்றுக் கொடுத்த பின் தனது மகனான சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாக இருக்கும்படி கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

ஆஞ்சநேயரின் கதை (2)

இராமபிரானும் இளையபெருமாளும் உருசியமுகம் என்னும் வனத்தில் தான் முதன் முதலில் அனுமனைக் காண்கின்றனர். தனது அண்ணன் வாலியின் அச்சுறுத்தலுக்கு அஞ்சி சுக்கிரீவன் உருசிய முகத்தில் தலைமறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய ஒற்றர்கள், தவவேடம் தரித்த இருவர் ஆயுத பாணிகளாக கானகத்தில் அலைகின்றனர் என்று கூறிய தகவலை அறிந்து தன்னைக் கொல்லத் தனது அண்ணன் வாலியால் அனுப்பப்பட்ட ஏவலர்களோ அவர்கள் என்று அஞ்சினான். தனது நம்பிக்கைக்குரிய அமைச்சர் ஆஞ்சுநேயரை

அழைத்து கானில் திரியும் ஆயுதபாணிகளான இளம் தபசிகளை பற்றி அறிந்து வரும்படி ஏவுகிறான். ஆஞ்சநேயர் அந்தணர் வேடம் தாங்கி இராம இலட்சுமணர்களை அணுகுகிறார். இராமனைக் கண்டதும் ஒரு வித காந்த சக்தியால் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறார். தன்னிலை மறந்து, இராமபிரான் மீது பக்தி வசப்படுகிறார்.

அஞ்சனாதேவி, தனது மகனை சூரியதேவனிடம் தேவசாஸ்தி வருமாறு கூறி அனுப்பியதும் ஆஞ்சநேயர் கதிர ரங்களைக் கற்று கதிரவன் தோன்றி, தான் வனை நோக்கித் தவமிருந்தார். அளித்த வாக்குறுதிப்படி கல்வியறிவைப் ஒப்புக் புகட்டுவதாக கொண்டார். இருப்பினும் இதில் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. சூரியன் ஒரே இடத்தில் ஒரு கணநேரமும் நிற்பதில்லை, கனவேகமாக அவர் பவனி வரும்போது, அனுமனுக்கு எவ்வாறு கல்வியைப் புகட்ட முடியும்?

அனுமனே தீர்த்து இந்தச் சிக்கலை வைத்தார். தன்னுடைய பராக்கிரமத்தைத் தானே அறிய முடியாது என்று முனிவரின் சாபம் இருந்த போதிலும், உரிய சந்தர்ப்பத்தில் தனது சக்தியைப்பிரயோகிக்கும் வல்லமை பெறுவார். அதேபோல் சூரியன் தன் நிலையையிட்டு தெரி வித்ததும், அனுமன் ,"சூரிய தேவரே! தாங்கள் எத்தகைய வேகத்தில் பவனி வருகிறீர்களோ, அதே வேகத்தில் நானும் தங்களைத் தொடர்ந்து எதுவித தடையுமில்லாமல் தாங்கள் எனக்குக் கல்வியைப் வருவேன். கூறினார். இதே ரீதியில், தனது புகட்டலாம்!" என்று கல்வி அறி வினை அனுமன் பெற்றுக் கொண்டார். கதிரவனின் கோரிக்கையின் பிரகாரம் சுக்கிரீவனிடம் வருவதற்கு முன்னர் தனது தாய் அஞ்சனா தேவியிடம் விடை பெற்று வந்து சேர்ந்தார். அஞ்சனாதேவி தன் மக னிடம், "மகனே! உன்னை முதன் முதலில் அனுமன் என்று எவர் அழைக்கிறாரோ அவரையொட்டியே நீ வாழக்கடவாய்! அவரிடும் ஏற்று நடப்பதே உனது இலட்சியமாகும். பணிகளை அவருக்கு நீ புரியும் தொண்டு உன்னைப் பெருமைப் படுத்தும். அவ்வாறு உண்மை யுடன் அவருக்குச் சேவை செய்தால் உனக்கு என்றுமே அழிவில்லை; சென்று வா மகனே!" என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

இராமதாசரானார்

கானகத்தில் இராமபிரானையும் இலக்குமணனையும் கண்டதும் ஆஞ்சநேயர், தன் தாயார் குறிப்பிட்ட நாயகர்கள் இவர்கள் தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். ஆஞ்சநேயரின் கோலத்தைக் கண்ட இராமபிரானும் அவரை எடை போட்டு விடுகிறார். அவர் வாய், "அனுமனே!" என்று அழைத்ததும் தன்னுடைய அந்தண வேடத்தைக் களைந்து, சுயமான வானர வேடத்தை எடுத்துக் கொண்டார். 'அந்தக் கணத்திலிருந்தே தன் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் இராம பிரானின் தாளில் சமர்ப்பித்து இராமதாசனாகிவிட்டார்.

சுக்கிரீவன் மறைந்திருந்த குகைக்கு இராம இலக்குமணரைத் தன் இரு தோள்மீது தூக்கிக் கொண்டு சென்றார். வாலியை வதைத்து, சுக்கிரீவனுக்கு கிட்கிந்தை நாட்டை ஆளும் வாய்ப்பினையும், இராம பிரானின் துணை கொண்டு, ஆஞ்சநேயர் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

சீதாப்பிராட்டியார் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த அசோகவனத்தை அடைந்து அன்னையைக் கண்டார். தக்க தருணத்தில் சீதாப்பிராட் டியாரை ஆஞ்சநேயர் காணாதிருந்தால், அன்றைய தினமே பிராட் டியார் தற்கொலை செய்துகொண்டி ருப்பார். பிராட்டியாரை, "முப்பது நாட்களுக்குள் இராமபிரான் இராவணனைக் கொன்று சிறை மீட்பார்" என்று அவர் கொடுத்த வாக்குறுதிக்காகவே பிராட்டியார் ஆஞ்சநேயரை "சிரஞ்சீவியாய் இருப்பாய்" என்று வாழ்த்தி அருளினார்.

காரணப் பெயர்கள்

அஞ்சனாதேவியின் புத்திரன் என்பதனால் 'ஆஞ்சநேயர்' என்ற பெயரைப் பெற்றார். "மாருதி" என்பது வாயு – காற்றுக்கு மற்று மொரு பெயர். வாயு புத்திரன் என்பதனாலும் காற்றைப் போல் வேகமாகச் சென்று எப்பணியையும் முடிக்கும் வல்லமை பெற்றிருந் தமையாலும் "மாருதி" என்ற பெயர் அவருக்குக் கிடைத்தது.

சூரியனைப் பிடிக்க வானில் தாவிச் சென்றபோது இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்டு கன்னத்தில் காயம் பட்டமையினால் "அனுமன்" என்ற பெயரைப் பெற்றார். இது தவிர "சஞ்சீவி" என் றோரு பெயரும் அவருக்குண்டு. இந்திரஜித்தனால் தாக்குண்டு மயக்க மடைந்த இலக்குவனை எழுப்புதற் பொருட்டு சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வந்தமையால் ஏற்பட்ட காரணப் பெயராகவும் கருதப்படலாம். தவிர அவருடைய திருமேனி எப்போதும் சுகந்தம் வீசுவதனால் அப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கவும் கூடும். நறுமணத்துக்கு வடமொழியில் சஞ்சீவி என்றொரு பெயருமுண்டு.

ஆஞ்சநேயர் நல்ல அறிவாற்றலுடையவராகவும் அளவிடற்கரிய தேகபலம் பொருந்தியவராகவும், பெரும் புகழ் பூத்தவராகவும், எதைக் கண்டும் அஞ்சாதவராகவும், சிறந்த வாக்கு சாதுரியமுடையவராகவும் கற்பிக்கப்படுகிறார். வால்மீகி மாமுனிவர், கம்ப நாட்டாழ்வார், துளசி தாசர் ஆகியோராலும் வேறு பல மேதாவிகளாலும் இயற்றப்பட்ட இராமகாதை அனைத்திலும் அனுமனின் இத்தகைய எட்டு ஆற்றல்களும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாரதநாடு, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் மட்டுமல்லாமல் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றிலும் கூட ஆஞ்சநேயருக்கு ஆலயங்கள் எழுப்பி மக்கள் பிரார்த்தித்து வருவதை அறியலாம்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார், ஆஞ்சநேயரை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கும் முறையில் சிலேடையாக ஒரு செய்யுளை யாத்துள்ளார்.

> அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான், அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி, அஞ்சிலே ஒன்று ஆறுஆக ஆர்உயிர் காக்க ஏகி, அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு, அயலார் ஊரில் அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான், அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான். (மிகைப்பாடல்)

பொருள்:

ஐம்பெரும் பூதங்களுள் ஒன்றான காற்றின் மகனாகப் பிறந்தவன், மற்றொன்றான கடலைத் தாண்டி, ஆகாயத்தில் பறந்து, பூமியின் மகளான சீதாப் பிராட்டியாரின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக பகைவரின் ஊர் சென்று அங்கு தீயை மூட்டியவனான அனுமன் எம்மீது இரக்கம் கொண்டு காத்தருள்வான்.

கம்பராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டத்தில் தான் ஆஞ்சநேயர் பிர வேசிக்கிறார். சுந்தரம் என்பது அழகினைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகும். வடமொழியில் சுந்தரம் என்பதற்கு "குரங்கு" என்றோரு பொருளுமுண்டு. சுந்தர காண்டத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக துயர சம்பவங்களே தொடர் கின்றன. ஆகவே வானரர்களுக்குரிய பிரதேசங்களில் இராமபிரான் பிரவேசிப்பதனால், குரங்குகளுக்குரிய காண்டம் என்பதே பொருந்தும்.

தன் ஆற்றலை அறியாதவர்

ஆஞ்சநேயர் அஷ்டசித்திகளைப் பெற்றிருந்த போதும், ஒரு முனிவ ரின் சாபத்தால் தனது ஆற்றலை மறந்தவராகவே வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய ஆற்றலைப் பற்றி வேறொருவர் சுட்டிக்காட்டி, அவரைத் தூண்டி விட்டால் உடனடியாகவே தனது சக்தியை உணர்ந்து செயலில் இறங்கி விடுவார் என்பதை முன்னரே சுட்டிக் காட்டியிருந்தோம்.

சீதாப்பிராட்டியார் இருக்குமிடத்தைக் கண்டறிய தெற்குக் கடற்கரை யோரம் வந்து நின்ற வானரப் படைகள், கடலைக் கடப்பது எவ்

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வாறு என்று தடுமாறிய போது, அனுமனின் ஆற்றலை அறிந்த ஜாம்ப வன், "வானில் தாவி கடலைக் கடக்கும் சக்தி ஆஞ்சநேயருக்கு உண்டு," என்று கூறிய பின்னர்தான் தனது ஆற்றலை உணர்ந்து வானிலே தாவுகிறார்.

இளையபெருமாள் இலக்குவன் இந்திரசித்தன் ஏவிய கணையால் மூர்ச்சித்துக் கிடந்த போதும் ஜாம்பவானே முன்வந்து சஞ்சீவி பர்வதத் தின் கதையைக் கூறுகிறார். "அம்மலையைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் ஆற்றல் ஆஞ்சநேயரைத் தவிர வேறு எவருக்கும் இல்லை. ஆஞ்சநேயர் ஒருவரே அம்மலையைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் ஆற்றல் கொண் டவர்!" என்று ஆஞ்சநேயரைத் தூண்டுகிறார். அத்தூண்டுதலினால் தான் ஆஞ்சநேயர் செயலில் இறங்கி செயற்கரிய காரியத்தைச் செய்து முடிக்கிறார்.

இராமகாதை எங்கே கூறப்படுகிறதோ, இராமாயண பாராயணம் எங்கே இடம் பெறுகிறதோ, இராமபிரானைத் துதித்து எங்கே பிரார்த் தனைகள் இடம் பெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் யுக யுகமாய் நின்று சிரஞ்சீவியாக விளங்கும் மாருதி பிரசன்னமாக இருப்பார் என்ற நம்பிக்கை பண்டு தொட்டு இருந்து வருகிறது.

இனி அயோத்தி நகரில் நடைபெறும் இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தரிசிக்க ஆயத்தமாவோம்.

மகுடம் பு னைவதற்கான முன்னேற்பாடுகள்

இராமபிரானை, அயோத்தி மாநகரின் தென்மேற்குத் திசையி லிருந்த நந்திக் கிராமத்திலிருந்து நகருக்குள் அழைத்துச் செல்வதற்காக, பசும் பொன்னால் உருவாக்கப்பட்டு பலவித இரத்தினங்களால் அழகு படுத்தப்பட்ட இரதம் வந்து காத்து நின்றது. இரதத்தை இழுத்துச் செல்வதற்காக நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள் இரதத்தில் பூட்டப் பட்டிருந்தன

இரதத்தில் ஏறுவதற்கு முன்னர் கோசல நாட்டை வளப்படுத்தும் அயோத்திமாநகரை அரவணைத்தபடி ஒடும் சரயு நதியில் இராம பிரானும் தம்பிமாரும் சீதாப்பிராட்டியாரும் நீராடினர். பதினான்கு

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

ஆண்டுகள் சீவப் படாமலிருந்த தலைமுடிகளை இராமபிரான், இலக் குவன், பரதன், சத்துருக்கன் ஆகியோர் மழித்துக் கொண்டனர். அரச குமாரர்களுக்கும் சீதாப்பிராட்டியாருக்கும் வேண்டிய ஆடை அணிகள் அரண்மனையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன. அவற்றை அனை வரும் பூண்டனர். இராமபிரான் பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர் இளவரசுப் பட்டம் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஆயத்தமான போது இருந்த தோற்றத்தை மூன்று தாய்மாரும் வசிட்டமாமுனிவரும் அயோத்திமா நகர மக்களும் கண்டு களித்திருந்தனர். கைகேயியிடம் சென்ற போதும் கூட இராமபிரான் அந்த அலங்காரத்துடன் தான்சென்றிருந்தார். ஆனால் அன்று அவர் இருந்த தோற்றத்துக்கும், இன்று சகல அலங்கார பூஜிதராக காட்சியளித்த இராமபிரானுக்குமிடையில் ஒரு பெரும் மாறு தலை இன்று பார்த்தவர்கள் கண்டு கொண்டனர்.

அன்று சற்று இளையவராகத் தோன்றிய அண்ணலின் முகத்தில் குழந்தைத் தன்மை தெரிந்தது. இன்று அதே முகத்தில் முதிர்ச்சியின் அறிகுறிகளுடன் தனியானதொரு பிரகாசமான ஒளி_. துலங்கியது. அறிவு, ஆற்றல், அன்புடைமை, அகத்தெளிவு ஆகிய அனைத்தும் அவர் முகத்தில் அழகு ரேகைகளை பன்மடங்கு பதித்து விட்டிருந்தன.

சீதாப்பிராட்டியார், இளைய பெருமாள் இலக்குவன், தனது அண்ண னைப் போலவே தவவாழ்க்கை மேற்கொண்டிருந்த பரதன் ஆகியோரி டமும் இராம பிரானின் தோற்றத்தில் காணப்பட்டதைப்போன்ற ஒளியைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஆரத்தி எடுத்தனர்

ஆடை அணிகளை அணிந்து கொண்டதும் முதன் மந்திரியான சுமந்திரன் அங்கு வந்து அனைவரையும், தேர் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவ்விடத்திலேயே வசிட்ட மாமுனிவரும் நின்றிருந்தார். தாய்மார்கள் மூவரும் அங்கேயே நின்ற ரெந்தனர். எல்லாரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாமுனிவரின் தாள் தொட்டு வணங்கி எழுந்தனர். அரண்மனை மங்கையர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து வந்து அரசகுமாரர்களுக்கும் சீதாப்பிராட்டியாருக்கும் ஆரத்தி எடுத்து திருஷ்டி கழித்தனர்.

இராமபிரானும் பிராட்டியாரும் இரதத்தில் ஏறியதும் சங்குகள் முழங்கின. தாரை, தப்பட்டை, சமனிக்கை, முழவு போன்ற வாத்தியங் களின் ஒலி எழுந்து வானில் மோதி எதிரொலித்தது.

இரதம் புறப்படுவதற்கு முன்னர் இராமபிரான் தனது தம்பி

இராமாயணம்

மாரான பரதன், சத்துருக்கன் மற்றும் அமைச்சர் சுமந்திரன் ஆகியோரை அழைத்து, தன்னுடன் வந்திருந்த சுக்கிரீவன், விபீடணர் ஆகியோருக்கும் அனுமன் முதலான ஏனையோருக்கும் இரதங்களை ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளனவா என்று வினவினார். அவர்களுக்கும் தனித்தனி ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருப்பதாக தம்பிமாரும் அமைச்சரும் தெரிவித்தனர். அவர்களும் பின் சென்று அவரவர்க்குரிய இரதங்களில் ஏறிக் கொண்டனர். ஆனால் ஆஞ்சநேயர் மட்டும் எத்தேரிலும் ஏற மறுத்து இராமபிரான் ஏறிய தேரின் வலது புறத்தில் கூப்பிய கைகளுடன் நடக்கலானார்.

மக்கள் வாழ்த்தொலிகளும் வாத்தியங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து அந்தப் பிரதேசத்தில் மகிழ்ச்சிக் கடலைப் பெருகவைத்தது.

அரண்மனை வரவேற்பு

மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் ஆகியன பல்லாயிரக் கணக்கில் எங்கும் காணப்பட்டன. விருந்தாளிகளாக இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும் கிட்கிந்தையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பரதனும் சத்துருக்கனும் அயோத்தி மாநகரின் அழகிய மாளிகைகளைக் காட்டி விளக்கம் அளித்தனர்.

இராமபிரானும் சீதாப்பிராட்டியாரும் அவர்களுடைய அரண் மனையைச் சென்றடைந்ததும் அங்கும் அவர்களுக்கு ஆரத்தி எடுக் தப்பட்டு வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. ஏனையோரும் அவரவர்க்கு ஒதுக்கப்பட்ட மாளிகைகளைச் சென்றடைந்தனர். ஆஞ்சநேயர் எங்குமே செல்லாமல், இராமபிரானின் அரண்மனைக்கு முன்புறமாக நின்று கொண்டார்.

அன்றைய விருந்தின்போது, இராமபிரான் அவர்தம் சகோதரர் கள், விபீடணர், சுக்கிரீவன், அங்கதன், ஜாம்பவன் முதலானோரும் வானரத் தளபதிகள் மற்றும் அரக்கப் பிரமுகர்கள் அனைவரும் ஒரே பந்தியில் அமர்ந்து உணவருந்தினர். விருந்து வைபவங்கள் முடிவுற் றதும் இராமபிரானை அணுகிய சுக்கிரீவன், பட்டாபிஷேகத்திற்கான நாளை உடனடியாகத் தேர்ந்தெடுத்து அக்கைங்கர்யத்தை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். இக்கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட இராமபிரான் கண்களில் வசிட்டமாமுனிவர் தன்னை நாடி வருவது தெரிந்தது. எழுந்து சென்று அவருடைய தாள் தொட்டு வணங்கினார்.

"தாங்கள் தகவல் அனுப்பியிருந்தால் நானே தங்களிடம் ஓடி

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

வந்திருப்பேனே!" என்று இராமபிரான் கூற முனிவர், "நாம் இங்கு வருவதற்கு அவசரமும் அவசியமும் ஏற்பட்டமையால் இங்கு வந்தோம்!" என்றார். முனிவருக்கு ஆசனத்தை அளித்து அவர் அமர்ந்த பின் அவரருகே வாய் பொத்தி நின்ற இராமபிரான், முனிவர் வந்த கார ணத்தை அறியக் காத்திருந்தார்.

"இராமா! தந்தையின் சத்தியத்தைக் காப்பதற்காக பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் முடித்து வந்து சேர்ந்து விட்டாய். இத்தனை காலமும் உன் தம்பி, உத்தமன் பரதன் உமது பாதுகைகளை சிம்மாச னத்தில் வைத்து அரச பரிபாலனம் செய்தான். அப்பாதுகைகள் இப்போது அரியணையில் இல்லை. உமது பாதங்களில் இடம் மாறி விட்டன. அரியணை காலியாகிவிட்டது. அயோத்தி மாநகரின் அரியணை காலியாக இருப்பது முறையல்லவே! ஆகவே, அரியணை அமர்ந்து முடி புனைந்து ஆட்சி செய்ய உடன் நீர் தயாராக வேண்டும்!"

முனிசிரேட்டரான வசிட்டர் இவ்வாறு கூறியதும், இராமபிரான் சுக்கிரீவன் பக்கீம் திரும்பி, "மாமுனிவரே! கிட்கிந்தைக்கதிபன் என் அன்புக்குரியவனான சுக்கிரீவன் இதே கருத்தைத்தான் இப்போது பகிர்ந்து கொண்டார். தாங்கள் எத்தகைய முடிவினை எடுத்தாலும் நான் அம்முடிவினை ஏற்கச் சித்தமாய் இருக்கிறேன்!" என்று பணிவுடன் கூறினார்.

நாள் குறிக்கப்பட்டது

மாமுனிவருடன் வந்திருந்த அயோத்தி அரண்மனை சோதிடர்களும் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர். அவர்களின் சார்பில், வசிட்ட மாமுனிவரே பேசினார். அடுத்த நாள் சூரியோதயத்தின் போது சிம்மாசனம் ஏறி, இராமபிரான் சிரசில் முடி சூட்டப்படுவதே' சிறந்ததாகும் என்று கூறி, அதற்கான காரணங்களையும் விளக்கினார். சீதாப்பிராட்டியாரும் இலக்குமணன், பரதன், சத்துருக்கன், ஆகியோரும் அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அடுத்த நாளே முடிசூட உகந்த நாள் என்று வசிட்டமாமுனிவர் அறிவித்ததும் அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

அன்று பொழுது மறைந்து அடுத்த நாள் பொழுது புலர்வதற்கு ஆக இன்னும் சில நாழிகைகளே இருந்தமையினால் வாயு வேகம் மனோவேகத்தில் சகல காரியங்களும் இடம்பெற்றாக வேண்டும் என்ப னால், உடனடியாகவே பணிகளை ஏற்று நிறைவேற்றும் தகுதியுடை யோரை அழைத்து வர ஆட்கள் அனுப்பப்பட்டனர்.

அபிஷேகம் நடைபெற வேண்டும்; அதற்குப் புண்ணிய நதிகளிலி

இராமாயணம்

ருந்து தீர்த்தங்களும் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். ஆகவே இதற் குரியவர் ஆஞ்சநேயர்தான் என்று அறிந்து கொண்ட சுக்கிரீவன், ஆஞ்சநேயரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். குறிப்பால் கருத்தை கிரகித்துக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர், சற்றும் தாமதியாமல் வானில் தாவினார். அரை நாழிகைக்குள் சகல புண்ணிய தீர்த்தங்ளையும் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டார்.

அங்கதனும் ஜாம்பவனும் மகுடாபிஷேகத்திற்கான அழைப்போலைகளை எடுத்துக் கொண்டு உலகனைத்துமுள்ள அர சர்களுக்கு அறிவிக்க கிளம்பினார்கள். அயோத்தியை நோக்கி இரா மபிரான் போய்க் கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தி ஏற்கனவே பல மன்னர்களுக்கும் தெரிந்து விட்டமையால், அவர்களில் பலர், இராம பிரானைக் கண்டு பாராட்டுவதற்காகவே புறப்பட்டு வரத் தொடங் கியிருந்தனர்.

மகுடாபிஷேகத்துக்குரிய மண்டபங்களும் மிக அழகாக அமைக்கப் பட்டு விட்டன. அயோத்தி மாநகர், இராமபிரானை வரவேற்பதற்காக ஏற்கனவே அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உடனடியாகவே மகுடாபிஷே கமும் இடம் பெறப் போவது தெரிந்ததும் நகரமாந்தர் நகரை மென் மேலும் அழகு படுத்தினர். அயலூர்களிலிருந்து திரண்டு வரப்போகும் விருந்தினர்களை உபசரிக்கவும் ஆயத்தங்களைத் தொடங்கிவிட்டனர்.

பட்டாபிஷேகப் பெருவிழா

இராமபிரான் அயோத்தி மாநகரின் அரியணையிலமர்ந்து அரச பரிபாலனத்தை ஏற்கப் போகிறார் என்ற செய்தி அகிலமெங்கும் பர வியது. தேவலோகவாசிகளும் இச்செய்தி அறிந்து பரவசமடைந்தனர்.

அயோத்தி மாநகரெங்கும் விழாக்கோலம் பூண்டது. கோசலநாட்டு மக்கள் அனைவரும் குதூகலமடைந்தனர். அந்நாட்டின் மூலை முடுக்கு களிலிருந்தெல்லாம் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அயோத்தி மாநகரை வந்தடைந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

இரவோடிரவாக மகுடாபிஷேகம் காணப்புறப்பட்டு வரும் மக்களை இடையிடையே மறித்து அவர்களுக்கு விருந்து படைத்து அனுப்புவோர் வீதியோரங்களில் கொட்டகைகளை அமைத்து காத்து நின்றனர். பல காதை தூரம் நடந்து வருவோரின் களைப்பை நீக்க ஆங்காங்கே தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் வைத்திருந்தனர். அவ்விடங்களில் வெறும் தண்ணீர் மட்டுமல்ல, இளநீர், மோர், பழரசம் ஆகிய பானங்களையும் அளித்து உபசரித்தனர்.

வீதிகளிலெல்லாம் மக்கள் கூட்டம் பெருகியமையினால் அவர்கள் இருளில் இடம் தெரியாமல் தடுமாறாதிருக்க ஆங்காங்கே நெய் விளக் குகள், எண்ணெய் விளக்குகள், பாளைப் பந்தங்கள் ஆகியன ஏற்றப் பட்டு எங்கும் பகல் போல் ஒளி பெருகியது.

அன்று பொழுது புலர்வதற்கு முன்னரே மக்கள், மகுடாபிஷேக வைபவம் இடம்பெறும் மண்டபத்தில் வந்து மொய்த்து விட்டனர். பிற நாட்டு மன்னர்களும் அரசப் பிரதிநிதிகளும் அமர்ந்து நிகழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பதற்கேற்ற மண்டபம் தனிக்களையுடன் காட்சி தந்தது. அமைச்சர் சுமந்திரரும் ஏனைய அரச அதிகாரிகளும் மன்னர்களை வரவேற்று அவர்களுக்குரிய இடங்களில் அமரச் செய்தனர்.

தவசிரேட்டர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் சான் றோரை வரவேற்று உபசரிக்கும் பொறுப்பினை வசிட்டமா முனிவரின் பிரதம சீடர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். விபீடணர், சுக்கிரீவன், அங்கதன் போன்றோருக்கும் இருக்கைகள் ஏற்பாடாகியிருந்தன. ஆனால் அவர்களில் எவரும் ஆசனங்களில் இருக்க மறுத்து, தங்கள் சொந்த இல்லத்தில் நிகழ்ச்சி ஒன்றில் கலந்து பணிவிடைகள் செய்வது போன்று பலதரப் பட்ட வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

நீராட்டு

இராமபிரான், சீதாப்பிராட்டியார் ஆகிய இருவரும் நீராடுவதற் குரிய இடத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கே விழாவுக்கு வருகை தந்த வெவ்வேறு நாட்டு மன்னர்களும் தத்தமது நாடுகளில் பெறப் பட்ட புனித நீரை பொற் கலசங்களில் சேகரித்து, யானைகளில் ஏற்றுக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தனர். ஆஞ்சநேயர் கொண்டு வந்த தீர்த்தக் கலசங்களும் வரிசைக் கிரமமாக வைக்கப் பட்டிருந்தன.

> மாணிக்கப் பலகை தைத்து வைரத் திண் கால்கள் சேர்த்தி ஆணிப் பொன் சுற்றி முற்றி அழகுறச் சமைத்த பீடம் ஏனூற்ற பளிங்கு மாடத்து இட்டனர், அதனின் மீது பூணுற்ற திரள் தோள்வீரன் திருவொடும் பொலிந்தான் மன்னோ *(யுத்த காண்டம்)*

பொருள்:

மாணிக்கப் பரல்களால் அமைக்கப்பட்ட பலகையை திடமான வயிரத்தினாலான கால்களைப் பொருத்தி, மாற்றுக்குறையாத தங்கத்தாலான அழகு மிளிர சுற்றப்பட்ட பீடத்தை சிறப்புமிக்க பளிங்கு மாடத்தில் வைத்தனர். அப்பீடத்தின் மீது பலதரப்பட்ட அணிமணிகள் பூணப்பெற்ற, திரண்ட தோள்களையுடைய வீரனான இராமபிரான், இலக்குமி தேவியின் அம்சமான சீதாப்பிராட்டியாருடன் அமர்ந்தார்.

அரியணை ஏறி அமர்வதற்கு முன்னர் இராமபிரான் நீராடுவதற் காக சீதாப்பிராட்டியாருடன் வந்தமர்ந்த பீடத்தின் சிறப்பை கம்பர் பெருமான் மேற்கண்டவாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

முறைப்படி வேதங்களை முற்றாக உணர்ந்தவரான முனிபுங்கவர் வசிட்டர், ஆரம்பக் கிரியைகளைத் தொடங்கி வைத்தார். அந்தணர்களும் வேதியர்களும் முனிவர்களும் மந்திரங்களை ஒரே தொனியில் ஓதலாயினர். மங்கலப் பாடல்களை மங்கையர் குழாம் ஒருபுறம் நின்று பாடலாயினர். சங்குகள் முழங்கின. இன்னிசைக் கருவிகள் மற்றொரு புறம் இசைக்கப்பட்டன. இத்தனை ஒலிகளும் ஒன்றாக இணைந்து வான் முட்டி எதிரொலித்தன.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

சரயு நதியிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தத்தினால் வசிட்ட மாமுனிவர் இராமபிரானையும் பிராட்டியாரையும் நீராட்டினார். இதனைத் தொடர்ந்து தேவர்கள், தங்கள் தோற்றத்தை வேறொருவரும் கண்டு கொள்ளாதவாறு நீராட்டினர். கங்கை நதித் தீர்த்தமும் கடல்களி லிருந்து பெறப்பட்ட தீர்த்தங்களும் இருவரின் சிரசுகளிலும் சொரியப் பட்டன. முனிவர்கள் தமது கைகளால் நீராட்டியதைத் தொடர்ந்து கதிரவன் புதல்வனான சுக்கிரீவன் நீராட்டினார்.

இலங்கையிலுள்ள புனிதஸ்தலங்களிலும் புண்ணிய நீர்நிலைக ளிலுமிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தங்களை இலங்கைவேந்தன் விபீடணர் இராமபிரானுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் சொரிந்தார். ஆஞ்ச நேயர் தமது பங்குக்கு ஏழு கடல்களுக்கப்பால் பெறப்பட்ட புண்ணிய சுனையிலிருந்து கொணர்ந்த தீர்த்தத்தை சொரிந்து இருவர் தாள்களிலும் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார்.

புனித நீராட்டுச் சடங்குகள் முடிந்ததும் இராமபிரானும் சீதாப் பிராட்டியாரும் அரியணையில் ஏறி அமர்ந்தனர்.

அரியணை அமர்தல்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் பெருமான், இராமபிரானின் திருமுடி சூட்டு வைபவத்தை மிக எளிய நடையில் ஆழமான கருத்துக்களை புதைத்து அருமையான செய்யுளாக்கித் தருகிறார்.

> அரியணை அனுமன் தாங்க, அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த, பரதன் வெண்குடை கவிக்க, இருவரும் கவரி பற்ற விரை செறி கமலத்தாள் சேர் வெண்ணையூர்ச் சடையன் தங்கள் மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி *(யுத்தகாண்டம்)*

பொருள்:

அனுமன் அரியணையைத் தாங்கிநிற்கவும், அங்கதன் உடை வாளைத் தாங்கிப்பிடித்து நிற்கவும், வெண்கொற்றக் குடையை பரதன் பிடித்து நிற்கவும், இலக்குவன் வெண்சாமரையை வீசவும், திருமகளாகிய இலக்குமிதேவி வீற்றிருக்கும் செந்தாமரைகள் நிறைந்து காணப்படும் திருவெண்ணை நல்லூரைச் சேர்ந்த சடையப்பவள்ளலின் மூதாதையோர ில் ஒருவர் முடியினை எடுத்துக் கொடுக்க வசிட்ட மாமுனிவர் இர ாமபிரானின் சிரசிலே சூட்டினார்.

இராம காவியத்தின் உச்சக் கட்டம் இராமபிரான் அயோத்தியின் அரியணையில் ஏறி அமர்ந்து மகுடம் புனையும் காட்சிதான். இந்த மிக முக்கியமான கட்டத்தை, தனது ஆற்றலால் மிகத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கவிஞர்பெருமான், தன்னை வளர்த்து சான்றோ னாக்கிய திருவெண்ணை நல்லூரைச் சேர்ந்த சடையப்ப வள்ளலாரைப் பக்குவமாகக் கொண்டு வந்து அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

கம்பராமாயணத்தில் ஆங்காங்கே சடையப்பவள்ளலாரை அழைத்துவந்து எமக்கு அறிமுகம் செய்யும் புலவர் பெரும் காவியத்தின் உச்சக்கட்டத்திலும் அந்த வள்ளலாரை அழைத்து வந்து விடுகிறார்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தனியானதோரிடத்தை இன்று கம்பர் பெருமான் பெற்று சிரஞ்சீவியாக வாழ்வதற்கு வழி வகுத்துத் தந்தவர் சடையப்பர். அத்தகைய பரோபகாரியை தனது காவியத்தைப் படிப்பவர் அனைவரும் நினைவுகூரத் தக்க நிலைக்கு உயர்த்தி தனது நன்றியறி தலைச் செலுத்தி விட்டார். இத்தகைய செய் நன்றி மறவாத மனப்பாங்கு கவிஞர் பெருமானிடம் இருந்தமையினால் தான் கவிஞரும் என்றும் எல்லோராலும் போற்றிப் புகழத்தக்க நிலையினைப் பெற்றார் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

பரதனுக்குப் பட்டம்

இராமபிரான் தன்னுடைய மகுடாபிஷேகம் முடிந்ததும், தனக்குப் பின் அயோத்தி மாநகரின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்க ஏற்ற வாரிசான தன் தம்பி பரதனை அழைத்து, இளவரசனுக்குரிய மகுடத்தைச் சூட்டினார். அத்துடன் செங்கோலையும் பரதன் கையில் கொடுத்து, பரிபாலனத்தில் தன்னுடன் இணைந்து பங்கேற்குமாறு பணித்தார்.

> விரதநூல் முனிவன் சொன்ன விதி நெறி வழாமை நோக்கி வரதனும் இளைஞற்கு ஆங்கண் மாமணி மகுடம் சூட்டி பரதனைத் தனது செங்கோல் நடாவுறப் பணிந்து நாளும் கரை தெரிவிலாது போகக் களிப்பினுள் இருந்தான் மன்னோ.

பொருள்:

வேதநூல்களை முறைப்படி கற்ற வசிட்ட மாமுனிவர் அவ் வேதங்கள் கூறிய முறைப்படி செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து முடித்தார். இராம பிரான் தனக்குப் பின் அரசாட்சி செய்வதற்கான இளவரசனுக்குரிய மகுடத்தை பரதனுக்குச் சூட்டி, செங்கோல் செலுத்துமாறு பணித்துவிட்டு, கரைகாண முடியாத இன்ப வாழ்வில் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் திளைத்திருந்தார்.

தம்பியரோடு தரணி காத்தான்

இராமபிரான் தனக்குப் பதிலாக பதினான்கு ஆண்டுகள் கோசல நாட்டை எக்குறையுமில்லாமல் ஆட்சி புரிந்து வந்த தனது தம்பி பர தனிடம் முக்கியமான ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஒப்படைத்தார். இருப்பினும் இந்த மண்ணில் பிறந்தமைக்காக இங்கு செய்ய வேண்டியிருந்த எஞ்சிய பணிகளில் கவனம் செலுத்தினார்.

பாரத நாட்டில் அப்போதிருந்த ராஜ்ஜியங்களில் தலைசிறந்து விளங்கியது கோசல நாடு. அந்நாட்டின் மாமன்னன் என்பதனால் பாரத நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்குரிய ஆலோசனைகளைப் பெற, நாளாந்தம் பல மன்னர் களும் பிரமுகர்களும் அயோத்தி மாநகரை நாடி வந்து கொண்டே இருந்தனர். இவர்களுடன் கலந்துரையாடி, அவர்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதற்கே இராமபிரானுக்கு நேரம்போதவில்லை. ஆகவே நாட்டின் அரச பரிபாலனத்தை செவ்வனே நடத்துவற்குரிய பொறுப்புக்களை அனுபவசாலியான பரதனிடம் ஒப்படைத்தார். பரதனுடன் இலக்குவனும் சத்துருக்கனும் இணைந்து செயலாற்றினர்.

மாமன்னன் என்ற மகுடத்தை ஏற்றதும், மகுடாபிஷேகம் காண வந்திருந்த அனைவருக்கும் நன்றியறிதலைக்கூறி, அவரவர்க்கு ஏற்ற பரிசில்களை வழங்கி வழியனுப்பி வைத்தார்.

இராமபிரானின் வலது பாதத்தைத் தொட்ட வண்ணம் வெகுநேர மாகவே இருந்து விட்ட ஆஞ்சநேயர் மீது அண்ணலின் பார்வை விழுந் தது. அரியணையிலிருந்து எழுந்து ஆஞ்சநேயரின் இருதோள்களையும் தனது தாமரை இதழ்கள் போன்ற கைகளால் பற்றி மேலே தூக்கிவிட்டார். வாரி அணைத்து ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்.

இக்காட்சியை கவிச்சக்கரவர்த்தி எமக்கு காட்டும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்!

> மாருதி தன்னை ஐயன் மகிழ்ந்து இனிது அருளின் நோக்கி ஆர் உதவிடுதற்கு ஒத்தார் நீ அலால் அன்று செய்த பேருதவிக்கு யான் செய் செயல் பிறிது இல்லை பைம்பூண் போர் உதவிய திண்தோளாய் பொருந்துறப் புல்லுக என்றான்.

பொருள்:

இராமபிரான், மாருதியான அனுமனை மகிழ்வுடன் இனிமையான பார்வையால் நோக்கி, "உன்னைப் போல் உதவுவதற்கு வேறு எவர்தான் உள்ளனர்? அன்று நீ செய்த உதவிக்கு கைமாறு எதுவும் இல்லை. போரிலே உனக்கு உதவுகின்ற உன்னுடைய அணிகலன்களைப் பூண்ட தோள்கள் என் உடலில் நன்கு பதியுமாறு என்னைத் தழுவிக் கொள்வாயாக என்று சொன்னார்.

தனது கழுத்தைஅணி செய்த அழகிய பெரிய முத்துமாலையை எடுத்து, மிதிலை மாநகரைவிட்டு தன்னுடன் வந்து இணைந்து கொண்ட இலக்குமி தேவியின் அவதாரமான சீதாப்பிராட்டியாரிடம் தந்தார். "இம்மாலையை உனக்கு விருப்பானவருக்குக் கொடுப்பாயாக!" என்று தனது சைகையினாலே, ஆஞ்சநேயரைச் சுட்டிக் காட்டினார். பிராட் டியாரும் தன்னுடைய துயரம் தோய்ந்த காலத்தில் தோன்றாத் துணையாய் தோன்றி உதவி புரிந்த ஆஞ்சநேயரின் கழுத்தில் அந்த முத்து மாலையை அணிவித்தார்.

அடுத்து கரடிகளின் தலைவனான ஜாம்பவனை அழைத்து வெகுமதிகளை அளித்தார் இராமபிரான். இலங்கைப் போர்க்களத்தில் தீய அரக்கரைத் துவம்சம் செய்த நீலன், கேசரி, நளன், குமுதன், தாரன், பனசன் ஆகியோரையும் அழைத்து பரிசில்களை இராம பிரான் கொடுத்தார்.

ஆஞ்சநேயருக்கு முன்னதாகவே சூரியன் மகன் சுக்கிரீவனையும் வாலியின் மைந்தன் அங்கதனையும் அழைத்து தனது நன்றியறிதலையும் தெரிவித்து, அளவிட முடியாத அணிமணிகளையும் படைக்கலங்களையும் பரிசாகத் தந்தார். சிருங்கபேரம் எனும் கங்கைப் பிரதேசத்துக்கதிபனான குகனையும் அழைத்து அளவிடற்கரிய பல பொருட்களைத் தந்தார்.

விபீடணர் வேண்டியது

இலங்காதிபதியான விபீடணருக்கு ஈடிணையில்லாத பண்டங்களையும் தந்து, இலங்கை சென்று சிறப்புடன் நன்நெறி பிறழாமலும் ஆட்சி செலுத்துமாறு பல அறிவுரைகளைக் கூறினார். இருப்பினும் இராமபிரானிடம் வேறு எதையோ எதிர்பார்ப்பவர் போன்று விபீடணர் காணப்பட்டார். "இலங்காதிபதியே! தங்களுக்கு எது வேண்டுமோ, தயங்காமல் கேளுங்கள்; தருகிறேன்!" என்றார்.

"பிரபு! தாங்கள் வணங்கும் ஸ்ரீரங்க விமானம்தான் எனக்கு

இராமாயணம்

வேண்டும். அனந்த சயனனான அந்த மூர்த்தியை நான் எனது நாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அங்கு அம்மூர்த்திக்கு அழகுமிகு ஆலயம் அமைத்து என் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் உய்வதற்கு வழி தேட ஆசைப்படுகிறேன். தந்தருள்வீர்களா?" என்று விபீடணர் தன் இரு கைகளையும் ஏந்திக் கேட்டார்.

இராமபிரான் புன்முறுவல் பூத்தவராக அரியணையை விட்டிறங் கினார். விபீடணரின் வலது கையைப் பற்றியவராக அரண்மனை யிலுள்ள தனது பிரார்த்தனை மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

ஆதிசேடனின் மீது, பாற்கடலில், திருமகள் அருகிருக்க பள்ளி கொண்டிருந்த திருவரங்க நாதரின் தங்கவிக்கிரகம் ஒளி உமிழ்ந்த வண்ணம் இருந்தது. அதன்முன் இராமபிரான் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினார். தன் இருகைகளாலும் அதனை எடுத்து விபீடணரின் இரு கைகளிலும் வைத்தார். அளவிடமுடியாத ஆனந்தப் பெருக்கில் விபீடணர் கண்ணீர் உகுத்தார். அவேடுடியாத ஆனந்தப் பெருக்கில் விபீடணர் கண்ணீர் உகுத்தார். அதே கண்களாலேயே இராமபிரானிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு காத்து நின்ற பட்பகவிமானத்தில் போய் ஏறிக்கொண்டார். அந்த விமானம் நின்ற இடம்வரை இராம பிரான் வந்து விபீடணருக்கு விடை கொடுத்தார். அவருடன் சீதாப்பிராட்டியார், இலக்குமணன், பரதன், சத்துருக்கன் ஆகியோரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர்.

"எங்கள் தலைவன்"

மேலேழு கீழேழு ஆகிய பதினான்கு உலகங்களிலுள்ளவர்கள், "எங்கள் தலைவன்" என்று ஏற்றிப் போற்றி ஏவல் செய்ய தனது தம்பிமாரோடு கோசல நாட்டை ஆட்சி புரிந்தார், பாற்கடலில் அனந்தசயனம் செய்யும் நிலையை விட்டு அயோத்தியில் அவதார மெடுத்த இராமபிரான்.

இக்காட்சியை கம்பர் பெருமான் இவ்வாறு காட்டுகிறார்:

உம்பரோடு இம்பர் கானும் உலகமோர் ஏழும் ஏழும் எம்பெருமான் என்று ஏத்தி இறைஞ்சி நின்று ஏவல் செய்ய தம்பியரோடும் தானும் தருமமும் தரணி காத்தான், அம்பரத்து அனந்தர் நீங்கி அயோத்தியில் வந்த வள்ளல்.

காவேரிக்கரை அமர்ந்த அரங்கன்

இராமபிரான் கொடுத்த ஸ்ரீ ரங்கவிமானத்தை தான் பயணம்செய்து வந்த புட்பக விமானத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வந்த விபீடணர், தென்நாட்டின் மீது பறந்து வந்து கொண்டிருந்த போது நாட்டின் இயற்கை வனப்புக்களையும் நுகர்ந்த வண்ணம் சென்றார். அப்போது காவேரி எனும் பொன்னி நதி பொங்கிப் பொலிந்து பெருகி வருவதைக் கண்டார். அந்நதியில் இறங்கி நீராட வேண்டு என்ற பேராசையால் எழுந்தமையினால் (இன்றைய) திருச்சிராப்பள்ளி அருகில் தரை இறங்கினார்.

இராமபிரானிடமிருந்து ஸ்ரீரங்க விமானத்தைப் பெறும்போது, இராம பிரான் விபீடணரிடம் ஒரு நிபந்தனை விதித்தார். "எத்தகைய அவசியம் ஏற்பட்டாலும் ஸ்ரீரங்க விமானத்தை கைகளிலிருந்து இறக்கி தரையில் வைக்கலாகாது! இலங்கை மாநகரில் எங்கே ஆலயம் அமைக்கப்படுகிறதோ அங்கே தான் இதனைப் பிரதிஷ்ட்டை செய்ய வேண்டும்!" என்பதே அந்த நிபந்தனை.

காவேரிக்கரையில் இறங்கியதும் விபீடணருக்கு இராமபிரான் இட்ட ஆணை நினைவுக்கு வந்தது. ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை கீழே வைக்கவும் இயலாது; நீராடும் ஆசையை அகற்றவும் முடியாது தவித்தார் விபீடணர்.

அந்த வேளையில் தான் ஒரு சிறுவன் காவேரியில் நீராடி விட்டுக் கரையேறுவதை அவதானித்தார். அந்தச் சிறுவனை அழைத்து, அவனது கைகளில் அந்த விமானத்தை கொடுத்து, தான் நீராடி வரும்வரை கைகளிலேயே வைத்திருக்கும்படி கூறி நீருள் இறங்கினார் விபீடணர்.

காவேரியின் குளிர்ந்த நீரை விட்டு வெளியேறச் சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. வெளியேறி வந்து பார்த்த போது ஸ்ரீரங்க விமானம் தரை யில் வைக்கப்பட்டிருந்தது; சிறுவன் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் போய்க்கொண்டிருந்தான். ஓடிச்சென்று விமானத்தை எடுக்க முயன் றார்.எவ்வளவோ முயன்று தனது பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்துப் பார்த்தார். அவ்விமானம் அசையவேயில்லை.

விமானத்தைத் தரையில் வைத்த சிறுவன் மீது ஆத்திரமாத்திர மாகப்பொங்கியது. அவன் பின்னே ஓடிச்சென்றார். அவனும் மிக வேகமாகச் சென்று மலையின் மீது ஏறினான். அம்மலைமீது சிறுவனைத் தொடர்ந்து ஏறினார். மலையின் உச்சியில் சென்று அமர்ந்து கொண்ட சிறுவன், கண்களை மூடித் தியானத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

இராமாயணம்

விபீடணரின் ஆத்திரம் தீரவில்லை. அச்சிறுவனின் இடது கன்னத்தில் தனது வலது கையால் ஒங்கிக் குட்டினார். அவருடைய கையே வலித்தது. சிறுவன் சிரித்தான். ஒங்கார சொரூபத்தின் தோற்றம் கொண்ட பிள்ளையாராக காட்சி கொடுத்தான்.

விபீடணரால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. வந்த வழியே ஒடி இறங்கிச் சென்று மணலில் வேரூன்றிவிட்ட ஸ்ரீரங்கப் பெருமானின் விமானத்தின் முன் விழுந்து புலம்பினார். மயக்கமடைந்திருந்த அந்நி லையில் அவருடைய சிந்தனையில் திருமால் தோன்றினார். காவேரிக் கரையில் தானே விரும்பி அமர்ந்து கொண்டதாகவும் விமான மூலம் இலங்கை நகரிலிருந்து தினமும் தன்னை வந்து வணங்கிச் செல்லுமாறும், இலங்கை மாநகரை காவேரிக்கரையிலிருந்த வண்ணம் தெற்கே இலங்கை யைப் பார்த்து பாதுகாத்து வருவதாகவும் திருமால் வாக்களித்தார்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் காவேரி நதிக்கு அருகே திருவரங்கப் பெருமான் கோவில் கொண்ட இடம் ஸ்ரீரங்கம் என்ற நாமத்துடன் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீரங்கத்தின் கர்ப்பக்கிரகத்தின் இடது புறம் விபீடண ஆழ்வா ருக்கு ஒரு கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதேபோல் இலங்கையில் களனி ஆற்றின் அருகே அமைந்த ரஜமகா விகாரையிலும் விபீடண ருக்கும் ஒரு சிறுஆலயம் இருக்கிறது.

திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோட்டைப் பிள்ளையாரின் மூலஸ் தானத்திற்கு எதிரே உள்ள மண்டபத்தில் பிள்ளையாரின் நூற்றுக் கணக்கான தோற்றங்களைக் காட்டும் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வோவியங்களுள் ஸ்ரீரங்கவிமானம் பற்றிய மேற்படி கதையும் ஆறு ஓவியங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நிறைிவு ரை

2_லக மகாகாவியங்களுள் முதன்மையான இராமகாதையை வாசகப் பெருமக்களாகிய உங்கள் முன் படைக்கும் அரியவாய்ப்பினைப் பெற்றேன். இதனால் வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு எத்தகைய பயன் கிட்டியதோ யான் அறியேன். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் உண்மையில் பெருமையடைகிறேன்; பெரும் பயனும் அடைகிறேன்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த வால்மீகி மாமுனிவ ரால் யாக்கப் பெற்று ஒன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்த கவிச்சக்கர வர்த்தி கம்பர் பெருமானால் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்துக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட இராமகாதை மாமேதை ராஜாஜி போன்றோராலும் தமிழுலகத்தில் நன்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காப்பியமாகும். காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு அறிஞர்களாலும் இராமசரித்திரம் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளது.

இத்தகைய சான்றோரால் பல கோணங்களில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட இத் தெய்வீகக் காதையை எத்தகைய அருகதையோ, அறிவோ, ஆற்றலோ சிறிதளவேனும் இல்லாத நான் உங்கள் முன் கூறவந்தமை உண்மையில் தெய்வீக சக்தியின் விளைவேயன்றி வேறில்லை.

சின்னஞ்சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் "ராமநாடகம்" நாட்டுக் கூத்தை பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன். வட்டக் களரியில் மாலை முதல் அடுத்த நாள் பொழுது புலரும் வரை, இராமநாடகம் ஆடப்படும். களரியைச் சுற்றி வளைத்திருந்து மக்கள் பார்ப்பார்கள். ஒரு தடவையல்ல, எத்தனையோ தடவை மேடையேறினாலும், ஏற்கனவே பார்த்துப் பார்த் துப் பரவசமடைந்தவர்களே மீண்டும் மீண்டும் பார்ப்பார்கள்.

எனக்கு சுமார் எட்டு வயதிருக்கும்போதே இராம நாடகம் முதன் முதலில் எனது தாயாரின் மடியிலிருந்த வண்ணம் பார்த்த நினைவுண்டு. எனது இருபதாவது வயதுவரை பலதடவைகள் இந்நாடகத்தைப் பார்த்தமையினால் இராமர் மீதும், அனுமர் மீதும், சீதாப்பிராட்டியார் மீதும் பற்றுதல் ஏற்பட்டிருந்தது. கம்பராமாயணத்தை அப்போது முழுமையாகப் படித்தின்புற முடியாமற் போனாலும், பள்ளியில் படிக்கும் காலத்தில் கம்பர் பெருமானின் சில செய்யுள்களை மட்டும் மனனம் செய்யும் பேறு பெற்றேன், அதுவும் பரீட்சைக்காக.

திரைப்படங்கள்

"ராம்ராஜ்யம்" என்ற திரைப்படம் இந்தியில் வந்தது. தொடர்ந்து தமிழிலும் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு திரையிடப்பட்டது. இவ்விர ண்டையும் பார்த்தின்புறும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. "சம்பூர்ண ராமாயணம்" என்றோரு தமிழ் திரைப்படமும் வந்தது. இதனை நான்கு தடவைகள் பார்த்ததாக ஞாபகம்.

நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டியிலிருந்து வாராவாரம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த "அனுமான்" எனும் வாரசஞ்சிகை தான் எனக்கு முதன் முதலாக அறிமுகமான பல்சுவை வார ஏடு. இப்பத்திரி கையின் முன் பக்கத்தில் மேல்புறம் அனுமன் சஞ்சீவி பர்வதத்தை தாங்கிவரும் காட்சி என் மனதில் இன்றும் நிலையாக நிற்கிறது. இதே பத்திரிகையில் சிறுவர் பகுதிக்கு நான் எழுதியனுப்பிய முதற் கவிதை கட்டம் கட்டி தடித்த எழுத்துக்களில் பிரசுரமாகியிருந்தது. இதிலிருந்தே அனுமன் மீது ஒரு பற்றுதல் ஏற்பட்டது.

"கல்கி" வார ஏட்டில் அப்போது சித்திர இராமாயணம் என்று தொடராகப் படங்களுடன் இராமகாதை பிரசுரமாகியது. அடுத்த இதழ் எப்போது வரும் என்று ஏங்கிய வண்ணம் காத்திருப்பேன். ராஜாஜி அவர்கள் எழுதிய "சக்கரவர்த்தி திருமக"னும் பெரும் தாக் கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இளமையில் குடியிருந்த தெருவின் அடுத்த தெருவில் "அனுமார்மாவடி" என்று ஒரு மாமரத்தின் அடியில் ஒரு பீடம் அமைக் கப்பட்டு பூஜை வழிபாடுகள் நடைபெற்று வந்தன. இன்று அந்த மாமரம் இல்லாவிட்டாலும் அனுமனுக்கான ஒரு சிறு ஆலயம் அமைக் கப்பட்டு பூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இளமையிலிருந்தே அனும னைத் தியானித்து வணங்கும் பழக்கமும் அனுமார் மாவடி உறைந்த ஆஞ்சநேயரால் ஏற்பட்டது.

இராவண காவியம்

கம்பராமாயணத்தை முழுமையாகப் படிக்கும் வாய்ப்பில்லாத போதிலும், புலவர் குழந்தையின் "இராவண காவியம்" எனும் நூலை முழுமையாகப் படித்ததுண்டு. இக்காவியத்தின் கதாநாயகன் இராவ ணேசனே. அத்துடன் அறிஞர் அண்ணாவின் "கம்பரசம்" எனும் நூலையும் கற்க முடிந்தது. இந்நூல் கம்பர் பெருமானை ஒரு காமரசப் புலவராகக் காட்டுகிறது. இவ்விரு நூல்களும் தமிழ் நாட்டில் திராவிடர் இயக்கம் வேகமாகப் பரவிய காலத்தில் எழுந்தவை.

நாட்டிலுள்ள காரைக்குடியில் அறிஞர் சா.கணேசன் தமிழ் அவர்களால் வருடந்தோறும் நடாத்தப்பட்டு வந்த ''கம்பர்விழா''வைக் காணும் வாய்ப்பினை 1956ம் ஆண்டு பெற்றேன். கம்பர் பெருமானின் மேன்மையையும் இராம பிரானின் தெய்வீகத் தன்மையையும் அப்போது உணர முடிந்தது. அதே ஆண்டின் பிற்பகுதியில் கம்போடியா சென்றி ருந்த போது அங்குள்ள "அங்கோர்வாட்" என்ற பண்டையச் சிறப்பு மிக்க ஆலயப்பிரகாரச் சுவர்களில் இராமாயணக் காட்சிகள் சிற்பங்களாக வடிக்கப்பட்டிருப்பதையும் காணும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அதே போன்று தாய்லாந்து நாட்டின் தலைநகரம் பாங்கொக்கில் அரண்மனையுடன் கூடிய நூதனசாலையில் வாலியும் சுக்கிரீவனும் போரிடும் நிலையை, ஒரே கல்லில் சிற்பமாக வடித்திருந்தமையையும் காணும் பேறு கிடைத்தது. பாங்கொக் அந்நாட்டின் தலைநகராக்கப் படுவதற்கு முன் அயோத்தியா என்றொரு நகரம் தலைநகராக இருந்துள்ளது. கிலோமீட்டர் பாங்கொக்கின் வடபுறத்தே சுமார் 60 தொலைவில் இருக்கிறது. தாய்லாந்து மன்னர்கள் இராமபிரானின் இந்நகரம் வழிவந்தவர்கள் என்று கருதப்படுகிறது. இதனால் இவர்கள் இராமர் என்ற சிறப்புப் பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றனர். அயோத்தி நகரி லிருந்து அரசர் ஆட்சி புரிவதாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. அழகிய குடும்பத்தின் கோடைகால மாளிகைகளையுடைய இந்நகரம் அரச இடமாகவும் வாசஸ்தலமாகவும், உல்லாசப் பயணிகளைக் கவரும் உள்ளது. இந்தோனேஷியாவின் கிழக்கேயுள்ள பாலித்தீவின் இராமா யணத்துக்குள்ள நன்மதிப்பையும் கண்டேன். பாலி நங்கையர் இராம காதையின் பாகங்களை நடனமாக அமைத்து ஆடுவதையும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

திருக்கோணேஸ்வரம் தரிசனத்துக்காகச் செல்லும் காலங்களில் கோணேசர் மலையிலுள்ள இராவணன் வெட்டைப்பார்க்கும் போது இராம காதையின் சிறப்பம்சங்கள் உள்ளத்திரையில் விரிவடையும்.

கலைவாணருடன்....

கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், 1954ம் ஆண்டு தமது நாடகக் குழுவினருடன் வந்திருந்தபோது, கிருஷ்ணன் மதுரம் பயணம் செய்த அதே வண்டியில் முன் இருக்கையில் அமர்ந்து பல நாட்கள் நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் சென்றிருந்தேன். நுவரெலியாவுக்கு அணித்தாகவுள்ள சீத்தா எலியாவில் ஒரு நீர்ச்சுனையின் அருகில் சீதை அம்மன்கோயில் என்றோர் சிறு ஆலயம் உண்டு. கிருஷ்ணன் மதுரத்துடன் அந்த ஆலயத்தின் முன் நின்று வழிபட்டதுண்டு.

இராமாயணம்

தமிழ் நாட்டில் நாகர்கோயில் அருகே சுசீந்திரம் என்றோர் திருத்தலம் உள்ளது. இவ்வாலயத்தின் ஒரு புறத்தே ஆஞ்சநேயரின் விசுவரூபச்சிலை இருக்கிறது. இங்கு அப்பெருமானைப் பிரார்த்தனை செய்துள்ளேன். 1975ம் ஆண்டு பண்டைப் பெருமை மிக்க இராமேஸ் திருப்பதியில் நடைபெற்ற திருக்குடமுழுக்கு விழா காணும் வரம் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தசரதச் சக்கரவர்த்தி குழந்தைப் பாக்கியம் வேண்டி திருத்தல யாத்திரை செய்தபோது இராமநாதபுரத்திலுள்ள திருப்புள்ளாணி (திருப்புல் அணை) என்ற தலத்தில் தர்ப்பப்புல்லினால் தொட்டில் செய்து வழிபட்டாராம். அதே தலத்தையும் தரிசித்தேன். அவ்விடத்திலிருந்து சில கல் தூரம் இருக்கும் சேதுக்கரையிலுள்ள ஆஞ்சநேயர் ஆலயமும் காணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இராவண வதம் முடிந்து இராமபிரான் திரும்புகையில் இவ்விடத்திலும் சிறிது நேரம் தங்கியிருந்தாராம். கடந்த 1997ம் ஆண்டு டிசம்பரில் சென்னையை அடுத்துள்ள நங்கநல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கம் சுமார் 36 அடி உயர முடைய ஆஞ்சநேயரின் விசுவரூப தரிசனமும் கிட்டியது.

தெகிவளையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் ஆஞ்சநேயரின் தரிசனமும் கிட்டியது. இவ்வாலய ஸ்தாபகரான ஸ்ரீ சந்திரசேகர சுவாமி களின் நல்லாசியும் கிடைக்கப் பெற்றது. இவை தவிர இராம பிரா னுடைய அநுக்கிரகம் பெற்ற பல சந்தர்ப்பங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இவ்வாறு எமக்குக்கிடைத்த அரும்பெரும் சந்தர்ப்பங்களினால் தான் இராமகாதையை எம்மால் தொடர்ந்து தர முடிந்ததேயன்றி எம்முடைய அறிவாற்றலோ, அசாத்தியத் தகைமையோ காரணமல்ல என்பதனை மீண்டும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இம்மாபெரும் பணியினை நாம் ஏற்றுத் தொடங்கியதில் கவனக்குறைவாக கவலையீனமாகத் தவறுகள் பல நேர்ந்திருக்கலாம். தவறுகளை வாசகர்கள் உரிமையோடு சுட்டிக்காட்டிய போது இயன்ற வரை அவற்றைத் திருத்தும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. இவைதவிர, இம்முயற் சியைப் பாராட்டியது போல், பழைய பத்தாம் பசலிகளைக் கூறி பத்திரி கையின் இடத்தை வீணடிப்பதுடன் வாசகர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்க வேண்டாம்!" என்று கண்டனக் கணைகளும் வீசப்பட்டன.

இராமகாதைக்கு சில கற்பனைப்பாத்திரங்களையும் இணைத்துச் சிறப் பூட்டலாம் என்றோர் எண்ணமும் இருந்தது. இப்பெரும் காப்பியத் துக்கு அது பொருந்தாது என்று சில வாசகர்கள் சுட்டிக்காட்டி யமையினால் அம்முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டோம்.

கோதண்டம் ஏந்திய கோமகன்

இத்தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த காவியத்தை அவனருளால் அவன் தாள் பணிந்து தந்தோம். இந்த அறிவிலியின் முயற்சியில் உள்ள நலன்களை மட்டும் பற்றி நலமற்றவற்றை நீக்கி மறந்து விடுங்கள் என்று கூறி இராமாயணத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

andrea Planes MARY HOLILPY MARY CA

251708

1

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

119021

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org கலைவாருதி, கலைமணி திரு. இரா. பத்மநாதன் (இராஜகுமாரன்) அவர்கள்,

இவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, கலைஞர், அரசியல்வாதியும் கூட. ஓர் ஆங்கில உதவி ஆசிரிய ராகப் பணியை ஆரம்பித்தார். வீரகேசரி நாளிதழின் ஸ்தாபகர் திரு. பி. பி. ஆர். சுப்பிரமணியம் செட்டியாரின் அந்தரங்கச் செயலாளராக இருந்து தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் 9 மாதங்கள் சுற்றுப் பயணம் மேற் கொண்டவர். வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளில் கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதியவர். சுதந்திரன் வார ஏட்டின் துணை ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்தவர். அமெரிக்கத் தகவல் நிலையத் தமிழ்ப் பிரிவின் தலைவராகவும் இருந்தவர்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் சென்னையில் ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக்கழக உளவள ஆற்றுப்படுத்தல் பிரிவின் ஒருங்கிணைப்பாளராகக் கடமை புரிந்தவர். ஆல் இந்திய ரேடியோவின் (சென்னை) பகுதிநேரச் செய்தியாளராக விளங்கியவர்.

தினமுரசு வாரமலரில் கௌரவ ஆசிரியராக விளங்கும் இவர். "இராஜகுமாரன்" எனும் புனைப்பெயரில் இராமாயணக் கதையை இலகுவான நடையில் தினமுரசு வாரமலரில் எழுதியவர். இவரது இராமாயணத் தொடர் பெரியவர்கள், சிறுவர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பினைப் பெற்றிருந்தது. இதை உணர்ந்து இராமாயணத்திட்டத்தின் கீழ் எமது திணைக்களம் தொடர் கட்டுரைகளை நூல் உருவில் வடிவமைத்து வெளிக்கொணருகின்றது. ஏறக்குறைய 650 பக்கங்களை உள்ளடக்கிய நூலாக இது அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

98, வோட் பிளேஸ், கொழும்பு – 07. எஸ், தெய்வநாயகம், உதவிப் பணிப் பாள இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்.

-